พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ

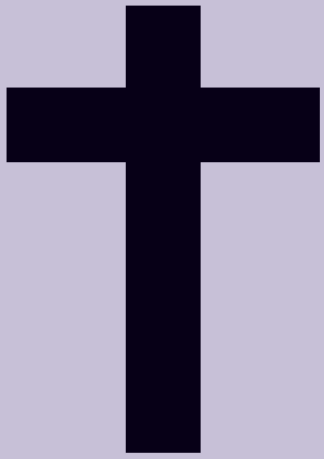

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English King James Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.
You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:
You include the above copyright and source information.
You do not sell this work for a profit.
You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.
Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 1 Feb 2020
c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a

Contents

มัทธิว 1
มาระโก 50
ลูกา 80
ยอห์น 131
หนังสือกิจการ 169
หนังสือโรม 215
1 โครินธ์ 237
2 โครินธ์ 257
กาลาเทีย 271
เอเฟซัส 279
ฟิลิปปี 287
โคโลสี 293
1 เธสะโลนิกา 299
2 เธสะโลนิกา 304
1 ทิโมธี 307
2 ทิโมธี 313
ทิตัส 318
ฟีเลโมน 321
ฮีบรู 323
ยากอบ 340
1 เปโตร 346
2 เปโตร 353
1 ยอห์น 357
2 ยอห์น 363
3 ยอห์น 364
ยูดาส 365
หนังสือวิวรณ์ 367
เพลงสดุดี 392

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มัทธิว

เป็นทีเชื่อกันโดยทั่วไปว่า มัทธิวคนเก็บภาษี เป็นผู้เขียนข่าวประเสริฐเล่มนี้ มาระโกและลูกา ได้เรียกท่านว่า เลวี มาระโกได้เรียกบิดาของท่านว่า อัลเฟอัส คนเก็บภาษีคือผู้ที่เก็บรวบรวมเงินภาษี ซึ่งโดยปกติแล้วจะทำการขูดรีดอย่างไม่เป็นธรรม มักจะเป็นคนร่ำรวยและเป็นทีเกลียดชังของพวกยิวตลอดมา และแม้ภายหลังการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์แล้ว ท่านผู้นี้ก็ยังคงเรียกตัวของท่านเองว่า มัทธิวคนเก็บภาษี

หนังสือของมัทธิวมีชื่อเรื่องว่า ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ เรียบเรียงโดยท่านมัทธิว หนังสือทุกเล่มในพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า แต่หนังสือสี่เล่มแรกของพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งบอกเราให้ทราบเกี่ยวกับชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์นั้น เราเรียกชื่อเฉพาะว่า ข่าวประเสริฐของพระเยซู ข่าวประเสริฐโดยมัทธิวเล่มนี้เองได้แสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์

ที่ว่ามัทธิวและลูกาได้ลอกเลียนแบบจากมาระโกนั้นเป็นความคิดที่ไม่มีมูลความจริงและเป็นวิธีของผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้าโดยพยายามใช้เหตุผลว่า ข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มแรกนี้มีข้อความที่คล้ายคลึงกัน พวกเขาจึงไม่ยอมรับว่าเป็นข้อความที่ได้รับการทรงดลใจมาจากพระเจ้า แต่ถึงอย่างไรก็ตามไม่เคยมีหลักฐานว่าข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มนี้เป็นคำพูดและความคิดของมนุษย์ หรือได้ลอกเลียนแบบมาจากต้นฉบับใดๆ และในหนังสือมัทธิวบทที่ 4 ข้อ 4 พระเยซูทรงตรัสไว้ว่า พระวจนะทุกคำออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยมัทธิวเล่มนี้นั้นได้รับการเขียนขึ้นก่อนหน้าการทำลายร้างกรุงเยรูซาเล็ม อาจจะเป็นราวๆ ปีค.ศ. 37 และเป็นทียอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นหนังสือข่าวประเสริฐเล่มแรกซึ่งเขียนขึ้นเพื่อชาวยิวเป็นหลักใหญ่ คำอุปมาและคำสอนบางส่วนมุ่งเล็งถึงชาวยิวและผู้นำของพวกเขา หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมลำดับวงศ์ของ พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม และได้ยกย่องพระเยซูว่าเป็น กษัตริย์ของชนชาติยิว (2:2) และลำดับวงศ์ของพระองค์ก็ทำให้พระองค์มีสิทธิอย่างกษัตริย์ในฐานะที่ทรงเป็นบุตรที่โยเซฟเลี้ยงดูมา (1:16)

ในระหว่างหนังสือข่าวประเสริฐด้วยกันแล้ว หนังสือมัทธิวได้ให้รายงานอย่างละเอียดที่สุดเกี่ยวกับการเทศนาบนภูเขาและการสนทนาธรรมบนภูเขามะกอกเทศ

ลำดับพงศ์ของพระเยซูคริสต์ตั้งต้นจากอับราฮัม

1 หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตร
ของอับราฮัม 2 อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ ยาโคบ
ให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์และพี่น้องของเขา 3 ยูดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศกับเศราห์เก
ิดจากนางทามาร์ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อราม 4 ราม
ให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชนให้กำเนิดบุตร
ชื่อสัลโมน 5 สัลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโบอาสเกิดจากนางราหับ โบอาสให้กำเนิดบุตร

ชื่อโอเบดเกิดจากนางรูธ โอเบดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี 6 เจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิด
ผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดบุตรชื่อซาโลมอน เกิดจากนางซึ่งแต่ก่อน
เป็นภรรยาของอุรียาห์ 7 ซาโลมอนให้กำเนิดบุตรชื่อเรโหโบอัม เรโหโบอัมให้กำเนิด
บุตรชื่ออาบียาห์ อาบียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาสา 8 อาสาให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮชาฟัท
เยโฮชาฟัทให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮรัม เยโฮรัมให้กำเนิดบุตรชื่ออุสซียาห์ 9 อุสซียาห์
ให้กำเนิดบุตรชื่อโยธาม โยธามให้กำเนิดบุตรชื่ออาหัส อาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อเฮเซคี
ยาห์ 10 เฮเซคียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อมนัสเสห์ มนัสเสห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาโมน อาโมน
ให้กำเนิดบุตรชื่อโยสิยาห์ 11 โยสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเยโคนิยาห์กับพวกพี่น้องของ
เขา เกิดเมื่อคราวพวกเขาต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน 12 หลังจากพวกเขา
ต้องถูกกวาดไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์ก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเซลาทิเอล เซลาทิ
เอลให้กำเนิดบุตรชื่อเศรุบบาเบล 13 เศรุบบาเบลให้กำเนิดบุตรชื่ออาบีอูด อาบีอูดให้
กำเนิดบุตรชื่อเอลีอาคิม เอลีอาคิมให้กำเนิดบุตรชื่ออาซอร์ 14 อาซอร์ให้กำเนิดบุตร
ชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่ออาคิม อาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอูด 15 เอลีอูดให้
กำเนิดบุตรชื่อเอเลอาซาร์ เอเลอาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อมัทธาน มัทธานให้กำเนิดบุตร
ชื่อยาโคบ 16 ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อโยเซฟ สามีของนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระ
คริสต์ก็ทรงบังเกิดมาจากนางมารีย์ 17 ดังนั้น ตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงดาวิดจึงเป็น
สิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ดาวิดลงมาจนถึงต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนเป็น
เวลาสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์
เป็นสิบสี่ชั่วคน

การตั้งครรภ์และการกำเนิดจากหญิงพรหมจารี

18 เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น
เดิมโยเซฟได้สู่ขอหมั้นกันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า มารีย์มีครรภ์
แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ 19 แต่โยเซฟสามีของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่พอใจ
ที่จะแพร่งพรายความเป็นไปของเธอ หมายจะถอนหมั้นเสียลับๆ 20 แต่เมื่อโยเซฟยังคิด
ในเรื่องนี้อยู่ ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว
่า โยเซฟ บุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิ
สนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ 21 เธอจะประสูติบุตรชาย แล้ว
เจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยซู เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจาก
ความผิดบาปของเขาทั้งหลาย 22 ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์
พระผู้เป็นเจ้าซึ่งตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า 23 ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้ง
ครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่ง
แปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา 24 ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขานั้น คือได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา 25 แต่มิได้สมสู่กับเธอจนประ
สูติบุตรชายหัวปีแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยซู

2

นักปราชญ์จากทิศตะวันออก

1 ครั้นพระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดียในรัชกาลของกษัตริย์เฮ
โรด ดูเถิด มีพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม 2 ถามว่า กุมาร

ที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนั้นอยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏ
ขึ้นในทิศตะวันออก เราจึงมาหวังจะนมัสการท่าน 3 ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้น
แล้ว ท่านก็วุ่นวายพระทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยวุ่นวายใจไปกับท่านด้วย 4 แล้
วท่านให้ประชุมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ของประชาชน ตรัสถามเขาว่า
พระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด 5 เขาทูลท่านว่า ที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย เพราะว่า
ศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ดังนี้ว่า 6 บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดีย จะเป็นบ้านเล็ก
น้อยที่สุดท่ามกลางบรรดาผู้ครองของยูเดียก็หามิได้ เพราะว่าเจ้านายคนหนึ่งจะออก
มาจากท่าน ผู้ซึ่งจะปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา 7 แล้วเฮโรดจึงเชิญพวกนัก
ปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ สอบถามเขาอย่างถ้วนถี่ถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น 8 และ
ท่านได้ให้พวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบธเลเฮมสั่งว่า จงไปค้นหากุมารนั้นอย่างถี่ถ้วน
กันเถิด เมื่อพบแล้วจงกลับมาแจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้ไปนมัสการท่านด้วย 9 ครั้นพวก
เขาได้ฟังกษัตริย์แล้ว เขาก็ได้ลาไป และดูเถิด ดาวซึ่งเขาได้เห็นในทิศตะวันออกนั้นก็
ได้นำหน้าเขาไป จนมาหยุดอยู่เหนือสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น 10 เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห
็นดาวนั้นแล้ว เขาก็มีความชื่นชมยินดียิ่งนัก 11 ครั้นพวกเขาเข้าไปในเรือนก็พบกุมารกับ
นางมารีย์มารดา จึงกราบถวายนมัสการกุมารนั้น แล้วเปิดหีบหยิบทรัพย์ของเขาออก
มาถวายแก่กุมารเป็นเครื่องบรรณาการ คือ ทองคำ กำยาน และมดยอบ 12 และพวกนัก
ปราชญ์ได้ยินคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน มิให้กลับไปเฝ้าเฮโรด เขาจึงกลับไปยัง
บ้านเมืองของตนทางอื่น

เขาพาพระกุมารเยซูไปที่ประเทศอียิปต์

13 ครั้นเขาไปแล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่โยเซฟ
ในความฝันแล้วบอกว่า จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่
ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย
14 ในเวลากลางคืนโยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาไปยังประเทศอียิปต์ 15 และได้อยู่
ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้
เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจาก
ประเทศอียิปต์

กษัตริย์เฮโรดมีบัญชาให้ฆ่าทารกแห่งบ้านเบธเลเฮม

16 ครั้นเฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คนไปฆ่า
เด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดี
กับเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถ้วนถี่นั้น 17 ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะ
ที่ตรัสโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ว่า 18 ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรามาห์ เป็นเสียงโอด
ครวญและร้องไห้และร่ำไห้เป็นอันมาก คือนางราเชลร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของ
ตน นางไม่รับฟังคำเล้าโลม เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว

การกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ *(ลก 2:39-40)*

19 ครั้นเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มา
ปรากฏในความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์ 20 สั่งว่า จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดา
มายังแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นทีแสวงหาชีวิตของกุมารนั้นตายแล้ว 21 โย
เซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล 22 แต่เมื่อได้ยินว่า อารเคลา

อัสครอบครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา จะไปที่นั่นก็กลัว และเมื่อได้ทราบการ
เตือนจากพระเจ้าในความฝัน จึงเลี่ยงไปยังบริเวณแคว้นกาลิลี 23 ไปอาศัยในเมืองหนึ่ง
ชื่อนาซาเร็ธ เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสโดยพวกศาสดาพยากรณ์ว่า เขาจะ
เรียกท่านว่าชาวนาซาเร็ธ

3

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศหลักคำสอน *(มก 1:3-6; ลก 3:2-17; ยน 1:6-8, 19-28)*

1 คราวนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย 2 กล่าวว่า
ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว 3 ยอห์น
ผู้นี้แหละซึ่งตรัสถึงโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า
ท่านจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป
4 เสื้อผ้าของยอห์นผู้นี้ทำด้วยขนอูฐ และท่านใช้หนังสัตว์คาดเอว อาหารของท่านคือ
ตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า 5 ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่ว
บริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหายอห์น 6 สารภาพความผิดบาปของตน และได้
รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน 7 ครั้นยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีพา
กันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า โอ เจ้าชาติงูร้าย ใครได้
เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น 8 เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจของเจ้า
ด้วยผลที่เกิดขึ้น 9 อย่านึกเหมาเอาในใจว่า เรามีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้า
ทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้
ได้ 10 บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นทีไม่เกิดผลดีจะต้องตัดแล้วโยน
ทิ้งในกองไฟ 11 เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่
พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลอง
พระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริ
สุทธิ์และด้วยไฟ 12 พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้ว และจะทรงชำระลานข้าว
ของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะ
ทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น *(มก 1:9-11; ลก 3:21-22; ยน 1:31-34)*

13 แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหายอห์นทีแม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศ
มาจากท่าน 14 แต่ยอห์นทูลห้ามพระองค์ว่า ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจาก
พระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์ 15 และพระเยซูตรัสตอบยอห์
นว่า **บัดนี้จงยอมเถิด เพราะสมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุก
ประการ** แล้วท่านก็ยอมทำตามพระองค์ 16 และพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมา
แล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และดูเถิด ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทอด
พระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขาและสถิตอยู่บนพระองค์
17 และดูเถิด มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เรา
ชอบใจท่านมาก

4

พญามารทดลองพระเยซู *(มก 1:12-13; ลก 4:1-13)*

1 ครั้งนั้นพระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาท
ดลอง 2 และเมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว ภายหลังพระองค์
ก็ทรงอยากพระกระยาหาร 3 เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันก็ทูลว่า “ถ้าท่านเป็นพระ
บุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร” 4 ฝ่ายพระองค์ตรัส
ตอบว่า “**มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหามิได้
แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”** ” 5 แล้วพญา
มารก็นำพระองค์ขึ้นไปยังนครบริสุทธิ์ และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร
6 แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงโจนลงไปเถิด เพราะพระ
คัมภีร์มีเขียนไว้ว่า “พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และ
เหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะ
กระแทกหิน” ” 7 พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า “**พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า “อย่าทดลอง
องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน”** ” 8 อีกครั้งหนึ่งพญามารได้นำพระองค์
ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งเรือง
ของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร 9 แล้วได้ทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่าน
จะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน” 10 พระเยซูจึงตรัสตอบมันว
่า “**อ้ายซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า “จงนมัสการองค์
พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว”** ” 11 แล้ว
พญามารจึงละพระองค์ไป และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงเริ่มการประกาศท่ามกลางประชาชน *(มก 1:14-15; ลก 4:14-15)*

12 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินว่ายอห์นถูกขังไว้อยู่ในเรือนจำ พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้น
กาลิลี 13 เมื่อเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็มาประทับที่เมืองคาเปอรนา
อุม ซึ่งอยู่ริมทะเลที่เขตแดนเศบูลุนและนัฟทาลี 14 เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัส
ไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า 15 “แคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีทางข้างทะเลฟาก
แม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ 16 ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความ
มืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่าง
ขึ้นส่องถึงเขาแล้ว” 17 ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า “**จงกลับใจเสีย
ใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว**”

ทรงเรียกเปโตรกับอันดรูว์ *(มก 1:16-20; ลก 5:2-11)*

18 ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสอง
คน คือซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล
เพราะเขาเป็นชาวประมง 19 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “**จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้ง
ท่านให้เป็นผู้หาคนดั่งหาปลา**” 20 เขาทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที

ทรงเรียกยากอบกับยอห์น

21 ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบบุตร
ชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังซุนอวนอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของเขา
พระองค์ได้ทรงเรียกเขา 22 ในทันใดนั้นเขาทั้งสองก็ละเรือและลาบิดาของเขาตามพระ
องค์ไป

พระเยซูทรงประกาศในแคว้นกาลิลี

23 พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ทรงประกาศ
ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้
หาย 24 กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงพาบรรดาคนป่วย
เป็นโรคต่างๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา คนผีเข้า คนบ้า และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์
พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย 25 และมีคนหมู่ใหญ่มาจากแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุ
รี และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น ติดตามพระองค์
ไป

5

การเทศนาสั่งสอนบนภูเขาเรื่องความสุขนิรันดร์ *(ลก 6:20-49)*

1 ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมากดังนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อ
ประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์ 2 และพระองค์ทรงเอ่ยพระโอษฐ์
ตรัสสอนเขาว่า 3 **บุคคลผู้ใดรู้สึกบกพร่องฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะ
อาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา 4 บุคคลผู้ใดโศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่า
เขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม 5 บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะ
ว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก 6 บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม
ผู้นั้นเป็นสุขเพราะว่าเขาจะได้อิ่มบริบูรณ์ 7 บุคคลผู้ใดมีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข
เพราะว่าเขาจะได้รับพระกรุณา 8 บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะ
ว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า 9 บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าจะได้
เรียกเขาว่าเป็นบุตรของพระเจ้า 10 บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความ
ชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา 11 เมื่อเขา
จะติเตียนข่มเหงและนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็
เป็นสุข 12 จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ใน
สวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน**

คริสเตียนคือความสว่างและเกลือแห่งแผ่นดินโลก *(มก 4:21-23; ลก 8:16-18)*

13 **ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้
กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่นั้นไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคน
เหยียบย่ำ 14 ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบัง
ไว้ไม่ได้ 15 ไม่มีผู้ใดจุดเทียนแล้วนำไปวางไว้ในถัง แต่ย่อมตั้งไว้บนเชิงเทียน จะ
ได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้น 16 จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้า
คนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระ
บิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์**

ทุกจุดทุกตัวอักษรจะต้องสำเร็จ

17 **อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์
เสีย เรามิได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ 18 เพราะเราบอกความจริง
แก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่วงไป แม้อักษรหนึ่งหรือจุดๆหนึ่งก็จะไม่สูญ
ไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น 19 เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็ก
น้อยสักข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้เบาลง ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะ
ได้ชื่อว่า เป็นผู้น้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤติและสอนตาม**

**พระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ 20 เพราะเราบอก
ท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวก
ธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์**

พระคริสต์ทรงอธิบายถึงคำสอนในพระคัมภีร์เดิม

**21 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า อย่าฆ่าคน ถ้าผู้ใดฆ่าคน
ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ 22 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้อง
ของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า
อ้ายบ้า ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า อ้ายโง่
ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก 23 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว
และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน 24 จงวางเครื่องบูชา
ไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่อง
บูชาของท่าน 25 จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วขณะที่พากันไป เกลือกว่าในเวลา
หนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะมอบท่าน
ไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ 26 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้กว่าท่านจะได้ใช้หนี้จนครบ 27 ท่านทั้งหลายได้ยินว่า
มีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา 28 ฝ่ายเราบอกท่าน
ทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณี
ในใจกับหญิงนั้นแล้ว 29 ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออก
และโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสีย
อวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก 30 และถ้ามือข้าง
ขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่า
จะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่าน
ไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก**

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง *(มธ 19:9; มก 10:2-10)*

**31 ยังมีคำกล่าวไว้ว่า ผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้แก่ภรรยา
นั้น 32 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจาก
การเล่นชู้ ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หญิงนั้นล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงซึ่ง
หย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ล่วงประเวณีด้วย 33 อีกประการหนึ่ง ท่าน
ทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า อย่าเสียคำสัตย์ปฏิญาณ แต่จง
ปฏิบัติตามคำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า 34 ฝ่ายเราบอกท่าน
ทั้งหลายว่า อย่าปฏิญาณเลย จะอ้างถึงสวรรค์ก็ดี เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของ
พระเจ้า 35 หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ดี เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาท
ของพระองค์ หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็ดี เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานี
ของพระมหากษัตริย์ 36 อย่าปฏิญาณโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะท่านจะ
กระทำให้ผมขาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้ 37 จริงก็จงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่
เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไปมาจากความชั่ว**

จงรักศัตรู

**38 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ตาแทนตา และฟันแทนฟัน
39 ฝ่ายเราบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้
มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย 40 ถ้าผู้ใดอยากจะฟ้องศาลเพื่อจะริบเอาเสื้อของท่าน**

ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาด้วย 41 ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร 42 ถ้าเขาจะขอสิ่งใดจากท่านก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยากขอยืมจากท่าน 43 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู 44 ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่างเหยียดหยามและข่มเหงท่าน 45 จงทำดังนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม 46 แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ 47 ถ้าท่านทักทายแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั้งปวงเล่า ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ 48 เหตุฉะนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ

6

คนหน้าซื่อใจคดเสแสร้งว่าเป็นผู้เคร่งศาสนา *(มธ 6:16-18)*

1 **จงระวังให้ดี ท่านอย่าทำทานต่อหน้ามนุษย์เพื่อจะให้เขาเห็น มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ 2 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทาน อย่าเป่าแตรข้างหน้าท่านเหมือนคนหน้าซื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อจะได้รับการสรรเสริญจากมนุษย์ เราบอกความจริงแก่ท่านว่าเขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว 3 ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น 4 เพื่อทานของท่านจะเป็นการลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลี้ลับ พระองค์เองจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย 5 เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคดเพราะเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและที่มุมถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว 6 ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลี้ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลี้ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย 7 แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง**

แบบอย่างของการอธิษฐาน *(ลก 11:1-4)*

8 **เหตุฉะนั้นท่านอย่าเป็นเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งไรซึ่งท่านต้องการ พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่ท่านทูลขอแล้ว 9 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ 10 ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก 11 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้ 12 และขอทรงโปรดยกหนี้ของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่เป็นหนี้ข้าพระองค์นั้น 13 และขออย่านำข้าพระองค์เข้าไปใน**

การทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย เหตุว่าอาณาจักร
และฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน 14 เพราะว่า
ถ้าท่านยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะ
ทรงโปรดยกโทษให้ท่านด้วย 15 แต่ถ้าท่านไม่ยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระ
บิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน

การถืออดอาหารจากใจจริง

16 **ยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าเศร้าหมองเหมือนคนหน้าซื่อใจ**
คด ด้วยเขาแสร้งทำหน้าให้ผิดปกติ เพื่อจะให้คนเห็นว่าเขาถืออดอาหาร เราบอก
ความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว 17 ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร
จงชโลมทาศีรษะและล้างหน้า 18 เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถืออดอาหาร
แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลี้ลับ และพระบิดาของท่านผู้
ทอดพระเนตรเห็นในที่ลี้ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย

จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้บนสวรรค์

19 **อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายเสีย**
ได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องลักเอาไปได้ 20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว
ในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และที่ไม่มีขโมยขุดช่องลักเอาไป
ได้ 21 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย 22 ตา
เป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านดี ทั้งตัวก็จะเต็มไปด้วยความ
สว่าง 23 แต่ถ้าตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด เหตุฉะนั้น
ถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาทึบสักเพียงใด 24 ไม่มี
ผู้ใดปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะชังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้าง
หนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบั
ติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้

จงแสวงหาทางของพระเจ้าก่อน

25 **เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า**
จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า
จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่า
เครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ 26 จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้
ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกไว้ ท่าน
ทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ 27 มีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย
อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ 28 ท่านกระวนกระวายถึง
เครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร
มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย 29 และเราบอกท่านทั้งหลายว่า ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์
ด้วยสง่าราศีของท่าน ก็มิได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้นี้ดอกหนึ่ง 30 เหตุฉะนั้น
ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งใน
เตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่อน้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ
31 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายว่า เราจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะ
เอาอะไรนุ่งห่ม 32 (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่ว่าพระ
บิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่า

**นี้ 33 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรม
ของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน 34
เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้ก็จะมีการกระวนกระวาย
สำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พออยู่แล้ว**

7

อย่ากล่าวโทษผู้อื่น

**1 อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ 2 เพราะว่าท่านทั้งหลาย
จะกล่าวโทษเขาอย่างไร ท่านจะต้องถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และท่านจะตวงให้
เขาด้วยทะนานอันใด ท่านจะได้รับตวงด้วยทะนานอันนั้น 3 เหตุไฉนท่านมองดู
ผงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน
เอง 4 หรือเหตุไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า ให้เราเขี่ยผงออกจากตา
ของท่าน แต่ดูเถิด ไม้ทั้งท่อนก็อยู่ในตาของท่านเอง 5 ท่านคนหน้าซื่อใจคด จง
ชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเขี่ยผงออก
จากตาพี่น้องของท่านได้ 6 อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของ
ท่านให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย**

พระสัญญาอันน่าอัศจรรย์แก่ผู้อธิษฐาน *(ลก 11:5-13)*

**7 จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน 8 เพราะว่า
ทุกคนที่ขอก็ได้รับ คนที่แสวงหาก็พบ และคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา 9 ในพวกท่าน
มีใครบ้างที่จะเอาก้อนหินให้บุตร เมื่อเขาขอขนมปัง 10 หรือให้งูเมื่อบุตรขอปลา
11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่ง
กว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่
ขอจากพระองค์**

กฎทองคำ

**12 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำอย่าง
นั้นแก่เขาเหมือนกัน เพราะว่านี่คือพระราชบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์**

คนแสวงหาความรอดมีน้อย คนจำนวนมากจึงหลงไป

**13 จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความ
พินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก 14 เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับ
และทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย**

เรารู้จักผู้พยากรณ์เท็จได้โดยคำสอนของเขา

**15 จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาท่านนุ่งห่มดุจแกะ แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจ
สุนัขป่า 16 ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลองุ่นจากต้นไม้หนาม
หรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่อจากต้นผักหนาม 17 ดังนั้นแหละต้นไม้ดีทุกต้นย่อมให้
แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผลเลว 18 ต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะ
เกิดผลดีก็ไม่ได้ 19 ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ
20 เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา**

ผู้เคร่งศาสนาหลายคนหลงหายไป

21 **มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า จะได้เข้าใน**
อาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตใน
สวรรค์จึงจะเข้าได้ 22 เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า พระองค์
เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้
ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากใน
พระนามของพระองค์มิใช่หรือ 23 เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า เราไม่เคยรู้จัก
เจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา

รากฐานสองชนิด *(ลก 6:47-49)*

24 **เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม เขาก็เปรียบ**
เสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา 25 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม
ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา 26 แต่ผู้ที่
ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่โง่เขลาสร้าง
เรือนของตนไว้บนทราย 27 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือน
นั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก 28 ต่อมาครั้นพระเยซูตรัส
ถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ 29 เพราะ
ว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์

8

คนโรคเรื้อนหายป่วย

1 เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป 2 ดู
เถิด มีคนโรคเรื้อนมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์
จะโปรด ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้ 3 พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้อง
เขา แล้วตรัสว่า **เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด** ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย
4 ฝ่ายพระเยซูตรัสสั่งเขาว่า **อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่**
ปุโรหิต และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้ง
หลาย

ผู้รับใช้ของนายร้อยหายป่วย *(ลก 7:1-10)*

5 เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอน
พระองค์ 6 ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทน
ทุกข์เวทนามาก 7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **เราจะไปรักษาเขาให้หาย** 8 นายร้อย
ผู้นั้นทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าใต้ชายคา
ของข้าพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค 9 เพราะ
เหตุว่าข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนี้ว่า ไป เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า มา เขาก็มา บอก
ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า จงทำสิ่งนี้ เขาก็ทำ 10 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้นก็
ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคนที่ตามพระองค์ว่า **เราบอกความจริงแก่ท่าน**
ทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไหนมากเท่านี้แม้ในอิสราเอล 11 เราบอก
ท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมา
เอนกายลงกันกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์ 12 แต่
บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ไสส่งออกไปในที่มืดภายนอก ที่นั่นจะมี
เสียงร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 13 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า **ไปเถิด ท่าน**

ได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น และในเวลานั้นเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ

แม่ยายของเปโตรหายป่วย *(มก 1:29-34; ลก 4:38-41)*

14 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเปโตร พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่
ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้อยู่ 15 พระองค์ทรงถูกต้องมือนาง ไข้นั้นก็หาย นาง
จึงลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย 16 พอค่ำลง เขาพาคนเป็นอันมากที่มีผีเข้าสิงมาหา
พระองค์ พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วยพระดำรัสของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วย
นั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย 17 ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะโดยอิสยาห์
ศาสดาพยากรณ์ที่ว่า ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของ
เราไป 18 ครั้นพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้
พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป

ทรงลองใจผู้ติดตามพระองค์ *(ลก 9:57-62)*

19 ขณะนั้นมีธรรมาจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์ทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทาง
ไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น 20 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **สุนัขจิ้งจอกยังมี
โพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ** 21 อีกคนหนึ่ง
ในพวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์
ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน 22 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **จงตามเรามาเถิด ปล่อย
ให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด**

พายุสงบลงด้วยพระดำรัสของพระเยซู *(มก 4:36-41; ลก 8:22-25)*

23 เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป 24 ดูเถิด เกิด
พายุใหญ่ในทะเลจนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์บรรทมหลับอยู่ 25 และพวกสาวกของ
พระองค์ได้มาปลุกพระองค์ ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราเถิด เรากำลัง
จะพินาศอยู่แล้ว 26 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **เหตุไฉนเจ้าจึงหวาดกลัว โอ เจ้าผู้
มีความเชื่อน้อย** แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป
27 คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไรหนอ จนชั้นลมและทะเล
ก็เชื่อฟังท่าน

คนถูกผีสิงที่แดนเกอร์กาซี *(มก 5:1-21; ลก 8:26-40)*

28 ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟากไปถึงแดนกาดาราแล้ว มีคนสองคนที่มีผีสิงได้ออกจาก
อุโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์ พวกเขาดุร้ายนัก จนไม่มีผู้ใดอาจผ่านไปทางนั้นได้ 29
ดูเถิด เขาร้องตะโกนว่า พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องอะไรกับท
่านเล่า ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ 30 ไกลจากที่นั่นมีสุกรฝูงใหญ่
กำลังหากินอยู่ 31 ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ว่า ถ้าท่านขับพวกเราออก ก็ขอให้
เข้าอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด 32 พระองค์จึงตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า **ไปเถอะ** ผีเหล่านั้นก
็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ดูเถิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปใน
ทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น 33 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในนคร เล่าบรรดาเหตุการณ์
ซึ่งเป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่มีผีเข้าสิงอยู่นั้น 34 ดูเถิด คนทั้งนครพากันออก
มาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว เขาจึงอ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสียจากเขตแดน
ของเขา

9

พระเยซูทรงรักษาคนอัมพาต *(มก 2:3-12; ลก 5:18-26)*

1 และพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองของพระองค์ 2 ดูเถิด เขาหามคน
อัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความ
เชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า **“ลูกเอ๋ย จงชื่นใจเถิด บาปของเจ้าได้
รับการอภัยแล้ว”** 3 ดูเถิด พวกธรรมาจารย์บางคนคิดในใจว่า “คนนี้พูดหมิ่นประมาท”
4 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสว่า **“เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดชั่วอยู่
ในใจเล่า 5 ที่จะว่า “บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” หรือจะว่า “จงลุกขึ้นเดิน
ไปเถิด” นั้น ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน 6 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์
มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้”** (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาต
ว่า) **“จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด”** 7 เขาจึงลุกขึ้นไปบ้านของตน 8 เมื่อประ
ชาชนเป็นอันมากเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ได้ทรง
ประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์

ทรงเรียกมัทธิวคนเก็บภาษี *(มก 2:14-20; ลก 5:27-35)*

9 ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั่นไป ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่
ด่านเก็บภาษี จึงตรัสกับเขาว่า **“จงตามเรามาเถิด”** เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป 10 ต่อ
มาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน ดูเถิด มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆ
หลายคนเข้ามาเอนกายลงร่วมสำรับกับพระองค์และกับพวกสาวกของพระองค์ 11 เมื่อ
พวกฟาริสีเห็นแล้ว ก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับ
ประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า” 12 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้นจึง
ตรัสกับพวกเขาว่า **“คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอ 13 ท่าน
ทั้งหลายจงไปเรียนรู้ความหมายของข้อความที่ว่า “เราประสงค์ความเมตตา ไม่
ประสงค์เครื่องสัตวบูชา” ด้วยว่าเรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียก
คนบาปให้กลับใจเสียใหม่”** 14 แล้วพวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์ทูลว่า “เหตุ
ไฉนพวกข้าพระองค์และพวกฟาริสีถืออดอาหารบ่อยๆ แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่
ถืออดอาหาร” 15 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **“สหายของเจ้าบ่าวเป็นทุกข์โศกเศร้า
เมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขาได้หรือ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป
เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร**

คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อผ้าและถุงหนัง *(มก 2:21-22; ลก 5:36-39)*

16 **ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหดจะ
ทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก 17 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนัง
เก่า ถ้าทำอย่างนั้นถุงหนังจะขาด น้ำองุ่นจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขา
ย่อมเอาน้ำองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้”**

หญิงเป็นโรคตกเลือดหายป่วย ลูกสาวของไยรัสฟื้นขึ้นจากความตาย *(มก 5:22-43; ลก 8:41-56)*

18 เมื่อพระองค์กำลังตรัสคำเหล่านี้แก่เขานั้น ดูเถิด มีขุนนางคนหนึ่งมานมัสการ
พระองค์แล้วทูลว่า “ลูกสาวของข้าพระองค์พึ่งตาย ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์
ของพระองค์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก” 19 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นเสด็จตาม

เขาไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย 20 ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตก
เลือดได้สิบสองปีมาแล้วแอบมาข้างหลัง ถูกต้องชายฉลองพระองค์ 21 เพราะนางคิด
ในใจว่า “ถ้าเราได้แตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค” 22 ฝ่ายพระเยซูทรง
เหลียวหลังทอดพระเนตรเห็นนางจึงตรัสว่า “**ลูกสาวเอ๋ย จงชื่นใจเถิด ความเชื่อของ
เจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ**” นับตั้งแต่เวลานั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ 23 ครั้น
พระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของขุนนางนั้น ทอดพระเนตรเห็นพวกเป่าปี่และคนเป็นอ
ันมากชุลมุนกันอยู่ 24 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “**จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิง
คนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลับอยู่**” เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ 25 แต่เมื่อทรง
ขับฝูงคนออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปจับมือเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น
26 แล้วกิตติศัพท์นี้ก็ลือไปทั่วแคว้นนั้น

ชายตาบอดสองคนกลับมองเห็นได้อีก

27 ครั้นพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น ก็มีชายตาบอดสองคนตามพระองค์มาร้องว่า “บุ
ตรดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด” 28 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปใน
เรือน ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูตรัสถามเขาว่า “**เจ้าเชื่อหรือว่า
เราสามารถจะกระทำการนี้ได้**” เขาทูลพระองค์ว่า “เชื่อ พระเจ้าข้า” 29 แล้วพระองค์
ทรงถูกต้องตาของพวกเขาตรัสว่า “**ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด**” 30 แล้ว
ตาของพวกเขาก็กลับเห็นดี พระเยซูได้ทรงกำชับเขาอย่างแข็งขันว่า “**จงระวังอย่าให้
ผู้ใดรู้เลย**” 31 แต่เมื่อเขาไปจากที่นั่นแล้ว ก็เผยแพร่กิตติศัพท์ของพระองค์ทั่วแคว้น
นั้น 32 ขณะเมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกกำลังเสด็จออกไปจากที่นั่น ดูเถิด มีผู้พาคนใบ้
คนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มาหาพระองค์ 33 เมื่อทรงขับผีออกแล้วคนใบ้นั้นก็พูดได้ หมู่คนก็
อัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ไม่เคยเห็นการกระทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย” 34 แต่พวกฟาริสี
กล่าวว่า “คนนี้ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี”

คนทำการยังมีน้อยในภารกิจนี้ *(มก 6:5-6; ลก 10:1-3)*

35 พระเยซูได้เสด็จดำเนินไปตามนครและหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลา
ของเขา ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ทรงรักษาโรคและความป่วยไข้ทุกอ
ย่างของพลเมืองให้หาย 36 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชนก็ทรงสงสาร
เขา ด้วยเขาอิดโรยกระจัดกระจายไปดุจฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง 37 แล้วพระองค์ตรัสกับพวก
สาวกของพระองค์ว่า “**การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่
38 เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้
ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์**”

10

ชื่ออัครสาวกสิบสองคนกับงานที่ทรงมอบให้ *(มก 6:1-13; ลก 9:1-6)*

1 เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทาน
อำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หาย
ได้ 2 อัครสาวกสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้อง
ชายของเขา ยากอบบุตรชายเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา 3 ฟีลิปและบารโธโลมิว
โธมัสและมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส และเลบเบอัสผู้ที่มีชื่ออีกว่าธัดเด
อัส 4 ซีโมนชาวคานาอันและยูดาสอิสคาริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์นั้น 5 สิบสองคน

นี้พระเยซูทรงใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า “**อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่า**
เข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย 6 **แต่ว่าจงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล**
ดีกว่า 7 **จงไปพลางประกาศพลางว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว”** 8 **จง**
รักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับ
ผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ 9 **อย่าหาเหรียญทองคำ หรือ**
เงิน หรือทองแดงไว้ในไถ้ของท่าน 10 **หรือย่ามใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว**
หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน 11 **เมื่อท่านมา**
ถึงนครใดหรือเมืองใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยก
ับผู้นั้นจนกว่าจะจากไป 12 **ขณะเมื่อท่านขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น** 13 **ถ้า**
ครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือน
นั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน 14 **ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้ง**
หลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีที่ติ
ดเท้าของท่านออกเสีย 15 **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษ**
ของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น 16 **ดูเถิด เราใช้**
พวกท่านไปดุจแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู และ
ไม่มีภัยเหมือนนกเขา 17 **แต่จงระวังผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้ง**
หลายไว้กับศาล และจะเฆี่ยนท่านในธรรมศาลาของเขา 18 **และท่านจะถูกนำตัว**
ไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานต่อ
เขาและต่อคนต่างชาติ 19 **แต่เมื่อเขามอบท่านไว้นั้น อย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไร**
หรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่านในเวลา
นั้น 20 **เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของ**
ท่าน ผู้ตรัสทางท่าน 21 **แม้ว่าพี่ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อจะมอบลูก และลู**
กก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย 22 **ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะ**
เห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด 23 **แต่เมื่อเขาข่มเหงท่าน**
ในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไป
ทั่วเมืองต่างๆในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

ปัญหาของสาวก

24 **ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน** 25 **ซึ่งศิษย์จะได้เป็น**
เสมอครูของตน และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้า
นว่าเบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 26 **เหตุ**
ฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่
จะไม่เผยให้ประจักษ์ 27 **ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง**
และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจงประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน 28 **อย่ากลัว**
ผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรง
ฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพินาศในนรกได้ 29 **นกกระจอกสองตัวเขาขาย**
บาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียว
จะตกลงถึงดินก็ไม่ได้ 30 **ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น** 31 **เหตุ**
ฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว 32 **เหตุดังนั้นผู้**
ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิต

ในสวรรค์ด้วย 33 แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระ
พักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย

พระคริสต์ทรงอยู่เหนือบิดาหรือมารดา

34 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เรามิได้นำสันติภาพมาให้ แต่
เรานำดาบมา 35 ด้วยว่าเรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน และ
ลูกสาวหมางใจกับมารดาและลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี 36 และผู้ที่อยู่ร่วมเรือน
เดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน 37 ผู้ใดที่รักบิดามารดายิ่งกว่ารักเราก็ไม่สมกับเรา
และผู้ใดรักบุตรชายหญิงยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา 38 และผู้ใดที่ไม่รับ
เอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา 39 ผู้ที่จะเอาชีวิตของตนรอด
จะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สู้เสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด 40
ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็รับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา 41 ผู้ที่
รับศาสดาพยากรณ์เพราะนามแห่งศาสดาพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่
ศาสดาพยากรณ์พึงได้รับ และผู้ที่รับผู้ชอบธรรมเพราะนามแห่งผู้ชอบธรรมนั้น
ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ผู้ชอบธรรมพึงได้รับ 42 และผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่ง
ให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเราเราบอกความ
จริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็หามิได้

11

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสสั่งสาวกสิบสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จ
จากที่นั่นไปเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆของเขา

พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา *(ลก 7:19-29)*

2 ฝ่ายยอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ยินถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสอง
คนของท่านไป 3 ทูลถามพระองค์ว่า ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหา
ผู้อื่น 4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า **จงไปแจ้งแก่ยอห์นอีกครั้งถึงสิ่งที่ท่าน**
ได้ยินและได้เห็น 5 คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหาย
สะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐก็ประกาศ
แก่คนอนาถา 6 บุคคลผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นเป็นสุข 7 ครั้นสาวกเหล่า
นั้นไปแล้ว พระเยซูเริ่มตรัสกับคนหมู่นั้นถึงยอห์นว่า **ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่น**
ทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ 8 แต่ท่านทั้งหลายออก
ไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้าเนื้อนิ่มก็อยู่ในพระ
นิเวศของกษัตริย์ 9 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสดาพยากรณ์หรือ แน่
ทีเดียวและเราบอกท่านว่า ท่านนั้นเป็นยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก 10 คือผู้
นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้น
จะเตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน 11 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา
แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยังใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก 12 และ
ตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่
คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรน และผู้ที่ใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้ 13 เพราะคำ
ของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายและพระราชบัญญัติได้พยากรณ์มาจนถึงยอห์นนี้

14 ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ยอห์นนี้แหละเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น
15 ใครมีหูจงฟังเถิด 16 เราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็ก
นั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อน 17 กล่าวว่า "พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิ
ได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปร่ำไห้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้คร่ำครวญ" 18 ด้วย
ว่ายอห์นมาก็ไม่ได้กินหรือดื่ม และเขาว่า "มีผีเข้าสิงอยู่" 19 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้
งกินและดื่ม เขาก็ว่า "ดูเถิด นี่เป็นคนกินเติบและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหาย
กับคนเก็บภาษีและคนบาป" แต่พระปัญญาก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผล
แห่งพระปัญญานั้น"

การพิพากษาสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ

20 แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นติเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์
เป็นส่วนมาก เพราะเขามิได้กลับใจเสียใหม่ 21 **"วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่**
เจ้า เมืองเบธไซอิดา เพราะถ้าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำ
ในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนขี้
เถ้า กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว 22 แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมือง
ไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า 23 และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอรนา
อุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอิทธิ
ฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้านั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะ
ได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้ 24 แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะ
เบากว่าโทษของเจ้า" 25 ขณะนั้นพระเยซูทูลตอบว่า **"โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็น**
เจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์
ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด และได้สำแดงให้ผู้น้อยรู้
26 ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นทีชอบพระทัยในสายพระเนตรของ
พระองค์ 27 พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระ
บุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตรและผู้ใดก็ตาม
ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้

การเชื้อเชิญที่ยิ่งใหญ่

28 **บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้**
ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข 29 จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา
เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจ
ของตน 30 ด้วยว่าแอกของเราก็แบกง่าย และภาระของเราก็เบา"

12

พระคริสต์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต *(มก 2:23-28; ลก 6:1-5)*

1 ในคราวนั้นพระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต และพวกสาวกของพระองค์หิว
จึงเริ่มเด็ดรวงข้าวมากิน 2 แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาจึงทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด
สาวกของท่านทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต" 3 พระองค์จึงตรัสกับ
เขาว่า **"พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านและพรรคพวกหิว**
4 ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่ง
พระราชบัญญัติห้ามไว้ไม่ให้ท่านและพรรคพวกรับประทาน ควรแต่ปุโรหิตพวก
เดียว 5 ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโตพวก

ปุโรหิตในพระวิหารดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่มีความผิด 6 แต่เราบอกท่านทั้งหลาย
ว่า ที่นี่มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก 7 แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความ
หมายของข้อที่ว่า เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา ท่าน
ก็คงจะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มีความผิด 8 เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่
เหนือวันสะบาโต

ทรงรักษาชายมือลีบ *(มก 3:1-6; ลก 6:6-11)*

9 แล้วเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั่น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาของเขา 10 ดู
เถิด มีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า การรักษาโรคในวันสะ
บาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ 11 พระองค์
จึงตรัสกับเขาว่า **ถ้าผู้ใดในพวกท่านมีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้นตกบ่อในวันสะ**
บาโต ผู้นั้นจะไม่ฉุดลากแกะตัวนั้นขึ้นหรือ 12 มนุษย์คนหนึ่งย่อมประเสริฐยิ่งกว่า
แกะมากเท่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติให้ทำการดีได้ในวันสะ
บาโต 13 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับชายคนนั้นว่า **จงเหยียดมือออกเถิด** เขาก็เหยียด
ออก และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง 14 ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษา
กันถึงพระองค์ว่า จะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้

ฝูงชนที่ติดตามมาได้รับการรักษาให้หาย

15 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ พระองค์จึงได้เสด็จออกไปจากที่นั่น และคนเป็นอันมาก
ก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน 16 แล้วพระองค์ทรง
กำชับห้ามเขามิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด 17 ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดย
อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จ ซึ่งว่า 18 ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้
ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะเอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะ
ประกาศการพิพากษาแก่พวกต่างชาติ 19 ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง
ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน 20 ไม้อ้อช้ำแล้วท่านจะไม่หัก ไส้ตะเกียงเป็นควัน
แล้วท่านจะไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การพิพากษามีชัยชนะ 21 และพวกต่างชาติจะวางใจ
ในนามของท่าน

ชายมีผีสิงได้รับการรักษา พวกฟาริสีกล่าวหาว่าเป็นโดยฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบู
ล *(มก 3:23-30; ลก 11:14-23)*

22 ขณะนั้นเขาพาคนหนึ่งมีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์ พระองค์
ทรงรักษาให้หาย คนตาบอดและใบ้นั้นจึงพูดจึงเห็นได้ 23 และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจ
ถามกันว่า คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ 24 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว
่า ผู้นี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น 25 ฝ่ายพระเยซูทรง
ทราบความคิดของเขาจึงตรัสกับเขาว่า **ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะ**
รกร้างไป เมืองใดๆหรือครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้ 26 และถ้า
ซาตานขับซาตานออกมันก็แตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะ
ตั้งอยู่อย่างไรได้ 27 และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล พวกพ้องของท่านทั้ง
หลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็น
ผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน 28 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า
อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว 29 หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มี
กำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้

นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ 30 ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็น
ปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

ความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ *(มก 3:29-30)*

31 **เพราะฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปและคำหมิ่นประมาททุก**
อย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรง
โปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้ 32 ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่
ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลก
หน้า

คำพูดที่ชั่วร้ายแสดงให้เห็นถึงจิตใจที่ชั่วร้าย *(ลก 6:43-45)*

33 **จงกระทำให้ต้นไม้ดีและผลของต้นไม้นั้นดี หรือกระทำให้ต้นไม้เลวและผล**
ของต้นไม้นั้นเลว เพราะเราจะรู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน 34 โอ ชาติงูร้าย เจ้าเป็น
คนชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากย่อมพูดจากสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ 35
คนดีก็เอาของดีมาจากคลังดีแห่งใจนั้น คนชั่วก็เอาของชั่วมาจากคลังชั่ว 36 ฝ่าย
เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้อง
ให้การสำหรับถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา 37 เหตุว่าที่เจ้าจะพ้นโทษได้ หรือ
จะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจาของเจ้า

โยนาห์คือตัวอย่างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ *(ลก 11:29-44)*

38 คราวนั้นมีบางคนในพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า พวก
ข้าพเจ้าอยากจะเห็นหมายสำคัญจากท่าน 39 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า **คนชาติ**
ชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้น
ไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์ 40 ด้วยว่า โยนาห์ได้อยู่ในท้อง
ปลาวาฬสามวันสามคืน ฉันใด บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสาม
คืนฉันนั้น 41 ชนชาวนีนะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะ
กล่าวโทษเขา ด้วยว่าชาวนีนะเวห์ได้กลับใจเสียใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์
และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี่ 42 นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวัน
พิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจาก
ที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่
กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี่

บั้นปลายของผู้ที่งมงายหวังพึ่งความดีของตนเอง *(ลก 11:24-26)*

43 **เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดาร เพื่อแสวงหา**
ที่หยุดพักแต่ไม่พบเลย 44 แล้วมันก็กล่าวว่า ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้
ออกมานั้น และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง กวาดและตกแต่งไว้แล้ว 45 มัน
จึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคน
นั้นก็ตกที่นั่งร้ายกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น

ผู้ประพฤติตามพระประสงค์ของพระเจ้าก็เปรียบเหมือนญาติพี่น้องของพระคริสต์ *(มก 3:31-35; ลก 8:19-21)*

46 ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของ
พระองค์พากันมายืนอยู่ภายนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์ 47 แล้วมีคนหนึ่งทูล

พระองค์ว่า ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกประสงค์จะ
สนทนากับพระองค์ 48 แต่พระองค์ตรัสตอบผู้ที่ทูลพระองค์นั้นว่า **ใครเป็นมารดา
ของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา** 49 พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ไปทางพวกสาวก
ของพระองค์ และตรัสว่า **ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา** 50 **ด้วยว่าผู้ใด
จะกระทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้อง
ชายหญิงและมารดาของเรา**

13

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช *(มก 4:1-20; ลก 8:4-15)*

1 ในวันนั้นเองพระเยซูได้เสด็จจากเรือนไปประทับที่ชายทะเล 2 มีคนพากันมาหา
พระองค์มากนัก พระองค์จึงเสด็จลงไปประทับในเรือ และบรรดาคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่
บนฝั่ง 3 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการเป็นคำอุปมาว่า **ดูเถิด มีผู้หว่านคน
หนึ่งออกไปหว่านพืช** 4 **และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้างแล้วนก
ก็มากินเสีย** 5 **บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะ
ดินไม่ลึก** 6 **แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป** 7 **บ้างก็ตก
กลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย** 8 **บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วเกิดผล ร้อย
เท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง** 9 **ใครมีหูจงฟังเถิด** 10 ฝ่ายพวกสาวกจึง
มาทูลพระองค์ว่า เหตุไฉนพระองค์ตรัสกับเขาเป็นคำอุปมา 11 พระองค์ตรัสตอบเขา
ว่า **เพราะว่าข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลาย
รู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้รู้** 12 **ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นมี
เหลือเฟือ แต่ผู้ใดที่ไม่มีนั้น แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่จะต้องเอาไปจากเขา** 13 **เหตุฉะนั้น
เราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็
เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ** 14 **คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จในคนเหล่านั้นที
ว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่รับรู้** 15 **เพราะว่า
ชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าในเวลาใด
เขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา
และจะหันกลับมา และเราจะได้รักษาเขาให้หาย** 16 **แต่ตาของท่านทั้งหลายก็
เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน** 17 **เราบอกความจริง
แก่ท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะ
เห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามิเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้ง
หลายได้ยิน แต่เขาก็มิเคยได้ยิน** 18 **เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาว่า
ด้วยผู้หว่านพืชนั้น** 19 **เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งอาณาจักรนั้นแต่ไม่เข้าใจ มาร
ร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย นั่นแหละได้แก่ผู้ซึ่งรับเมล็ดริม
หนทาง** 20 **และผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในที่ดินซึ่งมีพื้นหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระ
วจนะ แล้วก็รับทันทีด้วยความปรีดี** 21 **แต่ไม่มีรากในตัวเองจึงทนอยู่ชั่วคราว
และเมื่อเกิดการยากลำบากหรือการข่มเหงต่างๆเพราะพระวจนะนั้น ต่อมาเขาก็
เลิกเสีย** 22 **ผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แล้ว
ความกังวลตามธรรมดาโลก และการล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติก็รัดพระวจนะนั้น
เสีย และเขาจึงไม่เกิดผล** 23 **ส่วนผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้
ยินพระวจนะและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่า
บ้าง**

คำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน

24 พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า “**อาณาจักรแห่งสวรรค์
เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งได้หว่านพืชดีในนาของตน 25 แต่เมื่อคนทั้งหลายนอน
หลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมานปนกับข้าวสาลีนั้นไว้ แล้วก็หลบไป
26 ครั้นต้นข้าวนั้นงอกขึ้นออกรวงแล้ว ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย 27 พวกผู้รับ
ใช้แห่งเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า “นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืชดีในนาของท่าน
มิใช่หรือ แต่มีข้าวละมานมาจากไหน” 28 นายก็ตอบพวกเขาว่า “นี้เป็นการกระ
ทำของศัตรู” พวกผู้รับใช้จึงถามนายว่า “ท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปถอนและ
เก็บข้าวละมานหรือ” 29 แต่นายตอบว่า “อย่าเลย เกลือกว่าเมื่อกำลังถอนข้าว
ละมานจะถอนข้าวสาลีด้วย 30 ให้ทั้งสองจำเริญไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และใน
เวลาเกี่ยวนั้นเราจะสั่งผู้เกี่ยวว่า “จงเก็บข้าวละมานก่อนมัดเป็นฟ่อนเผาไฟเสีย
แต่ข้าวสาลีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา” ” ”**

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด *(มก 4:30, 32)*

31 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า “**อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบ
เหมือนเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ซึ่งชายคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไร่ของตน
32 เมล็ดนั้นทีจริงก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่ที่สุดท่ามกลาง
ผักทั้งหลาย และจำเริญเป็นต้นไม้จนนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านข
องต้นนั้นได้**”

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ *(ลก 13:20-21)*

33 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า “**อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบ
เหมือน เชื้อ ซึ่ง ผู้ หญิง คน หนึ่ง เอา มา เจือ ลง ใน แป้ง สาม ถัง จน แป้ง นั้น ฟู ขึ้น
ทั้งหมด**” 34 ข้อความเหล่านี้ทั้งสิ้น พระเยซูตรัสกับหมู่ชนเป็นคำอุปมา และนอกจาก
คำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสกับเขาเลย 35 ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดย
ศาสดาพยากรณ์ว่า “เราจะอ้าปากกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้
ตั้งแต่เดิมสร้างโลก”

ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน

36 แล้วพระเยซูจึงทรงให้ฝูงชนเหล่านั้นจากไปและเสด็จเข้าไปในเรือน พวกสาวก
ของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ทูลว่า “ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกข้าพระองค์
เข้าใจคำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมานในนานั้น” 37 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “**ผู้หว่าน
เมล็ดพืชดีนั้นได้แก่บุตรมนุษย์ 38 นานั้นได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชดีได้แก่ลูกหลาน
แห่งอาณาจักร แต่ข้าวละมานได้แก่ลูกหลานของมารร้าย 39 ศัตรูผู้หว่านข้าว
ละมานได้แก่พญามาร ฤดูเกี่ยวได้แก่การสิ้นสุดของโลกนี้ และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่
พวกทูตสวรรค์ 40 เหตุฉะนั้น เขาเก็บข้าวละมานเผาไฟเสียอย่างไร ในการสิ้นสุด
ของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น 41 บุตรมนุษย์จะใช้พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไป
เก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่ทำความชั่วช้าไปจากอาณาจักร
ของท่าน 42 และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพลง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยว
ฟัน 43 คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดาของเขาดุจดวง
อาทิตย์ ใครมีหูจงฟังเถิด**

คำอุปมาเกี่ยวกับขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้

44 **อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่ง**
นา เมื่อมีผู้ใดพบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความปรีดีจึงไปขายสรรพสิ่ง
ซึ่งเขามีอยู่ แล้วไปซื้อทุ่งนานั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับไข่มุกราคามาก

45 **อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอ**
ย่างดี 46 ซึ่งเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสารพัดซึ่งเขามีอยู่ ไป
ซื้อไข่มุกนั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับอวนจับปลา

47 **อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล**
ติดปลารวมทุกชนิด 48 ซึ่งเมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่งนั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ใน
ภาชนะ แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย 49 ในการสิ้นสุดของโลกก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ
พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม 50 แล้วจะทิ้งลงใน
เตาไฟอันลุกโพลง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 51 พระเยซูตรัสกับเขา
ว่า **ข้อความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ** เขาทูลตอบพระองค์ว่า เข้าใจ
พระเจ้าข้า 52 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับเขาว่า **เพราะฉะนั้นพวกธรรมาจารย์ทุกคนที่**
ได้รับการสั่งสอนถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาทั้ง
ของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน

พระเยซูทรงถูกปฏิเสธที่เมืองนาซาเร็ธ

53 ต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่น
54 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงบ้านเมืองของพระองค์แล้ว พระองค์ก็สั่งสอนในธรรมศาลา
ของเขา จนคนทั้งหลายประหลาดใจแล้วพูดกันว่า คนนี้มีสติปัญญาและการอิทธิฤทธิ์
อย่างนี้มาจากไหน 55 คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ มารดาของเขาชื่อมารีย์มิใช่หรือ
และน้องชายของเขาชื่อยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ 56 และน้องสาวทั้ง
หลายของเขาก็อยู่กับเรามิใช่หรือ เขาได้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน 57 เขาทั้งหลาย
จึงหมางใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า **ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความ**
นับถือ เว้นแต่ในบ้านเมืองของตน และในครัวเรือนของตน 58 พระองค์จึงมิได้
ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มากที่นั่น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ

14

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกตัดศีรษะ *(มก 6:14-29; ลก 9:7-9)*

1 ครั้งนั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินกิตติศัพท์ของพระเยซู 2 จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ของ
ท่านว่า ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว
เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอิทธิฤทธิ์ได้ 3 ด้วยว่าเฮโรดได้จับยอห์นมัดแล้วขังคุกไว้
เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟีลิปน้องชายของตน 4 เพราะยอห์นเคยทูลท่าน
ว่า ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับนางมาเป็นภรรยา 5 ถึงเฮโรดอยากจะฆ่ายอห์นก็กล
ัวประชาชน ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับถือยอห์นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ 6 แต่เมื่อวันฉลอง
วันกำเนิดของเฮโรดมาถึง บุตรสาวนางเฮโรเดียสก็เต้นรำต่อหน้าเขาทั้งหลาย ทำให้เฮ

โรดชอบใจ 7 เฮโรดจึงสัญญาโดยปฏิญาณว่า เธอจะขอสิ่งใดๆ ก็จะให้สิ่งนั้น 8 บุตรสา
วก็ทูลตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้วว่า ขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อม
ฉันทีนี่เพคะ 9 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดก็เศร้าใจ แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้และเพราะ
เห็นแก่พวกที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้ 10 แล้วก็
ใช้คนไปตัดศีรษะยอห์นในคุก 11 เขาจึงเอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาวนั้น
หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา 12 ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มารับเอาศพไปฝังไว้ แล้ว
ก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ

ทรงเลี้ยงอาหารฝูงชนห้าพันคน *(มก 6:30-44;* ลก *9:10-17;* ยน *6:1-14)*

13 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้ว พระองค์จึงลงเรือเสด็จไปจากที่นั่น ไปยังที่เปลี่ยว
แต่ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชนทั้งปวงได้ยิน เขาก็ออกจากเมืองต่างๆเดินตามพระ
องค์ไป 14 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่
พระองค์ทรงสงสารเขา จึงได้ทรงรักษาคนป่วยของเขาให้หาย 15 ครั้นเวลาเย็นแล้ว
พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า ที่นี่กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เย็นลงมาก
แล้ว ขอพระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้าน
สำหรับตนเอง 16 ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า **เขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่
พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด** 17 พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า ที่นี่พวกข้าพระองค์มีแต่
ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น 18 พระองค์จึงตรัสว่า **เอาอาหารนั้นมา
ให้เราที่นี่เถิด** 19 แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อทรงรับขนมปัง
ห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ และ
หักขนมปังส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง 20 เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วน
เศษอาหารที่ยังเหลือนั้น เขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม 21 ฝ่ายคนที่ได้รับประทาน
อาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก

พระเยซูทรงเสด็จดำเนินบนน้ำ *(มก 6:45-56;* ยน *6:15-21)*

22 ในทันใดนั้นพระเยซูได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟากไปก่อน
ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน 23 และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมด
แล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์
ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว 24 แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะ
ทวนลมอยู่ 25 ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก
26 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินมาบนทะเล เขาก็ตกใจนัก พูดกันว่า เป็นผี
เขาจึงร้องอึงไปเพราะความกลัว 27 ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า **จงชื่นใจเถิด
คือเราเอง อย่ากลัวเลย**

เปโตรสงสัยและจมลง

28 ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรง
โปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์ 29 พระองค์ตรัสว่า **มาเถิด** เมื่อเปโตร
ลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยซู 30 แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และ
เมื่อกำลังจะจมก็ร้องว่า พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย 31 ในทันใดนั้นพระเยซู
ทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า **โอ คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสงสัย
ทำไม** 32 เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลง 33 เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือ
จึงมานมัสการพระองค์ทูลว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงแล้ว 34 ครั้น

พวกเขาข้ามฟากไปแล้ว ก็มาถึงแขวงเยนเนซาเรท 35 เมื่อคนในสถานที่นั้นรู้จักพระองค์
แล้วก็ใช้คนไปบอกกล่าวทั่วแคว้นนั้น ต่างก็พาบรรดาคนเจ็บป่วยมาเฝ้าพระองค์ 36 เขา
ทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้เขาได้แตะต้องแต่ชายฉลองพระองค์เท่านั้น และผู้ใด
ได้แตะต้องแล้วก็หายป่วยบริบูรณ์ดีทุกคน

15

ทรงต่อว่าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี *(มก 7:1-23)*

1 ครั้งนั้น พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาทูลถามพระ
เยซูว่า 2 ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ด้วย
ว่าเขามิได้ล้างมือเมื่อเขารับประทานอาหาร 3 แต่พระองค์ได้ตรัสตอบเขาว่า **เหตุ
ไฉนพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยประเพณีของพวกท่านด้วย
เล่า 4 เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของ
ตน และ ผู้ใดด่าแช่งบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย 5
แต่พวกท่านกลับสอนว่า ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่ง
อาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแล้ว 6 ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติ
บิดามารดาของตน อย่างนั้นแหละท่านทั้งหลายทำให้พระบัญญัติของพระเจ้า
เป็นหมันไปเพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกท่าน 7 ท่านคนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์
ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้วว่า 8 ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของ
เขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา 9 เขา
นมัสการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้างว่า
เป็นพระดำรัสสอน 10 แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชนและตรัสกับเขาว่า จงฟัง
และเข้าใจเถิด 11 มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออก
มาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน 12 ขณะนั้นพวกสาวกมาทูลพระองค์
ว่า พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำตรัสนั้น เขาแค้นเคืองใจ
นัก 13 พระองค์จึงตรัสตอบว่า ต้นไม้ใดๆทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตใน
สวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย 14 ช่างเขาเถิด เขาเป็นผู้นำตาบอดนำทาง
คนตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ 15 ฝ่าย
เปโตรทูลพระองค์ว่า ขอทรงโปรดอธิบายคำอุปมานี้ให้พวกข้าพระองค์ทราบเถิด
16 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ 17 ท่านยังไม่เข้า
ใจหรือว่า สิ่งใดๆซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปในท้อง แล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป 18 แต่
สิ่งที่ออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน 19 ความ
คิดชั่วร้าย การฆาตกรรม การผิดผัวผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การ
เป็นพยานเท็จ การพูดหมิ่นประมาท ก็ออกมาจากใจ 20 สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้
มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์
เป็นมลทิน

ลูกสาวของหญิงชาติคานาอันได้รับการรักษาให้หาย *(มก 7:24-30)*

21 แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน 22
ดูเถิด มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้นร้องทูลพระองค์ว่า โอ พระองค์
ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์
มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก 23 ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเขาสักคำเดียว และพวก

สาวกของพระองค์มาอ้อนวอนพระองค์ ทูลว่า ไล่เธอไปเสียเถิด เพราะเธอร้องตามเรามา 24 พระองค์ตรัสตอบว่า **เรามิได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล** 25 ฝ่ายหญิงนั้นก็มานมัสการพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด 26 พระองค์จึงตรัสตอบว่า **ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร** 27 ผู้หญิงนั้นทูลว่า จริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นย่อมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน 28 แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า **โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด** และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่ขณะนั้น

ทรงรักษาฝูงชนให้หายจากโรค *(มก 7:31-37)*

29 พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นมายังทะเลกาลิลี แล้วเสด็จขึ้นไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น 30 และประชาชนเป็นอันมากมาเฝ้าพระองค์ พาคนง่อย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการและคนเจ็บอื่นๆหลายคนมาวางแทบพระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย 31 คนเหล่านั้นจึงอัศจรรย์ใจนักเมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คนตาบอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน *(มก 8:1-9)*

32 ฝ่ายพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มาตรัสว่า **เราสงสารคนเหล่านี้เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน เราไม่อยากให้เขาไปเมื่อยังอดอาหารอยู่ กลัวว่าเขาจะหิวโหยสิ้นแรงลงตามทาง** 33 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า ในถิ่นทุรกันดารนี้ เราจะหาอาหารที่ไหนพอเลี้ยงคนเป็นอันมากนี้ให้อิ่มได้ 34 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า **ท่านมีขนมปังกี่ก้อน** เขาทูลว่า มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็กๆสองสามตัว 35 พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน 36 แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้นมาขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ เหล่าสาวกก็แจกให้ประชาชน 37 และคนทั้งปวงได้รับประทานอิ่มทุกคน อาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บได้เจ็ดกระบุงเต็ม 38 ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก 39 พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปแล้ว ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมักดาลา

16

พวกฟาริสีหน้าซื่อใจคดร้องขอหมายสำคัญ *(มก 8:10-12)*

1 พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาทดลองพระองค์โดยขอร้องให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขาเห็น 2 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า **พอตกเย็นท่านทั้งหลายพูดว่า รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสีแดง** 3 **ในเวลาเช้าท่านพูดว่า วันนี้จะเกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดงและมัว โอ คนหน้าซื่อใจคด ท้องฟ้านั้นท่านทั้งหลายยังอาจสังเกตรู้และเข้าใจได้ แต่หมายสำคัญแห่งกาลนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ** 4 **คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขาเว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น** แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจากเขา 5 ฝ่ายพวกสาวกของพระองค์ เมื่อข้ามฟากนั้นได้ลืมเอาขนมปังไปด้วย

เชื้อเป็นสัญญลักษณ์แสดงถึงคำสอนที่ผิด *(มก 8:13-21)*

6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “**จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสี**
ให้ดี” 7 เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า “เพราะเหตุที่เรามิได้เอาขนมปังมา” 8 ฝ่ายพระ
เยซูทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า “**โอ ผู้มีความเชื่อน้อย เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษา**
กันและกันถึงเรื่องไม่ได้เอาขนมปังมา 9 **ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้หรือ เรื่อง**
ขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง 10 **หรือขนมปังเจ็**
ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง 11 **เป็นไฉนพวกท่านถึงไม่เข**
้าใจว่า เรามิได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง แต่ได้ว่าให้ท่านระวังเชื้อแห่งพวกฟา
ริสีและพวกสะดูสีให้ดี” 12 แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาให้ระวัง
เชื้อขนมปัง แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร

13 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟีลิปปี พระองค์จึงตรัสถามพวก
สาวกของพระองค์ว่า “**คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด**” 14 เขา
จึงทูลตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคน
อื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์” 15 พระองค์ตรัสถามเขาว่า
“**แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด**” 16 ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า “พระองค์ทรงเป็นพระ
คริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

พระคริสต์เป็นรากฐานแห่งคริสตจักร

17 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**ซีโมนบุตรโยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนัง**
และโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรง
แจ้งให้ทราบ 18 **ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้าง**
คริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หามิได้ 19 **เรา**
จะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่านท่าน จะผูกมัดสิ่งใดใน
โลก สิ่งนั้นก็จะถูกมัดในสวรรค์ และท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะถูกปล่อย
ในสวรรค์” 20 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกของพระองค์ มิให้บอกผู้ใดว่า
พระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้นั้น

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการตรึงบนไม้กางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์ของ
พระองค์ *(มก 8:31-38; ลก 9:22-27)*

21 ตั้งแต่เวลานั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะ
ต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่
และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะ
ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ 22 ฝ่ายเปโตรเอามือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์ว่า “
พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่
พระองค์เลย” 23 พระองค์จึงหันพระพักตร์ตรัสกับเปโตรว่า “**อ้ายซาตาน จงถอย**
ไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของ
พระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์” 24 ขณะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกของ
พระองค์ว่า “**ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตน**
แบกและตามเรามา 25 **เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต**
แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด 26 **เพราะถ้าผู้ใด**
จะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์

อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา 27 เหตุว่า
บุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์
ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ทุกคนตามการกระทำของ
ตน 28 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่
ยังจะไม่รู้รสความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของ
ท่าน

17

การจำแลงพระกายของพระคริสต์

1 ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยาก
อบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง 2 แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์
ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง 3 ดู
เถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์
4 ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี่ก็ดี ถ้าพระองค์
ต้องพระประสงค์ พวกข้าพระองค์จะทำพลับพลาสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง
สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง 5 เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ก็
บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วดูเถิด มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า ท่าน
ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด 6 ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้
ยินก็ซบหน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก 7 พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า **จงลุกขึ้น**
เถิด อย่ากลัวเลย 8 เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว 9 ขณะ
ที่ลงมาจากภูเขา พระเยซูตรัสกำชับเหล่าสาวกว่า **นิมิตซึ่งพวกท่านได้เห็นนั้น อย่า**
บอกเล่าแก่ผู้ใดจนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย 10 เหล่าสาวกก็ทูล
ถามพระองค์ว่า เหตุไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน 11 พระเยซู
ตรัสตอบเขาว่า **เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม 12**
แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และเขาหารู้จักท่านไม่ แต่
เขาใคร่ทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จาก
เขาเช่นเดียวกัน 13 แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ได้ตรัสแก่เขาเล็งถึงยอห์นผู้
ให้รับบัพติศมา

อัครสาวกเก้าคนขาดฤทธิ์อำนาจที่จะรักษา *(มก 9:14-29; ลก 9:37-43)*

14 ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงฝูงชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่า
ลงต่อพระองค์ และทูลว่า 15 พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้า
พระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคนบ้า มีความทุกข์เวทนามาก เพราะเคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ
16 ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หาย
ไม่ได้ 17 พระเยซูตรัสตอบว่า **โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทิฐิชั่ว เราจะต้อ**
งอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่านไปถึงไหน จงพาเด็ก
นั้นมาหาเราที่นี่เถิด 18 พระเยซูจึงตรัสสำทับผีนั้น มันก็ออกจากเขา เด็กก็หายเป็น
ปกติตั้งแต่เวลานั้นเอง 19 ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวทูลถามว่า เหตุ
ไฉนพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้ 20 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **เพราะเหตุพวก**
ท่านไม่มีความเชื่อ ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อ
เท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น

มันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับท่านเลย 21 แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการทรยศพระองค์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ *(มก 9:30-32; ลก 9:43-45)*

22 ครั้นพระองค์กับเหล่าสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้อยู่ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย 23 และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่** พวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก

การอัศจรรย์เรื่องเงินค่าบำรุงพระวิหาร

24 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมืองคาเปอรนาอุมแล้ว พวกคนเก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรถามว่า อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ 25 เปโตรตอบว่า เสีย เมื่อเปโตรเข้าไปในเรือน พระเยซูทรงกันเขาไว้ แล้วตรัสว่า **ซีโมนเอ๋ยท่านคิดเห็นอย่างไร กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากโอรสของพระองค์เองหรือจากผู้อื่น** 26 เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า เก็บจากผู้อื่น พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **ถ้าเช่นนั้นโอรสก็ไม่ต้องเสีย 27 แต่เพื่อมิให้เราทั้งหลายทำให้เขาสะดุด ท่านจงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมาก็ให้เปิดปากมันแล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปจ่ายให้แก่เขาสำหรับเรากับท่านเถิด**

18

พระเยซูทรงอธิบายถึงผู้เป็นใหญ่ที่สุด *(มก 9:33-37; ลก 9:46-48)*

1 ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ 2 พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเขา 3 แล้วตรัสว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย 4 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดจะถ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็กคนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ 5 ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา 6 แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโม่ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า 7 วิบัติแก่โลกนี้ด้วยเหตุให้หลงผิด ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น 8 ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าด้วนยังดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ 9 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก 10 จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์ทูตสวรรค์ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์**

คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย *(ลก 15:1-7)*

11 **เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด 12 ท่าน**
ทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไปจาก
ฝูง ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้แล้วขึ้นไปบนภูเขาเที่ยวหาตัวที่หายนั้นหรือ
13 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเขาพบแกะตัวนั้น เขาจะชื่นชมยินดียิ่งกว่าที่
มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่มิได้หลงหายนั้น 14 อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรง
สถิตในสวรรค์ ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย

การปฏิบัติต่อพี่น้องที่ทำผิดต่อท่าน

15 **หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จงไปแจ้งความผิดบาป**
นั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา 16 แต่ถ้าเขา
ไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำ
จะเป็นหลักฐานได้ 17 ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร แต่
ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บ
ภาษี 18 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดซึ่งท่านจะผูกมัดในโลก ก็จะ
ถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะปล่อยในโลกก็จะถูกปล่อยในสวรรค์

พระสัญญาสำหรับการอธิษฐานร่วมกัน

19 **เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจ**
กัน ขอ สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด พระ บิดา ของ เรา ผู้ทรง สถิต ใน สวรรค์ ก็ จะ ทรง กระทำ ให้
20 ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนๆในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางเขาที่
นั่น

จงยกโทษถ้าท่านอยากได้รับการยกโทษ *(มก 11:25; ลก 17:3-4)*

21 ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์จะ
กระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อยไป ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาสักกี่ครั้ง ถึง
เจ็ดครั้งหรือ 22 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **เรามิได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ด**
สิบครั้งคูณด้วยเจ็ด 23 เหตุฉะนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์
องค์หนึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับผู้รับใช้ของท่าน 24 เมื่อตั้งต้นทำการนั้น เขา
พาคนหนึ่งซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์มาเฝ้า 25 เจ้านายของเขาจึงสั่งให้ขายตั
วกับทั้งภรรยาและลูก และบรรดาสิ่งของที่เขามีอยู่นั้นเอามาใช้หนี้ เพราะเขาไม่
มีเงินจะใช้หนี้ 26 ผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นจึงกราบลงนมัสการท่านว่า ข้าแต่ท่าน ขอ
โปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น 27 เจ้านายของผู้รับใช้ผู้
นั้นมีพระทัยเมตตา โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป 28 แต่ผู้รับใช้ผู้นั้นออกไปพบคน
หนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาริอัน จึงจับคนนั้นบีบ
คอว่า จงใช้หนี้ให้ข้า 29 เพื่อนผู้รับใช้ผู้นั้นได้กราบลงแทบเท้าอ้อนวอนว่า ขอ
โปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น 30 แต่เขาไม่ยอม จึง
นำผู้รับใช้ลูกหนี้นั้นไปขังคุกไว้ จนกว่าจะใช้เงินนั้น 31 ฝ่ายพวกเพื่อนผู้รับใช้เมื่อ
เห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็พากันสลดใจยิ่งนัก จึงนำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูล
เจ้านายของพวกตน 32 แล้วเจ้านายของเขาจึงทรงเรียกผู้รับใช้นั้นมาสั่งว่า โอ
เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราได้โปรดยกหนี้ให้เจ้าหมด เพราะเจ้าได้อ้อนวอนเรา 33 เจ้าควร
จะเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนเราได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ 34 แล้วเจ้านาย
ของเขาก็กริ้วจึงมอบผู้นั้นไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทรมาน จนกว่าจะใช้หนี้หมด 35 พระ

บิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง

19

พระเยซูทรงเสด็จจากแคว้นกาลิลีเข้าสู่แคว้นยูเดีย

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลี เข
้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดียฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น 2 ฝูงชนเป็นอันมากได้ตามพระ
องค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขาให้หายที่นั่น

พระเยซูทรงชี้แจงถึงเรื่องการหย่าร้าง *(มธ 5:31-32; มก 10:1-12; ลก 16:18)*

3 พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามว่า ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเห
ตุใดๆก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ 4 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า
**พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม ได้ทรงสร้างพวกเขา
ให้เป็นชายและหญิง 5 และตรัสว่า เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของ
เขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน 6 เขาจึง
ไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกัน
แล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย** 7 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า ถ้าอย่าง
นั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้ 8 พระองค์ตรัสแก่เขา
ว่า **โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน เพราะใจท่านทั้งหลายแข็ง
กระด้าง แต่เมื่อเดิมมิได้เป็นอย่างนั้น 9 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่า
ภรรยาของตนเพราะเหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นชู้กับชายอื่นแล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิด
ประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยาก็ผิดประเวณีด้วย** 10 พวก
สาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า ถ้ากรณีของฝ่ายชายต้องเป็นเช่นนั้นกับภรรยาของ
เขา การสมรสก็ไม่ดีเลย 11 พระองค์ทรงตอบเขาว่า **มิใช่ทุกคนจะรับประพฤติตาม
ข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้ประพฤติได้ 12 ด้วยว่าผู้ที่เป็นขันทีตั้งแต่กำเนิดจาก
ครรภ์มารดาก็มี ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นขันทีก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นขันที
เพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด**

พระเยซูทรงอวยพระพรแก่เด็กๆ *(มก 10:13-16; ลก 18:15-17)*

13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงวางพระหัตถ์และ
อธิษฐาน แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้ 14 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า **จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้า
มาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ย่อมเป็นของคนเช่น
เด็กเหล่านั้น** 15 เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่
นั่น

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม *(มก 10:17-30; ลก 10:25-30)*

16 ดูเถิด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำ
ดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์ 17 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **ท่านเรียกเราว่า
ประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า แต่ถ้า
ท่านปรารถนาจะเข้าในชีวิต ก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้** 18 คนนั้นทูลถามพระองค์
ว่า คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง พระเยซูตรัสว่า **อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าล่วง
ประเวณีผัวเมียเขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ 19 จงให้เกียรติแก่บิดา
มารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง** 20 คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์

ว่า ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่มมา ข้าพเจ้ายังขาด
อะไรอีกบ้าง 21 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า **ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำจนครบถ้วน จง
ไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติ
ในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา** 22 เมื่อคนหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้นเขาก็ออกไปเป็นทุกข์
เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก 23 พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า
**เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็
ยาก 24 เราบอกท่านทั้งหลายอีกว่า ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าใน
อาณาจักรของพระเจ้า** 25 เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึง
ทูลว่า ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้ 26 พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกสาวกและตรัสกับ
เขาว่า **ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง**

บรรดาอัครสาวกจะพิพากษาอิสราเอลสิบสองตระกูล

27 แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติด
ตามพระองค์มา พวกข้าพระองค์จึงจะได้อะไรบ้าง 28 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **เราบอก
ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในโลกใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่ง
แห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบ
สองที่ พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล 29 ทุกคนที่ได้สละบ้านหรือพี่น้องชาย
หญิงหรือบิดามารดาหรือภรรยาหรือบุตรหรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้
นั้นจะได้ผลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก 30 แต่มีหลายคนที่เป็นคน
ต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น**

20

คำอุปมาเกี่ยวกับคนงานในสวนองุ่น

1 **ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งออกไปจ้าง
คนทำงานในสวนองุ่นของตนแต่เวลาเช้าตรู่ 2 ครั้นตกลงกับลูกจ้างวันละเดนา
ริอันแล้ว จึงใช้ให้ไปทำงานในสวนองุ่นของเขา 3 พอเวลาประมาณสามโมงเช้า
เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก เห็นคนอื่นยืนอยู่เปล่าๆกลางตลาด 4 จึงพูดกับเขา
ว่า ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่าน
ตามสมควร แล้วเขาก็พากันไป 5 พอเวลาเที่ยงวันและเวลาบ่ายสามโมง เจ้า
ของบ้านก็ออกไปอีก ทำเหมือนก่อน 6 ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง
พบอีกพวกหนึ่งยืนอยู่เปล่าๆจึงพูดกับเขาว่า พวกท่านยืนอยู่ที่นี่เปล่าๆตลอด
วันทำไม 7 พวกเขาตอบเจ้าของบ้านว่า เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า เจ้
าของบ้านบอกพวกเขาว่า ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด และ
ท่านจะได้รับค่าจ้างตามสมควร 8 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำเจ้าของสวนองุ่นจึงสั่ง
เจ้าพนักงานว่า จงเรียกคนทำงานมาและให้ค่าจ้างแก่เขา ตั้งแต่คนมาทำงาน
สุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก 9 คนทีมาทำงานเวลาประมาณบ่ายห้าโมงนั้น ได้ค่า
จ้างคนละหนึ่งเดนาริอัน 10 ส่วนคนที่มาทีแรกนึกว่าเขาคงจะได้มากกว่านั้น แต่
ก็ได้คนละหนึ่งเดนาริอันเหมือนกัน 11 เมื่อเขารับเงินไปแล้วก็บ่นต่อว่าเจ้าของ
บ้าน 12 ว่า พวกที่มาสุดท้ายได้ทำงานชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขา
เท่ากันกับพวกเราที่ทำงานตรากตรำกลางแดดตลอดวัน 13 ฝ่ายเจ้าของบ้านก็
ตอบแก่คนหนึ่งในพวกนั้นว่า สหายเอ๋ย เรามิได้โกงท่านเลย ท่านได้ตกลงกับเรา
แล้ววันละหนึ่งเดนาริอันมิใช่หรือ 14 รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราพอใจจะให้คนที**

มาทำงานหลังที่สุดนั้นเท่ากันกับท่าน 15 เราปรารถนาจะทำอะไรกับสิ่งที่เป็นของ
เราเองนั้นไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือ ทำไมท่านอิจฉาตาร้อนเมื่อเห็นเรา
ใจดี 16 อย่างนั้นแหละคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคน
ต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการทรยศพระองค์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ *(มธ 12:38-42; 16:21-28; 17:22-23;* มก *10:32-34;* ลก *18:31-34)*

17 เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะอยู่ตามหนทางได้พาเหล่าสาวก
สิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัสกับเขาว่า 18 **ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุง**
เยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้อยู่กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมา
จารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย 19 และจะมอบท่านไว้กับคนต่าง
ชาติให้เยาะเย้ยเฆี่ยนตี และให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันทีสามท่านจึงจะกลับฟื้น
ขึ้นมาใหม่

มารดาคนหนึ่งทูลขอความยิ่งใหญ่ให้แก่บุตรชายของนาง *(มก 10:35-45)*

20 ขณะนั้นมารดาของบุตรแห่งเศเบดีพาบุตรชายทั้งสองมาเฝ้าพระองค์ นมัสการทูล
ขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์ 21 พระองค์จึงทรงถามนางนั้นว่า **ท่านปรารถนาอะไร** นาง
ทูลพระองค์ว่า ขอทรงโปรดอนุญาตให้บุตรชายของข้าพระองค์สองคนนี้นั่งในราช
อาณาจักรของพระองค์ เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง 22 แต่พระเยซู
ตรัสตอบว่า **ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้วยซึ่งเราจะดื่มนั้นท่านจะดื่มได้หรือ และ**
บัพติศมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ เขาทูลพระองค์ว่า พวกข้าพระองค์
ทำได้ 23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า **ท่านจะดื่มจากถ้วยของเรา และรับบัพติศมาด้วย**
บัพติศมาที่เราจะรับก็จริง แต่ซึ่งจะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พน
กงานของเราที่จะมอบให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใด ก็จะให้
แก่ผู้นั้น 24 เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว พวกเขาก็มีความขุ่นเคืองพี่น้องสองคนนั้น
25 พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า **ท่านทั้งหลายรู้อยู่ว่า ผู้ครองของคนต่าง**
ชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ 26 แต่ในพวก
ท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้
ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย 27 ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะ
ต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน 28 อย่างที่บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ
แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอัน
มาก

ชายตาบอดสองคนมองเห็นได้อีก *(มก 10:46-52;* ลก *18:35-43)*

29 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค ฝูงชนเป็นอันมากก็ตาม
พระองค์ไป 30 และดูเถิด มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมหนทาง เมื่อเขาได้ยินว่าพระ
เยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องว่า โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้า
พระองค์เถิด 31 ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้นิ่งเสีย แต่เขายิ่งร้องขึ้นอีกว่า โอ พระองค์
ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด 32 พระเยซูจึงหยุดประทับ
ยืนอยู่ เรียกเขามา และตรัสว่า **ท่านทั้งสองใคร่จะให้เราทำอะไรเพื่อท่าน** 33 พวก
เขาทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตาของข้าพระองค์มองเห็น 34 พระเยซูจึงมี
พระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้และเขาทั้งสองได้ติ
ดตามพระองค์ไป

21

พระเยซูทรงเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยชนะ *(ศคย 9:9;* มก *11:1-10;* ลก *19:29-38;* ยน *12:12-19)*

1 ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี เชิงภูเขา
มะกอกเทศ แล้วพระเยซูทรงใช้สาวกสองคน 2 ตรัสสั่งเขาว่า “**จงเข้าไปในหมู่บ้าน
ที่อยู่ตรงหน้าท่าน ทันทีท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน จงแก้จูงมา
ให้เรา 3 ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่านท่านจงว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์”
แล้วเขาจะปล่อยให้มาทันที”** 4 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระวจนะที่ตรัส
โดยศาสดาพยากรณ์สำเร็จซึ่งว่า 5 “จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์ของเธอ
เสด็จมาหาเธอ โดยพระทัยอ่อนสุภาพ ทรงแม่ลากับลูกของมัน” 6 สาวกทั้งสองคนนั้นก็
ไปทำตามพระเยซูตรัสสั่งเขาไว้ 7 จึงจูงแม่ลากับลูกของมันมา และเอาเสื้อผ้าของตนปู
บนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลานั้น 8 ฝูงชนเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตาม
ถนนหนทาง คนอื่นๆก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน 9 ฝ่ายฝูงชนซึ่งเดินไปข้างหน้ากับผู้ที่ตาม
มาข้างหลังก็พร้อมกันโห่ร้องว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด “ขอให้พระองค์ผู้
เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ โฮซันนา” ในที่สูงสุด” 10 เมื่อ
พระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า
“ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด” 11 ฝูงชนก็ตอบว่า “นี่คือเยซูศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธ
แคว้นกาลิลี”

พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหารเป็นครั้งที่สอง *(*มก *11:15-18;* ลก *19:45-47)*

12 พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระ
วิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำที่นั่งผู้ขายนกเขาเสีย 13 และตรัสกับเขา
ว่า “**มีพระวจนะเขียนไว้ว่า “นิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน” แต่
เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น “ถ้ำของพวกโจร”** 14 คนตาบอดและคนง่อยพา
กันมาเฝ้าพระองค์ในพระวิหาร พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หาย 15 แต่เมื่อพวกปุโรหิต
ใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ได้เห็นการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ทั้งได้ยินหมู่เด็กร้
องในพระวิหารว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด” เขาทั้งหลายก็พากันแค้นเคือง
16 และจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “
**ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า “จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังด
ูดนม ท่านก็ได้รับคำสรรเสริญอันจริงแท้”** 17 พระองค์ได้ทรงละจากเขาและเสด็จ
ออกจากกรุงไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

มะเดื่อถูกสาปก็เหี่ยวแห้งไป *(*มก *11:12-14, 20-24)*

18 ครั้นเวลาเช้าขณะที่พระองค์เสด็จกลับไปยังกรุงอีก พระองค์ก็ทรงหิวพระ
กระยาหาร 19 และเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง
พระองค์ก็ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผลมีแต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้น
มะเดื่อนั้นว่า “**เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อไป**” ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป 20 ครั้น
เหล่าสาวกได้เห็นก็ประหลาดใจ แล้วว่า “เป็นอย่างไรหนอต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปใน
ทันใด” 21 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้า
ท่านมีความเชื่อและมิได้สงสัย ท่านจะกระทำได้เช่นที่เราได้กระทำแก่ต้นมะเดื่อ
นี้ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า “จงถอยไปลงทะเล” ก็จะสำเร็จได้ 22 สิ่ง
สารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้**”

พระเยซูกับสิทธิอำนาจของพระองค์ *(มก 11:27-33; ลก 20:1-8)*

23 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารในเวลาที่ทรงสั่งสอนอยู่ พวกปุโรหิตใหญ่
และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่น
นี้ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน 24 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **เราจะถามท่านทั้งหลายสัก
ข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้ เราจะบอกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้
โดยสิทธิอันใด 25 คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจาก
มนุษย์** เขาได้ปรึกษากันว่า ถ้าเราจะว่า มาจากสวรรค์ ท่านจะถามเราว่า เหตุ
ไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า 26 แต่ถ้าเราจะว่า มาจากมนุษย์ เราก็กลัวประชาชน
เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์ 27 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า
พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือ
นกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด**

คำอุปมาเกี่ยวกับบุตรชายสองคน

28 **แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ชายผู้หนึ่งมีบุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตร
คนแรกว่า ลูกเอ๋ย วันนี้จงไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อเถิด 29 บุตรคนนั้นตอบ
ว่า ข้าพเจ้าไม่ไป แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ 30 บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สอง
พูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นตอบว่า ข้าพเจ้าไปขอรับ แต่ไม่ไป 31 บุตรสองคนนี้
คนไหนเป็นผู้ทำตามความประสงค์ของบิดาเล่า** เขาทูลตอบพระองค์ว่า คือบุตร
คนแรก พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกเก็บ
ภาษีและหญิงโสเภณีก็เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย 32 ด้วย
ยอห์นได้มาหาพวกท่านด้วยทางแห่งความชอบธรรม ท่านหาเชื่อยอห์นไม่ แต่
พวกเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีได้เชื่อยอห์น ฝ่ายท่านทั้งหลายถึงแม้ได้เห็น
แล้ว ภายหลังก็มิได้กลับใจเชื่อยอห์น**

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้เช่าสวนที่ไม่ซื่อสัตย์ *(อสย 5:1-7; มก 12:1-9; ลก 20:9-19)*

33 **จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของบ้านผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้
อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อย่ำองุ่นในสวน และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวน
เช่าแล้วก็ไปเมืองไกล 34 ครั้นฤดูเก็บผลองุ่นใกล้เข้ามา เขาจึงใช้พวกผู้รับใช้ไป
หาคนเช่าสวน เพื่อจะรับผลองุ่น 35 และคนเช่าสวนนั้นจับพวกผู้รับใช้ของเขา
เฆี่ยนตีเสียคนหนึ่ง ฆ่าเสียคนหนึ่ง เอาหินขว้างเสียให้ตายคนหนึ่ง 36 อีกครั้งหนึ่ง
เขาก็ใช้ผู้รับใช้คนอื่นๆไปมากกว่าครั้งก่อน แต่พวกเช่าสวนก็ได้ทำแก่เขาอย่างนั้
นอีก 37 ครั้งสุดท้ายเขาจึงใช้บุตรชายของเขาไปหา พูดว่า พวกเขาคงจะเคารพ
บุตรชายของเรา 38 แต่เมื่อบรรดาคนเช่าสวนเห็นบุตรชายเจ้าของบ้านก็พูดก
ันว่า คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขา แล้วให้เรายึดมรดกของเขา
เสีย 39 เขาจึงพากันจับบุตรนั้น ผลักออกไปนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าเสีย 40 เหตุ
ฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำอะไรแก่คนเช่าสวนเหล่านั้น** 41 เขาทั้ง
หลายทูลตอบพระองค์ว่า เขาจะทำลายล้างคนชั่วเหล่านั้นอย่างแสนสาหัส และจะให้
สวนองุ่นนั้นแก่คนเช่าอื่นๆที่จะแบ่งผลโดยถูกต้องตามฤดูกาลแก่เขาต่อไป 42 พระ
เยซูตรัสกับเขาว่า **ท่านทั้งหลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า ศิลาซึ่ง
ช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว การนี้เป็นมาจากองค์พระ
ผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา 43 เหตุฉะนั้นเราบอกท่านว่า**

อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจากท่าน และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะ
กระทำให้เกิดผลสมกับอาณาจักรนั้น 44 ผู้ใดล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป
แต่ศิลานี้จะตกทับผู้ใด ก็จะบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง” 45 ครั้นพวกปุโรหิต
ใหญ่กับพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาของพระองค์ พวกเขาก็หยั่งรู้ว่าพระองค์ตรัสเล็งถึง
พวกเขา 46 แต่เมื่อพวกเขาอยากจะจับพระองค์ เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชน
นับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์

22

คำอุปมาเกี่ยวกับพิธีอภิเษกสมรส *(ลก 14:16-24)*

1 พระเยซูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า 2 **“อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือ**
นกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษกสมรสสำหรับราชโอรสของท่าน 3 แล้วใช้
พวกผู้รับใช้ไปตามผู้ที่ได้รับเชิญมาในงานอภิเษกสมรสนั้น แต่เขาไม่ใคร่จะมา
4 **ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้อื่นไปอีก รับสั่งว่า “ให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้**
จัดการเลี้ยงไว้แล้ว วัวและสัตว์ขุนแล้วของเราก็ฆ่าไว้เสร็จ สึงสารพัดก็เตรียมไว้
พร้อม จงมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้เถิด” 5 แต่เขาก็เพิกเฉยและไปเสีย คนหนึ่งไป
ไร่นาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย 6 ฝ่ายพวกนอกนั้นก็จับพวกผู้รับใช้
ของท่าน ทำการอัปยศต่างๆแล้วฆ่าเสีย 7 แต่ครั้นกษัตริย์องค์นั้นได้ยินแล้ว ท่าน
ก็ทรงพระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยกกองทหารไป ปราบปรามฆาตกรเหล่านั้น และเผา
เมืองเขาเสีย 8 แล้วท่านจึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ของท่านว่า “งานสมรสก็พร้อม
อยู่ แต่ผู้ที่ได้รับเชิญนั้นไม่สมกับงาน 9 เหตุฉะนั้น จงออกไปตามทางหลวง พบ
คนมากเท่าใดก็ให้เชิญมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้” 10 ผู้รับใช้เหล่านั้นจึงออกไปเชิญ
คนทั้งปวงตามทางหลวงแล้วแต่จะพบ ให้มาทั้งดีและชั่วจนงานสมรสนั้นเต็มด้
วยแขก 11 แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จทอดพระเนตรแขก ก็เห็นผู้หนึ่งมิได้สวม
เสื้อสำหรับงานสมรส 12 ท่านจึงรับสั่งถามเขาว่า “สหายเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงมา
ที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส” ผู้นั้นก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก 13 กษัตริย์จึงรับสั่ง
แก่พวกผู้รับใช้ว่า “จงมัดมือมัดเท้าคนนี้เอาไปทิ้งเสียที่มืดภายนอก ที่นั่นจะมี
การร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” 14 ด้วยผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็
น้อย”

พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกเฮโรดเกี่ยวกับการเสียภาษี *(มก 12:13-17; ลก 20:20-26)*

15 ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษากันว่า พวกเขาจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ได้
อย่างไร 16 พวกเขาจึงใช้พวกสาวกของตนกับพวกเฮโรดให้ไปทูลพระองค์ว่า “อาจารย์
เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้า
ด้วยความสัตย์จริง โดยมิได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด 17 เหตุฉะนั้น
ขอโปรดบอกให้พวกข้าพเจ้าทราบว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์
นั้น ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่” 18 แต่พระเยซูทรงล่วงรู้ถึงความชั่วร้ายของ
เขาจึงตรัสว่า “**พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม 19 จงเอาเงินที่จะเสียส่วย**
นั้นมาให้เราดูก่อน” เขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งถวายพระองค์ 20 พระองค์ตรัส
ถามเขาว่า “**รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร”** 21 เขาทูลพระองค์ว่า “ของซีซาร์” แล
้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “**เหตุฉะนั้นของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของ**

พระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า 22 ครั้นเขาได้ยินคำตรัสตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขาก็ประหลาดใจ จึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป

พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกสะดูสีเกี่ยวกับการฟื้นจากความตาย *(มก 12:18-27; ลก 20:27-38)*

23 ในวันนั้นมีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ 24 อาจารย์เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า ถ้าผู้ใดตายยังไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ สืบเชื้อสายของพี่ชายไว้ 25 ในพวกเรามีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายเมื่อยังไม่มีบุตร ก็ละภรรยาไว้ให้แก่น้องชาย 26 ฝ่ายคนที่สองที่สามก็เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด 27 ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย 28 เหตุฉะนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว 29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **พวกท่านผิดแล้วเพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า 30 ด้วยว่าเมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์ 31 แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่านว่า 32 เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ พระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น** 33 ประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด *(มก 12:28-34; ลก 10:25-28)*

34 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีนิ่งอั้นอยู่ จึงประชุมกัน 35 มีนักกฎหมายผู้หนึ่งในพวกเขาทดลองพระองค์โดยถามพระองค์ว่า 36 อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด 37 พระเยซูทรงตอบเขาว่า **จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า 38 นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ 39 ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง 40 พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้**

คำถามเกี่ยวกับบุตรของดาวิด *(มก 12:35-37; ลก 20:41-44)*

41 เมื่อพวกฟาริสียังประชุมกันอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงถามพวกเขา 42 **พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด** เขาตอบพระองค์ว่า เป็นบุตรของดาวิด 43 พระองค์ตรัสถามเขาว่า **ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงได้เรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่งว่า 44 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเราจนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน 45 ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้** 46 ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อไป

23

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีหลงตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม *(มก 12:38-40; ลก 20:45-47)*

1 ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์ 2 ว่า **“พวกธรรมาจาร**
ย์กับพวกฟาริสีนั่งบนที่นั่งของโมเสส 3 เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่าน
จงถือประพฤติตาม เว้นแต่การกระทำของเขา อย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็น
แต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตามไม่ 4 ด้วยเขาเอาภาระหนักและแบกยากวาง
บนบ่ามนุษย์ ส่วนเขาเองแม้แต่นิ้วเดียวก็ไม่จับต้องเลย 5 การกระทำของเขาทุก
อย่างเป็นการอวดให้คนเห็นเท่านั้น เขาใช้กลักพระบัญญัติอย่างใหญ่ สวมเสื้อที่
มีพู่ห้อยอันยาว 6 เขาชอบที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรม
ศาลา 7 กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า “รับบี รับ
บี” 8 ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า “รับบี” ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่
ผู้เดียวคือพระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด 9 และอย่าเรียกผู้
ใดในโลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์
10 อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า “นาย” ด้วยว่านายของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์
11 ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลาย 12 ผู้ใด
จะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น

วิบัติแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี *(มก 12:38-40; ลก 20:47)*

13 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวก
เจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป
และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้ 14 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจาร
ย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าริบเอาเรือนของหญิงม่าย และ
แสร้งอธิษฐานเสียยืดยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น
15 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้า
เที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะได้แม้แต่คนเดียวเข้าจารีต เมื่อได้
แล้วเจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า 16 วิบัติแก่
เจ้า คนนำทางตาบอด เจ้ากล่าวว่า “ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร คำปฏิญาณ
นั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำ
ตามคำปฏิญาณ” 17 คนโฉดเขลาตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระ
วิหารซึ่งกระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์ 18 และว่า “ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบู
ชา คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างเครื่องตั้งถวายบนแท่นบูชานั้น ผู้นั้นต้องกระทำตามคำปฏิญาณ” 19 คนโฉดเขลาตาบอด สิ่งใดจะสำคัญ
กว่า เครื่องตั้งถวายหรือแท่นบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์ 20 เหตุ
ฉะนี้ ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา ก็ปฏิญาณอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่
บนแท่นบูชานั้น 21 ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร ก็ปฏิญาณอ้างพระวิหารและ
อ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น 22 ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างสวรรค์ ก็ปฏิญาณ
อ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น 23 วิบัติแก่
เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าถวายสิบชัก
หนึ่งของสะระแหน่ ยีหร่าและขมิ้น ส่วนข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ คือการ
พิพากษา ความเมตตาและความเชื่อนั้นได้ละเว้นเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควร

ได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นไม่ควรละเว้นด้วย 24 **คนนำทางตาบอด เจ้ากรอง**
ลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอูฐเข้าไป 25 **วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี**
คนหน้าซื่อใจคด ด้วยเจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็
มด้วยโจรกรรมและการมัวเมากิเลส 26 **พวกฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งที่อยู่ภายใน**
ถ้วยชามเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย 27 **วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจาร**
ย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบ
ด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและ
การโสโครกสารพัด 28 **เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกนั้นปรากฏแก่**
มนุษย์ว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่ว
ช้า 29 **วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวก**
เจ้าก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพ
ของผู้ชอบธรรมให้งดงาม 30 **แล้วกล่าวว่า ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรา**
นั้น เราจะมีส่วนกับเขาในการทำโลหิตของพวกศาสดาพยากรณ์ให้ตกก็หามิได้
31 **อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฆ่า**
ศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น 32 **เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้น**
ให้ครบถ้วนเถิด 33 **เจ้าพวกงู เจ้าชาติงูร้าย เจ้าจะพ้นการลงโทษในนรกอย่างไร**
ได้ 34 **เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราใช้พวกศาสดาพยากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกธร**
รมาจารย์ต่างๆไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง เฆี่ยนตีใน
ธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ข่มเหงไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองโน้นบ้าง 35 **ดังนั้นบร**
รดาโลหิตอันชอบธรรมซึ่งตกที่แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาแบลผู้ชอบธรรม
จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายบารัคยา ที่พวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระ
วิหารกับแท่นบูชานั้น ย่อมตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย 36 **เราบอกความจริงแก่เจ้า**
ทั้งหลายว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้

พระเยซูทรงผิดหวังต่อกรุงเยรูซาเล็ม *(ลก 13:34-35)*

37 **โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้**
มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่
ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ 38 **ดูเถิด บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้**
รกร้างแก่เจ้า 39 **ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้า**
จะกล่าวว่า ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระ
เจริญ

24

การพยากรณ์ถึงการทำลายพระวิหาร *(มก 13:1-13; ลก 21:5-19)*

1 ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากพระวิหาร แล้วพวกสาวกของพระองค์มาชี้ตึกทั้งหลาย
ของพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร 2 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **สิ่งสารพัดเหล่า**
นี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่
นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หามิได้ 3 เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขามะกอกเทศ พวก
สาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัวกราบทูลว่า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า
เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และ
วาระสุดท้ายของโลกนี้ 4 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่าน**

**ให้หลง 5 ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า เราเป็นพระ
คริสต์ เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป 6 ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่อง
สงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดา
สิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง 7 เพราะประชาชาติจะลุก
ขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร ทั้งจะเกิดกันดารอาหาร
และโรคระบาดอย่างร้ายแรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ 8 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้
เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก 9 ในเวลานั้นเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ทน
ทุกข์ลำบากและจะฆ่าท่านเสีย และประชาชาติต่างๆจะเกลียดชังพวกท่านเพราะ
นามของเรา 10 คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไปและทรยศกันและกัน ทั้งจะ
เกลียดชังซึ่งกันและกัน 11 จะมีผู้พยากรณ์เท็จหลายคนเกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็
นอันมากให้หลงไป 12 ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่ว
ช้าจะแผ่ขยายออกไป 13 แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด 14 ข่าวประเสริฐ
เรื่องอาณาจักรนี้จะประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้
วที่สุดปลายจะมาถึง**

ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง *(มก 13:14-23)*

**15 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการ
รกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ
์ (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด 16 เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดีย
หนีไปยังภูเขาทั้งหลาย 17 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของ
ใดๆออกจากบ้านของตน 18 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน 19
แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่
20 จงอธิษฐานขอเพื่อการที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ตกในฤดูหนาวหรือในวันสะบา
โต 21 ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่
เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย 22 และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่า
นั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้
จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า 23 ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ดูเถิด
พระคริสต์อยู่ที่นี่ หรือ อยู่ที่โน่น อย่าได้เชื่อเลย 24 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เที
ยมเท็จและผู้พยากรณ์เทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน และจะทำหมายสำคัญอันใหญ่
และการมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้จะล่อลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง 25 ดูเถิด
เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว 26 เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า
ดูเถิด ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ก็จงอย่าออกไป หรือจะว่า ดูเถิด อยู่ที่ห้อง
ลับ ก็จงอย่าเชื่อ**

บุตรมนุษย์จะเสด็จกลับมาพร้อมด้วยสง่าราศี *(มก 13:24-27; ลก 21:25-36)*

**27 ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกฉันใด การ
เสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉันนั้น 28 ด้วยว่าซากศพอยู่ที่ไหน ฝูงนกอินทรี
ก็จะตอมกันอยู่ที่นั่น 29 แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ดวง
อาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และ
บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป 30 เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่
งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้ทุกข์ แล้วเขา
จะเห็น บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า พร้อมด้วยฤทธานุภาพและสง่า**

ราศีเป็นอันมาก 31 พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียง
แตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่
ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น

จากความทุกข์เวทนาถึงการเสวยสุขพันปีของพระองค์ *(*มก *13:28-29;* ลก *21:29-31)*

32 **บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว**
ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว 33 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวง
นี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประตูแล้ว 34 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
หลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ 35 ฟ้าและดิน
จะล่วงไป แต่คำของเราจะสูญหายไปหามิได้เลย

จงเฝ้ารอการเสด็จกลับมาอย่างไม่คาดหมายของพระคริสต์ *(*มก *13:32-37;* ลก *21:34-36)*

36 **แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดา**
ของเราองค์เดียว 37 ด้วยสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็
จะเป็นอย่างนั้นด้วย 38 เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายได้กินและ
ดื่มกัน ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยากัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าในนาวา
39 และน้ำท่วมได้มากวาดเอาพวกเขาไปสิ้น โดยไม่ทันรู้ตัวฉันใด เมื่อบุตรมนุษย์
เสด็จมาก็จะเป็นฉันนั้นด้วย 40 เมื่อนั้นสองคนจะอยู่ที่ทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง
ทรงละคนหนึ่ง 41 หญิงสองคนโม่แป้งอยู่ที่โรงโม่ จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคน
หนึ่ง 42 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะ
เสด็จมาเวลาใด 43 จงจำไว้อย่างนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมา
ยามใด เขาก็จะเฝ้าระวัง และไม่ยอมให้ทะลวงเรือนของเขาได้ 44 เหตุฉะนั้น ท่าน
ทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้เช่นกัน เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์
จะเสด็จมา

ผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อ

45 **ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกผู้รับใช้สำหรับแจก**
อาหารตามเวลา 46 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข
47 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของ
ของท่านทุกอย่าง 48 แต่ถ้าผู้รับใช้ชั่วนั้นจะคิดในใจว่า นายของข้าคงมาช้า
49 แล้วจะตั้งต้นโบยตีเพื่อนผู้รับใช้และกินดื่มอยู่กับพวกขี้เมา 50 นายของผู้รับ
ใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ 51 และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้ง
จะขับไล่ให้เขาไปเข้าส่วนกับพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้ขบ
เขี้ยวเคี้ยวฟัน

25

คำอุปมาเกี่ยวกับสาวพรหมจารีสิบคน

1 **เมื่อถึงวันนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคน**
ถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าบ่าว 2 ในพวกเธอเป็นคนที่มีปัญญาห้าคน และ
เป็นคนโง่ห้าคน 3 พวกที่โง่นั้นเอาตะเกียงของตนไป แต่หาได้เอาน้ำมันไปด้วยไม่

4 แต่คนทีมีปัญญานั้นได้เอาน้ำมันใส่ภาชนะไปกับตะเกียงของตนด้วย 5 เมื่อเจ้า
บ่าวยังช้าอยู่ พวกเธอทุกคนก็พากันง่วงเหงาและหลับไป 6 ครั้นเวลาเที่ยงคืนก
็มีเสียงร้องมาว่า ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด 7 บรรดาหญิง
พรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้นตกแต่งตะเกียงของตน 8 พวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวก
ที่มีปัญญาว่า ขอแบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราดับอยู่ 9 พวกที่มีปัญญาจึงตอบว่า ทำอย่างนั้นไม่ได้ เกรงว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับเรา และเจ้า จงไปหาคนขาย ซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า 10 เมื่อพวกเธอกำลังไปซื้อ นั้นเจ้าบ่าวก็มาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรสนั้น แล้วประตู ก็ปิด 11 ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาร้องว่า ท่านเจ้าข้าๆ ขอเปิดให้ ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย 12 ฝ่ายท่านตอบว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย ว่า เราไม่รู้จักท่าน 13 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนด วันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินตะลันต์

14 อาณาจักรแห่งสวรรค์ยังเปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังเมือง ไกล จึงเรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้ 15 คนหนึ่ง ท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความ สามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ออกเดินทางทันที 16 คนทีได้รับห้าตะลันต์นั้นก็ เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์ 17 คนทีได้รับสองตะลันต์นั้นก็ได้ กำไรอีกสองตะลันต์เหมือนกัน 18 แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ขุดหลุมซ่อนเงิน ของนายไว้ 19 ครั้นอยู่มาช้านาน นายจึงมาคิดบัญชีกับผู้รับใช้เหล่านั้น 20 คนทีได้ รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไรอีกห้าตะลันต์มาชี้แจงว่า นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงิน ห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์ 21 นายจึงตอบ เขาว่า ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะ ตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด 22 คนทีได้รับสอง ตะลันต์มาชี้แจงด้วยว่า นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์ 23 นายจึงตอบเขาว่า ดีแล้ว เจ้าเป็น ผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด 24 ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาชี้แจง ว่า นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้จักท่านว่าท่านเป็นคนใจแข็ง เกี่ยวผลที่ท่านมิได้หว่าน เก็บสำสมที่ท่านมิได้โปรย 25 ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ ใต้ดิน ดูเถิด นี่แหละเงินของท่าน 26 นายจึงตอบเขาว่า เจ้าผู้รับใช้ชั่วช้าและ เกียจคร้าน เจ้าก็รู้อยู่ว่าเราเกี่ยวที่เรามิได้หว่าน เก็บสำสมที่เรามิได้โปรย 27 เหตุ ฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเรา ทั้งดอกเบี้ยด้วย 28 เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนทีมีสิ บตะลันต์ 29 ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นจนมีเหลือเฟือ แต่ผู้ ที่ไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ก็จะต้องเอาไปจากเขา 30 จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์ นี้ไปทิ้งเสียที่มืดภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

การพิพากษาบรรดาชนชาติต่างๆ

31 เมื่ อบุ ตรม นุษย์ จะ เสด็จ มา ใน สง่า ราศี ของ พระองค์ พร้ อม กับ เหล่า ทูต สวรรค์อันบริสุทธิ์ทั้งปวง เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของ

พระองค์ 32 บรรดาประชาชาติต่างๆจะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์
และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลายโดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง
เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ 33 และพระองค์จะทรงจัดฝูงแกะ
ให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย 34
ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์
ว่า ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักร
ซึ่งได้ตระเตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก 35 เพราะ
ว่าเมื่อเราหิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เรา
เป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้ 36 เราเปลือยกาย ท่านก็ได้ให้เสื้อผ้า
เรานุ่งห่ม เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็
ได้มาเยี่ยมเรา 37 เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบทูลพระองค์ว่า พระองค์
เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว และได้จัดมาถวายแด่พระองค์แต่เมื่อไร
หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มแต่เมื่อไร 38 ที่ข้าพระองค์ได้
เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือ
เปลือยพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร 39 ที่ข้าพระองค์เห็นพ
ระองค์ประชวรหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร 40 แล
้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่ง
ท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่งในพวกพี่น้องของเรานี้ถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็
เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย 41 แล้วพระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้าย
พระหัตถ์ด้วยว่า ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟ
ซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมันนั้น 42 เพราะ
ว่าเมื่อเราหิว ท่านก็มิได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็มิได้ให้เราดื่ม 43 เราเป็น
แขกแปลกหน้า ท่านก็ไม่ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเรา
นุ่งห่ม เราเจ็บป่วยและต้องจำอยู่ในคุก ท่านไม่ได้เยี่ยมเรา 44 เขาทั้งหลายจะ
ทูลพระองค์ด้วยว่า พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิวหรือทรง
กระหายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือประชวร หรือ
ต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร 45 เมื่อนั้น
พระองค์จะตรัสตอบเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้
กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่งในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา
46 และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิ
ตนิรันดร์

26

พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่วางแผนจะฆ่าพระเยซู *(มก 14:1-2; ลก 22:1-2)*

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์จึงรับสั่งแก่พวกสาวกของ
พระองค์ว่า 2 **ท่านทั้งหลายรู้อยู่ว่าอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์**
จะต้องถูกทรยศให้ถูกตรึงที่กางเขน 3 ครั้งนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์
และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ประชุมกันทีคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต ผู้ซึ่งเรียกขานกั
นว่า คายาฟาส 4 ปรึกษากันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายเอาไปฆ่าเสีย 5 แต่พวกเขาพูด
ว่า ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่าพึ่งทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดการวุ่นวาย

มารีย์ชาวบ้านเบธานีชโลมพระเยซูต่อหน้าคนทั้งหลาย *(มก 14:3-9; ยน 12:1-8)*

6 ในคราวที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน
7 ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคา
แพงมากมาเฝ้าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์ 8 พวกสาวกของ
พระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงว่า เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียเปล่า 9 ด้วยน้ำมันนี้ถ้า
ขายก็ได้เงินมาก แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้ 10 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า
**กวนใจหญิงนี้ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา 11 ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่าน
เสมอ แต่เราไม่อยู่กับท่านเสมอไป 12 ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบนกายเรา เธอ
กระทำเพื่อการศพของเรา 13 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่ว
โลกซึ่งข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำจะเล่องลือไปเป็นที
ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย**

ยูดาสตกลงที่จะทรยศพระองค์ *(มก 14:10-11; ลก 22:3-6)*

14 ครั้งนั้นคนหนึ่งในพวกสาวกสิบสองคนชื่อ ยูดาสอิสคาริโอท ได้ไปหาพวก
ปุโรหิตใหญ่ 15 ถามว่า ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้งหลายจะให้อะไร
ข้าพเจ้า ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เหรียญเงินแก่ยูดาสสามสิบเหรียญ 16 ตั้งแต่เวลานั้นมา
ยูดาสก็คอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์

การจัดเตรียมเบื้องต้นสำหรับเทศกาลปัสกา *(มก 14:12-16; ลก 22:7-13)*

17 ในวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาทูลถามพระเยซูว่า พระองค์ทรง
ปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน 18 พระองค์
จึงตรัสว่า **จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุงนั้น บอกเขาว่า พระอาจารย์ว่า เวลาของเรา
มาใกล้แล้ว เราจะถือปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา** 19 ฝ่าย
สาวกเหล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่ง แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

อาหารมื้อแรกก่อนเทศกาลปัสกา *(มก 14:17-21; ลก 22:14-23; ยน 13:2-30)*

20 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำรับกับสาวกสิบสองคน 21 เมื่อ
รับประทานกันอยู่พระองค์จึงตรัสว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่ง
ในพวกท่านจะทรยศเรา** 22 ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์นัก ต่างคนต่างเริ่มทูล
ถามพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ 23 พระองค์ตรัสตอบว่า **ผู้ที่เอา
อาหารจิ้มในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะทรยศเรา 24 บุตรมนุษย์จะเสด็จ
ไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้
นมิได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง** 25 ยูดาสที่ได้ทรยศพระองค์ทูลถามว่า
อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **ท่านพูดเองแล้วนี่**

การตั้งพิธีศีลระลึก *(มก 14:22-25; ลก 22:17-20; 1 คร 11:23-25)*

26 ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ทรง
หักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า **จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา** 27 แล้วพระองค์จึง
ทรงหยิบถ้วยมาขอบพระคุณและส่งให้เขา ตรัสว่า **จงรับไปดื่มทุกคนเถิด 28 ด้วย
ว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยก
บาปโทษคนเป็นอันมาก 29 เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มน้ำผลแห่งเถา
องุ่นต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในอาณาจักร
แห่งพระบิดาของเรา**

ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ *(มก 14:26-31; ลก 22:31-34; ยน 13:36-38)*

30 เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ 31 ครั้ง
นั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า “**ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะดุดเพราะเรา ด้วยมี
คำเขียนไว้ว่า “เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป”** 32 **แต่
เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน”** 33 ฝ่ายเปโตรทูล
ตอบพระองค์ว่า “แม้คนทั้งปวงจะสะดุดเพราะพระองค์ ข้าพระองค์จะสะดุดก็หามิได้
เลย” 34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “**เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน
ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”** 35 เปโตรทูลพระองค์ว่า “ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตาย
กับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกัน
ทุกคน

พระเยซูในสวนเกทเสมนีใกล้วันสิ้นพระชนม์ *(มก 14:32-42; ลก 22:39-46; ยน 18:1)*

36 แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนี แล้วตรัสกับสาวกว่า
“**จงนั่งอยู่ที่นี่ขณะเมื่อเราจะไปอธิษฐานที่โน่น”** 37 พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรชาย
ทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่มโศกเศร้าและหนักพระทัยยิ่งนัก 38 พระองค์
จึงตรัสกับเขาว่า “**ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด”**

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพระเยซูในสวนเกทเสมนี *(มก 14:35-41; ลก 22:41-44; ฮบ 5:7)*

39 แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็ซบพระพักตร์ลงถึงดิน อธิษฐานว่า
“**โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์
เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตาม
พระทัยของพระองค์”** 40 พระองค์จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลั
บอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า “**เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเรา
สักชั่วเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ** 41 **จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่เข้าในการ
ทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง”** 42 พระองค์จึงเสด็จไป
อธิษฐานครั้งที่สองอีกว่า “**โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้วยนี้เลื่อนพ้นไป
จากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัย
ของพระองค์”** 43 ครั้นพระองค์เสด็จกลับมาก็ทรงพบสาวกนอนหลับอีก เพราะเขา
ลืมตาไม่ขึ้น 44 พระองค์จึงทรงละพวกเขาไว้ เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สามด้วยถ้อยคำ
เช่นเดิมอีก 45 แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ ตรัสว่า “**เดี๋ยวนี้ จง
นอนต่อไปให้หายเหนื่อยเถิด ดูเถิด เวลามาใกล้แล้ว และบุตรมนุษย์จะต้องถูก
ทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาป** 46 **ลุกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้
แล้ว”**

การทรยศและการจับกุมพระเยซู *(มก 14:43-50; ลก 22:47-53; ยน 18:3-11)*

47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ยูดาส คนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น
ได้เข้ามา และมีประชาชนเป็นอันมากถือดาบ ถือไม้ตะบอง มาจากพวกปุโรหิตใหญ่
และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน 48 ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้อาณัติสัญญาณแก่เขา
ว่า “เราจะจุบผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด” 49 ขณะนั้น ยู
ดาสตรงมาหาพระเยซูทูลว่า “สวัสดี พระอาจารย์” แล้วจุบพระองค์ 50 พระเยซูตรัส
กับเขาว่า “**สหายเอ๋ย มาที่นี่ทำไม”** คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซูและคุมไป 51 ดู

เถิด มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู ยื่นมือชักดาบออก ฟันหูผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต
ขาด 52 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “**จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย ด้วยว่าบรรดาผู้ถือ**
ดาบจะพินาศเพราะดาบ 53 **ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา และ**
ในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะทรงประทานทูตสวรรค์แก่เรากว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ
54 **แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์ที่ว่า จำจะต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร**”
55 ขณะนั้นพระเยซูตรัสกับหมู่ชนว่า “**ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ**
ถือตะบองออกมาจับเรา เราได้นั่งกับท่านทั้งหลายสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน ท่าน
ก็หาได้จับเราไม่ 56 **แต่เหตุการณ์ทั้งสิ้นที่ได้บังเกิดขึ้นนี้ ก็เพื่อจะสำเร็จตามพระ**
คัมภีร์ที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้” แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้
และพากันหนีไป

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าคายาฟาสและสภา *(มก 14:53-65; ยน 18:12, 19-24)*

57 ผู้ที่จับพระเยซูได้พาพระองค์ไปยังคายาฟาสมหาปุโรหิต ที่ซึ่งพวกธรรมาจารย์
และพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่ 58 แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆจนถึงคฤหาสน์
ของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในกับคนใช้ เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร 59 พวก
ปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาเบิกปรักปรำพระเยซู
เพื่อจะประหารพระองค์เสีย 60 แต่หาหลักฐานไม่ได้ เออ ถึงแม้มีพยานเท็จหลายคน
มาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา 61 กล่าวว่า “คนนี้ได้
ว่า “เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน” ”
62 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระองค์ว่า “ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ คนเหล่านี้เป็นพยาน
ปรักปรำท่านด้วยเรื่องอะไร” 63 แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงกล่าวแก่พระองค์
ว่า “เราสั่งให้ท่านปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่า ท่านเป็น
พระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่” 64 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “**ท่านว่าถูกแล้ว**
และยิ่งกว่านั้นอีก เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องหน้านั้น ท่านทั้งหลายจะ
ได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาบนเมฆ
แห่งฟ้าสวรรค์” 65 ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน แล้วว่า “เขาได้พูดหมิ่น
ประมาทแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า ดูเถิด บัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพูด
หมิ่นประมาทแล้ว 66 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร” คนทั้งปวงก็ตอบว่า “เขามีความผิด
ถึงตาย” 67 แล้วเขาถ่มน้ำลายรดพระพักตร์พระองค์และตีพระองค์ และคนอื่นเอาฝ่ามือ
ตบพระองค์ 68 แล้วว่า “เจ้าพระคริสต์ จงพยากรณ์ให้เรารู้ว่าใครตบเจ้า” 69 ขณะนั้น
เปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณคฤหาสน์นั้น มีสาวใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขาว่า “เจ้าได้อยู่
กับเยซูชาวกาลิลีด้วย” 70 แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า “ที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้
เรื่อง” 71 เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งแลเห็นจึงบอกคนทั้งปวงที่อยู่
ที่นั่นว่า “คนนี้ได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย” 72 เปโตรจึงปฏิเสธอีก ด้วยคำปฏิญาณ
ว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” 73 อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า
“เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่าสำเนียงของเจ้าก็ส่อตัวเจ้าเอง” 74 แล้วเปโต
รก็เริ่มสบถและสาบานว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” ในทันใดนั้นไก่ก็ขัน 75 เปโตรจึงระลึกถึง
คำของพระเยซูที่ตรัสแก่เขาว่า “**ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง**” แล้วเปโต
รก็ออกไปข้างนอกร้องไห้อย่างขมขื่นยิ่งนัก

27

สภามอบพระเยซูไว้แก่ปีลาต

1 ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชนปรึกษากันด้วย
เรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย 2 เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่ปอนที
อัสปีลาตเจ้าเมือง

การสำนึกผิดและความตายของยูดาส *(กจ 1:16-19)*

3 เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ นำเงินสามสิบ
เหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ 4 กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ทำบาป
ที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์ คนเหล่านั้นจึงว่า การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้อง
รับธุระเอาเอง 5 ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูก
คอตาย 6 พวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่
จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นค่าโลหิต 7 เขาก็ปรึกษากันและได้เอาเงิน
นั้นไปซื้อทุ่งช่างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง 8 เหตุฉะนั้น ทุ่งนั้น
จึงเรียกว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้ 9 ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะโดยเยเรมีย์ศาสดา
พยากรณ์ ซึ่งว่า และพวกเขาก็รับเงินสามสิบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่เขาตีราคา
ไว้นั้น คือที่คนอิสราเอลบางคนตีราคาไว้ 10 แล้วไปซื้อทุ่งช่างหม้อ ตามที่องค์พระผู้
เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าปีลาต

11 เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า ท่านเป็นกษั
ตริย์ของพวกยิวหรือ พระเยซูตรัสกับท่านว่า **ก็ท่านว่าแล้วนี่** 12 แต่เมื่อพวกปุโรหิต
ใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด 13 ปีลา
ตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า ซึ่งเขาได้กล่าวความปรักปรำท่านเป็นหลายประการนี้ ท่าน
ไม่ได้ยินหรือ 14 แต่พระองค์ก็มิได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจยิ่ง
นัก

พวกยิวให้ปล่อยบารับบัสและตัดสินให้พระเยซูถูกประหารชีวิต

15 ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่หมู่ชนตามใจชอบ
16 คราวนั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อบารับบัส 17 เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุ
มนุมกันแล้ว ปีลาตได้ถามเขาว่า เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บา
รับบัสหรือพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์ 18 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์
ไว้ด้วยความอิจฉา 19 ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้
คนมาเรียนท่านว่า ท่านอย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิ
ฉันทุกข์ใจหลายประการกับความฝันเกี่ยวกับท่านผู้นั้น 20 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และ
พวกผู้ใหญ่ก็ยุยงหมู่ชนขอให้ปล่อยบารับบัส และให้ประหารพระเยซูเสีย 21 เจ้าเมือง
จึงถามเขาว่า ในสองคนนี้เจ้าจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า เขาตอบว่า บารับ
บัส 22 ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอย่างไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า
พระคริสต์ เขาพากันร้องแก่ท่านว่า ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด 23 เจ้าเมืองถาม
ว่า ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด แต่เขาทั้งหลายยิ่งร้องว่า ให้ตรึงเขาเสียที่
กางเขนเถิด 24 เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอาน้ำล้างมือ
ต่อหน้าหมู่ชน แล้วว่า เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้ารับธุระเอา

เองเถิด” 25 บรรดาหมู่ชนเรียนว่า “ให้โลหิตของเขาตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด”
26 ท่านจึงปล่อยบารับบัสให้เขา และเมื่อท่านได้โบยตีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์
ให้ถูกตรึงที่กางเขน

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและถูกสวมมงกุฎหนาม *(มก 15:17-23)*

27 พวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซูไปไว้ในศาลาปรีโทเรียม แล้วก็รวมทหารทั้ง
กองล้อมพระองค์ไว้ 28 และพวกเขาเปลื้องฉลองพระองค์ออก เอาเสื้อสีแดงเข้มมาสวม
พระองค์ 29 เมื่อพวกเขาเอาหนามสานเป็นมงกุฎ เขาก็สวมพระเศียรของพระองค์ แล้ว
เอาไม้อ้อให้ถือไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์
พระองค์ เยาะเย้ยพระองค์ว่า “กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ” 30 แล้วเขา
ก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้อ้อนั้นตีพระเศียรพระองค์ 31 เมื่อพวกเขาเยาะเย้ย
พระองค์แล้ว เขาถอดเสื้อนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์สวมให้ และนำพระองค์ออก
ไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน 32 ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น เขาได้พบชาวไซรีนคนหนึ่ง
ชื่อซีโมน เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป

การตรึงที่กางเขน *(มก 15:24-32; ลก 23:27-43; ยน 19:16-27)*

33 เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่ากลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลก
ศีรษะ 34 เขาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวระคนกับของขมมาถวายพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงชิม
ก็ไม่เสวย 35 ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์มาจับสลากแบ่ง
ปันกันเพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะโดยศาสดาพยากรณ์ซึ่งว่า “เสื้อผ้าของข้าพระองค์
เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน” 36 แล้วพวกเขาก็นั่ง
เฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น 37 และได้เอาถ้อยคำข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระ
เศียร ซึ่งอ่านว่า “ผู้นี้คือเยซูกษัตริย์ของชนชาติยิว” 38 คราวนั้นมีโจรสองคนถูกตรึงไว้
พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง ข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง 39 ฝ่ายคนทั้งหลายที่
เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์ สั่นศีรษะของเขา 40 กล่าวว่า “เจ้าผู้จะทำลายพระ
วิหารและสร้างขึ้นในสามวันน่ะ จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จง
ลงมาจากกางเขนเถิด” 41 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะ
เย้ยพระองค์เช่นกันว่า 42 “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขา
เป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา
43 เขาไว้ใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอด
เดี๋ยวนี้เถิด ด้วยเขาได้กล่าวว่า “เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า” ” 44 ถึงโจรที่ถูกตรึงไว้
กับพระองค์ก็ยังกล่าวคำหยาบช้าต่อพระองค์เหมือนกัน

เกิดความมืดตั้งแต่เที่ยงจนถึงบ่ายสามโมง พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ *(มก 15:33-41; ลก 23:44-49; ยน 19:30-37)*

45 แล้วก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวัน จนถึงบ่ายสามโมง 46 ครั้น
ประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า “**เอลี เอลี ลามาสะบักธานี**” แปล
ว่า “**พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้า
พระองค์เสีย**” 47 บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินก็พูดว่า “คนนี้เรียกเอลียาห์”
48 ในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้อ้อ
ส่งให้พระองค์เสวย 49 แต่คนอื่นร้องว่า “อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูซิว่าเอลียาห์จะมาช่วย
เขาให้รอดหรือไม่” 50 ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อย
พระวิญญาณจิตออกไป

ม่านกั้นสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดในพระวิหารขาดออกจากกัน *(ฮบ 9:3-8; 10:19-20)*

51 และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง แผ่นดินก็
ไหว ศิลาก็แตกออกจากกัน 52 อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของพวกวิสุทธิชนหลายคน
ที่ล่วงหลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา 53 ภายหลังที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาทั้งหลายก็
ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปในนครบริสุทธิ์ปรากฏแก่คนเป็นอันมาก 54 บัดนี้ เมื่อนาย
ร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกันได้เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งบัง
เกิดขึ้น ก็พากันครั่นคร้ามยิ่งนัก จึงพูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า”
55 ที่นั่นมีหญิงหลายคนที่ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลีเพื่อปรนนิบัติพระองค์ มอง
ดูอยู่แต่ไกล 56 ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเสส และ
มารดาของบุตรเศเบดี

โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียนำพระศพของพระเยซูไปฝัง *(มก 15:42-47;* ลก *23:50-56;* ยน *19:38-42)*

57 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอาริมาเธียชื่อโยเซฟ เป็นสาวก
ของพระเยซูด้วย 58 เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระ
ศพนั้นให้ 59 เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้
60 แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ที่อุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา เขา
ก็กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป 61 ฝ่ายมารีย์ชาวมักดาลากับมารีย์อีกคน
หนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ที่นั่นตรงหน้าอุโมงค์

พวกทหารยามเฝ้ารักษาอุโมงค์ฝังศพที่ประทับตราไว้

62 วันต่อมา คือวันถัดจากวันตระเตรียม พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีพากันไปหา
ปีลาต 63 เรียนว่า “เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า คนล่อลวงผู้นั้น เมื่อเขายั
งมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า “**ล่วงไปสามวันแล้วเราจะเป็นขึ้นมาใหม่**” 64 เหตุฉะนั้น ขอได้
มีบัญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันทีสาม เกลือกว่าสาวกของเขาจะมาในตอน
กลางคืน และลักเอาศพไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตาย
แล้ว และการหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก” 65 ปีลาตจึงบอกเขาว่า
“พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้” 66 เขาจึงไปทำ
อุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่

28

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ *(*มก *16:1-4;* ลก *24:1-49;* ยน *20:1-23)*

1 ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมักดาลากับมารีย์อีกคน
หนึ่งมาดูอุโมงค์ 2 ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่งนัก เพราะทูตสวรรค์ขององค์พระผู้
เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ กลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ แล้วก็นั่งอยู่บนหินนั้น
3 ใบหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ เสื้อของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ 4 พวกยามที่
เฝ้าอยู่กลัวทูตองค์นั้นจนตัวสั่น และเป็นเหมือนคนตาย 5 ทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวแก่หญิง
นั้นว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเรารู้อยู่ว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูซึ่งถูกตรึงที่กางเขน
6 พระองค์หาได้ประทับอยู่ที่นี่ไม่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามที่พระองค์ได้
ตรัสไว้นั้น มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น 7 แล้วจงรีบไปบอกพวกสาวก
ของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จ
ไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราได้บอก

ท่านแล้ว 8 หญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็นอันมาก วิ่งนำความ
ไปบอกพวกสาวกของพระองค์ 9 ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวกของพระองค์ ดูเถิด
พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า **จงจำเริญเถิด** หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาท
ของพระองค์ และนมัสการพระองค์ 10 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **อย่ากลัวเลย จงไป
บอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี และพวกเขาจะได้พบเราที่นั่น**

คำรายงานของพวกทหารยาม

11 ขณะที่พวกผู้หญิงกำลังไปอยู่นั้น ดูเถิด มีบางคนในพวกที่เฝ้ายามได้เข้าไปใน
เมือง เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงที่บังเกิดขึ้นนั้นให้พวกปุโรหิตใหญ่ฟัง 12 เมื่อพวกปุโรหิต
ใหญ่ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหาร 13 สั่ง
ว่า พวกเจ้าจงพูดว่า พวกสาวกของเขามาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอน
หลับอยู่ 14 ถ้าความนี้ทราบถึงหูเจ้าเมือง เราจะพูดแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษ 15 พวก
ทหารจึงยอมรับเงิน และทำตามที่ถูกสอนมา และความนี้ก็เลื่องลือไปในบรรดาพวกยิว
จนทุกวันนี้

พระบัญชาอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูคริสต์

16 แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็ได้ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขาที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้
17 และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึงกราบลงนมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่ 18 พระ
เยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับเขาว่า **ฤทธานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่น
ดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว 19 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอน
ชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ 20 สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดูเถิด เราจะอยู่
กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลกเอเมน**

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
มาระโก

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ มาระโก ซึ่งเชื่อว่าเป็น ลูกชายของน้องสาวบารนาบัส (คส 4:10) มาระโกได้เดินทางไปประกาศเที่ยวแรกที่เมืองอันทิโอกพร้อมกับอัครสาวกเปาโลกับบารนาบัส และได้ละท่านทั้งสองไว้ที่เมืองเปอร์กา ซึ่งเปาโลไม่เห็นด้วย เปาโลจึงไม่ยอมให้มาระโกไปพร้อมกับท่านอีก (กจ 13:5, 13; 15:37-39) แต่ภายหลังมาระโกได้หันมารับใช้พระเจ้าอีกและอยู่กับเปโตรในกรุงบาบิโลนในปีค ศ 60 (1 ปต 5:13) หลังจากนั้นอีกประมาณ 4 หรือ 5 ปี มาระโกได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม (คส 4:10; ฟม 1:24) แต่เปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรม

หลายคนที่ไม่เชื่อในพระคัมภีร์พูดว่าหนังสือมาระโกได้ถูกเขียนขึ้นเป็นเล่มแรก ก่อนเล่มอื่นในสี่เล่มที่เรียกกันว่า ข่าวประเสริฐของพระเยซู และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโกนี้ได้ถูกคัดลอกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เขาเรียกว่า เล่ม Q (ซึ่งไม่มีใครเคยได้พบ เล่ม Q นี้) ที่ได้มาจากคำบอกเล่าต่อกันมา คือจากเรื่องราวต่างๆที่อัครสาวกเปโตรเล่าให้มาระโกฟัง และเขาอ้างว่าหนังสือมัทธิวและหนังสือลูกาได้รับการลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก แต่ความคิดเหล่านี้เป็นความคิดที่ไร้สาระ เพราะว่าหนังสือมาระโกนี้ และพระคัมภีร์ทั้งหมด ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า (มธ 4:4) และ ได้รับการดลใจจากพระเจ้า (2 ทธ 3:16) ทุกคนที่เขียนส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์รวมทั้งมาระโกนั้น ได้เขียน สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจมนุษย์ (1 คร 2:9) เพราะว่าทุกข้อที่ได้เขียนไว้นั้นก็เขียนโดยได้รับการดลใจจากพระวิญญาณของพระเจ้า มาระโกเขียนถึงสิ่งที่ท่านเห็นด้วยตาของท่านเอง ไม่ใช่สิ่งที่เปโตรได้เล่าให้ท่านฟัง คำที่น่าสังเกตในหนังสือมาระโกก็คือ ในทันใดนั้น

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยมาระโกนั้นทำให้เราเห็นพระลักษณะของพระเยซูในสภาพของผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์

การเทศนาสั่งสอนของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา *(มธ 3:1-11;* ลก *3:1-16;* ยน *1:6-8, 19-28)*

1 ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเริ่มต้นตรงนี้ 2 ตามที่ได้เขียนไว้ในคำของศาสดาพยากรณ์ว่า ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน 3 เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป 4 ยอห์นให้เขารับบัพติศมาในถิ่นทุรกันดาร และประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่เพื่อการยกโทษความผิดบาป 5 คนทั่วแคว้นยูเดียกับชาวกรุงเยรูซาเล็มได้พากันออกไปหายอห์น สารภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน 6 ยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนอูฐ และใช้หนังสัตว์คาดเอว รับประทานตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า 7 ท่านประกาศว่า ภายหลังเราจะมีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาทรงเป็นใหญ่กว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะน้อมตัวลงแก้สายฉลองพระบาทให้พระองค์ 8 จริงๆแล้วเราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น *(มธ 3:13-17; ลก 3:21-22)*

9 ต่อมาในคราวนั้นพระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี และได้ทรงรับบัพ
ติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน 10 พอพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ ในทันใดนั้นก็ทอด
พระเนตรเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญาณดุจนกเขาเสด็จลงมาบนพระองค์ 11
แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจในท่าน
มาก

พญามารทดลองพระเยซู *(มธ 4:1-11; ลก 4:1-13)*

12 ในทันใดนั้น พระวิญญาณจึงเร่งเร้าพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
13 และซาตานได้ทดลองพระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นถึงสี่สิบวัน พระองค์ทรงอยู่
ในที่ของสัตว์ป่า และมีพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงเริ่มเทศนาสั่งสอนในแคว้นกาลิลี *(มธ 4:12-13; ลก 4:14)*

14 ครั้นยอห์นถูกขังไว้ในคุกแล้ว พระเยซูได้เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าว
ประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า 15 และตรัสว่า **เวลากำหนดมาถึงแล้ว และ
อาณาจักรของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าว
ประเสริฐเถิด**

ทรงเรียกซีโมน อันดรูว์ ยากอบ และยอห์น *(มธ 4:18-32; ลก 5:10-11; ยน 1:35-
42)*

16 ขณะที่พระองค์เสด็จไปตามชายทะเลกาลิลี พระองค์ก็ทรงทอดพระเนตรเห็นซี
โมนและอันดรูว์น้องชายของซีโมน กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล ด้วยว่าเขาเป็นชาวประมง
17 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **ท่านจงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคน
ดังหาปลา** 18 เขาก็ละอวนตามพระองค์ไปทันที 19 ครั้นพระองค์ทรงดำเนินต่อไปอีก
หน่อยหนึ่ง พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของ
เขา กำลังซุนอวนอยู่ในเรือ 20 ในทันใดนั้นพระองค์ได้ทรงเรียกเขา เขาจึงละเศเบดีบิ
ดาของเขาไว้ที่เรือกับลูกจ้าง และได้ตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงขับผีในเมืองคาเปอรนาอุม *(ลก 4:31-37)*

21 พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม และพอถึงวันสะบา
โตพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาเทศนาสั่งสอน 22 เขาทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วย
คำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ หาเหมือน
พวกธรรมาจารย์ไม่ 23 มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาของเขามีผีโสโครกเข้าสิง มันได้ร้อง
ออกมา 24 ว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่าน
มาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า 25 พระ
เยซูจึงตรัสห้ามมันว่า **เจ้าจงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ** 26 และเมื่อผีโสโครกทำให้
คนนั้นชักและร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกมาจากเขา 27 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึงถา
มกันว่า การนี้เป็นอย่างไรหนอ นี่เป็นคำสั่งสอนใหม่อะไร ท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิทธิ
อำนาจและมันก็เชื่อฟังท่าน 28 ในขณะนั้น กิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่ว
แว่นแคว้นบ้านเมืองที่อยู่รอบแขวงกาลิลี

พระเยซูทรงรักษาแม่ยายของซีโมนเปโตร *(มธ 8:14-15; ลก 4:38-39)*

29 พอออกมาจากธรรมศาลา พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเรือนของซี
โมนและอันดรูว์ พร้อมกับยากอบและยอห์น 30 แม่ยายของซีโมนนอนป่วยจับไข้อยู่ ใน

ทันใดนั้นเขาจึงมาทูลพระองค์ให้ทราบด้วยเรื่องของนาง 31 แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจับ
มือนางพยุงขึ้นและทันใดนั้นไข้ก็หาย นางจึงปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นอันมากเวลาเย็น *(มธ 8:16-17; ลก 4:40-41)*

32 เวลาเย็นวันนั้นครั้นตะวันตกแล้ว คนทั้งหลายพาบรรดาคนเจ็บป่วย และคนที่มีผี
สิง มาหาพระองค์ 33 และคนทั้งเมืองก็แตกตื่นมาออกันอยู่ที่ประตู 34 พระองค์จึงทรง
รักษาคนเป็นโรคต่างๆให้หายหลายคน และได้ทรงขับผีออกเสียหลายผี แต่ผีเหล่านั้น
พระองค์ทรงห้ามมิให้พูด เพราะว่ามันรู้จักพระองค์

พระเยซูทรงอธิษฐานและออกไปประกาศ *(ลก 4:42-44)*

35 ครั้นเวลาเช้ามืดพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐาน
ที่นั่น 36 ฝ่ายซีโมนและคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยก็ตามหาพระองค์ 37 เมื่อพวกเขาพบพระ
องค์แล้ว เขาจึงทูลพระองค์ว่า “คนทั้งปวงแสวงหาพระองค์” 38 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า
“**ให้เราทั้งหลายไปในบ้านเมืองใกล้เคียง เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามา
ก็เพื่อการนั้นเอง**” 39 พระองค์ได้ประกาศในธรรมศาลาของเขาทั่วแคว้นกาลิลี และ
ได้ขับผีออกเสียหลายผี

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นโรคเรื้อนให้หาย *(มธ 8:2-4; ลก 5:12-14)*

40 และมีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ คุกเข่าลงต่อพระองค์ และทูลวิงวอน
พระองค์ว่า “เพียงแต่พระองค์จะโปรด พระองค์ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาด
ได้” 41 พระเยซูทรงสงสารเขาจึงทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องคนนั้น ตรัสแก่เขาว่า “**เรา
พอใจแล้ว เจ้าจงสะอาดเถิด**” 42 พอพระองค์ตรัสแล้ว ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หาย
และคนนั้นก็สะอาด 43 ก่อนให้เขาไป พระองค์จึงกำชับผู้นั้น 44 ตรัสแก่เขาว่า “**เจ้า
อย่าบอกเล่าอะไรให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่อง
บูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคน
ทั้งหลาย**” 45 แต่คนนั้นเมื่อออกไปแล้วก็ตั้งต้นป่าวร้องมากมายให้เลื่องลือไป จนพระ
เยซูจะเสด็จเข้าไปในเมืองอย่างเปิดเผยต่อไปไม่ได้ แต่ต้องประทับภายนอกในที่เปลี่ยว
และมีคนทุกแห่งทุกตำบลมาหาพระองค์

2

คนอัมพาตได้รับความรอดแล้วได้รับการรักษาจนหาย *(มธ 9:1-8; ลก 5:18-26)*

1 ครั้นล่วงไปหลายวัน พระองค์ได้เสด็จไปในเมืองคาเปอรนาอุมอีก และคนทั้งหลาย
ได้ยินว่า พระองค์ประทับที่บ้าน 2 และในเวลานั้นคนเป็นอันมากมาชุมนุมกันจนไม่มีที่
จะรับ จะเข้าใกล้ประตูก็ไม่ได้ พระองค์จึงเทศนาพระวจนะนั้นให้เขาฟัง 3 แล้วมีคนนำ
คนอัมพาตคนหนึ่งมาหาพระองค์ มีสี่คนหาม 4 เมื่อเขาเข้าไปให้ถึงพระองค์ไม่ได้เพราะ
คนมาก เขาจึงรื้อดาดฟ้าหลังคาตรงที่พระองค์ประทับนั้น และเมื่อรื้อเป็นช่องแล้ว เขา
ก็หย่อนแคร่ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมา 5 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของ
เขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า “**ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัย
แล้ว**” 6 แต่มีพวกธรรมาจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น และเขาคิดในใจว่า 7 “ทำไมคนนี้พูด
หมิ่นประมาทเช่นนั้น ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น” 8 และในทันใด
นั้นเมื่อพระเยซูทรงทราบในพระทัยว่าเขาคิดในใจอย่างนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “
เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้เล่า 9 **ที่จะว่ากับคนอัมพาตว่า “บาปของ**

เจ้าได้รับการอภัยแล้ว หรือจะว่า จงลุกขึ้นยกแคร่เดินไปเถิด นั้น ข้างไหนจะ
ง่ายกว่ากัน 10 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่
จะโปรดยกความผิดบาปได้ (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า 11 **เราสั่งเจ้าว่า**
จงลุกขึ้นยกแคร่ไปบ้านของเจ้าเถิด 12 ทันใดนั้นคนอัมพาตได้ลุกขึ้นแล้วก็ยกแคร่
เดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า เรา
ไม่เคยเห็นการเช่นนี้เลย

ทรงเรียกเลวี คนเก็บภาษี *(มธ 9:9-13; ลก 5:27-32)*

13 ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปตามชายทะเลอีก ประชาชนก็มาหาพระองค์ และพระองค์
ได้ตรัสสั่งสอนเขา 14 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปนั้น พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นเลวีบุ
ตรชายอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสแก่เขาว่า **จงตามเรามาเถิด** เขาก็ลุก
ขึ้นตามพระองค์ไป 15 ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือนของเลวี มีพวก
คนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนเอนกายลงร่วมสำรับกับพระเยซูและพวกสาวกของ
พระองค์ เพราะมีคนติดตามพระองค์ไปมาก 16 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี
เมื่อเห็นพระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป จึงถามสาวก
ของพระองค์ว่า เหตุไฉนพระองค์จึงกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป
เล่า 17 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **คนปกติไม่ต้องการ**
หมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ เรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียก
คนบาปให้กลับใจเสียใหม่ 18 มีพวกศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีกำลังถือ
อดอาหาร พวกเขาจึงมาทูลถามพระองค์ว่า เหตุไฉนพวกสาวกของยอห์นและของ
พวกฟาริสีถืออดอาหาร แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถือ 19 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า
ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวถืออดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ
เจ้าบ่าวอยู่ด้วยนานเท่าใด สหายก็ถืออดอาหารไม่ได้นานเท่านั้น 20 แต่วันนั้นจะ
มาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร

คำอุปมาเกี่ยวกับผ้าและถุงหนัง *(มธ 9:16-17; ลก 5:36-39)*

21 **ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น ท่อนผ้าทอใหม่ที่**
ปะเข้านั้นเมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก 22 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่น
ใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงเก่านั้นขาดไป น้ำ
องุ่นนั้นจะไหลออก ถุงหนังก็จะเสียไป แต่น้ำองุ่นใหม่นั้นต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่

พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต *(มธ 12:1-8; ลก 6:1-5)*

23 ต่อมาในวันสะบาโตวันหนึ่งพระองค์กำลังเสด็จไปในนาข้าว และเมื่อพวกสาวก
ของพระองค์กำลังเดินไปก็เริ่มเด็ดรวงข้าวไป 24 ฝ่ายพวกฟาริสีจึงถามพระองค์ว่า ดู
เถิด ทำไมพวกเขาจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต 25 พระองค์จึง
ตรัสกับเขาว่า **พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านขาดอาหาร**
และอดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย 26 คือคราวเมื่ออาบียาธาร์เป็นมหา
ปุโรหิต ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระ
พักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น
และซ้ำยังส่งให้คนที่มากับท่านรับประทานด้วย 27 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **วัน**
สะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต 28 เหตุ
ฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย

3

ทรงรักษาชายมือลีบในวันสะบาโต *(มธ 12:10-14; ลก 6:6-11)*

1 แล้วพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่ง
ลีบ 2 คนเหล่านั้นคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาโรคให้คนนั้นในวันสะบาโตหรือ
ไม่ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ 3 พระองค์ตรัสแก่คนมือลีบว่า “**มายืนข้างหน้า
เถอะ**” 4 พระองค์จึงตรัสแก่คนทั้งหลายว่า “**ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราช
บัญญัติควรจะทำการดีหรือทำการชั่ว จะช่วยชีวิตดีหรือจะสังหารชีวิตดี**” ฝ่ายคน
ทั้งปวงก็นิ่งอยู่ 5 พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก และได้ทอด
พระเนตรดูรอบด้วยพระพิโรธ และพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า “**จงเหยียดมือออก
เถิด**” เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง

ฝูงชนก็ติดตามไปและคนเป็นอันมากได้รับการรักษาให้หาย *(มธ 12:15-16; ลก 6:17-19)*

6 พวกฟาริสีจึงออกไป และในทันใดนั้นได้ปรึกษากับพรรคพวกของเฮโรดถึง
พระองค์ว่า พวกเขาจะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้ 7 ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกของ
พระองค์จึงออกจากที่นั่นไปยังทะเล และฝูงชนเป็นอันมากจากแคว้นกาลิลีได้ตามพ
ระองค์ไป ทั้งจากแคว้นยูเดีย 8 จากกรุงเยรูซาเล็ม และจากเมืองเอโดม และจากฟาก
แม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น และจากแคว้นเมืองไทระและไซดอน ฝูงชนเป็นอันมาก เมื่อ
เขาได้ยินถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงกระทำนั้นก็มาหาพระองค์ 9 พระองค์จึงตรัสสั่ง
พวกสาวกของพระองค์ให้เอาเรือเล็กมาคอยรับพระองค์ เพื่อมิให้ประชาชนเบียดเสียด
พระองค์ 10 ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายโรค จนบรรดาผู้ที่มีโรค
ต่างๆเบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจะได้ถูกต้องพระองค์ 11 และพวกผีโสโครกเมื่อได้เห็
นพระองค์ก็ได้หมอบลงกราบพระองค์ แล้วร้องอึงว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของ
พระเจ้า” 12 ฝ่ายพระองค์จึงทรงกำชับห้ามมันมิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด

ทรงตั้งอัครสาวกสิบสองคน *(มธ 10:1-4; ลก 6:12-16)*

13 แล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเขา และพอพระทัยจะเรียกผู้ใด พระองค์ก็ทรงเรียกผู้
นั้น แล้วเขาได้มาหาพระองค์ 14 พระองค์จึงทรงตั้งสาวกสิบสองคนไว้ให้พวกเขาอยู่
กับพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงใช้เขาไปประกาศ 15 และให้มีอำนาจรักษาโรคต่างๆ
และขับผีออกได้ 16 และซีโมนนั้น พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่าเปโตร 17 และยาก
อบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของยากอบ ทั้งสองคนนี้พระองค์ทรงประทานชื่
ออีกว่า โบอาเนอเย แปลว่า ลูกฟ้าร้อง 18 อันดรูว์ ฟีลิป บารโธโลมิว มัทธิว โธมัส ยาก
อบบุตรชายอัลเฟอัส ธัดเดอัส ซีโมนชาวคานาอัน 19 และยูดาสอิสคาริโอทที่ได้ทรยศ
พระองค์นั้น พระองค์และพวกสาวกจึงเข้าไปในเรือน 20 และฝูงชนก็มาประชุมกันอ
ีก จนพระองค์และพวกสาวกจะรับประทานอาหารไม่ได้ 21 เมื่อญาติมิตรของพระองค์
ได้ยินเหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขาว่า “พระองค์วิกลจริต
แล้ว”

ความผิดบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้ *(มธ 12:24-29; ลก 11:14-20)*

22 พวกธรรมาจารย์ซึ่งได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า “ผู้นี้มีเบเอลเซบูลสิง”
และ “ที่เขาขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจนายผีนั้น” 23 ฝ่ายพระองค์จึงเรียกคนเหล่า
นั้นมาตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า “**ซาตานจะขับซาตานให้ออกอย่างไรได้** 24 **ถ้าราช**

**อาณาจักรใดๆเกิดแตกแยกกันแล้ว ราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ 25 ถ้าครัว
เรือนใดๆเกิดแตกแยกกัน ครัวเรือนนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ 26 และถ้าซาตานจะต่อสู้
กับตนเอง และแตกแยกกัน มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ มีแต่จะสิ้นสูญไป 27 ไม่มีผู้ใดอาจ
เข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นทรัพย์ของเขาได้ เว้นแต่จะจับคน
ที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ 28 เราบอก
ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปทุกอย่างและคำหมิ่นประมาทที่เขา
กล่าวนั้น จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ 29 แต่ผู้ใดจะกล่าวคำ
หมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการอภัยโทษเลย แต่ผู้นั้นย่อม
ได้รับโทษจากการพิพากษาเป็นนิตย์** 30 ที่ตรัสอย่างนั้นก็เพราะเขาทั้งหลายกล่าว
ว่า พระองค์มีผีโสโครกเข้าสิง

ผู้ที่เชื่อเป็นเหมือนมารดาและพี่น้องของพระเยซู *(มธ 12:46-50; ลก 8:19-21)*

31 เวลานั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอก แล้วใช้คนเข้าไป
ทูลเรียกพระองค์ 32 และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ เขาจึงทูลพระองค์ว่า ดูเถิด
มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์คอยอยู่ข้างนอก 33 พระองค์ตรัส
ตอบเขาว่า **ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา** 34 พระองค์ทอด
พระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์นั้นแล้วตรัสว่า **ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้อง
ของเรา 35 ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและ
มารดาของเรา**

4

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช *(มธ 13:1-23; ลก 8:4-15)*

1 แล้วพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนที่ฝั่งทะเลอีก ฝูงชนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์
เหตุฉะนั้นพระองค์จึงได้เสด็จลงไปประทับในเรือที่ทะเล และฝูงชนอยู่บนฝั่งชายทะเล
2 พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาหลายประการเป็นคำอุปมา และในการสอนนั้นพระองค์
ตรัสแก่เขาว่า 3 **จงฟัง ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช 4 และต่อมาเมื่อ
เขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกในอากาศก็มากินเสีย 5 บ้างก็ตก
ที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก 6 แต่เมื่อแดด
จัด แดดก็แผดเผา และเพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป 7 บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้น
หนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล 8 บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วงอกงามจำเริญ
ขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง** 9 แล้วพระองค์ตรัสแก่
เขาว่า **ใครมีหู จงฟังเถิด** 10 เมื่อพระองค์อยู่ตามลำพัง คนที่อยู่รอบพระองค์พร
้อมกับสาวกสิบสองคน ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น 11 พระองค์จึงตรัสแก่เขา
ว่า **ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่
ฝ่ายคนนอกนั้นบรรดาข้อความเหล่านี้จะแจ้งให้เป็นคำอุปมาทุกอย่าง 12 เพื่อว่า
เขาจะดูแล้วดูเล่า แต่มองไม่เห็น และฟังแล้วฟังเล่า แต่ไม่เข้าใจ เกลือกว่าใน
เวลาหนึ่งเวลาใดเขาจะกลับใจเสียใหม่ และความผิดบาปของเขาจะได้ยกโทษ
เสีย**

พระเยซูทรงอธิบายถึงคำอุปมานั้น *(มธ 13:18-23; ลก 8:11-15)*

13 พระองค์ตรัสกับเขาว่า **คำอุปมานั้นพวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ ถ้ากระนั้นท่าน
ทั้งหลายจะเข้าใจคำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้ 14 ผู้หว่านนั้นก็ได้หว่านพระวจนะ**

15 **ซึ่งตกริมหนทางนั้นได้แก่พระวจนะที่หว่านแล้ว และเมื่อบุคคลใดได้ฟัง ใน**
ทันใดนั้นซาตานก็มาชิงเอาพระวจนะซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย 16 และซึ่งตกที่
ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อยนั้นก็ทำนองเดียวกัน ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ
และก็รับทันทีด้วยความปรีดี 17 แต่ไม่มีรากในตัวจึงทนอยู่ได้ชั่วคราว ภายหลัง
เมื่อเกิดการยากลำบากและการข่มเหงต่างๆเพราะพระวจนะนั้น ก็เลิกเสียในทั
นทีทันใด 18 และพืชซึ่งหว่านกลางหนามนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ 19 แล
้วความกังวลตามธรรมดาโลก และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ และความโลภใน
สิ่งอื่นๆได้เข้ามาและปกคลุมพระวจนะนั้น จึงไม่เกิดผล 20 ส่วนพืชซึ่งหว่านตกใน
ดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้น และรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง
หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง

เทียนที่จุดแล้วต้องตั้งไว้ให้ส่องแสง *(มธ 5:15-16; ลก 8:16; 11:33)*

21 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **เขาเอาเทียนมาสำหรับตั้งไว้ใต้ถัง ใต้เตียงนอน**
หรือ และมิใช่สำหรับตั้งไว้บนเชิงเทียนหรือ 22 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะ
ไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ ซึ่งจะไม่ต้องแพร่งพราย 23 ถ้าใครมีหู
ฟังได้ จงฟังเถิด 24 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ท่านฟังให้ดี**
ท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น ทั้งจะเพิ่ม
เติมให้อีกแก่ผู้ที่ฟังแล้ว 25 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่
มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะเอาไปเสียจากเขา

อาณาจักรที่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง

26 พระองค์ตรัสว่า **อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านพืช**
ลงในดิน 27 แล้วกลางคืนก็นอนหลับและกลางวันก็ตื่นขึ้น ฝ่ายพืชนั้นจะงอก
จำเริญขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้ 28 เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกจำเริญขึ้นเป็นลำต้
นก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง 29 ครั้นสุกแล้วเขาก็ไปเกี่ยว
เก็บทีเดียว เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด *(มธ 13:31-32; ลก 13:18-19)*

30 และพระองค์ตรัสว่า **อาณาจักรของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะ**
สำแดงด้วยคำเปรียบอย่างไร 31 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง
เวลาเพาะลงในดินนั้นก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน 32 แต่เมื่อเพาะ
แล้วจึงงอกขึ้นจำเริญใหญ่โตกว่าผักทั้งปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นกใน
อากาศมาอาศัยอยู่ในร่มนั้นได้ 33 พระองค์ได้ตรัสสั่งสอนพระวจนะให้แก่เขาเป็น
คำอุปมาอย่างนั้นเป็นหลายประการ ตามที่เขาจะสามารถฟังได้ 34 และนอกจากคำ
อุปมา พระองค์มิได้ตรัสแก่เขาเลย แต่เมื่อพวกเขาอยู่ตามลำพัง พระองค์จึงทรงอธิบาย
สิ่งสารพัดนั้นแก่เหล่าสาวก

พายุใหญ่ในทะเลกาลิลีสงบลง *(มธ 8:23-27; ลก 8:22-25)*

35 เย็นวันนั้นพระองค์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า **ให้พวกเราข้ามไปฝั่งฟากข้างโน้น**
เถิด 36 เมื่อลาประชาชนแล้ว เขาจึงเชิญพระองค์เสด็จไปในเรือที่พระองค์ประทับอย
่นั้น และมีเรืออื่นเล็กๆหลายลำไปกับพระองค์ด้วย 37 และพายุใหญ่ได้บังเกิดขึ้น และ
คลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือจนเรือเต็มอยู่แล้ว 38 ฝ่ายพระองค์บรรทมหนุนหมอนหลับอยู่ที่
ท้ายเรือ เหล่าสาวกจึงมาปลุกพระองค์ทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะ

พินาศอยู่แล้ว ท่านไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ 39 พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและตรัส
แก่ทะเลว่า **จงสงบเงียบซิ** แล้วลมก็หยุดมีความสงบเงียบทั่วไป 40 พระองค์จึงตรัส
แก่เขาว่า **ทำไมท่านกลัวอย่างนี้ ท่านยังไม่มีความเชื่อหรือ** 41 ฝ่ายเขาก็เกรงกลั
วนักหนาและพูดกันและกันว่า ท่านนี้เป็นผู้ใดหนอ จนชั้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน

5

ทรงขับผีออกจากผู้ชายที่เมืองกาดารา *(มธ 8:28-34; ลก 8:26-37)*

1 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกก็ข้ามทะเลไปยังเมืองชาวกาดารา 2 พอพระองค์เสด็จ
ขึ้นจากเรือ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งออกจากอุโมงค์ฝังศพมีผีโสโครกสิงได้มาพบพระ
องค์ 3 คนนั้นอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ และไม่มีผู้ใดจะผูกมัดตัวเขาได้ แม้จะล่าม
ด้วยโซ่ตรวนก็ไม่อยู่ 4 เพราะว่าได้ล่ามโซ่ใส่ตรวนหลายหนแล้ว เขาก็หักโซ่และฟาด
ตรวนเสีย ไม่มีผู้ใดมีแรงพอที่จะทำให้เขาสงบได้ 5 เขาคลั่งร้องอึงอยู่ตามอุโมงค์ฝัง
ศพและที่ภูเขาทั้งกลางวันกลางคืนเสมอ และเอาหินเชือดเนื้อของตัว 6 ครั้นเขาเห็น
พระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้ามานมัสการพระองค์ 7 แล้วร้องเสียงดังว่า ข้าแต่พระเยซู
พระบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ข้าพระองค์ขอให้
พระองค์ปฏิญาณในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ทรมานข้าพระองค์ 8 ที่พูดเช่นนี้
เพราะพระองค์ได้ตรัสแก่มันว่า **อ้ายผีโสโครก จงออกมาจากคนนั้นเถิด** 9 แล้ว
พระองค์ตรัสถามมันว่า **เจ้าชื่ออะไร** มันตอบว่า ชื่อกอง เพราะว่าพวกข้าพระองค์
หลายตนด้วยกัน 10 มันจึงอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากมิให้ขับไล่มันออกจากแดน
เมืองนั้น 11 มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ไหล่เขาตำบลนั้น 12 ผีเหล่านั้นก็อ้อนวอน
พระองค์ว่า ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าในสุกรเหล่านี้เถิด 13 พระเยซูก็ทร
งอนุญาตทันที แล้วผีโสโครกนั้นจึงออกไปเข้าสิงอยู่ในสุกร สุกรทั้งฝูง (ประมาณสอง
พันตัว ก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสำลักน้ำตาย 14 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรนั้น
ต่างคนต่างหนีไปเล่าเรื่องทั้งในนครและบ้านนอก แล้วคนทั้งปวงก็ออกมาดูเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นนั้น 15 เมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนที่ผีทั้งกองได้สิงนั้นนุ่งห่มผ้านั่งอยู่มีสติ
อารมณ์ดี เขาจึงเกรงกลัวนัก 16 แล้วคนที่ได้เห็นก็เล่าเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดแก่คนที่ผีสิ
งนั้น และซึ่งบังเกิดแก่ฝูงสุกรให้เขาฟัง 17 คนทั้งหลายจึงเริ่มพากันอ้อนวอนพระองค์
ให้เสด็จไปเสียจากเขตแดนเมืองของเขา 18 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จลงเรือ คนที่ผีได้สิง
แต่ก่อนนั้นได้อ้อนวอนขอติดตามพระองค์ไป 19 พระเยซูไม่ทรงอนุญาต แต่ตรัสแก่เขา
ว่า **จงไปหาพวกพ้องของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาถึงเรื่องเหตุการณ์ใหญ่ซึ่งองค์
พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และได้ทรงพระเมตตาแก่เจ้าแล้ว** 20 ฝ่ายคน
นั้นก็ทูลลา แล้วเริ่มประกาศในแคว้นทศบุรีถึงเหตุการณ์ใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำ
แก่เขา และคนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก

หญิงผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์และหายโรค ลูกสาวของไยรัสเป็นขึ้นมาจากความ
ตาย *(มธ 9:18-26; ลก 8:41-56)*

21 ครั้นพระเยซูเสด็จลงเรือข้ามฟากกลับไปแล้ว มีคนเป็นอันมากมาหาพระองค์ และ
พระองค์ยังประทับที่ฝั่งทะเล 22 ดูเถิด มีนายธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อไยรัสเดินมา และ
เมื่อเขาเห็นพระองค์ก็กราบลงที่พระบาทของพระองค์ 23 แล้วทูลอ้อนวอนพระองค์
เป็นอันมากว่า ลูกสาวเล็กๆของข้าพระองค์ป่วยเกือบจะตายแล้ว ขอเชิญพระองค์ไป
วางพระหัตถ์บนเขา เพื่อเขาจะได้หายโรคและไม่ตาย 24 ฝ่ายพระเยซูได้เสด็จไปกับ

คนนั้น มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป และเบียดเสียดพระองค์ 25 มีผู้หญิงคนหนึ่ง
เป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว 26 ได้ทนทุกข์ลำบากมากเพราะมีหมอหลายคนมา
รักษา และได้เสียทรัพย์จนหมดสิ้น โรคนั้นก็มิได้บรรเทาแต่ยิ่งกำเริบขึ้น 27 ครั้นผู้หญิง
นั้นได้ยินถึงเรื่องพระเยซู เธอก็เดินปะปนกับประชาชนที่เบียดเสียดข้างหลังพระองค์
และได้ถูกต้องฉลองพระองค์ 28 เพราะเธอคิดว่า “ถ้าเราได้แตะต้องแต่ฉลองพระองค์
เราก็จะหายโรค” 29 ในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุดแห้งไป และผู้หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าโรค
หายแล้ว 30 บัดเดี๋ยวนั้น พระเยซูทรงรู้สึกว่าฤทธิ์ซ่านออกจากพระองค์แล้ว จึงเหลียว
หลังในขณะที่ฝูงชนเบียดเสียดกันนั้นตรัสว่า “**ใครถูกต้องเสื้อของเรา**” 31 ฝ่ายเหล่า
สาวกก็ทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วว่า ประชาชนกำลังเบียดเสียด
พระองค์ และพระองค์ยังจะทรงถามอีกหรือว่า “**ใครถูกต้องเรา**” ” 32 แล้วพระองค์
ทอดพระเนตรดูรอบ ประสงค์จะเห็นผู้หญิงที่ได้กระทำสิ่งนั้น 33 ฝ่ายผู้หญิงนั้นก็กล
ัวจนตัวสั่น เพราะรู้เรื่องที่เป็นแก่ตัวนั้น จึงมากราบลงทูลแก่พระองค์ตามจริงทั้งสิ้น
34 พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า “**ลูกสาวเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ
จงไปเป็นสุขและหายโรคนี้เถิด**” 35 เมื่อพระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ มีบางคนได้
มาจากบ้านนายธรรมศาลาบอกว่า “ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ยังจะรบกวนอาจารย์
ทำไมอีกเล่า” 36 ทันทีที่พระเยซูทรงฟังคำซึ่งเขาว่านั้น พระองค์จึงตรัสแก่นายธรรม
ศาลาว่า “**อย่าวิตกเลย จงเชื่อเท่านั้นเถิด**” 37 พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดไปด้วย
เว้นแต่เปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ 38 ครั้นพระองค์เสด็จไปถึงเรือน
นายธรรมศาลาแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นคนวุ่นวายร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมาก 39 และ
เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปแล้วจึงตรัสถามเขาว่า “**ท่านทั้งหลายพากันร้องไห้วุ่นวาย
ไปทำไม เด็กหญิงนั้นไม่ตายแต่นอนหลับอยู่**” 40 เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์
แต่เมื่อพระองค์ขับคนทั้งหลายออกไปแล้ว จึงนำบิดามารดาของเด็กหญิงนั้นและสาวก
สามคนที่อยู่กับพระองค์ เข้าไปในที่ที่เด็กหญิงนอนอยู่ 41 พระองค์จึงจับมือเด็กหญิงนั้น
ตรัสแก่เขาว่า “**ทาลิธา คูมิ**” แปลว่า “**เด็กหญิงเอ๋ย เราว่าแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด**”
42 ในทันใดนั้นเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นเดิน เพราะว่าเด็กนั้นอายุได้สิบสองปี คนทั้งปวงก็
ประหลาดใจอย่างยิ่ง 43 พระองค์ก็กำชับห้ามเขาแข็งแรงไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์
นี้ แล้วจึงสั่งเขาให้นำอาหารมาให้เด็กนั้นรับประทาน

6

พระเยซูทรงกลับไปเยี่ยมเมืองนาซาเร็ธ *(มธ 13:54-58; ลก 4:16-30)*

1 ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่น ไปยังบ้านเมืองของพระองค์ และเหล่าสาวก
ของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป 2 พอถึงวันสะบาโตพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนในธรรม
ศาลา และคนเป็นอันมากที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า “คนนี้ได้ความคิด
นี้มาจากไหน สติปัญญาที่ได้ประทานแก่คนนี้เป็นปัญญาอย่างใด จึงทำการมหัศจรรย์
อย่างนี้สำเร็จด้วยมือของเขา 3 คนนี้เป็นช่างไม้บุตรชายนางมารีย์มิใช่หรือ ยากอบ โย
เสส ยูดาส และซีโมนเป็นน้องชายมิใช่หรือ และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อยู่ที่นี่กับเรา
มิใช่หรือ” เขาทั้งหลายจึงหมางใจในพระองค์ 4 ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า “**ศาสดา
พยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในบ้านเมืองของตน ท่ามกลางญาติพี่น้อง
ของตน และในวงศ์วานของตน**” 5 พระองค์จะกระทำการมหัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้

เว้นแต่ได้วางพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค 6 พระองค์ก็ประหลาดพระทัย
เพราะเขาไม่มีความเชื่อ แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนตามหมู่บ้านโดยรอบ

ทรงใช้อัครสาวกทั้งสิบสองคนออกไปเทศนาสั่งสอน *(มธ 10:1-42; ลก 9:1-6)*

7 พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนมา แล้วทรงเริ่มใช้เขาให้ออกไปเป็นคู่ๆ ทรง
ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ 8 และตรัสกำชับเขาไม่ให้เอาอะไรไปใช้
ตามทางเว้นแต่ไม้เท้าสิ่งเดียว ห้ามมิให้เอาอาหาร หรือย่าม หรือหาสตางค์ใส่ไถ้ไป 9
แต่ให้สวมรองเท้าและไม่ให้สวมเสื้อสองตัว 10 แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า “**ถ้าไปแห่ง
ใด เมื่อเข้าอาศัยในเรือนไหน ก็อาศัยในเรือนนั้นจนกว่าจะไปจากที่นั่น** 11 **และ
ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับไม่ฟังท่านทั้งหลาย เมื่อจะไปจากที่นั่นจงสะบัดผงคลีใต้ฝ่าเท้า
ของท่านออกเป็นสักขีพยานต่อเขา เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษา
นั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น**” 12 ฝ่าย
เหล่าสาวกก็ออกไปเทศนาประกาศให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่ 13 เขาได้ขับผีให้ออก
เสียหลายผี และได้เอาน้ำมันชโลมคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค

เฮโรดทรงสั่งให้ตัดศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา *(มธ 14:1-12; ลก 9:7-9)*

14 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินเรื่องของพระองค์ (เพราะว่าพระนามของพระองค์ได้
เลื่องลือไป) แล้วท่านตรัสว่า “ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว
เหตุฉะนั้นจึงทำการมหัศจรรย์ได้” 15 แต่คนอื่นว่า “เป็นเอลียาห์” และคนอื่นๆว่า “เป็น
ศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือเหมือนคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์” 16 ฝ่ายเฮโรด
เมื่อทรงได้ยินแล้วจึงตรัสว่า “คือยอห์นนั้นเองที่เราได้ตัดศีรษะเสีย ท่านได้เป็นขึ้นมา
จากความตาย” 17 ด้วยว่าเฮโรดได้ใช้คนไปจับยอห์น และล่ามโซ่ขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่
นางเฮโรเดียสภรรยาฟีลิปน้องชายของตน ด้วยเฮโรดได้รับนางนั้นเป็นภรรยาของตน
18 เพราะยอห์นได้เคยทูลเฮโรดว่า “ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับภรรยาของน้องชายมา
เป็นภรรยาของตน” 19 นางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาทยอห์นและปรารถนาจะฆ่าท่านเสีย
แต่ฆ่าไม่ได้ 20 เพราะเฮโรดยำเกรงยอห์นด้วยรู้ว่า ท่านเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์
จึงได้ป้องกันท่านไว้ เมื่อเฮโรดได้ยินคำสั่งสอนของท่านก็ปฏิบัติตามหลายสิ่งและยินดี
รับฟังท่าน 21 ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเป็นโอกาสดีคือเป็นวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรด เฮ
โรดให้จัดการเลี้ยงขุนนางกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญๆทั้งปวงในแคว้นกาลิลี
22 เมื่อบุตรสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาเต้นรำ ทำให้เฮโรดและแขกทั้งปวงซึ่งเอนกาย
ลงอยู่ด้วยกันนั้นชอบใจ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า “เธอจะขอสิ่งใดจากเรา เรา
ก็จะให้สิ่งนั้นแก่เธอ” 23 และกษัตริย์จึงทรงปฏิญาณตัวไว้กับหญิงสาวนั้นว่า “เธอจะ
ขอสิ่งใดๆจากเรา เราจะให้สิ่งนั้นแก่เธอจนถึงครึ่งราชสมบัติของเรา” 24 หญิงสาวนั้น
จึงออกไปถามมารดาว่า “ฉันจะขอสิ่งใดดี” มารดาจึงตอบว่า “จงขอศีรษะยอห์นผู้ให้
รับบัพติศมาเถิด” 25 ในทันใดนั้นหญิงสาวก็รีบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า “หม่อมฉันขอ
ศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ” 26 กษัตริย์ทรงเป็น
ทุกข์นัก แต่เพราะเหตุได้ทรงปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่หน้าแขกทั้งปวงซึ่งเอนกาย
ลงอยู่ด้วยกัน ก็ปฏิเสธไม่ได้ 27 ในขณะนั้นกษัตริย์จึงรับสั่งเพชฌฆาตให้ไปตัดศีรษะ
ยอห์นมา เพชฌฆาตก็ไปตัดศีรษะยอห์นในคุก 28 เอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้แก่
หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของตน 29 เมื่อสาวกของยอห์นรู้เหตุแล้ว
ก็พากันมารับเอาศพของท่านไปฝังไว้ในอุโมงค์

อัครสาวกกลับมาพักผ่อน *(ลก 9:10)*

30 ฝ่ายอัครสาวกพากันมาหาพระเยซู และได้ทูลถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำและ
ได้สั่งสอน 31 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “**ท่านทั้งหลายจงไปหาที่เปลี่ยวหยุดพัก**
หายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง” เพราะว่ามีคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาว่างจะรับ
ประทานอาหารได้

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน *(มธ 14:13-21; ลก 9:10-17; ยน 6:5-13)*

32 พระองค์จึงเสด็จลงเรือกับสาวกไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพัง 33 คนเป็นอันมากเห็น
พระองค์กับสาวกกำลังไป และมีหลายคนจำพระองค์ได้ จึงพากันวิ่งออกจากบ้านเมือง
ทั้งปวงไปถึงก่อน และพากันเฝ้าพระองค์ 34 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอด
พระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ และพระองค์ทรงสงสารเขา เพราะว่าเขาเป็นเหมือน
ฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ 35 เมื่อเวลา
ล่วงไปมากแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า “ที่นี่กันดารอาหารนัก และ
บัดนี้เวลาก็เย็นลงมากแล้ว 36 ขอให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหาร
รับประทานตามบ้านไร่บ้านนาที่อยู่แถบนี้ เพราะเขาไม่มีอะไรที่จะรับประทานเลย” 37
แต่พระองค์ตรัสตอบแก่เหล่าสาวกว่า “**พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด**” เขาทูลพระองค์
ว่า “จะให้พวกข้าพระองค์ไปซื้ออาหารสักสองร้อยเหรียญเดนาริอันให้เขารับประทาน
หรือ” 38 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “**พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน ไปดูซิ**” เมื่อรู้แล้วเขา
จึงทูลว่า “มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว” 39 พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกให้จัดคน
ทั้งปวงให้นั่งรวมกันทีหญ้าสดเป็นหมู่ๆ 40 ประชาชนก็ได้นั่งรวมกันเป็นหมู่ๆ หมู่ละร้อย
คนบ้าง ห้าสิบบ้าง 41 เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็แหงน
พระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักขนมปังนั้นให้เหล่าสาวกให้เขาแจกแก่คน
ทั้งปวง และปลาสองตัวนั้นพระองค์ทรงแบ่งให้ทั่วกันด้วย 42 เขาได้กินอิ่มทุกคน 43 ส่วน
เศษขนมปังและปลาที่เหลือนั้นเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม 44 และในจำนวนคน
ที่ได้รับประทานขนมปังนั้น มีผู้ชายประมาณห้าพันคน

พระเยซูทรงดำเนินมาบนทะเล *(มธ 14:22-32; ยน 6:15-21)*

45 และทันใดนั้นพระองค์ได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงในเรือข้ามไปยังอี
กฟากหนึ่งถึงเมืองเบธไซดาก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน 46 เมื่อ
พระองค์ทรงลาเขาทั้งหลายแล้วก็เสด็จขึ้นภูเขาเพื่ออธิษฐานที่นั่น 47 เมื่อค่ำลงแล้ว
เรือของเหล่าสาวกอยู่กลางทะเล ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งแต่ผู้เดียว 48 แล้วพระองค์ทอด
พระเนตรเห็นเหล่าสาวกตีกรรเชียงลำบากเพราะทวนลมอยู่ ครั้นเวลาสามยามเศษ
พระองค์จึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก และทรงดำเนินดังจะเลยเขาไป
49 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินบนทะเล เขาสำคัญว่าผี แล้วพากันร้องอึงไป
50 เพราะว่าทุกคนเห็นพระองค์แล้วก็กลัว แต่ในทันใดนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “**จง**
ชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย” 51 พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปหาเขาบนเรือ แล้วลม
ก็เงียบลง เหล่าสาวกก็ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ 52 ด้วยว่าการอัศจรรย์เรื่อง
ขนมปังนั้นเขายังไม่เข้าใจ เพราะใจเขายังแข็งกระด้าง

พระเยซูทรงรักษาประชาชนที่แคว้นเยนเนซาเรท *(มธ 14:34-36)*

53 ครั้นข้ามฟากไปแล้ว เขาจอดเรือที่แคว้นเยนเนซาเรท 54 เมื่อขึ้นจากเรือแล้ว คน
ทั้งปวงก็จำพระองค์ได้ทันที 55 และเขารีบไปทั่วตลอดแว่นแคว้นล้อมรอบ เริ่มเอาคน
เจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่เขาได้ยินข่าวว่าพระองค์อยู่นั้น 56 แล้วพระองค์เสด็จไปที่
ไหนๆ ไม่ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล หรือในเมือง เขาก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางตามถนน ทูล

อ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้คนเจ็บป่วยแตะต้องแต่ชายฉลองพระองค์ และผู้ใดได้
แตะต้องพระองค์แล้วก็หายป่วยทุกคน

7

ทรงตำหนิธรรมเนียมของพวกฟาริสี *(มธ 15:1-20)*

1 ครั้งนั้นพวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์บางคน ซึ่งได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม พากัน
มาหาพระองค์ 2 เมื่อเขาได้เห็นเหล่าสาวกของพระองค์บางคนรับประทานอาหารด้วย
มือที่เป็นมลทิน คือมือที่ไม่ได้ล้างก่อน เขาก็ถือว่าผิด 3 เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยิวท
ั้งสิ้นถือตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษว่า ถ้ามิได้ล้างมือตามพิธีโดยเคร่งครัด
เขาก็ไม่รับประทานอาหารเลย 4 และเมื่อเขามาจากตลาด ถ้ามิได้ล้างก่อน เขาก็ไม่
รับประทานอาหาร และธรรมเนียมอื่นๆอีกหลายอย่างเขาก็ถือ คือล้างถ้วย เหยือก
ภาชนะทองสัมฤทธิ์ และโต๊ะ 5 พวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์จึงทูลถามพระองค์ว่า
“ทำไมพวกสาวกของท่านไม่ดำเนินชีวิตตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ แต่
รับประทานอาหารโดยมิได้ล้างมือเสียก่อน” 6 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “**อิสยาห์ได้
พยากรณ์ถึงพวกเจ้าคนหน้าซื่อใจคดก็ถูก ตามที่ได้เขียนไว้ว่า “ประชาชนนี้ให้
เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา 7 เขานมัสการเรา
โดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระดำรัส
สอน” 8 เจ้าทั้งหลายละพระบัญญัติของพระเจ้า และกลับไปถือตามประเพณีของ
มนุษย์ คือการล้างถ้วยเหยือก และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำ
อยู่”** 9 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “**เหมาะจริงนะ ที่เจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติ
ของพระเจ้า เพื่อจะได้ถือตามประเพณีของพวกท่าน 10 เพราะโมเสสได้สั่งไว้ว่า
“จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน” และ “ผู้ใดด่าแช่งบิดามารดา ผู้นั้นต้อง
ถูกปรับโทษถึงตาย” 11 แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า “ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า
“สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นโกระบัน” แปลว่า
เป็นของถวายแล้ว 12 เจ้าทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ผู้นั้นทำสิ่งใดต่อไป เป็นทีช่วย
บำรุงบิดามารดาของตน 13 เจ้าทั้งหลายจึงทำให้พระวจนะของพระเจ้าเป็นหมัน
ไปด้วยประเพณีของพวกท่านซึ่งพวกท่านได้สอนไว้ และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลาย
สิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่”** 14 แล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกประชาชนทั้งหลายเข้ามา
ก็ตรัสกับเขาว่า “**ท่านทั้งหลายจงฟังเราและเข้าใจเถิด 15 ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่
เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งซึ่งออกมาจากภายใน
มนุษย์ สิ่งนั้นแหละกระทำให้มนุษย์เป็นมลทิน 16 ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด”** 17 ครั้น
พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในเรือนพ้นประชาชนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ทูลถาม
พระองค์ถึงคำอุปมานั้น 18 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “**ถึงท่านทั้งหลายก็ยังไม่เข้า
ใจหรือ ท่านยังไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดๆแต่ภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำ
ให้มนุษย์เป็นมลทินไม่ได้ 19 เพราะว่าสิ่งนั้นมิได้เข้าในใจ แต่ลงไปในท้องแล้วก็
ถ่ายออกลงส้วมไป ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน”** 20 พระองค์ตรัสว่า “**สิ
่งที่ออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน 21 เพราะว่าจาก
ภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่วงประเวณี การผิดผัวผิด
เมีย การฆาตกรรม 22 การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา
อิจฉาตาร้อน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโฉด 23 สารพัดการชั่วนี้เกิ
ดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”**

ทรงรักษาลูกสาวของหญิงชาติซีเรียฟีนิเซียที่ถูกผีสิง *(มธ 15:21-28)*

24 พระองค์จึงทรงลุกขึ้นจากที่นั่นไปยังเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน แล
้วเข้าไปในเรือนแห่งหนึ่งประสงค์จะมิให้ผู้ใดรู้ แต่พระองค์จะซ่อนอยู่มิได้ 25 เพราะ
ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีลูกสาวที่มีผีโสโครกสิง เมื่อได้ยินข่าวถึงพระองค์ก็มากราบลงที่
พระบาทของพระองค์ 26 ผู้หญิงนั้นเป็นชาวกรีก ชาติซีเรียฟีนิเซีย และนางทูลอ้อนวอน
ขอพระองค์ให้ขับผีออกจากลูกสาวของตน 27 ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่นางนั้นว่า **ให้พวก
ลูกกินอิ่มเสียก่อน เพราะว่าซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร** 28
แต่นางทูลตอบพระองค์ว่า จริงด้วย พระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะนั้นย่อมกินเดน
อาหารของลูก 29 แล้วพระองค์ตรัสแก่นางว่า **เพราะเหตุถ้อยคำนี้จงกลับไปเถิด ผี
ออกจากลูกสาวของเจ้าแล้ว** 30 ฝ่ายหญิงนั้นเมื่อไปยังเรือนของตน ได้เห็นลูกนอน
อยู่บนที่นอน และทราบว่าผีออกแล้ว

ทรงรักษาชายที่หูหนวกและเป็นใบ้ *(มธ 15:29-31)*

31 ต่อมาพระองค์จึงเสด็จจากเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน ดำเนินตามทาง
แคว้นทศบุรี มายังทะเลกาลิลี 32 เขาพาชายหูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่งมาหาพระองค์
แล้วทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์บนคนนั้น 33 พระองค์จึงทรงนำคนนั้น
ออกจากประชาชนไปอยู่ต่างหาก ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ยอนเข้าที่หูของชายผู้นั้น และ
ทรงบ้วนน้ำลายเอานิ้วพระหัตถ์จิ้มแตะลิ้นคนนั้น 34 แล้วพระองค์ทรงแหงนพระพักตร์
ดูฟ้าสวรรค์ ทรงถอนพระทัยตรัสแก่คนนั้นว่า **เอฟฟาธา** แปลว่า **จงเปิดออก**
35 แล้วในทันใดนั้นหูคนนั้นก็ปกติ สิ่งที่ขัดลิ้นนั้นก็หลุดและเขาพูดได้ชัด 36 พระองค์
ทรงห้ามปรามคนทั้งหลายมิให้แจ้งความนี้แก่ผู้ใดเลย แต่พระองค์ยิ่งทรงห้ามปรามพวก
เขา เขาก็ยิ่งเล่าลือไปมาก 37 พวกเขาก็ประหลาดใจเหลือเกิน พูดกันว่า พระองค์ทรง
กระทำล้วนแต่ดีทั้งนั้น ทรงกระทำคนหูหนวกให้ได้ยิน คนใบ้ให้พูดได้

8

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน *(มธ 15:32-39)*

1 คราวนั้นเมื่อฝูงชนพากันมามากมายและไม่มีอาหารกิน พระเยซูจึงทรงเรียกเหล่า
สาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า 2 **เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับ
เราได้สามวันแล้วและไม่มีอาหารจะกิน 3 ถ้าเราจะให้เขากลับไปบ้านเมื่อยังอด
อาหารอยู่ เขาจะหิวโหยสิ้นแรงตามทาง เพราะว่าบางคนมาไกล** 4 เหล่าสาวก
ของพระองค์จึงทูลตอบพระองค์ว่า ในถิ่นทุรกันดารนี้จะหาอาหารให้เขากินอิ่มได้
ที่ไหน 5 พระองค์ตรัสถามเขาว่า **พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน** เขาทูลว่า มีเจ็ดก
้อน 6 พระองค์จึงตรัสสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน แล้วทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนนั้น
ทรงขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกให้เขาแจก เหล่าสาวกจึงแจกให้
ประชาชน 7 และเขามีปลาเล็กๆอยู่บ้าง พระองค์จึงขอบพระคุณ แล้วสั่งให้เอาปลานั้น
แจกด้วย 8 คนทั้งปวงได้รับประทานจนอิ่มและเศษอาหารที่เหลือนั้นเขาเก็บได้เจ็ดกระ
บุง 9 คนที่รับประทานนั้นมีประมาณสี่พัน แล้วพระองค์ตรัสสั่งให้เขาไป

พวกฟาริสีทูลขอหมายสำคัญ ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อขนม *(มธ 16:1-12)*

10 ในทันใดนั้น พระองค์ก็เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ มาถึงเขตเมือง
ดาลมานูธา 11 พวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ ขอพระองค์แสดงหมาย

สำคัญจากฟ้าสวรรค์ หมายจะทดลองพระองค์ 12 พระองค์ทรงถอนพระทัยแล้วตรัสว่า
“คนยุคนี้แสวงหาหมายสำคัญทำไม เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า จะไม่
โปรดให้หมายสำคัญแก่คนยุคนี้” 13 แล้วพระองค์เสด็จไปจากเขา และลงเรือข้าม
ฟากไปอีก 14 ฝ่ายเหล่าสาวกลืมเอาขนมปังไป และในเรือเขามีขนมปังอยู่ก้อนเดียว
เท่านั้น 15 พระองค์ทรงกำชับเหล่าสาวกว่า **“จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสี**
และเชื้อแห่งเฮโรดให้ดี” 16 เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า “เพราะเหตุที่เราไม่มีขนมปัง
” 17 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า **“เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและ**
กันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง ท่านยังไม่รู้และไม่เข้าใจหรือ ใจของท่านยังแข็งกระด้าง
หรือ 18 มีตาแล้วยังไม่เห็นหรือ มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ
19 เมื่อเราหักขนมปังห้าก้อนให้แก่คนห้าพันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือ
นั้นได้กี่กระบุง” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ได้สิบสองกระบุง” 20 **“เมื่อแจกขนมปังเจ็**
ดก้อนให้แก่คนสี่พันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือได้กี่กระบุง” เขาทูลตอบ
ว่า “ได้เจ็ดกระบุง” 21 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **“เป็นไฉนพวกท่านยังไม่เข้าใจ”**

พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดใกล้เมืองเบธไซดา

22 พระองค์จึงไปยังเมืองเบธไซดา เขาพาชายตาบอดคนหนึ่งมาหาพระองค์ ทูล
อ้อนวอนขอพระองค์ให้โปรดถูกต้องคนนั้น 23 พระองค์ได้ทรงจูงมือคนตาบอดออกไป
นอกเมือง เมื่อได้ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาคนนั้น และวางพระหัตถ์บนเขาแล้ว พระองค์
จึงตรัสถามเขาว่า เขาเห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่ 24 คนนั้นเงยหน้าดูแล้วทูลว่า “ข้าพระองค์
แลเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา” 25 พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนตาเขาอีก แล้วให้
เขาเงยหน้าดู และตาของเขาก็หายเป็นปกติ แลเห็นคนทั้งหลายได้ชัดเจน 26 พระองค์
จึงตรัสสั่งคนนั้นให้กลับตรงไปยังบ้านของตน แล้วกำชับว่า **“อย่าเข้าไปในเมือง หรือ**
เล่าให้ใครในเมืองนั้นฟังเลย”

การยอมรับของเปโตร *(มธ 16:13-16; ลก 9:18-20)*

27 พระเยซูได้เสด็จกับเหล่าสาวกของพระองค์ ออกไปยังเมืองต่างๆในแขวงซีซารียา
ฟีลิปปี เมื่ออยู่ตามทางนั้น พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า **“คนทั้งหลายพูดกันว่าเรา**
เป็นผู้ใด” 28 เขาทูลตอบว่า “เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลี
ยาห์ และคนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์” 29 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า
“ฝ่ายพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด” เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์ทรงเป็นพระ
คริสต์” 30 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกไม่ให้บอกผู้ใดถึงพระองค์ 31 พระองค์
จึงทรงเริ่มกล่าวสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้
ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์จะปฏิเสธพระองค์ และพระองค์จะต้องถูก
ประหารชีวิต แต่ในวันทีสามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่ 32 คำเหล่านี้พระองค์ตรัสอย
่างเปิดเผย ฝ่ายเปโตรจึงจับพระองค์ แล้วเริ่มทูลห้ามพระองค์ 33 พระองค์จึงทรงหันพระ
พักตร์ดูเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วทรงติเปโตรว่า **“อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลัง**
เรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์”

ยอมแบกกางเขนหรือมีความละอายในการติดตามพระเยซู *(มธ 16:24-27; ลก 9:23-26)*

34 และเมื่อพระองค์ทรงร้องเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกของพระองค์ให้เข้ามาแล้ว
จึงตรัสแก่เขาว่า **“ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขน**
ของตนแบกและตามเรามา 35 เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสีย

ชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด
36 **เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้น**
จะได้ประโยชน์อะไร 37 **เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตน**
กลับคืนมา 38 **เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเราในชั่ว**
อายุนี้ ซึ่งประกอบด้วยการล่วงประเวณีและการผิดบาป บุตรมนุษย์ก็จะมีความ
อายเพราะผู้นั้น ในเวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดาของ
พระองค์ และด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์

9

การจำแลงพระกายของพระคริสต์ *(มธ 17:1-8; ลก 9:28-36)*

1 พระองค์ยังตรัสแก่เขาว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่**
ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่จะไม่รู้รสความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า
มาด้วยฤทธานุภาพ 2 ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ
และยอห์นขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา 3 และ
ฉลองพระองค์ก็ส่องประกายขาวดุจหิมะ จะหาช่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอ
ย่างนั้นก็ไม่ได้ 4 แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น และเฝ้าสนทนา
กับพระเยซู 5 ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี่ก็ดี ให้พวกข้า
พระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับ
เอลียาห์หลังหนึ่ง 6 ที่เปโตรพูดอย่างนั้นก็เพราะไม่รู้จะว่าอย่างไร ด้วยเขาทั้งหลายกำ
ลังกลัวนัก 7 แล้วมีเมฆมาปกคลุมเขาไว้ และมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า ท่านผู้
นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด 8 ทันใดนั้น เมื่อสาวกแลดูรอบก็ไม่เห็นผู้ใด เห็น
แต่พระเยซูทรงอยู่กับเขา 9 เมื่อกำลังลงมาจากภูเขา พระองค์ตรัสกำชับเหล่าสาวกไม่
ให้นำสิ่งที่ได้เห็นนั้นไปบอกแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย
10 เหตุการณ์นั้นเหล่าสาวกก็เก็บงำไว้ แต่ซักถามกันว่า ที่ตรัสว่าจะเป็นขึ้นมาจากความ
ตายนั้น จะหมายความว่าอย่างไร 11 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า เหตุไฉนพวกธรรมาจาร
ย์จึงว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน 12 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง**
และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม อนึ่งมีคำเขียนไว้อย่างไรถึงบุตรมนุษย์ว่า
พระองค์จะต้องทนทุกข์เวทนาหลายประการ และคนจะดูหมิ่นละทิ้งพระองค์เสีย
13 **แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และซึ่งเขาใคร่จะทำแก่**
ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ตามที่มีคำเขียนกล่าวไว้ถึงท่าน

อัครสาวกเก้าคนที่ขาดฤทธิ์อำนาจ *(มธ 17:14-21; ลก 9:37-42)*

14 เมื่อพระองค์ได้เสด็จมายังเหล่าสาวก ก็ทอดพระเนตรเห็นฝูงชนเป็นอันมากอยู่
ล้อมรอบเขา และพวกธรรมาจารย์กำลังซักไซ้ไล่เลียงเขาอยู่ 15 ในทันใดนั้น เมื่อบรรดา
ประชาชนเห็นพระองค์ก็ประหลาดใจนัก จึงวิ่งเข้ามาเคารพพระองค์ 16 พระองค์จึงตรัส
ถามพวกธรรมาจารย์ว่า **ท่านซักไซ้ไล่เลียงกับเขาด้วยข้อความอันใด** 17 มีคนหนึ่ง
ในหมู่ประชาชนทูลตอบว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พาบุตรชายของข้าพระองค์
มาหาพระองค์เพราะผีใบ้เข้าสิง 18 ผีพาเขาไปที่ไหนๆก็ทำให้ล้มชักดิ้นไป มีอาการ
น้ำลายฟูมปากและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วก็อ่อนระโหย ข้าพระองค์ได้ขอเหล่าสาวกของ
พระองค์ให้ขับผีนั้นออกเสีย แต่เขาขับให้ออกไม่ได้ 19 พระองค์จึงตรัสแก่คนนั้นว่า
โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับเจ้านานเท่าใด เราจะต้องอดทน

กับเจ้านานเท่าใด จงพาเด็กนั้นมาหาเราเถิด 20 เขาก็พาเด็กนั้นมาหาพระองค์
และเมื่อเห็นพระองค์แล้ว ในทันใดนั้นผีนั้นจึงทำให้เขาชักล้มลงกลิ้งเกลือกที่ดิน มีน้ำ
ลายฟูมปาก 21 พระองค์จึงตรัสถามบิดานั้นว่า **เป็นอย่างนี้มานานสักเท่าไร** บิดา
ทูลตอบว่า ตั้งแต่เป็นเด็กเล็กๆมา 22 และผีก็ทำให้เด็กตกในไฟและในน้ำบ่อยๆหมาย
จะฆ่าเสียให้ตาย แต่ถ้าพระองค์สามารถทำได้ ขอโปรดกรุณาและช่วยเราเถิด 23 พระ
เยซูจึงตรัสแก่บิดานั้นว่า **ถ้าท่านเชื่อได้ ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง** 24 ทันใดนั้น บิ
ดาของเด็กก็ร้องทูลด้วยน้ำตาไหลว่า ข้าพระองค์เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ยัง
ขาดความเชื่อนั้น ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยให้เชื่อเถิด 25 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตร
เห็นประชาชนกำลังวิ่งเข้ามา พระองค์ตรัสสำทับผีโสโครกนั้นว่า **อ้ายผีใบ้หูหนวก
เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขา อย่าได้กลับเข้าสิงเขาอีกเลย** 26 ผีนั้นจึงร้องอื้ออึง
ทำให้เด็กนั้นชักดิ้นเป็นอันมาก แล้วก็ออกมา เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนคนตาย จนมีหลาย
คนกล่าวว่า เขาตายแล้ว 27 แต่พระเยซูทรงจับมือพยุงเด็กนั้น เด็กนั้นก็ยืนขึ้น 28 เมื่อ
พระองค์เสด็จเข้าในเรือนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์เป็นส่วนตัวว
่า เหตุไฉนพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้ 29 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **ผีอย่างนี้
จะขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร**

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ *(มธ 17:22-23; ลก 9:43-45)*

30 พระองค์กับเหล่าสาวกจึงออกไปจากที่นั่น ดำเนินไปในแคว้นกาลิลี แต่พระองค์
ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดรู้ 31 ด้วยว่าพระองค์ตรัสพร่ำสอนสาวกของพระองค์ว่า **บุตรม
นุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย และเขาจะประหารท่านเสีย
เมื่อประหารแล้ว ในวันทีสามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่** 32 แต่ถ้อยคำนี้เหล่าสาวกหา
เข้าใจไม่ ครั้นจะทูลถามพระองค์ก็เกรงใจ

สาวกคนไหนจะเป็นใหญ่กว่า *(มธ 18:1-6; ลก 9:46-48)*

33 พระองค์จึงเสด็จมายังเมืองคาเปอรนาอุม และเมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว พระองค์
ตรัสถามเหล่าสาวกว่า **เมื่อมาตามทางนั้น ท่านทั้งหลายได้โต้แย้งกันด้วย
ข้อความอันใด** 34 เหล่าสาวกก็นิ่งอยู่ เพราะเมื่อมาตามทางนั้นเขาได้เถียงกันว่า
คนไหนจะเป็นใหญ่กว่ากัน 35 พระองค์ได้ประทับนั่ง แล้วทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้น
มาตรัสแก่เขาว่า **ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นคนต้น ก็ให้ผู้นั้นเป็นคนท้ายสุด และเป็นผู้
รับใช้ของคนทั้งปวง** 36 พระองค์จึงทรงเอาเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้ยืนท่ามกลางเหล่า
สาวก แล้วทรงอุ้มเด็กนั้นไว้ ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า 37 **ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆเช่นนี้
คนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็มิใช่รับเรา แต่รับ
พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา**

ทรงว่ากล่าวสาวกที่ชอบวิพากษ์วิจารณ์ *(ลก 9:49-50)*

38 ยอห์นจึงทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้เห็นคนหนึ่งขับ
ผีออกโดยพระนามของพระองค์ ซึ่งคนนั้นมิได้ตามพวกเรามา และพวกข้าพระองค์
ได้ห้ามเขา เพราะเขามิได้ตามพวกเรามา 39 พระเยซูจึงตรัสว่า **อย่าห้ามเขาเลย
เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะกระทำการอัศจรรย์ในนามของเรา แล้วอีกประเดี๋ยวหนึ่ง
อาจกลับพูดประณามเรา 40 เพราะผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ผู้นั้นก็เป็นฝ่ายเรา
แล้ว 41 เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดจะเอาน้ำถ้วยหนึ่งให้พวกท่าน**

ดื่มในนามของเรา เพราะท่านทั้งหลายเป็นฝ่ายพระคริสต์ ผู้นั้นจะขาดบำเหน็จก็หามิได้

ทรงเตือนถึงนรก

42 **แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโม่
ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียในทะเลก็ดีกว่า 43 และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลง
ผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วนยังดีกว่ามีสองมือและต้องตก
นรกในไฟที่ไม่มีวันดับ 44 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย 45 ถ้าเท้า
ของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วนยังดีกว่า
มีเท้าสองเท้าและต้องถูกทิ้งลงในนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ 46 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่
ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย 47 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย
ซึ่งจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตา และต้อง
ถูกทิ้งในไฟนรก 48 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย 49 ด้วยว่าคนทั้ง
ปวงจะต้องถูกชำระด้วยไฟ และเครื่องบูชาทุกอย่างจะต้องถูกชำระด้วยเกลือ 50
เกลือเป็นของดี แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ ท่าน
ทั้งหลายจงมีเกลือในตัว และจงอยู่สงบสุขซึ่งกันและกัน**

10

คำบัญชาของพระเยซูเกี่ยวกับการหย่าร้าง *(มธ 5:31-32; 19:1-9;* ลก *16:18; 1* คร *7:10-15)*

1 ฝ่ายพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จจากที่นั่น เข้าในเขตแดนแคว้นยูเดีย ไปตามทาง
แม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น และประชาชนพากันมาหาพระองค์อีก พระองค์จึงตรัสส
ั่งสอนเขาอีกตามที่พระองค์ทรงเคยสอนนั้น 2 พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถาม
พระองค์ว่า "ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่"
3 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "**โมเสสได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร**" 4 เขาทูลตอบว่า "โมเสส
อนุญาตให้ทำหนังสือหย่าภรรยาแล้วก็หย่าให้" 5 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "**โมเสส
ได้เขียนข้อบังคับนั้นเพราะเหตุใจพวกเจ้าแข็งกระด้าง 6 แต่ตั้งแต่เดิมสร้าง
โลก "พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง 7 เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะ
จากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา 8 และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออัน
เดียวกัน" เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน 9 เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้า
ได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย"** 10 เมื่อเข้าไปในเรือน
แล้วเหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์อีกถึงเรื่องนั้น 11 พระองค์จึงตรัสกับเขา
ว่า "**ถ้าผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อเธอ
12 และถ้าหญิงจะหย่าสามีของตน แล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิดประเวณี**"

จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามา *(มธ 19:13-15;* ลก *18:15-17)*

13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องตัวเด็กนั้น
แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามคนที่พาเด็กมานั้น 14 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นดังนั้
นก็ไม่พอพระทัย จึงตรัสแก่เหล่าสาวกว่า "**จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่า
ห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น
15 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้า**

เหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้ 16 แล้วพระองค์ทรงอุ้มเด็กเล็กๆเหล่านั้น วางพระหัตถ์บนเขา แล้วทรงอวยพรให้

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม *(มธ 19:16-30; ลก 18:18-20)*

17 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จออกไปตามทาง มีคนหนึ่งวิ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลถามพระองค์ว่า ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก 18 พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า **ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว** 19 **ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อเขา จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน** 20 คนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา 21 พระเยซูทรงเพ่งดูคนนั้นก็ทรงรักเขา แล้วตรัสแก่เขาว่า **ท่านยังขาดอยู่สึงหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงแบกกางเขน และตามเรามา** 22 เมื่อเขาได้ยินคำนั้นก็เสียใจ แล้วออกไปเป็นทุกข์เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

คำทรงเตือน อย่าไว้วางใจในทรัพย์สมบัติ

23 พระเยซูจึงทอดพระเนตรรอบๆแล้วตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า **คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา** 24 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจด้วยคำตรัสของพระองค์ และพระเยซูตรัสแก่เขาอีกว่า **ลูกเอ๋ย คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา** 25 **ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า** 26 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจยิ่งนักจึงพูดกันว่า ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้ 27 พระเยซูทอดพระเนตรเหล่าสาวกแล้วตรัสว่า **ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่ไม่เป็นแบบนั้นกับพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง** 28 ฝ่ายเปโตรจึงเริ่มทูลพระองค์ว่า ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา 29 พระเยซูตรัสตอบว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดได้สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือบุตร หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐนั้น** 30 **ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนร้อยเท่า คือบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา บุตรและที่ดิน ทั้งจะถูกการข่มเหงด้วย และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์** 31 **แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น**

ทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระเยซู *(มธ 20:17-19; ลก 18:31-33)*

32 เมื่อกำลังเดินทางจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จนำหน้าเขา ฝ่ายเหล่าสาวกก็พากันคิดประหลาดใจ และขณะที่เขาตามมาก็หวาดกลัว พระองค์จึงทรงเรียกสาวกสิบสองคนอีก แล้วเริ่มตรัสสำแดงให้เขาทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดแก่พระองค์นั้น 33 ว่า **ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติ** 34 **คนต่างชาตินั้นจะเยาะเย้ยท่าน จะเฆี่ยนตีท่าน จะถ่มน้ำลายรดท่าน และจะฆ่าท่านเสีย และวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่**

คำขอร้องของยากอบกับยอห์น *(มธ 20:20-28)*

35 ฝ่ายยากอบกับยอห์น บุตรชายของเศเบดี เข้ามาทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์
เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งสองปรารถนาจะขอให้พระองค์ทรงกระทำตามคำขอของข้า
พระองค์” 36 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “**ท่านทั้งสองปรารถนาจะให้เราทำสิ่งใดให้
ท่าน**” 37 เขาจึงทูลตอบพระองค์ว่า “เมื่อพระองค์จะทรงสง่าราศีนั้น ขอให้ข้าพระองค์
นั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายพระหัตถ์คนหนึ่ง” 38 พระเยซูจึงตรัสแก่เขา
ว่า “**ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้วยซึ่งเราจะดื่มนั้นท่านจะดื่มได้หรือ และบัพติศ
มานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ**” 39 เขาทั้งสองทูลตอบพระองค์ว่า “ได้ พระเจ้า
ข้า” พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า “**ถ้วยซึ่งเราดื่มท่านจะดื่มก็จริง และรับบัพติศมา
ด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง** 40 **แต่ที่จะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น
ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะจัดให้ แต่ได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น
**” 41 เมื่อสาวกสิบคนได้ยินแล้ว ก็เริ่มมีความขุ่นเคืองยากอบและยอห์น 42 พระเยซูจึง
ทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสแก่เขาว่า “**ท่านทั้งหลายรู้อยู่ว่า ผู้ที่นับว่าเป็นผู้ครอง
ของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ** 43
**แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะ
ต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย** 44 **และถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะ
ต้องเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง** 45 **เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบั
ติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอ
นมาก**”

คนตาบอดชื่อบารทิเมอัสได้รับการรักษาให้หาย *(มธ 20:29-34; ลก 18:35-43)*

46 ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกมายังเมืองเยรีโค และเมื่อพระองค์เสด็จออกจากเมือง
เยรีโคกับพวกสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก มีคนตาบอดคนหนึ่ง ชื่อ
บารทิเมอัส ซึ่งเป็นบุตรชายของทิเมอัส นั่งขอทานอยู่ที่ริมหนทาง 47 เมื่อคนนั้นได้ยินว
่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธเสด็จมา จึงเริ่มร้องเสียงดังว่า “ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอ
ทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด” 48 มีหลายคนห้ามเขาให้เขานิ่งเสีย แต่เขายิ่งร้องเสียงดังขึ้
นว่า “บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด” 49 พระเยซูทรงหยุดประทับยืน
อยู่ แล้วตรัสสั่งให้เรียกคนนั้นมา เขาจึงเรียกคนตาบอดนั้นว่าแก่เขาว่า “จงชื่นใจและ
ลุกขึ้นเถิด พระองค์ทรงเรียกเจ้า” 50 คนนั้นก็ทิ้งผ้าห่มเสียลุกขึ้นมาหาพระเยซู 51 พระ
เยซูจึงตรัสถามเขาว่า “**เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรแก่เจ้า**” คนตาบอดนั้นทูล
พระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ขอโปรดให้ตาข้าพระองค์เห็นได้” 52 พระเยซูตรัสแก่
เขาว่า “**จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว**” ในทันใดนั้น
คนตาบอดนั้นก็เห็นได้ และได้เดินทางตามพระเยซูไป

11

การเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัย *(ศคย 9:9; มธ 21:1-9; ลก 19:29-38; ยน 12:12-19)*

1 ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี และหมู่บ้าน
เบธานีเชิงภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคน 2 สั่งเขาว่า “**จงเข้าไปใน
หมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ครั้นเข้าไปแล้วในทันใดนั้นจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่
ที่ยังไม่มีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจูงมาเถิด** 3 **ถ้าผู้ใดถามท่านว่า “ท่านทำอย่างนี้
ทำไม” จงบอกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องประสงค์ลูกลานี้ และประเดี๋ยวพระองค์**

จะส่งกลับคืนมาให้ที่นี่ 4 สาวกสองคนนั้นจึงไป แล้วพบลูกลาตัวนั้นผูกอยู่นอกประตู
ที่สี่แยก เขาจึงแก้มัน 5 บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นถามเขาว่า แก้ลูกลานั้นทำไม 6 สาวก
ก็ตอบตามพระดำรัสสั่งของพระเยซู แล้วเขาก็ยอมให้เอาไป 7 สาวกจึงจูงลูกลามาถึง
พระเยซู แล้วเอาเสื้อผ้าของตนปูลงบนหลังลา แล้วพระองค์จึงทรงลานั้น 8 มีคนเป็นอ
ันมากเอาเสื้อผ้าของตนปูลงตามถนนหนทาง และคนอื่นก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้มาปูลง
ตามทางนั้น 9 ฝ่ายคนที่เดินไปข้างหน้า กับผู้ที่ตามมาข้างหลัง ก็โห่ร้องว่า โฮซันนา
ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ 10 ความสุข
สวัสดิ์มงคลจงมีแก่อาณาจักรของดาวิด บรรพบุรุษของเรา ที่มาตั้งอยู่ในพระนามของ
องค์พระผู้เป็นเจ้า โฮซันนาในที่สูงสุด 11 พระเยซูก็เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มและเข้าไป
ในพระวิหาร เมื่อทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงแล้วเวลาก็จวนค่ำ จึงเสด็จออกไปยังหมู่บ้าน
เบธานีกับเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น

ต้นมะเดื่อที่ไม่มีผล *(มธ 21:19-21)*

12 ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับสาวกออกมาจากหมู่บ้านเบธานีแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว
13 พอทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมีใบ จึงเสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่
ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมีผลมีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ 14 พระเยซู
จึงตรัสแก่ต้นนั้นว่า **ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีใครได้กินผลจากเจ้าเลย** เหล่าสาวกของ
พระองค์ก็ได้ยินคำซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหาร *(มธ 21:12-16; ลก 19:45-47)*

15 เมื่อพระองค์กับสาวกมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล
้วเริ่มขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำม้านั่ง
ผู้ขายนกเขาเสีย 16 และทรงห้ามมิให้ผู้ใดขนสิ่งใดๆเดินลัดพระวิหาร 17 พระองค์ตรัส
สอนเขาว่า **มีพระวจนะเขียนไว้มิใช่หรือว่า นิเวศของเราประชาชาติทั้งหลาย
จะเรียกว่า เป็นนิเวศอธิษฐาน แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เป็น ถ้ำของพวก
โจร** 18 เมื่อพวกธรรมาจารย์และพวกปุโรหิตใหญ่ได้ยินอย่างนั้น จึงหาช่องที่จะ
ประหารพระองค์เสีย เพราะเขากลัวพระองค์ ด้วยว่าประชาชนประหลาดใจด้วยคำสั่ง
สอนของพระองค์ 19 และเมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ได้เสด็จออกไปจากกรุง 20 ครั้นเวลา
เช้า เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั้นไป ก็ได้เห็นมะเดื่อต้นนั้นเหี่ยวแห้งไปจนถึง
ราก 21 ฝ่ายเปโตรระลึกขึ้นได้จึงทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ต้นมะเดื่อที่
พระองค์ได้สาปไว้นั้นก็เหี่ยวแห้งไปแล้ว

จงเชื่อในพระเจ้า *(ยก 5:15)*

22 พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่าสาวกว่า **จงเชื่อในพระเจ้าเถิด 23 เราบอกความจริง
แก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดๆจะสั่งภูเขานี้ว่า จงลอยไปลงทะเล และมิได้สงสัยในใจ แต่
เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง 24 เหตุฉะนั้นเราบอก
ท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะ
ได้รับสิ่งนั้น 25 เมื่อท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมีเหตุกับผู้หนึ่งผู้ใด จงยกโทษให้
ผู้นั้นเสีย เพื่อพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกการละเมิดของ
ท่านด้วย 26 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโทษให้ พระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตใน
สวรรค์ จะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน**

เกิดปัญหาเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู *(มธ 21:23-27; ลก 20:1-8)*

27 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก เมื่อพระองค์เสด็จดำเนินอยู่
ในพระวิหาร พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาหาพระองค์ 28 ทูล
พระองค์ว่า ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำสิ่งเหล่านี้ ใครให้สิทธิแก่ท่านที่จะทำการนี้ได้
 29 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า **เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน จง
ตอบเรา แล้วเราจะบอกท่านว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด 30 คือบัพติศมา
ของยอห์นนั้น มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ จงตอบเราเถิด** 31 เขาจึงปรึกษากั
นว่า ถ้าเราจะว่า มาจากสวรรค์ ท่านจะถามเราว่า เหตุไฉนจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า 32
แต่ถ้าเราจะว่า มาจากมนุษย์ เขากลัวประชาชน เพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็น
ศาสดาพยากรณ์จริงๆ 33 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเยซูจึง
ตรัสกับเขาว่า **เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิ
อันใด**

12

คำอุปมาเรื่องเจ้าของสวนที่ต้องการพืชผล *(อสย 5:1-7; มธ 21:33-46; ลก 20:9-19)*

1 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า **ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล
้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อเก็บน้ำองุ่น และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวน
เช่าแล้วก็ไปเมืองไกล 2 ครั้นถึงฤดูผลองุ่นเขาจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่า
สวนนั้น เพื่อเขาจะได้รับส่วนผลของสวนองุ่นจากคนเช่าสวน 3 ฝ่ายคนเหล่านั้นก็
จับผู้รับใช้นั้นเฆี่ยนตี แล้วไล่ให้กลับไปมือเปล่า 4 อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้ผู้รับ
ใช้อีกคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน คนเช่าสวนนั้นก็เอาหินขว้างผู้รับใช้นั้นศีรษะแตก
และไล่ให้กลับไปอย่างน่าอัปยศ 5 อีกครั้งหนึ่งเจ้าของใช้ผู้รับใช้ไปอีกคนหนึ่ง เขา
ก็ฆ่าผู้รับใช้นั้นเสีย แล้วยังใช้ผู้รับใช้ไปอีกหลายคน เขาก็เฆี่ยนตีบ้าง ฆ่าเสียบ้าง
6 เจ้าของสวนยังมีบุตรชายที่รักคนหนึ่ง จึงใช้บุตรคนนั้นไปเป็นครั้งสุดท้าย พูดว่า
พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา 7 แต่คนเช่าสวนพูดกันว่า คนนี้แหละ
เป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย แล้วมรดกนั้นจะตกอยู่กับเรา 8 เขาจึงพา
กันจับบุตรนั้นฆ่าเสีย และเอาศพทิ้งไว้นอกสวนองุ่น 9 เหตุฉะนั้น เจ้าของสวน
องุ่นจะทำประการใด ท่านก็จะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่น
นั้นให้ผู้อื่นเช่า 10 ท่านทั้งหลายอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมิใช่หรือซึ่งว่า ศิลา
ซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว 11 การนี้เป็นมาจาก
องค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา** 12 ฝ่ายเขาจึงอยากจะ
จับพระองค์ แต่ว่าเขากลัวประชาชน ด้วยเขารู้อยู่ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบ
พวกเขาเอง แล้วเขาก็ไปจากพระองค์

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย *(มธ 22:15-22; ลก 20:19-26)*

13 เขาจึงใช้บางคนในพวกฟาริสีและพวกเฮโรดไปหาพระองค์ เพื่อจะคอยจับผิดใน
พระดำรัสของพระองค์ 14 ครั้นมาถึงแล้วก็ทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้ง
หลายทราบอยู่ว่า ท่านเป็นคนซื่อสัตย์และมิได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้
ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราช
บัญญัติหรือไม่ 15 เราจะส่งดีหรือไม่ส่งดี แต่พระองค์ทรงทราบอุบายของเขาจึงตรัส

แก่เขาว่า “**ท่านทั้งหลายมาทดลองเราทำไม จงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมาให้เราดู**” 16 เขาก็เอามาให้ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “**รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร**”
เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ของซีซาร์” 17 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า “**ของของซีซาร์ จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้า จงถวายแด่พระเจ้า**” ฝ่ายเขาก็ประหลาดใจ
ในพระองค์

พระเยซูตรัสตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตาย *(มธ 22:23-33; ลก 20:27-38)*

18 มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่าการฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น
ไม่มี เขาทูลถามพระองค์ว่า 19 “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า
“ถ้าชายผู้ใดตายและภรรยายังอยู่ แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้นั้นไว้เป็นภรรยา
ของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้” 20 ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้ว
ตาย ไม่มีเชื้อสาย 21 น้องที่หนึ่งจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีเชื้อสาย
และน้องที่สองที่สามก็ทำเช่นกัน 22 พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็ได้รับผู้หญิงนั้นไว้เป็นภรรยา
และไม่มีเชื้อสาย ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย 23 เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความ
ตาย เมื่อเขาทั้งเจ็ดเป็นขึ้นมาแล้ว หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครด้วยนางได้เป็นภรรยา
ของชายทั้งเจ็ดแล้ว” 24 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “**พวกท่านคิดผิดเสียแล้ว เพราะ
ท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า** 25 **ด้วยว่าเมื่อมนุษย์จะฟื้น
ขึ้นมาจากความตายนั้น เขาจะไม่มีการสมรส หรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่
จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ในฟ้าสวรรค์** 26 **และเรื่องคนซึ่งตายแล้วที่เขาจะถูกชุบ
ให้เป็นขึ้นอีกนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านคัมภีร์ของโมเสสตอนเรื่องพุ่มไม้หรือ
ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับโมเสสว่า “เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าขอ
งอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ” 27 พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย
แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ท่านทั้งหลายจึงผิดมากทีเดียว**”

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด *(มธ 22:34-40; ลก 10:25-37)*

28 มีธรรมาจารย์คนหนึ่ง เมื่อมาถึงได้ยินเขาไล่เลียงกันและเห็นว่าพระองค์ทรงตอบ
เขาได้ดี จึงทูลถามพระองค์ว่า “พระบัญญัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวง
” 29 พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า “**พระบัญญัติซึ่งเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้ง
ปวงนั้นคือว่า “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้ง
หลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว** 30 **และพวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้า
ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วย
สิ้นสุดกำลังของท่าน” นี่เป็นพระบัญญัติที่เป็นเอกเป็นใหญ่** 31 **และพระบัญญัติ
ที่สองนั้นก็เป็นเช่นกันคือ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” พระบัญญัติอื่นที
ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี**” 32 ฝ่ายธรรมาจารย์คนนั้นทูลพระองค์ว่า “ดีแล
้วอาจารย์เจ้าข้า ท่านกล่าวถูกจริงว่าพระเจ้ามีแต่พระองค์เดียว และนอกจากพระองค์
แล้วพระเจ้าอื่นไม่มีเลย 33 และซึ่งจะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ สุดจิตและ
สิ้นสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่อง
สัตวบูชาทั้งสิ้น” 34 เมื่อพระเยซูทรงเห็นแล้วว่าคนนั้นพูดโดยใช้ความคิด จึงตรัสแก่เขา
ว่า “**ท่านไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า**” ตั้งแต่นั้นไปไม่มีใครกล้าถามพระองค์
ต่อไปอีก

พระเยซูทรงคัดค้านพวกฟาริสี *(มธ 22:41-46; ลก 20:41-44)*

35 เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารได้ตรัสถามว่า “**ที่พวกธรรมาจารย์ว่า**
พระคริสต์เป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร 36 **ด้วยว่าดาวิดเองทรงกล่าวโดย**
เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของ
ข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่น
รองเท้าของท่าน” 37 **ดาวิดเองยังได้เรียกท่านว่า เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะ**
เป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้” ฝ่ายประชาชนทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี 38
พระเยซูตรัสสอนเขาในคำสอนของพระองค์ว่า “**จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่**
ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา และชอบให้คนคำนับกลางตลาด 39 **ชอบนั่งที่สูงใน**
ธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง 40 **เขาริบเอาเรือนของหญิงม่าย และ**
แสร้งอธิษฐานเสียยืดยาว คนเหล่านี้จะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น”

หญิงม่ายที่ถวายทองแดงสองแผ่น *(ลก 21:1-4)*

41 พระเยซูได้เสด็จประทับตรงหน้าตู้เก็บเงินถวาย ทรงทอดพระเนตรสังเกต
ประชาชนเอาเงินมาใส่ไว้ในตู้นั้น และคนมั่งมีหลายคนเอาเงินมากมาใส่ในที่นั้น 42
มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณสลึงหนึ่งมาใส่
ไว้ 43 พระองค์จึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า “**เราบอกความ**
จริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายจนคนนี้ได้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคน
ทั้งปวงที่ใส่ไว้นั้น 44 **เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ไว้ แต่**
ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินทีมีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด”

13

การสนทนาบนภูเขามะกอกเทศ *(มธ 24-25; ลก 21)*

1 เมื่อพระองค์เสด็จออกจากพระวิหาร มีสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า
“พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง” 2 พระองค์จึงตรัสแก่สาวกนั้
นว่า “**ท่านเห็นตึกใหญ่เหล่านี้หรือ ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็**
หามิได้” 3 เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขามะกอกเทศตรงหน้าพระวิหาร เปโตร ยากอบ
ยอห์นและอันดรูว์มากราบทูลถามพระองค์ส่วนตัวว่า 4 “ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้ง
หลายทราบว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรจะเป็นหมายสำคัญว่าการณ์
ทั้งปวงนี้จวนจะสำเร็จ”

เส้นทางแห่งชีวิตของยุคนี้

5 พระเยซูจึงตั้งต้นตรัสตอบเขาว่า “**ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง**
6 **ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราว่า “เราเป็นพระคริสต์” และจะล่อ**
ลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป 7 **เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและ**
ข่าวลือเรื่องสงคราม อย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิด
ขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง 8 **เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราช**
อาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดาร
อาหารและความทุกข์ยาก เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก
9 **แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเฆี่ยน**
ท่านในธรรมศาลา และท่านจะต้องยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่
เรา เพื่อจะได้เป็นพยานแก่เขา 10 **ข่าวประเสริฐจะต้องประกาศทั่วประชาชาติทั้ง**
ปวงก่อน 11 **แต่ว่าเมื่อเขาจะนำท่านมามอบไว้นั้น อย่าเป็นกังวลก่อนว่าจะพูด**

อะไรดี และอย่าตรึกตรองเลย แต่จงพูดตามซึ่งได้ทรงโปรดให้ท่านพูดในเวลานั้น
เพราะว่าผู้ที่พูดนั้นมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ 12 แม้ว่าพี่ก็จะ
ทรยศน้องให้ถึงความตาย พ่อก็จะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่
ความตาย 13 ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ที่ทน
ได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด

ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง *(มธ 24:15)*

14 **แต่เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้าง**
ว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควรจะ
ตั้ง (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด) **เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้ง**
หลาย 15 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเข้าไปเก็บข้าวของใดๆออก
จากบ้านของตน 16 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน 17 แต่ในวัน
เหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ 18 ท่าน
ทั้งหลายจงอธิษฐานขอเพื่อเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว 19 ด้วย
ว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากอย่างที่ไม่เคยมี ตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้าง
โลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย 20 ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรง
ให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้
ถูกเลือกสรรซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้ พระองค์จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า
21 และในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี่ หรือ ดู
เถิด อยู่ที่โน่น อย่าได้เชื่อเลย 22 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้ทำนาย
เทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน ทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์เพื่อล่อลวงผู้ที่ถูก
เลือกสรรแล้วให้หลง ถ้าเป็นได้ 23 แต่ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี ดูเถิด เราได้บอก
สิ่งสารพัดให้แก่ท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว

องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมาพร้อมด้วยสง่าราศี *(มธ 24:27-31)*

24 **ภายหลังเมื่อคราวลำบากนั้นพ้นไปแล้ว ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวง**
จันทร์จะไม่ส่องแสง 25 ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจ
ในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป 26 เมื่อนั้นเขาจะเห็น บุตรมนุษย์เสด็จมาบน
เมฆ ทรงฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก 27 เมื่อนั้นพระองค์จะทรงใช้เหล่า
ทูตสวรรค์ของพระองค์ ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจาก
ลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงที่สุดขอบฟ้า

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ *(มธ 24:32-33; ลก 21:29-31)*

28 **บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว**
ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว 29 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวง
นี้เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประตูแล้ว 30 เราบอกความจริงแก่
ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้บังเกิดขึ้น

จงเฝ้าคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์อยู่ตลอดเวลา

31 **ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหามิได้เลย 32 แต่วัน**
นั้นโมงนั้นไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่รู้ รู้แต่พระ
บิดาองค์เดียว 33 จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเวลาวันนั้นจะมา

ถึงเมื่อไร 34 ด้วยว่าบุตรมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งที่ออกจากบ้าน
ไปทางไกล มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกผู้รับใช้ของเขา และให้รู้การงานของตนว่า
มีหน้าที่อะไรและได้สั่งนายประตูให้เฝ้าบ้านอยู่ 35 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเฝ้า
ระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร จะมาเวลาค่ำ หรือเที่ยงคืน
หรือเวลาไก่ขัน หรือรุ่งเช้า 36 กลัวว่าจะมาฉับพลันและจะพบท่านนอนหลับอยู่
37 ซึ่งเราบอกพวกท่าน เราก็บอกคนทั้งปวงด้วยว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด

14

พวกปุโรหิตใหญ่วางอุบายที่จะฆ่าพระเยซู *(มธ 26:2-5; ลก 22:1-2)*

1 ยังอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกปุโรหิตใหญ่
และพวกธรรมาจารย์ก็หาช่องที่จะจับพระองค์ด้วยอุบายและจะฆ่าเสีย 2 แต่พวกเขาพู
ดกันว่า ในวันเลี้ยง อย่าเพ่อทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดวุ่นวาย

มารีย์แห่งหมู่บ้านเบธานีชโลมพระเยซู *(มธ 26:6-13; ยน 12:1-8)*

3 ในเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน ขณะ
เมื่อทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมนาระดาที่มีราคามากมา
เฝ้าพระองค์ และนางทำให้ผอบนั้นแตกแล้วก็เทน้ำมันนั้นลงบนพระเศียรของพระองค์
4 แต่มีบางคนไม่พอใจพูดกันว่า เหตุใดจึงทำให้น้ำมันนี้เสียเปล่า 5 เพราะว่าน้ำมันนี้ ถ้า
ขายก็คงได้เงินกว่าสามร้อยเหรียญเดนาริอัน แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้ เขาจึงบ่นว่า
ผู้หญิงนั้น 6 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า **อย่าว่าเขาเลย กวนใจเขาทำไม เขาได้กระทำการ**
ดีแก่เรา 7 ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ และท่านจะทำการดีแก่เขาเมื่อไร
ก็ทำได้ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป 8 ซึ่งผู้หญิงนี้ได้กระทำก็เป็นการสุดกำลัง
ของเขา เขามาชโลมกายของเราก่อนเพื่อการศพของเรา 9 เราบอกความจริงแก่
ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งผู้หญิงนี้ได้
กระทำก็จะลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่น

ยูดาสตกลงทรยศพระเยซู *(มธ 26:14-16; ลก 22:3-6)*

10 ฝ่ายยูดาสอิสคาริโอท เป็นคนหนึ่งในพวกสาวกสิบสองคน ได้ไปหาพวกปุโรหิต
ใหญ่ เพื่อจะทรยศพระองค์ให้เขา 11 ครั้นเขาได้ยินอย่างนั้นก็ดีใจ และสัญญาว่าจะให้
เงินแก่ยูดาส แล้วยูดาสจึงคอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขา

เหล่าสาวกตระเตรียมการสำหรับเทศกาลปัสกา *(มธ 26:17-19; ลก 22:7-13)*

12 เมื่อวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ถึงเวลาเขาเคยฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกานั้น
พวกสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์ว่า พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์
ทั้งหลายไปจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน 13 พระองค์จึงทรงใช้สาวกสองคน
ไป สั่งเขาว่า **จงเข้าไปในกรุงนั้น แล้วจะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน จง**
ตามคนนั้นไป 14 เขาจะเข้าไปในที่ใด ท่านจงบอกเจ้าของเรือนนั้นว่า พระอาจารย์
ถามว่า ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน 15 เจ้าของ
เรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละ จงจัดเตรียมไว้
สำหรับพวกเราเถิด 16 สาวกสองคนนั้นจึงออกเดินเข้าไปในกรุง และพบเหมือนพระ
ดำรัสที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์ *(*มธ *26:20-24;* ลก *22:14, 21-23;* ยน *13:18-19)*

17 ครั้นถึงเวลาค่ำแล้ว พระองค์จึงเสด็จมากับสาวกสิบสองคน 18 เมื่อกำลังเอนกายลง
รับประทานอาหารอยู่ พระเยซูจึงตรัสว่า “**เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คน**
หนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา คือคนหนึ่งที่รับประทานอาหารอยู่กับเรานี่แหละ”
19 ฝ่ายพวกสาวกก็เริ่มพากันเป็นทุกข์ และทูลถามพระองค์ทีละคนว่า “คือข้าพระองค์
หรือ” และอีกคนหนึ่งถามว่า “คือข้าพระองค์หรือ” 20 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “**เป็น**
คนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนี้ คือเป็นคนจิ้มในจานเดียวกันกับเรา 21 **เพราะบุตร**
มนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้มีคำเขียนไว้ถึงพระองค์นั้นจริง แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทรยศ
บุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง”

การเริ่มต้นแห่งพิธีศีลระลึก *(*มธ *26:26-29;* ลก *22:17-20; 1* คร *11:23-26)*

22 ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา ทรงขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้
แก่เหล่าสาวกตรัสว่า “**จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา**” 23 แล้วพระองค์จึงทรงหยิบ
ถ้วย ขอบพระคุณและส่งให้เขา เขาก็รับไปดื่มทุกคน 24 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “
นี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อคนเป็
นอันมาก 25 **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มน้ำผลแห่งเถาองุ่น**
นี้ต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันทีเราจะดื่มใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า”

เปโตรจะปฏิเสธพระเยซู *(*มธ *26:31-35;* ลก *22:31-34;* ยน *13:36-38)*

26 เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พระองค์กับเหล่าสาวกก็พากันออกไปยังภูเขามะกอก
เทศ 27 พระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า “**ท่านทั้งหลายจะสะดุดใจเพราะเราในคืน**
นี้เอง ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า “เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจาย
ไป” 28 **แต่เมื่อทรงชุบให้เราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน**”
29 เปโตรทูลพระองค์ว่า “แม้คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ข้าพระองค์จะไม่สะดุดใจ” 30 พระ
เยซูจึงตรัสกับเขาว่า “**เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันนี้ คือคืนนี้เอง ก่อนไก่จะ**
ขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” 31 แต่เปโตรทูลแข็งแรงทีเดียวว่า “ถึงแม้ข้า
พระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” เหล่าสาวกก็
ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซูทรงปวดร้าวทรมานในสวนเกทเสมนี *(*มธ *26:36-46;* ลก *22:39-46;* ยน *18:1)*

32 พระเยซูกับเหล่าสาวกมายังที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนี และพระองค์ตรัสแก่สาวกของ
พระองค์ว่า “**จงนั่งอยู่ที่นี่ขณะเมื่อเราอธิษฐาน**” 33 พระองค์ก็พาเปโตร ยากอบ และ
ยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเริ่มวิตกยิ่งและหนักพระทัยนัก 34 จึงตรัสกับเหล่าสาวก
ว่า “**ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี่เถิด**” 35 แล้วพระองค์เสด็จดำเนิน
ไปอีกหน่อยหนึ่ง ซบพระกายลงที่ดินอธิษฐานว่า ถ้าเป็นได้ให้เวลานั้นล่วงพ้นไปจาก
พระองค์ 36 พระองค์ทูลว่า “**อับบา พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงสามารถกระทำสิ่ง**
ทั้งปวงได้ ขอเอาถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่ว่าอย่าให้เป็นตามใจ
ปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” 37 พระองค์จึง
เสด็จกลับมาทรงพบเหล่าสาวกนอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า “**ซีโมนเอ๋ย ท่าน**
นอนหลับหรือ จะคอยเฝ้าอยู่สักชั่วเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ 38 **ท่านทั้งหลายจงเฝ้า**
ระวังและอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ต้องถูกการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่

เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง 39 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ทรงกล่าวคำ
เหมือนคราวก่อน 40 ครั้นพระองค์เสด็จกลับมาก็ทรงพบสาวกนอนหลับอยู่อีก (เพราะ
ตาเขาลืมไม่ขึ้น) และเขาไม่รู้ว่าจะทูลประการใด 41 เมื่อเสด็จกลับมาครั้งที่สามพระองค์
จึงตรัสแก่เขาว่า **เดี๋ยวนี้ ท่านจงนอนต่อไปให้หายเหนื่อย พอเถอะ ดูเถิด เวลาซึ่
งบุตรมนุษย์ต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาปนั้นมาถึงแล้ว** 42 **ลุกขึ้นไปกัน
เถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว**

ยูดาสทรยศพระเยซูให้เขาจับตัวไป *(มธ 26:47-56; ลก 22:47-53; ยน 18:3-11)*

43 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นยูดาสซึ่งเป็นคนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบ
สองคนนั้น กับหมู่ชนเป็นอันมาก ถือดาบถือไม้ตะบอง ได้มาจากพวกปุโรหิตใหญ่ พวก
ธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ 44 ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้สัญญาณแก่เขาว่า เรา
จุบผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไปให้มั่นคง 45 และทันทีที่ยูดาสมาถึง เขา
ตรงเข้ามาหาพระองค์ทูลว่า พระอาจารย์เจ้าข้า พระอาจารย์เจ้าข้า แล้วจุบพระองค์
46 คนเหล่านั้นก็จับกุมพระองค์ไป

ดาบของเปโตร เหล่าสาวกละทิ้งพระเยซู *(มธ 26:51-56)*

47 คนหนึ่งในพวกเหล่านั้นทียืนอยู่ใกล้ๆ ได้ชักดาบออกฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหา
ปุโรหิตถูกหูของเขาขาด 48 พระเยซูจึงตรัสถามพวกเหล่านั้นว่า **ท่านทั้งหลายเห็น
เราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา** 49 **เราได้อยู่กับท่านทั้งหลาย
ทุกวันสั่งสอนในพระวิหาร ท่านก็หาได้จับเราไม่ แต่จะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์**
50 แล้วสาวกทั้งหมดได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป 51 มีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้า
ป่านผืนหนึ่งคลุมร่างกายที่เปลือยเปล่าของตนติดตามพระองค์ไป พวกหนุ่มๆก็จับเขา
ไว้ 52 แต่เขาได้สลัดผ้าป่านผืนนั้นทิ้งเสีย แล้วเปลือยกายหนีไป

พระเยซูทรงเผชิญหน้ากับมหาปุโรหิตและสภา *(มธ 25:57-68; ยน 18:12-14, 19-24)*

53 เขาพาพระเยซูไปหามหาปุโรหิต และมีบรรดาพวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ และ
พวกธรรมาจารย์ชุมนุมพร้อมกันอยู่ที่นั่น 54 ฝ่ายเปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆจน
เข้าไปถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต และนั่งผิงไฟอยู่กับพวกคนใช้ 55 พวกปุโรหิตใหญ่
กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานมาเบิกปรักปรำพระเยซูเพื่อจะประหารพระองค์เสีย
แต่หาหลักฐานไม่ได้ 56 ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยานเท็จปรักปรำพระองค์ แต่คำของเขา
แตกต่างกัน 57 มีบางคนยืนขึ้นเบิกความเท็จปรักปรำพระองค์ว่า 58 ข้าพเจ้าได้ยินคนนี้
ว่า เราจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และในสามวันจะสร้างขึ้นอีกวิหาร
หนึ่งซึ่งไม่สร้างด้วยมือมนุษย์เลย 59 แต่คำพยานของคนเหล่านั้นเองก็ยังแตกต่างไม่
ถูกต้องกัน 60 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนท่ามกลางที่ชุมนุมถามพระเยซูว่า ท่านไม่ตอบ
อะไรบ้างหรือ ซึ่งเขาเบิกความปรักปรำท่านนั้นจะว่าอย่างไร 61 แต่พระองค์ทรงนิ่ง
อยู่ มิได้ตอบประการใด ท่านมหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระ
บุตรของผู้ทรงบรมสุขหรือ 62 พระเยซูทรงตอบว่า **เราเป็น และท่านทั้งหลายจะ
ได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาในเมฆแห่งฟ้า
สวรรค์** 63 ท่านมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า เราต้องการพยานอะไรอีก
เล่า 64 ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร คน

ทั้งปวงจึงเห็นพร้อมกันว่าควรจะมีโทษถึงตาย 65 บางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรดพระองค์ ปิดพระพักตร์พระองค์ ตีพระองค์ แล้วว่าแก่พระองค์ว่า “พยากรณ์ซิ” และพวกคนใช้ก็เอาฝ่ามือตบพระองค์

เปโตรปฏิเสธพระเยซู *(มธ 26:69-75; ลก 22:56-62; ยน 18:16-18, 25-27)*

66 และขณะที่เปโตรอยู่ใต้คฤหาสน์ข้างล่างนั้น มีหญิงคนหนึ่งในพวกสาวใช้ของท่านมหาปุโรหิตเดินมา 67 เมื่อเห็นเปโตรผิงไฟอยู่เขาเขม้นดู แล้วพูดว่า “เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย” 68 แต่เปโตรปฏิเสธว่า “ที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ” เปโตรจึงออกไปที่ระเบียงบ้าน แล้วไก่ก็ขัน 69 อีกครั้งหนึ่งสาวใช้คนหนึ่งได้เห็นเปโตร แล้วเริ่มบอกกับคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า “คนนี้แหละ เป็นพวกเขา” 70 แต่เปโตรก็ปฏิเสธอีก แล้วอีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ว่าแก่เปโตรว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขาแน่แล้ว ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของเจ้าก็ส่อไปทางเดียวกันด้วย” 71 แต่เปโตรเริ่มสบถและสาบานว่า “คนที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้จัก” 72 แล้วไก่ก็ขันเป็นครั้งที่สอง เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า “**ก่อนไก่ขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง**” เมื่อเปโตรหวนคิดขึ้นได้ก็ร้องไห้

15

พระเยซูทรงถูกนำไปอยู่ต่อหน้าปีลาต *(มธ 27:1-2, 11-15; ลก 23:1-7, 13-18; ยน 18:28-40; 19:1-16)*

1 พอรุ่งเช้า พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์และบรรดาสมาชิกสภาได้ปรึกษากัน แล้วจึงมัดพระเยซูพาไปมอบไว้แก่ปีลาต 2 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระองค์ตรัสตอบท่านว่า “**ท่านว่าแล้วนี่**” 3 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์เป็นหลายประการ แต่พระองค์ไม่ตรัสตอบประการใด 4 ปีลาตจึงถามพระองค์อีกว่า “ท่านไม่ตอบอะไรหรือ ดูเถิด เขากล่าวความปรักปรำท่านหลายประการทีเดียว” 5 แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใดอีก ปีลาตจึงอัศจรรย์ใจ 6 ในเทศกาลเลี้ยงนั้น ปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้เขาตามที่เขาขอ

ปล่อยตัวบารับบัส ตรึงพระเยซูบนกางเขน *(มธ 27:16-26; ลก 23:16-25; ยน 18:40)*

7 มีคนหนึ่งชื่อบารับบัสซึ่งต้องจำอยู่ในจำพวกคนกบฏ ผู้ที่ได้กระทำการฆาตกรรมในการกบฏนั้น 8 ประชาชนจึงได้ร้องเสียงดัง เริ่มขอปีลาตให้ทำตามที่ท่านเคยทำให้เขานั้น 9 ปีลาตได้ถามเขาว่า “ท่านทั้งหลายปรารถนาจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” 10 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่า พวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา 11 แต่พวกปุโรหิตใหญ่ยุยงประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยบารับบัสแทนพระเยซู 12 ฝ่ายปีลาตจึงถามเขาอีกว่า “ท่านทั้งหลายจะให้เราทำอย่างไรแก่คนนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยิว” 13 เขาทั้งหลายร้องตะโกนอีกว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” 14 ปีลาตจึงถามเขาทั้งหลายว่า “ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด” แต่ประชาชนยิ่งร้องว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” 15 ปีลาตปรารถนาจะเอาใจประชาชน จึงปล่อยบารับบัสให้เขา และเมื่อได้ให้โบยตีพระองค์แล้ว ก็มอบพระเยซูให้เขาเอาไปตรึงไว้ที่กางเขน 16 พวกทหารจึงนำพระองค์ไปข้างในราชสำนักคือที่เรียกว่าศาลปรีโทเรียม แล้วเรียกพวกทหารทั้งกองให้มาประชุมกัน

พระเยซูถูกสวมมงกุฎหนาม *(มธ 27:27-31)*

17 เขาเอาเสื้อสีม่วงมาสวมพระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรพระองค์
18 แล้วเริ่มคำนับพระองค์พูดว่า “กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ” 19 แล
้วเขาได้เอาไม้อ้อตีพระเศียรพระองค์ และได้ถ่มน้ำลายรดพระองค์ แล้วคุกเข่าลง
นมัสการพระองค์ 20 เมื่อเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาถอดเสื้อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาฉลอง
พระองค์เองสวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน 21 มีคนหนึ่งชื่อซี
โมนชาวไซรีน เป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์และรูฟัส เดินมาจากบ้านนอกตามทางนั้น
เขาก็เกณฑ์ซีโมนให้แบกกางเขนของพระองค์ไป 22 เขาพาพระองค์มาถึงสถานที่แห่ง
หนึ่งชื่อกลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ 23 แล้วเขาเอาน้ำองุ่นระคนกับมดยอบ
ให้พระองค์เสวย แต่พระองค์ไม่รับ

การตรึงบนไม้กางเขน *(มธ 27:33-56;* ลก *23:33-49;* ยน *19:17-37)*

24 ครั้นเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกัน
เพื่อจะรู้ว่าใครจะได้อะไร 25 เมื่อเขาตรึงพระองค์ไว้นั้นเป็นเวลาเช้าสามโมง 26 มีข้อหา
ที่ลงโทษพระองค์เขียนไว้ข้างบนว่า “กษัตริย์ของพวกยิว” 27 เขาเอาโจรสองคนตรึง
ไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง 28 คำซึ่งเขียน
ไว้ในพระคัมภีร์แล้วนั้นจึงสำเร็จ คือที่ว่า “ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด” 29 ฝ่าย
คนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้น ก็ด่าว่าพระองค์ สั่นศีรษะของเขากล่าวว่า “เฮ้ย เจ้า
ผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันน่ะ 30 จงช่วยตัวเองให้รอดและลงมาจาก
กางเขนเถิด” 31 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ก็เยาะเย้ยพระองค์ในระหว่างพวก
เขาเองเหมือนกันว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ 32 ให้เจ้าพระคริสต์
กษัตริย์แห่งอิสราเอล ลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถอะ เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ” และ
สองคนนั้นที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็กล่าวคำหยาบช้าต่อพระองค์ 33 ครั้นเวลาเที่ยงก็
บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง 34 พอบ่ายสามโมงแล้ว พระเยซูทรง
ร้องเสียงดังว่า “**เอโลอี เอโลอี ลามาสะบักธานี**” แปลว่า “**พระเจ้าของข้าพระองค์
พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย**” 35 บางคนใน
พวกที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินก็พูดว่า “ดูเถิด เขาเรียกเอลียาห์” 36 มีคนหนึ่งวิ่งไปเอา
ฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยว เสียบปลายไม้อ้อ ส่งให้พระองค์เสวย แล้วว่า “อย่าเพิ่ง ให้เรา
คอยดูว่า เอลียาห์จะมาปลดเขาลงหรือไม่” 37 ฝ่ายพระเยซูทรงร้องเสียงดัง แล้วทรง
ปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป 38 ขณะนั้นม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน
ตั้งแต่บนตลอดล่าง 39 ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์ เมื่อเห็นว่าพระองค์
ทรงร้องเสียงดังและทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไปแล้ว จึงพูดว่า “แท้จริงท่านผู้นี้
เป็นพระบุตรของพระเจ้า” 40 มีพวกผู้หญิงมองดูอยู่แต่ไกล ในพวกผู้หญิงนั้นมีมารีย์
ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบน้อยและของโยเสส และนางสะโลเม 41 (ผู้หญิง
เหล่านั้นได้ติดตามและปรนนิบัติพระองค์ เมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี” และผู้หญิ
งอื่นอีกหลายคนที่ได้ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มกับพระองค์ได้อยู่ที่นั่น

พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ *(มธ 27:57-61;* ลก *23:50-56;* ยน *19:38-42)*

42 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ เหตุที่วันนั้นเป็นวันเตรียม คือวันก่อนวันสะบาโต 43 โยเซฟ
เป็นชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งอยู่ในพวกสมาชิกสภาและเป็นที่นับถือของคนทั้งปวง ทั้ง
กำลังคอยท่าอาณาจักรของพระเจ้าด้วย จึงกล้าเข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู 44
ปีลาตก็ประหลาดใจที่พระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว จึงเรียกนายร้อยมาถามเขาว่า พระองค์
ตายแล้วหรือ 45 เมื่อได้รู้เรื่องจากนายร้อยแล้ว ท่านจึงมอบพระศพให้แก่โยเซฟ 46 ฝ่าย

โยเซฟได้ซื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และเชิญพระศพลงมาเอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้วเชิญ
พระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ซึ่งได้สกัดไว้ในศิลา แล้วกลิ้งก้อนหินปิดปากอุโมงค์
ไว้ 47 ฝ่ายมารีย์ชาวมักดาลา และมารีย์มารดาของโยเสส ได้เห็นทีที่พระศพบรรจุไว้

16

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูและเหตุการณ์ที่ติดตามมา *(มธ 28:1-15; ลก 24:1-49;* ยน *20:1-23)*

1 ครั้นวันสะบาโตล่วงไปแล้ว มารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และนางสะ
โลเม ซื้อเครื่องหอมมาเพื่อจะไปชโลมพระศพของพระองค์ 2 เวลารุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์
พอดวงอาทิตย์ขึ้นเขาก็มาถึงอุโมงค์ 3 และเขาพูดกันว่า ใครจะช่วยกลิ้งก้อนหินออก
จากปากอุโมงค์ 4 เมื่อเขามองดูก็เห็นก้อนหินนั้นกลิ้งออกแล้ว เพราะเป็นก้อนหินโต
มาก 5 ครั้นเขาเข้าไปในอุโมงค์แล้ว ได้เห็นหนุ่มคนหนึ่งนุ่งห่มผ้ายาวสีขาวนั่งอยู่ข้าง
ขวา ผู้หญิงนั้นก็ตกตะลึง 6 ฝ่ายคนหนุ่มนั้นบอกเขาว่า อย่าตกตะลึงเลย พวกท่านทั้ง
หลายมาหาพระเยซูชาวนาซาเร็ธซึ่งต้องตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว
พระองค์หาได้ประทับที่นี่ไม่ จงดูที่ที่เขาได้วางพระศพของพระองค์เถิด 7 แต่จงไป
บอกพวกสาวกของพระองค์ทั้งเปโตรเถิดว่า พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่า
นทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น เหมือนพระองค์ตรัสไว้แก่พวกท่านแล้ว
8 หญิงเหล่านั้นก็ออกจากอุโมงค์รีบหนีไป เพราะพิศวงตกใจจนตัวสั่น เขามิได้พูดกับ
ผู้ใดเพราะเขากลัว 9 ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์
ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาก่อน คือมารีย์คนทีพระองค์ได้ขับ
ผีออกเจ็ดผี 10 มารีย์จึงไปบอกพวกคนที่เคยอยู่กับพระองค์แต่ก่อน เขากำลังร้องไห้
เป็นทุกข์อยู่ 11 เมื่อเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว
เขาก็ไม่เชื่อ 12 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏพระกายอีกรูปหนึ่งแก่ศิษย์สองคน เมื่อเขา
กำลังเดินทางออกไปบ้านนอก 13 ศิษย์สองคนนั้นจึงไปบอกศิษย์อื่นๆ แต่เขามิได้เชื่อ
14 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนเมื่อเขาเอนกายลงรับประทานอยู่
และทรงติเตียนเขาเพราะเขาไม่เชื่อและใจดื้อดึง ด้วยเหตุที่เขามิได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพ
ระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว 15 ฝ่ายพระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกว่า **ท่าน
ทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน 16 ผู้ที่เชื่อและ
รับบัพติศมาก็จะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะต้องถูกลงพระอาชญา 17 มีคนเชื่อที่ไหน
หมายสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นทีนั้น คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา เขาจะ
พูดภาษาใหม่หลายภาษา 18 เขาจะจับงูได้ ถ้าเขาดื่มยาพิษอย่างใด จะไม่เป็นอัน
ตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค**

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู *(ลก 24:50-53;* กจ *1:6-11)*

19 ครั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเขาแล้ว พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสวรรค์ ประทับ
เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า 20 พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่ง
ทุกตำบล และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขา
โดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือลูกา

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ ลูกา ซึ่งเป็น แพทย์ที่รัก (คส 4:14) ท่านเป็นชาวยิวและได้เดินทางกับเปาโลบ่อยๆในการเที่ยวประกาศ และได้อยู่กับเปาโลเมื่อท่านติดคุกที่กรุงโรม

หลายคนที่ปฏิเสธพระคัมภีร์ ซึ่งไม่เชื่อเรื่องพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า ได้ให้ความเห็นว่าหนังสือลูกากับหนังสือมัทธิวได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโกได้เขียนลอกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เรียกว่า เล่ม Q ซึ่งเป็นคำที่มนุษย์เล่าต่อกันมา แต่ความคิดนี้ขัดแย้งกับคำกล่าวในหนังสือลูกา 1:3 ที่ว่าท่านลูกาได้เขียนด้วยความมั่นใจและได้รับสิ่งที่ได้เขียนไว้นั้นจาก เบื้องบน

หนังสือ ข่าวประเสริฐของพระเยซู ทั้งสามเล่มแรกนอกจากหนังสือลูกานี้ได้เขียนไว้ก่อนกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายในปีค ศ 70 หนังสือลูกาได้รับการเขียนไว้ก่อนหนังสือกิจการ (ลก 1:3; กจ 1:11) และเป็นทีแน่นอนว่าหนังสือลูกาไม่ได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสืออื่นๆ และไม่ได้มาจากการสืบหาหรือจากสิ่งที่คนอื่นได้เห็นด้วยตาของท่านเอง ถึงแม้ว่าหนังสือมัทธิวมีจำนวนบทมากกว่าหนังสือลูกาก็ตาม หนังสือลูกาก็เป็น ข่าวประเสริฐของพระเยซู ที่ยาวที่สุด

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยท่านลูกานี้ได้แสดงให้เราเห็นพระเยซูในพระลักษณะของ บุตรมนุษย์ ซึ่งเป็นฐานะของพระเยซูที่ลูกาชอบมากที่สุด หนังสือลูกาเน้นถึงการประกอบด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากกว่า ข่าวประเสริฐของพระเยซู อีกสามเล่ม (ลก 1:15, 41, 67; 3:22; 4:1, 14; 11:13; 24:49) หนังสือมัทธิวพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ 12 ครั้ง และหนังสือมาระโกพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่กี่ครั้ง แต่หนังสือลูกาพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ 17 ครั้ง หนังสือลูกาเน้นถึงการอธิษฐานด้วย หนังสือลูกาเขียนไว้สำหรับชาวกรีก หนังสือมัทธิวเขียนไว้สำหรับชาวยิว หนังสือมาระโกเขียนไว้สำหรับชาวโรม

คำนำ

1 มีหลายคนได้เรียบเรียงเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งเป็นทีเชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลาง
เราทั้งหลาย 2 ตามที่เขาผู้ได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวจนะนั้นได้
แสดงให้เรารู้ 3 เรียนท่านเธโอฟีลัส ที่เคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าเองก็ได้รู้ทุกสิ่งอย่างถูก
ต้องตั้งแต่ต้น จึงได้เห็นดีด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับฝากให้ท่านด้วย 4 เพื่อท่าน
จะได้รู้แน่นอนอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว

ทูตสวรรค์พยากรณ์ถึงการกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

5 ในรัชกาลเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรอาบี
ยาห์ ภรรยาของเศคาริยาห์ชื่อเอลีซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน 6 เขาทั้งสองเป็นคนชอบ
ธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และดำเนินตามพระบัญญัติและกฎทั้งปวงขององค์
พระผู้เป็นเจ้าไม่มีที่ติเลย 7 แต่เขาไม่มีบุตร เพราะว่านางเอลีซาเบธเป็นหมัน และเขา
ทั้งสองก็ชราแล้ว 8 ต่อมาขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าเฝ้าพระเจ้า เมื่อท่านอยู่

เวรประจำการของท่าน 9 ท่านได้สลากตามธรรมเนียมของปุโรหิต ต้องเข้าไปในพระ
วิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเผาเครื่องหอมบูชา 10 ส่วนบรรดาประชาชนก็อธิษฐาน
อยู่ภายนอกในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น 11 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามา
ปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวาแท่นเผาเครื่องหอมบูชา 12 เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็
ตกใจกลัว 13 แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า “เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลย ด้วยได้
ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว นางเอลีซาเบธภรรยาของท่านจะมีบุตรเป็นผู้ชาย และ
ท่านจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ยอห์น 14 ท่านจะมีความปรีดาและยินดี และคนเป็นอันมากจะ
เปรมปรีดิ์ที่บุตรนั้นบังเกิดมา 15 เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือเหล้าเลย และเขาจะประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริ
สุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดา 16 เขาจะนำคนอิสราเอลหลายคนให้หันกลับมาหาองค์พระผู้
เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย 17 เขาจะนำหน้าพระองค์โดยแสดงอารมณ์และฤทธิ์
เดชอย่างเอลียาห์ ให้พ่อกลับคืนดีกับลูกและคนที่ไม่เชื่อฟังให้กลับได้ปัญญาของคน
ชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า” 18 เศคาริยาห์จึง
ทูลทูตสวรรค์ว่า “ข้าพเจ้าจะรู้แน่ได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็ชราและภรรยาก็อายุมาก
แล้ว” 19 ฝ่ายทูตสวรรค์นั้นจึงตอบท่านว่า “เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์
พระเจ้า และทรงใช้ให้มาพูดและนำข่าวดีนี้มาแจ้งกับท่าน 20 ดูเถิด เพราะท่านมิได้เชื่อ
ถ้อยคำของเรา ถึงเรื่องที่จะสำเร็จตามกำหนด ท่านก็จะเป็นใบ้ แล้วไม่สามารถพูดได้
จนถึงวันทีการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้น” 21 ฝ่ายคนทั้งหลายที่คอยเศคาริยาห์ ก็ประหลาด
ใจ เพราะท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน 22 เมื่อท่านออกมาแล้วก็พูดกับเขาไม่ได้ คนทั้ง
หลายจึงหยั่งรู้ว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวิหาร เพราะท่านใช้ใบ้กับเขาและยังเป็นใบ้
อยู่ 23 ต่อมาเมื่อหมดเวรของท่านแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน 24 ภายหลังนางเอลีซาเบธ
ภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์ แล้วไปซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนพูดว่า 25 “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้
ทรงกระทำเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ในวันทีพระองค์ได้ทอดพระเนตรดูข้าพเจ้า เพื่อนำความ
อดสูของข้าพเจ้าที่มีอยู่ท่ามกลางคนทั้งปวงไปเสีย”

การประกาศถึงการประสูติของพระคริสต์

26 เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลนั้น ให้มายังเมืองหนึ่งใน
แคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ 27 มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคน
หนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์ 28 ทูตสวรรค์มาถึง
หญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า “เธอผู้ซึ่งเป็นทีทรงโปรดปรานมาก จงจำเริญเถิด องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง” 29 เมื่อมารีย์เห็
นทูตสวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะหมาย
ว่าอะไร 30 แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า “มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที
่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว 31 ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จง
ตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยซู 32 บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้า
สูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษ
ของท่านให้แก่ท่าน 33 และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และ
อาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย” 34 ฝ่ายมารีย์ทูลทูตสวรรค์นั้นว่า “เหตุการณ์
นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่” 35 ทูตสวรรค์จึงตอบ
เธอว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ

เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า 36 ดูเถิด
ถึงนางเอลีซาเบธ ญาติของเธอชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วย บัดนี้ นางนั้
นที่คนเขาถือว่าเป็นหญิงหมันก็มีครรภ์ได้หกเดือนแล้ว 37 เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใด
ซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้ 38 ส่วนมารีย์จึงทูลว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ของ
องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด แล้วทูตสวรรค์นั้นจึง
จากเธอไป

มารีย์เยี่ยมเยียนนางเอลีซาเบธ

39 คราวนั้นมารีย์จึงรีบออกไปถึงเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแห่งยูเดีย 40 แล้วเข้าไป
ในเรือนของเศคาริยาห์ทักทายปราศรัยนางเอลีซาเบธ 41 ต่อมาเมื่อนางเอลีซาเบธ
ได้ยินคำปราศรัยของมารีย์ ทารกในครรภ์ของเขาก็ดิ้น และนางเอลีซาเบธก็ประกอบ
ไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 42 จึงร้องเสียงดังว่า ท่านได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้ง
ปวง และผู้บังเกิดจากครรภ์ของท่านก็ได้รับพระพรด้วย 43 เป็นไฉนข้าพเจ้าจึงได้
ความโปรดปรานเช่นนี้ คือมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้มาหาข้าพเจ้า
44 เพราะดูเถิด พอเสียงปราศรัยของท่านเข้าหูข้าพเจ้า ทารกในครรภ์ของข้าพเจ้าก็ดิ้น
ด้วยความยินดี 45 สตรีที่ได้เชื่อก็เป็นสุข เพราะว่าจะสำเร็จตามพระดำรัสจากองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าที่มาถึงเขา

คำสรรเสริญของมารีย์

46 นางมารีย์จึงว่า จิตใจของข้าพเจ้าก็ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า 47 และวิญญาณ
ของข้าพเจ้าก็เกิดความปีติยินดีในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า 48 เพราะ
พระองค์ทรงห่วงใยฐานะอันยากต่ำแห่งหญิงคนใช้ของพระองค์ เพราะดูเถิด ตั้งแต่นี้
ไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่าผาสุก 49 เพราะว่าผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำการใหญ่
กับข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์ 50 พระกรุณาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้
ยำเกรงพระองค์ ทุกชั่วอายุสืบๆไป 51 พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์ด้วยพระกรของพระองค์
พระองค์ทรงกระทำให้คนที่มีใจเย่อหยิ่งแตกฉานซ่านเซ็นไป 52 พระองค์ทรงถอดเจ้า
นายจากพระที่นั่ง และทรงยกผู้น้อยขึ้น 53 พระองค์ทรงโปรดให้คนอดอยากอิ่มด้วยสิ่
งดี และพระองค์ทรงกระทำให้คนมั่งมีไปมือเปล่า 54 พระองค์ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้
ของพระองค์ คือทรงจดจำพระกรุณาของพระองค์ 55 ที่มีต่ออับราฮัมและต่อเชื้อสาย
ของท่านเป็นนิตย์ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของเรา 56 มารีย์อาศัยอยู่กับ
นางเอลีซาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับไปยังบ้านของตน

การกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

57 ครั้นเวลาซึ่งนางเอลีซาเบธจะคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว นางก็คลอดบุตรเป็นชาย
58 เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยินว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระ
มหากรุณาแก่นาง เขาทั้งหลายก็พากันเปรมปรีดิ์ด้วย 59 ต่อมาครั้นถึงวันที่แปดแล้ว
เขาก็พากันมาให้ทารกนั้นเข้าสุหนัต และเขาจะให้ชื่อทารกนั้นว่า เศคาริยาห์ ตามชื่
อบิดา 60 ฝ่ายมารดาจึงตอบว่า ไม่ใช่ แต่ต้องให้ชื่อว่ายอห์น 61 เขาพากันตอบนาง
ว่า ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของท่านที่มีชื่ออย่างนั้น 62 แล้วเขาจึงใช้ใบ้กับบิดา ถาม
ว่าท่านอยากจะให้บุตรนั้นชื่ออะไร 63 บิดาจึงขอกระดานชนวนมาเขียนว่า ชื่อของ
บุตรคือยอห์น คนทั้งหลายก็ประหลาดใจนัก 64 ในทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็
คืนดีอีก แล้วท่านกล่าวสรรเสริญพระเจ้า 65 บรรดาเพื่อนบ้านของท่านก็บังเกิดความ

กลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นก็เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย 66 บรรดาคนที่ได้
ยินก็จดจำไว้ในใจและว่า ทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ และพระหัตถ์ขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา 67 ฝ่ายเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
แล้วได้พยากรณ์ว่า 68 จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกอิสราเอล ด้วย
ว่าพระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและช่วยไถ่ชนชาติของพระองค์ 69 และได้ทรงชูเขาแห่ง
ความรอดขึ้นมาเพื่อเราในวงศ์วานของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ 70 ตามที่พระองค์
ได้ตรัสไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก โดยปากของพวกศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์
71 ว่าเราจะรอดพ้นจากพวกศัตรูของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของคนทั้งปวงที่ชัง
เรา 72 จะทรงสำแดงพระกรุณาซึ่งทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา และทรงระลึกถึง
พันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ 73 คือคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับ
ราฮัมบรรพบุรุษของเรา 74 ว่าเมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือศัตรูของเราแล้ว จะทรงโปรด
ให้เราปรนนิบัติพระองค์โดยปราศจากความกลัว 75 ด้วยความบริสุทธิ์และด้วยความ
ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระองค์ตลอดชีวิตของเรา 76 ท่านทารกเอ๋ย เขาจะเรียก
ท่านว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะว่าท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า
เพื่อจะจัดเตรียมมรรคาของพระองค์ไว้ 77 เพื่อจะให้ชนชาติของพระองค์มีความรู้ถึง
ความรอด โดยการทรงยกบาปของเขา 78 โดยพระทัยเมตตากรุณาแห่งพระเจ้าของเรา
แสงอรุณจากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา 79 เพื่อจะส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่
มืด และในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทางสันติสุข 80 ฝ่ายทารกนั้นก็
ได้เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญาณก็มีกำลังทวีขึ้น และไปอาศัยในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที
ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล

2

พระเยซูทรงประสูติในหมู่บ้านเบธเลเฮม *(มธ 1:18-25; 2:1)*

1 อยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากซีซาร์ ออกัสตัส ให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่น
ดิน 2 (นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อคีรินิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย 3 คน
ทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้นทะเบียนยังเมืองของตน 4 ฝ่ายโยเซฟก็ขึ้นไปจากเมืองนาซา
เร็ธแคว้นกาลิลีถึงเมืองของดาวิด ชื่อเบธเลเฮมแคว้นยูเดียด้วย (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์
วานและเชื้อสายของดาวิด 5 เขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้นไว้แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียน
และนางมีครรภ์ 6 เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร 7 นางจึง
ประสูติบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มีที่ว่างให้เขาใน
โรงแรม

ทูตสวรรค์ประกาศแก่พวกผู้เลี้ยงแกะ

8 ในแถบนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนา เฝ้าฝูงแกะของเขาในเวลากลางคืน 9 ดูเถิด
มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เขา และรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ส่องล้อมรอบเขา และเขากลัวนัก 10 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า อย่ากลัว
เลย เพราะดูเถิด เรานำข่าวดีมายังท่านทั้งหลาย คือความปรีดียิ่งซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง
11 เพราะว่าในวันนี้พระผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลาย คือพระคริสต์เจ้า มาบังเกิดที่
เมืองดาวิด 12 นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่านทั้งหลาย คือท่านจะได้พบพระกุมารนั้นพัน
ผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า 13 ทันใดนั้น มีชาวสวรรค์หมู่หนึ่งมาอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้
นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า 14 รัศมีภาพจงมีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด และบนแผ่นดินโลก

สันติสุขจงมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งทรงโปรดปรานนั้น” 15 ต่อมาเมื่อทูตสวรรค์เหล่า
นั้นไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกเลี้ยงแกะได้พูดกันว่า “บัดนี้ให้เราไปยังเมืองเบธเล
เฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา” 16 เขาก็รีบไป
แล้วพบนางมารีย์กับโยเซฟและพบพระกุมารนั้นนอนอยู่ในรางหญ้า 17 ครั้นเขาได้เห็น
แล้ว จึงเล่าเรื่องซึ่งเขาได้ยินถึงพระกุมารนั้น 18 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจด้วย
เนื้อความที่คนเลี้ยงแกะได้บอกแก่เขา 19 ฝ่ายนางมารีย์ก็เก็บบรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ
และรำพึงอยู่ 20 คนเลี้ยงแกะจึงกลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เพราะเหตุการณ์ทั้ง
ปวงซึ่งเขาได้ยินและได้เห็น ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว

พระกุมารเยซูทรงเข้าสุหนัต *(ลก 1:59)*

21 ครั้นครบแปดวันแล้ว เป็นวันให้พระกุมารนั้นเข้าสุหนัต เขาจึงให้นามว่า เยซู ตาม
ซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนยังมิได้ปฏิสนธิในครรภ์ 22 เมื่อวันทำพิธีชำระตัวของนาง
มารีย์ตามพระราชบัญญัติของโมเสสเสร็จลงแล้ว เขาทั้งหลายจึงนำพระกุมารไปยังกรุง
เยรูซาเล็มจะถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า 23 (ตามที่เขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “บุตรชายทุกคนที่เบิกครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียกว่าเป็นผู้บริสุทธิ์
ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า”) 24 และถวายเครื่องบูชาตามที่ได้ตรัสสั่งไว้แล้วในพระราช
บัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ “นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว”

สิเมโอนผู้ชรากับพระกุมารเยซู

25 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อสิเมโอน เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัว
พระเจ้า และคอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์ และพระวิญญาณบริ
สุทธิ์ทรงสถิตกับท่าน 26 พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงแก่ท่านว่า ท่านจะไม่ตาย
จนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า 27 สิเมโอนเข้าไปในพระวิหารโดย
พระวิญญาณทรงนำ และเมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยซูเข้าไป เพื่อจะกระทำแก่
พระกุมารตามธรรมเนียมแห่งพระราชบัญญัติ 28 สิเมโอนจึงอุ้มพระกุมาร และสรรเสริญ
พระเจ้าว่า 29 “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไป
เป็นสุขตามพระดำรัสของพระองค์ 30 เพราะว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอด
ของพระองค์แล้ว 31 ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย
32 เป็นความสว่างส่องแสงแก่คนต่างชาติและเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอล ชนชาติ
ของพระองค์” 33 ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระกุมารก็ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่ง
ท่านได้กล่าวถึงพระกุมารนั้น 34 แล้วสิเมโอนก็อวยพรแก่เขา แล้วกล่าวแก่นางมารีย์
มารดาของพระกุมารนั้นว่า “ดูก่อนท่าน ทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้เป็นเหตุให้หลายคนใน
พวกอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ 35 เพื่อความคิด
ในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง (เออ ถึงจิตใจของท่านเองก็ยังจะถูกดาบ
แทงทะลุด้วย)”

นางอันนาหญิงผู้พยากรณ์

36 ยังมีผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่ออันนา บุตรสาวฟานูเอลในตระกูลอาเชอร์ นาง
เป็นคนชรามากแล้ว มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี 37 แล้ว
ก็เป็นม่ายมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไปจากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วย
การถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางวันกลางคืน 38 ในขณะนั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามา

ขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการ
ทรงไถ่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มฟัง

ทั้งครอบครัวกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ
39 ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้กระทำการทั้งปวงตามพระราชบัญญัติขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว จึงกลับไปถึงนาซาเร็ธเมืองของตนในแคว้นกาลิลี 40 พระกุมารนั้
นก็เจริญวัย และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ ประกอบด้วยสติปัญญา และพระคุณของ
พระเจ้าอยู่กับท่าน

พระเยซูเมื่ออายุสิบสองพรรษาทรงเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็ม
41 ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงเทศกาลปัสกาทุกปีๆ 42 เมื่อ
พระกุมารมีพระชนมายุสิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตาม
ธรรมเนียมการเลี้ยงนั้น 43 เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระ
กุมารเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระองค์ก็ไม่รู้ 44 แต่
เพราะเขาทั้งสองคิดว่าพระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วัน
หนึ่ง แล้วหาพระกุมารในหมู่ญาติพี่น้องและพวกคนที่รู้จักกัน 45 เมื่อไม่พบ พวกเขาจึง
กลับไปเที่ยวหาพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม 46 ต่อมาครั้นหามาได้สามวันแล้ว จึงพบพระ
กุมารนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ ฟังและไต่ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่
47 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจในสติปัญญาและคำตอบของพระกุมารนั้น 48 ฝ่าย
เขาทั้งสองเมื่อเห็นพระกุมารแล้วก็ประหลาดใจ มารดาจึงถามพระกุมารว่า “ลูกเอ๋ย
ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อกับแม่แสวงหาเป็นทุกข์นัก” 49 พระกุมารจึงตอบเขา
ทั้งสองว่า “**ท่านเที่ยวหาฉันทำไม ท่านไม่ทราบหรือว่า ฉันต้องกระทำพระราชกิจ
แห่งพระบิดาของฉัน**” 50 เขาทั้งสองก็ไม่เข้าใจคำซึ่งพระกุมารกล่าวแก่เขา 51 แล้ว
พระกุมารก็ลงไปกับเขาไปยังเมืองนาซาเร็ธ อยู่ใต้ความปกครองของเขา มารดาก็เก็บ
เรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ 52 พระเยซูก็ได้จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย
และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

3

การรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา *(มธ 3:1-12; มก 1:1-8; ยน 1:6-8, 15-36)*
1 เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลทิเบริอัส ซีซาร์ ปอนทิอัสปีลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮโรดเป็น
เจ้าเมืองกาลิลี ฟิลิปน้องชายของเฮโรดเป็นเจ้าเมืองอิทูเรียกับบริเวณแคว้นตราโคนิติ
ส ลีซาเนียสเป็นเจ้าเมืองอาบีเลน 2 อันนาสกับคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต คราวนั้นพระ
วจนะของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร 3 แล้วยอห์นจึงไป
ทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อจะ
ทรงยกความผิดบาปเสียได้ 4 ตามที่มีเขียนไว้แล้วในหนังสือถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดา
พยากรณ์ว่า “เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า “จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า
จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป 5 หุบเขาทุกแห่งจะถมให้เต็ม ภูเขาและเนิน
ทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และทางที่ขรุขระจะกลายเป็นทางราบ
6 เนื้อหนังทั้งปวงจะได้เห็นความรอดของพระเจ้า” ” 7 ยอห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่
ออกมารับบัพติศมาจากท่านว่า “โอ เจ้าชาติงูร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระ
อาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น 8 เหตุฉะนั้น จงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น อย่า

นึกเหมาเอาในใจว่าตัวมีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรง
ฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นกับอับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ 9 บัดนี้ขวานวางไว้ที่
โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดเสียแล้วโยนทิ้งในกองไฟ 10 ฝ่าย
ประชาชนจึงถามท่านว่า เราจะต้องทำประการใด 11 ท่านจึงตอบเขาว่า ผู้ใดมีเสื้อ
สองตัว จงปันให้แก่คนไม่มี และใครมีอาหาร จงปันให้เหมือนกัน 12 พวกเก็บภาษีก็
มาขอรับบัพติศมาด้วย และถามท่านว่า อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าต้องทำประการ
ใด 13 ท่านจึงตอบเขาว่า เจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาษีเกินพิกัด 14 ฝ่ายพวกทหารถาม
ท่านด้วยว่า พวกข้าพเจ้าเล่า จะต้องทำประการใด ท่านตอบเขาว่า อย่ากดขี่ผู้ใด
อย่าหาความใส่ผู้ใด แต่จงพอใจในค่าจ้างของตน 15 เมื่อคนทั้งหลายกำลังคอยพระ
คริสต์อยู่ และได้ใคร่ครวญถึงยอห์นว่า ตัวท่านเป็นพระคริสต์หรือมิใช่ 16 ยอห์นจึงตอบ
เขาทั้งหลายว่า เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาท
รงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์
พระองค์นั้นจะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ
17 พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้วเพื่อจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว
และเพื่อจะเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้
ดับ 18 ยอห์นจึงประกาศตักเตือนอีกหลายประการแก่คนทั้งหลาย 19 ฝ่ายเฮโรดเจ้า
เมือง เมื่อถูกยอห์นว่าติเตียนเพราะเรื่องนางเฮโรเดียภรรยาของน้องชายชื่อฟีลิป และ
เพราะการชั่วทั้งหมดที่เฮโรดได้กระทำนั้น 20 เฮโรดยังทำความชั่วนี้เพิ่มกับที่ได้ทำมา
แล้ว คือได้จับยอห์นจำไว้ในคุก

พระเยซูทรงรับบัพติศมาและประกอบด้วยพระวิญญาณ *(มธ 3:13-17;* มก *1:9-11)*

21 อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงรับบัพติศมา และพระเยซูทรงรับบัพติศมาด้วย ขณะเมื่อทรง
อธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออก 22 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสัณฐานเหมือน
นกเขาได้ลงมาบนพระองค์ และพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า ท่านเป็นบุตรที่รัก
ของเรา เราชอบใจท่านมาก

วงศ์ตระกูลของพระเยซูทางมารีย์มารดาของพระองค์

23 เมื่อพระเยซูทรงมีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา (ตามความคาดหมายของ
คนทั้งหลาย เข้าใจว่าเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรเฮลี 24 ซึ่งเป็นบุตรมัทธัต ซึ่งเป็นบุตร
เลวี ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรยันนาย ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ 25 ซึ่งเป็นบุตรมัทธาธีอัส
ซึ่งเป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็นบุตรนาฮูม ซึ่งเป็นบุตรเอสลี ซึ่งเป็นบุตรนักกาย 26 ซึ่งเป็น
บุตรมาอาท ซึ่งเป็นบุตรมัทธาธีอัส ซึ่งเป็นบุตรเสเมอิน ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรยู
ดาห์ 27 ซึ่งเป็นบุตรโยอานาห์ ซึ่งเป็นบุตรเรซา ซึ่งเป็นบุตรเศรุบบาเบล ซึ่งเป็นบุตรเซ
ลาทิเอล ซึ่งเป็นบุตรเนรี 28 ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรอัดดี ซึ่งเป็นบุตรโคสัม ซึ่งเป็น
บุตรเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรเอร์ 29 ซึ่งเป็นบุตรโยซี ซึ่งเป็นบุตรเอลีเยเซอร์ ซึ่งเป็นบุตร
โยริม ซึ่งเป็นบุตรมัทธัต ซึ่งเป็นบุตรเลวี 30 ซึ่งเป็นบุตรสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ซึ่ง
เป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรโยนาน ซึ่งเป็นบุตรเอลียาคิม 31 ซึ่งเป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็น
บุตรเมนนัน ซึ่งเป็นบุตรมัทตะธา ซึ่งเป็นบุตรนาธัน ซึ่งเป็นบุตรดาวิด 32 ซึ่งเป็นบุตรเจส
ซี ซึ่งเป็นบุตรโอเบด ซึ่งเป็นบุตรโบอาส ซึ่งเป็นบุตรสัลโมน ซึ่งเป็นบุตรนาโซน 33 ซึ่ง
เป็นบุตรอัมมีนาดับ ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่งเป็นบุตรเฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรเปเรศ ซึ่งเป็นบุตร
ยูดาห์ 34 ซึ่งเป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรเทราห์
ซึ่งเป็นบุตรนาโฮร์ 35 ซึ่งเป็นบุตรเสรุก ซึ่งเป็นบุตรเรกู ซึ่งเป็นบุตรเปเลก ซึ่งเป็นบุตรเอ

เบอร์ ซึ่งเป็นบุตรเซลาห์ 36 ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ซึ่งเป็นบุตรอารฟาซัด ซึ่งเป็นบุตรเชม ซึ่ง
เป็นบุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลาเมค 37 ซึ่งเป็นบุตรเมธูเสลาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอโนค ซึ่งเป็น
บุตรยาเรด ซึ่งเป็นบุตรมาหะลาเลล ซึ่งเป็นบุตรเคนัน 38 ซึ่งเป็นบุตรเอโนช ซึ่งเป็นบุตร
เสท ซึ่งเป็นบุตรอาดัม ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า

4

พระเยซูทรงถูกทดลอง *(มธ 4:1-11; มก 1:12-13)*

1 พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จกลับไปจากแม่น้ำจอร์แดน และ
พระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร 2 ทรงถูกพญามารทดลองถึงสี่สิ
บวัน ในวันเหล่านั้นพระองค์มิได้เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์ทรง
อยากพระกระยาหาร 3 พญามารจึงทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า
จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปัง” 4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า “**มีพระคัมภีร์
เขียนไว้ว่า “มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หามิได้ แต่บำรุงด้วยพระ
วจนะทุกคำของพระเจ้า”**” 5 แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาที่สูง สำแดง
บรรดาราชอาณาจักรทั่วพิภพในขณะเดียวให้พระองค์ทอดพระเนตร 6 แล้วพญามาร
ได้ทูลพระองค์ว่า “อำนาจทั้งสิ้นนี้และสง่าราศีของราชอาณาจักรนั้นเราจะยกให้แก่
ท่าน เพราะว่ามอบเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น
7 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะกราบนมัสการเรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของท่านทั้งหมด” 8 ฝ่าย
พระเยซูตรัสตอบมารว่า “**อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะมีพระคัมภีร์
เขียนไว้ว่า “จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติ
พระองค์แต่ผู้เดียว”**” 9 แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์
ประทับอยู่ที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรพระเจ้า
จงโจนลงไปจากที่นี่เถิด 10 เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า “พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูต
สวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ป้องกันรักษาท่านไว้” 11 และ “เหล่าทูตสวรรค์จะ
เอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน” 12
พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า “**มีคำกล่าวไว้ว่า “อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็น
พระเจ้าของท่าน”**” 13 เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละพระองค์ไป
ชั่วคราว

พระเยซูทรงประกอบด้วยพระวิญญาณในแคว้นกาลิลี *(มธ 4:12-16; มก 1:14)*

14 พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี และกิตติ
ศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ 15 พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลา
ต่างๆของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง

พระเยซูเสด็จกลับไปยังธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ

16 แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์
เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์
17 เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หน
ังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า 18 “**พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า
สถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าว
ประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ**

ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอี
ก ให้ปล่อยผู้ฟกช้ำเป็นอิสระ 19 และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์
พระผู้เป็นเจ้า 20 แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่ง
ลงและตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็เพ่งดูพระองค์ 21 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขา
ว่า **คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยินกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว** 22 คนทั้งปวงก็
เป็นพยานรับรองคำของพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วยคุณซึ่ง
ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ
23 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสุภาษิตข้อนี้แก่เราเป็นแน่**
คือว่า หมอจงรักษาตัวเองเถิด คือบรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า ท่านได้กระทำใน
เมืองคาเปอรนาอุม จงกระทำในเมืองของตนที่นี่ด้วย 24 พระองค์ตรัสว่า **เรา**
บอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดได้รับการต้อนรับใน
บ้านเมืองของตน 25 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลาย
คนในพวกอิสราเอลคราวเอลียาห์ เมื่อท้องฟ้าปิดเสียถึงสามปีกับหกเดือนจึงเกิ
ดกันดารอาหารมากทั่วแผ่นดิน 26 และเอลียาห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคน
ใด เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านศาเรฟัทแคว้นเมืองไซดอน 27 และมีคนโรค
เรื้อนหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลีชาศาสดาพยากรณ์ แต่ไม่มีผู้ใดได้รับ
การรักษาให้หายโรคนั้นเลย เว้นแต่นาอามานชาวซีเรีย 28 เมื่อคนทั้งปวงในธรรม
ศาลาได้ยินดังนั้นก็โกรธยิ่งนัก 29 จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแง่ของ
เงื้อมเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายจะผลักพระองค์ลงไป 30 แต่พระองค์
ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาพ้นไป

พระเยซูทรงขับพวกผีในเมืองคาเปอรนาอุม *(มก 1:23-26)*

31 พระองค์เสด็จลงไปถึงเมืองคาเปอรนาอุมแคว้นกาลิลี และได้สั่งสอนเขาทั้งหลาย
ทุกวันสะบาโต 32 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะคำของ
พระองค์ประกอบด้วยอำนาจ 33 มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาที่มีผีโสโครกเข้าสิง เขา
ร้องเสียงดัง 34 กล่าวว่า ไฮ้ พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกั
บท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของ
พระเจ้า 35 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า **จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ** เมื่อผีนั้นได้
ทำให้เขาล้มลงท่ามกลางประชาชนแล้ว ก็ออกมาจากเขา แต่มิได้ทำอันตรายเขาเลย
36 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า คำนี้เป็นอย่างไรหนอ เพราะว่าท่านได้สั่งผี
โสโครกด้วยสิทธิอำนาจและด้วยฤทธิ์เดช มันก็ออกมา 37 กิตติศัพท์ของพระองค์จึง
ได้เลื่องลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น

พระเยซูทรงเทศนาและรักษาคนเจ็บป่วย *(มธ 8:14-17; มก 1:29-38)*

38 ฝ่ายพระองค์ทรงลุกขึ้นออกจากธรรมศาลา เสด็จเข้าไปในเรือนของซีโมน แม่
ยายซีโมนป่วยเป็นไข้หนัก เขาทั้งหลายจึงอ้อนวอนพระองค์ให้ช่วยหญิงนั้น 39 พระองค์
ทรงยืนอยู่ข้างคนเจ็บ ทรงห้ามไข้ ไข้ก็หาย และในทันใดนั้นแม่ยายของซีโมนก็ลุกขึ้น
ปรนนิบัติเขาทั้งหลาย 40 ครั้นเวลาตะวันยอแสง ใครมีคนเจ็บเป็นโรคต่างๆก็พามาหา
พระองค์ พระองค์ก็ทรงวางพระหัตถ์ถูกต้องเขาทุกคน ให้เขาหายโรค 41 ผีก็ออกมา
จากคนหลายคนด้วย ร้องว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า ฝ่ายพระองค์ก็
ทรงห้ามมิให้มันพูด เพราะว่ามันรู้แล้วว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ 42 ครั้นรุ่งเช้าพระองค์
เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว ประชาชนเที่ยวเสาะหาพระองค์ ครั้นพบแล้วก็หน่วงเหนี่ยว

พระองค์ไว้ไม่ให้ไปจากเขา 43 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “**เราต้องไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่าที่เราได้รับใช้มาก็เพราะเหตุนี้เอง**” 44 พระองค์ทรงประกาศในธรรมศาลาทั่วแคว้นกาลิลี

5

การจับปลาอย่างมหัศจรรย์ ทรงเรียกเปโตร

1 ต่อมาครั้นเมื่อประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์เพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า
พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ฝั่งทะเลสาบเยนเนซาเรท 2 และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเรือ
สองลำจอดอยู่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น แต่ชาวประมงขึ้นจากเรือแล้วกำลังซักอวนอยู่ 3
พระองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือของซีโมน และทรงขอให้เขาถอยไปจากฝั่ง
หน่อยหนึ่ง แล้วพระองค์ทรงนั่งลงสอนประชาชนจากเรือนั้น 4 เมื่อพระองค์ตรัสสอน
เสร็จแล้ว จึงตรัสแก่ซีโมนว่า “**จงถอยออกไปที่น้ำลึกหย่อนอวนต่างๆลงจับปลา**”
5 ซีโมนทูลตอบพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายทอดอวนคืนยังรุ่ง
ไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพระองค์จะหย่อนอวนลงตามพระดำรัสของพระองค์” 6 เมื่อเขา
หย่อนลงแล้ว ก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของเขาขาด 7 เขาจึงทำสำคัญแก่ผู้ร่วม
งานที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็มาช่วย แล้วได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือ
เริ่มจมลง 8 ฝ่ายซีโมนเปโตรเมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่พระชานุของพระเยซูทูลว่า “
โอ พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคน
บาป” 9 เพราะว่าเขากับคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจด้วยปลาเป็นอันมากที่เขา
จับได้นั้น 10 ยากอบและยอห์นบุตรชายของเศเบดี ผู้ร่วมงานกับซีโมนก็ประหลาดใจ
เหมือนกัน พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า “**อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน**”
11 เมื่อเขานำเรือมาถึงฝั่งแล้ว เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงรักษาชายโรคเรื้อนให้หาย *(มธ 8:2-4; มก 1:40-44)*

12 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในเมืองหนึ่ง ดูเถิด มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อ
เขาเห็นพระเยซูก็ซบหน้าลงถึงดินอ้อนวอนทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่
พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้” 13 พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์
ถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า “**เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด**” ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขา
ก็หาย 14 พระองค์จึงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใด และตรัสว่า “**แต่จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้วตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว**” 15 แต่กิตติศัพท์ของพระองค์
ยิ่งเลื่องลือไป และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะฟังพระองค์ และรับการ
รักษาโรคต่างๆของเขา 16 แต่พระองค์เสด็จออกไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐาน

ทรงรักษาคนอัมพาต *(มธ 9:2-8; มก 2:1-12)*

17 คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ฝ่าย
พระราชบัญญัตินั่งอยู่ด้วย เป็นผู้มาจากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุง
เยรูซาเล็ม ฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค 18 และ
ดูเถิด มีผู้หามคนอัมพาตคนหนึ่งนอนบนที่นอน และเขาหาช่องที่จะหามคนอัมพาต
นั้นเข้ามาวางตรงพระพักตร์ของพระองค์ 19 เมื่อหาช่องเอาเข้ามาไม่ได้เพราะคนมาก
เขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้านหย่อนคนอัมพาตลงมา ทั้งที่นอนตามช่องกระเบื้อง
ตรงกลางหมู่คนต่อพระพักตร์พระเยซู 20 เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของ

เขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า “**บุรุษเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว**” 21 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเริ่มคิดในใจว่า “คนนี้ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น” 22 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “**ไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้** 23 **ที่จะว่า “บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” หรือจะว่า “จงลุกขึ้นเดินไปเถิด” นั้น ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน** 24 **แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้**” (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) “**เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด**” 25 ในทันใดนั้น เขาจึงลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น กลับไปบ้านของตน พลางร้องสรรเสริญพระเจ้า 26 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจและได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มไปด้วยความกลัวและพูดว่า “วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด”

ทรงเรียกเลวี *(มธ 9:9; มก 1:13-14)*

27 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระองค์ได้เสด็จออกไป และทอดพระเนตรเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่ง ชื่อเลวีนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “**จงตามเรามาเถิด**” 28 เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลุกขึ้นตามพระองค์ไป 29 เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในเรือนของตนเพื่อเป็นเกียรติยศแก่พระองค์ มีคนมากมายเป็นคนเก็บภาษีและคนอื่นๆมาเอนกายลงรับประทานด้วยกัน 30 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์ของเขา และพวกฟาริสีกระซิบบ่นติพวกสาวกของพระองค์ว่า “เหตุไฉนพวกท่านมากินและดื่มร่วมกับพวกเก็บภาษีและพวกคนบาป” 31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ** 32 **เรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนที่เห็นว่าตัวชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่**” 33 เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า “ทำไมพวกศิษย์ของยอห์นถืออดอาหารเนืองๆและอธิษฐานอ้อนวอน และศิษย์ของพวกฟาริสีก็ถือเหมือนกัน แต่สาวกของท่านกินและดื่ม” 34 ฝ่ายพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “**ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวอดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ** 35 **แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร**”

คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อและถุงหนัง *(มธ 9:16-17; มก 2:21-22)*

36 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาข้อหนึ่งแก่เขาด้วยว่า “**ไม่มีผู้ใดฉีกท่อนผ้าจากเสื้อใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไป ทั้งท่อนผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่สมกับเสื้อเก่าด้วย** 37 **ไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าขาดไป และน้ำองุ่นจะรั่ว ถุงหนังก็จะเสียไปด้วย** 38 **แต่น้ำองุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ ทั้งสองจะถนอมรักษาด้วยกันได้** 39 **ไม่มีผู้ใดเมื่อดื่มน้ำองุ่นเก่าแล้ว จะอยากได้น้ำองุ่นใหม่ทันที เพราะเขาว่า “ของเก่านั้นก็ดีกว่า”** ”

6

พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต *(มธ 12:1-8; มก 2:23-28)*

1 ต่อมาในวันสะบาโตที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์กำลังเสด็จไปที่ในนา และพวกสาวกของพระองค์ก็เด็ดรวงข้าวขยี้กิน 2 บางคนในพวกฟาริสีจึงกล่าวแก่เขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต” 3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านเรื่องนี้อีกหรือ ที่ดาวิดได้กระทำเมื่ออดอยาก**

ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย 4 **คือท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับ**
ประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ทั้งให้พรรคพวกด้วย ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่
ให้ใครรับประทานเว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น 5 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **บุตรม**
นุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย

ทรงรักษาชายมือลีบ *(มธ 12:9-14; มก 3:1-6)*

6 ต่อมาในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน ที่
นั่นมีชายคนหนึ่งมือขวาลีบ 7 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่า
พระองค์จะทรงรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ 8 แต่
พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสแก่คนมือลีบนั้นว่า **จงลุกขึ้นมายืนอยู่**
ข้างหน้า เขาก็ลุกขึ้นยืน 9 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **เราจะถามท่านทั้ง**
หลายว่า ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำการดีหรือทำการ
ร้าย จะช่วยชีวิตดีหรือจะผลาญชีวิตดี 10 พระองค์จึงทอดพระเนตรดูทุกคนโดย
รอบ แล้วตรัสกับชายคนนั้นว่า **จงเหยียดมือออกเถิด** เขาก็กระทำตาม และมือของ
เขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง 11 แต่คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล และ
ปรึกษากันว่าจะกระทำอย่างไรแก่พระเยซูได้

ทรงเลือกอัครสาวกสิบสองคน *(มธ 10:2-4; มก 3:13-19)*

12 ต่อมาคราวนั้นพระองค์เสด็จไปที่ภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐานต่อพระเจ้า
คืนยังรุ่ง 13 ครั้นรุ่งเช้าแล้วพระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์ แล้วทรงเลือกสิบสอง
คนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครสาวก 14 คือซีโมน (ที่พระองค์ทรง
ให้ชื่ออีกว่า เปโตร อันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น ฟีลิปและบารโธโลมิ
ว 15 มัทธิวและโธมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่า เศโลเท 16 ยูดาสน้
องชายของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอทที่เป็นผู้ทรยศพระองค์ด้วย 17 แล้วพระองค์กับ
อัครสาวกก็ลงมายืน ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง พร้อมกับหมู่สาวกของพระองค์ และประชาชน
เป็นอันมากซึ่งมาจากทั่วแคว้นยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม และจากตำบลชายทะเลในเขตเมือง
ไทระและเมืองไซดอน เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขา 18 และ
บรรดาคนที่ต้องทนทุกข์เพราะผีโสโครก เขาก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย 19 ประชาชน
ต่างก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามีฤทธิ์ซ่านออกจากพระองค์รักษาเขาให้
หายทุกคน

ความสุขอันเปี่ยมล้น *(มธ 5:2-12)*

20 พระองค์ทอดพระเนตรแลดูเหล่าสาวกของพระองค์ตรัสว่า **ท่านทั้งหลายที่**
เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของท่าน 21 **ท่านทั้ง**
หลายที่อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้
เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้หัวเราะ 22 **ท่านทั้งหลายจะเป็นสุขเมื่อคน**
ทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน และจะไล่ท่านออกจากพวกเขา และจะประณามท่าน
และจะเหยียดชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่วช้า เพราะท่านเห็นแก่บุตรมนุษย์ 23 **ใน**
วันนั้นท่านทั้งหลายจงชื่นชม และเต้นโลดด้วยความยินดี เพราะ ดูเถิด บำเหน็จ
ของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะว่าบรรพบุรุษของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่
พวกศาสดาพยากรณ์เหมือนกัน 24 **แต่วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าเจ้า**
ได้รับสิ่งที่เล้าโลมใจแล้ว 25 **วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่อิ่มหนำแล้ว เพราะว่าเจ้า**
จะอดอยาก วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่หัวเราะเวลานี้ เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และ

**ร้องไห้ 26 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งหลายจะยอว่าเจ้าดี เพราะบรรพบุรุษ
ของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน 27 แต่เราบอกท่านทั้ง
หลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน 28 จง
อวยพรแก่คนที่แช่งด่าท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่เคี่ยวเข็ญท่าน 29 ผู้ใดตบแก้ม
ของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่าน
ไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม 30 จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และถ้า
ใครได้ริบเอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน 31 จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่าน
ปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน 32 แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จะนับว่าเป็น
คุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยังรักผู้ที่รักเขาเหมือนกัน 33 ถ้าท่านทั้งหลาย
ทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน เพราะว่าคนบาปก็กระทำ
เหมือนกัน 34 ถ้าท่านทั้งหลายให้ยืมเฉพาะแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขาอีก
จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยังให้คนบาปยืมโดยหวังว่าจะได้
รับคืนจากเขาอีกเท่ากัน 35 แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา
จงให้เขายืมโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์
และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คน
อกตัญญูและคนชั่ว 36 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณา เหมือน
อย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา 37 อย่าวินิจฉัยโทษเขา และท่าน
ทั้งหลายจะไม่ได้ถูกวินิจฉัยโทษ อย่ากล่าวโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ถูกก
ล่าวโทษ จงยกโทษให้เขา และท่านจะได้รับการอภัยโทษ 38 จงให้ และท่านจะได้
รับด้วย และในตักของท่านจะได้รับตวงด้วยทะนานถ้วนยัดสั่นแน่นพูนล้นใส่ให้
เพราะว่าท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น”**
39 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นคำอุปมาด้วยว่า “**คนตาบอดจะนำทางคนตาบอด
ได้หรือ ทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือ 40 ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้
รับการฝึกสอนครบแล้วก็จะเป็นเหมือนครูของตน 41 เหตุไฉนท่านมองดูผงที่ใน
ตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง 42 เหตุ
ไฉนท่านจึงจะพูดกับพี่น้องของท่านว่า “พี่น้องเอ๋ย ให้เราเขี่ยผงออกจากตาของ
เธอ” แต่ที่จริงท่านเองยังไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านคนหน้าซื่อใจ
คด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัดจึงจะเขี่ย
ผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้ 43 ด้วยว่าต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผลเลว หรือต้นไม้
เลวย่อมไม่เกิดผลดี 44 เพราะว่าจะรู้จักต้นไม้ทุกต้นได้ก็เพราะผลของมัน เพราะ
ว่าเขาย่อมไม่เก็บผลมะเดื่อจากต้นไม้มีหนาม หรือย่อมไม่เก็บผลองุ่นจากพุ่มไม้
หนาม 45 คนดีก็ย่อมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ย่อม
เอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมา
อย่างนั้น 46 เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า”
แต่ไม่กระทำตามที่เราบอกนั้น**

เรือนที่สร้างบนศิลา *(มธ 7:24-27)*

**47 ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเรา และกระทำตามคำนั้น เราจะแจ้งให้ท่าน
ทั้งหลายรู้ว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด 48 เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือน เขา
ขุดลึกลงไป แล้วตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำมาท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบ**

กระทั่ง แต่ทำให้เรือนนั้นหวั่นไหวไม่ได้ เพราะได้ตั้งรากบนศิลา 49 **ส่วนคนที่ได้ยินและมิได้กระทำตาม เปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือนบนดินไม่ก่อราก เมื่อกระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบกระทั่ง เรือนนั้นก็พังทลายลงทันที และความพินาศของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก**

7

ทรงรักษาผู้รับใช้ของนายร้อย *(มธ 8:5-13)*

1 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นให้คนทั้งหลายฟังเสร็จแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไป
ในเมืองคาเปอรนาอุม 2 มีผู้รับใช้ของนายร้อยคนหนึ่งที่นายรักมากป่วยเกือบจะตาย
แล้ว 3 เมื่อนายร้อยได้ยินถึงพระเยซู จึงใช้ผู้ใหญ่บางคนของพวกยิวให้ไปอ้อนวอน
เชิญพระองค์เสด็จมารักษาผู้รับใช้ของตน 4 เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว เขา
ก็อ้อนวอนพระองค์ด้วยใจร้อนรนว่า นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะกระทำ
การนั้นให้ท่าน 5 เพราะว่าท่านรักชนชาติของเราและท่านได้สร้างธรรมศาลาให้เรา 6
พระเยซูจึงเสด็จไปกับเขา เมื่อพระองค์ไปเกือบจะถึงบ้านแล้ว นายร้อยจึงใช้เพื่อนฝูง
ไปหาพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนไม่
สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าใต้ชายคาของข้าพระองค์ 7 เพราะเหตุนั้น ข้าพระองค์
จึงคิดเห็นว่าไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย แต่ขอพระองค์ทรงตรัสสั่ง
และผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค 8 ด้วยว่าข้าพระองค์อยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยัง
มีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนี้ว่า ไป เขาก็
ไป บอกแก่คนนั้นว่า มา เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า จงทำสิ่งนี้ เขา
ก็ทำ 9 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น จึงทรง
เหลียวหลังตรัสกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า **เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้ในพวกอิสราเอล เราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้** 10 ฝ่ายคนที่รับใช้มานั้นเมื่อกลับ
ไปถึงบ้านก็ได้เห็นผู้รับใช้นั้นหายเป็นปกติแล้ว

บุตรชายของหญิงม่ายได้ฟื้นคืนชีพที่เมืองนาอิน

11 ต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่อนาอิน เหล่าสาวกของพระองค์
กับคนเป็นอันมากก็ไปด้วยกันกับพระองค์ 12 เมื่อพระองค์มาใกล้ประตูเมืองนั้น ดูเถิด
มีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เป็นบุตรชายคนเดียวของแม่ และนางก็เป็นหญิงม
่าย ชาวเมืองเป็นอันมากมากับหญิงนั้น 13 เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็น
มารดานั้น พระองค์ทรงเมตตากรุณาเขาและตรัสแก่เขาว่า **อย่าร้องไห้** 14 แล้ว
พระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ถูกต้องโลง คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงตรัสว
่า **ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลุกขึ้นเถิด** 15 คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งเริ่มพูด
พระองค์จึงทรงมอบชายหนุ่มให้แก่มารดาของเขา 16 ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัวและ
เขาสรรเสริญพระเจ้าว่า ท่านศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา
และ พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว 17 และกิตติศัพท์ของ
พระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และทั่วแว่นแคว้นล้อมรอบ 18 ฝ่ายพวกศิษย์
ของยอห์นก็ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง

พวกศิษย์ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทูลถามพระเยซู *(มธ 11:2-6)*

19 ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่านสองคน ใช้เขาไปหาพระเยซูทูลถามว่า ท่านเป็นผู้
ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น 20 เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้วเขา

ทูลว่า ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านให้ถามว่า ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้น
หรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น 21 ในเวลานั้น พระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้
หายจากความเจ็บป่วยและโรคต่างๆและให้พ้นจากวิญญาณชั่ว และคนตาบอดหลาย
คนพระองค์ได้ทรงรักษาให้เห็นได้ 22 แล้วพระเยซูตรัสตอบศิษย์สองคนนั้นว่า **จงไป
แจ้งแก่ยอห์นตามซึ่งท่านได้เห็นและได้ยินคือว่า คนตาบอดก็หายบอด คนง่อย
เดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าว
ประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา 23 บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเราเป็นอุปสรรค ผู้นั้น
เป็นสุข**

พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา *(มธ 11:7-13)*

24 เมื่อผู้ส่งข่าวทั้งสองของยอห์นไปแล้ว พระองค์จึงตั้งต้นตรัสกับประชาชนถึงยอห์
นว่า **ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลม
พัดหรือ 25 แต่ท่านทั้งหลายได้ไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด
คนนุ่งห่มผ้างดงามและอยู่อย่างดีวิเศษย่อมอยู่ในราชสำนัก 26 แต่ท่านทั้งหลาย
ออกไปดูอะไร ดูศาสดาพยากรณ์หรือ แน่ทีเดียว เราบอกท่านว่า ยิ่งกว่าศาสดา
พยากรณ์อีก 27 คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไป
ข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน 28 เราบอกท่านทั้ง
หลายว่า ในบรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีศาสดาพยากรณ์ผู้ใดใหญ่
กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้าก็ใหญ่
กว่ายอห์นเสียอีก** 29 ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่า
พระเจ้ายุติธรรมโดยที่เขาได้รับบัพติศมาของยอห์นแล้ว

คำวิจารณ์อย่างไร้เหตุผลของพวกฟาริสี

30 แต่พวกฟาริสีและพวกนักกฎหมายปฏิเสธพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขา
โดยที่มิได้รับบัพติศมาจากยอห์น 31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า **เหตุฉะนั้นเราจะ
เปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี และเขาเหมือนอะไร 32 เปรียบเหมือนเด็กนั่ง
ที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อนว่า พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ
พวกฉันได้พิลาปร่ำไห้ให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้ร้องไห้ 33 ด้วยว่ายอห์น
ผู้ให้รับบัพติศมาก็ไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำองุ่น และท่านทั้งหลายว่า
เขามีผีเข้าสิงอยู่ 34 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และท่านทั้งหลายว่า ดู
เถิด นี่เป็นคนกินเติบและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพวกคนเก็บภาษีและ
พวกคนบาป 35 แต่พระปัญญาก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยบรรดาผลแห่ง
พระปัญญานั้น**

หญิงคนชั่วชโลมพระเยซู

36 มีคนหนึ่งในพวกฟาริสีเชิญพระองค์ไปเสวยพระกระยาหารกับเขา พระองค์ก็เสด็จ
เข้าไปในเรือนของคนฟาริสีคนนั้น แล้วเอนพระกายลง 37 และดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่ง
ในเมืองนั้นซึ่งเป็นหญิงชั่ว เมื่อรู้ว่าพระเยซูทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ในบ้านของคน
ฟาริสีนั้น นางจึงถือผอบน้ำมันหอม 38 มายืนอยู่ข้างหลังใกล้พระบาทของพระองค์
เริ่มร้องไห้น้ำตาไหลชำระพระบาทและเอาผมเช็ด จุบพระบาทของพระองค์ และชโลม
พระบาทด้วยน้ำมันหอมนั้น 39 ฝ่ายคนฟาริสีที่ได้เชิญพระองค์เมื่อเห็นแล้วก็นึกในใจ

ว่า “ถ้าท่านนี้เป็นศาสดาพยากรณ์ก็จะรู้ว่า หญิงผู้นี้ที่ถูกต้องกายของท่านเป็นผู้ใดและ
เป็นคนอย่างไร เพราะนางเป็นคนชั่ว” 40 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**ซีโมนเอ๋ย เรา
มีอะไรจะพูดกับท่านบ้าง**” เขาทูลว่า “ท่านอาจารย์เจ้าข้า เชิญพูดไปเถิด”

ผู้ที่ได้รับการยกบาปมากก็รักมาก

41 พระองค์จึงตรัสว่า “**เจ้าหนี้คนหนึ่งมีลูกหนี้สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าร้อย
เหรียญเดนาริอัน อีกคนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าสิบเหรียญ 42 เมื่อเขาไม่มีอะไรจะใช้
หนี้แล้ว ท่านจึงโปรดยกหนี้ให้เขาทั้งสองคน เพราะฉะนั้นจงบอกเราว่า ในสอง
คนนั้น คนไหนจะรักเจ้าหนี้มากกว่า**” 43 ซีโมนจึงทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่า คนที
่เจ้าหนี้ได้โปรดยกหนี้ให้มากกว่า” พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “**ท่านคิดเห็นถูกแล้ว**”
44 พระองค์จึงทรงเหลียวหลังดูผู้หญิงนั้น และตรัสแก่ซีโมนว่า “**ท่านเห็นผู้หญิงนี้หรือ
เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าของเรา แต่นางได้เอาน้ำตา
ชำระเท้าของเรา และได้เอาผมของตนเช็ด 45 ท่านมิได้จุบเรา แต่ผู้หญิงนี้ตั้งแต่
เราเข้ามามิได้หยุดจุบเท้าของเรา 46 ท่านมิได้เอาน้ำมันชโลมศีรษะของเรา แต่
นางได้เอาน้ำมันหอมชโลมเท้าของเรา 47 เหตุฉะนั้น เราบอกท่านว่า ความผิด
บาปของนางซึ่งมีมากได้โปรดยกเสียแล้วเพราะนางรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยก
โทษน้อย ผู้นั้นก็รักน้อย**” 48 พระองค์จึงตรัสแก่นางว่า “**ความผิดบาปของเจ้าโปรด
ยกเสียแล้ว**” 49 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เอนกายอยู่ด้วยกันกับพระองค์ เริ่มนึกในใจว่า “คน
นี้เป็นใครแม้ความผิดบาปก็ยกให้ได้” 50 พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า “**ความเชื่อ
ของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด**”

8

การประกาศและการรักษาในแคว้นกาลิลี

1 ต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปตามทุกบ้านทุกเมือง ทรงประกาศข่าวประเสริฐ
แห่งอาณาจักรของพระเจ้า สาวกสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์ 2 พร้อมกับผู้หญิงบาง
คนที่มีวิญญาณชั่วออกจากนางและที่หายโรคต่างๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวมักดาลา ที่
ได้ทรงขับผีออกจากนางเจ็ดผี 3 และโยอันนาภรรยาของคูซา ต้นเรือนของเฮโรด และ
ซูซันนา และผู้หญิงอื่นๆหลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยการถวายสิ่งของของเขา

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่าน *(มธ 13:1-23;* มก *4:1-20)*

4 เมื่อประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมาหาพระองค์จากทุกเมือง
พระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมาว่า 5 “**มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน
และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชนั้นก็ตกตามหนทางบ้าง ถูกเหยียบย่ำ และนกใน
อากาศมากินเสีย 6 บ้างก็ตกที่หิน และเมื่องอกขึ้นแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะที่
ไม่ชื้น 7 บ้างก็ตกที่กลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาด้วยปกคลุมเสีย 8 บ้าง
ก็ตกที่ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า**” ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรง
ร้องว่า “**ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด**” 9 เหล่าสาวกจึงทูลถามพระองค์ว่า “คำอุปมานั้น
หมายความว่าอย่างไร” 10 พระองค์จึงตรัสว่า “**ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของ
พระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อ
เมื่อเขาดูก็ไม่เห็น และเมื่อเขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ 11 คำอุปมานั้นก็อย่างนี้ เมล็ดพืช
นั้นได้แก่พระวจนะของพระเจ้า 12 ที่ตกตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน**

แล้วพญามารมาชิงเอาพระวจนะจากใจของเขา เพื่อไม่ให้เขาเชื่อและรอดได้
13 **ซึ่งตกที่หินนั้นได้แก่คนเหล่านั้นทีได้ยินแล้วก็รับพระวจนะนั้นด้วยความปรีดี**
แต่ไม่มีราก เชื่อได้แต่ชั่วคราว เมื่อถูกทดลองเขาก็หลงเสียไป 14 **ที่ตกกลางหนาม**
นั้นได้แก่คนเหล่านั้นทีได้ยินแล้วออกไป และความปรารภปรารมย์ ทรัพย์สมบัติ
ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ก็ปกคลุมเขา ผลของเขาจึงไม่เติบโต 15 **และซึ่งตกที่**
ดินดีนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นทีได้ยินพระวจนะด้วยใจซื่อสัตย์และใจที่ดีแล้วก็จดจำ
ไว้ จึงเกิดผลด้วยความเพียร

คำอุปมาเกี่ยวกับเทียนที่จุดไว้ *(*มธ *5:15-16;* มก *4:21-23;* ลก *11:33)*

16 **ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะเอาภาชนะครอบไว้ หรือวางไว้ใต้เตียง แต่ตั้ง**
ไว้ที่เชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้ 17 **ด้วยว่าไม่มีสิง**
ใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิงใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้จะไม่ต้อง
แพร่งพราย 18 **เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไรก็จงเอาใจจดจ่อ เพราะ**
ว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีอยู่
นั้นจะทรงเอาไปจากเขา

มารดาและพวกน้องชายของพระเยซูก็เหมือนกับคนอื่นๆ *(*มธ *12:46-50;* มก *3:31-35)*

19 ครั้งนั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่เข้าไปถึงพระองค์
ไม่ได้เพราะคนมาก 20 มีคนทูลพระองค์ว่า มารดาและน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้าง
นอกปรารถนาจะพบพระองค์ 21 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **มารดาของเรา และพี่**
น้องของเราคือคนเหล่านั้นทีได้ฟังพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม

พระเยซูทรงสั่งให้พายุสงบลง *(*มธ *8:23-27;* มก *4:36-41)*

22 อยู่มาวันหนึ่งพระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ตรัส
แก่เขาว่า **ให้เราข้ามทะเลสาบไปฟากข้างโน้น** เขาก็ถอยเรือออกไป 23 เมื่อกำลัง
แล่นไปพระองค์ทรงบรรทมหลับ และบังเกิดพายุกล้ากลางทะเลสาบ น้ำเข้าเรืออยู่น่า
กลัวจะมีอันตราย 24 เขาจึงมาปลุกพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้า
ทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและคลื่น แล้วคลื่นลมก็
หยุดเงียบสงบทีเดียว 25 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน** เขา
เหล่านั้นกลัวและประหลาดใจพูดกันว่า ท่านผู้นี้เป็นผู้ใดจึงสั่งบังคับลมและน้ำได้ และ
ลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน

คนคลั่งเพราะถูกผีสิงในเมืองกาดารา *(*มธ *8:28-34;* มก *5:1-17)*

26 เขาแล่นไปถึงแขวงชาวเมืองกาดาราที่อยู่ตรงข้ามกาลิลี 27 เมื่อพระองค์เสด็จขึ้น
บกแล้ว มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์ คนนั้นมีผีเข้าสิงอยู่นานแล้ว และมิ
ได้สวมเสื้อ มิได้อยู่เรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ 28 ครั้นเห็นพระเยซูเขาก็โห่ร้อง และ
กราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ร้องเสียงดังว่า ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด
ข้าพระองค์เกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ขอพระองค์อย่าทรมานข้าพระองค์ 29 (ที่พูด
เช่นนี้ก็เพราะพระองค์ได้สั่งผีโสโครกให้ออกมาจากตัวคนนั้น ด้วยว่าผีนั้นแผลงฤทธิ์
ในตัวเขาบ่อยๆ และเขาถูกจำด้วยโซ่ตรวน แต่เขาได้หักเครื่องจำนั้นเสีย แล้วผีก็นำ
เขาไปในที่เปลี่ยว) 30 ฝ่ายพระเยซูตรัสถามมันว่า **เจ้าชื่ออะไร** มันทูลตอบว่า ชื่อ
กอง ด้วยว่ามีผีหลายตนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา 31 ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์มิให้สั่งให้

มันลงไปยังนรกขุมลึก 32 ตำบลนั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ภูเขา ผีเหล่านั้นได้
อ้อนวอนพระองค์ขออนุญาตให้มันเข้าสิงในฝูงสุกร พระองค์ก็ทรงอนุญาต 33 ผีเหล่า
นั้นจึงออกมาจากคนนั้น แล้วเข้าอยู่ในตัวสุกร สุกรทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าผา
ชันลงไปในทะเลสาบสำลักน้ำตาย 34 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่าง
ก็หนีไปเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและนอกเมือง 35 คนทั้งหลายจึงออกไปดูเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนนั้นที่มีผีออกจากตัวนุ่งห่มผ้ามีสติอารมณ์
ดี นั่งใกล้พระบาทพระเยซู เขาทั้งหลายก็พากันกลัว 36 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็น ก็เล่า
ให้เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิงได้หายปกติอย่างไร 37 ชาวเมืองกาดาราและคนทั้ง
ปวงที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึงอ้อนวอนพระองค์ให้ไปเสียจากเขา เพราะว่าเขากลัวยิ่ง
นัก พระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับไป 38 คนที่ผีออกจากตัวนั้นอ้อนวอนขอติดตามพระ
องค์ แต่พระเยซูส่งเขาออกไป ตรัสสั่งว่า 39 **จงกลับไปบ้านเรือนของตัว และบอก
ถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า** แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คนทั้ง
เมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน

บุตรสาวของไยรัสฟื้นคืนชีพและหญิงผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์ *(มธ 9:18-26; มก 5:22-43)*

40 ต่อมาเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี
เพราะเขาทั้งหลายคอยท่าพระองค์อยู่ 41 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อไยรัส เป็นนายธรรม
ศาลา มากราบลงที่พระบาทพระเยซู อ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในเรือนของเขา
42 เพราะว่าเขามีบุตรสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนป่วยอยู่
เกือบจะตาย เมื่อพระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ 43 มีผู้หญิงคนหนึ่ง
เป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว และได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของเธอเป็นค่าหมอ ไม่มีผู้
ใดรักษาให้หายได้ 44 ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลังถูกต้องชายฉลองพระองค์ และในทันใด
นั้นเลือดที่ตกก็หยุด 45 พระเยซูจึงตรัสถามว่า **ใครได้ถูกต้องเรา** เมื่อคนทั้งหลายได้
ปฏิเสธ เปโตรกับคนที่อยู่ด้วยกันจึงทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียด
เสียดพระองค์ และพระองค์ยังทรงถามอีกหรือว่า **ใครได้ถูกต้องเรา** 46 แต่พระ
เยซูตรัสว่า **มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ซ่านออกจากตัวเรา**
47 เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าจะซ่อนตัวไว้ไม่ได้แล้ว เธอก็เข้ามาตัวสั่นกราบลงตรงพระพักตร์
พระองค์ ทูลพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้ถูกต้องพระองค์เพราะเหตุอะไร และ
ได้หายโรคในทันใดนั้น 48 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **ลูกสาวเอ๋ย จงมีกำลังใจเถิด
ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด** 49 เมื่อพระองค์
กำลังตรัสอยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้านนายธรรมศาลา บอกเขาว่า ลูกสาวของท่านตาย
เสียแล้ว ไม่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ต่อไป 50 ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยินจึงตรัสแก่เขาว่า
อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นและลูกจะหายดี 51 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน
พระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร ยากอบ ยอห์น และบิดามารดาของเด็ก
นั้น 52 คนทั้งหลายจึงร้องไห้ร่ำไรเพราะเด็กนั้น แต่พระองค์ตรัสว่า **อย่าร้องไห้เลย
เขาไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่** 53 คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่า
เด็กนั้นตายแล้ว 54 ฝ่ายพระองค์ทรงไล่คนทั้งหมดออกไป แล้วทรงจับมือเด็กนั้น ตรัสว
่า **ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด** 55 แล้วจิตวิญญาณก็กลับเข้าในเด็กนั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที
พระองค์จึงตรัสสั่งให้เอาอาหารมาให้เขากิน 56 ฝ่ายบิดามารดาของเด็กนั้นก็ประหลาด
ใจ แต่พระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมานั้น

9

ทรงส่งอัครสาวกสิบสองคนออกไปประกาศ *(มธ 10:1-42; มก 6:7-13)*

1 พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน แล้วทรงประทานให้
เขามีอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือผีทั้งปวงและรักษาโรคต่างๆให้หาย 2 แล้วพระองค์
ทรงใช้เขาไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาคนป่วยเจ็บให้หาย 3 พระองค์
จึงตรัสสั่งเขาว่า “**อย่าเอาอะไรไปใช้ตามทาง เช่น ไม้เท้า หรือย่าม หรืออาหาร
หรือเงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว** 4 **และถ้าเข้าไปในเรือนไหน จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้น
จนกว่าจะไป** 5 **ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อท่านจะไปจากเมืองนั้น จงสะบัดผงคลี
ดินจากเท้าของท่านออกส่อให้เห็นความผิดของเขา**” 6 เหล่าสาวกจึงออกไปตาม
เมืองต่างๆประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาคนป่วยเจ็บทุกแห่งให้หาย

ความตายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา *(มธ 14:1-12; มก 6:14-29)*

7 ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น จึงคิด
สงสัยมาก เพราะบางคนว่ายอห์นเป็นขึ้นมาจากความตาย 8 บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์มา
ปรากฏ คนอื่นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์โบราณกลับเป็นขึ้นมาอีก 9 เฮโรดจึงว่า “ยอห์น
นั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี้ที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า” แล้ว
เฮโรดจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน *(มธ 14:13-21; มก 6:30-44; ยน 6:1-4)*

10 ครั้นอัครสาวกกลับมาแล้ว เขาทูลพระองค์ถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น
พระองค์จึงพาเขาไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา 11 แต่เมื่อ
ประชาชนรู้แล้วจึงตามพระองค์ไป พระองค์ทรงต้อนรับเขา ตรัสสั่งสอนเขาถึง
อาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้หายโรคพระองค์ก็ทรงรักษาให้ 12 ครั้น
กำลังจะเย็นแล้ว สาวกสิบสองคนมาทูลพระองค์ว่า “ขอให้ประชาชนไปตามเมืองต่างๆ
และชนบทที่อยู่แถบนี้ หาที่พักนอนและหาอาหารรับประทาน เพราะที่เราอยู่นี้เป็นที
เปลี่ยว” 13 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “**พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด**” เขาทูลว่า “เราไม่
มีอะไรมาก มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสียแต่เราจะไปซื้ออาหารสำหรับ
คนทั้งปวงนี้” 14 เพราะว่าคนเหล่านั้นนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน พระองค์จึงสั่ง
เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “**จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ๆ ราวหมู่ละห้าสิบคน**”
15 เขาก็กระทำตาม คือให้คนทั้งปวงนั่งลง 16 เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลา
สองตัวนั้นแล้ว ก็แหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวก
ให้เขาแจกแก่ประชาชน 17 เขาได้กินอิ่มทุกคน แล้วเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนั้นได้
สิบสองกระบุง

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร *(มธ 16:13-20; มก 8:27-30)*

18 ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวกอยู่กับพระองค์ พระองค์
จึงตรัสถามเขาว่า “**คนทั้งปวงพูดกันว่า เราเป็นผู้ใด**” 19 เหล่าสาวกทูลตอบว่า “เขา
ว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์ แต่คนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพวก
ศาสดาพยากรณ์โบราณเป็นขึ้นมาใหม่” 20 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “**แล้วพวกท่าน
เล่าว่าเราเป็นผู้ใด**” เปโตรทูลตอบว่า “เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า” 21 พระองค์จึง
กำชับสั่งเขามิให้บอกความนี้แก่ผู้ใด

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึงความตายของพระองค์ สิ่งที่สาวกต้องสละ

22 ตรัสว่า “**บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวก**
ปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์จะปฏิเสธท่าน ในที่สุดท่านจะต้องถูกประหาร
ชีวิต แต่ในวันทีสามท่านจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่” 23 พระองค์จึงตรัสแก่เขา
ทั้งหลายว่า “**ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของ**
ตนแบกทุกวัน และตามเรามา 24 **เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสีย**
ชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด 25 **เพราะถ้าผู้ใดจะ**
ได้สิ่งของสิ้นทั้งโลกแต่ต้องเสียตัวของตนเองหรือถูกทิ้งเสีย ผู้นั้นจะได้ประโยชน์
อะไร 26 **เพราะถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมี**
ความอายเพราะผู้นั้น เมื่อท่านมาด้วยสง่าราศีของท่านเองและของพระบิดาและ
ของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์ 27 **แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคน**
ที่ยืนอยู่ที่นี่ ซึ่งยังจะไม่รู้รสความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า”

การจำแลงพระกายของพระคริสต์ *(มธ 17:1-8; มก 9:2-8)*

28 ต่อมาภายหลังพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นประมาณแปดวัน พระองค์จึงทรงพาเป
โตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน 29 ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐาน
อยู่ วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ 30
ดูเถิด มีชายสองคนสนทนาอยู่กับพระองค์ คือโมเสส และเอลียาห์ 31 ผู้มาปรากฏด้วย
สง่าราศี และกล่าวถึงการมรณาของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม 32 ฝ่ายเป
โตรกับคนที่อยู่ด้วยนั้นก็ง่วงเหงาหาวนอน แต่เมื่อเขาตาสว่างขึ้นแล้วเขาก็ได้เห็นสง่า
ราศีของพระองค์ และเห็นชายสองคนนั้นทียืนอยู่กับพระองค์ 33 ต่อมาเมื่อสองคนนั้น
กำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึงทูลพระเยซูว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี่ก็ดี
ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลัง
หนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” เปโตรไม่เข้าใจว่าตัวได้พูดอะไร 34 เมื่อเขากำลังพูด
คำเหล่านี้ มีเมฆมาคลุมเขาไว้ และเมื่อเข้าอยู่ในเมฆนั้นเขาก็กลัว 35 มีพระสุรเสียงออก
มาจากเมฆนั้นว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด” 36 เมื่อพระสุรเสียงนั้นสงบ
แล้ว พระเยซูทรงสถิตอยู่องค์เดียว เขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และในกาลครั้งนั้นเขามิ
ได้บอกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด

สาวกเก้าคนขาดอำนาจ พระเยซูทรงขับผีออก *(มธ 17:14-21; มก 9:14-29)*

37 ต่อมาวันรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกลงมาจากภูเขาแล้ว มีคนมากมายมา
พบพระองค์ 38 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งในหมู่ประชาชนนั้นร้องว่า “อาจารย์เจ้าข้า ขอ
พระองค์ทรงโปรดทอดพระเนตรบุตรชายของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีบุตรคนเดียว
39 และ ดูเถิด ผีมักจะเข้าสิงเขา เด็กก็โห่ร้องขึ้นทันที ผีทำให้เด็กนั้นชักดิ้น น้ำลายฟูม
ปาก ทำให้ตัวฟกช้ำ ไม่ใคร่ออกจากเขาเลย 40 ข้าพเจ้าได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์
ให้ขับมันออกเสีย แต่เขากระทำไม่ได้” 41 พระเยซูตรัสตอบว่า “**โอ คนในยุคที่ขาด**
ความเชื่อและมีทิฐิชั่ว เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวกเจ้า
นานเท่าใด จงพาบุตรของท่านมาที่นี่เถิด” 42 เมื่อเด็กนั้นกำลังมา ผีก็ทำให้เขาล้ม
ชักดิ้นใหญ่ แต่พระเยซูตรัสสำทับผีโสโครกนั้นและทรงรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้
บิดาเขา 43 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักเพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า แต่เมื่อ
เขาทั้งหลายยังประหลาดใจอยู่เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น
พระองค์จึงตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึงความตายของพระองค์อีก *(มธ 17:22-23; มก 9:30-32)*

44 **จงให้คำเหล่านี้เข้าหูของท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อม**
มือของคนทั้งหลาย 45 แต่คำเหล่านั้นสาวกหาได้เข้าใจไม่ ความก็ถูกซ่อนไว้จาก
เขา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ และเขาไม่กล้าถามพระองค์ถึงคำนั้น

เด็กเป็นแบบอย่าง *(มธ 18:1-5; มก 9:33-37)*

46 แล้วเหล่าสาวกก็เกิดเถียงกันว่า ในพวกเขาใครจะเป็นใหญ่ที่สุด 47 ฝ่ายพระเยซู
ทรงหยั่งรู้ความคิดในใจของเขา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์ 48 แล้วตรัสกับ
เขาว่า **ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆคนนี้ในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับ**
เรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา เพราะว่าในพวกท่านทั้งหลาย ผู้ใดเป็น
ผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่ 49 ฝ่ายยอห์นทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์
เจ้าข้า พวกข้าพระองค์เห็นผู้หนึ่งขับผีออกในพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้
ห้ามเขาเสีย เพราะเขาไม่ตามพวกเรามา 50 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า **อย่าห้ามเขาเลย**
เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ก็เป็นฝ่ายเราแล้ว

จากแคว้นกาลิลีผ่านแคว้นสะมาเรีย

51 ต่อมาครั้นจวนเวลาที่พระองค์จะทรงถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงมุ่งพระพักตร์แน่
วไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 52 และพระองค์ทรงใช้ผู้ส่งข่าวล่วงหน้าไปก่อน เขาก็เข้าไปใน
หมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรียเพื่อจะเตรียมไว้ให้พระองค์ 53 ชาวบ้านนั้นไม่รับรอง
พระองค์ เพราะดูเหมือนว่าพระองค์กำลังทรงมุ่งพระพักตร์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 54 และ
เมื่อสาวกของพระองค์ คือยากอบและยอห์นได้เห็นดังนั้น เขาทูลว่า พระองค์เจ้าข้า
พระองค์พอพระทัยจะให้ข้าพระองค์ขอไฟลงมาจากสวรรค์ เผาผลาญเขาเสียอย่างเอ
ลียาห์ได้กระทำนั้นหรือ 55 แต่พระองค์ทรงเหลียวมาห้ามปรามเขา และตรัสว่า **ท่าน**
ไม่รู้ว่าท่านมีจิตใจทำนองใด 56 **เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์**
แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด แล้วพระองค์กับเหล่าสาวกก็เลยไปที่หมู่บ้านอีก
แห่งหนึ่ง

ทรงลองใจผู้อาสาตามพระองค์ *(มธ 8:18-22)*

57 ต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า
พระองค์เจ้าข้า พระองค์เสด็จไปทางไหน ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปทางนั้น 58
พระเยซูตรัสแก่เขาว่า **สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุ**
ตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ 59 พระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า **จงตามเรามา**
เถิด แต่คนนั้นทูลตอบว่า พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดา
ข้าพระองค์ก่อน 60 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขา**
เองเถิด แต่ส่วนท่านจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า 61 อีกคนหนึ่งทูลว่า
พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่
อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน 62 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **ผู้ใดเอามือจับคันไถแล้ว**
หันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า

10

ทรงส่งพยานเจ็ดสิบคนออกไปประกาศ *(มธ 9:35-38; 10:1-42)*

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้และ
ใช้เขาออกไปทีละสองคนๆ ให้ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบล
ที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น 2 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “**การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่
นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็น
เจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์ 3 ไปเถอะ
ดูเถิด เราใช้ท่านทั้งหลายไปดุจลูกแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า 4 อย่าเอาไถ้เงิน
หรือย่าม หรือรองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง 5 ถ้าท่านจะเข้าไปในเรือน
ใดๆจงพูดก่อนว่า ‘ให้ความสุขมีแก่เรือนนี้เถิด’ 6 ถ้าลูกแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น
สันติสุขของท่านจะอยู่กับเขา ถ้าหาไม่ สันติสุขของท่านจะกลับอยู่กับท่านอีก
7 จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้น กินและดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้นด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะ
ได้รับค่าจ้างของตน อย่าเที่ยวจากเรือนนี้ไปเรือนโน้น 8 ถ้าท่านจะเข้าไปในเมือง
ใดๆและเขารับรองท่านไว้ จงกินของที่เขาตั้งให้ 9 และจงรักษาคนป่วยในเมือง
นั้นให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า ‘อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว’**

การพิพากษาอย่างรุนแรง *(มธ 11:20-24)*

10 **ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆและเขาไม่รับรองท่านไว้ จงออกไปที่กลางถนน
ของเมืองนั้นกล่าวว่า 11 ‘ถึงแม้ผงคลีดินแห่งเมืองของเจ้าทั้งหลายที่ติดอยู่กับ
เรา เราก็จะสะบัดออกเป็นทีแสดงว่า เราไม่เห็นพ้องกับเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายจง
เข้าใจความนี้เถิด คืออาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้เจ้าทั้งหลายแล้ว’ 12 เราบอก
ท่านทั้งหลายว่า โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะเบากว่าโทษของเมืองนั้น 13
วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา เพราะถ้าการมหัศจรรย์
ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้ง
สองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนขี้เถ้า กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว 14 แต่ในการ
พิพากษานั้น โทษของเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า 15 ฝ่าย
เจ้าเมืองคาเปอรนาอุม ซึ่งได้ถูกยกขึ้นเทียมฟ้า เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก
16 ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่เกลียดชังท่านทั้งหลายก็เกลียดชังเรา ผู้ที่
เกลียดชังเราก็เกลียดชังผู้ที่ทรงใช้เรามา”**

ความชื่นชมยินดีที่แท้จริง

17 ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลาย
ก็ได้อยู่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์” 18 พระองค์ตรัสกับ
เขาทั้งหลายว่า “**เราได้เห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ 19 ดูเถิด เราได้
ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบงูร้ายและแมลงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลัง
ศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย 20 แต่ว่าอย่าเปรมปรีดิ์ใน
สิ่งนี้ คือที่พวกผีอยู่ใต้บังคับของท่าน แต่จงเปรมปรีดิ์เพราะชื่อของท่านจดไว้
ในสวรรค์**” 21 ในโมงนั้นเอง พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดิ์ในพระวิญญาณ จึงตรั
สว่า “**โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์
ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและ
คนสุขุมรอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่ทารกน้อย ข้าแต่พระบิดา
ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นทีชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ 22 พระ
บิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นผู้ใด
นอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่**

พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้ 23 พระองค์ทรงเหลียวหลังไปทางเหล่าสาวกตรัส
เฉพาะแก่พวกเขาว่า **นัยน์ตาทั้งหลายที่ได้เห็นการณ์ซึ่งพวกท่านได้เห็นก็เป็นสุข**
24 **เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคน และกษัตริย์หลาย
องค์ ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามิเคยได้เห็น และอยากจะ
ได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขามิเคยได้ยิน**

ข้อสำคัญที่สุดของพระบัญญัติ

25 ดูเถิด มีนักกฎหมายคนหนึ่งยืนขึ้นทดลองพระองค์ทูลถามว่า อาจารย์เจ้าข้า
ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก 26 พระองค์ตรัสตอบเขา
ว่า **ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนว่าอย่างไร ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร** 27 เขาทูล
ตอบว่า จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุด
กำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง 28 พระองค์จึง
ตรัสแก่เขาว่า **ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิต** 29 แต่คน
นั้นปรารถนาจะแก้ตัวจึงทูลพระเยซูว่า แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า

คำอุปมาเกี่ยวกับชาวสะมาเรียที่ดี

30 พระเยซูตรัสตอบว่า **มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรี
โค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและทุบตี แล้วก็ละทิ้ง
เขาไว้เกือบจะตายแล้ว** 31 **เผอิญปุโรหิตคนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้
นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง** 32 **คนหนึ่งในพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่
นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง** 33 **แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมา
ถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มีใจเมตตา** 34 **เข้าไปหาเขาเอาผ้าพันบาดแผลให้ พลาง
เอาน้ำมันกับน้ำองุ่นเทใส่บาดแผลนั้น แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเองพามาถึง
โรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้** 35 **วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงิน
สองเดนาริอันมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกเขาว่า จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที
่จะเสียเกินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะใช้ให้** 36 **ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่า คนไหน
ปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น** 37 เขาทูลตอบว่า คือคนนั้น
แหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **ท่านจงไปทำเหมือน
อย่างนั้นเถิด**

มารธาและมารีย์

38 และต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึงทรงเข้าไปใน
หมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ 39 มาร
ธามีน้องสาวชื่อมารีย์ มารีย์ก็นั่งใกล้พระบาทพระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย 40
แต่มารธายุ่งในการปรนนิบัติมากจึงมาทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่
สนพระทัยหรือ ซึ่งน้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คน
เดียว ขอพระองค์สั่งเขาให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด 41 แต่พระเยซูตรัสตอบเธอว่า **มาร
ธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก** 42 **สิ่งซึ่งต้องการนั้
นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้**

11

แบบอย่างของการอธิษฐาน

1 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง พอจบแล้วสาวกของพระองค์คน
หนึ่งทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน เหมือนยอห์น
ได้สอนพวกศิษย์ของตน” 2 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “**เมื่อท่านอธิษฐานจงว่า “ข้า
แต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระ
องค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ น้ำพระทัยของ
พระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไร ก็ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกันอย่างนั้น
3 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกๆวัน 4 ขอทรง
โปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้าพระองค์ยกความผิดของทุก
คนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่
ขอให้ข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย” ”**

คำสอนอื่นๆเกี่ยวกับการอธิษฐาน

5 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “**ผู้ใดในพวกท่านมีมิตรสหายคนหนึ่ง และจะไปหามิตร
สหายนั้นในเวลาเที่ยงคืนพูดกับเขาว่า “เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อน
เถิด 6 เพราะเพื่อนของฉันคนหนึ่งเพิ่งเดินทางมาหาฉัน และฉันไม่มีอะไรจะให้
เขารับประทาน” 7 ฝ่ายมิตรสหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า “อย่ารบกวนฉันเลย
ประตูก็ปิดเสียแล้ว ทั้งพวกลูกก็นอนร่วมเตียงกับฉันแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้
ท่านไม่ได้” 8 เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบให้คนนั้นเพราะเป็
นมิตรสหายกัน แต่ว่าเพราะวิงวอนมากเข้า เขาจึงจะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่เขา
ต้องการ 9 เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้ว
จะเปิดให้แก่ท่าน 10 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่แสวงหาก็จะพบ และทุก
คนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา 11 มีผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอขนมปังจะเอา
ก้อนหินให้เขาหรือ หรือถ้าขอปลาจะเอางูให้เขาแทนปลาหรือ 12 หรือถ้าเขาขอไข่
จะเอาแมลงป่องให้เขาหรือ 13 เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยัง
รู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตใน
สวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์”**

พระเยซูทรงถูกกล่าวหาว่าขับผีออกโดยเบเอลเซบูล *(มธ 12:22-37)*

14 พระองค์ทรงขับผีใบ้อยู่ และต่อมาเมื่อผีออกแล้ว คนใบ้จึงพูดได้ และประชาชนก็
ประหลาดใจ 15 แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า “คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอล
เซบูลนายผีนั้น” 16 คนอื่นๆทดลองพระองค์ โดยขอจากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญ
จากสวรรค์ 17 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า “**ราชอาณา
จักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป ครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกับครัวเรือน
ก็จะล่มสลาย 18 และถ้าซาตานแก่งแย่งกันระหว่างมันเอง อาณาจักรของมันจะ
ตั้งอยู่อย่างไรได้ เพราะท่านทั้งหลายว่าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล 19 ถ้าเรา
ขับผีออกโดยเบเอลเซบูลนั้น พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจ
ของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน
20 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึง
ท่านแล้ว 21 เมื่อผู้มีกำลังมากคนหนึ่งถืออาวุธเฝ้าบ้านของตนอยู่ สิ่งของของ
เขาก็ปลอดภัย 22 แต่เมื่อคนมีกำลังมากกว่าเขามาต่อสู้ชนะเขา คนนั้นก็ชิงเอา
เครื่องอาวุธที่เขาได้วางใจนั้นไปเสีย แล้วแบ่งปันของที่เขาได้ริบเอาไปนั้น 23 ผู้**

ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

การกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี แต่ยังไม่มีความรอด *(มธ 12:43-45)*
24 **เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดารเพื่อแสวงหา**
ที่หยุดพัก และเมื่อไม่พบมันจึงกล่าวว่า ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมา
นั้น 25 และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นกวาดและตกแต่งไว้แล้ว 26 มันจึงไปรับเอา
ผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็เลว
ร้ายกว่าตอนแรก 27 ต่อมาเมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งในหมู่
ประชาชนร้องทูลพระองค์ว่า ครรภ์ซึ่งปฏิสนธิพระองค์และหัวนมที่พระองค์เสวยนั้นก็
เป็นสุข 28 แต่พระองค์ตรัสว่า **มิใช่เช่นนั้น แต่คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวจนะของ**
พระเจ้า และได้ถือรักษาพระวจนะนั้นไว้ ก็เป็นสุข

หมายสำคัญของโยนาห์ *(มธ 12:39-42)*
29 เมื่อคนทั้งปวงประชุมแน่นขึ้น พระองค์ตั้งต้นตรัสว่า **คนยุคนี้เป็นคนชั่ว มี**
แต่แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมาย
สำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น 30 ด้วยว่าโยนาห์ได้เป็นหมายสำคัญ
แก่ชาวนีนะเวห์ฉันใด บุตรมนุษย์จะเป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้ฉันนั้น 31 นางกษั
ตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุ
คนี้ ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของ
ซาโลมอน และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็มีอยู่ที่นี่ 32 ชนชาวนีนะเวห์จะลุกขึ้น
ในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าชาวนีนะเวห์
ได้กลับใจใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าโยนาห์มีอยู่ที่
นี่

จงให้แสงสว่างของตนส่องออกไป *(มธ 5:15-16;* มก *4:21-22)*
33 **ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอาถังครอบไว้ แต่ตั้งไว้**
บนเชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้ 34 ตาเป็นประทีปของ
ร่างกาย เหตุฉะนั้นเมื่อตาของท่านดี ทั้งตัวก็เต็มไปด้วยความสว่าง แต่เมื่อตา
ของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็เต็มไปด้วยความมืด 35 เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดีไม่
ให้ความสว่างซึ่งอยู่ในท่านเป็นความมืดนั่นเอง 36 เหตุฉะนั้น ถ้ากายทั้งสิ้นของ
ท่านเต็มด้วยความสว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็จะสว่างตลอด เหมือนอย่างแสงสว่าง
ของเทียนที่ส่องมาให้ท่าน 37 เมื่อพระองค์ยังตรัสอยู่ คนหนึ่งในพวกฟาริสีอ้อนวอน
พระองค์ให้เสวยกับเขา พระองค์จึงเสด็จเข้าไปทรงเอนพระกายลง 38 ฝ่ายคนฟาริสี
เมื่อเห็นพระองค์มิได้ทรงล้างก่อนเสวยก็ประหลาดใจ

รูปแบบแห่งความชอบธรรมที่ปรากฏเท่านั้นก็ยังไม่เพียงพอ *(มธ 23:13-35)*
39 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า **เจ้าพวกฟาริสีย่อมชำระถ้วยชามภายนอก**
แต่ภายในของเจ้าเต็มไปด้วยความโลภและความชั่วร้าย 40 คนโฉดเขลา ผู้ที่
ได้สร้างภายนอกก็ได้สร้างภายในด้วยมิใช่หรือ 41 แต่จงให้ทานตามซึ่งเจ้ามีอยู่
ภายใน และดูเถิด สิ่งสารพัดก็บริสุทธิ์แก่เจ้าทั้งหลาย 42 แต่วิบัติแก่เจ้า พวกฟา
ริสี ด้วยว่าพวกเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสะระแหน่และขมิ้นและผักทุกอย่าง และ

ได้ละเว้นการพิพากษาและความรักของพระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้
กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นก็ไม่ควรละเว้นด้วย 43 วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่า
พวกเจ้าชอบที่นั่งอันมีเกียรติในธรรมศาลาและชอบให้เขาคำนับที่กลางตลาด 44
วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าเจ้าทั้งหลาย
เป็นเหมือนที่ฝังศพซึ่งมิได้ปรากฏ และคนที่เดินเหยียบที่นั่นก็ไม่รู้ว่ามีอะไร

ทรงตำหนินักกฎหมาย การพิพากษาแก่คนยุคนี้

45 นักกฎหมายคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ซึ่งท่านว่าอย่างนั้น ท่านก็ติ
เตียนพวกเราด้วย 46 พระองค์ตรัสว่า **วิบัติแก่เจ้า พวกนักกฎหมายด้วย เพราะ**
พวกเจ้าเอาของหนักที่แบกยากนักวางบนมนุษย์ แต่ส่วนพวกเจ้าเองก็ไม่จับต้อง
ของหนักนั้นเลยแม้แต่นิ้วเดียว 47 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะเจ้าก่ออุโมงค์ฝัง
ศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์
นั้น 48 ดังนั้นพวกเจ้าจึงเป็นพยานว่าเจ้าเห็นชอบในการของบรรพบุรุษของเจ้า
ด้วยว่าเขาได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์นั้น แล้วพวกเจ้าก็ก่ออุโมงค์ฝังศพให้ 49
เหตุฉะนั้น พระปัญญาของพระเจ้าก็ตรัสด้วยว่า เราจะใช้พวกศาสดาพยากรณ์
และอัครสาวกไปหาเขา และเขาจะฆ่าเสียบ้าง และข่มเหงบ้าง 50 เพื่อคนยุ
คนี้แหละจะต้องรับผิดชอบในเรื่องโลหิตของบรรดาศาสดาพยากรณ์ ซึ่งต้องไหล
ออกตั้งแต่แรกสร้างโลก 51 คือตั้งแต่โลหิตของอาแบล จนถึงโลหิตของเศคา
ริยาห์ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชากับพระวิหาร เราบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
หลายว่า คนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบในโลหิตนั้น 52 วิบัติแก่เจ้า พวกนักกฎหมาย
ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย คือพวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และคนที่
กำลังเข้าไปนั้นเจ้าก็ได้ขัดขวางไว้ 53 เมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้นแก่เขา พวกธร
รมาจารย์และพวกฟาริสีก็ตั้งต้นยั่วเย้าพระองค์อย่างรุนแรง หมายให้ตรัสต่อไปหลาย
ประการ 54 คอยหวังจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อเขาจะฟ้องพระองค์ได้

12

เชื้อของพวกฟาริสี

1 ในระหว่างนั้นคนเป็นอันมากนับไม่ถ้วนชุมนุมเบียดเสียดกันอยู่ พระองค์ทรงตั้ง
ต้นตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า **ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริ**
สี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด 2 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย
หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์ 3 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งพวกท่านได้กล่าว
ในที่มืดจะได้ยินในที่สว่าง และซึ่งได้กระซิบในหูที่ห้องส่วนตัวจะต้องประกาศบน
ดาดฟ้าหลังคาบ้าน 4 มิตรสหายของเราเอ๋ย เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากลัว
ผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย และภายหลังไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก 5 แต่เราจะเตือนให้ท่านรู้
ว่าควรจะกลัวผู้ใด จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฆ่าแล้วก็ยังมีฤทธิ์อำนาจที่จะทิ้งลงใน
นรกได้ แท้จริงเราบอกท่านว่า จงกลัวพระองค์นั้นแหละ 6 นกกระจอกห้าตัวเขา
ขายสองบาทมิใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย 7 ถึงผม
ของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลาย
ก็ประเสริฐกว่านกกระจอกหลายตัว 8 และเราบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ผู้ใดที่จะ
รับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า
ด้วย 9 แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์

ของพระเจ้า 10 **ผู้ใดจะกล่าวร้ายต่อบุตรมนุษย์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นได้**
แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าวหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกโทษให้
ผู้นั้นไม่ได้ 11 **เมื่อเขาพาพวกท่านเข้าในธรรมศาลา หรือต่อหน้าเจ้าเมือง และ**
ผู้ที่มีอำนาจ อย่ากระวนกระวายว่าจะตอบอย่างไรหรืออะไร หรือจะกล่าวอะไร
12 **เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดสอนท่านในเวลาโมงนั้นเองว่า ท่าน**
ควรจะพูดอะไรบ้าง 13 และมีผู้หนึ่งในหมู่คนทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ขอสั่ง
พี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า 14 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **บุรุษ**
เอ๋ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน 15 แล้วพระองค์
จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า **จงระวังและเว้นเสียจากความโลภ เพราะว่าชีวิตของ**
บุคคลใดๆมิได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับเศรษฐีโง่

16 และพระองค์จึงตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า **ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่ง**
เกิดผลบริบูรณ์มาก 17 **เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า เราจะทำอย่างไรดี เพราะว่า**
เราไม่มีที่ที่จะเก็บผลของเรา 18 **เขาจึงคิดว่า เราจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉาง**
ของเราเสีย และจะสร้างใหม่ให้โตขึ้น แล้วเราจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมด
ของเราไว้ที่นั่น 19 **แล้วเราจะว่าแก่จิตใจของเราว่า จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติ**
มากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด 20 **แต่พระเจ้าตรัส**
แก่เขาว่า เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของ
ซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใครเล่า 21 **คนที่สำสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับ**
ตัว และมิได้มั่งมีจำเพาะพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ 22 และพระองค์ตรัสกับเหล่า
สาวกของพระองค์ว่า **เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึง**
ชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่าจะ
เอาอะไรนุ่งห่ม 23 **เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่า**
เครื่องนุ่งห่ม 24 **จงพิจารณาดูอีกา มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว และมิได้มียุ้งหรือฉาง**
แต่พระเจ้ายังทรงเลี้ยงมันไว้ ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกมากทีเดียว 25 **มีใคร**
ในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกศอกหนึ่ง
ได้หรือ 26 **เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะกระวนกระวายถึงสิ่**
งอื่นทำไมอีกเล่า 27 **จงพิจารณาดอกไม้ว่ามันงอกเจริญขึ้นอย่างไร มันไม่ทำงาน**
มันไม่ปั่นด้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็
มิได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้นี้ดอกหนึ่ง 28 **แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ**
งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้ที่มีความเชื่อน้อย
พระองค์จะทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 29 **ท่านทั้งหลายอย่าเสาะหา**
ว่าจะกินอะไรดีหรือจะดื่มอะไรและอย่ามีใจสงสัยเลย 30 **เพราะว่าคนทุกประเทศ**
ทั่วโลกเสาะหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่ว่าพระบิดาของท่านทั้งหลายทรงทราบแล้วว
าท่านต้องการสิ่งเหล่านี้ 31 **แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า**
แล้วจะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน 32 **ฝูงแกะเล็กน้อยเอ๋ย อย่ากลัว**
เลย เพราะว่าพระบิดาของท่านชอบพระทัยที่จะประทานอาณาจักรนั้นให้แก่ท่าน
33 **จงขายของที่ท่านมีอยู่และทำทาน จงกระทำถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้เก่า คือ**
ให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่เสื่อมสูญไป ที่ขโมยมิได้เข้ามาใกล้ และที่ตัว

มอดมิได้ทำลายเสีย 34 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย

เราควรจะคอยท่าการเสด็จกลับมาของพระเยซู

35 **ท่านทั้งหลายจงคาดเอวของท่านไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุดอยู่ 36 พวกท่านเองจงเหมือนคนที่คอยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อเมื่อนายมาเคาะประตูแล้ว เขาจะเปิดให้นายทันทีได้ 37 ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายนั้นจะคาดเอวไว้และให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลงและนายนั้นจะมาปรนนิบัติเขา 38 ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสามยาม และพบผู้รับใช้อยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็จะเป็นสุข 39 ให้เข้าใจอย่างนี้เถอะว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้ทะลวงเรือนของเขาได้ 40 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วย เพราะบุตรมนุษย์เสด็จมาในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน** 41 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นแก่พวกข้าพระองค์หรือ หรือตรัสแก่คนทั้งปวง

คำอุปมาเกี่ยวกับคนต้นเรือนสัตย์ซื่อ

42 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า **ใครเป็นคนต้นเรือนสัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา 43 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข 44 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของทั้งสิ้นของท่าน 45 แต่ถ้าผู้รับใช้นั้นจะคิดในใจว่า นายของข้าคงจะมาช้า แล้วจะตั้งต้นโบยตีผู้รับใช้ชายหญิงและกินดื่มเมาไป 46 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันทีเขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่เขาให้ไปอยู่กับคนที่ไม่เชื่อ 47 ผู้รับใช้นั้นทีได้รู้น้ำใจของนายและมิได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามน้ำใจนาย จะต้องถูกเฆี่ยนมาก 48 แต่ผู้ที่มิได้รู้ แล้วได้กระทำสิ่งซึ่งสมจะถูกเฆี่ยน ก็จะถูกเฆี่ยนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก**

พระคริสต์เสด็จมาเพื่อให้เกิดการแตกแยกกัน

49 **เรามาเพื่อจะทิ้งไฟลงบนแผ่นดินโลก และเราจะปรารถนาอะไรเล่า ถ้าหากไฟนั้นได้ติดขึ้นแล้ว 50 เราจะต้องรับบัพติศมาอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ 51 ท่านทั้งหลายคิดว่า เรามาเพื่อจะให้เกิดสันติภาพในโลกหรือ เราบอกท่านว่า มิใช่ แต่จะให้แตกแยกกันต่างหาก 52 ด้วยว่าตั้งแต่นี้ไปห้าคนในเรือนหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม 53 พ่อจะแตกแยกจากลูกชายและลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาวจากแม่ แม่สามีจากลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่สามี** 54 และพระองค์ตรัสกับประชาชนอีกว่า **เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆเกิดขึ้นในทิศตะวันตก ท่านก็กล่าวทันทีว่า ฝนจะตก และก็เป็นอย่างนั้นจริง 55 เมื่อท่านเห็นลมพัดมาแต่ทิศใต้ ท่านก็ว่า จะร้อนจัด และก็เป็นจริง 56 เจ้าคนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายรู้จักวิจัยความเป็นไปของแผ่นดินและท้องฟ้า แต่เหตุไฉนพวกเจ้าวิจัยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้ 57 เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินเอาเองว่าสิ่งไรเป็นสิ่งที่ถูก 58 เพราะเมื่อเจ้ากับโจทก์พากันไปหาผู้พิพากษา จงอุตส่าห์หาช่องที่จะปรองดองกับเขาเมื่อยังอยู่กลางทาง เกล**

ือกว่าเขาจะฉุดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังเจ้าไว้ในเรือนจำ 59 เราบอกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้ครบทุกสตางค์

13

กลับใจหรือพินาศ

1 ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลี ซึ่งปีลาตเอาโลหิตของเขาระคนกับเครื่องบูชาของเขา ให้พระองค์ฟัง 2 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า **ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นๆทั้งปวง เพราะว่าเขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้นหรือ 3 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้องพินาศเหมือนกัน 4 หรือสิบแปดคนนั้นซึ่งหอรบที่สิโลอัมได้พังทับเขาตายเสียนั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า เขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ 5 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน**

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อที่ไร้ผล *(อสย 5:1-7;* มธ *21:18-20)*

6 พระองค์ตรัสคำอุปมาต่อไปนี้ว่า **คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ 7 เขาจึงว่าแก่คนทีรักษาสวนองุ่นว่า ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงโค่นมันเสีย จะให้ดินรกไปเปล่าๆทำไม 8 แต่ผู้รักษาสวนองุ่นตอบเขาว่า นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ข้าพเจ้าพรวนดินเอาปุ๋ยใส่ 9 แล้วถ้ามันเกิดผลก็ดีอยู่ ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจงโค่นมันเสีย**

ทรงรักษาหญิงคนหนึ่งในวันสะบาโต

10 พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต 11 และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิงทำให้พิการมาสิบแปดปีแล้ว หลังโกง ยืดตัวขึ้นไม่ได้เลย 12 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขา จึงเรียกและตรัสกับเขาว่า **หญิงเอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว** 13 พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเขา และในทันใดนั้นเขาก็ยืดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า 14 แต่นายธรรมศาลาก็เคืองใจ เพราะพระเยซูได้ทรงรักษาโรคในวันสะบาโต จึงว่าแก่ประชาชนว่า มีหกวันทีควรจะทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจงมาให้รักษาโรคเถิด แต่ในวันสะบาโตนั้นอย่าเลย 15 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า **คนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายทุกคนได้แก้วัวแก้ลาจากคอกมันพาไปให้กินน้ำในวันสะบาโตมิใช่หรือ 16 ดูเถิด ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นบุตรีของอับราฮัม ซึ่งซาตานได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดพ้นจากเครื่องจองจำอันนี้ในวันสะบาโต** 17 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่เป็นปฏิปักษ์กับพระองค์ต้องขายหน้า และประชาชนทั้งหลายก็เปรมปรีดิ์เพราะสรรพคุณความดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด *(*มธ *13:31-32;* มก *4:30-32)*

18 พระองค์จึงตรัสว่า **อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบอาณาจักรนั้นกับอะไรดี 19 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่ง**

ได้เอาไปปลูกในสวนของตน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศมาอาศัย
อยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ *(มธ 13:33)*

20 พระองค์ตรัสอีกว่า **เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด 21 ก็เปรียบ**
เหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเจือลงในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด
22 พระองค์เสด็จไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอนเขา และทรงดำเนินไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
23 มีคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้นน้อยหรือ พระองค์ตรัส
แก่เขาทั้งหลายว่า 24 **จงเพียรเข้าไปทางประตูคับแคบ เพราะเราบอกท่านทั้ง**
หลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้ 25 เมื่อเจ้าบ้านลุก
ขึ้นปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกเคาะที่ประตูว่า นายเจ้า
ข้าๆ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าเถิด และเจ้าบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้
จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน 26 ขณะนั้นท่านทั้งหลายเริ่มจะว่า ข้าพเจ้าได้กินได้
ดื่มกับท่าน และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกข้าพเจ้า 27 เจ้าบ้านนั้นจะว่า
เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน เจ้าผู้กระทำความชั่ว
ช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา 28 เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ
และบรรดาศาสดาพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่านเองถูกขับไล่
ไสส่งออกไปภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 29 จะมีคนมาจาก
ทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ จะมาเอนกายลงในอาณาจักรของ
พระเจ้า 30 และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่เป็นคนต้น
กลับเป็นคนสุดท้าย 31 ในวันนั้นเอง มีพวกฟาริสีบางคนมาทูลพระองค์ว่า ท่านจง
ไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเฮโรดใคร่จะประหารชีวิตของท่านเสีย 32 พระองค์จึงตรัสแก่
เขาว่า **จงไปบอกสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า ดูเถิด เราขับผีออกและรักษาโรคในวันนี้**
และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ 33 แต่ว่าจำเป็นซึ่งเราจะเดินไป
วันนี้ พรุ่งนี้ และมะรืนนี้ เพราะว่าศาสดาพยากรณ์จะถูกฆ่านอกกรุงเยรูซาเล็มก็
หามิได้

พระเยซูทรงคร่ำครวญเพราะกรุงเยรูซาเล็มที่หลงทาง *(มธ 23:37-39; ลก 19:41-44)*

34 **โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้**
มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่
ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ 35 ดูเถิด บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้
รกร้างแก่เจ้า และเราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีก
จนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่า ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนาม
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ

14

ทรงรักษาชายเป็นโรคมานน้ำในวันสะบาโต

1 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของขุนนางคนหนึ่งในพวกฟาริสีในวันสะบา
โต จะเสวยพระกระยาหาร เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์ 2 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเป็น
โรคมานน้ำอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ 3 พระเยซูจึงตรัสถามพวกนักกฎหมายและพวก
ฟาริสีว่า **ถ้าจะรักษาคนป่วยในวันสะบาโตจะผิดพระราชบัญญัติหรือไม่** 4 เขา

ทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์ทรงรับและรักษาคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป 5 พระองค์จึง
ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “**คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะมีลาหรือวัวตกบ่อ จะไม่รีบฉุด
ลากมันออกในวันสะบาโตหรือ**” 6 เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้

คำอุปมาเกี่ยวกับแขกรับเชิญผู้เย่อหยิ่ง

7 ฝ่ายพระองค์เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนทั้งหลายที่รับเชิญนั้นได้เลือกเอาที่อันมี
เกียรติ พระองค์จึงตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า 8 “**เมื่อผู้ใดเชิญท่านไปในการเลี้ยงสมรส
อย่าเอนกายลงในที่อันมีเกียรติ เกลือกว่าเขาได้เชิญคนมีเกียรติมากกว่าท่านอีก
9 และเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านทั้งสองนั้นจะมาพูดกับท่านว่า “จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้
เถิด” แล้วเมื่อนั้นท่านจะต้องเลื่อนลงมาที่ต่ำได้รับความอดสู 10 แต่เมื่อท่านได้
รับเชิญแล้ว จงไปเอนกายลงในที่ต่ำก่อน เพื่อว่าเมื่อเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านมาพู
ดกับท่านว่า “สหายเอ๋ย เชิญเลื่อนไปนั่งที่อันมีเกียรติ” แล้วท่านจะได้เกียรติต่อ
หน้าคนทั้งหลายที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันนั้น 11 เพราะว่าผู้ใดที่ได้ยกตัว
ขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น” 12 ฝ่ายพระองค์
ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า “**เมื่อท่านจะทำการเลี้ยง จะเป็นกลางวันหรือเวลา
เย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหาย หรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อนบ้านที่
มั่งมี เกลือกว่าเขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน 13 แต่เมื่อท่าน
ทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด 14 และท่านจะเป็นสุข
เพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทนเมื่อคนชอบ
ธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว**”

คำอุปมาเกี่ยวกับการเลี้ยงใหญ่ *(มธ 22:1-14)*

15 ฝ่ายคนหนึ่งที่เอนกายลงรับประทานด้วยกัน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นจึงทูลพระองค์
ว่า “ผู้ที่จะรับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นสุข” 16 พระองค์ตรัสกับ
เขาว่า “**ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิญคนเป็นอันมาก 17 เมื่อ
ถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็ใช้ผู้รับใช้ของตนไปบอกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้แล้วว
่า “เชิญมาเถิด เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว” 18 บรรดาคนทั้งหลายก็
เริ่มพากันขอตัว คนแรกบอกเขาว่า “ข้าพเจ้าได้ซื้อนาไว้และจะต้องไปดูนานั้น
ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ” 19 อีกคนหนึ่งว่า “ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไว้ห้าคู่และจะต้องไป
ลองดูวัวนั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ” 20 อีกคนหนึ่งว่า “ข้าพเจ้าพึ่งแต่งงานใหม่ เหตุ
ฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้” 21 ผู้รับใช้นั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อความให้เจ้านายฟัง นาย
เจ้าของบ้านก็โกรธ จึงสั่งผู้รับใช้ว่า “จงออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่และตรอก
น้อยในเมือง พาคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่” 22 แล้วผู้รับ
ใช้จึงบอกว่า “นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กระทำตามท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่”
23 เจ้านายจึงสั่งผู้รับใช้นั้นว่า “จงออกไปตามทางใหญ่และรั้วต้นไม้ทั้งหลาย และ
เร่งเร้าเขาให้เข้ามาเพื่อเรือนของเราจะเต็ม 24 เพราะเราบอกเจ้าว่า ในพวกคน
ทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้นั้น ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้ลิ้มเครื่องของเราเลย” ”

สิ่งที่สาวกต้องสละ

25 คนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์ พระองค์จึงทรงเหลียวหลังตรัสกับเขาว่า 26 “**ถ้า
ผู้ใดมาหาเรา และไม่ชังบิดามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้ทั้งชีวิต**

**ของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ 27 ผู้ใดมิได้แบกกางเขนของ
ตนตามเรามา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ 28 ด้วยว่าในพวกท่านมีผู้ใดเมื่อ
ปรารถนาจะสร้างป้อม จะไม่นั่งลงคิดราคาดูเสียก่อนว่า จะมีพอสร้างให้สำเร็จ
ได้หรือไม่ 29 เกรงว่าเมื่อลงรากแล้ว และกระทำให้สำเร็จไม่ได้ คนทั้งปวงที่เห
็นจะเริ่มเยาะเย้ยเขา 30 ว่า คนนี้ตั้งต้นก่อ แต่ทำให้สำเร็จไม่ได้ 31 หรือมี
กษัตริย์องค์ใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อื่น จะมิได้นั่งลงคิดดู
ก่อนหรือว่า ที่ตนมีพลทหารหมื่นหนึ่งจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้นได้
หรือไม่ 32 ถ้าสู้ไม่ได้ เมื่อยังอยู่ห่างกันก็จะใช้พวกทูตไปขอเป็นไมตรีกัน 33 ก็เช่น
นั้นแหละ ผู้ใดในพวกท่านที่มิได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่
ได้ 34 เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าแม้เกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอ
ย่างไรได้ 35 จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่
เขาก็ทิ้งเสียเท่านั้น ใครมีหู จงฟังเถิด**

15

พวกฟาริสีขี้บ่น

1 ครั้งนั้นบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์ 2 ฝ่าย
พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บ่นว่า คนนี้ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา

คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย *(มธ 18:12-14)*

3 พระองค์จึงตรัสคำอุปมาให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า 4 **ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะ
ร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะไม่ละเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไป
เที่ยวหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ 5 เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่บ่าแบก
มาด้วยความเปรมปรีดิ์ 6 เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญพวกมิตรสหายและเพื่อน
บ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบ
แกะของข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว 7 เราบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะ
มีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าคนชอบธรรม
เก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่**

คำอุปมาเกี่ยวกับเหรียญที่หายไป

8 **หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดเทียน
กวาดเรือนค้นหาให้ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ 9 เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่ามิตร
สหาย และเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดว่า จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะ
ข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว 10 เช่นนั้นแหละ เราบอกท่านทั้ง
หลายว่า จะมีความปรีดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่
กลับใจใหม่**

คำอุปมาเรื่องบุตรหายไป

11 พระองค์ตรัสว่า **ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน 12 บุตรคนน้อยพูดกับบิดาว
่า บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่ตกเป็นส่วนของข้าพเจ้าเถิด บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่
บุตรทั้งสอง 13 ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนน้อยนั้นก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมดแล้วไปเมือง
ไกล และได้ผลาญทรัพย์ของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักเลง 14 เมื่อใช้ทรัพย์หมดแล้
วก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขัดสน 15 เขาไปอาศัยอยู่กับ**

ชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา 16 เขาใคร่จะได้อิ่มท้องด้วยฝักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้อะไรเขากิน 17 เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้ว จึงพูดว่า "ลูกจ้างของบิดาเรามีมาก ยังมีอาหารกินอิ่มและเหลืออีก ส่วนเราจะมาตายเสียเพราะอดอาหาร 18 จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า "บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และทำผิดต่อหน้าท่านด้วย 19 ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด" "

บุตรที่หายไปก็กลับมาและความรื่นเริงยินดี

20 แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจุบเขา 21 ฝ่ายบุตรนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า "บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และต่อสายตาของท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป" 22 แต่บิดาสั่งผู้รับใช้ของตนว่า "จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา 23 จงเอาลูกวัวอ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด 24 เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก" เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี

บุตรคนใหญ่เปรียบได้กับพวกฟาริสี

25 ฝ่ายบุตรคนใหญ่นั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้บ้านแล้วก็ได้ยินเสียงมโหรีและเต้นรำ 26 เขาจึงเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน 27 ผู้รับใช้จึงตอบเขาว่า "น้องของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้ฆ่าลูกวัวอ้วนพีเพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ" 28 ฝ่ายพี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา 29 แต่เขาบอกบิดาว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านกี่ปีมาแล้ว และมิได้ละเมิดคำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นทีรื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า 30 แต่เมื่อลูกคนนี้ของท่าน ผู้ได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของท่านโดยคบหญิงโสเภณีมาแล้ว ท่านยังได้ฆ่าลูกวัวอ้วนพีเลี้ยงเขา" 31 บิดาจึงตอบเขาว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเราก็เป็นของเจ้า 32 แต่สมควรที่เราจะรื่นเริงและยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก" "

16

คำอุปมาเกี่ยวกับคนต้นเรือนอธรรม

1 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์อีกว่า "**ยังมีเศรษฐีที่มีคนต้นเรือน คนหนึ่งและมีคนมาฟ้องเศรษฐีว่า คนต้นเรือนนั้นผลาญสมบัติของท่านเสีย 2 เศรษฐีจึงเรียกคนต้นเรือนนั้นมาว่าแก่เขาว่า "เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่ต้นเรือนของเจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนต้นเรือนต่อไปไม่ได้" 3 คนต้นเรือนนั้นคิดในใจว่า "เราจะทำอะไรดี เพราะนายจะถอดเราเสียจากหน้าที่ต้นเรือน จะขุดดินก็ไม่มีกำลัง จะขอทานก็อายเขา 4 เรารู้แล้วว่าจะทำอะไรดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่ต้นเรือนแล้ว เขาจะรับเราไว้ในเรือนของ**

เขาได้ 5 คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทุกคน แล้วถามคนแรกว่า ท่านเป็น
หนี้นายข้าพเจ้ากี่มากน้อย 6 เขาตอบว่า เป็นหนี้น้ำมันร้อยถัง คนต้นเรือน
จึงบอกเขาว่า เอาบัญชีของท่านนั่งลงเร็วๆแล้วแก้เป็นห้าสิบถัง 7 แล้วเขาก็
ถามอีกคนหนึ่งว่า ท่านเป็นหนี้กี่มากน้อย เขาตอบว่า เป็นหนี้ข้าวสาลีร้อย
กระสอบ คนต้นเรือนจึงบอกเขาว่า จงเอาบัญชีของท่านแก้เป็นแปดสิบ 8 แล
้วเศรษฐีก็ชมคนต้นเรือนอธรรมนั้น เพราะเขาได้กระทำโดยความฉลาด ด้วยว่า
ลูกทั้งหลายของโลกนี้ ตามกาลสมัยเดียวกัน เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าลูกของ
ความสว่างอีก 9 เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงกระทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยทรัพย์
สมบัติอธรรม เพื่อเมื่อท่านพลาดไป เขาทั้งหลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอ
ันถาวรเป็นนิตย์ 10 คนที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยที่สุดจะสัตย์ซื่อในของมากด้วย
และคนที่อสัตย์ในของเล็กน้อยที่สุดจะอสัตย์ในของมากเช่นกัน 11 เหตุฉะนั้น ถ้า
ท่านทั้งหลายไม่สัตย์ซื่อในทรัพย์สมบัติอธรรม ใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแท้ให้
แก่ท่านเล่า 12 และถ้าท่านทั้งหลายมิได้สัตย์ซื่อในของของคนอื่น ใครจะมอบ
ทรัพย์อันแท้ให้เป็นของของท่านเล่า 13 ไม่มีผู้รับใช้ผู้ใดจะปรนนิบัตินายสองนาย
ได้ เพราะว่าจะชังนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่งหรือจะนับถือนายฝ่าย
หนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและจะปรนนิบัติเงิน
ทองพร้อมกันไม่ได้

พวกฟาริสีเยาะเย้ยคำสั่งสอนของพระเยซู

14 ฝ่ายพวกฟาริสีที่มีใจรักเงิน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นแล้วจึงเยาะเย้ยพระองค์ 15
แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **เจ้าทั้งหลายเป็นผู้ที่ทำทีดูเป็นคนชอบธรรมต่อหน้า**
มนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของเจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นทีนับถือมาก
ท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นทีสะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า 16 มีพระ
ราชบัญญัติและศาสดาพยากรณ์มาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่อง
อาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น 17 ฟ้าและ
ดินจะล่วงไปก็ง่ายกว่าที่พระราชบัญญัติสักจุดหนึ่งจะขาดตกไป

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง *(*มธ *5:31-32; 19:5-11;* มก *10:2-12; 1* คร *7:10-15)*

18 **ผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่**
สามีได้หย่าแล้วมาเป็นภรรยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย

เศรษฐีและลาซารัส

19 **ยังมี เศรษฐี คนหนึ่ง นุ่ง ห่ม ผ้า สี ม่วง และ ผ้า ป่าน เนื้อ ละเอียด รับ ประทาน**
อาหารอย่างประณีตทุกวันๆ 20 และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผล
ทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี 21 และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตก
จากโต๊ะของเศรษฐีนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแผลของเขา 22 อยู่มาคนขอทานนั้นตาย
และเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรษฐีนั้นก็ตายด้วย
และเขาก็ฝังไว้ 23 แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรษฐีนั้นจึงแหงน
ดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน 24 เศรษฐีจึงร้องว่า อับ
ราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน
้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตรำทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้ 25 แต่อับราฮัมตอบว่า ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดี

สำหรับตัว และลาซารัสได้ของเลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความเล้าโลม แต่เจ้าได้รับ
ความทุกข์ทรมาน 26 นอกจากนั้น ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวาง
อยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี่ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่
นั่นมาถึงเราก็ไม่ได้ 27 เศรษฐีนั้นจึงว่า บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่านใช้ลาซา
รัสไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า 28 เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสเป็น
พยานแก่เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรมานนี้ 29 แต่อับราฮัมตอบเขาว่า เขามี
โมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด 30 เศรษฐี
นั้นจึงว่า มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาจะ
กลับใจเสียใหม่ 31 อับราฮัมจึงตอบเขาว่า ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสดา
พยากรณ์ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ

17

พระเยซูทรงสอนให้ยกโทษ

1 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกอีกว่า **จำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่**
ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น 2 ถ้าเอาหินโม่แป้งผูกคอคนนั้นถ่วงเสียที่ทะเล
ก็ดีกว่าให้เขานำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้หลงผิด 3 จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้อง
ทำการละเมิดต่อท่าน จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา 4 แม้
เขาจะทำการละเมิดต่อท่านวันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมาหาท่านทั้งเจ็ดหนในวัน
เดียวนั้น แล้วว่า ฉันกลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขาเถิด 5 ฝ่ายอัครสาวกทูลองค์
พระผู้เป็นเจ้าว่า ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น 6 องค์
พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า **ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง**
ท่านก็จะสั่งต้นสุกะมินนี้ได้ว่า จงถอนขึ้นออกไปปักในทะเล และมันจะเชื่อฟัง
ท่าน

ผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย

7 **ในพวกท่านมีคนใดที่มีผู้รับใช้ไถนาหรือเลี้ยงแกะ เมื่อผู้รับใช้คนนั้นกลับมา**
จากทุ่งนาจะบอกเขาทีเดียวว่า เชิญเอนกายลงรับประทานเถิด 8 หรือจะไม่
บอกเขาว่า จงหาให้เรารับประทานและคาดเอวไว้ปรนนิบัติเรา จนเราจะกิน
และดื่มอิ่มแล้ว และภายหลังเจ้าจงค่อยกินและดื่มเถิด 9 นายจะขอบใจผู้รับ
ใช้นั้นเพราะผู้รับใช้ได้ทำตามคำสั่งหรือ เราคิดว่าไม่ 10 ฉันใดก็ดี เมื่อท่านทั้ง
หลายได้กระทำสิ่งสารพัดซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า ข้าพเจ้า
ทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้า
ควรกระทำเท่านั้น

ทรงรักษาคนโรคเรื้อนสิบคน

11 ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จึงเสด็จเลียบระหว่าง
แคว้นสะมาเรียและกาลิลี 12 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนเป็น
โรคเรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ยืนอยู่แต่ไกล 13 และส่งเสียงร้องว่า เยซูนายเจ้าข้า
โปรดได้เมตตาข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด 14 เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วจึงตรัสแก่
เขาว่า **จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด** ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาทั้งหลายก็
หายสะอาด 15 ฝ่ายคนหนึ่งในพวกนั้น เมื่อเห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญ
พระเจ้าด้วยเสียงดัง 16 และกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ คน

นั้นเป็นชาวสะมาเรีย 17 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า “**มีสิบคนหายสะอาดมิใช่หรือ แต่เก้าคน
นั้นอยู่ที่ไหน** 18 **ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติคนนี้**”
19 แล้วพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า “**จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัว
เจ้าหายปกติ**”

อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยทางปรากฏแก่ตา

20 เมื่อพวกฟาริสีทูลถามพระองค์ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไร พระองค์
ตรัสตอบเขาว่า “**อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้** 21 **และเขา
จะไม่พูดว่า “มาดูนี่” หรือ “ไปดูโน่น” เพราะ ดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่
ภายในท่านทั้งหลาย**”

พระคริสต์ตรัสถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์

22 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า “**วันนั้นจะมาถึงเมื่อท่านทั้งหลายใคร่จะเห็นวัน
ของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่เห็น** 23 **เขาจะพูดกับท่านทั้งหลายว่า “มาดู
นี่” หรือ “ไปดูโน่น” อย่าออกไป อย่าตามเขา** 24 **ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ
เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะ
เป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์** 25 **ก่อนนั้นจำเป็นที่พระองค์จะต้องทน
ทุกข์ทรมานหลายประการ และคนยุคนี้จะปฏิเสธพระองค์** 26 **ในสมัยของโนอาห์
เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย
27 เขาได้กินและดื่ม ได้สมรสกันและได้ยกให้เป็นสามีภรรยากัน จนถึงวันนั้นที
โนอาห์ได้เข้าในนาวา และน้ำได้มาท่วมล้างผลาญเขาเสียทั้งสิ้น** 28 **ในสมัยของ
โลทก็เหมือนกัน เขาได้กินดื่ม ซื้อขาย หว่านปลูก ก่อสร้าง** 29 **แต่ในวันนั้นที่โล
ทออกไปจากเมืองโสโดม ไฟและกำมะถันได้ตกจากฟ้ามาเผาผลาญเขาเสียทั้ง
สิ้น** 30 **ในวันที่บุตรมนุษย์จะมาปรากฏก็เป็นเหมือนอย่างนั้น** 31 **ในวันนั้นคนที่อยู่
บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน และของของเขาอยู่ในบ้าน อย่าให้เขาลงมาเก็บของนั้น
ไป และคนที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน** 32 **จงระลึกถึงภรรยาของ
โลทนั้นเถิด** 33 **ผู้ใดอุตส่าห์เอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะสู้เสีย
ชีวิต ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด** 34 **เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคน
นอนในที่นอนอันเดียวกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง** 35 **ผู้หญิงสองคน
จะโม่แป้งด้วยกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง** 36 **ชายสองคนจะอยู่ใน
ทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง**” 37 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “จะเกิดขึ้
นที่ไหน พระองค์เจ้าข้า” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “**ซากศพอยู่ที่ไหน ฝูงนกอินทรีจะ
ตอมกันอยู่ที่นั่น**”

18

หญิงม่ายกับผู้พิพากษาอธรรม

1 พระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังเพื่อสอนว่า คนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่
เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ 2 พระองค์ตรัสว่า “**ในนครหนึ่งมีผู้พิพากษาคนหนึ่งที่มิได้
เกรงกลัวพระเจ้า และมิได้เห็นแก่มนุษย์** 3 **ในนครนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหา
ผู้พิพากษาผู้นั้นพูดว่า “ขอแก้แค้นศัตรูของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเถิด”** 4 **ฝ่ายผู้
พิพากษานั้นไม่ยอมทำจนช้านาน แต่ภายหลังเขานึกในใจว่า “แม้ว่าเราไม่เกรง**

กลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์ 5 แต่เพราะแม่ม่ายคนนี้มากวนเราให้ลำบาก
เราจะแก้แค้นให้เขา เพื่อมิให้นางมารบกวนบ่อยๆให้เรารำคาญใจ” 6 และองค์
พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า **“จงฟังคำที่ผู้พิพากษาอธรรมนี้ได้พูด 7 พระเจ้าจะไม่ทรงแก้**
แค้นให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ
พระองค์จะอดพระทัยไว้ช้านานหรือ 8 เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรง
แก้แค้นให้เขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลก
หรือ”

คำอุปมาเกี่ยวกับคนฟาริสีและคนเก็บภาษี

9 สำหรับบางคนที่ไว้ใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูถูกคนอื่นนั้น พระองค์
ตรัสคำอุปมานี้ว่า 10 **“มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟา**
ริสี และคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี 11 คนฟาริสีนั้นยืนนึกในใจของตนอธิษฐานว่า
“ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่น
ซึ่งเป็นคนฉ้อโกง คนอธรรม และคนล่วงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้
12 ในสัปดาห์หนึ่งข้าพระองค์ถืออดอาหารสองหน และของสารพัดซึ่งข้าพระองค์
หาได้ ข้าพระองค์ได้เอาสิบชักหนึ่งมาถวาย” 13 ฝ่ายคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล
ไม่แหงนดูฟ้า แต่ตีอกของตนว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้า
พระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด” 14 เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลง
ไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรมยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัว
ขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น”

พระเยซูทรงอวยพรแก่เด็กเล็กๆ *(มธ 19:13-15;* มก *10:13-16)*

15 แล้วเขาอุ้มทารกมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องทารกนั้น แต่เหล่า
สาวกเมื่อเห็นเข้าก็ห้ามเขา 16 แต่พระเยซูทรงเรียกเขามา แล้วตรัสว่า **“จงยอมให้เด็ก**
เล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของ
คนเช่นเด็กเหล่านั้น 17 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับ
อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้”

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม *(มธ 19:16-30;* มก *10:17-31)*

18 มีขุนนางผู้หนึ่งทูลถามพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำประการ
ใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” 19 พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า **“ท่านเรียกเราว่า**
ประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว 20 ท่านรู้จักพระบัญญั
ติแล้วซึ่งว่า “อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยาน
เท็จ จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน” 21 คนนั้นจึงทูลว่า “ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้า
ได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กๆมา” 22 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินอย่างนั้นพระองค์ตรัสแก่
เขาว่า **“ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่และแจกจ่ายให้**
คนอนาถา ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา” 23 แต่เมื่อเขาได้
ยินอย่างนั้นก็เป็นทุกข์นัก เพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก 24 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็น
เขาเป็นทุกข์นัก พระองค์จึงตรัสว่า **“คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยาก**
จริงหนา 25 เพราะว่าตัวอูฐจะรอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของ
พระเจ้า” 26 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้ยินจึงว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้” 27 แต่พระองค์
ตรัสว่า **“สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้”** 28 เปโตรจึงทูลว่า “ดูเถิด ข้า

พระองค์ทั้งหลายได้สละทิ้งสิ่งสารพัด ติดตามพระองค์มา 29 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า
**เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้สละเรือน หรือบิดามารดา หรือ
พี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตร เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า 30 ในเวลานี้ผู้
นั้นจะได้รับตอบแทนหลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์**

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงความตายและการฟื้นคืนชีพของพระองค์ *(มธ 20:17-19; มก 10:32-34)*

31 พระองค์ทรงพาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์แล้วตรัสกับเขาว่า **ดูเถิด เราทั้ง
หลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียน
ไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ 32 ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูกมอบไว้กับ
คนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ยท่าน กระทำหยาบคายแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน
33 เขาจะโบยตีและฆ่าท่านเสีย แล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่** 34 ฝ่าย
เหล่าสาวกมิได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขา และเขาไม่รู้เนื้อ
ความซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

ทรงรักษาคนตาบอดใกล้เมืองเยรีโค *(มธ 20:29-34; มก 10:46-52)*

35 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค มีคนตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริม
หนทาง 36 เมื่อเขาได้ยินเสียงประชาชนเดินผ่านไป จึงถามว่าเรื่องอะไรกัน 37 คนพวก
นั้นจึงบอกเขาว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ธเสด็จไป 38 คนตาบอดนั้นจึงร้องว่า ท่านเยซู
บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด 39 คนที่เดินไปข้างหน้านั้นจึงห้ามเขา
ให้นิ่ง แต่เขายิ่งร้องขึ้นว่า บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด 40 พระเยซู
ทรงประทับยืนอยู่สั่งให้พาคนตาบอดมาหาพระองค์ เมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์ทรง
ถามเขา 41 ว่า **เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรให้เจ้า** เขาทูลว่า พระองค์เจ้าข้า
โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้ 42 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า **จงเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้า
ได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ** 43 ในทันใดนั้นเขาก็เห็นได้ และตามพระองค์ไปพลาง
ถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเมื่อคนทั้งปวงได้เห็นเช่นนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า

19

ศักเคียสคนเก็บภาษีได้รับความรอด

1 ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านไป 2 ดูเถิด มีชายคนหนึ่ง
ชื่อศักเคียส ผู้ซึ่งเป็นนายด่านภาษีและเป็นคนมั่งมี 3 ศักเคียสพยายามจะดูให้เห็นพ
ระเยซูว่าพระองค์เป็นผู้ใด แต่ดูไม่เห็นเพราะคนแน่น ด้วยเขาเป็นคนเตี้ย 4 เขาจึงวิ่ง
ไปข้างหน้าขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น
5 เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั่น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูศักเคียสแล้วตรัสแก่เขา
ว่า **ศักเคียสเอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่านวันนี้** 6
แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความปรีดี 7 เมื่อคนทั้งปวงเห็นแล้วเขาก็พากัน
บ่นว่า พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป 8 ฝ่ายศักเคียสยืนทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า
ดูเถิด พระองค์เจ้าข้า ทรัพย์สิ่งของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนอนาถาครึ่ง
หนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้ฉ้อโกงของของผู้ใด ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาสี่เท่า 9 พระ
เยซูตรัสกับเขาว่า **วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของ
อับราฮัมด้วย 10 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหาย
ไปนั้นให้รอด**

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินสิบมินา

11 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขา
ฟังต่อไป เพราะพระองค์เสด็จมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเพราะเขาทั้งหลายคิดว่า
อาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน 12 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า **“มีเจ้านาย
องค์หนึ่งไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา 13 ท่าน
จึงเรียกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งเขาว่า “จงเอา
ไปค้าขายจนเราจะกลับมา” 14 แต่ชาวเมืองชังท่านผู้นั้น จึงใช้คณะทูตตามไป
ทูลท่านว่า “เราไม่ต้องการให้ผู้นี้ครอบครองเรา” 15 ต่อมาเมื่อท่านได้รับอำนาจ
ครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกผู้รับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้
นั้นมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้กำไรกี่มากน้อย 16 ฝ่ายคนแรกมาบอก
ว่า “ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา” 17 ท่านจึงพูดกับเขาว่า “
ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เจ้าจงมีอำนาจครอบ
ครองสิบเมืองเถิด” 18 คนทีสองมาบอกว่า “ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้
กำไรห้ามินา” 19 ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า “เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเถิด”
20 อีกคนหนึ่งมาบอกว่า “ท่านเจ้าข้า ดูเถิด นี่เงินมินาหนึ่งของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้
เอาผ้าห่อเก็บไว้ 21 เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บ
ผลซึ่งท่านมิได้ลงแรง และเกี่ยวที่ท่านมิได้หว่าน” 22 ท่านจึงตอบเขาว่า “เจ้าผู้
รับใช้ชั่ว เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเราเป็นคนเข้มงวด
เก็บผลซึ่งเรามิได้ลงแรง และเกี่ยวที่เรามิได้หว่าน 23 ก็เหตุไฉนเจ้ามิได้ฝากเงิน
ของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเรากับดอกเบี้ยด้วย” 24 แล้
วท่านสั่งคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า “จงเอาเงินมินาหนึ่งนั้นไปจากเขา ให้แก่คนทีมีสิบมิ
นา” 25 (คนเหล่านั้นบอกท่านว่า “ท่านเจ้าข้า เขามีสิบมินาแล้ว”) 26 “เราบอก
เจ้าทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่ไม่มีแม้ว่าซึ่งเขา
มีอยู่นั้นจะต้องเอาไปจากเขา 27 ฝ่ายพวกศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราครอบ
ครองเขานั้น จงพาเขามาที่นี่และฆ่าเสียต่อหน้าเรา” “**

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มีชัย *(มธ 21:1-11;* มก *11:1-11;* ยน *12:12-19)*

28 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงดำเนินนำหน้าเขาไปจะขึ้นไปยัง
กรุงเยรูซาเล็ม 29 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานีบน
ภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคนของพระองค์ไป 30 สั่งว่า “**จง
เข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่
เคยมีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจูงมาเถิด 31 ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า “ท่านแก้มันทำไม”
จงบอกเขาว่า “เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลานี้” “** 32 สาวกที่รับใช้
นั้นได้ไปพบเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่เขาแล้ว 33 เมื่อเขากำลังแก้ลูกลานั้น พวกเจ้าของ
ก็ถามเขาว่า “ท่านแก้ลูกลาทำไม” 34 ฝ่ายเขาตอบว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์
ลูกลานี้” 35 แล้วเขาก็จูงลูกลามาถึงพระเยซูและเอาเสื้อของตนปูลงบนหลังลา และ
เชิญพระเยซูขึ้นทรงลานั้น 36 เมื่อพระองค์เสด็จไป เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปู
ลงตามหนทาง 37 เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว เหล่
าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดิ์เพราะบรรดามหกิจซึ่งเขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญ
พระเจ้าเสียงดัง 38 ว่า “ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้
เป็นเจ้าทรงพระเจริญ จงมีสันติสุขในสวรรค์ และทรงสง่าราศีในที่สูงสุด” 39 ฝ่ายฟาริสี

บางคนในหมู่ประชาชนนั้นทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน”
40 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “**เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ศิลา**
ทั้งหลายก็ยังจะส่งเสียงร้องทันที”

ทรงกันแสงเพราะกรุงเยรูซาเล็ม *(ลก 13:34-35)*

41 ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้ทอดพระเนตรเห็นกรุงแล้ว ก็กันแสงสงสารกรุงนั้น 42 ตรั
สว่า “**ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง รู้ในกาลวันนี้ว่า สิ่งอะไรจะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบัง**
ซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว 43 **ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อเชิง**
เทินต่อสู้เจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน 44 **แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กั**
บลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ภายใน
เจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า”

ทรงชำระพระวิหารอีก *(มธ 21:12-16; มก 11:15-18; ยน 2:13-17)*

45 ฝ่ายพระองค์เสด็จเข้าในพระวิหาร แล้วทรงเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่ซื้อขาย
อยู่นั้น 46 ตรัสแก่เขาว่า “**มีพระวจนะเขียนไว้ว่า “นิเวศของเราเป็นนิเวศสำหรับ**
อธิษฐาน” แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น “ถ้ำของพวกโจร” 47 พระองค์ทรง
สั่งสอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และคนสำคัญของ
พลเมืองได้หาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย 48 แต่เขาไม่พบช่องทางที่จะกระทำอะไร
ได้ เพราะว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก

20

พวกธรรมาจารย์ถามเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซู *(มธ 21:23-27; มก 11:27-33)*

1 ต่อมาวันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังทรงสั่งสอนคนทั้งปวงในพระวิหารและประกาศข่าว
ประเสริฐ พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาพบพระองค์ 2 และทูล
พระองค์ว่า “จงบอกพวกเราเถิด ท่านกระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด หรือใครให้สิทธิ
นี้แก่ท่าน” 3 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “**เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย จง**
ตอบเราเถิด 4 **คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์**” 5 เขา
จึงปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า “มาจากสวรรค์” ท่านจะถามว่า “เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อ
ยอห์นเล่า” 6 แต่ถ้าเราจะว่า “มาจากมนุษย์” คนทั้งปวงก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะ
เขาทั้งหลายถือกันว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์” 7 เขาจึงตอบว่าเขาไม่ทราบว่ามา
จากไหน 8 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “**เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรา**
กระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด”

คำอุปมาเกี่ยวกับคนเช่าสวนที่ชั่วร้าย *(อสย 5:1-7; มธ 21:33-46; มก 12:1-12)*

9 แล้วพระองค์ตั้งต้นตรัสคำอุปมาให้คนทั้งหลายฟังดังต่อไปนี้ว่า “**ยังมีชายคนหนึ่ง**
ได้ทำสวนองุ่นและให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปเมืองไกลเสียช้านาน 10 **เมื่อถึงเวลา**
แล้วจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาทั้งหลายจะได้มอบผล
จากสวนองุ่นแก่เขาบ้าง แต่คนเช่าสวนนั้นได้เฆี่ยนตีผู้รับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับ
ไปมือเปล่า 11 **แล้วเจ้าของสวนจึงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เฆี่ยนตี**
และทำการน่าอัปยศต่างๆแก่ผู้รับใช้นั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปมือเปล่า 12 **แล้ว**
เจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไปและคนเช่าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วผลักไส
ออกไป 13 **ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า “เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตรชายที่รัก**

ของเราไป เมื่อเห็นบุตรนั้นพวกเขาคงจะเคารพนับถือ 14 **แต่พวกคนเช่าสวน**
เมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปรึกษากันว่า "คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย
เพื่อมรดกจะตกกับเรา" 15 **แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอกสวนองุ่นฆ่าเสีย**
เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไรกับเขาเหล่านั้น 16 **ท่านจะมาฆ่าคนเช่า**
สวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า" คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้น
จึงว่า "ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย" 17 ฝ่ายพระองค์ทรงเพ่งดูเขาและตรัสว่า
"เหตุฉะนั้นพระวจนะซึ่งเขียนไว้นั้นหมายความอย่างไรกันซึ่งว่า "ศิลาซึ่งช่างก่อ
ได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว" 18 **ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะ**
ต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ก็จะบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง"

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย

19 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์รู้อยู่ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้น
กระทบพวกเขาเอง จึงอยากจะจับพระองค์ในเวลานั้นแต่เขากลัวประชาชน 20 เขาจึง
ตามดูพระองค์ และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนชอบธรรมไปสอดแนม หวังจะจับผิด
ในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อจะมอบพระองค์ไว้ในอำนาจและอาชญาของเจ้าเมือง
21 คนเหล่านั้นจึงทูลถามพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่าน
กล่าวและสั่งสอนล้วนแต่ความจริงและมิได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้า
จริงๆ 22 การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่" 23 ฝ่าย
พระองค์ทรงหยั่งรู้อุบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า "**ท่านทั้งหลายทดลองเราทำไม**
24 **จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร"** เขาทูลตอบ
ว่า "ของซีซาร์" 25 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "**ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์**
และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า" 26 คนเหล่านั้นจับผิดในพระดำรัสของ
พระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และเขาก็ประหลาดใจในพระดำรัสตอบของพระองค์
จึงนิ่งไป

ทรงตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาอีก *(มธ 22:23-33; มก 12:18-27)*

27 ยังมีพวกสะดูสีบางคนมาหาพระองค์ ซึ่งเขาทั้งหลายว่าการฟื้นขึ้นมาจากความ
ตายนั้นไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ 28 ว่า "อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้ง
หลายไว้ว่า "ถ้าชายผู้ใดตายและมีภรรยา แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้นั้นไว้เป็น
ภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้" 29 ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยา
แล้วก็ตายไม่มีบุตร 30 แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วเขาก็ตายไม่มีบุตร
31 ที่สามนั้นก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร แล้วก็ตาย 32 ที่สุด
ผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย 33 เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็น
ภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดนั้นแล้ว" 34 พระเยซูตรัสตอบเขา
ว่า "**คนในโลกนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยากัน** 35 **แต่เขาเหล่านั้นที**
สมควรจะลุถึงโลกหน้า และลุถึงการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ไม่มีการสมรสกัน
หรือยกให้เป็นสามีภรรยากัน 36 **และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนทูต**
สวรรค์ เป็นบุตรของพระเจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการฟื้นขึ้นมาจากความตาย 37
แต่คนที่ตายจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่นั้น โมเสสก็ยังได้สำแดงในเรื่องพุ่มไม้ คือ
ที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค

และเป็นพระเจ้าของยาโคบ 38 พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่
ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่

พวกธรรมาจารย์ไม่สามารถที่จะตอบพระเยซูได้ *(มธ 22:41-46; มก 12:35-37)*

39 ธรรมาจารย์บางคนจึงทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูดดีแล้ว 40 หลังจากนั้นพวก
เขาก็ไม่กล้าจะทูลถามพระองค์ต่อไปอีก 41 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า **ที่คนทั้งหลาย**
ว่า พระคริสต์ทรงเป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร 42 ด้วยว่าท่านดาวิดเอง
ได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของ
ข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา 43 จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็น
แท่นรองเท้าของท่าน 44 ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้

พระเยซูทรงกล่าวโทษพวกธรรมาจารย์ *(มธ 23:1-36; มก 12:38-40; ลก 11:37-54)*

45 เมื่อคนทั้งหลายกำลังฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า 46 **จง**
ระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา ชอบให้คนคำนับกลาง
ตลาด ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง 47 เขาริบเอาเรือ
นของหญิงม่าย และอธิษฐานโอ้อวดเสียยืดยาว เขาทั้งหลายนั้นจะได้รับพระ
อาชญามากยิ่งขึ้น

21

เงินถวายของหญิงม่าย *(มก 12:41-44)*

1 พระองค์เงยพระพักตร์ทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมีทั้งหลายนำเงินมาใส่ในตู้เก็บเงิน
ถวาย 2 พระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนนำเหรียญทองแดงสอง
อันมาใส่ด้วย 3 พระองค์ตรัสว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่าย**
จนคนนี้ได้ใส่ไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้ 4 เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้
ของเขามาใส่ถวายแต่พระเจ้า แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินทีมีอยู่สำหรับ
เลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด

ทรงเทศนาที่ภูเขามะกอกเทศ *(มธ 24-25; มก 13)*

5 เมื่อบางคนพูดชมพระวิหารว่าได้ตกแต่งไว้ด้วยศิลางามและเครื่องถวาย พระองค์
จึงตรัสว่า 6 **สิ่งเหล่านี้ที่ท่านทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะ**
ไม่ถูกทำลายลงก็หามิได้ 7 เขาทั้งหลายทูลถามพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า
เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้จวนจะ
บังเกิดขึ้น

เส้นทางของคนยุคนี้ *(มธ 24:4-14)*

8 พระองค์จึงตรัสว่า **ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลาย**
คนมาต่างอ้างนามของเราและว่า เราเป็นพระคริสต์ และว่า เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว ท่านทั้งหลายอย่าตามเขาไปเลย 9 เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการ
สงครามและการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำต้องเกิดขึ้นก่อน
แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มาทันที 10 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **ประชาชาติจะลุก**
ขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร 11 ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหว

ใหญ่ในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรง และจะมี
ความวิบัติอันน่ากลัว และหมายสำคัญใหญ่ๆจากฟ้าสวรรค์ 12 แต่ก่อนเหตุการณ์
เหล่านั้นเขาจะจับท่านไว้ และจะข่มเหงท่านและมอบท่านไว้ในธรรมศาลาและใน
คุก และพาท่านไปต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมืองเพราะเหตุนามของเรา 13 การนั้น
จะเกิดแก่ท่านเพื่อท่านจะได้เป็นพยาน 14 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายต้องปลงใจ
ไว้ว่า จะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร 15 ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญาแก่
ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่านจะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้ 16 แม้แต่บิดามารดา
ญาติพี่น้องและมิตรสหายจะทรยศท่าน และพวกเขาจะฆ่าบางคนในพวกท่าน
เสีย 17 คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะเหตุนามของเรา 18 แต่ผมของท่านสัก
เส้นหนึ่งจะเสียไปก็หามิได้ 19 ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของท่าน

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มในอนาคต *(*มธ *24:15-21;* มก *13:14-23)*

20 **เมื่อท่านเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจงรู้ว่าวิบั**
ติของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว 21 เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา
และผู้ที่อยู่ในกรุงให้ออกไป และผู้ที่อยู่บ้านนอกอย่าให้เข้ามาในกรุง 22 เพราะว่า
เวลานั้นเป็นวันแห่งการแก้แค้นเพื่อจะให้สิ่งสารพัดที่เขียนไว้นั้นสำเร็จ 23 แต่
ในวันเหล่านั้นวิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ เพราะว่าจะมีความ
ทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และจะทรงพระพิโรธแก่พลเมืองนี้ 24 เขาจะล้ม
ลงด้วยคมดาบ และต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยทั่วทุกประชาชาติ และคนต่าง
ชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้
วน

การเสด็จกลับมาด้วยสง่าราศีของพระคริสต์ *(*มธ *24:29-31;* มก *13:24-27)*

25 **จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง และบน**
แผ่นดินก็จะมีความทุกข์ร้อนตามชาติต่างๆ ซึ่งมีความฉงนสนเท่ห์เพราะเสียงกึ
กก้องของทะเลและคลื่น 26 จิตใจมนุษย์ก็จะสลบไสลไปเพราะความกลัว และ
เพราะสังหรณ์ถึงเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดในโลก ด้วยว่า บรรดาสิ่งที่มีอำนาจใน
ท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป 27 เมื่อนั้นเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ
ทรงฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก 28 เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวงนี้เริ่มจะบังเกิด
ขึ้นนั้น จงยืดตัวและผงกศีรษะขึ้น ด้วยการไถ่ท่านใกล้จะถึงแล้ว

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ *(*มธ *24:32-33;* มก *13:28-29)*

29 พระองค์ตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า **จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งปวงเถิด 30 เมื่อ**
ผลิใบออกแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้อยู่เองว่าฤดูร้อนจวนจะถึงแล้ว 31 เช่น
นั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าอาณาจักรของ
พระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว 32 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะ
ไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ 33 ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของ
เราจะสูญหายไปหามิได้เลย

จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน

34 **แต่จงระวังตัวให้ดี เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดใจของท่านจะล้นไปด้วย**
อาการกินและดื่ม และด้วยการเมา และด้วยคิดกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะ
มาถึงท่านโดยไม่ทันรู้ตัว 35 เพราะว่าวันนั้นจะมาดุจบ่วงแร้วถึงคนทั้งปวงที่อยู่

ทั่วพื้นแผ่นดินโลก 36 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ทุกเวลา เพื่อท่านทั้ง
หลายสมควรที่จะพ้นเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดมานั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้า
บุตรมนุษย์ได้ 37 กลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหาร และกลางคืนก็เสด็จออก
ไปประทับที่ภูเขาชื่อมะกอกเทศ 38 คนทั้งปวงก็มาหาพระองค์ในพระวิหารแต่เช้าตรู่
เพื่อจะฟังพระองค์

22

ยูดาสตกลงว่าจะทรยศพระเยซู *(มธ 26:14-15; มก 14:10-11)*

1 เทศกาลเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อที่เรียกว่าปัสกามาใกล้แล้ว 2 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวก
ธรรมาจารย์หาช่องทางว่าเขาจะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร เพราะเขากลัวประชาชน 3 ฝ่าย
ซาตานเข้าดลใจยูดาสที่เรียกว่าอิสคาริโอทที่นับเข้าในพวกสาวกสิบสองคน 4 ยูดาสได้
ไปปรึกษากับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกนายทหารว่า จะทรยศพระองค์ให้เขาได้ด้วยวิธี
ใด 5 คนเหล่านั้นดีใจ และตกลงกับยูดาสว่าจะให้เงิน 6 ยูดาสจึงให้สัญญา และคอยหา
โอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขาเมื่อว่างคน

การเตรียมสำหรับงานเลี้ยงปัสกา *(มธ 26:17-19; มก 14:12-16)*

7 พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาต้องฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกา 8 พระองค์จึงทรง
ใช้เปโตรและยอห์นไปสั่งว่า **จงไปจัดเตรียมปัสกาให้เราทั้งหลายกิน** 9 เขาทูล
ถามพระองค์ว่า พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมที่ไหน 10
พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **ดูเถิด เมื่อท่านเข้าไปในกรุงก็จะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำ**
มาพบท่าน เขาจะเข้าไปเรือนไหน จงตามเขาไปในเรือนนั้น 11 **จงพูดกับเจ้าของ**
เรือนว่า พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของ
เราได้นั้นอยู่ที่ไหน 12 **เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้**
แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด 13 เขาทั้งสองจึงไปและพบเหมือนคำที่พระองค์
ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

การเลี้ยงปัสกา *(มธ 26:20; มก 14:17; ยน 13)*

14 เมื่อถึงเวลาพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยพร้อมกับอัครสาวกสิบสองคน 15
พระองค์ตรัสกับเขาว่า **เรามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะกินปัสกานี้กับพวกท่าน**
ก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน 16 **ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่กินปัสกา**
นี้อีกจนกว่าจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า 17 พระองค์ทรงหยิบถ้วย ขอบพระ
คุณแล้วตรัสว่า **จงรับถ้วยนี้แบ่งกันดื่ม** 18 **เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะ**
ไม่ดื่มน้ำองุ่นจากเถาองุ่นต่อไปอีกจนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมา

ทรงประทานพิธีศีลระลึก *(มธ 26:26-29; มก 14:22-25; 1 คร 11:23-26)*

19 พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณแล้วหักส่งให้แก่เขาทั้งหลายตรัสว่า **นี่**
เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึก
ถึงเรา 20 เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วยกระทำเหมือนกันตรัสว่า **ถ้วยนี้เป็น**
พันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเราซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย

อัครสาวกผู้หนึ่งจะทรยศพระเยซู *(มธ 26:21-25; มก 14:18-21; ยน 13:18-30)*

21 **แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรยศเราก็อยู่กับเราบนโต๊ะ 22 เพราะบุตรมนุษย์จะ**
เสด็จไปเหมือนได้ทรงดำริไว้แต่ก่อนแล้ว แต่วิบัติแก่ผู้นั้นที่ทรยศพระองค์ 23
เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพวกเขาที่จะกระทำการนั้น

ยากอบและยอห์นอยากเป็นใหญ่

24 มีการเถียงกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด 25 พระองค์จึงตรัสแก่
เขาว่า **กษัตริย์ของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขา**
นั้น เขาเรียกว่าเจ้าบุญนายคุณ 26 แต่พวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวก
ท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ใดเป็นนาย ให้ผู้นั้น
เป็นเหมือนคนรับใช้ 27 ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกายลงรับประทานหรือ
ผู้รับใช้ ผู้ที่เอนกายลงรับประทานมิใช่หรือ แต่ว่าเราอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย
เหมือนผู้รับใช้

อัครสาวกจะพิพากษาพวกอิสราเอลในอาณาจักรของพระเจ้า

28 **ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ได้อยู่กับเราในเวลาที่เราถูกทดลอง 29 และพระ**
บิดาของเราได้ทรงจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่เราอย่างไร เราก็จะจัดเตรียม
อาณาจักรมอบให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน 30 คือท่านทั้งหลายจะกินและดื่มท
โต๊ะของเราในอาณาจักรของเรา และจะนั่งบนที่นั่งพิพากษาพวกอิสราเอลสิบ
สองตระกูล

ทรงพยากรณ์ถึงการปฏิเสธของเปโตร *(มธ 26:33-35; มก 14:29-31)*

31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า **ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาตานได้ขอท่านไว้เพื่อ**
จะฝัดร่อนท่านเหมือนฝัดข้าวสาลี 32 แต่เราได้อธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อความ
เชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด และเมื่อท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลาย
ของท่าน 33 ฝ่ายเขาจึงทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไป
กับพระองค์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี 34 พระองค์ตรัสว่า **เปโตรเอ๋ย เรา**
บอกท่านว่าวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง

เหล่าสาวกออกไปพร้อมกับคำทรงเตือน

35 พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า **เมื่อเราได้ใช้ท่านทั้งหลายออกไปโดยไม่มี**
ถุงเงิน ไม่มีย่าม ไม่มีรองเท้านั้น ท่านขัดสนสิ่งใดบ้างหรือ เขาทั้งหลายทูลตอบ
ว่า ไม่ขาดสิ่งใดเลย 36 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **แต่เดี๋ยวนี้ใครมีถุงเงินให้เอา**
ไปด้วย และย่ามก็ให้เอาไปเหมือนกัน และผู้ใดที่ไม่มีดาบก็ให้ขายเสื้อคลุมของ
ตนไปซื้อดาบ 37 ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า พระวจนะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้อง
สำเร็จในเรา คือว่า ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด เพราะว่าคำพยากรณ์ที่
เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ 38 เขาทูลตอบว่า พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด มีดาบสองเล่ม
พระองค์ตรัสกับเขาว่า **พอเสียทีเถอะ**

พระเยซูในสวนเกทเสมนี *(มธ 26:36-46; มก 14:32-42; ยน 18:1)*

39 ฝ่าย พระองค์ เสด็จ ออก ไป ยัง ภูเขา มะกอก เทศ ตาม เคย และ เหล่า สาวก ของ
พระองค์ก็ตามพระองค์ไปด้วย 40 เมื่อมาถึงที่นั่นแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลาย
ว่า **จงอธิษฐานเพื่อมิให้เข้าในการทดลอง** 41 แล้วพระองค์ดำเนินไปจากเขาไกล
ประมาณขว้างหินตกและทรงคุกเข่าลงอธิษฐาน 42 ว่า **พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์**
พอพระทัย ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็น

ไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด 43 ทูตสวรรค์
องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ช่วยชูกำลังพระองค์ 44 เมื่อพระองค์ทรงเป็น
ทุกข์มากนักพระองค์ยิ่งปลงพระทัยอธิษฐาน พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิต
ไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่ 45 เมื่อทรงอธิษฐานเสร็จและลุกขึ้นแล้ว พระองค์เสด็จ
มาถึงเหล่าสาวก พบเขานอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกข์โศก 46 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า
นอนหลับทำไม จงลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง

พระเยซูทรงถูกทรยศด้วยการจุบ *(มธ 26:47-56; มก 14:43-50; ยน 18:3-11)*

47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ชื่อว่า ยูดาส เป็นคน
หนึ่งในสาวกสิบสองคนนำหน้าเขามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจุบพระองค์ 48 แต่
พระเยซูตรัสถามเขาว่า **ยูดาส ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจุบหรือ** 49 เมื่อ
คนทั้งปวงที่อยู่รอบพระองค์เห็นว่าจะเกิดเหตุอะไรต่อไป เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า
พระองค์เจ้าข้า ให้เราเอาดาบฟันเขาหรือ 50 และมีคนหนึ่งในเหล่าสาวก ได้ฟันผู้รับ
ใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาของเขาขาด 51 แต่พระเยซูตรัสว่า **พอเสียที
เถอะ** แล้วพระองค์ทรงถูกต้องใบหูคนนั้นให้เขาหาย 52 ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่พวก
ปุโรหิตใหญ่ พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้ใหญ่ที่ออกมาจับพระองค์นั้นว
่า **ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมา** 53 **เมื่อเราอยู่กั
บท่านทั้งหลายในพระวิหารทุกๆวัน ท่านก็มิได้ยื่นมือออกจับเรา แต่เวลานี้เป็นที
ของท่านและเป็นอำนาจแห่งความมืด**

พระเยซูทรงถูกจับ เปโตรปฏิเสธพระองค์ *(มธ 26:57, 69-75; มก 14:53-54, 66-72; ยน 18:12-18, 25-27)*

54 เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปในบ้านมหาปุโรหิต เปโตรติดตามไปห่างๆ 55 เมื่อเขา
ก่อไฟที่กลางลานบ้านและนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางเขา 56 มีสาวใช้
คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงเพ่งดูแล้วว่า คนนี้ได้อยู่กับผู้นั้นด้วย 57 แต่เปโตร
ปฏิเสธพระองค์ว่า แม่เอ๋ย คนนั้นข้าไม่รู้จัก 58 สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเปโตรจึงว่า
เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย เปโตรจึงว่า พ่อเอ๋ย ข้ามิได้เป็น 59 อยู่มาประมาณ
อีกชั่วโมงหนึ่งมีอีกคนหนึ่งยืนยันแข็งแรงว่า แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็น
ชาวกาลิลี 60 แต่เปโตรพูดว่า พ่อเอ๋ย ที่ท่านว่านั้นข้าไม่รู้เรื่อง เมื่อเปโตรกำลังพูด
ยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นไก่ก็ขัน 61 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเหลียวดูเปโตร แล้วเปโต
รก็ระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า **ก่อนไก่ขัน ท่าน
จะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง** 62 แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้เป็นทุกข์นัก

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและโบยตี *(มธ 26:67-68; มก 14:65; ยน 18:22-23)*

63 ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโบยตีพระองค์ 64 และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิด
พระเนตรของพระองค์แล้ว เขาจึงตบพระพักตร์พระองค์ถามพระองค์ว่า จงพยากรณ์
เถอะว่า ใครตบเจ้า 65 และเขาพูดคำหมิ่นประมาทแก่พระองค์อีกหลายประการ

พระเยซูต่อหน้าสภา *(มธ 26:59-68; มก 14:55-65; ยน 18:19-24)*

66 ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้ใหญ่ของพลเมืองกับพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ได้
ประชุมกัน และเขาพาพระองค์เข้าไปในศาลสูงของเขา และพูดว่า 67 ถ้าท่านเป็นพระ
คริสต์ จงบอกเราเถิด แต่พระองค์ทรงตอบเขาว่า **ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่
เชื่อ** 68 **และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป** 69 **แต่**

ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ 70 คนทั้งปวง
จึงถามว่า ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **ก็ท่านว่าแล้วว่า
เราเป็น** 71 เขาทั้งหลายจึงว่า เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าพวกเราได้ยิน
จากปากของเขาเองแล้ว

23

พระเยซูต่อหน้าปีลาต *(มธ 27:11-14; มก 15:1-5; ยน 18:28-38)*

1 เขาทั้งปวงจึงลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปีลาต 2 และเขาเริ่มฟ้องพระองค์ว่า เรา
ได้พบคนนี้ยุยงชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระ
คริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง 3 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ
พระองค์ตรัสตอบท่านว่า **ก็ท่านว่าแล้วนี่** 4 ปีลาตจึงว่าแก่พวกปุโรหิตใหญ่กับ
ประชาชนว่า เราไม่เห็นว่าคนนี้มีความผิด 5 เขาทั้งหลายยิ่งกล่าวแข็งแรงว่า คนนี้ยุ
ยงพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนทั่วตลอดยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่

พระเยซูต่อหน้าเฮโรด

6 เมื่อปีลาตได้ยินถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ 7 เมื่อทราบ
แล้วว่าพระองค์ทรงเป็นคนอยู่ในท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้
กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น 8 เมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วย
นานมาแล้วท่านอยากจะพบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวัง
ว่าคงจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง 9 ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่
พระองค์หาทรงตอบประการใดไม่ 10 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็ยืน
ขึ้นฟ้องพระองค์แข็งแรงมาก 11 เฮโรดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่าง
ดูหมิ่น เยาะเย้ย เอาเสื้อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหาปีลาตอีก 12 ฝ่ายปีลา
ตกับเฮโรดคืนดีกันในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน

พระเยซูทรงถูกปรับโทษถึงตาย *(มธ 27:15-26; มก 15:6-15; ยน 18:39-40)*

13 ปีลาตจึงสั่งพวกปุโรหิตใหญ่ พวกขุนนางและประชาชนให้ประชุมพร้อมกัน 14 จึง
กล่าวแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายได้พาคนนี้มาหาเราฟ้องว่าเขาได้ยุยงประชาชน ดูเถิด
เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่เห็นว่าคนนี้มีความผิดในข้อที่ท่านทั้งหลาย
ฟ้องเขานั้น 15 และเฮโรดก็ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้ง
หลายไปหาเฮโรด ดูเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย 16 เหตุฉะนั้น
เมื่อเราเฆี่ยนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย 17 (เพราะท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เขาทั้ง
หลายในเทศกาลเลี้ยงนั้น 18 แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า กำจัดคนนี้เสีย และจง
ปล่อยบารับบัสให้เราเถิด 19 (บารับบัสนั้นติดคุกอยู่เพราะก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นใน
กรุงและการฆาตกรรม 20 ฝ่ายปีลาตยังมีน้ำใจใคร่จะปล่อยพระเยซูจึงพูดกับเขาอีก
21 แต่คนเหล่านั้นกลับตะโกนร้องว่า ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด 22 ปีลาต
จึงถามเขาครั้งที่สามว่า ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไร
ที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเราเฆี่ยนเขาแล้วก็จะปล่อยเสีย 23 ฝ่ายคนทั้ง
ปวงก็เร่งเร้าเสียงดังให้ตรึงพระองค์เสียทีกางเขน และเสียงของพวกเขาและของพวก
ปุโรหิตใหญ่นั้นก็มีชัย 24 ปีลาตจึงสั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายปรารถนา 25 ท่านจึง
ปล่อยคนที่เขาขอนั้น ซึ่งติดคุกอยู่เพราะการจลาจลและการฆาตกรรม แต่ท่านได้มอบ
พระเยซูไว้ตามใจเขา 26 เมื่อเขาพาพระองค์ออกไป เขาเกณฑ์ซีโมนชาวไซรีนทีมาจาก
บ้านนอก แล้วเอากางเขนวางบนเขาให้แบกตามพระเยซูไป 27 มีคนเป็นอันมากตามพ

ระองค์ไป ทั้งพวกผู้หญิงที่พิลาปและคร่ำครวญเพราะพระองค์ 28 พระเยซูจึงหันพระ
พักตร์มาทางเขาตรัสว่า “**ธิดาเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะเราเลย แต่จงร้องไห้**
เพราะตนเอง และเพราะลูกทั้งหลายของตนเถิด 29 **ด้วยว่า ดูเถิด จะมีเวลาหนึ่ง**
ที่เขาทั้งหลายจะว่า “ผู้หญิงเหล่านั้นที เป็นหมัน และครรภ์ที่มิได้ปฏิสนธิ และ
หัวนมที่มิได้ให้ดูดเลย ก็เป็นสุข” 30 **คราวนั้นเขาจะเริ่มกล่าวแก่ภูเขาทั้งหลายว่า**
“จงล้มทับเราเถิด” และแก่เนินเขาว่า “จงปกคลุมเราไว้” 31 **เพราะว่าถ้าเขาทำ**
อย่างนี้เมื่อไม้สด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม้แห้งแล้วเล่า” 32 มีอีกสองคนที่เป็นผู้ร้าย
ซึ่งเขาได้พามาจะประหารเสียพร้อมกับพระองค์

การตรึงที่กางเขน *(มธ 27:33-38; มก 15:22-28; ยน 19:17-19)*

33 เมื่อมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า กะโหลกศีรษะ เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน
ที่นั่น พร้อมกับผู้ร้ายสองคนนั้น ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง
34 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงอธิษฐานว่า “**ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่า**
เขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร” เขาก็เอาฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกัน 35 คนทั้งปวงก็
ยืนมองดู พวกขุนนางก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วยว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ถ้าเขาเป็น
พระคริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือกไว้ ให้เขาช่วยตัวเองเถิด” 36 พวกทหารก็เยาะเย้ย
พระองค์ด้วย เข้ามาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์ 37 แล้วว่า “ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของ
พวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด” 38 และมีคำเขียนไว้เหนือพระองค์ด้วยเป็นอักษรกรีก
ลาติน และฮีบรูว่า “ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของพวกยิว”

โจรที่กลับใจเสียใหม่ก็ได้รับความรอด

39 ฝ่ายคนหนึ่งในผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบช้าต่อพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระ
คริสต์ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเถิด” 40 แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า “เจ้าก็ไม่เกรง
กลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษเหมือนกัน 41 และเราก็สมกับโทษนั้นจริง
เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่ท่านผู้นี้หาได้กระทำผิดประการใดไม่”
42 แล้วคนนั้นจึงทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์
เมื่อพระองค์เสด็จเข้าในอาณาจักรของพระองค์” 43 ฝ่ายพระเยซูทรงตอบเขาว่า “**เรา**
บอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” 44 เวลานั้น
ประมาณเวลาเที่ยง ก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง 45 ดวงอาทิตย์ก็
มืดไป ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง

พระเยซูทรงปล่อยพระวิญญาณจิตของพระองค์ *(มธ 27:50; มก 15:37; ยน 19:30)*

46 พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า “**พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณ**
ของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงปล่อยพระ
วิญญาณจิตออกไป 47 ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น จึงสรรเสริญ
พระเจ้าว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม” 48 คนทั้งปวงที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดู
การณ์นี้ เมื่อเห็นแล้วก็พากันตีอกของตัวกลับไป 49 คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์และพวกผู้
หญิงซึ่งได้ตามพระองค์มาจากกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านี้

พระศพของพระเยซูถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ *(มธ 27:57-61; มก 15:42-47; ยน 19:38-42)*

50 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ ท่านเป็นสมาชิกสภา เป็นคนดีและชอบธรรม
51 (ท่านมิได้ยอมเห็นด้วยในมติและการกระทำของเขาทั้งหลาย” ท่านเป็นชาวบ้านอา

ริมาเธียหมู่บ้านพวกยิว และเป็นผู้คอยท่าอาณาจักรของพระเจ้า 52 ชายคนนี้จึงเข้าไป
หาปีลาตขอพระศพพระเยซู 53 เมื่อเชิญพระศพลงแล้ว เขาจึงเอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้ว
เชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ ซึ่งเจาะไว้ในศิลาที่ยังมิได้วางศพผู้ใดเลย 54 วัน
นั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตก็เกือบจะถึงแล้ว 55 ฝ่ายพวกผู้หญิงที่ตามพระองค์
มาจากแคว้นกาลิลีก็ตามไปและได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขาวางพระศพของพระองค์
ไว้อย่างไรด้วย 56 แล้วเขาก็กลับไปจัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวันสะบาโตนั้น
เขาก็หยุดการไว้ตามพระบัญญัติ

24

การฟื้นคืนชีพของพระคริสต์ *(มธ 28:1-6;* มก *16:1-8;* ยน *20:1-17)*

1 แต่เช้ามืดในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้
มาถึงอุโมงค์ และคนอื่นก็มาพร้อมกับเขา 2 เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจาก
ปากอุโมงค์แล้ว 3 และเมื่อเข้าไปมิได้เห็นพระศพของพระเยซูเจ้า 4 ต่อมาเมื่อเขากำลัง
คิดฉงนด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่มแพรวพราว
5 ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นกลัวและซบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับเขาว่า พวก
ท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า 6 พระองค์ไม่อยู่ที่นี่ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว
จงระลึกถึงคำที่พระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี 7 ว่า
บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวั
นทีสามจะเป็นขึ้นมาใหม่ 8 เขาจึงระลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ได้ 9 และกลับไป
จากอุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน และคนอื่นๆทั้งหมดด้วย
10 ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่อัครสาวก คือมารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา มารีย์มารดา
ของยากอบ และหญิงอื่นๆที่อยู่กับเขา 11 ฝ่ายอัครสาวกไม่เชื่อ ถือว่าเป็นคำเหลวไหล
12 แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปถึงอุโมงค์ ก้มลงมองดูก็เห็นแต่ผ้าป่านวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับ
ไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น

ระหว่างทางที่ไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส

13 ดูเถิด วันนั้นเองมีสาวกสองคนไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมาอูส ไกลจากกรุงเยรูซาเล็ม
ประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร 14 เขาสนทนากันถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น 15 และต่อ
มาเมื่อเขากำลังพูดปรึกษากันอยู่ พระเยซูเองก็เสด็จเข้ามาใกล้ดำเนินไปกับเขา 16 แต่
ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้ 17 พระองค์ตรัสกับเขาว่า **เมื่อเดินมานี่ด้วยหน้า**
โศกเศร้า ท่านโต้ตอบกันถึงเรื่องอะไร 18 คนหนึ่งชื่อเคลโอปัสจึงทูลถามพระองค์
ว่า ท่านเป็นเพียงแต่คนต่างด้าวในกรุงเยรูซาเล็มหรือ ที่ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเป็น
ไปในวันเหล่านี้ 19 พระองค์ตรัสถามเขาว่า **เหตุการณ์อะไร** เขาจึงตอบพระองค์ว่า
เหตุการณ์เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดช
ในการงานและในถ้อยคำจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย
20 และพวกปุโรหิตใหญ่กับขุนนางทั้งหลายของเรา ได้มอบพระองค์ไว้ให้ปรับโทษถึง
ตาย และตรึงพระองค์ที่กางเขน 21 แต่เราทั้งหลายได้หวังใจว่าจะเป็นพระองค์ผู้นั้นทีจะ
ไถ่ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวันทีสามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น 22 และ
ยังมีผู้หญิงบางคนในพวกเราที่ได้ทำให้เราประหลาดใจ นางได้ไปที่อุโมงค์เมื่อเวลาเช้า
มืด 23 แต่เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์ จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์

และทูตนั้นบอกว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ 24 บางคนที่อยู่กับเราก็ไปจนถึงอุโมงค์ และ
ได้พบเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้นได้บอก แต่เขาหาได้เห็นพระองค์ไม่ 25 พระองค์ตรัส
แก่สองคนนั้นว่า **โอ คนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดา
พยากรณ์ได้กล่าวไว้นั้น 26 จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น
แล้วเข้าในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ** 27 พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่
เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์ 28 เมื่อ
เขามาใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทรงกระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป 29 เขาจึง
พูดหน่วงเหนี่ยวพระองค์ว่า เชิญหยุดพักกับเรา เพราะว่าจวนเย็นแล้ว และวันก็ล่วงไป
มาก พระองค์จึงเสด็จเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา 30 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกาย
ลงเสวยกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เขา 31 ตาของเขา
ก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา 32 เขาจึงพูดก
ันว่า ใจเราเร่าร้อนภายใน เมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง เมื่อพระองค์ทรงอธิบาย
พระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ 33 แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเองกลับไปยังกรุง
เยรูซาเล็ม และพบพวกสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก 34 กำลังพูดก
ันว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน 35 ฝ่ายสอง
คนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิดขึ้นทีกลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปัง
นั้น

พระเยซูทรงปรากฏต่ออัครสาวกสิบคน *(มธ 28:16-17; มก 16:14; ยน 20:19-23)*

36 เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา
และตรัสกับเขาว่า **ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด** 37 ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจ
กลัวคิดว่าเห็นผี 38 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **ท่านทั้งหลายวุ่นวายใจทำไม เหตุไฉน
ความคิดสนเท่ห์จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า 39 จงดูมือของเราและ
เท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือน
ท่านเห็นเรามีอยู่นั้น** 40 เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และ
พระบาทให้เขาเห็น 41 เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่ายินดีอย่าง
เหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า **พวกท่านมีอาหารกิ
นที่นี่บ้างไหม** 42 เขาก็เอาปลาย่างชิ้นหนึ่งกับรวงผึ้งชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ 43
พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย 44 พระองค์ตรัสกับเขาว่า **นี่เป็นถ้อยคำ
ของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เข
ียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือ
สดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ** 45 ครั้งนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขา
ทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์

คำบัญชาที่ยิ่งใหญ่ *(มธ 28:19-20; มก 16:15-18; กจ 1:8)*

46 พระองค์ตรัสกับเขาว่า **มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์
ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม 47 และจะต้องประกาศใน
พระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ ตั้ง
ต้นทีกรุงเยรูซาเล็ม 48 ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านั้น**

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ *(มก 16:19-20; กจ 1:9-11)*

49 **และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญานั้นมาเหนือท่านทั้งหลาย**
แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม กว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์
เดชที่มาจากเบื้องบน 50 พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล้วทรงยก
พระหัตถ์อวยพรเขา 51 ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถู
กรับขึ้นไปสู่สวรรค์ 52 เขาทั้งหลายจึงนมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
มีความยินดีเป็นอันมาก 53 เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเทิดทูน
พระเจ้า เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ยอห์น

ยอห์น ผู้เขียนข่าวประเสริฐนี้ เป็นบุตรชายของเศเบดีและสะโลเมและเป็นน้องชายของยากอบ ท่านเป็นคนหนึ่งในสามที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเยซูคือเปโตรและยากอบ ท่านเป็นสาวกที่พระเยซูทรงรัก ยอห์นได้กล่าวถึงตนเองว่าท่านเป็นสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรวงของพระเยซู เป็นสาวกนั้นผู้ที่พระเยซูทรงรักและเป็นผู้ที่พระเยซูทรงให้เลี้ยงดูมารดาของพระองค์

ยอห์นได้เขียนข่าวประเสริฐนี้ขึ้นภายหลังข่าวประเสริฐของมัทธิว มาระโก และลูกา อาจเป็นประมาณปีค□ศ□ 90

ท่านได้เขียนหนังสือในพระคัมภีร์ใหม่ไว้ห้าเล่มคือ หนังสือยอห์น จดหมายสามฉบับ และหนังสือวิวรณ์

ยากอบพี่ชายของยอห์นได้ถูกกษัตริย์เฮโรดฆ่าตาย (กิจการ บทที่ 12) หนังสืออ้างอิงหลายเล่มในคริสตจักรของเหล่าบรรพบุรุษระบุว่า ต่อมายอห์นได้ไปเผยแพร่พระวจนะในเมืองเอเฟซัสและได้นำนางมารีย์ไปกับท่านด้วย ในสมัยการปกครองของจักรพรรดิโดมิเธียน ท่านได้ถูกเนรเทศไปที่เกาะปัทมอสและที่นั่นเองท่านได้เขียนหนังสือวิวรณ์ขึ้น ท่านได้รับการปลดปล่อยประมาณช่วงสมัยที่จักรพรรดิเทรจันทร์เริ่มครองราชในปีค□ศ□ 98

เราเชื่อว่า ถ้อยคำที่เขียนในข่าวประเสริฐของยอห์นตลอดทั้งเล่มนั้นได้รับการดลใจจากพระเจ้าอย่างแท้จริง ยอห์นได้กล่าวอ้างไว้ว่า ท่านได้เขียนในลักษณะเป็นคำพูดยาวๆ ชนิดคำต่อคำจากพระเยซูและคนอื่นๆพระเจ้าเป็นผู้ทรงประทานคำยอห์นเป็นแต่ผู้บันทึกคำ เหล่านั้น

เป้าหมายเบื้องต้นของข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์น ก็เพื่อที่จะพิสูจน์ว่า พระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า (ยน 20:31) หนังสือยอห์นนี้ได้มุ่งไปที่คำตรัสของพระเยซูมากกว่ากิจการของพระองค์ เกือบจะครึ่งหนึ่งของข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์นเป็นคำตรัสโดยตรงจากพระเยซู

โครงการแห่งความรอดได้รับการกล่าวถึงมากและชัดเจนที่สุดในข่าวประเสริฐของยอห์นมากกว่าที่อื่นๆในพระคัมภีร์ (ยน 1:12; 3:15-16, 18, 36; 5:24; 6:37, 40, 47) ทุกคนที่จะเอาชนะวิญญาณจิตทั้งหลายเพื่อพระคริสต์จะต้องเน้นถึงความรอดเช่นกัน ผู้ใดที่วางใจในองค์พระคริสต์และยอมพึ่งในพระองค์สำหรับความรอด ผู้นั้นจะได้รับการบังเกิดใหม่เป็นบุตรของพระเจ้าและได้รับชีวิตนิรันดร์

พระเยซูเป็นพระวาทะของพระเจ้า

1 ในเริ่มแรกนั้นพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระ
วาทะทรงเป็นพระเจ้า 2 ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า

พระเยซู ผู้เนรมิตสร้างสิ่งสารพัด

3 พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่
ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์ 4 ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์
ทั้งปวง 5 ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่

ภารกิจของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

6 มีชายคนหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น 7 ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็น
พยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน 8 ท่านไม่ใช่ความ
สว่างนั้น แต่ทรงใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น 9 เป็นความสว่างแท้นั้น ซึ่งส่อง
สว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก 10 พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก
และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่

พระสัญญายิ่งใหญ่แก่ผู้ที่เชื่อ

11 พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับ
พระองค์ไม่ 12 แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็น
บุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ 13 ซึ่งมิได้เกิดจากเลือด
หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า

พระเยซูทรงรับสภาพมนุษย์

14 พระวาทะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลาย
ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระ
บิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง

คำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา *(มธ 3:1-17; มก 1:1-11; ลก 3:1-18)*

15 ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องประกาศว่า นี่แหละคือพระองค์ผู้ที่
ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า
เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า 16 และเราทั้งหลายได้รับจากความบริบู
รณ์ของพระองค์ เป็นพระคุณซ้อนพระคุณ 17 เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญั
ตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์ 18 ไม่มีใครเคยเห็น
พระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรวงของพระ
บิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว 19 นี่แหละเป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิว
ส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า ท่านคือผู้ใด 20 ท่านได้
ยอมรับ และมิได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์ 21 เขาทั้งหลายจึง
ถามท่านว่า ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ ท่านตอบว่า ข้าพเจ้า
ไม่ใช่เอลียาห์ ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นหรือ และท่านตอบว่า มิได้ 22 คน
เหล่านั้นจึงถามท่านว่า ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้ตอบผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าวว่าท่าน
เป็นใคร 23 ท่านตอบว่า เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า จงกระทำมรรคา
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ 24 ฝ่าย
ผู้ที่ได้รับใช้มานั้นเป็นของพวกฟาริสี 25 เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า ถ้าท่านไม่ใช่
พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา
26 ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประ
ทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก 27 พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้า
ทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่
จะแก้ 28 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธาบาราฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอห์
นกำลังให้บัพติศมาอยู่

พระเมษโปดกของพระเจ้าคือลูกแกะของพระเจ้า *(วว 5:6)*

29 วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่า “จงดูพระ
เมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย 30 พระองค์นี้แหละที่
ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า “ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะ
ว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า” 31 ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้
พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ”
32 และยอห์นกล่าวเป็นพยานว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดังนกเขาเสด็จลง
มาจากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์ 33 ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์
ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เมื่อเจ้า
เห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์” 34 และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ
เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

พระราชกิจของพระเยซู อันดรูว์ชักชวนเปโตร

35 รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน 36 และท่านมองดูพระ
เยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า” 37 สาวก
สองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนี้ เขาจึงติดตามพระเยซูไป 38 พระเยซูทรงเหลียวหลังและ
ทอดพระเนตรเห็นเขาตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า “**ท่านหาอะไร**” และเขาทั้ง
สองทูลพระองค์ว่า “รับบี” (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) “ท่านอยู่ที่ไหน” 39 พระองค์ตรัสตอบ
เขาว่า “**มาดูเถิด**” เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่
กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว 40 คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอห์
นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร 41 แล้วอันดรูว์
ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า “เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว” ซึ่งแปล
ว่าพระคริสต์ 42 อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตร
เขาแล้วจึงตรัสว่า “**ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เขาจะเรียกท่านว่าเคฟาส**” ซึ่ง
แปลว่าศิลา 43 วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรง
พบฟิลิปจึงตรัสกับเขาว่า “**จงตามเรามา**” 44 ฟิลิปมาจากเบธไซดา เมืองของอัน
ดรูว์และเปโตร 45 ฟิลิปไปหานาธานาเอลและบอกเขาว่า “เราได้พบพระองค์ผู้ที่โมเสส
ได้กล่าวถึงในพระราชบัญญัติ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชาว
นาซาเร็ธบุตรชายโยเซฟ” 46 นาธานาเอลถามเขาว่า “สิ่งดีอันใดจะมาจากนาซาเร็ธ
ได้หรือ” ฟิลิปตอบเขาว่า “มาดูเถิด” 47 พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมา
หาพระองค์จึงตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า “**ดูเถิด ชนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอุบาย**”
48 นาธานาเอลทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร” พระเยซู
ตรัสตอบเขาว่า “**ก่อนที่ฟิลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราเห็น
ท่าน**” 49 นาธานาเอลทูลตอบพระองค์ว่า “รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล” 50 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**เพราะ
เราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะได้เห็น
เหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก**” 51 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “**เราบอกความจริงแก่
ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของ
พระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์**”

2

งานสมรสและการอัศจรรย์ที่บ้านคานา

1 วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่
นั่น 2 พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น 3 เมื่อน้ำองุ่นหมดแล้ว
มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า “เขาไม่มีน้ำองุ่น” 4 พระเยซูตรัสกับนางว่า “**หญิง
เอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง**” 5 มารดา
ของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า “ท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำสิ่งใด ก็จงกระทำตามเถิด”
6 มีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จุน้ำใบละสี่ห้าถัง 7
พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า “**จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด**” และเขาก็ตักน้ำใส่โอ่งเต็มเสมอ
ปาก 8 แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า “**จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด**” เขาก็เอาไปให้
9 เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำองุ่นแล้ว และไม่รู้ว่ามาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้
นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา 10 และพูดกับเขาว่า “ใครๆเขาก็เอาน้ำองุ่นอย่างดีมา
ให้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นอย่างดีไว้จนถึ
งบัดนี้” 11 การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และ
ได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์ 12 ภาย
หลังเหตุการณ์นี้พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอรนาอุม พร้อมกับมารดาและน้อง
ชายและสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

พระเยซูทรงชำระพระวิหาร

13 เท ศกาลปัส กา ของ พวก ยิว ใกล้ เข้า มา แล้ว และ พระ เยซู เสด็จ ขึ้น ไป ยัง กรุง
เยรูซาเล็ม 14 ในพระวิหารพระองค์ทรงพบคนขายวัว ขายแกะ ขายนกเขา และคนรับ
แลกเงินนั่งอยู่ 15 เมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นแส้ พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้น พร้
อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร และทรงเทเงินของคนรับแลกเงินและคว่ำโต๊ะ
16 และพระองค์ตรัสแก่บรรดาคนขายนกเขาว่า “**จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำ
พระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย**” 17 พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกขึ้นได้
ถึงคำที่เขียนไว้ว่า “ความร้อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมท้นข้าพระองค์”
18 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจ
กระทำการเช่นนี้ได้” 19 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “**ทำลายวิหารนี้เสีย แล
้วเราจะยกขึ้นในสามวัน**” 20 พวกยิวจึงทูลว่า “พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่สิบหกปีจึง
สำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ” 21 แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือ
พระกายของพระองค์ 22 เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวก
สาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสดังนี้ไว้แก่เขา และเขาก็เชื่อพระคัมภีร์
และพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น 23 เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวัน
เลี้ยงเทศกาลปัสกานั้น มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห
็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ 24 แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่า
นั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน 25 และไม่มีความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่อง
มนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์

3

นิโคเดมัสกับการบังเกิดใหม่

1 มีชายคนหนึ่งในพวกฟาริสีชื่อนิโคเดมัสเป็นขุนนางของพวกยิว 2 ชายผู้นี้ได้มาหา
พระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า “รับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นคร

ที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจาก
ว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย 3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **เราบอกความจริงแก่
ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้** 4 นิโค
เดมัสทูลพระองค์ว่า คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าในครรภ์มารดาครั้งที่
สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ 5 พระเยซูตรัสตอบว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้า
ผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า
ไม่ได้ 6 ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็
คือจิตวิญญาณ 7 อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านต้องบังเกิดใหม่ 8 ลม
ใคร่จะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้ว่าลม
มาจากไหนและไปที่ไหน คนทีบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน** 9 นิ
โคเดมัสทูลพระองค์ว่า เหตุการณ์อย่างนี้จะเป็นไปอย่างไรได้ 10 พระเยซูตรัสตอบ
เขาว่า **ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ 11 เรา
บอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น
และท่านหาได้รับคำพยานของเราไม่ 12 ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลกและท่าน
ไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร 13 ไม่มีผู้ใดได้ขึ้น
ไปสู่สวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์
นั้น 14 โมเสสได้ยกงูขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น
15 เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ 16 เพราะว่าพระเจ้าทรง
รักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่
เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ 17 เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้
พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอด
โดยพระบุตรนั้น 18 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มิได้
เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์
เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า 19 หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้
เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการ
ของเขาชั่ว 20 เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความ
สว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ 21 แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริง
ก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดย
พึ่งพระเจ้า**

คำพยานสุดท้ายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

22 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในแคว้นยูเดียกับสาวกของ
พระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขา และให้บัพติศมา 23 ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่
อายโนนใกล้หมู่บ้านสาลิมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนก็พากันมารับบัพ
ติศมา 24 เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก 25 เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นก
ับพวกยิวเรื่องการชำระ 26 สาวกของยอห์นจึงไปหายอห์นและพูดว่า รับบี ท่านที่อยู่
กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่านผู้นั้น
ให้บัพติศมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน 27 ยอห์นตอบว่า มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่
ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา 28 ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของ
ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำ

เสด็จพระองค์ 29 ท่านที่มีเจ้าสาวนั่นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้า
บ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปีติยินดีของข้าพเจ้า
จึงเต็มเปี่ยมแล้ว 30 พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง

ชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้ที่เชื่อ

31 พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่าย
โลกและพูดตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง 32
พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ใดรับคำ
พยานของพระองค์ 33 ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประทับตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์
จริง 34 เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น ทรงกล่าวพระวจนะของพระเจ้า เพราะ
พระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแด่พระองค์ 35 พระบิดาทรงรักพระ
บุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ 36 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรัน
ดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา

4

เสด็จผ่านแคว้นสะมาเรียไปแคว้นกาลิลี

1 เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรง
มีสาวกและให้บัพติศมามากกว่ายอห์น 2 (แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง
แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้) 3 พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดียและกลับไปยัง
แคว้นกาลิลีอีก 4 พระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย 5 พระองค์จึงเสด็จไปถึง
เมืองหนึ่งชื่อสิคาร์ในแคว้นสะมาเรีย ใกล้ที่ดินซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน

หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ

6 บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับบน
ขอบบ่อนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยง 7 มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัส
กับนางว่า **ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง** 8 (ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารใน
เมือง 9 หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า ไฉนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้
เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย 10 พระเยซูตรัสตอบนาง
ว่า **ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า ขอน้ำให้
เราดื่มบ้าง เจ้าจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้น้ำประกอบด้วยชีวิต
แก่เจ้า** 11 นางทูลพระองค์ว่า ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้
น้ำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน 12 ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้
ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่าน
ด้วย

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือบ่อน้ำพุภายใน

13 พระเยซูตรัสตอบนางว่า **ผู้ใดที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก 14 แต่ผู้ใดที่ดื่มน้ำซึ่ง
เราจะให้แก่เขานั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้เขานั้นจะบังเกิดเป็น
บ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์** 15 นางทูลพระองค์ว่า ท่านเจ้าคะ ขอน
้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีกและจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่ 16 พระเยซู
ตรัสกับนางว่า **ไปเรียกสามีของเจ้ามานี่เถิด** 17 นางทูลตอบว่า ดิฉันไม่มีสามี
ค่ะ พระเยซูตรัสกับนางว่า **เจ้าพูดถูกแล้วว่า ดิฉันไม่มีสามี** 18 **เพราะเจ้า**

ได้มีสามีห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูด
จริง 19 นางทูลพระองค์ว่า ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์
20 บรรพบุรุษของพวกเรานมัสการที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านว่าสถานที่ที่ควรนมัสการนั้น
คือกรุงเยรูซาเล็ม 21 พระเยซูตรัสกับนางว่า **หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่**
พวกเจ้าจะมิได้ไหว้นมัสการพระบิดาเฉพาะที่ภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม 22 **ซึ่ง**
พวกเจ้านมัสการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเรานมัสการเรารู้จัก เพราะความรอดนั้น
เนื่องมาจากพวกยิว 23 **แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อ**
ผู้ที่นมัสการอย่างถูกต้อง จะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง
เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นนมัสการพระองค์ 24 **พระเจ้าทรงเป็น**
พระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความ
จริง 25 นางทูลพระองค์ว่า ดิฉันทราบว่าพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่า พระคริสต์ จะ
เสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาพระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา 26 พระเยซูตรัสกับ
นางว่า **เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น** 27 ขณะนั้นสาวกของพระองค์ก็มาถึง และ
เขาประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครถามว่า พระองค์ทรง
ประสงค์อะไร หรือ ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับนาง 28 หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำ
ไว้และเข้าไปในเมืองและบอกคนทั้งปวงว่า 29 มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่ง
ฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ 30 คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหา
พระองค์ 31 ในระหว่างนั้นพวกสาวกทูลเชิญพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญรับ
ประทานเถิด 32 แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า **เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลาย**
ไม่รู้ 33 พวกสาวกจึงถามกันว่า มีใครเอาอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ 34 พระ
เยซูตรัสกับเขาว่า **อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรง**
ใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ 35 **ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึง**
ฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ ดูเถิด เราบอกท่านทั้งหลายว่า เงยหน้าขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่ง
นาก็ขาว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว 36 **คนที่เกี่ยวก็กำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสำสม**
พืชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน
37 **เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้นี้เป็นความจริง คือ คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่ง**
เกี่ยว 38 **เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ**
และท่านได้ประโยชน์จากแรงของเขา 39 ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมือง
นั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำพยานของหญิงผู้นั้น ที่ว่า ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉัน
ได้กระทำ

ชาวสะมาเรียได้รับความรอดเพิ่มขึ้นอีก

40 ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงทูลเชิญพระองค์ให้ประทับอยู่กับเขา
และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน 41 และคนอื่นเป็นอันมากได้เชื่อเพราะพระดำรัสของ
พระองค์ 42 เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า ตั้งแต่นี้ไปที่เราเชื่อนั้นมิใช่เพราะคำของเจ้า
แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้แน่ว่าท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระคริสต์
43 ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี 44 เพราะพระเยซู
เองทรงเป็นพยานว่า ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน 45 ฉะนั้น
เมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุ
กสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายได้
ไปในเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย

ทรงรักษาบุตรชายของขุนนาง

46 ฉะนั้นพระเยซูจึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์
ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่น และที่เมืองคาเปอรนาอุมมีขุนนางคนหนึ่ง บุตรชาย
ของท่านป่วยหนัก 47 เมื่อท่านได้ยินข่าวว่า พระเยซูได้เสด็จมาจากแคว้นยูเดียไปยัง
แคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไปทูลอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จลงไปรักษาบุตรของตน เพราะ
บุตรจวนจะตายแล้ว 48 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “**ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญ
และการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ**” 49 ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า
ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย” 50 พระเยซูตรัสกับท่านว่า “**กลับไปเถิด
บุตรชายของท่านจะไม่ตาย**” ท่านก็เชื่อพระดำรัสที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลา
ไป 51 ขณะที่ท่านกลับไปนั้น พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบและเรียนท่านว่า “บุตรชาย
ของท่านหายแล้ว” 52 ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรค่อยทุเลาขึ้นนั้น และพวกผู้รับใช้ก็เรียน
ท่านว่า “ไข้หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง” 53 บิดาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้นเป็นเวลาที่พระเยซูได้
ตรัสกับตนว่า “**บุตรชายของท่านจะไม่ตาย**” และท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้งครัวเรือน
ของท่านด้วย 54 นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์เสด็จจาก
แคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี

5

ทรงรักษาคนป่วยที่สระเบธซาธา

1 หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลเลี้ยงของพวกยิว และพระเยซูก็เสด็จขึ้นไปยังกรุง
เยรูซาเล็ม 2 ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูแกะมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้
นว่า เบธซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง 3 ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอน
อยู่ คนตาบอด คนง่อย คนผอมแห้ง กำลังคอยน้ำกระเพื่อม 4 ด้วยมีทูตสวรรค์องค์หน
ึ่งลงมากวนน้ำในสระนั้นเป็นครั้งคราว เมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น ผู้ใดก้าวลงไปในน้ำก่อน
ก็จะหายจากโรคที่เขาเป็นอยู่นั้น 5 ที่นั่นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว 6 เมื่อ
พระเยซูทอดพระเนตรคนนั้นนอนอยู่และทรงทราบว่า เขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว
พระองค์ตรัสกับเขาว่า “**เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ**” 7 คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์
ว่า “ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ และ
เมื่อข้าพเจ้ากำลังไป คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว” 8 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “**จงลุกขึ้นยก
แคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด**” 9 ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของ
เขาเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต 10 ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า “วันนี้เป็
นวันสะบาโต ที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นก็ผิดพระราชบัญญัติ” 11 คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว
่า “ท่านที่รักษาข้าพเจ้าให้หายโรคได้สั่งข้าพเจ้าว่า “**จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไป
เถิด**” ” 12 เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า “คนที่สั่งเจ้าว่า “**จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไป
เถิด**” นั้น เป็นผู้ใด” 13 คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระ
เยซูเสด็จหลบไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก 14 ภายหลังพระเยซูได้
ทรงพบคนนั้นในพระวิหารและตรัสกับเขาว่า “**ดูเถิด เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาป
อีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า**” 15 ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวก
ยิวว่า ท่านที่ได้รักษาเขาให้หายโรคนั้นคือพระเยซู 16 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงข่มเหงพระ
เยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในวันสะบา
โต 17 แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**พระบิดาของเราก็ยังทรงกระทำการอยู่จนถึงบ
ัดนี้ และเราก็ทำด้วย**” 18 เหตุฉะนั้นพวกยิวยิ่งแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่

เพราะพระองค์ล่วงกฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย
ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอกับพระเจ้า 19 ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า **เราบอกความ
จริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพ
ระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำ
ด้วย 20 เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งที่
พระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่า
นั้นอีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ 21 เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตาย
แล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตฉันใด ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะ
กระทำเหมือนกันฉันนั้น 22 เพราะว่าพระบิดามิได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์
ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร 23 เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติ
แด่พระบุตรเหมือนที่เขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร
ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา 24 เราบอกความจริงแก่
ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มี
ชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว 25 เราบอก
ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว
คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่
ได้ยินจะมีชีวิต 26 เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้
ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น 27 และได้ทรงประทานให้พระบุ
ตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

การฟื้นขึ้นมาสองแบบ

28 **อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์
ฝังศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ 29 และจะได้ออกมา คนทั้งหลายที่
ได้ประพฤติดีก็ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้ประพฤติชั่วก็จะฟื้นขึ้นสู่การ
พิพากษา**

บรรดาพยานของพระเยซูว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

30 **เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น
และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามิได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง
แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา 31 ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเรา
เอง คำพยานของเราก็ไม่จริง 32 มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำ
พยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง 33 ท่านทั้งหลายได้ใช้คน
ไปหายอห์น และยอห์นก็ได้เป็นพยานถึงความจริง 34 เรามิได้รับคำพยานจาก
มนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายรอด 35 ยอห์นเป็นโคมที่จุด
สว่างไสว และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความสว่างของ
ยอห์นนั้น 36 แต่คำพยานที่เรามีนั้นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของยอห์น เพราะว่างาน
ที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึง
เราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา 37 และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรง
เป็นพยานถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคย
เห็นรูปร่างของพระองค์ 38 และท่านทั้งหลายไม่มีพระดำรัสของพระองค์อยู่ในตั
วท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น 39 จง
ค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์**

นั้นเป็นพยานถึงเรา 40 แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต 41 เราไม่
รับเกียรติจากมนุษย์ 42 แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน 43 เราได้
มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนาม
ของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น 44 ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และมิได้
แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร 45 อย่าคิด
ว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้ง
หลายหวังใจอยู่ 46 ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะ
โมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา 47 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว
ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้

6

ทรงเลี้ยงคนห้าพัน *(มธ 14:13-21; มก 6:32-44; ลก 9:10-17)*

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี คือทะเลทิเบเรียส 2 คน
เป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรง
กระทำต่อบรรดาคนป่วย 3 พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของ
พระองค์ที่นั่น 4 ขณะนั้นใกล้จะถึงปัสกาซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงของพวกยิวแล้ว 5 เมื่อ
พระเยซูทรงเงยพระพักตร์ทอดพระเนตรและเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์
พระองค์จึงตรัสกับฟีลิปว่า **เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้** 6 พระองค์
ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟีลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำ
ประการใด 7 ฟีลิปทูลตอบพระองค์ว่า สองร้อยเหรียญเดนาริอันก็ไม่พอซื้ออาหารให้
เขากินกันคนละเล็กละน้อย 8 สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโม
นเปโตรทูลพระองค์ว่า 9 ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆ
สองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้ 10 พระเยซูตรัสว่า **ให้คนทั้งปวงนั่ง**
ลงเถิด ที่นั่นมีหญ้ามาก คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน 11 แล
้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ก็ทรงแจกแก่พวกสาวก และ
พวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขาปรารถนา 12 เมื่อเขา
ทั้งหลายกินอิ่มแล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า **จงเก็บเศษอาหารที่**
เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป 13 เขาจึงเก็บเศษขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนซึ่งเหลือ
จากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม 14 เมื่อคนเหล่านั้นได้
เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เขาก็พูดกันว่า แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดา
พยากรณ์นั้นทีทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก

พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ *(มธ 14:22-36; มก 6:45-56)*

15 เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า เขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์
พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาอีกแต่ลำพัง 16 พอค่ำลงเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ลงไป
ที่ทะเล 17 แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอรนาอุม มืดแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิได้
เสด็จไปถึงเขา 18 ทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะลมพัดกล้า 19 เมื่อเขาทั้งหลายตีกรรเชียงไป
ได้ประมาณห้าหกกิโลเมตร เขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลใกล้เรือ เขาต่าง
ก็ตกใจกลัว 20 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **นี่เป็นเราเอง อย่ากลัวเลย** 21 ดังนั้นเขา
จึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปนั้น

การเทศนาของพระเยซูเกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิต

22 วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่าไม่มีเรืออื่นทีนั่น เว้นแต่ลำที่เหล่าสาวกของ
พระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือลำนั้นไปกับเหล่าสาวก
แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น 23 (แต่มีเรือลำอื่นมาจากทิเบเรียส ใกล้
สถานที่ที่เขาได้กินขนมปัง หลังจากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงขอบพระคุณแล้ว) 24
เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าสาวกไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาจึงลงเรือไป
และตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอรนาอุม 25 ครั้นเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้น
แล้ว เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า "รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร" 26 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า
**"เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรามิใช่เพราะได้เห
็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิ่ม 27 อย่าขวนขวายหาอาหารที่ย่อม
เสื่อมสูญไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน
เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตรแล้ว"** 28
แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด จึงจะทำงาน
ของพระเจ้าได้" 29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **"งานของพระเจ้านั้นคือการที่ท่านเชื่อ
ในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น"** 30 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "ถ้าเช่นนั้น ท่าน
จะกระทำหมายสำคัญอะไร เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะเห็นและเชื่อในท่าน ท่านจะกระทำ
การอะไรบ้าง 31 บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารนั้น ตาม
ที่มีคำเขียนไว้ว่า "ท่านได้ให้เขากินอาหารจากสวรรค์" " 32 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า
**"เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่
ท่าน แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย
33 เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิต
ให้แก่โลก"** 34 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่
ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด" 35 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **"เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้
ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย 36 แต่เราได้บอก
ท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ 37 สารพัดที่พระบิดาทรง
ประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย 38 เพราะว่าเรา
ได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำ
ตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 39 และพระประสงค์ของพระบิดา
ผู้ทรงใช้เรามานั้น ก็คือให้เรารักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้
หายไปสักคนเดียว แต่ให้ฟื้นขึ้นมาในวันทีสุด 40 เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์
ของผู้ที่ทรงใช้เรามานั้น ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรได้มีชี
วิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย"** 41 พวกยิวจึงบ่นพึมพำกัน
เรื่องพระองค์เพราะพระองค์ตรัสว่า **"เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์"** 42 เขาทั้ง
หลายว่า "คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขาเราก็รู้จัก เหตุใดคนนี้
จึงพูดว่า **"เราได้ลงมาจากสวรรค์"** " 43 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาเหล่านั้นว่า **"อย่าบ่
นกันเลย 44 ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้
เขามา และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย 45 มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์ศาสดา
พยากรณ์ว่า "ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า" เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และ
ได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา 46 ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระบิดา นอกจากท่านที่มา
จากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว 47 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
หลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิรันดร์ 48 เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น 49 บรรพบุรุษ
ของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารและสิ้นชีวิต 50 แต่นี่เป็นอาหารที่**

ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย 51 **เราเป็นอาหารที่ธำรงชีวิตซึ่งลง
มาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้
เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของเรา** 52 แล้วพวกยิวก็ทุ่มเถียงกันว่า ผู้นี้จะ
เอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร 53 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **เราบอกความจริง
แก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิต
ในตัวท่าน** 54 **ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราก็มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้น
ฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย** 55 **เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้และโลหิตของเรา
ก็เป็นของดื่มแท้** 56 **ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่
ในเขา** 57 **พระบิดาผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรามาและเรามีชีวิตเพราะพระบิ
ดานั้นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น** 58 **นี่แหละเป็นอาหารซึ่ง
ลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาที่พวกบรรพบุรุษของท่านได้กินและสิ้นชีวิต
ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์** 59 คำเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่
พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอรนาอุม

พวกสาวกไม่เข้าใจคำสั่งสอนของพระเยซู *(มธ 8:19-22; 10:36)*

60 ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า ถ้อยคำเหล่า
นี้ยากนัก ใครจะฟังได้ 61 เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่าเหล่าสาวกของพระองค์บ่นถึง
เรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ** 62 **ถ้า
ท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร**
63 **จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้
กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต** 64 **แต่ในพวกท่านมีบาง
คนที่ไม่เชื่อ** เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้ใดที่จะทรยศ
พระองค์ 65 และพระองค์ตรัสว่า **เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้
ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น** 66
ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็ท้อถอยไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป

คำกล่าวถึงความเชื่อของเปโตร

67 พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า **ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ** 68
ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า
พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์ 69 และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า
พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ 70 พระเยซูตรัส
ตอบเขาว่า **เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็น
มารร้าย** 71 พระองค์ทรงหมายถึงยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นผู้
ที่จะทรยศพระองค์ คือคนหนึ่งในอัครสาวกสิบสองคน

7

การเลี้ยงในเทศกาลอยู่เพิงที่กรุงเยรูซาเล็ม

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่
ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ 2 ขณะ
นั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของพวกยิวแล้ว 3 พวกน้องๆของพระองค์จึงทูลพระองค์
ว่า จงออกจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่าน

กระทำ 4 เพราะว่าไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดลับๆ เมื่อผู้นั้นเองอยากให้ตัวปรากฏ ถ้าท่านกระทำ
การเหล่านี้ก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด 5 แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็มิได้เชื่อ
ในพระองค์ 6 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า **ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวก
ท่านมีอยู่เสมอ 7 โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเรา
เป็นพยานว่าการงานของโลกนั้นชั่ว 8 พวกท่านจงขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด เราจะ
ยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา** 9 เมื่อพระองค์
ตรัสเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงออกจากแคว้นกาลิลีเป็นการลับ

10 แต่เมื่อพวกน้องๆของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จตามขึ้นไป
ด้วย แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย 11 พวกยิวจึงมองหาพระองค์ในเทศกาลนั้นและถามว่า
คนนั้นอยู่ที่ไหน 12 และประชาชนก็ซุบซิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า เขา
เป็นคนดี คนอื่นๆว่า มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก 13 แต่ไม่มีผู้ใดอาจ
พูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว

พระเยซูที่เทศกาลอยู่เพิง

14 ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปในพระวิหารและทรงสั่งสอน
15 พวกยิวคิดประหลาดใจและพูดว่า คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่
เคยเรียนเลย 16 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า **คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่
เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 17 ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของ
พระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของ
เราเอง 18 ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงหาเกียรติสำหรับ
ตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง
ไม่มีอธรรมอยู่ในเขาเลย 19 โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ
และไม่มีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระราชบัญญัตินั้น ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่า
เราทำไม** 20 คนเหล่านั้นตอบว่า ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน 21 พระ
เยซูตรัสตอบเขาว่า **เราได้ทำสิ่งหนึ่งและท่านทั้งหลายประหลาดใจ 22 โมเสสได้
ให้ท่านทั้งหลายเข้าสุหนัต (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ และใน
วันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสุหนัต 23 ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสุหน
ัต เพื่อมิให้ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเรา เพราะ
เราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ 24 อย่าตัดสินตามที่เห็
นภายนอก แต่จงตัดสินตามชอบธรรมเถิด** 25 เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบาง
คนจึงพูดว่า คนนี้มิใช่หรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย 26 แต่ดูเถิด ท่านกำลังพูดอย่างก
ล้าหาญและเขาทั้งหลายก็ไม่ได้ว่าอะไรท่านเลย พวกขุนนางรู้แน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็น
พระคริสต์แท้ 27 แต่เรารู้ว่าคนนี้มาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใด
รู้เลยว่า พระองค์มาจากไหน 28 ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่
ในพระวิหารว่า **ท่านทั้งหลายรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามิได้มาตาม
ลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามานั้นทรงสัตย์จริง แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้
จักพระองค์ 29 แต่เรารู้จักพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์ได้ทรง
ใช้เรามา** 30 เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้อง
พระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ 31 และมีหลายคนในหมู่ประชาชน

นั้นได้เชื่อในพระองค์และพูดว่า “เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำ
อัศจรรย์มากยิ่งกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ” 32 เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนซุบซิบกัน
เรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกฟาริสีกับพวกปุโรหิตใหญ่จึงได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์
33 พระเยซูจึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “**เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง แล**
้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 34 **ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบ**
เรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้” 35 พวกยิวจึงพูดกันว่า “คนนี้จะไปไหน ที่เรา
จะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติและสั่งสอน
พวกต่างชาติหรือ 36 เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า “**ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา**
แต่จะไม่พบเรา” และ “**ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้**” ”

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือแม่น้ำประกอบด้วยชีวิต

37 ในวันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า “**ถ้า**
ผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม 38 **ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าว**
ไว้แล้วว่า “แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น” ” 39 (
สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่
ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมิได้รับสง่าราศี)

เห็นด้วยหรือต่อต้านพระเยซู

40 เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า “แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดา
พยากรณ์นั้น” 41 คนอื่นๆก็พูดว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์” แต่บางคนพูดว่า “พระ
คริสต์จะมาจากกาลิลีหรือ 42 พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อ
สายของดาวิด และมาจากเมืองเบธเลเฮมซึ่งดาวิดเคยอยู่นั้น” 43 เหตุฉะนั้นประชาชนจึ
งมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์ 44 บางคนใคร่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นม
ือแตะต้องพระองค์เลย 45 เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี และ
พวกนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขามา” 46 เจ้าหน้าที่ตอบว่า “ไม่เคยมี
ผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” 47 พวกฟาริสีตอบเขาว่า “พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ
48 มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ 49 แต่ประชาชนหมู่นี้ที่ไม่รู้พระ
ราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว” 50 นิโคเดมัส (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลาง
คืนนั้น และเป็นคนหนึ่งในพวกเขา) ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า 51 “พระราชบัญญัติของ
เราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ” 52 เขาทั้ง
หลายตอบนิโคเดมัสว่า “ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จงค้นหาดูเถิด เพราะว่าไม่มีศาสดา
พยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี” 53 ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน

8

หญิงที่ถูกจับกุมโทษฐานล่วงประเวณี

1 แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ 2 ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าในพระ
วิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา
3 พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับ
ฐานล่วงประเวณี และเมื่อเขาให้หญิงผู้นี้ยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน 4 เขาทูลพระองค์ว่า
“พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่ 5 ในพระราชบัญญัตินั้น
โมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้” 6 เขาพู

ดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงน้อมพระกาย
ลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนดั่งว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย 7 และเมื่อพวก
เขายังทูลถามพระองค์อยู่เรื่อยๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า “**ผู้ใดในพวก
ท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน**” 8 แล้วพระองค์ก็ทรงน้อมพระกาย
ลงและเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินอีก 9 และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สำนึกโดย
ใจวินิจฉัยผิดชอบ เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่จนหมด เหลือ
แต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั้น 10 เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และมิได้
ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า “**หญิงเอ๋ย พวกเขา
ที่ฟ้องเจ้าไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ**” 11 นางนั้นทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า
ไม่มีผู้ใดเลย” และพระเยซูตรัสกับนางว่า “**เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด
และอย่าทำบาปอีก**”

พระเยซูเป็นความสว่างของโลก *(ยน 1:9)*

12 อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “**เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่
ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต**” 13 พวกฟาริสีจึง
กล่าวกับพระองค์ว่า “ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง”
14 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็
เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้ว่า
เรามาจากไหนและจะไปที่ไหน 15 ท่านทั้งหลายย่อมพิพากษาตามเนื้อหนัง เรามิ
ได้พิพากษาผู้ใด 16 แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ถูกต้อง
เพราะเรามิได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระบิดาผู้ทรงใช้เรา
มา 17 ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า “คำพยานของสองคนก็เป็น
ความจริง” 18 เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาก็เป็น
พยานให้แก่เรา**” 19 เหตุฉะนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า “พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน”
พระเยซูตรัสตอบว่า “**ตัวเราก็ดี พระบิดาของเราก็ดี ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก ถ้าท่าน
รู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย**” 20 พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คลังเงิน เมื่อ
กำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนด
เวลาของพระองค์ 21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “**เราจะจากไป และท่านทั้งหลาย
จะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลาย
จะไปไม่ได้**” 22 พวกยิวจึงพูดกันว่า “เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า “**ที่ซึ่ง
เราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้**” ” 23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “**ท่านทั้งหลาย
มาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้
24 เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายในการบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิ
ได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของตัว**” 25 เขาจึงถามพระองค์
ว่า “ท่านคือใครเล่า” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “**เราเป็นดังที่เราได้บอกท่านทั้งหลาย
แต่แรกนั้น 26 เราก็ยังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรง
ใช้เรามานั้นทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก**”
27 เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา 28 พระเยซูจึงตรัสกับ
เขาว่า “**เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเรา
คือผู้นั้น และรู้ว่าเรามิได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาของเราได้ทรงสอนเรา
อย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น 29 และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาก็ทรงสถิตอยู่กับเรา**

พระบิดามิได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์
เสมอ 30 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์ 31 พระเยซูจึงตรัส
กับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า **ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็**
เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง 32 **และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความ**
จริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย 33 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า เราสืบ
เชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าวว่า **ท่านทั้ง**
หลายจะเป็นไทย 34 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า **เราบอกความจริงแก่ท่าน**
ว่า ผู้ใดที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป 35 **ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัวเรือนตลอดไป พระ**
บุตรต่างหากอยู่ตลอดไป 36 **เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลาย**
เป็นไทย ท่านก็จะเป็นไทยจริงๆ 37 **เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับรา**
ฮัม แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของ
ท่าน 38 **เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็น**
จากพ่อของท่าน 39 เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระองค์ว่า อับราฮัมเป็นบิดาของเรา
พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่าน**
ก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ 40 **แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่ง**
เป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำ
อย่างนี้ 41 **ท่านทั้งหลายย่อมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ** เขาจึงทูลพระองค์ว่า เรา
มิได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า 42 พระเยซูตรัสกับ
เขาว่า **ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจาก**
พระเจ้าและอยู่นี่แล้ว เรามิได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์นั้นทรงใช้
เรามา 43 **เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะท่านทนฟังคำ**
ของเราไม่ได้ 44 **ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใคร่จะ**
ทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เดิมมา และมิได้ตั้งอยู่
ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสามันก็พูดตามสันดาน
ของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา 45 **แต่ท่านทั้งหลายมิ**
ได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง 46 **มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้**
ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา 47 **ผู้ที่มาจากพระเจ้าก็**
ย่อมฟังพระวจนะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง เพราะท่านทั้งหลายมิได้
มาจากพระเจ้า 48 พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า ที่เราพูดว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรีย
และมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ 49 พระเยซูตรัสตอบว่า **เราไม่มีผีสิง แต่ว่าเราถวายพระ**
เกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านลบหลู่เกียรติเรา 50 **เรามิได้แสวงหาเกียรติ**
ของเราเอง แต่มีผู้หาให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา 51 **เราบอกความจริง**
แก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย 52 พวกยิวจึง
ทูลพระองค์ว่า เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสดาพยากรณ์ก็ตาย
แล้ว และท่านพูดว่า **ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ชิมความตายเลย** 53 ท่าน
เป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ พวกศาสดาพยากรณ์นั้นก็ตายไป
แล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า 54 พระเยซูตรัสตอบว่า **ถ้าเราให้เกียรติ**
แก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้น
คือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่าเป็นพระเจ้าของพวกท่าน 55 **ท่านไม่**

รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักพระองค์ เราก็
เป็นคนมุสาเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักพระองค์ และรักษาพระดำรัสของพระองค์
56 **อับราฮัมบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้ว**
และมีความยินดี 57 พวกยิวก็ทูลพระองค์ว่า ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคย
เห็นอับราฮัมหรือ 58 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับ**
ราฮัมบังเกิดมานั้นเราเป็น 59 คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์ แต่พระ
เยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น

9

ทรงรักษาชายตาบอดแต่กำเนิด

1 เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนินไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งตาบอดแต่
กำเนิด 2 และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำ
ผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด 3 พระเยซูตรัสตอบ
ว่า **มิใช่ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขาได้ทำบาป แต่เพื่อให้พระราชกิจของ**
พระเจ้าปรากฏในตัวเขา 4 **เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา**
เมื่อยังวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้ 5 **ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลก เรา**
เป็นความสว่างของโลก 6 เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ดิน แล
้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอดนั้น 7 แล้วตรัสสั่งเขาว่า **จงไป**
ล้างออกเสียในสระสิโลอัมเถิด (สิโลอัมแปลว่า ใช้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็น
ได้ 8 เพื่อนบ้านและคนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพูดกันว่า
คนนี้มิใช่หรือที่เคยนั่งขอทาน 9 บางคนก็พูดว่า คนนั้นแหละ คนอื่นว่า เขาคล้าย
คนนั้น แต่เขาเองพูดว่า ข้าพเจ้าคือคนนั้น 10 เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า ตาของเจ้า
หายบอดได้อย่างไร 11 เขาตอบว่า ชายคนหนึ่งชื่อเยซู ได้ทำโคลนทาตาของข้าพเจ้า
และบอกข้าพเจ้าว่า **จงไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย** ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้างตา
จึงมองเห็นได้ 12 เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า ผู้นั้นอยู่ที่ไหน คนนั้นบอกว่า ข้าพเจ้า
ไม่ทราบ 13 เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี 14 วันที่พระเยซูทรงทำ
โคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต 15 พวกฟาริสีก็ได้ถามเขาอีกว่า ทำ
อย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขาบอกคนเหล่านั้นว่า เขาเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้า และ
ข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น 16 ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า ชายคนนี้ไม่ได้
มาจากพระเจ้าเพราะเขามิได้รักษาวันสะบาโต คนอื่นว่า คนบาปจะทำการอัศจรรย์
เช่นนั้นได้อย่างไร พวกเขาก็แตกแยกกัน 17 เขาจึงพูดกับคนตาบอดอีกว่า เจ้าคิดอย
่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้าหายบอด ชายคนนั้นตอบว่า ท่านเป็น
ศาสดาพยากรณ์ 18 แต่พวกยิวไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตาบอดและกลับ
มองเห็น จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดาของคนที่ตากลับมองเห็นได้นั้นมา 19 แล้ว
พวกเขาถามเขาทั้งสองว่า ชายคนนี้เป็นบุตรชายของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าตาบอดมา
แต่กำเนิด ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น 20 บิดามารดาของชายคนนั้นตอบเขาว่า เรา
ทราบว่าคนนี้เป็นบุตรชายของเรา และทราบว่าเขาเกิดมาตาบอด 21 แต่ไม่รู้ว่าทำไม
เดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด เราก็ไม่ทราบ จงถามเขาเถิด
เขาโตแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้ 22 ที่บิดามารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะ
กลัวพวกยิว เพราะพวกยิวตกลงกันแล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระคริสต์ จะต้อง
ไล่ผู้นั้นเสียจากธรรมศาลา 23 เหตุฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงพูดว่า จงถามเขาเถิด
เขาโตแล้ว 24 คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นมาอีกและบอกเขาว่า จง

สรรเสริญพระเจ้าเถิด เรารู้อยู่ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป 25 เขาตอบว่า ท่านนั้นเป็น
คนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตาบอด
แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้ 26 คนเหล่านั้นจึงถามเขาอีกว่า เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง
เขาทำอย่างไรตาของเจ้าจึงหายบอด 27 ชายคนนั้นตอบเขาว่า ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว
และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟังอีก ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วยหรือ
28 เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า แกเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส
29 เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน 30 ชายคนนั้น
ตอบเขาว่า เออ ช่างประหลาดจริงๆที่พวกท่านไม่รู้ว่าท่านผู้นั้นมาจากไหน แต่ท่าน
ผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด 31 พวกเรารู้ว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้า
ผู้ใดนมัสการพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น 32 ตั้งแต่
เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนที่บอดแต่กำเนิดมองเห็น
ได้ 33 ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้ 34 เขาทั้งหลายตอบ
คนนั้นว่า แกเกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแกจะมาสอนเราหรือ แล้วเขาจึงไล่คนนั้น
เสีย 35 พระเยซูทรงได้ยินว่าเขาได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคน
นั้นจึงตรัสกับเขาว่า **เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ** 36 ชายคนนั้นทูลตอบ
ว่า ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้ 37 พระเยซูตรัส
กับเขาว่า **เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้นั้นเองที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า** 38 เขาจึง
ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ แล้วเขาก็นมัสการพระองค์ 39 พระเยซูตรัสว
่า **เราเข้ามาในโลกเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมอง
เห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด** 40 เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยิน
อย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า เราตาบอดด้วยหรือ 41 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **ถ้า
พวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า เรามอง
เห็น เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่**

10

พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงที่ดี

1 **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มิได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีน
เข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร 2 แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ 3 นาย
ประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของ
ท่าน และนำออกไป 4 เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และ
แกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน 5 คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย
แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า** 6 คำอุปมานั้นพระเยซู
ได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของพระดำรัสที่พระองค์ตรัสกับเขา
เลย 7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตูของ
แกะทั้งหลาย 8 บรรดาผู้ที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็มิได้ฟัง
เขา 9 เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออก แล้วจะ
พบอาหาร 10 ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขา
ทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์ 11 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่
ดีนั้นย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ 12 แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และ
ฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิง**

เอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป 13 **ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะเขา**
เป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย 14 **เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา**
และแกะของเราก็รู้จักเรา 15 **เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เราก็รู้จักพระบิดาด้วย**
และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ 16 **แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มีอยู่**
แกะเหล่านั้นเราก็ต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะ
รวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว 17 **ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรง**
รักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก 18 **ไม่มีผู้ใดชิงชีวิต**
ไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น
และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชานี้เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา” 19 พระ
ดำรัสนี้จึงทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีก 20 พวกเขาหลายคนพูดว่า “เขามีผีสิงและเป็น
บ้า ท่านฟังเขาทำไม” 21 พวกอื่นก็พูดว่า “คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิง ผีจะทำให้
คนตาบอดมองเห็นได้หรือ”

พระเยซูทรงเปิดเผยว่าพระองค์เป็นพระเจ้า

22 ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว 23
พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหารที่เฉลียงของซาโลมอน 24 แล้วพวกยิวก็พากันมา
ห้อมล้อมพระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า “จะทำให้เราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็น
พระคริสต์ก็จงบอกเราให้ชัดแจ้งเถิด” 25 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “**เราได้บอก**
ท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของ
เราก็เป็นพยานให้แก่เรา 26 **แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของ**
เรา ตามที่เราได้บอกท่านแล้ว 27 **แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จัก**
แกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา 28 **เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้น**
จะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ 29 **พระ**
บิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถ
ชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้ 30 **เรากับพระบิดาของเราเป็**
นอันหนึ่งอันเดียวกัน” 31 พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีกจะขว้างพระองค์ให้ตาย 32
พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “**เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจาก**
พระบิดาของเรา ท่านทั้งหลายหยิบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำ
ข้อใดเล่า” 33 พวกยิวทูลตอบพระองค์ว่า “เราจะขว้างท่านมิใช่เพราะการกระทำดี
แต่เพราะการพูดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า” 34 พระ
เยซูตรัสตอบเขาว่า “**ในพระราชบัญญัติของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า “เราได้**
กล่าวว่า ท่านทั้งหลายเป็นพระ” 35 **ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่รับพระวจนะของ**
พระเจ้าว่าเป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้ 36 **ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่าน**
ที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามาในโลกว่า “ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท”
เพราะเราได้กล่าวว่า “เราเป็นบุตรของพระเจ้า” อย่างนั้นหรือ 37 **ถ้าเราไม่ปฏิบัติ**
พระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย 38 **แต่ถ้าเราปฏิบัติพระรา**
ชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระราชกิจนั้นเถิด เพื่อท่านจะ
ได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา” 39 พวกเขาจึงหา
โอกาสจับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้

พระเยซูเสด็จไปยังสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงรับบัพติศมา

40 พระองค์เสด็จไปฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นอีก และไปถึงสถานที่ที่ยอห์นให้บัพ
ติศมาเป็นครั้งแรก และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น 41 คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์

และกล่าวว่า ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใดๆเลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้
เป็นความจริง 42 และมีคนหลายคนที่นั่นได้เชื่อในพระองค์

11

ลาซารัสได้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย
1 มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสกำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และ
มารธาพี่สาวของเธออยู่นั้น 2 (มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมันหอมชโลมองค์พระผู้เป็น
เจ้า และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ ลาซารัสน้องชายของเธอกำลังป่วย
อยู่ 3 ดังนั้นพี่สาวทั้งสองนั้นจึงให้คนไปเฝ้าพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ผู้
ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่ 4 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้วก็ตรัสว่า **โรคนั้นจะ
ไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้า
จะได้รับเกียรติเพราะโรคนั้น** 5 พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอและ
ลาซารัส 6 ดังนั้นครั้นพระองค์ทรงได้ยินว่าลาซารัสป่วยอยู่ พระองค์ยังทรงพักอยู่ที่
ที่พระองค์ทรงอยู่นั้นอีกสองวัน 7 หลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกว่า **ให้เรา
เข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด** 8 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อ
เร็วๆนี้พวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้างพระองค์ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั่นอ
ีกหรือ 9 พระเยซูตรัสตอบว่า **วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอน
กลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้ 10 แต่ถ้าผู้ใดเดิน
ในตอนกลางคืนเขาก็จะสะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา** 11 พระองค์ตรั
สดังนั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า **ลาซารัสสหายของเราหลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะ
ปลุกเขาให้ตื่น** 12 พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่เขา
ก็จะสบายดี 13 แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์
ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน 14 ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเขาตรงๆว่า **ลาซารัสตาย
แล้ว 15 เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายเราจึงยินดีที่เรามิได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านจะได้เชื่อ
แต่ให้เราไปหาเขากันเถิด** 16 โธมัสที่เรียกว่า ดิดุมัส จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า ให้
พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์ 17 ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงก็ทรง
ทราบว่า เขาเอาลาซารัสไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพสี่วันแล้ว 18 หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุง
เยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร 19 พวกยิวหลายคนได้มาหามารธาและมารีย์
เพื่อจะปลอบโยนเธอเรื่องน้องชายของเธอ 20 ครั้นมารธารู้ข่าวว่าพระเยซูกำลังเสด็จ
มา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์นั่งอยู่ในเรือน 21 มารธาจึงทูลพระเยซูว่า
พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย 22 แต่ถึงแม้เดี๋ยว
นี้ข้าพระองค์ก็ทราบว่า สิ่งใดๆที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรด
ประทานแก่พระองค์ 23 พระเยซูตรัสกับเธอว่า **น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก**
24 มารธาทูลพระองค์ว่า ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในวันสุดท้ายเมื่อ
คนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา 25 พระเยซูตรัสกับเธอว่า **เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้น
และมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังจะมีชีวิตอีก 26 และผู้ใด
ที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม** 27 มารธาทูลพระองค์
ว่า เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของ
พระเจ้า ที่จะเสด็จมาในโลก 28 เมื่อเธอทูลดังนี้แล้ว เธอก็กลับไปและเรียกมารีย์น้อง
สาวกระซิบว่า พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า 29 เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอ

ก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์ 30 ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไปในเมือง แต่ยังประทับอยู่
ณ ที่ซึ่งมารธาพบพระองค์นั้น 31 พวกยิวที่อยู่กับมารีย์ในเรือนและกำลังปลอบโยนเธอ
อยู่ เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดินออกไปจึงตามเธอไปพูดกันว่า “เธอจะไปร้องไห้ที่
อุโมงค์” 32 ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงที่
พระบาทของพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี่ น้องชายของ
ข้าพระองค์คงไม่ตาย” 33 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอร้องไห้ และพวกยิ
วที่มากับเธอร้องไห้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์ 34 และ
ตรัสถามว่า “**พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน**” เขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า
เชิญเสด็จมาดูเถิด” 35 พระเยซูทรงพระกันแสง 36 พวกยิวจึงกล่าวว่า “ดูเถิด พระองค์
ทรงรักเขาเพียงไร” 37 และบางคนก็พูดว่า “ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้
คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ”

พระเยซูที่อุโมงค์ฝังศพ บรรดาเพื่อนของมารีย์ได้กลับใจเสียใหม่

38 พระเยซูทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพ
นั้นเป็นถ้ำ มีศิลาวางปิดปากไว้ 39 พระเยซูตรัสว่า “**จงเอาศิลาออกเสีย**” มารธาพี่
สาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ป่านนี้ศพมีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่า
เขาตายมาสี่วันแล้ว” 40 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “**เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้า
เชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า**” 41 พวกเขาจึงเอาศิลาออกเสียจากที่ซึ่งผู้
ตายวางอยู่นั้น พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า “**ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์
ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์** 42 **ข้าพระองค์ทราบว่า
พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่
ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี่ เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา**” 43 เมื่อ
พระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว จึงเปล่งพระสุรเสียงตรัสว่า “**ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด**”
44 ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซู
ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “**จงแก้แล้วปล่อยเขาไปเถิด**” 45 ดังนั้นพวกยิวหลายคนที่มา
หามารีย์และได้เห็นการกระทำของพระเยซู ก็เชื่อในพระองค์ 46 แต่พวกเขาบางคนไป
หาพวกฟาริสี และเล่าเหตุการณ์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำให้ฟัง

พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีหาโอกาสที่จะฆ่าพระเยซูเสีย

47 ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้วว่า “เราจะทำ
อย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ 48 ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่าง
นี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป” 49
แต่คนหนึ่งในพวกเขา ชื่อคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้ง
หลายว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย 50 และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์
แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้อง
พินาศ” 51 เขามิได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำ
การในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น 52 และมิใช่แทน
ชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไป
นั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน 53 ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายจึงปรึกษากันจะ
ฆ่าพระองค์เสีย 54 เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้
เสด็จออกจากที่นั่นไปยังถิ่นทีอยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม และทรง

พักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกของพระองค์ 55 ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของพวกยิว
แล้ว และคนเป็นอันมากได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัส
กาเพื่อจะชำระตัว 56 เขาทั้งหลายจึงแสวงหาพระเยซู และเมื่อเขาทั้งหลายยืนอยู่ใน
พระวิหารเขาก็พูดกันว่า ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร พระองค์จะไม่เสด็จมาในงาน
เทศกาลนี้หรือ 57 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่า
พระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้ไปจับพระองค์

12

ทรงพระกระยาหารเย็นที่บ้านเบธานี *(มธ 26:6-13; มก 14:3-9; ลก 7:37-38)*

1 แล้วก่อนปัสกาหกวันพระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัส
ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย 2 ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์
มารธาก็ปรนนิบัติอยู่ และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่งในพวกเขาที่เอนกายลงรับประทานกับ
พระองค์ 3 มารีย์จึงเอาน้ำมันหอมนาระดาบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคา
แพงมากมาชโลมพระบาทของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์
เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น 4 แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ชื่อยูดาสอิสคาริ
โอท บุตรชายของซีโมน คือคนที่จะทรยศพระองค์ พูดว่า 5 เหตุไฉนจึงไม่ขายน้ำมัน
นั้นเป็นเงินสักสามร้อยเดนาริอัน แล้วแจกให้แก่คนจน 6 เขาพูดอย่างนั้นมิใช่เพราะ
เขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือย่าม และได้ยักยอกเงินที่ใส่ไว้ใน
ย่ามนั้น 7 พระเยซูจึงตรัสว่า **ช่างเขาเถิด เขาทำอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของ
เรา 8 เพราะว่ามีคนจนอยู่กับท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป** 9 ฝ่าย
พวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่
พระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย 10
แต่พวกปุโรหิตใหญ่จึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย 11 เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่
ทำให้พวกยิวหลายคนออกจากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มีชัย *(มธ 21:4-9; มก 11:7-10; ลก 19:35-38)*

12 วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้นได้ยินว่า พระเยซูเสด็จมา
ถึงกรุงเยรูซาเล็ม 13 เขาก็พากันถือใบของต้นอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า
โฮซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหากษั
ตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ 14 และเมื่อพระเยซูทรงพบลูกลาตัวหนึ่งจึงทรงลา
นั้นเหมือนดังที่มีคำเขียนไว้ว่า 15 ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย ดูเถิด กษัตริย์ของ
เธอทรงลูกลาเสด็จมา 16 ทีแรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่า
นั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่าราศีแล้ว เขาจึงระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึง
พระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์ 17 เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่ง
ได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และ
ทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้ 18 เหตุที่ประชาชนพากัน
ไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น 19 พวกฟาริสี
จึงพูดกันว่า ท่านเห็นไหมว่า ท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูเถิด โลกตามเขาไปหมดแล้ว

พวกกรีกจะใคร่เห็นพระเยซู

20 ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการในเทศกาลเลี้ยงนั้นมีพวกกรีกบ้าง 21 พวกกรีก
นั้นจึงไปหาฟีลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับท่านว่า ท่าน
เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าใคร่จะเห็นพระเยซู 22 ฟีลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟีลิป
จึงไปทูลพระเยซู

พระเจ้าตรัสตอบจากฟ้า พระเยซูทรงสั่งสอน

23 และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า **ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี 24 เรา
บอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะ
อยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก 25 ผู้ใดที่รักชีวิต
ของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้นิรัน
ดร์ 26 ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเรา
จะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาของเราก็จะทรงประทานเกียรติแก่
ผู้นั้น 27 บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า ข้าแต่พระบิดา
ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้ อย่างนั้นหรือ หามิได้ เพราะด้วยความ
ประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี้ 28 ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์
ได้รับเกียรติ** แล้วก็มีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับ
เกียรติอีก 29 ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่นๆ
ก็พูดว่า ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์ 30 พระเยซูตรัสตอบว่า **เสียงนั้น
เกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย ไม่ใช่เพื่อเรา 31 บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว
เดี๋ยวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย 32 และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่น
ดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา** 33 พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อ
สำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร 34 คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า พวกเรา
ได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิตย์ เหตุไฉนท่านจึงว่า **บุตรมนุษย์
จะต้องถูกยกขึ้น** บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า 35 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **ความ
สว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด
เกรงว่าความมืดจะตามมาทันท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าตนไปทาง
ไหน 36 เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง ก็จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็น
ลูกแห่งความสว่าง** เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จจากไป และซ่อนพระองค์ให้
พ้นจากพวกเขา 37 ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการทีเดียวต่อ
หน้าเขา เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์ 38 เพื่อคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะ
สำเร็จซึ่งว่า พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย และพระกร
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด 39 ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิส
ยาห์ได้กล่าวอีกว่า 40 พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขาทั้งหลาย และทำใจของเขาให้แข
็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหัน
กลับมาและเราจะรักษาเขาให้หาย 41 อิสยาห์กล่าวดังนี้เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของ
พระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์ 42 อย่างไรก็ดีแม้ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อใน
พระองค์ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เกรงว่าเขา
จะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา 43 เพราะว่าเขารักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการ
สรรเสริญของพระเจ้า 44 พระเยซูทรงประกาศว่า **ผู้ที่เชื่อในเรานั้น หาได้เชื่อในเรา
ไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 45 และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรา
มา 46 เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมิได้อยู่ในความมืด
47 ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามิได้**

มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยโลกให้รอด 48 ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่
รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั่นแหละจะ
พิพากษาเขาในวันสุดท้าย 49 เพราะเรามิได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าว
และพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา 50 เรารู้
ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็พูด
ตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา

13

ก่อนเทศกาลปัสกา *(มธ 26:7-30; มก 14:17-26; ลก 22:14-39)*

1 ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรง
จากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรง
รักเขาจนถึงที่สุด

ทรงล้างเท้าของพวกสาวก

2 ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้ดลใจยูดาสอิสคาริโอท บุตร
ชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์ 3 พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวง
ให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหา
พระเจ้า 4 พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ทรงถอดฉลองพระองค์
ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้ 5 แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และ
ทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้นั้น 6 แล้ว
พระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะ
ทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ 7 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้**
ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ 8 เปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์จะทรง
ล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่าน**
จะมีส่วนในเราไม่ได้ 9 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของ
ข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย 10 พระเยซูตรัสกับเขาว่า
ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมด
ทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน 11 เพราะพระองค์ทรงทราบว่า
ใครจะเป็นผู้ทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า **ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุก**
คน 12 เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลองพระองค์ และ
เอนพระกายลงอีกตรัสกับเขาว่า **ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่าน**
หรือ 13 ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียก
ถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น 14 ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระ
อาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและ
กันด้วย 15 เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เรา
ได้กระทำแก่ท่าน 16 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ไม่
ได้ และทูตจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หามิได้ 17 ถ้าท่านรู้ดังนี้แล้ว และท่าน
ประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข 18 เรามิได้พูดถึงพวกท่านสิ้นทุกคน เรารู้จักผู้ที่เรา
ได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้
ยกส้นเท้าต่อเรา 19 เราบอกท่านทั้งหลายเดี๋ยวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่า
เมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น 20 เราบอกความจริงแก่ท่าน

ว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

พระเยซูพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์ *(มธ 26:20-25; มก 14:17-21; ลก 22:21-22)*

21 เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย และตรัสเป็นพยาน
ว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา** 22 เหล่าสาวก
จึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด 23 มีสาวกคนหนึ่งที่พระเยซู
ทรงรักได้เอนกายอยู่ที่พระทรวงของพระเยซู 24 ซีโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือให้เขาทูล
ถามพระองค์ว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด 25 ขณะที่ยังเอนกายอยู่ที่พระทรวงของ
พระเยซู สาวกคนนั้นก็ทูลถามพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร 26 พระเยซู
ตรัสตอบว่า **คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้วยื่นให้** และเมื่อพระองค์ทรง
เอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน 27 เมื่อยูดาสรับ
ประทานอาหารนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงในใจเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **ท่านจะ
ทำอะไรก็จงทำเร็วๆเถิด** 28 ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นที่เอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า
เหตุใดพระองค์จึงตรัสกับเขาเช่นนั้น 29 บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถือถุงเงิน พระเยซูจึง
ตรัสบอกเขาว่า จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น หรือตรัสบอกเขา
ว่า เขาควรจะให้ทานแก่คนจนบ้าง 30 ดังนั้นเมื่อยูดาสรับประทานอาหารชิ้นนั้นแล้วเขา
ก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน 31 เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า
**บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์
32 ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระบุตร พระเจ้าก็จะทรงประทานให้พระบุตรมี
เกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะทรงให้มีเกียรติเดี๋ยวนี้ 33 ลูกเล็กๆเอ๋ย เรา
ยังจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่เราได้พูดกับ
พวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ ที่เราไปนั้นเจ้าทั้งหลายไปไม่ได้ 34 เรา
ให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมา
แล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น 35 ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน
ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ได้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา**

ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ *(มธ 26:33-35; มก 14:29-31; ลก 22:33-34)*

36 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พระเยซู
ตรัสตอบเขาว่า **ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่าน
จะตามเราไป** 37 เปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพ
ระองค์ไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์ 38 พระเยซูตรัสตอบเขา
ว่า **ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนไก่ขัน
ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง**

14

พระคริสต์ทรงตรัสถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ *(1 คร 15:51-52; 1 ธส 4:14-17)*

1 **อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย 2 ใน
พระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว**

เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย 3 และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย 4 ท่านทราบว่าเราจะไปที่ไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น 5 โธมัสทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร 6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา**

การที่รู้จักพระเยซูก็คือการที่รู้จักพระบิดา

7 **ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์** 8 ฟีลิปทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ 9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **ฟีลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น** 10 **ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามิได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์** 11 **จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเถิด**

ผู้ที่เชื่อก็สามารถทำกิจการที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำมาแล้ว

12 **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา** 13 **สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร** 14 **ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น** 15 **ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติของเรา**

พระสัญญาแห่งพระผู้ปลอบประโลมใจ

16 **เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป** 17 **คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน** 18 **เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน** 19 **อีกหน่อยหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย** 20 **ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน** 21 **ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและรักษาบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา** 22 ยูดาสมิใช่อิสคาริโอท ทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ และไม่ทรงสำแดงแก่โลก 23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา** 24 **ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่รักษาคำของเรา และคำซึ่ง**

ท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา 25 เราได้กล่าว
คำเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน 26 แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลม
ใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์
นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้
แก่ท่านแล้ว

สันติสุขสำหรับผู้ที่เชื่อ

27 เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่าน
ไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย 28 ท่านได้ยินเรากล่าว
แก่ท่านว่า เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านอีก ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะ
ชื่นชมยินดีที่เราว่า เราจะไปหาพระบิดา เพราะพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่
กว่าเรา 29 และบัดนี้เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อ
ว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ 30 แต่นี้ไปเราจะไม่สน
ทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมาและไม่มีสิทธิอำนาจ
อะไรเหนือเรา 31 แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้
ว่าเรารักพระบิดา จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด

15

คำอุปมาเรื่องเถาองุ่นและกิ่ง

1 เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา 2 กิ่งทุกกิ่ง
ในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็
ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น 3 ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วย
ถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน 4 จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน
กิ่งจะออกผลเองไม่ได้นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่
ได้นอกจากท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น 5 เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้า
แยกจากเราแล้วท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย 6 ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็
ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมไว้ทิ้งในไฟเผาเสีย
7 ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะ
ขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น 8 พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติ
เพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็นสาวกของเรา 9 พระ
บิดาทรงรักเราฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา
10 ถ้าท่านทั้งหลายรักษาบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา
เหมือนดังที่เรารักษาพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของ
พระองค์ 11 นี้คือสิ่งที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเรา
ดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม 12 นี่แหละเป็นบัญญัติของ
เรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน 13 ไม่มีผู้ใดมี
ความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของ
ตน 14 ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา

คริสเตียนคือมิตรสหายของพระคริสต์

15 **เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบว่านายของเขาทำ**
อะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของ
เรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว 16 ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่าน
ทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของ
ท่านอยู่ถาวร เพื่อว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะ
ได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน 17 สิ่งเหล่านี้เราสั่งท่านทั้งหลายไว้ว่า ท่านจงรักซึ่งก
นและกัน

คริสเตียนที่ดีจะถูกเกลียดชัง

18 **ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน**
19 **ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่าน**
ไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน
20 **จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่า**
นายของเขา ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขารักษาคำ
ของเรา เขาก็จะรักษาคำของท่านทั้งหลายด้วย 21 แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่
พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 22 ถ้า
เราไม่ได้มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวใน
เรื่องบาปของเขา 23 ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังพระบิดาของเราด้วย 24 ถ้า
ณ ท่ามกลางพวกเขา เรามิได้กระทำสิ่งซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาก็จะ
ไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา 25
แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า
เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นพยาน

26 **แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดามาหาท่านทั้ง**
หลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว
พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา 27 และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย
เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว

16

คำสัญญาแห่งการถูกข่มเหงของคริสเตียน *(มธ 24:9-10; ลก 21:16-19)*

1 **เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่ให้ท่านสะดุดใจ 2 เขาจะไล่ท่าน**
เสียจากธรรมศาลา แท้จริงวันหนึ่งคนใดที่ประหารชีวิตของท่านจะคิดว่า เขา
ทำการนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า 3 เขาจะกระทำดังนั้นแก่ท่านเพราะเขาไม่รู้จัก
พระบิดาและไม่รู้จักเรา 4 แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น
ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว และเรามิได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านทั้งหลาย
แต่แรก เพราะว่าเรายังอยู่กับท่าน 5 แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรง
ใช้เรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน 6 แต่
เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน จิตใจของท่านจึงเต็มด้วยความทุกข์โศก

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเตือนให้โลกรู้สำนึก

7 **อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อ**
ประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมา

หาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน 8 เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมา
แล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึกถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม
และถึงการพิพากษา 9 ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา 10 ถึงความ
ชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเรา
อีก 11 ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำทางคริสเตียน

12 **เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้**
13 **เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่าน**
ทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งมวล เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่
พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้
ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น 14 พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์
จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย 15 ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมี
นั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรา
นั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย

พระเยซูทรงปลอบใจเหล่าสาวกเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระองค์

16 **อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา**
เพราะเราไปถึงพระบิดา 17 สาวกบางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า ที่พระองค์ตรัส
กับเราว่า **อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็น**
เรา และ **เพราะเราไปถึงพระบิดา** เหล่านี้หมายความว่าอะไร 18 เขาจึงพูดกันว่า
นั้นหมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า **อีกหน่อย** เราไม่ทราบว่า สิ่งที่พระองค์ตรั
สนั้นหมายความว่าอะไร 19 พระเยซูทรงทราบว่าเขาอยากทูลถามพระองค์ จึงตรัสกับ
เขาว่า **ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่า เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า อีกหน่อย**
ท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา 20 **เราบอกความจริงแก่**
ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่านทั้ง
หลายจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี
21 **เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอดบุตร นางก็มีความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อ**
คลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่ระลึกถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดี
ที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก 22 ฉันใดก็ดีขณะนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์โศก แต่เรา
จะเห็นท่านอีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไป
จากท่านได้ 23 ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
หลายว่า ถ้าท่านจะขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะทรงประทาน
สิ่งนั้นให้แก่ท่าน 24 แม้จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิด
แล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม 25 เราพูดเรื่องนี้กับท่าน
เป็นคำอุปมา แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่จะบอกท่านถึง
เรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง 26 ในวันนั้นพวกท่านจะทูลขอในนามของเรา และ
เราจะไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน 27 เพราะว่าพระบิดาเอง
ก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า 28 เรามา
จากพระบิดาและได้เข้ามาในโลกแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก 29 เหล่
าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้
ตรัสเป็นคำอุปมา 30 เดี๋ยวนี้พวกข้าพระองค์รู้แน่ว่า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง และไม่

จำเป็นที ผู้ใดจะทูลถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงมาจาก
พระเจ้า 31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ 32 ดูเถิด
เวลาจะมา เวลานั้นก็ถึงแล้ว ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของท่านทุกคน
และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่
กับเรา 33 เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่าน
จะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว**

17

การอธิษฐานอย่างมหาปุโรหิตของพระเยซู

1 พระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า **พระ
บิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อ
พระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ 2 ดังที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรม
ีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวง
ที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น 3 และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จัก
พระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์
ทรงใช้มา 4 ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำ
พระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว 5 บัดนี้ โอ พระ
บิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์
คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา 6 ข้าพระองค์
ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้า
พระองค์จากมวลมนุษย์โลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ได้
ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์ และเขาได้รักษาพระดำรัสของพระองค์แล้ว 7 บัดนี้
เขาทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์
8 เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์
ได้ให้เขาแล้ว และเขาได้รับไว้ และเขารู้แน่ว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และ
เขาเชื่อว่า พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา 9 ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขา ข้า
พระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที พระองค์ได้ประทานแก่ข้า
พระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์ 10 ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของ
พระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์
มีเกียรติในสิ่งเหล่านั้น 11 บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขา
ยังอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์
ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์
ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้า
พระองค์กับพระองค์ 12 เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์
ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทาน
แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูก
ของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ 13 และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหา
พระองค์ และข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อเขาจะได้รับความชื่นชม
ยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม 14 ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์
ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้า
พระองค์ไม่ใช่ของโลก 15 ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก

**แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย 16 เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่
ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก 17 ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของ
พระองค์ พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง 18 พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา
ในโลกฉันใด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกฉันนั้น 19 ข้าพระองค์ถวายตัวของข้า
พระองค์เพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด
้วยเช่นกัน 20 ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคนทั้ง
ปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา 21 เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอัน
หนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์
ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์
ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา 22 เกียรติซึ่งพระองค์ได้
ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอัน
เดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น 23 ข้าพระองค์
อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอ
ันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และ
พระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์ 24 พระบิดาเจ้าข้า ข้า
พระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้า
พระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์
ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่
จะทรงสร้างโลก 25 โอ ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้า
พระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านี้รู้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา 26 ข้า
พระองค์ได้ประกาศให้เขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะประกาศให้เขารู้อีก
เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะดำรงอยู่ในเขา และข้าพระองค์จะ
อยู่ในเขา**

18

พระเยซูในสวนเกทเสมนี ทรงถูกทรยศและถูกจับกุม *(มธ 26:47-56; มก 14:43-50; ลก 22:47-53)*

1 เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้าม
ลำธารขิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก 2 ยูดาส
ผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคย
มาพบกันทีนั่นบ่อยๆ 3 ยูดาสจึงพาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และ
พวกฟาริสี ถือโคมถือไต้และเครื่องอาวุธไปที่นั่น 4 พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้
นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า **"ท่านทั้งหลายมาหาใคร"** 5 เขาทูล
ตอบพระองค์ว่า "มาหาเยซูชาวนาซาเร็ธ" พระเยซูตรัสกับเขาว่า **"เราคือผู้นั้นแหละ"**
ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย 6 เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลาย
ว่า **"เราคือผู้นั้นแหละ"** เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน 7 พระองค์จึงตรัส
ถามเขาอีกว่า **"ท่านมาหาใคร"** เขาทูลตอบว่า "มาหาเยซูชาวนาซาเร็ธ" 8 พระเยซู
ตรัสตอบว่า **"เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จง
ปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด"** 9 ทั้งนี้ก็เพื่อพระดำรัสจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า
"คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว" 10 ซี
โมนเปโตรมีดาบ จึงชักออกและฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาขาด

ไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส 11 พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า “**จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่ดื่มถ้วยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ**”

ทรงอยู่ต่อหน้าอันนาสและคายาฟาส *(มธ 26:57-68; มก 14:53-65; ลก 22:66-71)*

12 พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิวจึงจับพระเยซูมัดไว้ 13 แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น 14 คายาฟาสผู้นี้แหละที่แนะนำพวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด

เปโตรปฏิเสธพระเยซู *(มธ 26:69-75; มก 14:66-72; ลก 22:54-62)*

15 ซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต 16 แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกันกับมหาปุโรหิต จึงได้ออกไปและพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป 17 ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า “ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ” เขาตอบว่า “ข้าไม่เป็น” 18 พวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ก็ยืนอยู่ที่นั่นเอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยืนผิงไฟกัน เปโตรก็ยืนผิงไฟอยู่กับเขาด้วย

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้ามหาปุโรหิต

19 มหาปุโรหิตจึงได้ถามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์ และคำสอนของพระองค์ 20 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “**เราได้กล่าวให้โลกฟังอย่างเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย 21 ท่านถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขารู้ว่าเรากล่าวอะไร**” 22 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขาแล้วพูดว่า “เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ” 23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตบเราทำไม**” 24 อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ 25 ซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า “เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ” เปโตรปฏิเสธว่า “ข้าไม่เป็น” 26 ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรฟันหูขาดก็กล่าวขึ้นว่า “ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ” 27 เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นไก่ก็ขัน

เขานำพระเยซูไปอยู่ต่อหน้าปีลาต *(มธ 27:1-14; มก 15:1-5; ลก 23:1-7)*

28 เขาจึงได้พาพระเยซูออกไปจากคายาฟาสไปยังศาลปรีโทเรียม เป็นเวลาเช้าตรู่ พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปรีโทเรียม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปัสกาได้ 29 ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า “พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้” 30 เขาตอบท่านว่า “ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน” 31 ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด” พวกยิวจึงเรียนท่านว่า “การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย” 32 ทั้งนี้เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างไร 33 ปีลาตจึงเข้าไปในศาลปรีโทเรียมอีก และเรียกพระเยซูมาทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” 34 พระเยซูตรัสตอบท่าน

ว่า “**ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่านเองหรือ หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา**” 35 ปีลาตทูลตอบว่า “เราเป็นยิวหรือ ชนชาติของท่านเองและพวกปุโรหิตใหญ่ได้
มอบท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร” 36 พระเยซูตรัสตอบว่า “**อาณาจักรของเรามิได้
เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เรา
ตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามิได้มาจากโลกนี้**” 37 ปีลา
ตจึงทูลถามพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือ” พระเยซูตรัสตอบว่า “**ท่าน
พูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็น
พยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา**” 38 ปีลาต
ทูลถามพระองค์ว่า “ความจริงคืออะไร” เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก
และบอกเขาว่า “เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย

พระเยซูถูกพิพากษาว่าผิด บารับบัสได้รับการปลดปล่อย *(มธ 27:15-26; มก 15:6-15; ลก 23:18-25)*

39 แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่านในเทศกาลปัสกา ฉะนั้น
ท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือ” 40 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า
“อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบารับบัส” บารับบัสนั้นเป็นโจร

19

พระเยซูได้รับการสวมมงกุฎหนาม

1 ขณะนั้นปีลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโบยตี 2 และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎ
สวมพระเศียรของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง 3 แล้วทูลว่า “ท่านกษัตริย์ของ
พวกยิว ขอทรงพระเจริญ” และเขาก็ตบพระองค์ด้วยฝ่ามือ

ปีลาตมอบพระเยซูให้แก่ฝูงชน

4 ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า “ดูเถิด เราพาคนนี้ออกมาให้ท่าน
ทั้งหลายเพื่อให้ท่านรู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย” 5 พระเยซูจึงเสด็จออก
มาทรงมงกุฎทำด้วยหนามและทรงเสื้อสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ดูคน
นี้ซิ” 6 ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้อง
อึงว่า “ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย” ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านเอาเขาไปตรึงเอง
เถิด เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย” 7 พวกยิวตอบท่านว่า “พวกเรามีกฎหมาย
และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า” 8 ฉะ
นั้นครั้นปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น 9 ท่านเข้าไปในศาลปรีโทเรียมอีก
และทูลพระเยซูว่า “ท่านมาจากไหน” แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด 10 ปีลาต
จึงทูลพระองค์ว่า “ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่าน
ที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้” 11 พระเยซูตรัสตอบว่า “**ท่านจะมีอำนาจ
เหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่มอบเรา
ไว้กับท่านจึงมีความผิดบาปมากกว่าท่าน**” 12 ตั้งแต่นั้นไปปีลาตก็หาโอกาสที่จะ
ปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอึงว่า “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์
ผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พูดต่อสู้ซีซาร์” 13 เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านจึงพาพระเยซู
ออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปูศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กับบาธา

ชาวยิวไม่ยอมรับพระคริสต์เป็นกษัตริย์

14 วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ท่านพูดกับพวกยิวว่า ดูเถิด นี่คือ
กษัตริย์ของท่านทั้งหลาย 15 แต่เขาทั้งหลายร้องอึงว่า เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย
ตรึงเขาเสียที่กางเขน ปีลาตพูดกับเขาว่า ท่านจะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย
ที่กางเขนหรือ พวกปุโรหิตใหญ่ตอบว่า เว้นแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์

ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน *(มธ 27:33-54; มก 15:22-39; ลก 23:33-47)*

16 แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาพาพระเยซูไป
17 และพระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า สถานที่
กะโหลกศีรษะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา 18 ณ ที่นั้น เขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนกับ
คนอีกสองคน คนละข้างและพระเยซูทรงอยู่กลาง 19 ปีลาตให้เขียนคำประจานติดไว้
บนกางเขน และคำประจานนั้นว่า เยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว 20 พวกยิว
เป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยซูนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และ
คำนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาลาติน 21 ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ของ
พวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า ขออย่าเขียนว่า กษัตริย์ของพวกยิว แต่ขอเขียนว่า คนนี้
บอกว่า เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว 22 ปีลาตตอบว่า สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป
23 ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว เขาทั้งหลายก็เอาฉลองพระองค์แบ่งอ
ออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาฉลองพระองค์ชั้นในด้วย ฉลองพระองค์
ชั้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง 24 เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดกันว่า เราอย่าฉีก
แบ่งกันเลย แต่ให้เราจับสลากกันจะได้รู้ว่าใครจะได้ ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า
เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน
พวกทหารจึงได้กระทำดังนี้ 25 ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระ
องค์กับน้าสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชาวมักดาลา 26 ฉะนั้น
เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืน
อยู่ใกล้ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า **หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด**
27 แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า **จงดูมารดาของท่านเถิด** และตั้งแต่เวลา
นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน 28 หลังจากนั้นพระเยซูทรงทราบว่า
ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จจึงตรัสว่า **เรากระหายน้ำ** 29 มีภาชนะ
ใส่น้ำองุ่นเปรี้ยววางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำ ชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุสบชูขึ้น
ให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์ 30 เมื่อพระเยซูทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า
สำเร็จแล้ว และทรงก้มพระเศียรลงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

พระอัฐิของพระองค์ไม่หักเลย

31 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทุบขาของผู้ที่ถูกตรึงให้หัก และ
ให้เอาศพไปเสีย เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็
นวันใหญ่ 32 ดังนั้นพวกทหารจึงมาทุบขาของคนที่หนึ่ง และขาของอีกคนหนึ่งที่ถูก
ตรึงอยู่กับพระองค์ 33 แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขา
จึงมิได้ทุบขาของพระองค์ 34 แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่สีข้างของพระองค์ และ
โลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที 35 คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็น
ความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ 36 เพราะสิ่งเหล่า
นี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่งว่า พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักสักซี่เดียว

37 และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง

พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ *(มธ 27:57-60; มก 15:43-47; ลก 23:50-56)*

38 หลังจากนี้โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นสาวกลับๆของพระเยซูเพราะกลัวพวก
ยิว ก็ได้ขอพระศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็ยอมให้ โยเซฟจึงมาอัญเชิญพระศพ
พระเยซูไป 39 ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรกไปหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย
เขานำเครื่องหอมผสม คือมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกว่ากิโลกรัมมาด้วย
40 พวกเขาอัญเชิญพระศพพระเยซู และเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตาม
ธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว 41 ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง
ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย 42 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม
ของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขาจึงบรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

20

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ *(มธ 28:1-10; มก 16:1-14; ลก 24:1-43)*

1 วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามืด มารีย์ชาวมักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพ เธอเห็นหิน
ออกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว 2 เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและสาวกอีกคนหนึ่งที่พระ
เยซูทรงรักนั้น และพูดกับเขาว่า เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และ
พวกเราไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน 3 เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับสาวกคนนั้น
4 เขาจึงวิ่งไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน 5 เขาก้ม
ลงมองดูเห็นผ้าป่านวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน 6 ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง
แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าป่านวางอยู่ 7 และผ้าพันพระเศียรของพระองค์ไม่ได้วางอยู่
กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก 8 แล้วสาวกคนนั้นทีมาถึงอุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้เห
็นและเชื่อ 9 เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องฟื้นขึ้น
มาจากความตาย 10 แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อมารีย์ชาวมักดาลา

11 แต่ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้อยู่เธอก้มลงมองดูที่อุโมงค์
12 และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู
องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท 13 ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า
หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม เธอตอบทูตทั้งสองว่า เพราะเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของ
ข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน 14 เมื่อมารีย์
พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าเป็นองค์
พระเยซู 15 พระเยซูตรัสถามเธอว่า **หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม เจ้าตามหาผู้ใด** มารีย์
สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์ว่า นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์
ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป 16 พระ
เยซูตรัสกับเธอว่า **มารีย์เอ๋ย** มารีย์จึงหันมาและทูลพระองค์ว่า รับโบนี ซึ่งแปล
ว่า อาจารย์ 17 พระเยซูตรัสกับเธอว่า **อย่าแตะต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหา
พระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหา
พระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและ**

พระเจ้าของท่านทั้งหลาย 18 มารีย์มักดาลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์
พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกเว้นแต่โธมัส

19 ค่ำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้ว
เพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขา
ว่า **สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด** 20 ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว
พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และสีข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็น
เจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี 21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า **สันติสุขจงดำรงอยู่กับท
่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงใช้เรามาฉันใด เราก็ใช้ท่านทั้งหลายไปฉัน
นั้น** 22 ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และตรัส
กับเขาว่า **ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด** 23 **ถ้าท่านจะยกความผิด
บาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติ
ดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น**

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์อีกครั้งหนึ่งและโธมัสยอมเชื่อ

24 แต่ฝ่ายโธมัสที่เขาเรียกกันว่า ดิดุมัส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่
ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา 25 สาวกอื่นๆจึงบอกโธมัสว่า เราได้เห็นองค์
พระผู้เป็นเจ้าแล้ว แต่โธมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของ
พระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยง
เข้าไปที่สีข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย 26 ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวก
ของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโธมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว พระเยซู
เสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า **สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่า
นทั้งหลายเถิด** 27 แล้วพระองค์ตรัสกับโธมัสว่า **จงยื่นนิ้วมาที่นี่และดูมือของเรา
จงยื่นมือออกคลำที่สีข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด** 28 โธมัส
ทูลตอบพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์
29 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **โธมัสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็น
เราแต่เชื่อก็เป็นสุข**

ความมุ่งหมายของข่าวประเสริฐของยอห์น

30 พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของ
พระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้ 31 แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อ
ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมี
ความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

21

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกในแคว้นกาลิลี

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่เหล่าสาวกอีกครั้งหนึ่ง
ที่ทะเลทิเบเรียส และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้ 2 คือ ซีโมนเปโตร โธมัสที่
เรียกว่า ดิดุมัส และนาธานาเอลชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของ
เศเบดี และสาวกของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน

การตกปลาที่ล้มเหลว

3 ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า “ข้าจะไปจับปลา” เขาทั้งหลายจึงพูดกับท่านว่า “เราจะ
ไปกับท่านด้วย” เขาก็ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย 4 แต่ครั้นรุ่ง
เช้าพระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์และตรัสสั่งเหล่าสาวก อวนเต็มไปด้วยปลา

5 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “**ลูกเอ๋ย มีอาหารบ้างหรือเปล่า**” เขาทูลตอบพระองค์
ว่า “ไม่มี” 6 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “**จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด
แล้วจะได้ปลาบ้าง**” เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้
7 สาวกคนที่พระเยซูทรงรักจึงบอกเปโตรว่า “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่อซีโมนเป
โตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หยิบเสื้อคลุมชาวประมงของเขามาสวมรัดไว้
(เพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล 8 แต่สาวกอื่นๆนั้นนั่งเรือเล็กๆมา
ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก ไกลประมาณหนึ่งร้อย
เมตรเท่านั้น) 9 เมื่อเขาขึ้นมาบนฝั่ง เขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบน
และมีขนมปัง 10 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “**เอาปลาที่ได้เมื่อกี้นี้มาบ้าง**” 11 ซี
โมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึง
มากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด

พระเยซูทรงเลี้ยงเหล่าสาวก

12 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “**เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด**” และใน
พวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า “ท่านคือผู้ใด” เพราะเขารู้อยู่ว่าเป็นองค์พระ
ผู้เป็นเจ้า 13 พระเยซูทรงเข้ามาหยิบขนมปังแจกให้เขาและทรงหยิบปลาแจกด้วย 14
นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่
พระองค์ทรงคืนพระชนม์

“ซีโมน...ท่านรักเราหรือ”

15 เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วพระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า “**ซีโมนบุตรชาย
โยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ**” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ถูกแล้ว
พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสสั่งเขาว่า
“**จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด**” 16 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองอีกว่า “**ซีโมนบุตร
ชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ**” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า
พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “**จงเลี้ยงแกะ
ของเราเถิด**” 17 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า “**ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่าน
รักเราหรือ**” เปโตรก็เป็นทุกข์ใจที่พระองค์ตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า “**ท่านรักเรา
หรือ**” และเขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรง
ทราบว่า ข้าพระองค์รักพระองค์” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “**จงเลี้ยงแกะของเราเถิด**

สาวกจะต้องยอมตามพระเยซูไป

18 **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่มท่านคาดเอวเอง และเดินไป
ไหนๆตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะเหยียดมือของท่านออก
และคนอื่นจะคาดเอวท่าน และพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป**” 19 ที่พระองค์
ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร ครั้น
พระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงสั่งเปโตรว่า “**จงตามเรามาเถิด**” 20 เปโตรเหลียวหลัง
เห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา คือสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรวงของพระองค์เมื่อ

รับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และทูลถามว่า พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่จะทรยศพระองค์คือใคร 21 เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า พระองค์เจ้าข้า คนนี้จะเป็นอย่างไร 22 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามานั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเถิด** 23 เหตุฉะนั้นคำที่ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่พระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย แต่ตรัสว่า **ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามานั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า** 24 สาวกคนนี้แหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทราบว่าคำพยานของเขาเป็นความจริง 25 มีอีกหลายสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอเมน

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือกิจการ

คนทั่วไปเชื่อกันว่าผู้เขียนหนังสือกิจการก็คือ ลูกา แพทย์ที่รัก (คส 4:14) จะเห็นได้ชัดว่าหนังสือกิจการนี้เป็นหนังสือเล่มต่อจากข่าวประเสริฐของลูกา และมาจากผู้เขียนคนเดียวกัน ลูกาเป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล (กจ 16:12; 20:5) จากหนังสือ 2 ทิโมธี 4:11 เราได้พบว่าท่านได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม ในหนังสือฟีเลโมน 1:24 ลูกาได้ฝากคำนับมาในจดหมายของเปาโลไปยังฟีเลโมน

หนังสือกิจการได้รับการเขียนขึ้นในช่วงเวลาที่เปาโลได้รับการปล่อยตัวจากคุกครั้งแรกที่กรุงโรม (กจ 28:30) (ปีค.ศ. 63) หนังสือเล่มนี้ครอบคลุมระยะเวลาจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู จนถึงช่วงเวลาสองปีแรกที่เปาโลถูกคุมขังอยู่ในคุกเป็นครั้งแรกที่กรุงโรม ดังนั้นจึงครอบคลุมระยะเวลาประมาณ 33 ถึง 35 ปี

โดยทั่วไปแล้ว หนังสือเล่มนี้แบ่งแยกออกเป็นสองส่วนใหญ่ๆคือ ในบทที่ 1-12 กล่าวถึงเปโตรเป็นส่วนใหญ่ มีกรุงเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลาง และข่าวประเสริฐได้ประกาศแก่ชนชาติยิวเป็นหลักในบทที่ 13-28 กล่าวถึงเปาโลเป็นส่วนใหญ่ มีเมืองอันทิโอกเป็นศูนย์กลางสำหรับงานเผยแพร่พระวจนะของพระเจ้าไปยังต่างประเทศ และข่าวประเสริฐประกาศแก่คนต่างชาติมากกว่าชนชาติยิว

ในส่วนแรก บทที่ 6 และ 7 กล่าวถึงการรับใช้ของสเทเฟนเพียงสั้นๆแต่ได้รับใช้พระเจ้าอย่างน่าอัศจรรย์ใจ บทที่ 8 เกี่ยวกับการรับใช้พระเจ้าของฟีลิป และบทที่ 9 ได้บันทึกการกลับใจเสียใหม่ของเปาโลไว้ และได้บรรยายถึงโครเนลิอัสคนต่างชาติที่เมืองซีซารียาและอานาเนีย ที่ดามัสกัส อย่างไรก็ตาม ใน 12 บทแรก จุดสำคัญที่กล่าวถึงก็คือเปโตรและกรุงเยรูซาเล็มและชนชาติยิว

ในบทที่ 13-28 เมืองอันทิโอกเป็นเพียงแต่สถานที่ตั้งต้นเท่านั้น เรื่องราวจะเริ่มต้นดำเนินจากเปาโลและบารนาบัส แล้วก็เป็นเรื่องของเปาโลกับสิลาส ไปที่เกาะครีต ไปที่เมืองกาลาเทีย และแคว้นซิลีเซีย เข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไปที่เมืองซีซารียา และในที่สุดได้ผจญกับเรืออับปาง และแล่นเรือไปจนถึงกรุงโรม ในเรื่องจะกล่าวถึงเปาโลอยู่ตลอดเวลา และท่านจะมุ่งไปหาชาวยิวก่อนเสมอถ้าท่านสามารถจะทำได้ แต่การรับใช้พระเจ้านั้นส่วนใหญ่ท่านจะประกาศท่ามกลางชาวต่างประเทศ

ในหนังสือกิจการแห่งอัครสาวกนี้ นายแพทย์ลูกา ได้แสดงประวัติศาสตร์ของคริสเตียนชนชาติยิวในคริสตจักรหลายแห่ง และประวัติศาสตร์ของคริสเตียนชาวต่างชาติแก่เรา ในหนังสือข่าวประเสริฐของลูกา ท่านได้เล่าถึงสิ่งต่างๆของพระราชกิจตอนต้นของพระเยซู และการทรงสั่งสอนจนกระทั่งถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ในหนังสือกิจการ ท่านเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำและทรงสั่งสอนสืบต่อไปโดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์และโดยผ่านทางเหล่าอัครสาวกและคริสตจักร

สาระสำคัญของเรื่องก็คือการเผยแพร่ข่าวประเสริฐออกไปทั่วโลกโดยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยทางภูมิศาสตร์แล้ว ส่วนที่ได้รับข่าวประเสริฐตามลำดับก่อนหลังจะเป็นดังนี้ กรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

ลูกาได้เขียนข่าวประเสริฐของท่าน และหนังสือกิจการในลักษณะที่ว่าเป็นผู้พูดแทนให้กับเปาโลหรือเปล่า ไม่ใช่อย่างแน่นอน พระคัมภีร์ไม่ได้มีข้อบ่งชี้ว่าท่านได้ทำเช่น

นั้น ท่านลูกาได้รับความเข้าใจจากเบื้องบนอย่างสมบูรณ์ในสิ่งที่ท่านได้เขียนนั้น และมีเพียงทางเดียวเท่านั้นที่ท่านจะทำให้พระคัมภีร์สำเร็จลงได้อย่างบริบูรณ์ก็โดยการรับถ้อยคำมาจากพระเจ้าด้วยการทรงดลใจของพระองค์เอง สิ่งที่ท่านลูกาเขียนขึ้นนั้นท่านได้รับมาจากพระเจ้าโดยตรงไม่ใช่ได้มาจากเปาโล หรือมิใช่ได้มาจากการจดจำเหตุการณ์โดยตัวของท่านเอง และก็ไม่ใช่ได้มาจากคำพยานของผู้เห็นเหตุการณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น (ลก 1:3-4)

ภารกิจของพระคริสต์ภายหลังการฟื้นคืนพระชนม์

1 โอ ข้าแต่ท่านเธโอฟีลัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดาการ
ซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน 2 จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป ใน
เมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่อัครสาวก ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้
วนั้น 3 ครั้นพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วย
หลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุดว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรง
ปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า

การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

4 เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับอัครสาวก จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุง
เยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือพระองค์ตรัสว่า “**ตามที่ท่าน
ทั้งหลายได้ยินจากเรานั่นแหละ 5 เพราะว่ายอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง
แต่ไม่ช้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์**” 6 เมื่อ
เขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์
จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนี้หรือ” 7 พระองค์ตรัสตอบเขา
ว่า “**ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิ
อำนาจของพระองค์ 8 แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระ
วิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้ง
ในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดิน
โลก**” 9 เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่เขาทั้งหลายกำลังพินิจดู พระองค์ก็ถู
กรับขึ้นไป และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

10 เมื่อเขากำลังเขม้นดูฟ้าเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเถิด มีชายสองคนสวม
เสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา 11 สองคนนั้นกล่าวว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงยืน
เขม้นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์นี้ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมา
อีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น”

การอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อฤทธิ์อำนาจที่ทรงสัญญาไว้ *(ลก 24:49)*

12 แล้วอัครสาวกจึงลงจากภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มระยะทางเท่ากับ
ระยะที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโต กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม 13 เมื่อเข้ากรุงแล้วเขา
เหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้งเปโตร ยากอบ ยอห์นกับอันดรูว์ ฟีลิปกับโธมัส
บารโธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท กับยูดาสน้องชายของ

ยากอบ พักอยู่นั้น 14 พวกเขาร่วมใจกันอธิษฐานอ้อนวอนต่อเนื่องพร้อมกับพวกผู้หญิง
และมารีย์มารดาของพระเยซูและพวกน้องชายของพระองค์ด้วย

มัทธีอัสได้รับเลือกให้แทนที่ยูดาส

15 คราวนั้นเปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก (ที่ประชุมกันอยู่นั้นมีรวมทั้งสิ้น
ประมาณร้อยยี่สิบชื่อ) และกล่าวว่า 16 "ท่านพี่น้องทั้งหลาย จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพ
ระคัมภีร์ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยโอษฐ์ของดาวิด ด้วยเรื่องยูดาส ซึ่งเป็น
ผู้นำทางคนที่ไปจับพระเยซู 17 เพราะยูดาสนั้นได้นับเข้าในพวกเรา และได้รับส่วนใน
ภารกิจนี้ 18 ฝ่ายผู้นี้ได้เอาบำเหน็จแห่งการชั่วช้าของตนไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคะมำลง
แตกกลางตัวไส้พุงทะลักออกมาหมด 19 เหตุการณ์นี้คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็
รู้ เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาว่า อาเคลดามา คือทุ่งโลหิต 20 ด้วยมีคำ
เขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า "ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น"
และ "ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา" 21 เหตุฉะนั้นในบรรดาชายเหล่านี้ที่เป็น
พวกเดียวกับเราเสมอตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าออกกับเรา 22 คือตั้งแต่บัพ
ติศมาของยอห์น จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้อง
ตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์" 23 เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อ
คนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซับบาส มีนามสกุลว่ายุสทัส และมัทธีอัส 24 แล้วพวก
สาวกจึงอธิษฐานว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดง
ว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน 25 ให้รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำ
แหน่งเป็นอัครสาวกแทนยูดาส ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของตน"
26 เขาทั้งหลายจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้แก่มัทธีอัสจึงนับเขาเข้ากับอัครสาวกสิบ
เอ็ดคนนั้น

2

การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

1 เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคศเตมาถึง จำพวกสาวกจึงมาร่วมใจกันอยู่ในที่แห่งเดียวกัน
2 ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล้าสั่นก้องทั่วบ้านที่เขานั่งอยู่นั้น
3 มีเปลวไฟสัณฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา และกระจายอยู่บนเขาสิ้นทุกคน 4 เขาเห
ล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงตั้งต้นพูดภาษาต่างๆตามที่พระวิญญาณ
ทรงโปรดให้พูด 5 มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วใต้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้ามาอยู่ใน
กรุงเยรูซาเล็ม 6 เมื่อมีเสียงอย่างนั้น เขาจึงพากันมาและสับสนเพราะต่างคนต่างได้ยิน
เขาพูดภาษาของตนเอง 7 คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์ใจพูดกันว่า "ดูเถิด คน
ทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ 8 เหตุไฉนเราทุกคนได้ยินเขาพูด
ภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา 9 เช่นชาวปารเธียและมีเดีย ชาวเอลามและคนที่
อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และแคว้นยูเดียและแคว้นคัปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัส
และเอเชีย 10 ในแคว้นฟรีเจีย แคว้นปัมฟีเลียและประเทศอียิปต์ ในแคว้นเมืองลิเบียซึ่ง
ขึ้นกับนครไซรีน และคนมาจากกรุงโรม ทั้งพวกยิวกับคนเข้าจารีตยิว 11 ชาวเกาะครีต
และชาวอาระเบีย เราทั้งหลายต่างก็ได้ยินคนเหล่านี้กล่าวถึงมหกิจของพระเจ้าตาม
ภาษาของเราเอง" 12 เขาทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจและฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า "นี่อะไรกัน"
13 แต่บางคนเยาะเย้ยว่า "คนเหล่านั้นเมาเหล้าองุ่นใหม่"

การเทศนาของเปโตรในเทศกาลเพ็นเทคอสต์

14 ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครสาวกสิบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียง
อันดังว่า ท่านชาวยูเดียและบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้ และฟัง
ถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด 15 ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้เมาเหล้าองุ่นเหมือนอย่างที่ท่านคิด
นั้น เพราะว่าเป็นเวลาสามโมงเช้า 16 แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดา
พยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า 17 พระเจ้าตรัสว่า ต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณ
ของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของ
ท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น 18 ในคราวนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเรา
บนทาสและทาสีของเรา และคนเหล่านั้นจะพยากรณ์ 19 เราจะสำแดงการมหัศจรรย์
ในอากาศเบื้องบนและหมายสำคัญที่แผ่นดินเบื้องล่างเป็นเลือด ไฟและไอควัน 20
ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่นั้น คือวันใหญ่ยิ่ง
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า 21 และจะเป็นเช่นนี้คือผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้าก็จะรอด 22 ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือ
พระเยซูชาวนาซาเร็ธ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการ
อัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์
นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว 23 พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่
พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไป
ตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย 24 พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์
ด้วยทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์
ไว้ไม่ได้ 25 เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
ตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมิ
ได้หวั่นไหว 26 เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดิ์
ยิ่งกว่านี้เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย 27 เพราะพระองค์จะไม่
ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์
เปื่อยเน่าไป 28 พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์
จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยสีพระพักตร์อันชอบพระทัยของ
พระองค์ 29 ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิด
บรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นพระชนม์แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่
กับเราจนถึงทุกวันนี้ 30 ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบว่าพระเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่
ท่านด้วยพระปฏิญาณว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบั้นเอวของท่าน และตาม
เนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน 31 ดาวิดก็ทรง
ล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณ
ของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในนรก ทั้งพระมังสะของพระองค์ก็ไม่เปื่อยเน่าไป 32 พระเยซู
นี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้ 33 เหตุ
ฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครั้นพระองค์ได้
ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้
ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว 34 เหตุว่าท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์
แต่ท่านได้กล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่ง
ที่ขวามือของเรา 35 จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน 36
เหตุฉะนั้นให้วงศ์วานอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่ง
ท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระ
คริสต์

ผู้ได้ฟังได้รับความรอดและของประทานแห่งพระวิญญาณ
37 เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลบปลาบใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครสา
วกอื่นๆว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอย่างไรดี 38 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า
จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สิ้นทุกคน เพราะ
ว่าพระเจ้าทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย และท่านจะได้รับของประทานของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ 39 ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย
และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมา
เฝ้าพระองค์ 40 เปโตรจึงกล่าวอีกหลายคำเป็นพยานและได้เตือนสติเขาว่า จงเอาตัว
รอดจากยุคที่คดโกงนี้เถิด

ผู้เชื่อได้รวมใจเป็นหนึ่งเดียวและได้รับความสุข
41 คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็น
สาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน 42 เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงอยู่ในคำสอนของจำพวก
อัครสาวก และในการสามัคคีธรรม และร่วมใจกันในการหักขนมปัง และการอธิษฐาน
43 เขามีความเกรงกลัวด้วยกันทุกคน และพวกอัครสาวกทำการมหัศจรรย์และหมาย
สำคัญหลายประการ 44 บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว และทรัพย์
สิ่งของของเขาเหล่านั้นเขาเอามารวมกันเป็นของกลาง 45 เขาจึงได้ขายทรัพย์สมบัติ
และสิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ 46 เขาได้ร่วมใจกันไปในพระ
วิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขาร่วมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดีและ
ด้วยจริงใจ ทุกวันเรื่อยไป 47 ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้าและคนทั้งปวงก็ชอบใจ ฝ่ายองค์
พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรทวีขึ้นทุกๆวัน

3

คนง่อยได้รับการรักษาจนหายที่พระวิหาร
1 ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปจะเข้าพระวิหารในเวลาอธิษฐาน เป็นเวลาบ่ายสาม
โมง 2 มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยตั้งแต่ครรภ์มารดา ทุกวันคนเคยหามเขามาวางไว้ริมประตู
พระวิหาร ซึ่งมีชื่อว่าประตูงาม เพื่อให้ขอทานจากคนที่จะเข้าไปในพระวิหาร 3 คน
นั้นพอเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอทาน 4 ฝ่ายเปโตรกับยอห์นเพ่งด
ูเขาบอกว่า จงดูพวกเราเถิด 5 คนขอทานนั้นได้เขม้นดู คาดว่าจะได้อะไรจากท่าน
6 เปโตรกล่าวว่า เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน คือใน
พระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเถิด 7 แล้วเปโตรจับมือขวา
ของเขาพยุงขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง 8 เขาจึงกระโดดขึ้นยืน
และเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น เดินเต้นโลดสรรเสริญพระเจ้า
ไป 9 คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า 10 จึงรู้ว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอทานอยู่
ที่ประตูงามแห่งพระวิหาร เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งในเหตุ
การณ์ที่เกิดแก่คนนั้น 11 เมื่อคนง่อยที่หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ ฝูงคนก็วิ่งไป
หาท่านที่เฉลียงพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียงของซาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

เปโตรเทศนาอีกครั้งหนึ่ง
12 พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ไฉน
ท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เขม้นดูเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้เดิน
ได้โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของเราเอง 13 พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ

คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูพระบุตร
ของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อ
เขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป 14 แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์
และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตกรให้ท่านทั้งหลาย 15 จึงฆ่าพระองค์ผู้ทรง
เป็นเจ้าชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานใน
เรื่องนี้ 16 โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี้ซึ่ง
ท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้กระทำให้
คนนี้หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย 17 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบว่าท่านทั้งหลาย
ได้กระทำการนั้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร ทั้งคณะผู้ครอบครองของท่านก็ทำเหมือน
กันด้วย 18 แต่ว่าเหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของ
ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายของพระองค์ว่า พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน พระองค์จึง
ทรงให้สำเร็จตามนั้น

อิสราเอลจงกลับใจเสียใหม่

19 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่ เพื่อจะทรงลบล้างความผิดบาป
ของท่านเสีย เพื่อเวลาชื่นใจยินดีจะได้มาจากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า 20 และ
เพื่อพระองค์จะได้ทรงใช้พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นได้แจ้งไว้แก่ท่านทั้งหลาย
แล้ว 21 พระองค์นั้น สวรรค์จะต้องรับไว้จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่ ตาม
ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากบรรดาศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์ ตั้งแต่เริ่ม
สร้างโลก 22 ที่จริงโมเสสได้กล่าวไว้แก่บรรพบุรุษว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้า
ของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่
ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้นในสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์
จะได้ตรัสแก่ท่าน 23 และจะเป็นเช่นนี้คือถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่เชื่อฟังศาสดาพยากรณ์ผู้
นั้น เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พินาศไปจากท่ามกลางประชาชน” 24 และบรรดาศาสดา
พยากรณ์ ตั้งแต่ซามูเอลเป็นลำดับมาก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันพยากรณ์ถึงกาลครั้งนี้
25 ท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของศาสดาพยากรณ์นั้น และของพันธสัญญาซึ่งพระเจ้า
ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา คือได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า “บรรดาครอบครัวทั่ว
แผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเชื้อสายของเจ้า” 26 ครั้นพระเจ้าทรงโปรดให้พระ
เยซูพระบุตรของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว จึงทรงใช้พระองค์มายังท่านทั้งหลายก่อน เพื่อ
อวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย โดยให้ท่านทั้งหลายทุกคนกลับจากความชั่วช้าของตน”

4

พวกอัครสาวกถูกจำคุกเพราะการเทศนา

1 ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังกล่าวแก่คนทั้งปวงอยู่ ปุโรหิตทั้งหลายกับนายทหารรักษา
พระวิหารและพวกสะดูสีมาหาท่านทั้งสอง 2 ด้วยเขาเป็นทุกข์ร้อนใจ เพราะท่านทั้งสอง
ได้สั่งสอน และประกาศแก่คนทั้งหลายถึงเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยทาง
พระเยซู 3 เขาจึงจับท่านทั้งสองจำไว้ในคุกจนวันรุ่งขึ้น เพราะว่าเย็นแล้ว 4 แต่คนเป็นอ
ันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน

เปโตรได้กล่าวต่อหน้าสภา

5 ต่อมาครั้นรุ่งขึ้นพวกครอบครองกับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์ 6 ทั้งอันนาสม
หาปุโรหิต และคายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ กับคนอื่นๆที่เป็นญาติของมหาปุโรหิ
ตนั้นด้วย ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม 7 เมื่อเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลาง
พวกเขาแล้วจึงถามว่า ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด 8 ขณะ
นั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์กล่าวแก่เขาว่า ท่านผู้ครอบครองพลเมือง
และพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายของอิสราเอล 9 ถ้าท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวันนี้ถึงการ
ดีซึ่งได้ทำแก่คนป่วยนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว 10 ก็ให้ท่านทั้งหลายกับ
บรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ซึ่งท่าน
ทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดยพระองค์
นั้นแหละชายคนนี้ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน 11 พระองค์เป็น ศิลา
 ที่ท่านทั้งหลายผู้เป็น ช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว 12 ใน
ผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีใน
ท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า

พวกสาวกได้รับการข่มขู่แต่มิได้ถูกฆ่าเสีย

13 เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการ
ศึกษาและเป็นคนมีความรู้น้อยก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระ
เยซู 14 เมื่อเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับเปโตรและยอห์น เขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่
จะพูดขึ้นได้ 15 แต่เมื่อเขาสั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขา
จึงปรึกษากัน 16 ว่า เราจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการที่เขาได้กระทำการ
อัศจรรย์อันเด่น ก็ได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่
ได้ 17 แต่ให้เราขู่เขาอย่างแข็งแรงห้ามไม่ให้พูดอ้างชื่อนั้นกับผู้หนึ่งผู้ใดเลย เพื่อเรื่อง
นี้จะไม่ได้เลื่องลือแพร่หลายไปในหมู่คนทั้งปวง 18 เขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมา
แล้วห้ามปรามเด็ดขาดไม่ให้พูดหรือสอนออกพระนามของพระเยซูอีกเลย 19 ฝ่ายเป
โตรและยอห์นตอบเขาว่า การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องใน
สายพระเนตรของพระเจ้าหรือ ขอท่านทั้งหลายพิจารณาดูเถิด 20 ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พู
ดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้ 21 เมื่อเขาขู่สำทับท่านทั้งสองนั้นอีกแล้วก็ปล่อย
ไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะทำโทษท่านอย่างไรได้เพราะกลัวคนเหล่านั้น เหตุว่าคนทั้งหลาย
ได้สรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น 22 ด้วยว่าคนที่หายโรคโดยการ
อัศจรรย์นั้น มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว

พวกคริสเตียนประกอบด้วยพระวิญญาณอีกครั้งหนึ่ง

23 เมื่อเขาปล่อยท่านทั้งสองแล้ว ท่านจึงไปหาพวกของท่าน เล่าเรื่องทั้งสิ้นที พวก
ปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ว่าแก่ท่าน 24 เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังจึงพร้อมใจกันเปล่ง
เสียงทูลพระเจ้าว่า พระองค์เจ้าข้า ผู้เป็นพระเจ้าซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดิน
โลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น 25 พระองค์ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้
รับใช้ของพระองค์ว่า เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลาย
คิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์ 26 บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนัก
ปกครองชุมนุมกันต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์ 27 ความจริงทั้ง
เฮโรดและปอนทิอัสปีลาต กับพวกต่างประเทศ และชนชาติอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้
พระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว 28 ให้กระทำสิ่งสารพัดตาม

ที่พระหัตถ์ และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น 29 บัดนี้
พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการขู่ของเขา และโปรดประทานให้ผู้รับใช้ของ
พระองค์กล่าวถ้อยคำของพระองค์ด้วยใจกล้า 30 เมื่อพระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์
ของพระองค์ออกรักษาโรคให้หาย และได้โปรดให้หมายสำคัญกับการมหัศจรรย์บังเกิด
ขึ้น โดยพระนามแห่งพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ 31 เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว
ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้หวั่นไหว และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
ได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

ใจเป็นหนึ่งเดียว ทุกสิ่งเป็นของกลาง และอำนาจในท่ามกลางพวกคริสเตียน
32 คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่ตนมีอยู่เป็น
ของตน แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง 33 อัครสาวกจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งถึงการ
คืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน 34 และในพวก
ศิษย์ไม่มีผู้ใดขัดสน เพราะผู้ใดมีไร่นาบ้านเรือนก็ขายเสีย และได้นำเงินค่าของที่ขาย
ได้นั้นมา 35 วางไว้ที่เท้าของอัครสาวก อัครสาวกจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่ต้องการ
36 ฝ่ายโยเสส ที่อัครสาวกเรียกว่า บารนาบัส (แปลว่าลูกแห่งการหนุนน้ำใจ เป็นพวก
เลวี ชาวเกาะไซปรัส 37 มีที่ดินก็ขายเสียและนำเงินค่าที่นั้นมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก

5

อานาเนียและสัปฟีราถึงแก่ความตาย
1 แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปฟีราได้ขายที่ดินของตน 2 และเงิน
ค่าที่ดินส่วนหนึ่งเขายักเก็บไว้ ภรรยาของเขาก็รู้ด้วย และอีกส่วนหนึ่งเขานำมาวางไว้ที่
เท้าของอัครสาวก 3 ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า อานาเนีย เหตุไฉนซาตานจึงทำให้ใจของเจ้า
เต็มไปด้วยการมุสาต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้ 4 เมื่อ
ที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ มี
เหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มุสาต่อมนุษย์แต่ได้มุสาต่อพระเจ้า
5 เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งปวงได้ยินเรื่องก็พากันสะดุ้ง
ตกใจกลัวอย่างยิ่ง 6 พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นห่อศพเขาไว้แล้วหามเอาไปฝัง 7 หลังจากนั้น
ประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขายังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเข้าไป 8 ฝ่ายเป
โตรถามนางว่า เจ้าขายที่ดินได้ราคาเท่านั้นหรือ จงบอกเราเถิด หญิงนั้นจึงตอบว่า
ได้เท่านั้นเจ้าค่ะ 9 เปโตรจึงถามนางว่า ไฉนเจ้าทั้งสองได้พร้อมใจกันทดลองพระ
วิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า จงดูเถิด เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าก็อยู่ที่
ประตู และเขาจะหามศพของเจ้าออกไปด้วย 10 ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้า
ของเปโตร และพวกคนหนุ่มได้เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้หามศพออกไปฝัง
ไว้ข้างสามีของนาง 11 ความเกรงกลัวอย่างยิ่งเกิดขึ้นในคริสตจักร และในหมู่คนทั้งปวง
ที่ได้ยินเหตุการณ์นั้น

คนจำนวนมากหายจากโรคต่างๆ
12 มีหมายสำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครสาวกได้ทำด้วยมือของตนใน
หมู่ประชาชน (พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันในเฉลียงของซาโลมอน 13 และคนอื่นๆไม่อาจ
เข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนเคารพพวกเขามาก 14 มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้
เข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าก่อน 15 จนเขาหามคนเจ็บป่วยออกไป

ที่ถนนวางบนที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านจะได้ถูกเขาบางคน 16 ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วยและคนที่มีผีโสโครกเบียดเบียนมาและทุกคนก็หาย

คริสเตียนถูกข่มเหง กักขัง และการข่มขู่

17 ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่านก็ลุกขึ้น (คือพวกสะดูสี) มีความโกรธอย่างยิ่ง 18 จึงได้จับพวกอัครสาวกจำไว้ในคุกหลวง 19 แต่ในเวลากลางคืน ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาเปิดประตูคุก พาอัครสาวกออกไป บอกว่า 20 “จงไปยืนในพระวิหาร ประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟัง” 21 เมื่ออัครสาวกได้ยินอย่างนั้น พอเวลารุ่งเช้าจึงเข้าไปสั่งสอนในพระวิหาร ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของท่านได้เรียกประชุมสภา พร้อมกับบรรดาผู้เฒ่าทั้งหมดของชนอิสราเอล แล้วใช้คนไปที่คุกให้พาอัครสาวกออกมา 22 แต่เมื่อเจ้าพนักงานไปถึงก็ไม่พบพวกอัครสาวกในคุก จึงกลับมารายงาน 23 ว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นคุกปิดอยู่มั่นคงและคนเฝ้าก็ยืนอยู่หน้าประตู ครั้นเปิดประตูแล้วก็ไม่เห็นผู้ใดอยู่ข้างใน” 24 เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกปุโรหิตใหญ่ ได้ยินคำเหล่านี้ ก็ฉงนสนเท่ห์ในเรื่องของอัครสาวกว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป 25 มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า “ดูเถิด คนเหล่านั้น ซึ่งท่านทั้งหลายได้จำไว้ในคุกกำลังยืนสั่งสอนคนทั้งปวงอยู่ในพระวิหาร” 26 แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงานจึงได้ไปพาพวกอัครสาวกมาโดยดี เพราะกลัวว่าคนทั้งปวงจะเอาหินขว้าง 27 เมื่อเขาได้พาพวกอัครสาวกมาแล้วก็ให้ยืนหน้าสภา มหาปุโรหิตจึงถาม 28 ว่า “เราได้กำชับพวกเจ้าอย่างแข็งแรงมิให้สอนออกชื่อนี้ ก็ดูเถิด เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และปรารถนาให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้นั้นตกอยู่กับเรา”

เปโตรได้ฟ้องสภา

29 ฝ่ายเปโตรกับอัครสาวกอื่นๆตอบว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์ 30 พระเยซูซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้นั้น พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่ 31 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นเจ้าชาย และองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเขา 32 เราทั้งหลายจึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้นก็เป็นพยานด้วย” 33 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกบาดใจ คิดกันว่าจะฆ่าพวกอัครสาวกเสีย

กามาลิเอลเข้าขัดขวางทำให้พวกอัครสาวกไม่ถูกฆ่าตาย

34 แต่คนหนึ่งชื่อกามาลิเอลเป็นพวกฟาริสี และเป็นธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ เป็นทีนับถือของประชาชน ได้ยืนขึ้นในสภาแล้วสั่งให้พาพวกอัครสาวกออกไปเสียภายนอกครู่หนึ่ง 35 ท่านจึงได้กล่าวแก่เขาว่า “ท่านชนชาติอิสราเอล ซึ่งท่านหวังจะทำแก่คนเหล่านี้ จงระวังตัวให้ดี 36 เมื่อคราวก่อนมีคนหนึ่งชื่อธุดาสอวดตัวว่าเป็นผู้วิเศษ มีผู้ชายติดตามประมาณสี่ร้อยคน แต่ธุดาสถูกฆ่าเสีย คนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายสาบสูญไป 37 ภายหลังผู้นี้มีอีกคนหนึ่งชื่อยูดาสเป็นชาวกาลิลีได้ปรากฏขึ้นในคราวจดบัญชีสำมะโนครัว และได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามตัวไปเป็นอันมาก ผู้นั้นก็พินาศด้วย และคนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป 38 ใน

กรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง อย่าทำอะไร
แก่เขาเลย เพราะว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ก็จะล้มละลายไปเอง 39 แต่
ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะทำลายเสียก็ไม่ได้ เกลือกว่าท่านกลับจะเป็นผู้สู้รบ
กับพระเจ้า

สาวกที่ถูกข่มเหงยังคงยินดีและเป็นพยานฝ่ายพระคริสต์

40 เขาทั้งหลายจึงยอมเห็นด้วยกับกามาลิเอล และเมื่อได้เรียกพวกอัครสาวกเข้ามา
แล้ว จึงเฆี่ยนและกำชับไม่ให้ออกพระนามของพระเยซู แล้วก็ปล่อยไป 41 พวกอัคร
สาวกจึงออกไปให้พ้นหน้าสภาด้วยความยินดีที่เห็นว่า ตนสมจะได้รับการหลู่เกียรติ
เพราะพระนามของพระองค์นั้น 42 ที่ในพระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและ
ประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ทุกๆวันมิได้ขาด

6

ผู้ช่วยศิษยาภิบาลพวกแรก

1 ในคราวนั้น เมื่อศิษย์กำลังทวีมากขึ้น พวกกรีกบ่นติเตียนพวกฮีบรูเพราะในการแจก
ทานทุกๆวันนั้น เขาเว้นไม่ได้แจกให้พวกแม่ม่ายชาวกรีก 2 ฝ่ายอัครสาวกทั้งสิบสองคน
จึงเรียกบรรดาศิษย์ให้มาหาเขาแล้วกล่าวว่า ซึ่งเราจะละเลยพระวจนะของพระเจ้ามัว
ไปแจกอาหารก็หาควรไม่ 3 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อ
เสียงดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา เราจะตั้งเขาไว้ดูแลการงานนี้
4 ฝ่ายพวกเราจะขะมักเขม้นอธิษฐานและสั่งสอนพระวจนะเสมอไป 5 คนทั้งหลายเห็น
ชอบกับคำนี้ จึงเลือกสเทเฟน ผู้ประกอบด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ กับฟี
ลิป โปรโครัส นิคาโนร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคเลาส์ชาวเมืองอันทิโอก ซึ่งเป็นผู้เข้า
จารีตฝ่ายศาสนายิว 6 คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มาอยู่ต่อหน้าพวกอัครสาวก และเมื่อพวกอัคร
สาวกได้อธิษฐานแล้ว จึงได้วางมือบนเขา 7 การประกาศพระวจนะของพระเจ้าได้เจริญ
ขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิตเป็นอันมากก็
ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น

สเทเฟนถูกกล่าวหาและเผชิญหน้ากับความตาย

8 ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช จึงกระทำการมหัศจรรย์และการ
อัศจรรย์ใหญ่ท่ามกลางประชาชน 9 แต่มีบางคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่า ธรรมศาลา
ของพวกลิเบระติน มีทั้งชาวไซรีน ชาวอเล็กซานเดอร์ กับบางคนจากซิลีเซียและเอเชีย
ได้ลุกขึ้นพากันมาไล่เลียงกับสเทเฟน 10 คนเหล่านั้นสู้สติปัญญาและน้ำใจของท่านเมื่อ
ท่านกล่าวแก่เขาไม่ได้ 11 เขาจึงลอบปลุกพยานเท็จว่า เราได้ยินคนนี้พูดหมิ่นประมาท
ต่อโมเสสและต่อพระเจ้า 12 เขายุยงคนทั้งปวงและพวกผู้ใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ แล
้วเข้ามาจับสเทเฟนและนำไปยังสภา 13 ให้พยานเท็จมากล่าวว่า คนนี้พูดหมิ่นประมาท
สถานบริสุทธิ์นี้และพระราชบัญญัติไม่หยุดเลย 14 เพราะเราได้ยินเขาว่า พระเยซูชาว
นาซาเร็ธนี้จะทำลายสถานที่นี้ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา 15 พวก
สมาชิกสภาต่างเพ่งดูสเทเฟน เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์

7

1 มหาปุโรหิตจึงถามว่า เรื่องนี้จริงหรือ

สเทเฟนได้เล่าถึงการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับชนชาติอิสราเอล

2 ฝ่ายสเทเฟนจึงตอบว่า ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังเถิด
พระเจ้าแห่งสง่าราศีได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโส
โปเตเมียก่อนที่ไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน 3 และได้ตรัสกับท่านว่า เจ้าจงออกไปจาก
ประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังแผ่นดินทีเราจะชี้ให้เจ้าเห็น 4 อับราฮัม
จึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน หลังจากที่บิดาของท่าน
สิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่น มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่ท่านทั้งหลายอาศัย
อยู่ทุกวันนี้ 5 แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดินนี้แม้เท่าฝ่าเท้า
ก็ไม่ได้ และขณะเมื่อท่านยังไม่มีบุตร พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็น
กรรมสิทธิ์ของท่าน และเชื้อสายของท่านที่มาภายหลังท่าน 6 พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เชื้อ
สายของท่านจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะเอาเขาเป็นทาส และ
จะข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี 7 พระเจ้าตรัสว่า และเราจะพิพากษาประเทศที่เขาจะ
เป็นทาสนั้น ภายหลังเขาจะออกมาและปรนนิบัติเรา ณ สถานที่นี้ 8 พระองค์ได้ทรง
ตั้งพันธสัญญาพิธีเข้าสุหนัตไว้กับอับราฮัม เหตุฉะนั้นเมื่ออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิ
สอัค จึงให้เข้าสุหนัตในวันทีแปด อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ และยาโคบให้กำเนิด
บุตรสิบสองคน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา 9 ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดอิจฉาโยเซฟจึง
ขายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ 10 ทรงโปรดช่วยโยเซฟให้
พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น และทรงให้ท่านเป็นทีโปรดปรานและมีสติปัญญาใน
สายพระเนตรของฟาโรห์ กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ท่านจึงตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครอง
ประเทศอียิปต์กับทั้งพระราชสำนักของท่าน 11 แล้วบังเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดิ
นอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร
12 ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นคร
ั้งแรก 13 พอคราวที่สองโยเซฟก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาโรห์รู้จักวงศ์ญาติ
ของตนด้วย 14 ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบบิดากับบรรดาญาติของตนเจ็ดสิบห้าคนให้
มาหา 15 ยาโคบได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ แล้วท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีพ
16 เขาจึงได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเชเคมในอุโมงค์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อ
จากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเชเคม 17 เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้
ปฏิญาณไว้กับอับราฮัม ชนชาติอิสราเอลได้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์ 18 จนกระทั่ง
กษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นเสวยราชย์ 19 กษัตริย์องค์นั้นได้ทรงออกอุบาย
ทำกับญาติของเรา ข่มเหงบรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทิ้งลูกอ่อนของเขาเสียไม่ให้มีชี
วิตรอดอยู่ได้ 20 คราวนั้นโมเสสเกิดมามีรูปร่างงดงาม เขาจึงได้เลี้ยงไว้ในบ้านบิดาจน
ครบสามเดือน 21 และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งไว้นอกบ้านแล้ว ราชธิดาของฟาโรห์จึงรับ
มาเลี้ยงไว้ต่างบุตรชายของตน 22 ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาว
อียิปต์ มีความเฉียบแหลมมากในการพูดและกิจการต่างๆ 23 แต่ครั้นโมเสสมีอายุได้สี่สิ
บปีเต็มแล้ว ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติอิสราเอล 24 เมื่อท่าน
ได้เห็นคนหนึ่งถูกข่มเหงจึงเข้าไปช่วย โดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้
แค้น 25 ด้วยคาดว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้รอดด้วยมือของ
ตน แต่เขาหาเข้าใจดังนั้นไม่ 26 วันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้ามาพบเขาขณะวิวาทกัน ก็อยาก
จะให้เขากลับดีกันอีก จึงกล่าวว่า เพื่อนเอ๋ย ท่านเป็นพี่น้องกัน ไฉนจึงทำร้ายกันเล่า
27 ฝ่ายคนที่ข่มเหงเพื่อนนั้นจึงผลักโมเสสออกไปและกล่าวว่า ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็น
ผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา 28 เจ้าจะฆ่าเราเสียเหมือนฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้

หรือ 29 เมื่อโมเสสได้ยินคำนั้นจึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดียน และให้กำเนิดบุตร
ชายสองคนที่นั่น 30 ครั้นล่วงไปได้สี่สิบปีแล้ว ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า
มาปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย 31 เมื่อโมเสส
เห็นก็ประหลาดใจด้วยเรื่องนิมิตนั้น ครั้นเข้าไปดูใกล้ๆก็มีพระสุรเสียงขององค์พระผู้
เป็นเจ้าตรัสกับเขา 32 ว่า เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับ
ราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นไม่
อาจมองดู 33 ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า จงถอดรองเท้าของเจ้าออก
เสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นทีบริสุทธิ์ 34 ดูเถิด เราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติ
ของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของเขา และเราลงมา
เพื่อจะช่วยเขาให้รอด จงมาเถิด เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์ 35 โมเสสผู้นี้ซึ่งถูก
เขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา
โดยมือของทูตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านที่พุ่มไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนี้แหละให้
เป็นทั้งผู้ครอบครองและผู้ช่วยให้พ้น 36 คนนี้แหละ เป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมา โดยที่
ได้ทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆในแผ่นดินอียิปต์ ที่ทะเลแดงและในถิ่นทุรก
ันดารสี่สิบปี 37 โมเสสคนนี้แหละได้กล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้
เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่าง
เราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้น 38 โมเสสนี้แหละ
ได้อยู่กับพลไพร่ในถิ่นทุรกันดารกับทูตสวรรค์ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย และอยู่
กับบรรพบุรุษของเรา ที่ได้รับพระดำรัสอันทรงชีวิตมาให้เราทั้งหลาย 39 บรรพบุรุษ
ของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสผู้นี้ แต่ได้ผลักไสท่านให้ไปจากเขา ด้วยมีใจปรารถนาจะ
กลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ 40 จึงกล่าวแก่อาโรนว่า ขอสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่ง
จะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ที่ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็น
อะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ 41 ในคราวนั้นเขาทั้งหลายได้ทำรูปโคหนุ่ม และได้
นำเครื่องสัตวบูชามาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งซึ่งมือของตนเองได้ทำขึ้น 42
แต่พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสียและปล่อยให้เขานมัสการหมู่ดาวในท้องฟ้า ตามที่
มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์แห่งศาสดาพยากรณ์ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ฆ่า
สัตวบูชาเราและถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ 43 แล้วเจ้า
ทั้งหลายได้หามพลับพลาของพระโมเลค และได้เอาดาวพระเรฟาน รูปพระที่เจ้าได้
กระทำขึ้นเพื่อกราบนมัสการรูปนั้นต่างหาก เราจึงจะกวาดเจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่พ้น
เมืองบาบิโลนอีก 44 บรรพบุรุษของเราเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีพลับพลาแห่งสักขี
พยาน ตามที่พระองค์ทรงสั่งไว้เมื่อตรัสกับโมเสสว่าให้ทำพลับพลาตามแบบที่ได้เห็น
45 ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มาภายหลัง เมื่อได้รับพลับพลานั้นจึงขนตามเยซูไป เมื่อได้
เข้ายึดแผ่นดินของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษ
ของเรา พลับพลานั้นก็มีสืบมาจนถึงสมัยดาวิด 46 ดาวิดนั้นมีความชอบจำเพาะพระ
พักตร์พระเจ้า และมีใจปรารถนาที่จะหาพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ 47 แต่
ซาโลมอนเป็นผู้ได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ 48 ถึงกระนั้นก็ดี องค์ผู้สูงสุดหาได้
ประทับในพระวิหารซึ่งมือมนุษย์ได้ทำไว้ไม่ ตามที่ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า 49
องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้า
ของเรา เจ้าจะสร้างนิเวศอะไรสำหรับเรา หรือที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน 50 สิ่งเหล่านี้
มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น มิใช่หรือ 51 ท่านคนชาติหัวแข็ง ใจดื้อ หูตึง ท่านทั้งหลาย

ขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอย่างไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย 52 มีใครบ้างในพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของท่านมิได้ข่มเหง และเขาได้ฆ่าบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม ซึ่งท่านทั้งหลายเป็นผู้ทรยศและผู้ฆาตกรรมพระองค์นั้นเสีย 53 คือท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้รักษาพระราชบัญญัตินั้นไม่

พวกเขาได้เอาหินขว้างสเทเฟน

54 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น ก็รู้สึกบาดใจ และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าใส่สเทเฟน 55 ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เขม้นดูสวรรค์เห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า 56 แล้วท่านได้กล่าวว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า 57 แต่เขาทั้งปวงร้องเสียงดังและอุดหูวิ่งกรูกันเข้าไปยังสเทเฟน 58 แล้วขับไล่ท่านออกจากกรุงและเอาหินขว้าง ฝ่ายคนที่เป็นพยานปรักปรำสเทเฟนได้ฝากเสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเซาโล 59 เขาจึงเอาหินขว้างสเทเฟนเมื่อกำลังอ้อนวอนพระเจ้าอยู่ว่า ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอทรงโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย 60 สเทเฟนก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้ เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้วก็ล่วงหลับไป

8

เซาโลข่มเหงคริสตจักร

1 การที่เขาฆ่าสเทเฟนเสียนั้นเซาโลก็เห็นชอบด้วย คราวนั้นเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งปวงนอกจากพวกอัครสาวกได้กระจัดกระจายไปทั่วแว่นแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย 2 ผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าก็ฝังศพสเทเฟนไว้ แล้วคร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง 3 ฝ่ายเซาโลพยายามทำลายคริสตจักร โดยเข้าไปฉุดลากชายหญิงจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปจำไว้ในคุก

คริสเตียนที่กระจัดกระจายไปได้นำจิตวิญญาณทั้งหลายมาถึงพระคริสต์

4 ฉะนั้นฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น 5 ส่วนฟีลิปจึงลงไปยังเมืองสะมาเรียและประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง 6 ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟีลิปได้ประกาศ เพราะเขาได้ยินท่านพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้น 7 ด้วยว่าผีโสโครกที่สิงอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เป็นโรคอัมพาตกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ 8 จึงเกิดความปลื้มปีติอย่างยิ่งในเมืองนั้น

ซีโมน ผู้มีเวทมนตร์ มีใจเชื่อแต่ได้ถูกตำหนิ

9 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยทำเวทมนตร์ในเมืองนั้นมาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงใหล เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ 10 ฝ่ายคนทั้งปวงทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า ชายคนนี้เป็นมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า 11 คนทั้งหลายนับถือเขาเพราะเขาได้ทำเวทมนตร์ให้คนทั้งหลายพิศวงหลงใหลมานานแล้ว 12 แต่เมื่อฟีลิปได้ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อ และรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง 13 ฝ่ายซีโมนเองจึงเชื่อด้วย เมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟีลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่างๆซึ่งฟีลิป

ได้กระทำ 14 เมื่อพวกอัครสาวกซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระ
วจนะของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหาเขา 15 ครั้นเปโตรกับยอห์นลงไปถึง
ก็อธิษฐานเผื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ 16 (ด้วยว่าพระวิญญาณบริ
สุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใด เป็นแต่เขาได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซู
เจ้าเท่านั้น) 17 เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ 18 เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการวางมือของ
อัครสาวก จึงนำเงินมาให้อัครสาวก 19 และว่า "ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์อย่างนี้ด้วย เพื่อ
ว่าเมื่อข้าพเจ้าจะวางมือบนผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์" 20 ฝ่ายเปโตรจึง
กล่าวแก่ซีโมนว่า "ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเถิด เพราะเจ้าคิดว่าจะซื้อ
ของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้ 21 เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจ
ของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้า 22 เหตุฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากการชั่ว
ร้ายของเจ้านี้ และอธิษฐานขอพระเจ้าชะรอยพระองค์จะทรงโปรดยกความผิดซึ่งเจ้า
คิดในใจของเจ้า 23 ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่นและติดพันธนะแห่งความ
ชั่วช้า" 24 ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า "ขอท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเผื่อข้าพเจ้าด้วย
เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้กล่าวแล้วนั้นจะไม่ได้อุบัติแก่ตัวข้าพเจ้าสักอย่างเดียว" 25 ครั้น
พวกอัครสาวกเป็นพยานและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็กลับไปยัง
กรุงเยรูซาเล็ม และได้ประกาศข่าวประเสริฐตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง

ขันทีชาวเอธิโอเปียได้รับความรอด

26 แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งฟีลิปว่า "จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ตามทางที่
ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางป่าทราย" 27 ฝ่ายฟีลิปก็ลุกขึ้นไป และ
ดูเถิด มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นขันที เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสี พระราชินี
ของชาวเอธิโอเปีย และเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น ได้มานมัสการใน
กรุงเยรูซาเล็ม 28 ขณะนั่งรถม้ากลับไป ท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดาพยากรณ์อยู่
29 ฝ่ายพระวิญญาณตรัสสั่งฟีลิปว่า "จงเข้าไปให้ชิดรถม้านั้นเถิด" 30 ฟีลิปจึงวิ่งเข้าไป
ใกล้ และได้ยินท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ จึงถามว่า "ซึ่งท่านอ่านนั้น
ท่านเข้าใจหรือ" 31 ขันทีจึงตอบว่า "ถ้าไม่มีใครอธิบายให้ ที่ไหนจะเข้าใจได้" ท่านจึง
เชิญฟีลิปขึ้นนั่งรถกับท่าน 32 พระคัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้ "เขาได้
นำท่านเหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมัน
ฉันใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉันนั้น 33 ในคราวที่ท่านถูกเหยียดลงนั้น ท่านไม่
ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะ
ว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว" 34 ขันทีจึงถามฟีลิปว่า "ศาสดา
พยากรณ์ได้กล่าวอย่างนั้นเล็งถึงผู้ใด เล็งถึงตัวท่านเอง หรือเล็งถึงผู้อื่น บอกข้าพเจ้า
เถิด" 35 ฝ่ายฟีลิปจึงเริ่มเล่าจับต้นกล่าวตามพระคัมภีร์ข้อนั้น ชี้แจงถึงเรื่องพระเยซู
36 ครั้นกำลังเดินทางไปก็มาถึงที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ขันทีจึงบอกว่า "ดูเถิด มีน้ำ มีอะไร
ขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา" 37 และฟีลิปจึงตอบว่า "ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับ
ได้" และขันทีจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า" 38
แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถม้า และคนทั้งสองลงไปในน้ำทั้งฟีลิปกับขันที ฟีลิปก็ให้ท่านรับ
บัพติศมา 39 เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับ
ฟีลิปไปเสีย และขันทีนั้นไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี 40 แต่มีผู้ได้

พบฟีลิปที่เมืองอาโซทัส และเมื่อเดินทางมา ท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐในทุกเมือง
จนท่านมาถึงเมืองซีซารียา

9

เซาโลกลับใจใหม่อย่างน่าอัศจรรย์

1 ฝ่ายเซาโลยังขู่คำรามกล่าวว่าจะฆ่าศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึงไปหามหา
ปุโรหิต 2 ขอหนังสือไปยังธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้นไม่ว่า
ชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม 3 เมื่อเซาโลเดินทางไปใกล้จะถึงเมือง
ดามัสกัส ในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบ 4 เซาโลจึงล้มลงถึงด
ินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่เขาว่า “**เซาโล เซาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม**” 5 เซา
โลจึงทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “**เรา
คือเยซู ที่เจ้าข่มเหง ซึ่งเจ้าถีบประตักก็ยากนัก**” 6 เซาโลก็ตัวสั่นและรู้สึกประหลาด
ใจจึงถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” องค์พระผู้
เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า “**เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำประการใด
จะมีคนบอกให้รู้**” 7 คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งพูดไม่ออก ได้ยินพระ
สุรเสียงนั้นแต่ไม่เห็นใคร 8 ฝ่ายเซาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลืมตาแล้วก็มองอะไร
ไม่เห็น เขาจึงจูงมือท่านไปยังเมืองดามัสกัส 9 ตาท่านก็มืดมัวไปถึงสามวันและท่านมิ
ได้กินหรือดื่มอะไรเลย 10 ในเมืองดามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็น
เจ้าได้ตรัสกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า “**อานาเนียเอ๋ย**” อานาเนียจึงทูลตอบว่า “พระองค์
เจ้าข้า ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี่” 11 องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า “**จงลุกขึ้น ไป
ที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง ถามหาชายคนหนึ่งชื่อเซาโลชาวเมืองทาร์ซัสอยู่ในบ้าน
ของยูดาส เพราะดูเถิด เขากำลังอธิษฐานอยู่ 12 และในนิมิตเขาได้เห็นคนหนึ่ง
ชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนเขา เพื่อเขาจะเห็นได้อีก**” 13 แต่อานาเนียทูลตอบ
ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาได้ทำร้ายวิสุทธิชน
ของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมาก 14 และในที่นี่เขาได้อำนาจมาจากพวกปุโรหิตใหญ่
ให้ผูกมัดคนทั้งปวงที่ร้องออกพระนามของพระองค์” 15 ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัส
กับท่านว่า “**จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภาชนะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะ
นำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์และชนชาติอิสราเอล 16 เพราะว่าเราจะ
สำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะนามของเรา**”

เซาโลได้ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และเริ่มเทศนาสั่งสอน

17 แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านวางมือบนเซาโลกล่าวว่า “พี่เซาโลเอ๋ย
องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู ได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้
ข้าพเจ้ามาเพื่อท่านจะเห็นได้อีก และเพื่อท่านจะประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”
18 และในทันใดนั้นมีอะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของเซาโล แล้วก็เห็นได้อีก ท่านจึง
ลุกขึ้นรับบัพติศมา 19 พอรับประทานอาหารแล้วก็มีกำลังขึ้น เซาโลพักอยู่กับพวกศิษย์
ในเมืองดามัสกัสหลายวัน 20 ท่านไม่ได้รีรอท่านประกาศตามธรรมศาลา กล่าวเรื่อง
พระคริสต์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า 21 คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากัน
ประหลาดใจแล้วว่า “คนนี้มิใช่หรือที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนาม
นี้ และเขามาที่นี่หวังจะผูกมัดพวกนั้นส่งให้พวกปุโรหิตใหญ่”

เซาโลหลบหนีรอดได้และได้รับการยอมรับที่กรุงเยรูซาเล็ม
22 แต่เซาโลยิ่งมีกำลังทวีขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสนิ่งอึ้งอยู่ โดยพิสูจน
์ให้เขาเห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ 23 ครั้นต่อมาอีกหลายวันพวกยิวได้ปรึกษา
กันจะฆ่าเซาโลเสีย 24 แต่เรื่องการปองร้ายของเขารู้ถึงเซาโล เขาทั้งหลายได้เฝ้าประตู
เมือง คอยฆ่าเซาโลทั้งกลางวันกลางคืน 25 แต่เหล่าสาวกได้ให้เซาโลนั่งในเข่งใหญ่
แล้วหย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางคืน 26 ครั้นเซาโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว
ท่านใคร่จะคบให้สนิทกับพวกสาวก แต่เขาทั้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเซาโลเป็น
สาวก 27 แต่บารนาบัสได้พาท่านไปหาพวกอัครสาวก แล้วเล่าให้เขาฟังว่าเซาโลได้เห็
นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน ท่านจึงประกาศออกพระนาม
พระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส 28 แล้วเซาโลเข้านอกออกในอยู่กับพวกอัคร
สาวกในกรุงเยรูซาเล็ม 29 ประกาศออกพระนามของพระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่าน
พูดไล่เลียงกับพวกกรีก แต่พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย 30 เมื่อพี่น้องรู้อย่างนั้นจึง
พาท่านไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งไปยังเมืองทาร์ซัส 31 เหตุฉะนั้น คริสตจักรตลอด
ทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสงบสุขและเจริญขึ้น ดำเนินชีวิตด้วยใจ
ยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับความปลอบประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ค
ริสตสมาชิกก็ยิ่งทวีมากขึ้น

ไอเนอัสได้รับการรักษาจนหาย
32 ต่อมาเมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ใน
เมืองลิดดาด้วย 33 เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอน
แปดปีมาแล้ว 34 เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า “ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้
หายโรค จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเถิด” ในทันใดนั้นไอเนอัสได้ลุกขึ้น 35 ฝ่ายคนทั้ง
ปวงที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบชาโรนได้เห็นแล้วจึงกลับใจมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

โดรคัสฟื้นขึ้นมาจากความตาย
36 ในเมืองยัฟฟามีหญิงคนหนึ่งเป็นศิษย์ชื่อทาบิธา ซึ่งแปลว่าโดรคัส หญิงคนนี้เคย
กระทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมากมาย 37 ต่อมาระหว่างนั้นหญิงคนนี้ก็
ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขาจึงอาบน้ำศพวางไว้ในห้องชั้นบน 38 เมืองลิดดาอยู่ใกล้
กับเมืองยัฟฟา พวกสาวกได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาท่าน เชิญท่าน
มาหาเขาโดยเร็ว 39 ฝ่ายเปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อถึงแล้วเขาพาท่านขึ้นไปในห้อง
ชั้นบน และบรรดาหญิงม่ายได้ยืนอยู่กับท่านพากันร้องไห้และชี้ให้ท่านดูเสื้อคลุมกับ
เสื้อผ้าต่างๆซึ่งโดรคัสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่ 40 ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งปวงออกไปข้างนอก
และได้คุกเข่าลงอธิษฐาน แล้วหันมายังศพนั้นกล่าวว่า “ทาบิธาเอ๋ย จงลุกขึ้น” ทาบ
ิธาก็ลืมตา เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง 41 ฝ่ายเปโตรยื่นมือออกพยุงเธอขึ้น จึงเรียกวิ
สุทธิชนทั้งหลายกับพวกแม่ม่ายเข้ามา แล้วมอบหญิงที่เป็นขึ้นนั้นให้กับเขาทั้งหลาย
42 เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั่วเมืองยัฟฟา คนเป็นอันมากมาเชื่อถือองค์พระผู้เป็นเจ้า
43 ต่อมาฝ่ายเปโตรอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่าง
ฟอกหนัง

10

โครเนลิอัสแสวงหาพระเจ้า

1 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส อาศัยอยู่ในเมืองซีซารียา เป็นนายร้อยอยู่ในกอง
ทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย 2 เป็นคนมีศรัทธามาก คือท่านและทั้งครอบครัวเป็นคน
ยำเกรงพระเจ้า ท่านเคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ
3 เวลาประมาณบ่ายสามโมงนายร้อยนั้นเห็นนิมิตแจ่มกระจ่าง คือเห็นทูตสวรรค์องค์
หนึ่งของพระเจ้า เข้ามาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า โครเนลิอัสเอ๋ย 4 และเมื่อโค
รเนลิอัสเขม้นดูทูตสวรรค์องค์นั้นด้วยความตกใจกลัว จึงถามว่า นี่เป็นประการใด
พระองค์เจ้าข้า ทูตสวรรค์จึงตอบท่านว่า คำอธิษฐานและทานของท่านนั้น ได้ขึ้นไป
เป็นที่ระลึกถึงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว 5 บัดนี้จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟาเชิญซีโม
นที่เรียกว่าเปโตรมา 6 เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของ
เขาอยู่ริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกท่านว่าท่านควรจะทำอะไร 7 ครั้นทูตสวรรค์ที่ได้พูดก
ับโครเนลิอัสไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคนกับทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีศรัทธามาก
ที่เคยปรนนิบัติท่านเสมอ 8 และเมื่อโครเนลิอัสได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้คนเหล่านั้น
ฟังแล้ว ท่านจึงใช้เขาไปยังเมืองยัฟฟา

เปโตรได้เห็นนิมิต

9 วันรุ่งขึ้นคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปใกล้เมืองยัฟฟาแล้ว ประมาณเวลาเที่ยงวัน
เปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน 10 ก็หิวอยากจะรับประทานอาหาร แต่
ในระหว่างที่เขายังจัดอาหารอยู่ เปโตรได้เคลิ้มไป 11 และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออก
เป็นช่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก
12 ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและนก
ที่อยู่ในท้องฟ้า 13 มีพระสุรเสียงมาว่าแก่ท่านว่า **เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด**
14 ฝ่ายเปโตรจึงทูลว่า มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของ
มลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย 15 แล้วจึงมีพระสุรเสียงอีกเป็นครั้งที่
สองว่าแก่ท่านว่า **ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้าม** 16 เห็นอ
ย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า

เปโตรไปที่เมืองซีซารียา

17 เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ดูเถิด คนที่โครเน
ลิอัสใช้ไปนั้น เมื่อถามหาและพบบ้านของซีโมนแล้วก็มายืนอยู่หน้าประตูรั้ว 18 และร้อง
ถามว่า ซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่ 19 เมื่อเปโตรตริตรองเรื่องนิมิตนั้น พระ
วิญญาณก็ตรัสกับท่านว่า ดูเถิด ชายสามคนตามหาเจ้า 20 จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและ
ไปกับเขาเถิด อย่าลังเลใจเลย เพราะว่าเราได้ใช้เขามา 21 เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่า
นั้นซึ่งโครเนลิอัสได้ใช้มากล่าวว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านมาหานั้น ท่านมาธุระ
อะไร 22 เขาจึงตอบว่า นายร้อยโครเนลิอัส เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า
และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในบรรดาชาวยิว โครเนลิอัสผู้นั้นได้รับคำเตือนจากพระเจ้าโดย
ผ่านทูตสวรรค์บริสุทธิ์ ให้มาเชิญท่านไปที่บ้านเพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน

โครเนลิอัสและญาติพี่น้องได้ยินข่าวประเสริฐ

23 เปโตรจึงเชิญเขาให้เข้ามาหยุดพักอยู่ที่นั่น วันรุ่งขึ้นเปโตรก็ไปกับเขาและพวก
พี่น้องบางคนที่เมืองยัฟฟาก็ไปด้วย 24 ล่วงมาอีกวันหนึ่งเขาก็ไปถึงเมืองซีซารียา โค
รเนลิอัสกำลังคอยรับรองอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว
25 ครั้นเปโตรเข้าไป โครเนลิอัสก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน 26 ฝ่าย

เปโตรจึงจับตัวโครเนลิอัสให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า “จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์
เหมือนกัน” 27 เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปแลเห็นคนเป็นอันมากมาพร้อม
กัน 28 จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า คนชาติยิวนั้นจะคบให้สนิ
ทกับคนต่างชาติหรือเข้าเยี่ยมก็เป็นที่พระราชบัญญัติห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดง
แก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือมลทิน 29 เหตุฉะนั้น
เมื่อท่านใช้คนไปเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ขัด ข้าพเจ้าจึงขอถามว่าท่านเรียก
ข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร” 30 โครเนลิอัสจึงตอบว่า “สี่วันมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังถือ
อดอาหารอยู่จนถึงเวลานี้ และประมาณเวลาบ่ายสามโมงข้าพเจ้าได้อธิษฐานอยู่ในบ้าน
ของข้าพเจ้า ดูเถิด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อมันระยับ 31 ผู้นั้นได้
กล่าวว่า “โครเนลิอัสเอ๋ย คำอธิษฐานของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และทานของท่านนั้
นก็เป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว 32 เหตุฉะนั้น จงใช้คนไปยังเมือง
ยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่
ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะกล่าวแก่ท่าน” 33 ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที
ที่ท่านมาก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังสิ่ง
สารพัดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสสั่งท่านไว้” 34 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า
พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด 35 แต่คนใดๆในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติ
ตามทางชอบธรรมก็เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ 36 พระดำรัสที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับ
ชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ (ผู้เป็นองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง)

กิจการแห่งพระคริสต์ผู้ได้รับการเจิมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

37 ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระดำรัสนั้นท่านทั้งหลายก็รู้ คือเรื่องที่ได้เล่ากันตั้งแต่ต้นทีแคว้
นกาลิลี ไปจนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ภายหลังการบัพติศมาที่ยอห์นได้ประกาศนั้น 38 คือ
เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธว่า พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และ
ด้วยฤทธานุภาพอย่างไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดา
คนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์

คำพยานเกี่ยวกับพระคริสต์

39 เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในแผ่นดินของ
ชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้นเขาได้ฆ่าและแขวนไว้ที่ต้นไม้ 40 ในวันที่
สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์และทรงให้ปรากฏ 41 มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่
คนทั่วไป แต่ทรงปรากฏแก่เหล่าพวกพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน คือทรง
ปรากฏแก่พวกเราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์
แล้ว 42 พระองค์ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยานว่าพระเจ้า
ได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย 43 ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย
ย่อมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกความผิด
บาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์”

คนที่เชื่อได้รับความรอดและประกอบด้วยพระวิญญาณ

44 เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้ง
ปวงที่ฟังพระวจนะนั้น 45 ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสุหนัตซึ่งเชื่อถือแล้ว คือคนที่มาด้วยกันกับเป
โตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนคนต่าง

ชาติด้วย 46 เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆและยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เป
โตรจึงย้อนถามว่า 47 ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือน
เรา โดยมิให้เขารับบัพติศมาด้วยน้ำได้ 48 เปโตรจึงสั่งให้เขารับบัพติศมาในพระนาม
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรยับยั้งอยู่กับเขาอีกสองสามวัน

11

เปโตรให้เหตุผลถึงการที่ท่านไปหาคนต่างชาติ

1 ฝ่ายพวกอัครสาวกกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ยินว่า คนต่างชาติได้
รับพระวจนะของพระเจ้าเหมือนกัน 2 เมื่อเปโตรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกที่เข
้าสุหนัตจึงต่อว่าท่าน 3 ว่า ท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัต และรับประทานอาหารกับ
เขา 4 แต่เปโตรได้อธิบายให้เขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า 5 เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมือง
ยัฟฟาและกำลังอธิษฐานก็เคลิ้มไป แล้วนิมิตเห็นภาชนะอย่างหนึ่ง เหมือนผ้าผืนใหญ่
หย่อนลงมาทั้งสี่มุมจากฟ้ามายังข้าพเจ้า 6 ครั้นข้าพเจ้าเขม้นดูผ้านั้น ข้าพเจ้าได้พินิจ
พิจารณาก็ได้เห็นสัตว์สี่เท้าของแผ่นดิน กับสัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ใน
ท้องฟ้า 7 แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า **เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ฆ่า
กินเถิด** 8 แต่ข้าพเจ้าทูลว่า หามิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือ
ซึ่งเป็นมลทินยังไม่ได้เข้าปากข้าพระองค์เลย 9 แต่มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าครั้งที่สอง
ว่า **ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นของต้องห้าม** 10 เป็นอย่างนั้นถึง
สามครั้ง แล้วสิ่งนั้นทั้งสิ้นก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีก 11 ดูเถิด ในทันใดนั้นมีชายสามคน
มายืนอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่ รับใช้มาจากเมืองซีซารียามาหาข้าพเจ้า 12 พระ
วิญญาณจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกพี่น้องทั้งหกคนนี้ได้ไป
กับข้าพเจ้าด้วย เราทั้งหลายจึงเข้าไปในบ้านของผู้นั้น 13 ผู้นั้นจึงกล่าวแก่พวกเราว่า ตั
วท่านได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในบ้านของท่าน และบอกท่านว่า จงใช้คนไปยัง
เมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา 14 เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำซึ่ง
จะให้ท่านกับทั้งครอบครัวของท่านรอด 15 เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระ
วิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จมาสถิตกับเขาทั้งหลาย เหมือนได้เสด็จลงมาบนพวกเราในตอน
ต้นนั้น 16 แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสไว้
ว่า **ยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์** 17 เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานของประทานแก่เขา
เหมือนแก่เราทั้งหลาย ผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะขัดขืน
พระเจ้าได้ 18 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า
พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย

เหล่าสาวกได้ชื่อว่า คริสเตียน เป็นครั้งแรกที่เมืองอันทิโอก

19 ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคี่ยวเข็ญเนื่องจากสเทเฟน ก็พา
กันไปยังเมืองฟีนิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันทิโอก และไม่ได้กล่าวพระวจนะแก่ผู้ใด
นอกจากแก่ยิวพวกเดียว 20 และมีบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซรีน
เมื่อมายังเมืองอันทิโอก ก็ได้กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูเจ้าแก่พวกกรีกด
้วย 21 และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเขา คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับ
มาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า 22 ข่าวนี้ก็เล่าลือไปยังคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงใช้
บารนาบัสให้ไปยังเมืองอันทิโอก 23 เมื่อบารนาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของ

พระเจ้าก็ปีติยินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า
24 บารนาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ จำนวนคนเป็
นอันมากก็เพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า 25 บารนาบัสได้ไปที่เมืองทาร์ซัสเพื่อตามหา
เซาโล 26 เมื่อพบแล้วจึงพาเขามายังเมืองอันทิโอก ต่อมาท่านทั้งสองได้ประชุมกันกับค
ริสตจักรตลอดปีหนึ่ง ได้สั่งสอนคนเป็นอันมากและในเมืองอันทิโอกนั่นเอง พวกสาวก
ได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก

อากาบัสพยากรณ์ถึงการกันดารอาหาร
27 คราวนี้มีพวกศาสดาพยากรณ์ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองอันทิโอก
28 ฝ่ายผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออากาบัส ได้ลุกขึ้นกล่าวโดยพระวิญญาณว่าจะบังเกิด
การกันดารอาหารมากยิ่งทั่วแผ่นดินโลก การกันดารอาหารนั้นได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัย
คลาวดิอัส ซีซาร์ 29 พวกสาวกทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลังฝากไปช่วย
บรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย 30 เขาจึงได้ทำดังนั้น และฝากไปกับบารนา
บัสและเซาโลเพื่อนำไปให้พวกผู้ปกครอง

12

กษัตริย์เฮโรดฆ่ายากอบและตั้งใจที่จะประหารเปโตร
1 แล้วคราวนั้นกษัตริย์เฮโรดได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร
2 ท่านได้ฆ่ายากอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ 3 เมื่อท่านเห็นว่าการนั้นเป็นที่ชอบใจพวก
ยิว ท่านก็จับเปโตรด้วย (นี่เป็นระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ) 4 เมื่อจับเปโตรแล้ว จึง
ให้จำคุก ให้ทหารสี่หมู่ๆละสี่คนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลอีสเตอร์แล้วจะพาออกมา
ให้แก่คนทั้งหลาย

การประชุมอธิษฐาน ทูตสวรรค์ได้ปล่อยเปโตรจากคุก
5 เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่ว่าคริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเป
โตรโดยไม่หยุด 6 ในคืนวันนั้นเอง ครั้นเฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรนอนหลับอยู่
ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก 7 ดูเถิด มีทูต
สวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก ทูตองค์นั้นจึง
กระตุ้นเปโตรที่สีข้างให้ตื่นขึ้นแล้วว่า “จงลุกขึ้นเร็วๆ” โซ่นั้นก็หลุดตกจากมือของเป
โตร 8 ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า “จงคาดเอวและสวมรองเท้า” เปโตรก็ทำตาม
ทูตองค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า “จงห่มผ้าและตามเรามาเถิด” 9 เปโตรจึงตามออกไป และ
ไม่รู้ว่าการซึ่งทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าได้เห็นนิมิต 10 เมื่อออกไปพ้น
ทหารยามชั้นที่หนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็
เปิดเองให้ท่านทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์
ก็ได้อันตรธานไปจากเปโตร 11 ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า “เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้แน่ว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์
ของเฮโรด และพ้นจากการมุ่งร้ายของพวกยิว” 12 เมื่อเปโตรคิดอย่างนั้นแล้ว ก็มาถึงบ
้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโก ที่นั่นมีหลายคนได้ประชุมอธิษฐาน
กันอยู่ 13 พอเปโตรเคาะประตูรั้ว มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดามาฟัง 14 เมื่อจำได้ว่าเป็น
เสียงของเปโตร เพราะความยินดีก็ยังไม่เปิดประตู แต่วิ่งเข้าไปบอกว่า เปโตรยืนอยู่หน
้าประตู 15 คนทั้งหลายจึงพูดกับหญิงนั้นว่า “เจ้าเป็นบ้า” แต่หญิงคนนั้นยืนยันว่าเป็น

อย่างนั้นจริง เขาทั้งหลายจึงว่า เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวเปโตร 16 ฝ่ายเปโตรยังยืน
เคาะประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจ 17 แต่เปโตรโบกมือให้เขานิ่ง
และเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท
่านสั่งว่า จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบกับพวกพี่น้องให้ทราบ เปโตรจึงออกไปเสียที่อื่น
18 แล้วครั้นรุ่งเช้า พวกทหารก็ขวัญหนีดีฝ่อมิใช่น้อย เปโตรหายไปไหนหนอ 19 เมื่อเฮ
โรดหาตัวเปโตรไม่พบ จึงไต่สวนพวกทหารยามและรับสั่งให้ฆ่าเสีย ฝ่ายเฮโรดก็ออก
จากแคว้นยูเดีย ลงไปพักอยู่ที่เมืองซีซารียา

กษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์

20 ฝ่ายเฮโรดกริ้วชาวเมืองไทระและเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พากันมาหา
ท่าน เมื่อได้เอาใจบลัสทัสกรมวังของกษัตริย์แล้ว จึงได้ขอกลับเป็นไมตรีกันอีก เพราะ
ว่าเมืองของเขาต้องอาศัยอาหารเลี้ยงชีพจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น 21 เมื่อถึงวันนัด
เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ แล้วมีพระราชดำรัสแก่เขา 22 คน
ทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า เป็นพระสุรเสียงของพระ มิใช่เสียงมนุษย์ 23 ในทันใดนั้น ทูต
สวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านมิได้ถวายเกียรติยศแด่
พระเจ้า แล้วก็มีตัวหนอนกัดกินร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย 24 แต่พระวจนะของ
พระเจ้าก็ยังแผ่เจริญมากขึ้น 25 ฝ่ายบารนาบัสกับเซาโล เมื่อได้ทำภารกิจที่รับมอบ
หมายสำเร็จแล้ว จึงจากกรุงเยรูซาเล็มกลับไป พายอห์นผู้มีชื่ออีกว่ามาระโกไปด้วย

13

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกเซาโลกับบารนาบัส

1 คราวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันทิโอก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์
มีบารนาบัส สิเมโอนที่เรียกว่านิเกอร์ กับลูสิอัสชาวเมืองไซรีน มานาเอน ผู้ได้รับการ
เลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเซาโล 2 เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์
พระผู้เป็นเจ้า และถืออดอาหารอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า จงตั้งบารนา
บัสกับเซาโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น 3 เมื่อถืออดอาหารและอธิษฐาน
และวางมือบนบารนาบัสกับเซาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป 4 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองที่ได้รับ
ใช้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงลงไปเมืองเซลูเคีย และได้แล่นเรือจากที่นั่นไปยังเกาะ
ไซปรัส 5 ครั้นมาถึงเมืองซาลามิส ท่านได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าในธรรมศาลา
ของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย

เอลีมาสโต้เถียงกับเปาโลและได้กลายเป็นคนตาบอดไป

6 เมื่อได้เดินตลอดเกาะนั้นไปถึงเมืองปาโฟสแล้ว ก็ได้พบคนหนึ่งเป็นคนทำ
เวทมนตร์ เป็นผู้ทำนายเท็จ เป็นพวกยิวชื่อว่าบารเยซู 7 อยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อ
เสอร์จีอัสเปาโล เป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการเมืองจึงเชิญบารนาบัสกับเซาโลมา
ปรารถนาจะฟังพระวจนะของพระเจ้า 8 แต่เอลีมาสคนทำเวทมนตร์ (เพราะชื่อของ
เขามีความหมายอย่างนั้น ได้คัดค้านขัดขวางบารนาบัสกับเซาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่า
ราชการเมืองเชื่อ 9 แต่เซาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
เขม้นดูเอลีมาส 10 และพูดว่า โอ เจ้าเป็นคนเต็มไปด้วยอุบายและใจร้ายทุกอย่าง ลูก
ของพญามาร เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรง
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เขวไปหรือ 11 ดูเถิด บัดนี้พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่
บนเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึงเวลากำหนด ทันใดนั้นความมืดมั

วก็บังเกิดแก่เอลีมาส เอลีมาสจึงคลำหาคนให้จูงมือไป 12 ครั้นผู้ว่าราชการเมืองได้เห็น
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อถือ และอัศจรรย์ใจด้วยพระดำรัสสอนขององค์พระผู้เป็น
เจ้า 13 แล้วเปาโลกับพวกของท่านก็แล่นเรือออกจากเมืองปาโฟสไปยังเมืองเปอร์กาใน
แคว้นปัมฟีเลีย ยอห์นได้ละพวกนั้นไว้แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม

เปาโลเทศนาที่เมืองอันทิโอกในแคว้นปิสิเดีย

14 แต่พวกนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันทิโอกในแคว้นปิสิเดีย แล
้วได้เข้าไปนั่งลงในธรรมศาลาในวันสะบาโต 15 เมื่ออ่านพระราชบัญญัติกับคำของ
ศาสดาพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้คนไปบอกเปาโลกับบารนาบัสว่า
“ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถ้าท่านมีคำกล่าวเตือนสติแก่คนทั้งปวงก็เชิญกล่าวเถิด” 16 ฝ่าย
เปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้วกล่าวว่า “ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอลและท่านทั้งหลายที่
เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเถิด 17 พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกบรรพบุรุษ
ของเราไว้ และได้ให้เขาเจริญขึ้นครั้งเมื่อยังเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์ และได้
ทรงนำเขาออกจากประเทศนั้นด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์ 18 พระองค์ได้ทรงอดทนต่อ
ความประพฤติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี 19 เมื่อพระองค์ได้ทรงล้าง
ผลาญชนเจ็ดชาติออกเสียจากแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของ
ชนชาติเหล่านั้นให้เขาโดยการจับสลาก 20 ภายหลังพระองค์ทรงประทานพวกผู้วินิจฉัย
แก่เขา เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงซามูเอลศาสดาพยากรณ์ 21 คราวนั้นเขา
ทั้งหลายได้ขอให้มีกษัตริย์ พระเจ้าจึงได้ทรงประทานซาอูลบุตรชายคีชจากตระกูลเบน
ยามิน ให้เป็นกษัตริย์ครบสี่สิบปี 22 ครั้นถอดซาอูลแล้วพระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นก
ษัตริย์ของเขา และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิดว่า “เราได้พบดาวิดบุตรชายของเจสซี
เป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่จะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ” 23 จาก
เชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่ชาติ
อิสราเอลตามพระสัญญาของพระองค์ 24 ก่อนที่พระองค์เสด็จมา ยอห์นได้ประกาศบัพ
ติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ให้แก่บรรดาชนชาติอิสราเอล 25 เวลาที่ยอห์นทำการ
ตามหน้าที่ของตนเกือบจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า “ท่านทั้งหลายคิดเห็นว่า ข้าพเจ้าคือ
ผู้ใด ข้าพเจ้าเป็นพระองค์นั้นหามิได้ แต่ดูเถิด จะมีพระองค์ผู้หนึ่งมาภายหลังข้าพเจ้า
ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรจะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์” 26 ท่านพี่น้องทั้งหลาย
ผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัม และผู้ใดในพวกท่านซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ข่าวเรื่องความ
รอดนี้ได้ทรงประทานมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว 27 ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกขุนนาง
มิได้รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งเคยอ่านกันทุกวันสะ
บาโต จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาลงโทษพระองค์ 28 ถึงแม้ว่ามิได้พบ
ความผิดประการใดในพระองค์ที่ควรจะให้ตาย พวกเขายังขอปีลาตให้ปลงพระชนม์
พระองค์เสีย 29 ครั้นทำจนสำเร็จทุกอย่างตามซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์ เขา
จึงเชิญพระศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ 30 แต่พระเจ้าได้
ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ 31 พระองค์ทรงปรากฏแก่คนทั้งหลายที่ตามพระองค์จาก
แคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นหลายวัน บัดนี้คนเหล่านั้นเป็นพยานข้างพระองค์
แก่คนทั้งหลาย 32 เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งทรง
ประทานแก่บรรพบุรุษของเรา 33 พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแก่เราผู้เป็นลูกหลาน
ของคนเหล่านั้น คือในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับคืนพระชนม์ เหมือนมีคำเขียน
ไว้ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า “ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว”

34 ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ มิให้กลับเปื่อยเน่าอีกเลย พระองค์
จึงตรัสอย่างนี้ว่า เราจะให้ความเมตตาอันแน่นอนของเราซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้
แก่ท่าน 35 เพราะพระองค์ตรัสไว้ในสดุดีอื่นว่า พระองค์จะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของ
พระองค์เปื่อยเน่าไป 36 ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุของท่านตามพระทัยของ
พระเจ้า และได้ล่วงหลับไปแล้ว และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ก็เปื่อยเน่าไป 37
แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เป็นขึ้นมานั้น มิได้ประสบความเปื่อยเน่าเลย 38 เหตุ
ฉะนั้นท่านพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์นั้นแหละจึงได้ประกาศการยก
ความผิดแก่ท่านทั้งหลาย 39 และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง
ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส 40 เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี เกลือกว่าคำ
ซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้นั้นจะได้แก่ท่านทั้งหลาย คือว่า 41 ดูก่อนให้เจ้าทั้ง
หลายผู้ประมาทหมิ่น ประหลาดใจและถึงพินาศ ด้วยว่าเรากระทำการในกาลสมัยของ
เจ้า เป็นการที่แม้แต่มีผู้มาบอกแล้ว เจ้าก็จะไม่เชื่อเลย 42 เมื่อพวกยิวได้ออกไปจาก
ธรรมศาลาแล้ว พวกคนต่างชาติก็อ้อนวอนให้ประกาศคำเหล่านั้นให้เขาฟังในวันสะบา
โตหน้า 43 ครั้นคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกยิวหลายคน
กับคนเข้าจารีตที่เกรงกลัวพระเจ้าได้ตามเปาโลและบารนาบัสไป ท่านทั้งสองจึงพูดกับ
เขา ชวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

พวกยิวไม่พอใจที่เปาโลเทศนาแก่คนต่างชาติ

44 ครั้นถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบสิ้นทั้งเมืองได้ประชุมกันฟังพระวจนะของพระเจ้า
45 แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายก็มีใจอิจฉาอย่างยิ่ง ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงโต้
แย้งกับพูดคำสบประมาท 46 แล้วเปาโลกับบารนาบัสมีใจกล้า ได้กล่าวว่า จำเป็นที
่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายปัด
เสีย และตัดสินว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด พวกเราจะบ่ายหน้าไปหา
คนต่างชาติ 47 ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสสั่งเราอย่างนี้ว่า เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็น
ความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คนทั้งหลายรอด ถึงที่สุดปลายแผ่น
ดินโลก 48 ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดี และได้สรรเสริญพระ
วจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์
ก็ได้เชื่อถือ 49 พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น

ฝ่ายตรงข้ามได้ขับไล่เปาโลและบารนาบัสไปเสีย

50 แต่พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีมีศักดิ์ที่ถือพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้น
ให้เคี่ยวเข็ญ และไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขา 51 ฝ่ายเปาโลกับบารนา
บัสจึงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกเพื่อต่อว่าพวกเขา แล้วก็ไปยังเขตเมืองอิ
โคนียูม 52 แต่พวกสาวกก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

14

เปาโลที่เมืองอิโคนียูม เมืองลิสตรา และเมืองเดอร์บี

1 ต่อมาที่เมืองอิโคนียูม เปาโลกับบารนาบัสได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว กล
่าวสั่งสอนเป็นทีจับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีกเป็นอันมากได้เชื่อถือ 2 แต่พวกยิวที่ไม่
เชื่อก็ยุยงคนต่างชาติให้มีใจคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง 3 เหตุฉะนั้นฝ่ายท่านทั้งสองคอยอยู่
ที่นั่นนาน มีใจกล้ากล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ทรงรับรอง

พระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ โดยทรงโปรดให้ท่านทั้งสองทำหมายสำคัญและ
การมหัศจรรย์ได้ 4 แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และ
อีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายอัครสาวก 5 เมื่อทั้งคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครอง
ได้ร่วมคิดกันจะทำการอัปยศ และเอาก้อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส 6 ท่านทั้งสอง
ทราบแล้วจึงหนีไปยังเมืองที่อยู่ในแคว้นลิคาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี กับ
ชนบทที่อยู่ล้อมรอบ 7 และได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

ชายพิการได้รับการรักษาจนหาย

8 ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เขาพิการตั้งแต่ครรภ์มารดา ยังไม่
เคยเดินเลย 9 คนนั้นได้ฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงเขม้นดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อพอจะ
หายโรคได้ 10 จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า “จงลุกขึ้นยืนตรง” คนนั้นก็กระโดดขึ้นเดิน
ไป 11 เมื่อหมู่ชนเห็นการซึ่งเปาโลได้กระทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า
“พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว” 12 เขาจึงเรียกบารนาบัสว่า พระซุส และ
เรียกเปาโลว่า พระเฮอร์เมส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด 13 ปุโรหิตประจำรูปพระ
ซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมือง ได้จูงวัวและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายจะถวายเครื่อง
บูชาด้วยกันกับประชาชน 14 แต่เมื่ออัครสาวกบารนาบัสกับเปาโลได้ยินดังนั้น จึงฉีก
เสื้อผ้าของตนเสีย วิ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลายร้องเสียงดัง 15 ว่า “ท่านทั้งหลาย
เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกันกับท่านทั้งหลาย และมา
ประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้
ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น 16 ในกาล
ก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติดำเนินชีวิตตามชอบใจ 17 แต่พระองค์
มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าและให้มีฤดูเกิด
ผล เราทั้งหลายจึงอิ่มใจด้วยอาหารและความยินดี” 18 ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้วก็ดี
อัครสาวกก็ยังห้ามประชาชนมิให้เขากระทำสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดย
ยาก

เปาโลถูกขว้างด้วยหิน แต่ได้ฟื้นขึ้นและไปที่เมืองเดอร์บี

19 แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอิโคนียูม เมื่อได้ชักชวน
ประชาชนแล้ว เขาก็ได้เอาหินขว้างเปาโลและลากท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตาย
แล้ว 20 แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึง
เลยไปยังเมืองเดอร์บีกับบารนาบัส 21 และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐใน
เมืองนั้น และได้สั่งสอนคนเป็นอันมาก จึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอิโคนียูม และ
เมืองอันทิโอกอีก 22 กระทำให้ใจของสาวกทั้งหลายถือมั่นขึ้น เตือนเขาให้ดำรงอยู่ใน
ความเชื่อ และสอนว่า เราทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบากมากจนกว่าจะได้เข้าใน
อาณาจักรของพระเจ้า

เปาโลกลับไปเมืองอันทิโอก

23 เมื่อท่านทั้งสองได้เลือกตั้งผู้ปกครองสาวกไว้ทุกคริสตจักร และได้อธิษฐานและ
ถืออดอาหารฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เขาเชื่อถือนั้น 24 และหลังจากท่านทั้ง
สองได้ข้ามแคว้นปิสิเดียก็มายังแคว้นปัมฟีเลีย 25 เมื่อได้กล่าวพระวจนะในเมืองเปอร์
กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัททาลิยา 26 และแล่นจากที่นั่นไปยังเมืองอันทิโอก คือเมือง
ที่ท่านทั้งสองได้รับการฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้า ให้กระทำการซึ่งท่านทั้งสองได้
กระทำสำเร็จมาแล้วนั้น 27 เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองได้เรียกประชุมคริสตจักร และได้เล่า

ให้เขาฟังถึงพระราชกิจทั้งปวงซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา กับซึ่งพระองค์ได้
ทรงเปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อ 28 แล้วท่านทั้งสองจึงอยู่กับพวกสาวกที่นั่นช้านาน

15

การประชุมปรึกษากันทีกรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับการเข้าสุหนัต

1 มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียได้สั่งสอนพวกพี่น้องว่า ถ้าไม่เข้าสุหนัตตามจารีต
ของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้ 2 เหตุฉะนั้นเมื่อเกิดการโต้แย้งและไล่เลียงกันระหว่าง
เปาโลและบารนาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เขาทั้งหลายได้ตั้งเปาโลและบารนา
บัสกับคนอื่นๆในพวกนั้นให้ขึ้นไป หารือกับอัครสาวกและผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็ม
ในเรื่องที่เถียงกันนั้น 3 คริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป และขณะเมื่อท่านกำลังข้าม
แคว้นฟีนิเซียกับแคว้นสะมาเรีย ท่านได้กล่าวถึงเรื่องที่คนต่างชาติได้กลับใจใหม่ ทำให้
พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง 4 ครั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและอัครสาวก
และผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่าน แล้วท่านเหล่านั้นจึงเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์
ทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา 5 แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อได้
ยืนขึ้นกล่าวว่า คนต่างชาตินั้นควรต้องให้เขาเข้าสุหนัต และสั่งให้เขาถือตามพระราช
บัญญัติของโมเสส 6 ฝ่ายอัครสาวกกับผู้ปกครองทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันใน
เรื่องนั้น

ผลประชุมเกี่ยวกับความรอดของคนต่างชาติ

7 เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวแก่เขาว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย ท่าน
ทั้งหลายทราบอยู่ว่า คราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเองจากพวกท่านทั้ง
หลาย ให้เป็นผู้ประกาศพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ 8 พระเจ้า
ผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรองคนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริ
สุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรงประทานแก่พวกเรา 9 พระองค์ไม่ทรงถือว่าเรากับเขาต่างกัน
แต่ทรงชำระใจเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ 10 ถ้าอย่างนั้นทำไมบัดนี้ท่านทั้งหลายจึง
ทดลองพระเจ้า โดยวางแอกบนคอของพวกสาวกซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็
ดีแบกไม่ไหว 11 แต่เราเชื่อว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือน
อย่างเขา 12 ฝ่ายคนทั้งหลายก็นิ่งฟังบารนาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องการอัศจรรย์และการ
มหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ

ยากอบประกาศว่าไม่จำเป็นต้องเข้าสุหนัต

13 ครั้นจบแล้วและนิ่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า
14 ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรง
เลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์ 15 คำของศาสดา
พยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า 16 ภายหลังเราจะกลับมา และ
จะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และ
จะตั้งขึ้นใหม่ 17 เพื่อคนอื่นๆจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติ
ซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัส
ไว้ 18 พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว 19
เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจว่า อย่าให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติซึ่งกลับ
มาหาพระเจ้า 20 แต่เราจงเขียนหนังสือฝากไปถึงเขาว่า ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มลทิน
เนื่องด้วยรูปเคารพ จากการล่วงประเวณี จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และ

จากการรับประทานเลือด 21 เพราะว่าตั้งแต่โบราณมาในทุกเมืองมีคนประกาศเรื่อง
ของโมเสส เพราะคนได้อ่านพระราชบัญญัติของท่านในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต 22
ขณะนั้น อัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะเลือก
บางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันทิโอก ด้วยกันกับเปาโลและบารนาบัส คือ ยูดาส
ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บารซับบาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง 23 เขา
ได้เขียนจดหมายมอบให้ท่านถือไปว่า อัครสาวกและผู้ปกครองและพวกพี่น้องของ
ท่าน คำนับมายังท่าน ผู้เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ซึ่งอยู่ในเมืองอันทิโอก แคว
้นซีเรีย และแคว้นซิลีเซียทราบ 24 ด้วยพวกข้าพเจ้าได้ยินว่า มีบางคนในพวกข้าพเจ้า
ได้พูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของท่านปั่นป่วนไป ด้วยสอน
ว่า ท่านต้องเข้าสุหนัตและรักษาพระราชบัญญัติ แม้ว่าเขามิได้รับคำสั่งจากพวก
ข้าพเจ้า 25 พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคน และใช้เขามายังท่านทั้ง
หลายพร้อมกับบารนาบัสและเปาโล ผู้เป็นที รักของเรา 26 และเป็นผู้อุทิศชีวิตของ
ตน เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 27 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าทั้ง
หลายจึงใช้ยูดาสกับสิลาสมาเป็นผู้ซึ่งจะเล่าข้อความนี้แก่ท่านทั้งหลายด้วยปากของ
เขาเอง

คำสั่งพิเศษสำหรับคนต่างชาติที่เชื่อในพระเจ้า

28 เพราะว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบที่จะไม่วางภาระบน
ท่านทั้งหลาย เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านั้นที่จำเป็น 29 คือว่าให้ท่านทั้งหลายงดการรับประทาน
สิ่งของซึ่งเขาได้บูชาแก่รูปเคารพ และการรับประทานเลือด และการรับประทานเนื้อ
สัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านี้ก็จะเป็นการ
ดี ขอให้อยู่เป็นสุขเถิด 30 เมื่อลาจากกันแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ไปยังเมืองอันทิโอก และ
เมื่อได้เรียกคนทั้งปวงประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้ 31 ครั้นอ่านแล้วต่างก็
มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น 32 ฝ่ายยูดาสกับสิลาสเป็นผู้พยากรณ์ด้วย จึงได้กล
่าวหนุนใจพวกพี่น้องหลายประการให้มีกำลังขึ้น 33 ครั้นพักอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่งแล้ว ก็ลา
จากพวกพี่น้องไปถึงอัครสาวกโดยสันติภาพ 34 ฝ่ายสิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ต่อไปที่นั่น
35 แต่เปาโลกับบารนาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันทิโอก สั่งสอนประกาศพระวจนะของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคน

บารนาบัสแยกทางกับเปาโล

36 ครั้นล่วงไปได้หลายวัน เปาโลจึงพูดกับบารนาบัสว่า ให้เรากลับไปเยี่ยมพวก
พี่น้องในทุกเมือง ที่เราได้ประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ ดูว่าเขาเป็น
อย่างไรกันบ้าง 37 ฝ่ายบารนาบัสได้ตั้งใจว่าจะพายอห์นผู้มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไป
ด้วย 38 แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพายอห์นไปด้วย เพราะครั้งก่อนยอห์นได้ละท่านทั้ง
สองเสียที่แคว้นปัมฟีเลีย และมิได้ไปทำการด้วยกัน 39 แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้อง
แยกกัน บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส 40 แต่เปาโลได้เลือกสิลาส และ
เมื่อพวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้วท่านก็ไป 41 ท่านจึงไป
ตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซิลีเซียหนุนใจคริสตจักรให้แข็งแรงขึ้น

16

เปาโลพบทิโมธีผู้ช่วยตลอดชีวิตของท่าน

1 แล้วเปาโลไปยังเมืองเดอร์บีกับเมืองลิสตรา และดูเถิด ที่นั่นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิ
โมธี เป็นบุตรชายของหญิงชาติยิวคนหนึ่งที่เชื่อแล้ว แต่บิดาเป็นชาติกรีก 2 ทิโมธีมีชื่อ
เสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอิโคนียูม 3 เปาโลใคร่จะพาทิโมธี
ไปด้วยกัน จึงให้เข้าสุหนัตเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้นๆ เพราะคนเหล่านั้นทุก
คนรู้ว่าบิดาของเขาเป็นชาติกรีก 4 เมื่อท่านเหล่านั้นได้เที่ยวไปตามเมืองต่างๆก็ได้ส่ง
หนังสือข้อตกลงของอัครสาวก และผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มมอบให้คนทั้งหลายทุก
เมืองเพื่อให้รักษาไว้ 5 คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และจำนวนคนได้ทวี
ขึ้นทุกๆวัน

พระเจ้าทรงเรียกเปาโลให้ไปที่แคว้นมาซิโดเนีย

6 ครั้นท่านเหล่านั้นไปทั่วแว่นแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทียแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์
ห้ามมิให้กล่าวพระวจนะในแคว้นเอเชีย 7 เมื่อไปยังแคว้นมิเซียแล้ว ก็พยายามจะไปยัง
แว่นแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณไม่ทรงโปรดให้ไป 8 แล้วท่านเหล่านั้นได้เดินทาง
ผ่านแคว้นมิเซียลงมายังเมืองโตรอัส 9 ในเวลากลางคืนเปาโลได้นิมิตเห็นผู้ชายชาวมา
ซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ้อนวอนว่า ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้นมาซิโดเนียเถิด
10 ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเห็น
แน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นนั้น 11
เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองโตรอัสแล้ว ก็ตรงไปยังเกาะสาโมธรัสเซียและรุ่งขึ้นก็ถึง
เมืองเนอาบุรี

นางลิเดียได้เปิดใจและได้รับบัพติศมา

12 เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยังเมืองฟีลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโด
เนีย และเป็นเมืองขึ้น เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน 13 ในวันสะบาโตเราได้ออกจาก
เมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐาน จึงได้นั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประ
ชุมกันทีนั่น 14 มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียมาจากเมืองธิยาทิราเป็นคนขายผ้าสีม่วง เป็น
ผู้นมัสการพระเจ้า หญิงนั้นได้ฟังเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดใจของเขาให้
สนใจในถ้อยคำซึ่งเปาโลได้กล่าว 15 เมื่อหญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัวของเขาได้รับบัพ
ติศมาแล้วจึงอ้อนวอนเราว่า ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็น
เจ้า เชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด และเขาได้วิงวอนจนเราขัดไม่ได้

หญิงสาวที่มีผีสิงได้รับการขับผีออก

16 ต่อมาเมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีผีหมอดูเข
้าได้มาพบกับเรา เขาทำการทายให้พวกเจ้านายของเขาได้เงินเป็นอันมาก 17 หญิงนั้น
ตามเปาโลกับพวกเราไปร้องว่า คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มากล่าว
ประกาศทางรอดแก่เราทั้งหลาย 18 เขาทำอย่างนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลเป็นทุกข์มาก
หันหน้าสั่งผีนั้นว่า เราสั่งเจ้าว่า ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เจ้าจงออกมาจากเขา
ผีนั้นก็ออกมาในเวลานั้น

เปาโลและสิลาสถูกจำคุก

19 ส่วนพวกนายของเขาเมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว เขาจึงจับเปาโลและสิลา
สลากมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ยังที่ว่าการเมือง 20 เมื่อนำมาถึงเจ้าเมืองแล้วจึงกล่าวว่า คน
เหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการวุ่นวายมากในเมืองของเรา 21 และสั่งสอนธรรมเนียม ซึ่งเรา
ชาวโรมตามกฎหมายไม่ควรจะรับหรือถือเลย 22 ประชาชนก็ได้ฮือกันขึ้นต่อสู้เปาโล

และสิลาส เจ้าเมืองได้กระชากเสื้อของท่านทั้งสองออก แล้วสั่งให้โบยด้วยไม้เรียว
23 ครั้นโบยหลายทีแล้วจึงให้จำไว้ในคุก และกำชับนายคุกให้รักษาไว้ให้มั่นคง 24 นาย
คุกเมื่อรับคำสั่งอย่างนั้นแล้วจึงพาเปาโลกับสิลาสไปจำไว้ในห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ขื่อไว้
แน่นหนา

นายคุกและครอบครัวได้รับความรอดและรับบัพติศมา

25 ประมาณ เที่ยง คืน เปาโล กับ สิ ลา สก็ อธิษฐาน และ ร้อง เพลง สรรเสริญ พระเจ้า
นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่ 26 ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่จนรากคุกสะเทือนสะท้าน
และประตูคุกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจองจำก็หลุดจากเขาสิ้นทุกคนทันที 27 ฝ่ายนาย
คุกตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่ คาดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออก
มาหมายว่าจะฆ่าตัวเสีย 28 แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย เราทั้ง
หลายอยู่พร้อมด้วยกันทุกคน” 29 นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้ววิ่งเข้าไปตัวสั่นกราบ
ลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส 30 และพาท่านทั้งสองออกมาแล้วว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้า
จะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้” 31 เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า “จงเชื่อวางใจในพระ
เยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย” 32 ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่ง
สอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง
33 ในกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเฆี่ยน
และในขณะนั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา 34 แล้วได้พาท่านทั้ง
สองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือ
พระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว

เปาโลได้รับอิสรภาพ

35 ครั้นเวลาเช้าเจ้าเมืองจึงใช้พวกนักการไป สั่งว่า “จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย”
36 นายคุกจึงบอกเปาโลว่า “เจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง ฉะนั้นบัดนี้
เชิญท่านออกไปตามสบายเถิด” 37 แต่เปาโลกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “เขาได้เฆี่ยนเราผู้
เป็นคนสัญชาติโรมต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนได้ตัดสินความ และได้จำเราไว้ในคุก บัดนี้
เขาจะเสือกไสให้เราออกไปเป็นการลับหรือ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้เขาเองมาพาเราออก
ไปเถิด” 38 พวกนักการจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสอง
เป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัว 39 จึงมาวิงวอนท่านทั้งสอง ครั้นพาออกไปแล้วจึงขอให้
ออกไปเสียจากเมือง 40 ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิเดีย
เมื่อพบพวกพี่น้องก็พูดจาหนุนใจเขาแล้วก็ลาไป

17

มีหลายคนได้รับความรอดที่เมืองเธสะโลนิกา ผู้คัดค้านก่อการจลาจล

1 ครั้นเปาโลกับสิลาสข้ามเมืองอัมฟีปุรีและเมืองอปอลโลเนียแล้ว จึงมายังเมืองเธสะ
โลนิกา ที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว 2 เปาโลจึงเข้าไปร่วมกับพวกเขาตามอย่างเคย
และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาทั้งสามวันสะบาโต 3 และไขข้อ
ความชี้แจงให้เห็นว่าจำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงคืนพระชนม์และ
กล่าวต่อไปว่า “พระเยซูองค์นี้ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์” 4 บางคนใน
พวกเขาก็เชื่อ และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและสิลาส รวมทั้งชาวกรีกเป็น
จำนวนมากที่เกรงกลัวพระเจ้าและสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญๆก็ไม่น้อย 5 แต่พวกยิวที่
ไม่เชื่อก็อิจฉา ไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวมกันมาเป็นอันมาก ก่อการจลาจล

ในบ้านเมือง เข้าบุกบ้านของยาโสน ตั้งใจจะพาท่านทั้งสองออกมาให้คนทั้งปวง 6 ครั้นไม่พบจึงฉุดลากยาโสนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองร้องว่า “คนเหล่านั้นทีเป็นพวกคว่ำแผ่นดินได้มาที่นี่ด้วย 7 ยาโสนรับรองเขาไว้ และบรรดาคนเหล่านี้ได้กระทำผิดคำสั่งของซีซาร์ โดยเขาสอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือพระเยซู” 8 เมื่อประชาชนและเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองได้ยินดังนั้นก็ร้อนใจ 9 จึงเรียกประกันตัวยาโสนกับคนอื่นๆแล้วก็ปล่อยไป

เปาโลที่เมืองเบโรอา

10 พอค่ำลงพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอา ครั้นถึงแล้วท่านจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว 11 ชาวเมืองนั้นสุภาพกว่าชาวเมืองเธสะโลนิกา ด้วยเขาได้รับพระวจนะด้วยความเต็มใจ และค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่ 12 เหตุฉะนั้น มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ กับสตรีผู้มีศักดิ์ชาติกรีก ทั้งผู้ชายไม่น้อย 13 แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเธสะโลนิกาทราบว่าเปาโลได้กล่าวสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบโรอาเหมือนกัน เขาก็มายุยงประชาชนที่นั่นด้วย 14 ขณะนั้นพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น

เปาโลที่กรุงเอเธนส์

15 คนที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกสิลาสกับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้วเขาก็จากไป 16 เมื่อเปาโลกำลังคอยสิลาสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจเพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง 17 เหตุฉะนั้น ท่านจึงโต้ตอบในธรรมศาลากับพวกยิว และกับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน 18 นักปรัชญาบางคนในพวกเอปีกูเรียวและในพวกสโตอิกได้มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า “คนพูดเพ้อเจ้ออย่างนี้ใคร่จะมาพูดอะไรให้เราฟังอีกเล่า” คนอื่นกล่าวว่า “ดูเหมือนเขาเป็นคนนำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่” เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย 19 เขาจึงจับเปาโลพาไปยังสภาอาเรโอปากัสแล้วถามว่า “เราขอรู้ได้หรือไม่ว่าคำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร 20 เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นเราอยากทราบว่าเรื่องเหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไร” 21 (เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ๆ)

การเทศนาของเปาโลบนเขาอาเรโอ

22 ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นกลางเนินเขาอาเรโอแล้วกล่าวว่า “ท่านชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านทั้งหลายเชื่อถือโชคลางเกินไปในทุกเรื่อง 23 เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาสังเกตดูสิ่งที่ท่านนมัสการนั้น ข้าพเจ้าได้พบแท่นแท่นหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า “แด่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก” เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศ และแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จักแต่ยังนมัสการอยู่ 24 พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมือมนุษย์ได้กระทำไว้ 25 การที่มือมนุษย์ปฏิบัตินมัสการพระองค์นั้นจะหมายว่าพระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็หามิได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก 26 พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์

ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและ
เขตแดนให้เขาอยู่ 27 เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า และหากเขาจะคลำหาก็
จะได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์มิทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย 28 ด้วยว่า เรามีชี
วิตและไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์ ตามที่กวีบางคนในพวกท่านได้กล่าวว่า เราทั้ง
หลายเป็นเชื้อสายของพระองค์ 29 เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เรา
ก็ไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะและ
ความคิดของมนุษย์ 30 ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโฉดเขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่
เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่ 31 เพราะพระองค์
ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม
โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยาน
หลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนม์ 32 ครั้นคนทั้ง
หลายได้ยินถึงเรื่องการซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่นๆว่า
เราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป 33 แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา 34 แต่มีชายบาง
คนติดตามเปาโลไปและได้เชื่อถือ ในคนเหล่านั้นมีดิโอนิสิอัสผู้เป็นสมาชิกสภาอาเรโอ
ปากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่นๆด้วย

18

เปาโลกับอาควิลลาและปริสสิลลาที่เมืองโครินธ์

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์ 2 ท่าน
ได้พบยิวคนหนึ่งชื่ออาควิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่พึ่งมาจากประเทศอิตาล
ีกับภรรยาชื่อปริสสิลลา (เพราะคลาวดิอัสมีรับสั่งให้พวกยิวทั้งปวงออกไปจากกรุง
โรม เปาโลจึงไปหาคนทั้งสองนั้น 3 และเพราะเขามีอาชีพอย่างเดียวกันจึงได้อาศัย
ทำการอยู่กับเขา เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน 4 เปาโลได้โต้เถียงใน
ธรรมศาลาทุกวันสะบาโต ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก 5 พอสิลาสกับทิโมธีมา
จากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ได้รับการดลใจ และเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูเป็น
พระคริสต์ 6 แต่เมื่อพวกเหล่านั้นขัดขวางตัวเองและกล่าวคำหมิ่นประมาท เปาโลจึงได้
สะบัดเสื้อผ้ากล่าวแก่เขาว่า ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด
ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ 7 ท่านจึง
ออกจากที่นั่น แล้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่อยุสทัส ซึ่งเป็นผู้นมัสการพระเจ้า
บ้านของเขาอยู่ติดกับธรรมศาลา 8 ฝ่ายคริสปัสนายธรรมศาลากับทั้งครัวเรือนของท่าน
ได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือและรับ
บัพติศมา 9 และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนวันหนึ่งว่า **อย่ากลัว
เลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่านิ่งเสีย 10 เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่มีผู้หนึ่งผู้
ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก** 11 เปาโลจึงยับยั้งอยู่กับ
เขาและสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าตลอดหนึ่งปีกับหกเดือน

ผู้สำเร็จราชการของโรมปฏิเสธข้อเรียกร้องของพวกยิวที่ต่อต้านเปาโล

12 แต่คราวเมื่อกัลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคายา พวกยิวได้ฮือกันขึ้นต่อสู้
เปาโล และพาท่านไปบัลลังก์พิพากษา 13 ฟ้องว่า คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้นมัส
การพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย 14 เมื่อเปาโลจะอ้าปากพูด กัลลิโอก็กล่าวแก่พวก
ยิวว่า โอ พวกยิว ถ้าเป็นเรื่องความชั่วหรือเป็นเรื่องอาชญากรรม สมควรเราจะฟัง

ท่านทั้งหลาย 15 แต่ถ้าเป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับชื่อและพระราชบัญญัติของ
พวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเอาเองเถิด เราไม่อยากเป็นผู้พิพากษาตัดสิน
ข้อความเหล่านั้น 16 ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจากบัลลังก์พิพากษา 17 บรรดาชาติกรีกจึง
จับโสสเธเนสนายธรรมศาลามา เฆี่ยนข้างหน้าบัลลังก์พิพากษา แต่กัลลิโอไม่เอาธุระ
เลย

เปาโลไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยผ่านเมืองเอเฟซัสและเมืองซีซารียา

18 ต่อมาเปาโลได้พักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องแล่นเรือไปยัง
แคว้นซีเรีย และปริสสิลลากับอาควิลลาก็ไปด้วย เปาโลได้โกนศีรษะที่เมืองเคนเครีย
เพราะท่านได้ปฏิญาณตัวไว้ 19 ครั้นมายังเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ละปริสสิลลากับอา
ควิลลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปโต้เถียงกับพวกยิวในธรรมศาลา 20 เมื่อคนเหล่า
นั้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม 21 แต่ได้ลาเขาไปกล่าวว่า ข้าพเจ้าจะ
พยายามรักษาเทศกาลเลี้ยงที่จะถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ถ้าเป็นที่ชอบ
พระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก แล้วเปาโลได้ลงเรือแล่นออก
จากเมืองเอเฟซัส 22 ครั้นมาถึงเมืองซีซารียา ท่านได้ขึ้นไปคำนับคริสตจักรแล้วลงไป
ยังเมืองอันทิโอก 23 ครั้นยับยั้งอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่ง ท่านจึงไปตลอดแว่นแคว้นกาลาเทีย
และฟรีเจียตามลำดับกันไปเรื่อยๆ เพื่อจะช่วยชูกำลังพวกสาวก

อปอลโลที่เมืองเอเฟซัส

24 มียิวคนหนึ่งชื่ออปอลโล เกิดในเมืองอเล็กซานเดรีย เป็นคนมีโวหารดี และชำนาญ
มากในทางพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส 25 อปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทาง
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนรนกล่าวสั่งสอนโดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็น
เจ้า ถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น 26 ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจ
กล้าในธรรมศาลา แต่เมื่ออาควิลลากับปริสสิลลาได้ฟังท่านแล้ว เขาจึงรับท่านมาสั่ง
สอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น 27 ครั้นอปอลโลใคร่จะไปยังแคว้นอาคายา
พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้ ครั้นท่านไปถึง
แล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้นอย่างมากมาย 28 เพราะท่าน
โต้แย้งกับพวกยิวอย่างแข็งแรงต่อหน้าคนทั้งปวง และชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อ้าง
ให้เห็นว่า พระเยซูคือพระคริสต์

19

เปาโลสอนผู้ที่เชื่อในเมืองเอเฟซัส

1 ต่อมาขณะที่อปอลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น เปาโลได้ไปตามแว่นแคว้นฝ่ายเหนือ
แล้วมายังเมืองเอเฟซัส และพบสาวกบางคน 2 จึงถามเขาว่า ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อนั้น
ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า เขาตอบเปาโลว่า เปล่า เรื่องพระวิญญาณ
บริสุทธิ์นั้นเราก็ยังไม่เคยได้ยินเลย 3 เปาโลจึงถามเขาว่า ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพ
ติศมาอันใดเล่า เขาตอบว่า บัพติศมาของยอห์น 4 เปาโลจึงว่า ยอห์นให้รับบัพติศ
มาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมา
ภายหลังคือพระเยซูคริสต์ 5 เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึงรับบัพติศมาในพระนามของ
พระเยซูเจ้า 6 เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา
เขาจึงพูดภาษาต่างๆและได้พยากรณ์ด้วย 7 คนเหล่านั้นมีผู้ชายประมาณสิบสองคน

ข่าวประเสริฐจากเปาโลได้แพร่กระจายตลอดทั่วเอเชีย

8 เปาโลเข้าไปกล่าวโต้แย้งในธรรมศาลาด้วยใจกล้าสิ้นสามเดือน ชักชวนให้เชื่อใน
สิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า 9 แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่เชื่อและพูดหยาบ
ช้าเรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมนุมชน เปาโลจึงแยกไปจากเขาและพาพวกสาวกไปด้วย แล้
วท่านได้ไปโต้แย้งกันทุกวันในห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ทีรันนัส 10 ท่านได้กระทำ
อย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวจนะของพระ
เยซูเจ้า

เปาโลทำการอัศจรรย์เหนือธรรมชาติ

11 พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล 12 จนเขานำ
เอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยไข้ โรคนั้นก็หายและ
วิญญาณชั่วก็ออกจากคน 13 แต่พวกยิวบางคนที่เที่ยวไปเป็นหมอผีพยายามใช้พระนาม
ของพระเยซูเจ้าขับวิญญาณชั่วว่า “เราสั่งเจ้าโดยพระเยซูซึ่งเปาโลได้ประกาศนั้น”
14 พวกยิวคนหนึ่งชื่อเสวาเป็นปุโรหิตใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคนซึ่งได้กระทำอย่างนั้น
15 ฝ่ายวิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า “พระเยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวก
เจ้าเป็นผู้ใดเล่า” 16 คนที่มีวิญญาณชั่วสิงอยู่จึงกระโดดใส่คนเหล่านั้นและเอาชนะ
เขา และปราบเขาลงได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไปจากเรือนทั้งเปลือยกายและบาด
เจ็บ 17 เรื่องนั้นได้ลือกันไปถึงหูคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีก
และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่อง
สรรเสริญ 18 มีหลายคนที่เชื่อแล้วได้มาสารภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำ
ไปนั้น 19 และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ได้เอาตำราของตนมาเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง
ตำราเหล่านั้นคิดเป็นราคาถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน 20 พระวจนะของพระเจ้าก็บังเกิดผลอ
ย่างมากและมีชัย 21 ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคว้นมา
ซิโดเนียกับแคว้นอาคายาแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า “เมื่อข้าพเจ้าไปที่
นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย” 22 ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคน คือทิ
โมธีกับเอรัสทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่หน่อยหนึ่งในแคว้นเอเชีย

ผู้ทำรูปเคารพก่อให้เกิดการจลาจล

23 คราวนั้นเกิดการวุ่นวายมากเพราะเหตุทางนั้น 24 ด้วยมีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตริอัส
เป็นช่างเงินได้เอาเงินทำเป็นรูปพระอารเทมิสทำให้พวกช่างเงินนั้นได้กำไรมาก 25 เด
เมตริอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นทีทำการคล้ายกันแล้วว่า “ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่า
พวกเราได้ทรัพย์สินเงินทองมาก็เพราะทำการอันนี้ 26 และท่านทั้งหลายได้ยินและได้
เห็นอยู่ว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เปาโลคนนี้
ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่าสิ่งที่มือมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่
พระ 27 น่ากลัวว่าไม่ใช่แต่อาชีพของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของพระแม่
เจ้าอารเทมิสซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นทีหมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของพระแม่เจ้า
นั้นซึ่งเป็นทีนับถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป” 28 ครั้นคน
ทั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า “พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็น
ใหญ่” 29 แล้วก็เกิดการวุ่นวายใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงได้จับกายอัสกับอาริสทารคัส
ชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล ลากวิ่งเข้าไปในโรงมหรสพ 30 ฝ่ายเปาโล
ใคร่จะเข้าไปในหมู่คนด้วย แต่พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป 31 มีบางคนในพวกเจ้า
นายที่ประจำแคว้นเอเชียซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ใช้คนไปวิงวอนขอเปาโลมิให้เข้า
ไปในโรงมหรสพ 32 บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่

ประชุมวุ่นวายมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร 33 พวกเหล่านั้น
บางคนได้ดันอเล็กซานเดอร์ ซึ่งเป็นคนที่พวกยิวให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึง
โบกมือหมายจะกล่าวแก้แทนต่อหน้าคนทั้งปวง 34 แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคน
ยิว เขาก็ยิ่งส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสักสองชั่วโมงว่า “พระอารเทมิสของชาว
เอเฟซัสเป็นใหญ่” 35 เมื่อเจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองนั้นยอมคล้อยตามจนประชาชน
สงบลงแล้วเขาก็กล่าวว่า “ท่านชาวเอเฟซัสทั้งหลาย มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบว่า เมืองเอ
เฟซัสนี้เป็นเมืองที่นมัสการพระแม่เจ้าอารเทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และนมัสการรูปจำลองซึ่ง
ตกลงมาจากดาวพฤหัสบดี 36 เมื่อข้อนั้นกล่าวโต้แย้งไม่ได้แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนิ่ง
สงบสติอารมณ์ อย่าทำอะไรวู่วามไป 37 ท่านทั้งหลายได้พาคนเหล่านี้มา ซึ่งมิใช่เป็น
คนปล้นพระวิหารหรือพูดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกท่าน 38 เหตุฉะนั้น ถ้าแม้เด
เมตริอัสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดที่จะว่าความก็
มี ผู้พิพากษาก็มี ให้เขามาฟ้องกันเถิด 39 แต่ถ้าแม้ท่านมีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกัน
ในที่ประชุมตามกฎหมาย 40 ด้วยว่าน่ากลัวเราจะต้องถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลวัน
นี้ เพราะเราทั้งหลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นอ้างเป็นมูลเหตุพอแก่การจลาจลคราวนี้ได้”
41 ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกชุมนุม

20

เปาโลกลับไปที่แคว้นมาซิโดเนีย

1 ครั้นการวุ่นวายนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกสาวกมา กอดกันแล้วก็ลาเขา
ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย 2 เมื่อได้ข้ามที่นั้นไปแล้วและได้สั่งเตือนสติเขามาก ท่านก็มายัง
ประเทศกรีก 3 พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่านจวนจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย พวกยิ
วก็คิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงตั้งใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย 4 คนที่ไปยังแคว้นเอเชียก
ับเปาโลคือโสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอา อาริสทารคัสกับเสคุนดัสชาวเมืองเธสะโลนิกา
กายอัสชาวเมืองเดอร์บี และทิโมธี ทีคิกัสกับโตรฟีมัสชาวแคว้นเอเชีย 5 แต่คนเหล่านั้น
ได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราอยู่ที่เมืองโตรอัสก่อน

เปาโลที่เมืองโตรอัส

6 ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟีลิ
ปปี และต่อมาห้าวันก็มาถึงพวกนั้นที่เมืองโตรอัส และยับยั้งอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน 7 ในวันต้น
สัปดาห์เมื่อพวกสาวกประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่าวั
นรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าวยืดยาวไปจนเที่ยงคืน 8 มีตะเกียงหลายดวง
ในห้องชั้นบนที่เขาประชุมกันนั้น 9 ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยุทิกัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างง่วงนอน
เต็มที และเมื่อเปาโลสั่งสอนช้านานไปอีก คนนั้นก็โงกพลัดตกจากหน้าต่างชั้นทีสาม
เมื่อยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว 10 ฝ่ายเปาโลจึงลงไป ก้มตัวกอดผู้นั้นไว้ แล้วว่า “อย่า
ตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา” 11 ครั้นเปาโลขึ้นไปห้องชั้นบนหักขนมปังและรับ
ประทานแล้ว ก็สนทนาต่อไปอีกช้านานจนสว่าง ท่านก็ลาเขาไป 12 คนทั้งหลายจึงพา
คนหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่ไป และก็ปลื้มใจยินดีไม่น้อยเลย

การเดินทางโดยเรือไปที่เมืองมิเลทัส

13 ฝ่ายพวกเราก็ลงเรือแล่นไปยังเมืองอัสโสสก่อน ตั้งใจว่าจะรับเปาโลที่นั่น ด้วยท่าน
สั่งไว้อย่างนั้น เพราะท่านหมายว่าจะไปทางบก 14 ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอัสโสส เรา
ก็รับท่าน แล้วมายังเมืองมิทิเลนี 15 ครั้นแล่นเรือออกจากที่นั่นได้วันหนึ่งก็มายังที่ตรง

ข้ามเกาะคิโอส วันที่สองก็มาถึงเกาะสามอส และหยุดพักที่โตรกิเลียม และอีกวันหนึ่งก็
มาถึงเมืองมิเลทัส 16 ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้อง
ค้างอยู่นานในแคว้นเอเชีย เพราะท่านรีบให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นได้ให้ทันวันเทศ
กาลเพ็นเทคศเต

เปาโลกล่าวคำปราศรัยแก่ผู้ปกครองคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส
17 เปาโลจึงใช้คนจากเมืองมิเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัส ให้เชิญพวกผู้ปกครองในคริ
สตจักรนั้นมา 18 ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวแก่เขาว่า ท่านทั้ง
หลายย่อมทราบอยู่เองว่า ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่
ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย 19 ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อม
ใจ ด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราะพวกยิว
คิดร้ายต่อข้าพเจ้า 20 และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิ
ได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับได้สั่งสอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้าน
เรือน 21 ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า
และความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 22 ดูเถิด บัดนี้พระวิญญาณ
พันผูกข้าพเจ้า จึงจำเป็นจะต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับ
ข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง 23 เว้นไว้แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกบ้านทุกเมือง
ว่า เครื่องจองจำและความยากลำบากคอยท่าข้าพเจ้าอยู่ 24 แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยน
แปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า แต่ใน
ชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี และทำการปรนนิบัติที่ได้รับ
มอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า
นั้น 25 ดูเถิด ข้าพเจ้าเที่ยวป่าวประกาศอาณาจักรของพระเจ้าในหมู่พวกท่าน บัดนี้
ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลายจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก 26 เหตุฉะนั้น วันนี้ข้าพเจ้า
ยืนยันต่อท่านทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าหมดราคีจากโลหิตของทุกคน 27 เพราะว่า ข้าพเจ้า
มิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง 28 เพราะ
ฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรง
ตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรง
ไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง 29 ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัข
ป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย 30 จะมีบางคนในหมู่พวก
ท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป 31 เหตุ
ฉะนั้นจงตื่นตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล ทั้ง
กลางวันกลางคืนตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน 32 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่าน
ไว้กับพระเจ้าและกับพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์ก่อสร้างท่านขึ้นได้
และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาผู้ที่ทรงแยกตั้งไว้ 33 ข้าพเจ้ามิได้โลภเงินหรือทอง
หรือเสื้อผ้าของผู้ใด 34 แล้วท่านทั้งหลายทราบว่า มือของข้าพเจ้าเองนี้ ได้จัดหาสิ่งที่
จำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้ากับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า 35 ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่าน
ทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มีกำลังน้อย และให้ระลึกถึง
พระวจนะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า **การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่า
การรับ** 36 ครั้นเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานกับคนเหล่านั้น 37 เขา
ทั้งหลายจึงร้องไห้มากมาย และกอดคอของเปาโล จุบท่าน 38 เขาเป็นทุกข์มากที่สุด
เพราะเหตุถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่า เขาจะไม่เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ

21

พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามเปาโลไม่ให้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

1 ต่อมาเมื่อพวกเราลาเขาเหล่านั้นแล้วก็แล่นเรือตรงไปยังเกาะโขส อีกวันหนึ่งก็มา
ถึงเกาะโรดส์ เมื่อออกจากที่นั่นก็มายังเมืองปาทารา 2 เราพบเรือลำหนึ่งที่ไปเมืองฟินิ
เซีย จึงลงเรือลำนั้นแล่นต่อไป 3 ครั้นแลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว เราก็ผ่านเกาะนั้นไปข้าง
ขวา แล่นไปยังแคว้นซีเรีย จอดเรือที่ท่าเมืองไทระ เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นท่าที่
นั่น 4 เมื่อไปหาพวกสาวกพบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน สาวกได้เตือนเปาโลโดยพระ
วิญญาณ มิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 5 แต่เมื่อวันเหล่านั้นล่วงไปแล้วพวกเราก็ลาไป
สาวกทั้งหลายกับทั้งภรรยาและบุตรได้ส่งพวกเราออกจากเมือง แล้วเราทั้งหลายก็ได้คุ
กเข่าลงอธิษฐานที่ชายหาด 6 และคำนับลาซึ่งกันและกัน พวกเราก็ลงเรือและเขาก็กล
ับไปบ้านของเขา 7 ครั้นพวกเราแล่นเรือมาจากเมืองไทระถึงเมืองทอเลเมอิสแล้ว ก็สิ้
นทางทะเล เราจึงคำนับพวกพี่น้องและพักอยู่กับเขาหนึ่งวัน 8 ครั้นรุ่งขึ้นพวกเราที่เป็น
เพื่อนเดินทางกับเปาโลก็ลาไป และมาถึงเมืองซีซารียา เราก็เข้าไปในบ้านของฟีลิป ผู้
ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น เราก็อาศัยอยู่กับท่าน 9 ฟีลิ
ปมีบุตรสาวพรหมจารีสี่คนซึ่งได้พยากรณ์

ผู้พยากรณ์อากาบัสกล่าวยืนยันถึงคำตักเตือนของพระวิญญาณบริสุทธิ์

10 ครั้นเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียชื่ออากา
บัส 11 ครั้นมาถึงเราเขาก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลผูกมือและเท้าของตนกล่าวว่า
“พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสดังนี้ว่า “พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เป็นเจ้าของ
เครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ” ” 12 ครั้นเราได้ยินดังนั้น เรา
กับคนทั้งหลายที่อยู่ที่นั่น จึงอ้อนวอนเปาโลมิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 13 ฝ่ายเปาโล
ตอบว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงร้องไห้และทำให้ข้าพเจ้าช้ำใจ ด้วยข้าพเจ้าเต็มใจ
พร้อมที่จะไปให้เขาผูกมัดไว้อย่างเดียวก็หามิได้ แต่เต็มใจพร้อมจะตายที่ในกรุงเยรูซา
เล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า”

จากเมืองซีซารียาไปที่กรุงเยรูซาเล็ม

14 เมื่อท่านไม่ยอมฟังตามคำชักชวน เราก็หยุดพูดและกล่าวว่า “ขอให้เป็นไปตาม
พระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด” 15 ภายหลังวันเหล่านั้นเราก็จัดแจงข้าวของ และขึ้นไป
ยังกรุงเยรูซาเล็ม 16 สาวกบางคนที่มาจากเมืองซีซารียาก็ได้ไปกับเราด้วย เขานำเราไป
หาคนหนึ่งชื่อมนาสันชาวเกาะไซปรัส เป็นสาวกเก่าแก่ ให้เราอาศัยอยู่กับคนนั้น 17 เมื่อ
เรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็รับรองเราไว้ด้วยความยินดี

เปาโลปฏิญาณตัวไว้

18 ครั้นรุ่งขึ้น เปาโลกับเราทั้งหลายจึงเข้าไปหายากอบ และพวกผู้ปกครองก็อยู่พร้
อมกันที่นั่น 19 เมื่อเปาโลคำนับท่านเหล่านั้นแล้ว จึงได้กล่าวถึงเหตุการณ์ทั้งปวงตาม
ลำดับ ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดกระทำในหมู่คนต่างชาติโดยการปรนนิบัติของท่าน 20 ครั้น
คนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่เปาโลว่า “พี่เอ๋ย ท่านเห็
นว่ามีพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมีใจร้อนรนในการถือพระราชบัญญัติ
21 เขาทั้งหลายได้ยินถึงท่านว่า ท่านได้สั่งสอนพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ในหมู่ชนต่างชาติให้
ละทิ้งโมเสส และว่าไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสุหนัตหรือประพฤติตามธรรมเนียมเก่า

นั้น 22 เรื่องนั้นเป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมาประชุมกัน เพราะเขาทั้งหลายจะ
ได้ยินว่าท่านมาแล้ว 23 เหตุฉะนั้นจงทำอย่างนี้ตามที่เราจะบอกแก่ท่าน คือว่าเรามีชาย
สี่คนที่ได้ปฏิญาณตัวไว้ 24 ท่านจงพาคนเหล่านั้นไปชำระตัวด้วยกันกับเขาและเสียเงิน
แทนเขา เพื่อเขาจะได้โกนศีรษะ คนทั้งหลายจึงจะรู้ว่าความที่เขาได้ยินถึงท่านนั้นเป็น
ความเท็จ แต่ท่านเองดำเนินชีวิตให้มีระเบียบและรักษาพระราชบัญญัติอยู่ด้วย 25 แต่
ฝ่ายคนต่างชาติที่เชื่อนั้น เราได้เขียนจดหมายตัดสินมิให้เขาถือเช่นนั้น แต่ให้เขาทั้ง
หลายงดไม่รับประทานของซึ่งบูชาแก่รูปเคารพ ไม่รับประทานเลือด ไม่รับประทานเนื้อ
สัตว์ที่รัดคอตาย และไม่ล่วงประเวณี 26 เปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันรุ่งขึ้นได้ชำระ
ตัวด้วยกันกับเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารประกาศวันทีการชำระนั้นจะสำเร็จ จนถึงวั
นทีจะนำเครื่องบูชามาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน

เปาโลถูกพวกยิวที่โกรธแค้นจับกุมในพระวิหาร

27 ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เมื่อเห็นเปาโลในพระ
วิหารจึงยุยงประชาชน แล้วจับเปาโล 28 ร้องว่า ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด
คนนี้เป็นผู้ที่ได้สอนคนทั้งปวงทุกตำบลให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเรา ต่อพระราชบัญญั
ติและต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้นอีก เขาได้พาคนชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย จึง
ทำให้ที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน 29 (เพราะแต่ก่อน คนเหล่านั้นเห็นโตรฟีมัสชาวเมืองเอ
เฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคาดว่าเปาโลได้พาคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร) 30 แล้ว
คนทั้งเมืองก็ฮือกันขึ้น คนทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปรวมกัน และจับเปาโลลากออกจากพระวิ
หาร แล้วก็ปิดประตูเสียทันที 31 เมื่อเขากำลังหาช่องจะฆ่าเปาโล ข่าวนั้นลือไปยังนาย
พันกองทัพว่า กรุงเยรูซาเล็มเกิดการวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง 32 ในทันใดนั้น นายพันจึงคุม
พวกทหารกับพวกนายร้อยวิ่งลงไปยังคนทั้งปวง เมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวก
ทหารมาจึงหยุดตีเปาโล

นายพันชนชาติโรมได้ใช้โซ่ล่ามเปาโลไว้

33 นายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโลสั่งให้เอาโซ่สองเส้นล่ามไว้ แล้วถามว่า ท่าน
เป็นใครและได้ทำอะไรบ้าง 34 บางคนในหมู่คนเหล่านั้นร้องว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่าง
นั้น เมื่อนายพันเอาความแน่นอนอะไรไม่ได้เพราะวุ่นวายมาก จึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไป
ในกรมทหาร 35 ครั้นมาถึงบันไดแล้ว พวกทหารจึงยกเปาโลขึ้น เพราะคนทั้งปวงกำลัง
คอยทำร้าย 36 ด้วยคนทั้งปวงเหล่านั้นตามไปร้องว่า จงเอาเขาไปฆ่าเสีย 37 เมื่อพวก
ทหารจะพาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร เปาโลจึงกล่าวแก่นายพันว่า ข้าพเจ้าจะพูดกั
บท่านสักหน่อยได้หรือ นายพันจึงถามว่า เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ 38 เจ้าเป็นชาว
อียิปต์ซึ่งได้ก่อการกบฏแต่ก่อน และพาพวกฆาตกรสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิใช่
หรือ 39 แต่เปาโลตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นคนยิวซึ่งเกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย ไม่ใช่
พลเมืองของเมืองย่อมๆ ข้าพเจ้าขอท่านอนุญาตให้พูดกับคนทั้งปวงสักหน่อย 40 ครั้น
นายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ที่บันไดโบกมือให้คนทั้งปวง เมื่อคนทั้งปวงนิ่งเงียบ
ลงแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่เขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

22

เปาโลเล่าให้ฝูงชนชาติยิวฟังถึงการกลับใจเสียใหม่ของตน *(กจ 9:1-18; 26:9-18)*

1 ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังคำให้การซึ่งข้าพเจ้าจะแก้คดี
ให้ท่านฟัง ณ บัดนี้ 2 (ครั้นเขาทั้งหลายได้ยินท่านพูดภาษาฮีบรู เขาก็ยิ่งเงียบลงกว่า

ก่อน เปาโลจึงกล่าวว่า 3 ที่จริงข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่
ได้เติบโตขึ้นในเมืองนี้ และได้เล่าเรียนกับท่านอาจารย์กามาลิเอล ตามพระราชบัญญั
ติของบรรพบุรุษของเราโดยถี่ถ้วนทุกประการ จึงมีใจร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า
เหมือนอย่างท่านทั้งหลายในทุกวันนี้ 4 ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคนทั้งหลายที่ถือในทางนี้จนถึง
ตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง 5 ตามที่มหาปุโรหิตกับสภาอาจเป็น
พยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าได้ถือหนังสือจากท่านผู้นั้นไปยังพวกพี่น้อง และได้
เดินทางไปเมืองดามัสกัส เพื่อจับมัดคนทั้งหลายพามายังกรุงเยรูซาเล็มให้ทำโทษเสีย
6 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทัน
ใดนั้นมีแสงสว่างกล้ามาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้ 7 ข้าพเจ้าจึงล้มลงที่ดินและได้ยินพระ
สุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า **เซาโล เซาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม** 8 ข้าพเจ้าจึงทูล
ตอบว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า **เราคือ
เยซูชาวนาซาเร็ธซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น** 9 ฝ่ายคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสง
สว่างนั้นและตกใจกลัว แต่พระสุรเสียงที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้นเขาหาได้ยินไม่ 10 ข้าพเจ้า
จึงทูลถามว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัส
แก่ข้าพเจ้าว่า **เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองดามัสกัส และที่นั่นเขาจะบอกเจ้าให้รู้
ถึงการทุกสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าทำนั้น** 11 เมื่อข้าพเจ้าเห็นอะไรไม่ได้เนื่องจาก
พระรัศมีอันแรงกล้านั้น คนที่มาด้วยกันกับข้าพเจ้าก็จูงมือพาข้าพเจ้าเข้าไปในเมือง
ดามัสกัส 12 มีคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นคนมีศรัทธามากตามพระราชบัญญัติ และมีชื่อ
เสียงดีท่ามกลางพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ที่นั่น 13 ได้มาหาข้าพเจ้าและยืนอยู่ใกล้กล่าวแก่
ข้าพเจ้าว่า พี่เซาโลเอ๋ย จงเห็นได้อีกเถิด ข้าพเจ้าจึงเห็นท่านได้ในเวลานั้น 14 ท่าน
จึงกล่าวว่า พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงเลือกท่านไว้ ประสงค์จะให้ท่านรู้จัก
น้ำพระทัยของพระองค์ ให้ท่านเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรมและให้ได้ยินพระสุรเสียงจาก
พระโอษฐ์ของพระองค์ 15 เพราะว่าท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบ
ถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านเห็นและได้ยินนั้น 16 เดี๋ยวนี้ท่านจะรอช้าอยู่ทำไม จงลุกขึ้นรับบัพ
ติศมา ด้วยออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย

พระเจ้าทรงเตือนเปาโลให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม

17 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร
ข้าพเจ้าก็เคลิ้มไป 18 และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า **จงรีบออกไปจากกรุง
เยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าเขาจะไม่รับคำของเจ้าซึ่งอ้างพยานถึงเรา** 19 ข้าพเจ้า
จึงทูลว่า พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบอยู่ว่า ข้าพระองค์ได้จับคนทั้งหลายที่เชื่อ
ในพระองค์ไปใส่คุกและเฆี่ยนตีตามธรรมศาลาทุกแห่ง 20 และเมื่อเขาทำให้โลหิตของ
สเทเฟนพยานผู้ยอมตายเพื่อพระองค์ตกนั้น ข้าพระองค์ได้ยืนอยู่ใกล้และเห็นชอบใน
การประหารเขาเสียนั้นด้วย และข้าพระองค์เป็นคนเฝ้าเสื้อผ้าของคนที่ฆ่าสเทเฟนนั้น
21 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า **จงไปเถิด เราจะใช้ให้เจ้าไปไกล ไปหาคนต่าง
ชาติ** 22 เขาทั้งหลายได้ฟังเปาโลกล่าวแค่นี้ แล้วก็ร้องเสียงดังว่า เอาคนเช่นนี้ไป
จากแผ่นดินโลก ไม่ควรจะให้เขามีชีวิตอยู่ 23 เมื่อเขาทั้งหลายกำลังโห่ร้องและถอด
เสื้อเอาผงคลีดินซัดขึ้นไปในอากาศ

เปาโลซึ่งเป็นชาติโรมได้รอดพ้นการเฆี่ยน

24 นายพันจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเฆี่ยน เพื่อ
จะได้รู้ว่าเขาร้องปรักปรำท่านด้วยเหตุประการใด 25 ครั้นเอาเชือกหนังมัดเปาโล ท่าน

จึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นั่นว่า “การที่จะเฆี่ยนคนสัญชาติโรมก่อนพิพากษาปรับโทษ
นั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือ” 26 เมื่อนายร้อยได้ยินแล้วจึงไปบอกนายพันว่า “ท่านจะ
ทำอะไรนั่น คนนั้นเป็นคนสัญชาติโรม” 27 ฝ่ายนายพันจึงไปหาเปาโลถามว่า “ท่านเป็น
คนสัญชาติโรมหรือ จงบอกเราเถิด” เปาโลจึงตอบว่า “ใช่แล้ว” 28 นายพันจึงตอบว่า
“ซึ่งเราเป็นคนสัญชาติโรมได้นั้น เราต้องเสียเงินมาก” เปาโลจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็น
คนสัญชาติโรมโดยกำเนิด” 29 ขณะนั้นคนทั้งหลายที่จะไต่สวนเปาโลก็ได้ละท่านไปทัน
ที และนายพันเมื่อทราบว่า เปาโลเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัวเพราะได้มัดท่านไว้
30 ครั้นวันรุ่งขึ้นนายพันอยากรู้แน่ว่าพวกยิวได้กล่าวหาเปาโลด้วยเหตุใด จึงได้ถอด
เครื่องจำเปาโล สั่งให้พวกปุโรหิตใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาประชุมกัน แล้วพาเปาโล
ลงไปให้ยืนอยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย

23

เปาโลต่อหน้าสภา

1 ฝ่ายเปาโลจึงเพ่งดูพวกสมาชิกสภาแล้วกล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้
ประพฤติต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิดชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้” 2 อา
นาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตจึงสั่งคนที่ยืนอยู่ใกล้ให้ตบปากเปาโล 3 เปาโลจึงกล่าวแก่ท่าน
ว่า “พระเจ้าจะทรงตบเจ้า ผู้เป็นผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว เจ้านั่งพิพากษาข้าตามพระราช
บัญญัติ และยังสั่งให้เขาตบข้าซึ่งเป็นการผิดพระราชบัญญัติหรือ” 4 คนทั้งหลายที่ยืน
อยู่ที่นั่นจึงถามว่า “เจ้าพูดหยาบคายต่อมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ” 5 เปาโลจึงตอบ
ว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า
“อย่าพูดหยาบช้าต่อผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย” ” 6 ครั้นเปาโลเห็นว่า ผู้ที่อยู่ใน
ประชุมสภานั้นเป็นพวกสะดูสีส่วนหนึ่งและพวกฟาริสีส่วนหนึ่ง ท่านจึงร้องขึ้นต่อหน้าที่
ประชุมว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกฟาริสีและเป็นบุตรชายของพวกฟาริสี
ที่ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษานี้ก็เพราะเรื่องความหวังว่า มีการเป็นขึ้นมาจากความ
ตาย” 7 เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เกิดเถียงกันขึ้น และที่
ประชุมก็แตกเป็นสองพวก 8 ด้วยพวกสะดูสีถือว่า การที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่
มีและทูตสวรรค์หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสีถือว่ามีทั้งนั้น

เปาโลก่อให้เกิดการแตกแยกในพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

9 แล้วก็อื้ออึงเกิดโกลาหล และพวกธรรมาจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้น
เถียงว่า “เราไม่เห็นว่าคนนี้มีความผิดอะไร แต่ถ้าวิญญาณก็ดีหรือทูตสวรรค์ก็ดีได้พู
ดกับเขา พวกเราอย่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย” 10 เมื่อการโต้เถียงกันรุนแรงขึ้น นายพันกลั
วว่าเขาจะยื้อแย่งจับเปาโลฉีกเสีย ท่านจึงสั่งพวกทหารให้ลงไปรับเปาโลออกจากหมู่
พวกนั้นพาเข้าไปไว้ในกรมทหาร

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ให้เปาโลเกิดความมั่นใจว่าท่านจะเป็นพยานในกรุงโรม

11 ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า “**เปาโล
เอ๋ย เจ้าจงมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด
เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น**”

คนมากกว่าสี่สิบคนสบถสาบานว่าจะฆ่าเปาโล

12 ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกยิวบางคนได้สมทบกันปฏิญาณตัวว่า เขาทั้งหลายจะไม่กินจะ
ไม่ดื่มอะไรกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย 13 คนทีร่วมกันปองร้ายนั้นมีกว่าสี่สิบคน 14 คนเหล่า
นั้นจึงไปหาพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าได้ปฏิญาณตัวอย่าง
แข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย 15 ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้ง
หลายกับพวกสมาชิกสภาจงพูดให้นายพันเข้าใจว่า พวกท่านต้องการให้พาเปาโลลงมา
หาท่านทั้งหลายพรุ่งนี้ เพื่อจะได้ซักถามความให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพวกข้าพเจ้า
จะได้เตรียมตัวไว้พร้อมที่จะฆ่าเปาโลเสียเมื่อยังไม่ทันจะมาถึง” 16 แต่บุตรชายของ
น้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องซึ่งเขาคอยทำร้ายนั้น จึงเข้ามาในกรมทหารบอกแก่เปาโล
17 เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมากล่าวว่า “ขอพาชายหนุ่มคนนี้ไปหานายพันด้วย
เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ” 18 เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้นไปหา
นายพันกล่าวว่า “เปาโลผู้ถูกขังอยู่นั้นเรียกข้าพเจ้า ขอให้พาชายหนุ่มคนนี้มาหาท่าน
เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ” 19 นายพันจึงจูงมือชายนั้นไปแต่ลำพัง แล้ว
ถามว่า “เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา” 20 เขาจึงตอบว่า “พวกยิวตกลงกันจะขอท่าน
ให้พาเปาโลลงไปยังสภาเวลาพรุ่งนี้ ทำเสมือนว่าจะไต่สวนเรื่องเขาให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่
ก่อน 21 แต่ท่านอย่าฟังเขา เพราะว่าในพวกเขานั้นมีกว่าสี่สิบคนคอยปองร้ายต่อเปาโล
และได้ปฏิญาณตัวว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย และเดี๋ยวนี้เขา
พร้อมแล้ว กำลังคอยรับคำสัญญาจากท่าน” 22 นายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป กำชับว่า
“อย่าบอกผู้ใดให้รู้ว่า เจ้าได้แจ้งความเรื่องนี้แก่เรา”

เขาลอบนำเปาโลไปยังเมืองซีซารียา

23 ฝ่ายนายพันจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า “จงจัดพลทหารสองร้อยกับทหารม้า
เจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อย ให้พร้อมในเวลาสามทุ่มคืนวันนี้จะไปยังเมืองซีซา
รียา 24 และจงจัดสัตว์ให้เปาโลขี่ จะได้ป้องกันส่งไปยังเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง” 25
แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมีใจความดังต่อไปนี้ 26 “คลาวดิอัสลีเซียสเรียนเจ้าคุณ
เฟลิกส์ ท่านผู้ว่าราชการทราบ 27 พวกยิวได้จับคนนี้ไว้และเกือบจะฆ่าเขาเสียแล้ว แต่
ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ ด้วยข้าพเจ้าได้เข้าใจว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม
28 ข้าพเจ้าอยากจะทราบเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขาไปยังสภาของพวกยิว
29 ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาถูกฟ้องในเรื่องอันเกี่ยวกับกฎหมายของพวกยิว แต่ไม่มีข้อหาที่
เขาควรจะตายหรือควรจะต้องจำไว้ 30 เมื่อมีคนบอกข้าพเจ้าให้ทราบว่าพวกยิวมีการ
ปองร้ายคนนี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านทีเดียว แล้วได้สั่งให้พวกโจทก์ไปว่าความกับ
เขาต่อหน้าท่าน สุวัสดี” 31 ดังนั้นในเวลากลางคืนพวกทหารจึงพาเปาโลไปถึงเมืองอัน
ทิปาตรีส์ตามคำสั่ง 32 ครั้นรุ่งเช้าเขาให้ทหารม้าไปส่งเปาโล แล้วเขาก็กลับไปยังกรม
ทหาร 33 ครั้นทหารม้าไปถึงเมืองซีซารียาแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมือง
และได้มอบเปาโลไว้ให้ท่านด้วย 34 เมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายแล้ว จึงถาม
ว่าเปาโลมาจากแคว้นไหน เมื่อท่านทราบว่ามาจากซีลีเซีย 35 ท่านจึงกล่าวว่า “เมื่อพวก
โจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของเจ้า” ท่านจึงสั่งให้คุมเปาโลไปไว้ที่ศาล
ปรีโทเรียมของเฮโรด

24

เปาโลขึ้นศาลต่อหน้าเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง

1 ครั้นล่วงไปได้ห้าวัน อานาเนียมหาปุโรหิตจึงลงไปกับพวกผู้ใหญ่ และนักพูดคน
หนึ่งชื่อเทอร์ทูลลัส เขาเหล่านี้ได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง

นักพูดเทอร์ทูลลัสได้กล่าวหาเปาโล

2 ครั้นเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทอร์ทูลลัสจึงเริ่มฟ้องว่า ท่านเจ้าคุณเฟลิกส์เจ้าข้า
ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มีความสงบสุขยิ่งนัก เพราะท่านให้มีการปรับปรุงอันเป็นคุณ
ประโยชน์แก่ชาตินี้โดยการคุ้มครองของท่าน 3 ข้าพเจ้าทั้งหลายรับอยู่ทุกประการทุก
แห่งด้วยจิตกตัญญูเป็นทียิ่ง 4 แต่เพื่อมิให้ท่านป่วยการมากไป ข้าพเจ้าขอความกรุณา
โปรดฟังข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง 5 ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นว่า ชายคนนี้เป็นคนพาลยุยง
พวกยิวทั้งหลายให้เกิดการวุ่นวายทั่วพิภพ และเป็นตัวการของพวกนาซาเร็ธนั้น 6 กับอีก
นัยหนึ่งเขาหมายจะทำให้พระวิหารเป็นมลทิน ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจับเขาไว้ และก็คงจะ
ได้พิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกข้าพเจ้า 7 แต่นายพันลีเซียสได้มาใช้อำนาจแย่ง
ตัวเขาไปเสียจากมือของเรา 8 และสั่งให้โจทก์มาฟ้องเขาต่อหน้าท่าน ถ้าท่านเองจะ
ไต่ถามเขา ท่านจะทราบได้ว่า ข้อกล่าวหาของพวกข้าพเจ้าจริงหรือไม่ 9 ฝ่ายพวกยิว
จึงสนับสนุนคำกล่าวหาด้วยยืนยันว่าเป็นจริงอย่างนั้น

เปาโลแก้ข้อกล่าวหาและถูกคุมตัวไว้

10 เมื่อผู้ว่าราชการเมืองทำสำคัญให้เปาโลพูด ท่านจึงเรียนว่า เนื่องจากที่ข้าพเจ้า
ได้ทราบว่าท่านเป็นผู้พิพากษาแก่ชาตินี้หลายปีแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอแก้คดีของข้าพเจ้า
ด้วยความเบาใจ 11 ท่านสืบทราบได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปนมัสการในกรุงเยรูซาเล็
มนั้นยังไม่เกินสิบสองวัน 12 เขาไม่ได้เห็นข้าพเจ้าเถียงกันกับผู้หนึ่งผู้ใด หรือยุยง
ประชาชนให้วุ่นวาย ไม่ว่าในพระวิหาร ในธรรมศาลาหรือในเมือง 13 เหตุการณ์ทั้งปวง
ที่เขากำลังฟ้องข้าพเจ้านี้ เขาพิสูจน์ไม่ได้ 14 แต่ว่าข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่านอย่างหนึ่ง
คือตามทางนั้นที่เขาถือว่าเป็นลัทธินอกรีต ข้าพเจ้านมัสการพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้ง
หลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เชื่อถือคำซึ่งมีเขียนไว้ในพระราชบัญญัติและในคัมภีร์
ของศาสดาพยากรณ์ทั้งหมด 15 ข้าพเจ้ามีความหวังใจในพระเจ้าตามซึ่งเขาเองก็มี
ความหวังใจด้วย คือหวังใจว่าคนทั้งปวงทั้งคนที่ชอบธรรมและคนที่ไม่ชอบธรรมจะ
เป็นขึ้นมาจากความตาย 16 ในข้อนี้ ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประพฤติตามใจวินิจฉัยผิดชอบที่
ปราศจากผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์ 17 ครั้นล่วงมาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้านำทานและ
เครื่องบูชามายังชนชาติของข้าพเจ้า 18 คราวนั้นมีพวกยิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชีย
ได้พบข้าพเจ้าในพระวิหาร เมื่อข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว เขามิได้พบข้าพเจ้าอยู่กับหมู่คน
หรือทำวุ่นวาย 19 ถ้าคนเหล่านั้นมีเรื่องอะไรที่จะฟ้องข้าพเจ้า เขาควรจะมาฟ้องต่อ
หน้าท่านที่นี่แล้ว 20 หรือขอให้คนเหล่านี้เองกล่าวเรื่องความผิดที่เขาเห็น เมื่อข้าพเจ้า
ยืนอยู่ต่อหน้าสภา 21 เว้นไว้แต่ข้อเดียวซึ่งข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นในท่ามกลางเขาว่า วันนี้
ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษาต่อหน้าท่านทั้งหลาย เพราะเหตุเรื่องการเป็นขึ้นมาจาก
ความตาย 22 เมื่อเฟลิกส์ได้ยินสิ่งเหล่านี้ ท่านก็เลื่อนการพิจารณาไว้ก่อน เพราะ
ท่านได้รู้เรื่องของทางนั้นถี่ถ้วนแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า เมื่อลีเซียสนายพันลงมา เราจะ
ชำระความของเจ้า 23 เฟลิกส์สั่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ลดหย่อนการกวดขัน
บ้าง ไม่ให้ห้ามผู้ใดที่เป็นผู้ที่รู้จักกับท่านที่จะเข้ามาปรนนิบัติหรือเยี่ยมเยียน

เปาโลได้กล่าวอีกครั้งหนึ่ง

24 เมื่อล่วงมาได้หลายวันแล้วเฟลิกส์มากับภรรยาชื่อดรูสิลลาผู้เป็นชาติยิว ท่านให้
เรียกเปาโลมา แล้วได้ฟังเปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อในพระคริสต์ 25 ขณะเมื่อเปาโลอ้าง
ถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางกาม และการพิพากษาซึ่งจะมาเบื้องหน้านั้น
เฟลิกส์ก็กลัวจนตัวสั่น จึงพูดว่า คราวนี้จงไปก่อนเถอะ เมื่อเรามีโอกาส เราจะเรียก

ท่านมาอีก 26 อีกนัยหนึ่งเฟลิกส์หวังใจว่า เปาโลจะให้เงินสินบนแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้
ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาสนทนากันบ่อยๆ 27 แต่เมื่อสองปีล่วงไป
แล้ว ปอรสิอัสเฟสทัสมารับราชการแทนเฟลิกส์ เฟลิกส์อยากจะได้ความชอบจากพวก
ยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

25

เฟสทัสฟังพวกโจทก์ของเปาโล

1 เมื่อเฟสทัสเข้ารับตำแหน่งราชการได้สามวันแล้ว จึงออกจากเมืองซีซารียาขึ้นไป
ยังกรุงเยรูซาเล็ม 2 มหาปุโรหิตกับคนสำคัญๆในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้
วิงวอนท่าน 3 ขอให้กรุณาเขาโดยสั่งให้ส่งเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเขาคิดจะซุ่ม
คอยฆ่าท่านเสียกลางทาง 4 ฝ่ายเฟสทัสจึงตอบว่า เปาโลนั้นควรจะถูกคุมไว้ในเมืองซี
ซารียา และอีกหน่อยหนึ่งท่านเองก็จะกลับไปยังเมืองนั้น 5 ท่านจึงว่า ถ้าเปาโลมีความ
ผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ให้ผู้ใดในพวกท่านที่สามารถลงไปด้วยกันกับเรายื่นฟ้องเอาเถิด
6 เมื่อท่านพักอยู่ที่นั่นเกินกว่าสิบวันแล้ว ก็ได้ลงไปยังเมืองซีซารียา ครั้นรุ่งขึ้นท่านจึงนั่
งบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้พาเปาโลเข้ามา 7 ครั้นเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจาก
กรุงเยรูซาเล็มก็ยืนล้อมไว้รอบ และกล่าวความอุกฉกรรจ์ใส่เปาโลหลายข้อ แต่พิสูจน์
ไม่ได้ 8 เปาโลจึงแก้คดีเองว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำอะไรผิดกฎหมายของพวกยิว หรือ
ต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์ 9 ฝ่ายเฟสทัสอยากได้ความชอบจากพวกยิวจึงถามเปาโล
ว่า เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้เราชำระความเรื่องนี้ที่นั่นหรือ

เปาโลอุทธรณ์ถึงซีซาร์

10 เปาโลตอบว่า ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว
ก็สมควรจะพิพากษาข้าพเจ้าเสียที่นี่ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ
ผิดต่อพวกยิว 11 เพราะถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิด หรือได้กระทำอะไรที่ควรจะมีโทษ
ถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าเรื่องที่เขาฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้
ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้เขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์ 12 ฝ่ายเฟสทัสเมื่อ
พูดกับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ เจ้าก็จะต้องไปเฝ้า
ซีซาร์

อากริปปาและเฟสทัสฟังเปาโล

13 ครั้นล่วงไปหลายวัน กษัตริย์อากริปปากับพระนางเบอร์นิสก็เสด็จมาเยี่ยมคำนับ
เฟสทัสยังเมืองซีซารียา 14 ขณะที่ท่านค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสก็เล่าเรื่องคดี
ของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า มีชายคนหนึ่งซึ่งเฟลิกซ์ได้ขังทิ้งไว้ 15 เมื่อข้าพเจ้าไป
กรุงเยรูซาเล็ม พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวมาฟ้องขอให้ข้าพเจ้าตัดสิน
ลงโทษเขา 16 ข้าพเจ้าจึงตอบพวกเขาว่า ไม่ใช่ธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบตัว
จำเลยให้ตายก่อนที่โจทก์กับจำเลยมาพร้อมหน้ากัน และให้จำเลยมีโอกาสแก้คดีใน
ข้อหานั้น 17 ครั้นพวกเขามาถึงที่นี่แล้ว ข้าพเจ้าจึงมิได้รอช้า ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้นั่
งบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้พาจำเลยเข้ามา 18 เมื่อพวกโจทก์ยืนขึ้น เขามิได้กล่าวหา
จำเลยเหมือนที่ข้าพเจ้าคาดไว้นั้น 19 เป็นแต่เพียงปัญหาเถียงกันด้วยเรื่องลัทธิศาสนา
ของเขาเอง และด้วยเรื่องคนหนึ่งที่ชื่อเยซูซึ่งตายแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังเป็นอยู่
20 เมื่อข้าพเจ้ายังงงงวยอยู่ว่าจะพิจารณาปัญหานั้นอย่างไรดี จึงถามเปาโลว่า จะยอม
ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้ชำระความนั้นทีนั่นหรือไม่ 21 แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอ
ให้ขังไว้เพื่อให้ออกัสตัสตัดสิน ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าจะส่งตัวไปถึงซี

ซาร์ได้ 22 อากริปปาจึงกล่าวแก่เฟสทัสว่า ข้าพเจ้าใคร่จะฟังคนนั้นด้วย เฟสทัสจึง
กล่าวว่า พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังเขา 23 ครั้นวันรุ่งขึ้นอากริปปากับเบอร์นิสเสด็จมาพร้อม
ด้วยราชบริพารเป็นที่สง่าผ่าเผยมาก จึงเข้าไปประทับในห้องพิจารณาพร้อมกับนาย
พันและคนสำคัญๆทั้งหลายในนครนั้น แล้วเฟสทัสจึงสั่งให้พาเปาโลเข้ามา 24 เฟสทัส
จึงกล่าวว่า ท่านกษัตริย์อากริปปา และท่านทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันทีนี่ ท่านทั้งหลายเห็น
ชายคนนี้ที่บรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้าทั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี่ด้วยร้องว่าเขา
ไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป 25 แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งไรที่ควรจะต้องตาย
และเพราะเขาเองได้อุทธรณ์ถึงออกัสตัส ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะส่งเขาไป 26 ข้าพเจ้า
ไม่มีรายงานอะไรแน่ชัดเรื่องคนนี้ที่จะถวายเจ้านายของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึง
พาเขาออกมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระพักตร์ของพระองค์
โอ กษัตริย์อากริปปา หวังว่าเมื่อไต่สวนแล้วข้าพเจ้าจะมีเรื่องพอที่จะถวายรายงานไป
ได้บ้าง 27 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ที่จะส่งแต่จำเลยไป และมิได้ส่งข้อหาไปด้วย ก็เป็นการ
เหลวไหลไม่ได้เรื่อง

26

เปาโลสู้คดีและอุทธรณ์ไปยังอากริปปา

1 ฝ่ายอากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า เราอนุญาตให้เจ้าให้การแก้ข้อหาเองได้
เปาโลจึงยื่นมือออกกล่าวแก้คดีว่า 2 ท่านกษัตริย์อากริปปาเจ้าข้า ข้าพระองค์ถือว่า
เป็นโอกาสดีที่ได้แก้คดีต่อพระพักตร์พระองค์วันนี้ ในเรื่องข้อคดีทั้งปวงซึ่งพวก
ยิวกล่าวหาข้าพระองค์นั้น 3 โดยเฉพาะเพราะพระองค์มีความรู้ชำนาญยิ่งในบรรดา
ขนบธรรมเนียมและปัญหาต่างๆของพวกยิวแล้ว เหตุฉะนั้นขอพระองค์ได้โปรดทน
ฟังข้าพระองค์ 4 พวกยิวทั้งหลายก็รู้จักความเป็นอยู่ของข้าพระองค์ตั้งแต่เป็นเด็กมา
แล้ว คือตั้งแต่แรกข้าพระองค์ได้อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม
5 เขารู้จักข้าพระองค์แต่เดิมมา ถ้าเขาจะยอมเป็นพยานก็เป็นได้ว่าข้าพระองค์ดำรง
ชีวิตตามพวกที่ถือเคร่งครัดที่สุด คือเป็นพวกฟาริสี 6 บัดนี้ข้าพระองค์ต้องมายืนให้
พิจารณาพิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่องมีความหวังใจในพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่
บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์นั้น 7 พวกข้าพระองค์สิบสองตระกูลได้อุตส่าห์ปรนนิบัติ
พระเจ้าทั้งกลางวันกลางคืน ด้วยหวังใจว่าจะบรรลุถึงความสำเร็จตามพระสัญญา
นั้น ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เพราะความหวังใจอันนี้พวกยิวจึงฟ้องข้าพระองค์ 8 เหตุ
ไฉนท่านทั้งหลายจึงพากันถือว่า การที่พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมาเป็นการ
ที่เชื่อไม่ได้ 9 ข้าพระองค์เคยได้คิดในใจของตนเองว่า สมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัด
ขวางพระนามของพระเยซูชาวนาซาเร็ธนั้น 10 สิ่งเหล่านั้นข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระองค์รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ได้ขังวิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก และครั้นเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย
11 ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระองค์โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ 12 ดังนั้นเมื่อข้าพระองค์กำลังไปยังเมืองดามัสกัส ได้ถืออำนาจและงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกปุโรหิตใหญ่ 13 โอ ข้าแต่กษัตริย์ ในเวลาเที่ยงวันเมื่อกำลังเดินทางไป ข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างกล้ายิ่งกว่าแสงอาทิตย์ส่องลงมาจากท้องฟ้าล้อมรอบข้าพระองค์กับคนทั้งหลายที่ไปกับข้าพระองค์ 14 ครั้นข้าพระองค์กับคนทั้งหลายล้มคะมำลงที่ดิน ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่ข้าพระองค์เป็นภาษาฮีบรู

ว่า “**เซาโล เซาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม ซึ่งเจ้าถีบประตักก็ยากนัก**” 15 ข้า
พระองค์ทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด” พระองค์จึงตรัสว่า “**เรา
คือเยซูซึ่งเจ้าข่มเหง 16 แต่ว่าจงลุกขึ้นยืนเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะ
ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงเหตุการณ์ซึ่งเจ้าเห็น และถึงเหตุการณ์ที่
เราจะแสดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหน้า 17 เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาติ
นี้และจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปหานั้น 18 เพื่อจะให้เจ้าเปิดตาของเขา
เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึง
พระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษความผิดบาปของเขา และให้ได้รับมรดกด้วย
กันกับคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อในเรา**” 19 โอ ข้าแต่กษัตริย์
อากริปปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระองค์จึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น 20 แต่
ข้าพระองค์ได้กล่าวสั่งสอนเขา ตั้งต้นที่เมืองดามัสกัสและในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแว่น
แคว้นยูเดีย และแก่ชาวต่างประเทศ ให้เขากลับใจใหม่ ให้หันมาหาพระเจ้าและกระทำ
การซึ่งสมกับที่กลับใจใหม่แล้ว 21 เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงจับข้าพระองค์ที่พระวิหาร
และพยายามหาช่องที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย 22 เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงโปรดช่วยข้า
พระองค์ ข้าพระองค์จึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้และเป็นพยานได้ต่อหน้าผู้ใหญ่ผู้น้อย
ข้าพระองค์ไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องซึ่งบรรดาศาสดาพยากรณ์กับโมเสสได้กล่าว
ไว้ว่าจะมีขึ้น 23 คือว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะทรงแสดงความ
สว่างแก่ชนอิสราเอลและแก่คนต่างชาติ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์” 24 ครั้น
เปาโลกำลังพูดแก้คดีอย่างนั้น เฟสทัสจึงร้องเสียงดังว่า “เปาโลเอ๋ย เจ้าคลั่งไปเสีย
แล้ว เจ้าเรียนรู้วิชามากจึงทำให้เจ้าคลั่งไป” 25 แต่เปาโลกล่าวว่า “ท่านเฟสทัสเจ้าข้า
ข้าพระองค์ไม่คลั่งเลย แต่ว่าได้พูดคำแห่งความจริงและคำที่ปกติชนจะพูด 26 ด้วย
ว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพระองค์จึงกล้ากล่าวต่อพระพักตร์
ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อแน่ว่า ไม่มีสักอย่างหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่
านั้นที่ได้พ้นพระเนตรของพระองค์ เพราะการเหล่านั้นมิได้กระทำกันในที่ลับลี้ 27 ข้า
แต่กษัตริย์อากริปปา พระองค์เชื่อพวกศาสดาพยากรณ์หรือไม่พระเจ้าข้า ข้าพระองค์
ทราบว่าพระองค์เชื่อ” 28 อากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เราเกือบจะเป็นคริสเตียนโดย
คำชักชวนของเจ้า” 29 เปาโลจึงทูลว่า “จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ข้าพระองค์มีความ
ปรารถนายิ่งนักที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ มิใช่พระองค์องค์เดียว แต่คนทั้ง
ปวงที่ฟังข้าพระองค์วันนี้ด้วย เว้นเสียแต่เครื่องจองจำนี้” 30 และเมื่อเปาโลกล่าวสิ่ง
เหล่านี้แล้ว กษัตริย์กับผู้ว่าราชการเมืองและพระนางเบอร์นิส และคนทั้งปวงที่นั่งอยู่
ด้วยกันจึงลุกขึ้น 31 ครั้นออกไปแล้วจึงพากันพูดว่า “คนนี้มิได้ทำสิ่งใดที่สมควรจะ
ถูกลงโทษถึงตายหรือจองจำไว้” 32 ฝ่ายอากริปปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า “ถ้าคนนี้มิได้
อุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วจะปล่อยเขาก็ได้”

27

เปาโลแล่นเรือไปสู่กรุงโรม

1 ครั้นตั้งใจว่าพวกเราจะต้องแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี เขาจึงมอบเปาโลกับน
ักโทษอื่นบางคนไว้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อยูเลียส เป็นนายทหารในกองของออกัสตัส
2 เราทั้งหลายจึงลงเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอัดรามิททิยุม ซึ่งจะออกไปยังตำบลที่อยู่
ตามฝั่งแคว้นเอเชีย เรือก็ออกทะเล มีคนหนึ่งอยู่กับเราชื่ออาริสทารคัส ชาวมาซิโดเนีย
ซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกา 3 วันรุ่งขึ้นเราได้แวะที่เมืองไซดอน ฝ่ายยูเลียสมีใจเมตตา

ปรานีแก่เปาโล ยอมให้เปาโลไปหามิตรสหายทั้งหลายเพื่อจะได้บรรเทาใจ 4 ครั้นเรือ
ออกจากที่นั่นแล้ว จึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะไซปรัสเพราะทวนลม 5 เมื่อ
แล่นข้ามทะเลที่อยู่ตรงแคว้นซีลีเซียกับแคว้นปัมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมิราที่อยู่ในแคว้น
ลีเซีย 6 ที่เมืองนั้นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียจะไปยังประ
เทศอิตาลี ท่านจึงให้พวกเราลงเรือลำนั้น 7 เราแล่นไปช้าๆหลายวันและได้มาถึงเมือง
คนีดัสโดยยาก เมื่อแล่นทวนลมต่อไปไม่ไหว เราจึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะ
ครีตตรงเมืองสัลโมเน 8 เมื่อเรือแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น เราจึงมายังตำบล
หนึ่งชื่อว่า ท่างาม เมืองลาเซียอยู่ใกล้ที่นั่น 9 ครั้นเสียเวลาไปมากแล้วและการที่จะเดิน
เรือก็มีอันตราย เพราะเทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย 10
ว่า ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งเราจะแล่นไปคราวนี้จะมีอันตรายและเสียหายมาก
มิใช่แต่ของบรรทุกกับเรือกำปั่นเท่านั้นแต่ชีวิตของเราทั้งหลายด้วย 11 แต่นายร้อยเชื่
อกัปตันและเจ้าของกำปั่นมากกว่าเชื่อคำที่เปาโลกล่าวนั้น 12 และเพราะว่าท่างามนั้น
ไม่เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงตกลงให้ออกทะเลไปจากที่นั่น เพื่อถ้า
เป็นได้จะได้ไปให้ถึงเมืองฟีนิกส์ แล้วจะจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว เมืองฟีนิกส์นั้น
เป็นท่าเรือแห่งเกาะครีต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับเฉียงใต้ 13 เมื่อลม
ทิศใต้พัดมาเบาๆ เขาก็คิดว่าสมความปรารถนาแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตาม
เกาะครีต

พายุใหญ่อันน่าสะพรึงกลัว

14 แต่แล่นไปไม่ช้าเรือกำปั่นก็ถูกลมพายุกล้าที่เขาเรียกว่า ยุระกิโล 15 ครั้นเรือกำปั่น
ถูกพายุและต้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยไปตามลม 16 เมื่อแล่นไปทางด้านปลอดลมของ
เกาะเล็กๆแห่งหนึ่งชื่อว่าคลาวดา เราจึงยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้แต่มีความลำบากมาก
17 เมื่อยกเรือขึ้นแล้ว เราก็เอาเชือกผูกโอบรอบเรือกำปั่นไว้ และเพราะกลัวว่าจะเกย
สันดอนทราย จึงลดใบลงแล้วก็ปล่อยให้ไปตามกระแสลม 18 ครั้นรุ่งขึ้นเราก็ขนของ
บรรทุกทิ้งเสีย เพราะถูกพายุใหญ่ 19 พอถึงวันทีสามเราก็ทิ้งเครื่องใช้ในเรือกำปั่นออก
เสียด้วยมือของเราเอง 20 และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวตั้งหลายวันแล้ว และ
ยังถูกพายุใหญ่อยู่ ความหวังที่เราทั้งหลายจะรอดนั้นก็ล้มละลายไป

เปาโลได้รับการหนุนใจจากทูตสวรรค์ จึงปลอบใจทุกคน

21 ครั้นเขาได้อดอาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ในหมู่เขากล่าวว่า ท่านทั้งหลาย
ท่านควรได้ฟังข้าพเจ้าและไม่ควรออกจากเกาะครีตเลย จะได้พ้นจากอันตรายนี้และ
ไม่เสียสิ่งของ 22 บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลายให้ทำใจดีๆไว้ ด้วยว่าในพวกท่านจะ
ไม่มีผู้ใดเสียชีวิต จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น 23 เพราะว่า เมื่อคืนนี้เองทูตสวรรค์ของพระเจ้า
ผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ปรนนิบัตินั้นได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า 24 ทูตนั้นก
ล่าวว่า เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย ท่านจะต้องเข้าเฝ้าซีซาร์ ส่วนคนทั้งปวงที่อยู่ในเรือก
ับท่านนั้น ดูเถิด พระเจ้าจะทรงโปรดให้รอดตายเพราะเห็นแก่ท่าน 25 เพราะฉะนั้น
ท่านทั้งหลายจงทำใจดีๆไว้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า การณ์จะเป็นไปเหมือนอย่าง
ที่พระองค์ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น 26 แต่ว่าเราจะต้องเกยเกาะแห่งหนึ่ง 27 จนถึงคืน
ทีสิบสี่แล้ว เราก็ยังถูกซัดไปซัดมาอยู่ในทะเลอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็
สำคัญว่ามาใกล้แผ่นดินแล้ว 28 ครั้นหยั่งน้ำดูก็วัดได้ลึกสี่สิบเมตร เมื่อไปอีกหน่อยหนึ่
งก็หยั่งน้ำวัดอีกได้สามสิบเมตร 29 เขาก็กลัวว่าจะโดนฝั่งที่มีหิน จึงทอดสมอท้ายสี่ตัว
แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า 30 เมื่อพวกกะลาสีหาช่องจะหนีจากกำปั่นและได้หย่อนเรือ
เล็กลงที่ทะเลแล้วทำทีว่าจะทอดสมอจากหัวเรือ 31 เปาโลจึงกล่าวแก่นายร้อยและพวก

ทหารว่า ถ้าคนเหล่านั้นไม่คงอยู่ในกำปั่น ท่านทั้งหลายจะรอดตายไม่ได้เลย 32 พวก
ทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กให้เรือตกลงไป 33 เมื่อจวนรุ่งเช้าเปาโลจึงวิงวอนคนทั้ง
ปวงให้รับประทานอาหารและกล่าวว่า วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายต้องค้างอยู่
ในเรือและอดอาหารมิได้รับประทานอะไรเลย 34 ฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลาย
ให้รับประทานอาหารเสียบ้าง เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ได้ เพราะเส้นผมของผู้หนึ่งผู้ใดใน
พวกท่านจะไม่เสียไปสักเส้นเดียว 35 ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปังขอบ
พระเดชพระคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งปวง เมื่อหักแล้วก็เริ่มรับประทาน 36 คนทั้งปวงก็
มีกำลังใจขึ้นจึงรับประทานอาหารด้วย 37 เราทั้งหลายที่อยู่ในกำปั่นนั้นรวมสองร้อยเจ็ด
สิบหกคน 38 เมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้ว จึงขนข้าวสาลีในกำปั่นทิ้งเสียในทะเลเพื่อ
ให้กำปั่นเบาขึ้น 39 ครั้นสว่างแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าเป็นแผ่นดินอะไร แต่เขาเห็นอ่าวแห่งหนึ่ง
ที่มีหาด จึงตกลงกันว่า ถ้าเป็นได้จะให้เรือเข้าเกยหาดนั้น 40 เขาจึงตัดสายสมอทิ้งเสีย
ในทะเล แล้วก็แก้เชือกที่มัดหางเสือ และชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลมแล่นตรงเข้าไปหาฝั่ง
41 ครั้นมาถึงตำบลหนึ่งที่ทะเลสองข้างบรรจบกัน กำปั่นก็เกยดิน หัวเรือติดแน่นออกไม่
ได้ แต่ท้ายเรือนั้นก็แตกออกด้วยกำลังคลื่น 42 พวกทหารคิดจะฆ่านักโทษทั้งหลายเสีย
กลัวว่าจะมีผู้ใดว่ายน้ำหนีไปได้ 43 แต่นายร้อยปรารถนาจะให้เปาโลรอดตาย จึงห้าม
พวกทหารมิให้ทำตามความคิดนั้น แล้วสั่งคนทั้งหลายที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดน้ำว่ายไป
หาฝั่งก่อน 44 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เหลือนั้นก็เกาะกระดานไปบ้าง เกาะไม้กำปั่นทีหักไป
บ้าง ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

28

ทุกคนขึ้นฝั่งอย่างปลอดภัยที่เกาะมอลตา

1 ครั้นรอดพ้นภัยแล้ว พวกเขาจึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา 2 ฝ่ายชาวป่านั้นมีความ
กรุณาแก่พวกเราเป็นอันมาก เขาก่อไฟรับรองเราทุกคนเพราะฝนตกและหนาว 3 เปาโล
เก็บกิ่งไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งออกมาเพราะถูกความร้อนกัดมือของ
เปาโลติดอยู่ 4 เมื่อพวกชาวป่านั้นเห็นงูติดห้อยอยู่ที่มือของเปาโล จึงพูดกันว่า คนนี้คง
เป็นฆาตกรแน่นอน ถึงแม้ว่ารอดพ้นจากทะเลแล้ว พระผู้ทรงธรรมก็ยังไม่ยอมให้รอด
ตายไปได้ 5 แต่เปาโลได้สะบัดมือให้งูตกลงไปในไฟ และหาเป็นอันตรายประการใด
ไม่ 6 ฝ่ายเขาทั้งหลายคอยดูอยู่ คิดว่าท่านจะบวมขึ้นหรือจะล้มลงตายทันที แต่ครั้นเขา
คอยดูอยู่ช้านานมิได้เห็นท่านเป็นอะไร เขาจึงกลับถือว่าท่านเป็นพระ

บิดาของปูบลิอัสได้รับการรักษาให้หาย

7 เจ้าแห่งเกาะนั้นชื่อปูบลิอัส มีไร่นาอยู่ใกล้ตำบลนั้น ท่านได้ต้อนรับเลี้ยงดูพวกเรา
ไว้อย่างดีสามวัน 8 ต่อมาบิดาของปูบลิอัสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด เปาโลจึง
เข้าไปหาท่านอธิษฐานแล้ววางมือบนท่านรักษาให้หาย 9 ครั้นทำอย่างนั้นแล้ว คนอื่นๆ
ที่เกาะนั้นซึ่งมีโรคต่างๆก็มาหา และเขาก็หายด้วย 10 เขาทั้งหลายจึงให้เกียรติพวกเรา
หลายประการ เมื่อเราจะแล่นเรือไปจากที่นั่น เขาจึงนำสิ่งของที่เราต้องการมาใส่เรือ
11 ครั้นล่วงไปสามเดือน พวกเราจึงลงในเรือกำปั่นซึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียและ
ค้างอยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาว กำปั่นลำนั้นมีรูปลูกแฝดชื่อแคสเตอร์และพอลลักซ์เป็น
เครื่องหมาย 12 พวกเราแวะที่เมืองไซราคิ้วส์จอดอยู่ที่นั่นสามวัน 13 เราออกจากที่นั่
นอ้อมไปยังเมืองเรยีอูม ครั้นรุ่งขึ้นลมทิศใต้ก็พัดมา วันที่สองจึงมาถึงเมืองโปทิโอลี
14 เราพบพวกพี่น้องที่นั่น และเขาเชิญเราให้หยุดพักอาศัยอยู่กับเขาเจ็ดวัน แล้วเราจึง

ไปถึงกรุงโรม 15 ครั้นพวกพี่น้องในกรุงโรมได้ยินข่าวพวกเรา เขาจึงออกมาพบเราที่
บ้านตลาดอัปปีอัสและที่บ้านสามร้าน เมื่อเปาโลเห็นเขาแล้ว จึงขอบพระเดชพระคุณ
พระเจ้าและมีกำลังใจดีขึ้น

เปาโลที่กรุงโรม

16 ครั้นพวกเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยได้มอบพวกนักโทษให้กับผู้บัญชาการของค่าย
นั้น แต่เขายอมให้เปาโลอยู่คนเดียวต่างหาก ให้ทหารคนหนึ่งคุมไว้ 17 ต่อมาครั้นล่วงไป
สามวันแล้ว เปาโลจึงเชิญพวกผู้ใหญ่ในพวกยิวมาประชุมกัน เมื่อมาพร้อมหน้ากันแล้วท
านจึงกล่าวแก่เขาว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใด
ต่อชนชาติ หรือผิดธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ข้าพเจ้ายังต้องถูกมอบเป็นนักโทษมาจาก
กรุงเยรูซาเล็ม เป็นนักโทษให้อยู่ในมือของพวกโรม 18 ครั้นพวกนั้นได้ไต่สวนข้าพเจ้า
แล้วก็ประสงค์จะปล่อยข้าพเจ้าเสีย เพราะไม่มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะต้องตาย 19 แต่
ว่าเมื่อพวกยิวพูดคัดค้าน ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์ แต่มิใช่ว่าข้าพเจ้ามีอะไร
จะฟ้องชนร่วมชาติของข้าพเจ้า 20 เหตุฉะนั้นเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลาย
มา เพื่อจะได้เห็นหน้าและพูดกับท่าน เพราะที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่นี้ก็เนื่องด้วยความหวัง
ของชนชาติอิสราเอล 21 เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า พวกเราหาได้รับจดหมายจาก
แคว้นยูเดียกล่าวถึงท่าน หรือหามีพวกพี่น้องผู้หนึ่งผู้ใดมารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่าน
ไม่ 22 แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายปรารถนาจะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะพวก
ข้าพเจ้าทราบว่า พวกที่ถือลัทธินี้ก็ถูกติเตียนทุกแห่ง 23 เมื่อเขานัดวันพบกับท่าน คน
เป็นอันมากก็พากันมาหายังที่อาศัยของท่าน ท่านจึงกล่าวแก่เขาตั้งแต่เช้าจนเย็น เป็น
พยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า และชักชวนให้เขาเชื่อถือในพระเยซู โดยใช้ข้อความ
จากพระราชบัญญัติของโมเสส และจากคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ 24 คำที่ท่านกล่าวนั้น
บางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ

เปาโลประกาศข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติ

25 และเมื่อเขาไม่เห็นพ้องกันจึงลาไป เมื่อเปาโลได้กล่าวข้อความแถมว่า พระ
วิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ถูก
ต้องดีแล้ว 26 ว่า จงไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ
จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต 27 เพราะว่าจิตใจของชนชาตินี้ก็เฉื่อยชา หูก็ตึง และตา
เขาเขาก็ปิด เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วย
จิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาเขาให้หาย 28 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลาย
จงรู้ว่า ความรอดของพระเจ้าได้ไปถึงคนต่างชาติแล้ว และเขาจะฟังด้วย 29 เมื่อเปาโล
ได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกยิวก็ได้จากไป และได้เถียงกันเป็นการใหญ่ 30 เปาโล
จึงได้อาศัยอยู่ครบสองปีในบ้านที่ท่านเช่า และได้ต้อนรับคนทั้งปวงที่มาหาท่าน 31 ทั้ง
ประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าโดยใจกล้า ไม่มีผู้
หนึ่งผู้ใดขัดขวาง

ประวัติความเป็นมาของ
หนังสือโรม

จดหมายของเปาโล อาจเขียนขึ้นตามลำดับดังต่อไปนี้ 1 และ 2 เธสะโลนิกา 1 และ 2 โครินธ์ กาลาเทีย โรม ฟีเลโมน โคโลสี เอเฟซัส ฟีลิปปี 1 ทิโมธี ทิตัสและ 2 ทิโมธี (เปาโลอาจเป็นผู้เขียนหนังสือฮีบรูด้วย แม้หนังสือเล่มนั้นไม่ได้ บอกชื่อของผู้เขียนก็ตาม) แต่ในพระคัมภีร์ใหม่หนังสือเหล่านี้ไม่ได้เรียงตามลำดับนี้

เปาโลเกิดที่เมืองทาร์ซัส (ประเทศตุรกี) ท่านได้เรียนศาสนาศาสตร์จากอาจารย์กามาลิเอลที่กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสเทเฟนถูกหินขว้างจนตายเปาโลได้อยู่ที่นั่นด้วย เปาโลรับเชื่อขณะที่ท่านกำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัส ท่านได้อยู่ที่ประเทศอาระเบียเป็นเวลา 3 ปี ท่านทำงานที่เมืองทาร์ซัสและได้กลายเป็นมิชชันนารีที่ยิ่งใหญ่ในการประกาศแก่คนต่าง ชาติ เปาโลเคยนับถือศาสนายิว มีการศึกษาจากชาวกรีก (เป็นพวกแสวงหาความรู้) และ เป็นชนชาติโรมัน พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมเปาโลไว้พร้อมสำหรับงานใหญ่ และการทุกข์ทรมานในชีวิตของท่าน

ในครั้งสุดท้ายที่เปาโลไปเยี่ยมเมืองโครินธ์ (ปีค.ศ. 57-58) ท่านได้เขียนจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวโรมันและส่งคำคำนับมาจากอาควิลลาและปริสสิลลา ซึ่งเปาโลเคยทำเต็นท์ด้วยกันกับเขา (รม 16:3-5; กจ 18:3) เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้หลังจากที่ท่านได้รับเงินถวายจากชาวโครินธ์ ซึ่งส่งไปถึงวิสุทธิชนที่ยากจนที่กรุงเยรูซาเล็ม (1 คร 16:1-3) และขณะที่ท่านกำลังจะส่งเงินถวายนี้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (รม 15:25-27) ผู้ส่งจดหมายฉบับนี้อาจจะเป็นฟอยเบซึ่งมาจากเคนเครียที่อยู่ใกล้เมืองโครินธ์ เปาโลมีแผนการที่จะเดินทางไปกรุงโรม (ซึ่งสมัยนั้นมีประชาชนประมาณ 800,000 คน) และเห็นว่าท่านได้คำนับพวกคริสเตียนหลายๆคนโดยได้เอ่ยชื่อเป็นรายบุคคล แต่ให้สังเกตว่าเปาโลไม่ได้คำนับเปโตร ในบทที่ 16 เพราะว่าเปโตรไม่เคยไปกรุงโรม

หนังสือโรมเป็นหนังสือเล่มหนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่ที่เน้นถึงคำสอนหลักคือ ความบาป ความรอดโดยพระคุณ ความชอบธรรม ความรอดเป็นนิตย์ และความมั่นใจในความรอด บทที่ 12-15 พูดถึงหน้าที่ของคริสเตียน และในบทที่ 16 เปาโลคำนับพวกคริสเตียนที่กรุงโรม

เปาโลกระตือรือร้นที่จะประกาศในกรุงโรม

1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวก และ
ได้ถูกแยกตั้งไว้สำหรับข่าวประเสริฐของพระเจ้า 2 (คือข่าวประเสริฐที่พระองค์ได้ทรง
สัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์) 3
เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้บังเกิด
ในเชื้อสายของดาวิดฝ่ายเนื้อหนัง 4 แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ นั้นบ่ง
ไว้ด้วยฤทธานุภาพ คือโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า
5 โดยทางพระองค์นั้นพวกข้าพเจ้าได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครสาวก เพื่อเห็น
แก่พระนามของพระองค์ ให้ชนชาติต่างๆเชื่อฟังตามความเชื่อนั้น 6 รวมทั้งพวกท่าน
ที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย 7 เรียน บรรดาท่านที่อยู่ในกรุง
โรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรักและทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมา

จากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับพวก
ท่านเถิด 8 ประการแรก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซู
คริสต์เหตุด้วยท่านทั้งหลาย เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านเลื่องลือไปทั่วโลก 9 เพราะ
พระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยชีวิตจิตใจของข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐแห่งพระบุตร
ของพระองค์นั้น ทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานนั้น ข้าพเจ้าเอ่ย
ถึงท่านทั้งหลายเสมอไม่ว่างเว้น 10 ข้าพเจ้าทูลขอว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าแล้ว
ให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเยี่ยมท่านทั้งหลาย โดยอย่างหนึ่งอย่างใดในที่สุดนี้ 11 เพราะ
ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้นำของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ
มาให้แก่ท่านบ้าง เพื่อเสริมกำลังท่านทั้งหลาย 12 คือเพื่อข้าพเจ้าและท่านทั้งหลายจะ
ได้หนุนใจซึ่งกันและกัน โดยความเชื่อของเราทั้งสองฝ่าย 13 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้
ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายทราบว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้หลายครั้งแล้วว่าจะมาหา
ท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เก็บเกี่ยวผลในหมู่พวกท่านด้วย เช่นเดียวกับในหมู่ชนชาติ
อื่นๆ (แต่จนบัดนี้ก็ยังมีเหตุขัดข้องอยู่) 14 ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาว
ป่าด้วย เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย 15 ฉะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะ
ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย 16 ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความ
ละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของ
พระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย 17 เพราะว่า
ในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ
สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า "คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความ
เชื่อ"

คนที่ได้รับความสว่างได้หันกลับไปสู่ความมืด

18 เพราะว่า พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ต่อความอธรรม
และความไม่ชอบธรรมทั้งมวลของมนุษย์ ที่เอาความไม่ชอบธรรมนั้นขัดขวางความจริง

จักรวาลพิสูจน์ว่ามีพระผู้ทรงสร้างที่ทรงพระชนม์อยู่

19 เหตุว่าเท่าที่จะรู้จักพระเจ้าได้ก็แจ้งอยู่กับใจเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรง
โปรดสำแดงแก่เขาแล้ว 20 ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระองค์
นั้น คือฤทธานุภาพอันนิรันดร์และเทวสภาพของพระเจ้า ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่ง
ที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย 21 เพราะถึงแม้ว่าเขา
ทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็น
พระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่เขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจโง่เขลา
ของเขาก็มืดมัวไป

ความเข้าใจได้กลับกลายเป็นมืดไป ทางของพระเจ้าได้เสียไป

22 เขาอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา เขาจึงกลายเป็นคนโง่เขลาไป 23 และเขาได้เอาสง่า
ราศีของพระเจ้าผู้เป็นอมตะ มาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตายหรือรูปนก รูปสัตว์สี่เท้า และ
รูปสัตว์เลื้อยคลาน

พระเจ้าทรงมอบมนุษย์ไว้กับความบาป การนับถือรูปเคารพ รักร่วมเพศ และความ
เลวทราม

24 เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติอุลามกตามราคะตัณหาในใจ
ของเขา ให้เขากระทำสิ่งซึ่งน่าอัปยศทางกายต่อกัน 25 เขาได้เปลี่ยนความจริงของ

พระเจ้าให้เป็นความเท็จ และได้นมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้
แทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้สมจะได้รับความสรรเสริญเป็นนิตย์ เอเมน 26 เพราะเหตุนี้
พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีราคะตัณหาอันน่าอัปยศ แม้แต่พวกผู้หญิงของเขาก็เปล
่ยนจากการสัมพันธ์ตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป 27 ฝ่ายผู้ชายก็เลิกการสัมพันธ์
กับผู้หญิงให้ถูกตามธรรมชาติเช่นกัน และเร่าร้อนด้วยไฟแห่งราคะตัณหาที่มีต่อกัน
ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจอันชั่วช้าอย่างน่าละอาย เขาจึงได้รับผลกรรมอัน
สมควรแก่ความผิดของเขา 28 และเพราะเขาไม่เห็นชอบที่จะรู้จักพระเจ้า พระเจ้าจึง
ทรงปล่อยให้เขามีใจเลวทรามและประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสม 29 พวกเขาเต็มไปด้วย
สรรพการอธรรม การล่วงประเวณี ความชั่วร้าย ความโลภ ความมุ่งร้าย เต็มไปด้วย
ความอิจฉาริษยา การฆาตกรรม การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พูดนินทา 30 ส่อ
เสียด เกลียดชังพระเจ้า หยาบคาย จองหอง อวดตัว ริทำชั่วอย่างใหม่ ไม่เชื่อฟังบิดา
มารดา 31 อปัญญา ไม่รักษาคำสัญญา ไม่มีความรักกัน ไม่ยอมคืนดีกัน ปราศจากความ
เมตตา 32 แม้เขาจะรู้การพิพากษาของพระเจ้าที่ว่าคนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควร
จะตาย เขาก็ไม่เพียงประพฤติเท่านั้น แต่ยังเห็นดีกับคนอื่นทีประพฤติเช่นนั้นด้วย

2

พระเจ้าจะทรงพิพากษาเราทุกคน

1 เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น ท่านไม่
มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่า
ท่านที่กล่าวโทษเขาก็ยังประพฤติอยู่อย่างเดียวกับเขา 2 แต่เรารู้แน่ว่าการที่พระเจ้า
ทรงพิพากษาลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้นก็เป็นตามความจริง 3 โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านที่
กล่าวโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้น และท่านเองยังประพฤติเช่นเดียวกับเขา ท่านคิดหรือ
ว่าท่านจะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้ 4 หรือว่าท่านประมาทพระกรุณา
คุณอันอุดมและความอดกลั้นพระทัย และความอดทนของพระองค์ ท่านไม่รู้หรือว่า
พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมุ่งที่จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่ 5 แต่เพราะท่านใจแข็ง
กระด้างไม่ยอมกลับใจ ท่านจึงสั่สมพระพิโรธให้แก่ตัวเองในวันแห่งพระพิโรธนั้น ซึ่ง
พระเจ้าจะทรงสำแดงการพิพากษาลงโทษที่เที่ยงธรรมให้ประจักษ์

ผู้ที่รักความชอบธรรม

6 พระองค์จะทรงประทานแก่ทุกคนตามควรแก่การกระทำของเขา 7 สำหรับคน
ที่พากเพียรทำความดี แสวงหาสง่าราศี เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะ
ประทานชีวิตนิรันดร์ให้ 8 แต่พระองค์จะทรงพระพิโรธ และลงพระอาชญาแก่คนที
มักยกตนข่มท่านและไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม 9 ความทุกข์เวทนาจะ
เกิดแก่จิตใจทุกคนที่ประพฤติชั่ว แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย 10 แต่สง่า
ราศี เกียรติ และสันติสุขจะเกิดมีแก่ทุกคนที่ประพฤติดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่าง
ชาติด้วย 11 เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย 12 เพราะคนทั้งหลายที่ไม่มี
พระราชบัญญัติและทำบาปจะต้องพินาศโดยไม่อ้างพระราชบัญญัติ และคนทั้งหลายที่
มีพระราชบัญญัติและทำบาปก็จะต้องถูกพิพากษาตามพระราชบัญญัติ 13 (เพราะว่าคน
ที่เพียงแต่ฟังพระราชบัญญัติเท่านั้น หาใช่ผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าไม่ แต่
คนทีประพฤติตามพระราชบัญญัติต่างหากเป็นผู้ชอบธรรม 14 เพราะเมื่อชนต่างชาติ
ซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติได้ประพฤติตามพระราชบัญญัติโดยปกติวิสัย คนเหล่านี้แม้ไม่มี

พระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวเอง 15 คือแสดงให้เห็นการกระทำที่เป็น
ตามพระราชบัญญัตินั้นมีจารึกอยู่ในจิตใจของเขา และใจสำนึกผิดชอบก็เป็นพยาน
ของเขาด้วย ความคิดขัดแย้งต่างๆของเขานั้นแหละ จะกล่าวโทษตัวหรืออาจจะแก้ตัว
ให้เขา) 16 ในวันทีพระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ทั้งนี้
ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น

พิธีเข้าสุหนัตและความชอบธรรมแต่ภายนอก

17 ดูเถิด ท่านเรียกตัวเองว่า ยิว และพึ่งพระราชบัญญัติและยกพระเจ้าขึ้นอวด 18 และ
ว่าท่านรู้จักพระทัยของพระองค์ และเห็นชอบในสิ่งที่ประเสริฐ เพราะว่าท่านได้เรียนรู้
ในพระราชบัญญัติ 19 และท่านมั่นใจว่า ท่านเป็นผู้จูงคนตาบอด เป็นความสว่างให้แก่
คนทั้งหลายที่อยู่ในความมืด 20 เป็นผู้สอนคนโง่ เป็นครูของเด็ก เพราะท่านมีแบบอย่าง
ของความรู้และความจริงในพระราชบัญญัตินั้น 21 ฉะนั้นท่านซึ่งเป็นผู้สอนคนอื่นจะไม่
สอนตัวเองหรือ เมื่อท่านเทศนาว่าไม่ควรลักทรัพย์ ตัวท่านเองลักหรือเปล่า 22 ท่านผู้ที่
สอนว่าไม่ควรล่วงประเวณี ตัวท่านเองล่วงประเวณีหรือเปล่า ท่านผู้รังเกียจรูปเคารพ
ตัวท่านเองปล้นวิหารหรือเปล่า 23 ท่านผู้โอ้อวดในพระราชบัญญัติ ตัวท่านเองยังลบหลู่
พระเจ้าด้วยการละเมิดพระราชบัญญัติหรือเปล่า 24 เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า “คนต่าง
ชาติพูดหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระเจ้าก็เพราะท่านทั้งหลาย” 25 ถ้าท่านรักษา
พระราชบัญญัติ พิธีเข้าสุหนัตก็เป็นประโยชน์จริง แต่ถ้าท่านละเมิดพระราชบัญญัติ
การที่ท่านเข้าสุหนัตนั้นก็เหมือนกับว่าไม่ได้เข้าเลย 26 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสุหน
ัตยังรักษาความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติแล้ว การที่เขาไม่ได้เข้าสุหนัตนั้นจะถือ
เหมือนกับว่าเขาได้เข้าสุหนัตแล้วไม่ใช่หรือ 27 และคนทั้งหลายที่ไม่เข้าสุหนัตซึ่งเป็น
ตามธรรมชาติอยู่แล้ว แต่ได้ทำตามพระราชบัญญัติ เขาจะปรับโทษท่านผู้มีประมวล
พระราชบัญญัติและได้เข้าสุหนัตแล้ว แต่ยังละเมิดพระราชบัญญัตินั้น 28 เพราะว่ายิว
แท้ มิใช่คนทีเป็นยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสุหนัตแท้ก็ไม่ใช่การเข้าสุหนัตซึ่ง
ปรากฏที่เนื้อหนังเท่านั้น 29 คนทีเป็นยิวแท้ คือคนที่เป็นยิวภายใน และการเข้าสุหนัต
แท้นั้นเป็นเรื่องของจิตใจตามจิตวิญญาณ มิใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้นพระเจ้า
สรรเสริญ มนุษย์ไม่สรรเสริญ

3

พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานพระพรอันพิเศษแก่พวกยิว

1 ถ้าเช่นนั้น พวกยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร และการเข้าสุหนัตนั้นจะมีประโยชน์
อะไร 2 มีประโยชน์มากในทุกสถาน เป็นต้นว่าพวกยิวได้เป็นผู้รับมอบให้รักษาพระ
ดำรัสของพระเจ้า 3 ถึงมีบางคนไม่เชื่อ ความไม่เชื่อของเขานั้นจะทำให้ความสัตย์ซื่อ
ของพระเจ้าไร้ประโยชน์หรือ 4 ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ถึงแม้ทุกคน
จะพูดมุสาก็ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า “เพื่อพระองค์
จะได้ปรากฏว่า ทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อในพระดำรัสทั้งหลายของพระองค์ และทรงมีชัย
เมื่อเขาวินิจฉัยพระองค์” 5 แต่ถ้าความอธรรมของเราเป็นเหตุให้เห็นความชอบธรรม
ของพระเจ้า เราจะว่าอย่างไร จะว่าพระเจ้าทรงลงอาญาโดยไม่ยุติธรรมอย่างนั้นหรือ
(ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์) 6 พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น
แล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร 7 เพราะถ้าความจริงของพระเจ้าปรากฏ

มากยิ่งขึ้นเพราะเหตุความอสัตย์ของข้าพเจ้าเป็นที่ให้เกิดเกียรติยศแด่พระองค์แล้ว
ทำไมเขาจึงยังลงโทษข้าพเจ้าว่าเป็นคนบาป 8 และทำไมเราจึงไม่ทำความชั่วเพื่อความ
ดีจะได้เกิดขึ้น (ตามที่เราได้ถูกกล่าวร้ายและตามที่บางคนยืนยันว่าเราได้กล่าวอย่าง
นั้น พระอาชญาของคนเช่นนั้นก็ยุติธรรมแล้ว

ทุกคนเป็นคนบาป

9 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราจะได้เปรียบกว่าพวกเขาหรือ เปล่าเลย เพราะเรา
ได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า ทั้งพวกยิวและพวกต่างชาติต่างก็อยู่ใต้อำนาจของบาปทุกคน
10 ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย 11 ไม่มีคนที
เข้าใจ ไม่มีคนทีแสวงหาพระเจ้า 12 เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคนไร้ค่า
เหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย 13 ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิ
ดอยู่ เขาใช้ลิ้นของเขาในการล่อลวง ภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของงูร้าย 14 ปาก
ของเขาเต็มด้วยคำแช่งด่าและคำขมขื่น 15 เท้าของเขาว่องไวในการทำให้นองเลือด
16 ในทางเดินของเขามีความพินาศและความทุกข์ 17 และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข
18 ในแววตาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า 19 บัดนี้ เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญั
ติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นทีอยู่ใต้พระราชบัญญัติเพื่อปิดปากทุก
คน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า 20 เพราะฉะนั้น
จึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการ
ประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้

ความชอบธรรมโดยความเชื่อ

21 แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระ
ราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสดาพยากรณ์เป็นพยานอยู่

พระราชบัญญัติมั่นคงยิ่งขึ้นด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์

22 คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำ
หรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน 23 เหตุว่าทุกคนทำบาป
และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า 24 แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม
โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว 25 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระ
เยซูไว้ให้เป็นทีลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดง
ให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรง
ยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น 26 และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบัน
นี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม
ด้วย 27 เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่า
หมดหนทาง อ้างหลักการประพฤติหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ 28 เหตุ
ฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ
นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ 29 หรือว่าพระเจ้านั้นทรงเป็นพระเจ้าของ
ยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วยหรือ ถูกแล้ว
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย 30 เพราะว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าองค์เดียว
และพระองค์จะทรงโปรดให้คนทีเข้าสุหนัตเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรง
โปรดให้คนทีไม่ได้เข้าสุหนัตเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อดุจกัน 31 ถ้าเช่นนั้น

เราลบล้างพระราชบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เรากลับสนับสนุนพระราชบัญญัติเสียอีก

4

อับราฮัมผู้เป็นแบบอย่าง

1 ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้ประโยชน์อะไรตามเนื้อหนังเล่า

พระเจ้าไม่ทรงถือโทษบาปต่อคนชอบธรรม

2 เพราะถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะอวดได้ แต่มิใช่
จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า 3 ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า
และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” 4 ดังนั้นคนที่อาศัยการกระทำก็ไม่
ถือว่าบำเหน็จที่ได้นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า บำเหน็จนั้นเป็นค่าแรงของงานที่ได้
ทำ 5 ส่วนคนที่มิได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนอธรรมเป็น
คนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม 6 ดังที่ดาวิดได้กล
าวถึงความสุขของคนที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมิได้อาศัยการก
ระทำ 7 ว่า “คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกความชั่วช้าของเขาแล้ว และพระเจ้า
ทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้วก็เป็นสุข 8 บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษ
บาปของเขาก็เป็นสุข”

ความรอดของอับราฮัมเป็นแบบอย่างแก่ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ

9 ถ้าเช่นนั้นความสุขมีแก่คนทีเข้าสุหนัตพวกเดียวหรือ หรือว่ามีแก่พวกที่มิได้เข้าสุ
หนัตด้วย เพราะเรากล่าวว่า “เพราะความเชื่อนั้นเองทรงถือว่าอับราฮัมเป็นคนชอบ
ธรรม” 10 แต่พระเจ้าทรงถืออย่างไร เมื่อท่านเข้าสุหนัตแล้วหรือ หรือเมื่อยังไม่ได้เข้า
สุหนัต มิใช่เมื่อท่านเข้าสุหนัตแล้วแต่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสุหนัต 11 และท่านได้เข้าสุหน
ัตเป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตราแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มี
อยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสุหนัต เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ ทั้งที่เมื่อเขา
ยังไม่ได้เข้าสุหนัต เพื่อจะถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย 12 และเพื่อท่านจะเป็นบิดาของคน
เหล่านั้นทีเข้าสุหนัต ที่มิได้เพียงแต่เข้าสุหนัตเท่านั้น แต่มีความเชื่อตามแบบของอับรา
ฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสุหนัต

เรารับเอาพระสัญญาโดยความเชื่อ

13 เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่าน ที่ว่าจะได้
ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้นไม่ได้มีมาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความชอบธรรมที่เกิด
จากความเชื่อ 14 เพราะถ้าเขาเหล่านั้นทีถือตามพระราชบัญญัติจะเป็นทายาท ความเชื่
อก็ไม่มีประโยชน์อะไร และพระสัญญาก็เป็นอันไร้ประโยชน์ 15 เพราะพระราชบัญญั
ตินั้นกระทำให้ทรงพระพิโรธ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มีการละเมิดพระ
ราชบัญญัติ 16 ด้วยเหตุนี้เองการที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อจะได้เป็น
ตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นทีแน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน มิใช่แก่
ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเดียว แต่แก่คนทีมีความเชื่อเช่นเดียวกับอับรา
ฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน 17 (ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า “เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของ
ประชาชาติมากมาย”) ต่อพระพักตร์พระองค์ที่ท่านเชื่อ คือพระเจ้าผู้ทรงให้คนทีตาย
แล้วฟื้นชีวิตขึ้นมา และทรงเรียกสิ่งของที่ยังมิได้เป็นให้เป็นขึ้น 18 ฝ่ายอับราฮัมนั้นเมื่อ

ไม่มีหวังซึ่งเป็นทีน่าไว้ใจก็ยังได้เชื่อไว้ใจ มีความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น” 19 และความเชื่อของท่านมิได้หย่อนถอยลง ถึงแม้อายุของท่านได้ประมาณร้อยปีแล้ว ท่านก็มิได้คิดว่าร่างกายของท่านเปรียบเหมือนตายแล้ว และมิได้คิดว่าครรภ์นางซาราห์เป็นหมัน 20 ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า 21 ท่านเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถกระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้ 22 ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน 23 แต่คำว่า “ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” นั้น มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว 24 แต่สำหรับพวกเราด้วย จะทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อวางใจในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย 25 คือพระองค์ผู้ทรงถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม

5

พระพรแห่งความชอบธรรม

1 เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 2 โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าในร่มพระคุณที่เรายืนอยู่โดยความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า 3 ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน 4 และความอดทนทำให้เกิดมีประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดมีความหวังใจ 5 และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว 6 ขณะเมื่อเรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม 7 ไม่ใคร่จะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้ 8 แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา 9 เพราะเหตุนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์ 10 เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่ 11 มิใช่เพียงเท่านั้น เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า

ความผิดบาปโดยอาดัม ความชอบธรรมโดยพระคริสต์

12 เหตุฉะนั้นเช่นเดียวกับที่บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆเดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป 13 (บาปได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนมีพระราชบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติก็ไม่ถือว่ามีบาป 14 อย่างไรก็ตามความตายก็ได้ครอบงำตลอดมาตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนทีมิได้ทำบาปอย่างเดียวกับการละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง 15 แต่ของประทานแห่งพระคุณนั้นหาเป็นเช่นความละเมิดนั้นไม่ เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตายเพราะการละเมิดของคนๆเดียว มากยิ่งกว่านั้นพระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียวนั้น คือพระเยซู

คริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมาก 16 และของประทานนั้นก็ไม่เหมือนกับผลซึ่งเกิด
จากบาปของคนนั้นคนเดียว เพราะว่าการพิพากษาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการละเมิดเพียง
ครั้งเดียวนั้น ได้นำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทานภายหลังการละเมิดหลายครั้งนั้นนำ
ไปสู่ความชอบธรรม 17 เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนนั้นคนเดียว เป็นเหตุให้ความ
ตายครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว มากยิ่งกว่านั้นคนทั้งหลายที่รับพระคุณอันไพบูลย์
และรับของประทานแห่งความชอบธรรม ก็จะดำรงชีวิตและครอบครองโดยพระองค์
ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์) 18 ฉะนั้นการพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้งปวงเพราะการ
ละเมิดของคนๆเดียวฉันใด ความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียวก็นำของประทานแห่ง
พระคุณมาถึงทุกคนฉันนั้น คือความชอบธรรมแห่งชีวิต 19 เพราะว่าคนเป็นอันมากเป็น
คนบาปเพราะคนๆเดียวที่มิได้เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรมเพราะ
พระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังฉันนั้น 20 เมื่อมีพระราชบัญญัติก็ทำให้มีการละเมิดพระ
ราชบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่ง
ขึ้น 21 เพื่อว่าบาปได้ครอบงำทำให้ถึงซึ่งความตายฉันใด พระคุณก็ครอบงำด้วยความ
ชอบธรรมให้ถึงซึ่งชีวิตนิรันดร์ โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น

6

การตายฝ่ายความบาป แต่มีชีวิตฝ่ายพระคริสต์

1 ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะว่าอย่างไร ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณมีมากยิ่ง
ขึ้นหรือ 2 ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว จะมีชีวิตใน
บาปต่อไปอย่างไรได้ 3 ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซู
คริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในความตายของพระองค์ 4 เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับ
พระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้
ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระรัศมีของพระบิดาอย่างไร เราก็จะ
ได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น 5 เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในการ
ตายอย่างพระองค์ เราก็จะเป็นขึ้นมาอย่างพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย
6 เราทั้งหลายรู้แล้วว่า มนุษย์เก่าของเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาป
นั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป เพื่อเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป 7 เพราะว่าผู้ที่ตายแล้
วก็พ้นจากบาป 8 แต่ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์ เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์
ด้วย 9 เราทั้งหลายรู้อยู่ว่า พระคริสต์ที่ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วนั้นจะหา
ตายอีกไม่ ความตายหาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่ 10 ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น
พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปหนเดียว แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงมีชี
วิตเพื่อพระเจ้า

ทาสแห่งความชอบธรรม

11 เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่า ท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอ
ยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 12 เหตุฉะนั้นอย่าให้บาป
ครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น 13 อย่ายก
อวัยวะของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านแด่
พระเจ้า เหมือนหนึ่งคนที่เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะของท่านเป็น
เครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า 14 เพราะว่าบาปจะมีอำนาจเหนือท่านทั้ง
หลายต่อไปก็หามิได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ
15 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป เราจะทำบาปเพราะมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่

ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย 16 ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือ
ว่า ท่านจะยอมตัวรับใช้เชื่อฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือ
เป็นทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความ
ชอบธรรม 17 แต่จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป
แต่บัดนี้ท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่ท่าน 18 เมื่อท่านพ้นจากบาป
แล้ว ท่านก็ได้กลายเป็นทาสของความชอบธรรม 19 ข้าพเจ้ายกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด
เพราะเหตุเนื้อหนังของท่านอ่อนกำลัง เพราะท่านเคยให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของ
การโสโครกและของความชั่วช้าซ้อนชั่วช้าฉันใด บัดนี้ท่านจงให้อวัยวะของท่านเป็น
ทาสของความชอบธรรม เพื่อให้ถึงความบริสุทธิ์ฉันนั้น 20 เพราะเมื่อท่านทั้งหลายเป็น
ทาสของบาป ความชอบธรรมก็ไม่ได้ครอบครองท่าน 21 ขณะนั้นท่านได้ผลประโยชน์
อะไรในการเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ท่านทั้งหลายก็ละอาย ด้วยว่าที่สุดท้ายของการเหล่านั้นก็
คือความตาย 22 แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายพ้นจากการเป็นทาสของบาป และกลับมาเป็นผู้
รับใช้ของพระเจ้าแล้ว ผลที่ท่านได้รับก็คือความบริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์
23 เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิ
รันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

7

การยอมตามพระคริสต์อย่างไม่เลิกร้าง

1 พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่รู้หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้พระราชบัญญัติแล้ว) ว่าพระ
ราชบัญญัตินั้นมีอำนาจเหนือมนุษย์เฉพาะในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น 2 เพราะว่า ผู้
หญิงที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้นต้องอยู่ใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา แต่ถ้า
สามีตาย ผู้หญิงนั้นก็พ้นจากพระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา 3 ฉะนั้น ถ้า
ผู้หญิงนั้นไปแต่งงานกับชายอื่นในเมื่อสามียังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่าเป็นหญิงล่วง
ประเวณี แต่ถ้าสามีตายแล้ว นางก็พ้นจากพระราชบัญญัตินั้น แม้นางไปแต่งงานกับชา
ยอื่นก็หาผิดประเวณีไม่ 4 เช่นนั้นแหละ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้
ตายจากพระราชบัญญัติทางพระกายของพระคริสต์ด้วย เพื่อท่านจะตกเป็นของผู้อื่น
คือของพระองค์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว เพื่อเราทั้งหลายจะได้เกิดผลถวาย
แด่พระเจ้า 5 เพราะว่าเมื่อเราเคยมีชีวิตตามเนื้อหนัง ตัณหาชั่วซึ่งเป็นมาโดยพระราช
บัญญัติได้ทำให้อวัยวะของเราเกิดผลนำไปสู่ความตาย 6 แต่บัดนี้เราได้พ้นจากพระราช
บัญญัติ คือได้ตายจากพระราชบัญญัติที่ได้ผูกมัดเราไว้ เพื่อเราจะได้ไม่ประพฤติตาม
ตัวอักษรในประมวลพระราชบัญญัติเก่า แต่จะดำเนินชีวิตใหม่ตามลักษณะจิตวิญญาณ

พระราชบัญญัติชี้ว่าทุกคนต้องการความรอด

7 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ว่าพระราชบัญญัติคือบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้
เป็นเช่นนั้นเลย แต่ว่าถ้ามิใช่เพราะพระราชบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้จักบาป เพราะ
ว่าถ้าพระราชบัญญัติมิได้ห้ามว่า อย่าโลภ ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้ว่าอะไรคือความโลภ 8 แต่
ว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่อง ทำให้ตัณหาชั่วทุกอย่างเกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า
เพราะว่าถ้าไม่มีพระราชบัญญัติ บาปก็ตายเสียแล้ว 9 เพราะครั้งหนึ่งข้าพเจ้าดำรงชีวิต
อยู่โดยปราศจากพระราชบัญญัติ แต่เมื่อมีพระบัญญัติบาปก็กลับมีขึ้นอีกและข้าพเจ้าก็
ตาย 10 พระบัญญัตินั้นซึ่งมีขึ้นเพื่อให้มีชีวิต ข้าพเจ้าเห็นว่ากลับเป็นเหตุที่ทำให้ถึงความ
ตาย 11 เพราะว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่องทางล่อลวงข้าพเจ้า และประหาร

ข้าพเจ้าให้ตายด้วยพระบัญญัตินั้น 12 เหตุฉะนั้นพระราชบัญญัติจึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ และ
พระบัญญัติก็บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดี 13 ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลับทำให้ข้าพเจ้าต้องตาย
หรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย บาปต่างหาก คือบาปซึ่งอาศัยสิ่งที่ดีนั้นทำ
ให้ข้าพเจ้าต้องตาย เพื่อจะให้ปรากฏว่าบาปนั้นเป็นบาปจริงและโดยอาศัยพระบัญญัติ
นั้น บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งนัก 14 เพราะเรารู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็นโดยฝ่ายจิต
วิญญาณ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นแต่เนื้อหนังถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บาป

การต่อสู้กันระหว่างฝ่ายเนื้อหนังกับฝ่ายจิตวิญญาณ

15 ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้า
ปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น 16 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่
ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าพระราชบัญญัตินั้นดี 17 ฉะนั้นข้าพเจ้า
จึงมิใช่ผู้กระทำ แต่ว่าบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั่นเองเป็นผู้ทำ 18 ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่า
ในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย เพราะว่า
เจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะกระทำการดีนั้นข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่ 19 ด้วยว่าการ
ดีนั้นซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาทำ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้ามิได้ปรารถนา
ทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่ 20 ถ้าแม้ข้าพเจ้ายังทำสิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะทำ ก็ไม่ใช่ตัว
ข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ แต่บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั่นเองเป็นผู้กระทำ 21 ดังนั้นข้าพเจ้า
จึงเห็นว่าเป็นกฎอย่างหนึ่ง คือเมื่อใดข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่วก็ยังติดอยู่
ในตัวข้าพเจ้า 22 เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในพระราชบัญญั
ติของพระเจ้า 23 แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับ
กฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่ใต้บังคับกฎแห่งบาปซึ่งอยู่ในอวัยวะ
ของข้าพเจ้า 24 โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเข็ญใจจริง ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกาย
แห่งความตายนี้ได้ 25 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้
เป็นเจ้าของเรา ฉะนั้นทางด้านจิตใจข้าพเจ้ารับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้าน
ฝ่ายเนื้อหนังข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบาป

8

ไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์

1 เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่
ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ 2 เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่ง
ชีวิตในพระเยซูคริสต์ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย 3 เพราะสิ่งซึ่ง
พระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตร
ของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับ
โทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง 4 เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวก
เรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ

อยู่ฝ่ายพระวิญญาณหรืออยู่ฝ่ายเนื้อหนัง

5 เพราะว่า คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของเนื้อหนัง แต่
คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของพระวิญญาณ 6 ด้วยว่า
ซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนังก็คือความตาย และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและ

สันติสุข 7 เหตุว่าใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็เป็นศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ใต้
บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้
8 เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นทีชอบพระทัยพระเจ้าก็หามิได้ 9 ถ้า
พระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มิได้อยู่ฝ่ายเนื้อ
หนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็น
ของพระองค์ 10 และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะบาป
แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตเพราะความชอบธรรม 11 แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้
ทรงชุบให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรง
ชุบให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้กายซึ่งต้องตายของ
ท่าน เป็นขึ้นมาใหม่ด้วย โดยพระวิญญาณของพระองค์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย
12 ท่านพี่น้องทั้งหลาย เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายเป็นหนี้ แต่มิใช่เป็นหนี้ฝ่ายเนื้อหนังที่จะ
ดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง 13 เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนังแล้ว
ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญาณท่านได้ทำลายการของฝ่ายกายเสีย ท่านก็
จะดำรงชีวิตได้

ผู้เชื่อเป็นผู้รับมรดกร่วมกันกับพระคริสต์

14 ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตร
ของพระเจ้า 15 เหตุว่าท่านไม่ได้รับนิสัยอย่างทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่าน
ได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรซึ่งให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า อับบา คือ
พระบิดา 16 พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้ง
หลายเป็นบุตรของพระเจ้า 17 และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราก็เป็นทายาทคือเป็น
ทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ เมื่อเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมาน
ด้วยกันกับพระองค์นั้น ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้สง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย

ร่างกายที่ตายได้รอคอยสง่าราศีแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตาย

18 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไป
เปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยในเราทั้งหลาย 19 ด้วยว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว มีความ
เพียรคอยท่าปรารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ 20 เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่า
นั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระ
องค์ผู้ทรงบันดาลให้เข้าอยู่นั้นด้วยมีความหวังใจ 21 ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้รอด
จากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลาย
ของพระเจ้าด้วย 22 เรารู้อยู่ว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและผจญ
ความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้ 23 และไม่ใช่สรรพสิ่งทั้งปวงเท่านั้น
แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญาณ ตัวเราเองก็ยังคร่ำครวญคอย
จะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้ 24 เหตุว่าเราทั้งหลายรอดได้
เพราะความหวังใจ แต่ความหวังใจในสิ่งที่เราเห็นได้หาได้เป็นความหวังใจไม่ ด้วยว่า
ใครเล่าจะยังหวังในสิ่งที่เขาเห็น 25 แต่ถ้าเราทั้งหลายคอยหวังใจในสิ่งที่เรายังไม่ได้
เห็น เราจึงมีความเพียรคอยสิ่งนั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอธิษฐานเพื่อเราด้วยกันกับเรา

26 พระวิญญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วยเช่นกัน เพราะเราไม่รู้ว่าเรา
ควรจะอธิษฐานขอสิ่งใดอย่างไร แต่พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อเราด้วยความ

คร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้ 27 และพระองค์ ผู้ทรงตรวจค้นใจมนุษย์ ก็ทรงทราบ
ความหมายของพระวิญญาณ เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่
ชอบพระทัยพระเจ้า

ทรงเรียก ทรงประทานความรอด ทรงให้เป็นคนชอบธรรม ทรงประทานสง่าราศี
28 เรารู้ว่า พระเจ้าทรงร่วมมือกับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ ให้เกิดผลอันดีในทุก
สิ่ง คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ 29 เพราะว่าผู้
หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้นพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตามลักษณะ
พระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่
น้องเป็นอันมาก 30 ยิ่งกว่านั้นบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้นั้น พระองค์ได้ทรงเรียก
มาด้วย และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกมานั้น พระองค์ได้ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม
และผู้ที่พระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงโปรดให้มีสง่าราศีด้วย
31 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา 32 พระองค์
ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเรา
ทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันก
ับพระบุตรนั้นหรือ 33 ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ พระเจ้าทรงเป็น
ผู้ที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมแล้ว 34 ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรง
สิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์
ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย

ผู้เชื่อได้รับความรอดนิรันดร์
35 แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความ
ยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกันดารอาหาร หรือการเปลือยกาย
หรือการถูกโพยภัย หรือการถูกคมดาบหรือ 36 ตามที่เขียนไว้แล้วว่า เพราะเห็นแก่
พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับ
จะเอาไปฆ่า 37 แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้
ทรงรักเราทั้งหลาย 38 เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์
หรือผู้มีบรรดาศักดิ์ หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมี
ในภายหน้า 39 หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถ
กระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้
เป็นเจ้าของเราได้

9

ความห่วงใยของเปาโลที่มีต่อชาติอิสราเอล
1 ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา ใจสำนึกผิดชอบของ
ข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย 2 ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์
หนักและเสียใจเสมอมิได้ขาด 3 เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปให้
ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อ
หนัง 4 พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้าและสง่าราศี และ
บรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานพระราชบัญญัติ และการปรนนิบัติพระเจ้า
และพระสัญญาทั้งหลาย 5 ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเขาด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือ

กำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติของเขา พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะ
ทรงโปรดอวยพระพรเป็นนิตย์ เอเมน

มิใช่ชาวยิวจะอยู่ฝ่ายจิตวิญญาณทุกคน

6 แต่มิใช่ว่าพระวจนะของพระเจ้าได้ไร้ประโยชน์ไป เพราะว่าเขาทั้งหลายที่เกิดมา
จากอิสราเอลนั้นหาได้เป็นคนอิสราเอลแท้ทุกคนไม่ 7 และมิใช่ว่าทุกคนที่เป็นเชื้อสาย
ของอับราฮัมเป็นบุตรแท้ของท่าน แต่ว่า “เขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค”
8 คือว่าเขาเหล่านั้นที เป็นบุตรตามเนื้อหนังจะนับเป็นบุตรของพระเจ้าไม่ได้ แต่บุตร
แห่งพระสัญญานั้นจึงจะนับเป็นเชื้อสายได้ 9 เพราะพระวจนะแห่งพระสัญญามีว่าดังนี้
“คราวนี้เราจะมาและนางซาราห์จะมีบุตรชาย”

พระเจ้าทรงเลือกยาโคบ

10 และมิใช่เท่านั้น แต่ว่านางเรเบคาห์ก็ได้มีครรภ์กับชายคนหนึ่งด้วย คืออิสอัค
บรรพบุรุษของเรา 11 (แม้ก่อนบุตรนั้นบังเกิดมา และยังไม่ได้กระทำดีหรือชั่ว เพื่อ
พระดำริของพระเจ้าในการทรงเลือกนั้นจะตั้งมั่นคงอยู่ ไม่ใช่ตามการกระทำ แต่
ตามซึ่งพระองค์ทรงเรียก) 12 พระองค์จึงตรัสแก่นางนั้นว่า “พี่จะปรนนิบัติน้อง” 13
ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า “เราก็ยังรักยาโคบ แต่เราได้เกลียดเอซาว” 14 ถ้าเช่นนั้น
เราจะว่าอย่างไร พระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย
15 เพราะพระองค์ตรัสกับโมเสสว่า “เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็จะกรุณาผู้นั้น และ
เราประสงค์จะเมตตาผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น” 16 เพราะฉะนั้นจึงไม่ขึ้นแก่ความตั้งใจ
หรือการตะเกียกตะกายของเขา แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระกรุณา 17 เพราะ
มีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า “เพราะเหตุนี้เองเราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะ
แสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก”
18 เหตุฉะนั้นพระองค์จะทรงพระกรุณาแก่ผู้ใด ก็จะทรงพระกรุณาผู้นั้น และพระองค์
จะทรงให้ผู้ใดมีใจแข็งกระด้าง ก็จะทรงให้ผู้นั้นมีใจแข็งกระด้าง 19 แล้วท่านก็จะ
กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ถ้าเช่นนั้น ทำไมพระองค์จึงยังทรงติเตียน เพราะว่าผู้ใดจะขัดขืน
พระทัยของพระองค์ได้” 20 โอ มนุษย์เอ๋ย ดูก่อน ท่านคือผู้ใดเล่าซึ่งท่านจะโต้ตอบกับ
พระเจ้าได้ สิ่งซึ่งถูกทำขึ้นแล้วนั้นจะกลับว่าแก่ผู้ทำได้หรือว่า “ท่านได้กระทำข้าพเจ้า
อย่างนี้ทำไม” 21 ส่วนช่างปั้นหม้อ ไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาดินก้อนเดียวกันมาปั้นเป็นภาชนะอัน
มีเกียรติอันหนึ่ง และภาชนะอันไม่มีเกียรติอันหนึ่งหรือ 22 แล้วถ้าโดยทรงประสงค์จะ
สำแดงการลงพระอาชญา และทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏ พระเจ้าได้ทรงอด
กลั้นพระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น ที่เป็นภาชนะอันสมควรแก่พระอาชญา ซึ่งเตรียม
ไว้สำหรับความพินาศ 23 เพื่อจะได้ทรงสำแดงสง่าราศีอันอุดมของพระองค์แก่บรรดา
ผู้ที่เป็นภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนให้สมกับสง่าราศี
24 คือเราทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกมาแล้ว มิใช่จากยิวพวกเดียว แต่จากพวกต่าง
ชาติด้วย

มีชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่ที่จะได้รับความรอด

25 ดังที่พระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์โฮเชยาว่า “เราจะเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็น
ชนชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นชนชาติของเราไม่ และจะเรียกเขาว่าเป็นที่รัก
ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นที่รักไม่ 26 และต่อมาในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า “เจ้า
ทั้งหลายไม่ใช่ชนชาติของเรา” ในที่นั้นเองเขาจะได้ชื่อว่า เป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรง
พระชนม์อยู่” 27 และท่านอิสยาห์ได้ร้องประกาศเรื่องพวกอิสราเอลด้วยว่า “แม้พวกลู

กอิสราเอลจะมากเหมือนเม็ดทรายที่ทะเล แต่คนที่เหลืออยู่เท่านั้นจะรอด 28 ด้วยว่า
พระองค์จะทรงให้การนั้นสำเร็จ และจะให้สำเร็จโดยเร็วพลันในความชอบธรรม เพราะ
ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้การนั้นสำเร็จโดยเร็วพลันบนพิภพนี้ 29 และตามที่ท่าน
อิสยาห์ได้กล่าวไว้ก่อนว่า ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธามิได้ทรงเหลือเชื้อสายไว้
ให้เราบ้าง เราก็จะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์ 30 ถ้า
เช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร จะว่าพวกต่างชาติที่ไม่ได้ใฝ่หาความชอบธรรม ก็ยังได้รับ
ความชอบธรรมคือความชอบธรรมที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อ 31 แต่พวกอิสราเอลซึ่งใฝ่
หาพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ยังไม่ได้บรรลุตามพระราชบัญญัติแห่งความ
ชอบธรรมนั้น 32 เพราะอะไร เพราะเหตุที่เขามิได้แสวงหาโดยความเชื่อแต่แสวงหาโดย
การกระทำตามพระราชบัญญัติ เขาจึงสะดุดก้อนหินที่ให้สะดุดนั้น 33 ดังที่มีคำเขียนไว้
แล้วว่า จงดูเถิด เราได้วางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยนซึ่งจะทำให้สะดุด และหินก้อนหนึ่ง
ซึ่งจะทำให้ล้ม แต่ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย

10

ชนชาติอิสราเอลไม่รู้จักความชอบธรรม

1 พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวอนขอต่อพระเจ้า
เพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขารอด 2 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขามีความกระตือ
รือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่หาได้เป็นตามปัญญาไม่ 3 เพราะว่าเขาไม่รู้จักความ
ชอบธรรมของพระเจ้า แต่อุตส่าห์จะตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น เขาจึงไม่ได้ยอมอยู่
ในความชอบธรรมของพระเจ้า 4 เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญั
ติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม 5 โมเสสได้เขียนเรื่องความชอบธร
รมซึ่งมีพระราชบัญญัติเป็นมูลฐานว่า คนใดที่ประพฤติตามสิ่งเหล่านั้นจะได้ชีวิตโดย
การประพฤตินั้น

ความรอดที่ทรงให้แก่ทุกคนซึ่งเชื่อในพระคริสต์

6 แต่ความชอบธรรมที่มีความเชื่อเป็นมูลฐานว่าอย่างนี้ว่า อย่านึกในใจของตัวว่า
ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์ (คือจะเชิญพระคริสต์ลงมาจากเบื้องบน) 7 หรือ ใครจะลง
ไปยังที่ลึก (คือจะเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตายอีก) 8 แต่ความชอบธรรมนั้นว
่าอย่างไร ก็ว่า ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่าน อยู่ในปากของท่านและอยู่ในใจของท่าน คือ
คำแห่งความเชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น 9 คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่าน
ว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบ
พระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด 10 ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่
ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด 11 เพราะมีข้อพระคัมภีร์
ว่า ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย 12 เพราะว่าพวกยิวและพวก
กรีก ไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันของคนทั้งปวง
ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์ 13 เพราะว่า ผู้ใดที่จะร้อง
ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด

ความสำคัญของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

14 แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึง
พระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยิน

อย่างไรได้ 15 และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า “เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด” 16 แต่มิใช่ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า “พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย” 17 ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า 18 ข้าพเจ้าถามว่า “เขาทั้งหลายไม่ได้ยินหรือ” เขาได้ยินแล้วจริงๆ “เสียงของพวกเขากระจายออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำของพวกเขาประกาศออกไปถึงที่สุดปลายพิภพ” 19 ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พลอิสราเอลไม่เข้าใจหรือ” ตอนแรกโมเสสกล่าวว่า “เราจะให้เจ้าทั้งหลายอิจฉาผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ เราจะยั่วโทสะเจ้าด้วยประชาชาติที่เขลาชาติหนึ่ง” 20 แล้วอิสยาห์กล้ากล่าวว่า “คนเหล่านั้นที่มิได้แสวงหาเราได้พบเรา เราได้ปรากฏแก่คนที่มิได้ถามหาเรา” 21 แต่ท่านได้กล่าวถึงพวกอิสราเอลว่า “เรายื่นมือของเราออกตลอดวันต่อชนชาติหนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและดื้อรั้น”

11

ชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่จะได้รับความรอด

1 เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ” ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นตระกูลเบนยามิน 2 พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว ท่านไม่รู้เรื่องซึ่งเขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์กล่าวถึงท่านเอลียาห์หรือ ท่านได้กล่าวโทษพวกอิสราเอลต่อพระเจ้าว่า 3 “พระองค์เจ้าข้า พวกเขาได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ แท่นบูชาของพระองค์เขาก็ได้ขุดทำลายลงเสีย เหลืออยู่แต่ข้าพระองค์คนเดียวและเขาแสวงหาช่องทางที่จะประหารชีวิตของข้าพระองค์” 4 แล้วพระเจ้าทรงตอบท่านว่าอย่างไร ว่าดังนี้ “เราได้เหลือคนไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิได้คุกเข่าลงต่อรูปพระบาอัล” 5 เช่นนั้นแหละบัดนี้ก็ยังมีพวกที่เหลืออยู่ตามที่ได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ 6 แต่ถ้าเป็นทางพระคุณก็หาได้เป็นเพราะทางการกระทำไม่ ฉะนั้นแล้ว พระคุณก็ไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป แต่ถ้าเป็นทางการกระทำก็หาได้เป็นเพราะทางพระคุณไม่ ฉะนั้นแล้ว การกระทำก็ไม่เป็นการกระทำอีกต่อไป

ข่าวประเสริฐได้ไปยังคนต่างชาติ

7 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกอิสราเอลไม่พบสิ่งที่เขาแสวงหา แต่คนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้นั้นเป็นผู้ได้พบ และคนนอกนั้นก็มีใจแข็งกระด้างไป 8 (ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า “พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่เซื่องซึม ประทานตาที่มองไม่เห็น หูที่ฟังไม่ได้ยินให้แก่เขา) จนทุกวันนี้” 9 ดาวิดทรงกล่าวว่า “ขอให้สำรับของเขากลายเป็นบ่วงแร้วและเครื่องดัก และเป็นสิ่งให้สะดุด และเป็นสิ่งสนองเขา 10 ขอให้ตาของเขามืดไปเพื่อเขาจะได้มองไม่เห็น และให้หลังของเขางอค่อมตลอดไป” 11 ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พวกอิสราเอลสะดุดจนหกล้มทีเดียวหรือ” ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่การที่เขาละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ความรอดแผ่มาถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้พวกอิสราเอลมีใจมานะขึ้น 12 แต่ถ้าการที่พวกอิสราเอลละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ทั้งโลกบริบูรณ์ และถ้าการพ่ายแพ้ของเขาเป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์ เขาจะยิ่งบริบูรณ์มากสักเท่าใด

คนต่างชาติควรที่จะรับฟังคำเตือนนั้น

13 แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครสาวกมายัง
พวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า

ชาวอิสราเอลจะได้กลับคืนดีกับพระเจ้าอีก

14 เพื่อด้วยวิธีใดก็ตามข้าพเจ้าจะได้เร้าใจพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าให้เขาเอา
อย่าง เพื่อให้เขารอดได้บ้าง 15 เพราะว่า ถ้าการที่พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าถูกพระเจ้า
ทรงทอดทิ้งเสียแล้วเป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับคืนดีกับพระองค์ การที่พระองค์ทรงรับ
เขากลับมาอีกนั้น ก็เป็นอย่างไร ก็เป็นเหมือนกับว่าเขาได้ตายไปแล้วและกลับฟื้นขึ้น
ใหม่ 16 เพราะถ้าแป้งก้อนแรกบริสุทธิ์ ทั้งอ่างก็บริสุทธิ์ด้วย และถ้ารากบริสุทธิ์ กิ่ง
ทั้งหมดก็บริสุทธิ์ด้วย 17 แต่ถ้าทรงหักกิ่งบางกิ่งออกเสียแล้ว และได้ทรงนำท่านผู้เป็
นกิ่งมะกอกป่ามาต่อกิ่งไว้แทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้เข้าเป็นส่วนได้รับน้ำเลี้ยงจากราก
ต้นมะกอกเทศ 18 ท่านก็อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น แต่ถ้าท่านอวดดี ใช่ว่าท่านได้เลี้ยง
รากนั้นก็หาไม่ แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน 19 ท่านอาจจะแย้งว่า “กิ่งเหล่านั้นได้ทรงหัก
ออกเสียแล้วก็เพื่อจะได้ต่อกิ่งข้าไว้” 20 ถูกแล้ว เขาถูกหักออกก็เพราะเขาไม่เชื่อ แต่
ที่ท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่าเย่อหยิ่งไปเลย แต่จงเกรงกลัว 21 เพราะว่าถ้า
พระเจ้ามิได้ทรงงดโทษกิ่งเหล่านั้นทีเป็นกิ่งเดิม ก็เกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงดโทษท่าน
เหมือนกัน 22 เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูทั้งพระกรุณาและความเข้มงวดของพระเจ้า กับ
คนเหล่านั้นทีหลงผิดไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำหรับท่านก็ทรงพระกรุณา ถ้าท่านจะดำรง
อยู่ในพระกรุณาของพระองค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดออกเสียด้วย 23 ส่วนเขา
ทั้งหลายด้วย ถ้าเขาไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป เขาก็จะได้รับการต่อกิ่งเข้าไป
ใหม่ เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะทรงให้เขาต่อกิ่งเข้าอีกได้ 24 เพราะว่าถ้าพระเจ้า
ทรงตัดท่านออกจากต้นมะกอกป่าซึ่งเป็นต้นไม้ตามธรรมชาติ และทรงนำมาต่อกิ่งกับ
ต้นมะกอกเทศพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติของมันแล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นกิ่ง
เดิมมาต่อกิ่งเข้ากับต้นของมันเอง ก็จะง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 25 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้ง
หลาย ข้าพเจ้าไม่อยากให้ท่านทั้งหลายเขลาในข้อความลึกลับนี้ เกลือกว่าท่านจะอวดรู้
คือเรื่องที่บางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามา
ครบจำนวน 26 และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด ตามที่มีคำ
เขียนไว้แล้วว่า “พระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดอธรรม
ให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ 27 นี่แหละเป็นพันธสัญญาของเรากับเขาทั้งหลาย เมื่อเราจะ
ยกโทษบาปของเขา” 28 ในเรื่องข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรูเพื่อประโยชน์
ของพวกท่าน แต่ถ้าว่าตามที่ได้ทรงเลือกไว้ เขาทั้งหลายก็เป็นทีรักเนื่องจากบรรพบุรุษ
ของเขา 29 เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัยในการที่ได้ทรงให้ของประทานและ
ทรงเรียกไว้ 30 ท่านทั้งหลายเมื่อก่อนมิได้เชื่อพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระกรุณาเพราะ
ความไม่เชื่อของพวกเขาเหล่านั้นฉันใด 31 บัดนี้เขาเหล่านั้นก็มิได้เชื่อ เพื่อว่าเขาจะได้
รับพระกรุณาโดยพระกรุณาที่ได้ประทานแก่ท่านทั้งหลายฉันนั้น 32 เพราะว่าพระเจ้า
ทรงปล่อยให้คนทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระกรุณาแก่เขาทั้ง
หลายทุกคน 33 โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้นล้ำลึกเท่าใด คำตัดสิน
ของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้ 34
เพราะว่า “ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือใครเล่าเป็นทีปรึกษาพระองค์”
35 หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องประทานตอบแทนให้

แก่เขา 36 เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอสง่าราศี
จงมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน

12

ร่างกายของคริสเตียนเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต

1 พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึง
วิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริ
สุทธิ์ และเป็นทีพอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของท่านทั้งหลาย
2 อย่าทำตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้
ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นทีชอบพระทัย และอะไรดียอดเยี่ยม

คริสเตียนทุกคนเป็นอวัยวะของร่างกายเดียวกัน

3 ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคน โดยพระคุณซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้า
แล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินทีตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ถ่อมสุขุมสมกับขนาดความ
เชื่อที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์ทุกคน 4 เพราะว่าในร่างกายอันเดียวนั้น
เรามีอวัยวะหลายอย่าง และอวัยวะนั้นๆมิได้มีหน้าที่เหมือนกันฉันใด 5 พวกเราผู้เป็น
หลายคนยังเป็นกายอันเดียวในพระคริสต์ และเป็นอวัยวะแก่กันและกันฉันนั้น 6 และเรา
ทุกคนมีของประทานที่ต่างกันตามพระคุณที่ได้ทรงประทานให้แก่เรา คือถ้าเป็นการ
พยากรณ์ ก็จงพยากรณ์ตามกำลังของความเชื่อ 7 ถ้าเป็นการปรนนิบัติก็จงปรนนิบัติ
ถ้าเป็นการสั่งสอนก็จงสั่งสอน 8 ถ้าเป็นการเตือนสติก็จงเตือนสติ ถ้าเป็นการบริจาคก็
จงให้โดยเต็มใจ ผู้ที่ครอบครองก็จงครอบครองด้วยเอาใจใส่ ผู้ที่แสดงความเมตตาก็
จงแสดงด้วยใจยินดี

คริสเตียนมีความรักและสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน

9 จงให้ความรักปราศจากมารยา จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี 10 จงรักกัน
ฉันพี่น้อง ส่วนการที่ให้เกียรติแก่กันและกันนั้น จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว 11 อย่าเกียจคร้าน
ในการงาน จงมีจิตใจกระตือรือร้น จงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า 12 จงชื่นชมยินดีใน
ความหวัง จงอดทนต่อความยากลำบาก จงขะมักเขม้นอธิษฐาน 13 จงช่วยวิสุทธิชนเมื่อ
เขาขัดสน จงมีน้ำใจอัธยาศัยไมตรี 14 จงอวยพรแก่คนทีข่มเหงท่าน จงอวยพร อย่าแช่
งด่าเลย 15 จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความชื่นชมยินดี จงร้องไห้กับผู้ที่ร้องไห้ 16 จงเป็นน้ำ
หนึ่งใจเดียวกัน อย่าใฝ่สูง แต่จงถ่อมใจลงมาหาคนที่ต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวฉลาด

การปฏิบัติต่อบุคคลภายนอก

17 อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย แต่จงมุ่งกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ในสายตา
ของคนทั้งปวง 18 ถ้าเป็นได้คือเรื่องที่ขึ้นอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน
19 ท่านผู้เป็นทีรักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้า
จะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า การแก้
แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง 20 เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหาร
เขารับประทาน ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการสุมถ่าน
ที่ลุกโพลงไว้บนศีรษะของเขา 21 อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้ แต่จงชนะความชั่วด้วย
ความดี

13

คริสเตียนจงยอมอยู่ใต้การปกครองของผู้มีอำนาจ

1 ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจ เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่มิได้มาจาก
พระเจ้า และผู้ที่ทรงอำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น 2 เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ขัดขืน
อำนาจนั้นก็ขัดขืนผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น และผู้ที่ขัดขืนนั้นจะนำพระอาชญามา
สู่ตนเอง 3 เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นไม่น่ากลัวเลยสำหรับคนที่ทำความดี แต่ว่าเป็นที
่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความชั่ว ท่านไม่อยากจะกลัวผู้มีอำนาจหรือ ถ้าเช่นนั้นก็จง
ประพฤติแต่ความดี แล้วท่านจะได้รับการสรรเสริญจากผู้มีอำนาจนั้น 4 เพราะว่าผู้
ครอบครองนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อให้ประโยชน์แก่ท่าน แต่ถ้าท่านทำการชั่
วก็จงกลัวเถิด เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้เฉยๆไม่ ท่านเป็นผู้รับใช้ของ
พระเจ้า จะเป็นผู้ลงพระอาชญาแทนพระเจ้าแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่ว 5 เหตุฉะนั้นท่าน
จะต้องอยู่ในบังคับบัญชา มิใช่เพราะเกรงพระอาชญาสิ่งเดียว แต่เพราะจิตที่สำนึกผิด
และชอบด้วย 6 เพราะเหตุผลอันเดียวกันท่านจึงได้เสียส่วยสาอากรด้วย เพราะว่าผู้มี
อำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่นี้อยู่ 7 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจง
ให้แก่ทุกคนตามที่เขาควรจะได้รับ ส่วยอากรควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ภาษีควร
จะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ความยำเกรงควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น เกียรติยศควร
จะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น

เราจะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง ได้อย่างไร

8 อย่าเป็นหนี้อะไรใคร นอกจากความรักซึ่งมีต่อกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่นก็ทำให้
พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว 9 พระบัญญัติกล่าวว่า อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา อย่าฆ่า
คน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าโลภ ทั้งพระบัญญัติอื่นๆก็รวมอยู่ในข้อนี้คือ
ท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง 10 ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านเลย เหตุ
ฉะนั้นความรักจึงเป็นทีให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว 11 นอกจากนี้ท่านควรจะรู้กาล
สมัยว่า บัดนี้เป็นเวลาที่เราควรจะตื่นจากหลับแล้ว เพราะว่าเวลาที่เราจะรอดนั้นใกล้
กว่าเวลาที่เราได้เริ่มเชื่อนั้น 12 กลางคืนล่วงไปมากแล้ว และรุ่งเช้าก็ใกล้เข้ามา เหตุ
ฉะนั้นเราจงเลิกการกระทำของความมืด และจงสวมเครื่องอาวุธของความสว่าง 13 เรา
จงดำเนินชีวิตให้เหมาะสมกับเวลากลางวัน มิใช่เลี้ยงเสพสุราเมามาย มิใช่หยาบโลน
ลามก มิใช่วิวาทริษยากัน 14 แต่ท่านทั้งหลายจงประดับตัวด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า และ
อย่าจัดเตรียมอะไรไว้บำเรอเนื้อหนัง เพื่อจะให้สำเร็จตามความปรารถนาของเนื้อหนัง
นั้น

14

ความรักของคริสเตียนคือต้องยอมทนต่อผู้ที่มีธรรมเนียมต่างกัน

1 ส่วนคนที่ยังอ่อนในความเชื่อนั้น จงรับเขาไว้ แต่มิใช่เพื่อให้โต้เถียงกันในเรื่อง
ความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น 2 คนหนึ่งถือว่าจะกินอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่อีกคนหนึ่งที่ยังอ
่อนในความเชื่ออยู่ก็กินแต่ผักเท่านั้น 3 อย่าให้คนทีกินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่า
ให้คนทีมิได้กินกล่าวโทษคนที่ได้กิน เหตุว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเขาไว้แล้ว 4 ท่าน
เป็นใครเล่าจึงกล่าวโทษผู้รับใช้ของคนอื่น ผู้รับใช้คนนั้นจะได้ดีหรือจะล่มจมก็สุดแล้ว
แต่นายของเขา และเขาก็จะได้ดีแน่นอน เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้เขาได้ดี

ได้ 5 คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือว่าทุกวันเหมือนกัน ขอให้
ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด 6 ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์
พระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่ไม่ถือวันก็ไม่ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่กินก็
กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาขอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่มิได้กิ
นก็มิได้กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และยังขอบพระคุณพระเจ้า 7 เพราะ
ในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว
8 ถ้าเรามีชีวิตอยู่ก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเราตายก็ตายเพื่อองค์พระผู้
เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าเรามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม เราก็เป็นคนขององค์พระผู้เป็น
เจ้า 9 เพราะเหตุนี้เองพระคริสต์จึงได้ทรงสิ้นพระชนม์และได้ทรงเป็นขึ้นมาและทรง
พระชนม์อีก เพื่อจะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทั้งคนตายและคนเป็น 10 แต่ตัวท่าน
เล่า เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุไฉนท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของ
ท่าน เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ 11 เพราะมีคำ
เขียนไว้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่ฉันใด หัวเข่าทุกหัวเข่าจะต้อง
คุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า 12 ฉะนั้นเราทุกคนจะ
ต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า

เพราะเห็นแก่ความรักคริสเตียนจึงยอมชนะตนเอง

13 ดังนั้นเราอย่ากล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดสินใจเสียดีกว่า คืออย่าให้ผู้
หนึ่งผู้ใดวางสิ่งซึ่งให้สะดุด หรือสิ่งซึ่งเป็นเหตุให้ล้มลงไว้ต่อหน้าพี่น้อง 14 ข้าพเจ้ารู้
และปลงใจเชื่อเป็นแน่ในองค์พระเยซูเจ้าว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวเอง
เลย แต่ถ้าผู้ใดถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน สิ่งนั้นก็เป็นมลทินสำหรับคนนั้น 15 แต่ถ้าพี่น้อง
ของท่านไม่สบายใจเพราะอาหารที่ท่านกิน ท่านก็ไม่ได้ดำเนินตามทางแห่งความรัก
เสียแล้ว พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้คนนั้นพินาศเพราะอาหารที่ท่าน
กินเลย 16 ฉะนั้นอย่าให้การดีของท่านเป็นที่ให้เขาติเตียนได้ 17 เพราะว่าอาณาจักร
ของพระเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความ
ชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ 18 ผู้ที่ปรนนิบัติพระคริสต์ในการเหล่านั้นก็เป็นที่พอ
พระทัยพระเจ้า และเป็นที่พอใจของมนุษย์ด้วย 19 เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งกระทำในสิ่งซึ่ง
ทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน และสิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้เกิดความเจริญแก่กันและ
กัน 20 อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่างปราศจากมลทิ
นก็จริง แต่ผู้ใดที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นหลงผิด ก็มีความผิดด้วย 21 เป็นการดีที่
จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มน้ำองุ่นหรือทำสิ่งใดๆที่เป็นเหตุให้พี่น้องสะดุด หรือสะดุดใจ
หรือทำให้อ่อนกำลัง 22 ท่านมีความเชื่อหรือ จงยึดไว้ให้มั่นต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้ใด
ไม่มีเหตุที่จะติเตียนตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้นก็เป็นสุข 23 แต่ผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น
ถ้าเขากินก็จะถูกลงพระอาชญา เพราะเขามิได้กินด้วยความเชื่อ ทั้งนี้เพราะการกระทำ
ใดๆก็ตามที่มิได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น

15

จงอดทนในการประพฤติต่อพี่น้องที่อ่อนในความเชื่อ

1 พวกเราที่มีความเชื่อเข้มแข็งควรจะอดทนในข้อเคร่งหยุมๆหยิมๆของคนที่อ่อน
ในความเชื่อ และไม่ควรกระทำสิ่งใดตามความพอใจของตัวเอง 2 เราทุกคนจงกระทำ

ให้เพื่อนบ้านพอใจ เพื่อนำประโยชน์และความเจริญมาให้เขา 3 เพราะว่าพระคริสต์ก็
มิได้ทรงกระทำสิ่งที่พอพระทัยพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า คำพูดเยาะเย้ยของ
บรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์

คริสเตียนจงยอมรับซึ่งกันและกัน
4 เพราะว่าสิ่งที่เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้นก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อเราจะได้มี
ความหวังโดยความเพียรและความชูใจด้วยพระคัมภีร์ 5 ขอพระเจ้าแห่งความเพียรและ
ความชูใจทรงโปรดช่วยให้ท่านมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันตามอย่างพระเยซูคริสต์ 6 เพื่อท่าน
ทั้งหลายจะได้มีใจและปากพร้อมเพรียงกันสรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระ
เยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 7 เหตุฉะนั้นจงต้อนรับกันและกัน เช่นเดียวกับที่
พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับเราทั้งหลายเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า 8 บัดนี้ข้าพเจ้าขอบ
อกว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้สำหรับพวกที่เข้าสุหนัตในเรื่องเกี่ยวกับความ
จริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้ง
หลาย 9 และเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติยศแด่พระเจ้าเพราะพระเมตตาของ
พระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอสรรเสริญพระองค์
ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ 10 และ
มีคำกล่าวอีกว่า ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์
11 แล้วยังมีคำกล่าวอีกว่า ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด
และให้ชนชาติทั้งหลายยกย่องพระองค์ 12 และอิสยาห์กล่าวอีกว่า รากแห่งเจสซีจะ
มา คือผู้จะทรงบังเกิดมาครอบครองบรรดาประชาชาติ ประชาชาติทั้งหลายจะวางใจ
ในพระองค์ 13 ขอพระเจ้าแห่งความหวังทรงโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชม
ยินดีและสันติสุขในความเชื่อ เพื่อท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ 14 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านบริบูรณ์ด้วยการ
ดีและเปี่ยมด้วยความรู้ทุกอย่าง สามารถเตือนสติกันและกันได้ด้วย

การรับใช้ของเปาโลและแผนการเดินทาง
15 แต่พี่น้องทั้งหลาย การที่ข้าพเจ้ากล้าเขียนบางเรื่องถึงท่านเพื่อเตือนความจำของ
ท่าน ก็เพราะเหตุพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า 16 เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็น
ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ โดยรับใช้ฝ่ายข่าวประเสริฐของพระเจ้า
เพื่อการถวายพวกต่างชาติทั้งหลายนั้นจะได้เป็นทีชอบพระทัย คือเป็นทีแยกตั้งไว้โดย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ 17 เหตุฉะนั้นในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้ามีสิงที่จะอวดได้ฝ่ายพระ
ราชกิจของพระเจ้า 18 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กล้าจะอ้างสิ่งใดนอกจากสิ่งซึ่งพระคริสต์
ได้ทรงกระทำ โดยทรงใช้ข้าพเจ้าทางคำสอนและกิจการ เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อ
ฟัง 19 คือด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณ
ของพระเจ้า จนข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างถ้วนถี่ ตั้งแต่กรุ
งเยรูซาเล็มอ้อมไปยังเมืองอิลลีริคุม 20 อันทีจริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้อย่างนี้ว่า จะ
ประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้า
จะได้ไม่ก่อขึ้นบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว 21 ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า คนที่ไม่
เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็น และคนที่ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ 22 นี่
คือเหตุที่ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ไม่ให้มาหาท่าน 23 แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าไม่มีกิจที่จะต้องอยู่
ในแว่นแคว้นเหล่านี้ต่อไป ข้าพเจ้ามีความปรารถนาหลายปีแล้วที่จะมาหาท่าน 24 เมื่อ
ข้าพเจ้าจะไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะแวะมาหาท่านทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าหวังว่า

จะได้พบท่านขณะที่ไปตามทางนั้น และเมื่อได้รับความบันเทิงใจกับท่านทั้งหลายบ้าง
แล้ว ข้าพเจ้าจะได้ลาท่านไปตามทาง 25 ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อ
ช่วยสงเคราะห์วิสุทธิชน 26 เพราะว่าพวกศิษย์ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคายา
เห็นชอบที่จะถวายทรัพย์ ส่งไปให้แก่วิสุทธิชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม 27 พวกศิษย์
เหล่านั้นพอใจที่จะทำเช่นนั้นจริงๆและพวกเขาก็เป็นหนี้วิสุทธิชนเหล่านั้นด้วย เพราะ
ว่าถ้าเขาได้รับคนต่างชาติเข้าส่วนในการฝ่ายจิตวิญญาณ ก็เป็นการสมควรที่พวกต่าง
ชาตินั้นจะได้ปรนนิบัติศิษย์เหล่านั้นด้วยสิ่งของฝ่ายเนื้อหนัง 28 เหตุฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้า
ไปส่งผลทานนั้นมอบให้แก่พวกเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไปประเทศสเปน
ผ่านตำบลที่ท่านอยู่นั้น 29 และข้าพเจ้ารู้แน่ว่าเมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมา
พร้อมด้วยพระพรอันบริบูรณ์ของข่าวประเสริฐแห่งพระคริสต์ 30 พี่น้องทั้งหลาย โดย
เห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้าและโดยเห็นแก่ความรักของพระวิญญาณ ข้าพเจ้าจึงวิงวอน
ขอให้ท่านช่วยอธิษฐานพระเจ้าด้วยใจร้อนรนเพื่อข้าพเจ้า 31 เพื่อให้ข้าพเจ้าพ้นจาก
มือคนในประเทศยูเดียที่ไม่เชื่อ และเพื่อให้การปรนนิบัติเนื่องด้วยผลทานซึ่งข้าพเจ้า
นำไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นที่พอใจของวิสุทธิชน 32 เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาท่านตาม
ชอบพระทัยพระเจ้า ด้วยความชื่นชมยินดีและมีความเบิกบานแจ่มใสที่ได้พบท่าน 33
บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขจงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

16

การทักทายต่อเพื่อนคริสเตียนที่รักยิ่ง

1 ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาวของเราไว้กับท่าน คือเฟบีผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่
เมืองเคนเครีย 2 ขอท่านรับนางไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าตามสมควรแก่วิสุทธิชน และขอ
ให้ท่านช่วยนางในทุกสิ่งที่นางต้องการ เพราะนางได้ช่วยสงเคราะห์คนหลายคนรวมทั้ง
ข้าพเจ้าด้วย 3 ขอฝากความคิดถึงมายังปริสสิลลาและอาควิลลา ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า
ในพระเยซูคริสต์ 4 ผู้ซึ่งได้ยอมพลีชีวิตของเขาเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
ขอขอบคุณเขาทั้งสองและมิใช่ข้าพเจ้าคนเดียว แต่คริสตจักรทุกแห่งของพวกต่าง
ชาติก็ขอบคุณเขาด้วย 5 และขอฝากความคิดถึงมายังคริสตจักรที่อยู่ในบ้านเขาด้วย
ขอฝากความคิดถึงมายังเอเปเนทัสที่รักของข้าพเจ้า ผู้เป็นคนแรกที่เข้ามาเชื่อในพระ
คริสต์ในแคว้นอาคายา 6 ขอฝากความคิดถึงมายังมารีย์ผู้ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อ
เราทั้งหลาย 7 ขอฝากความคิดถึงมายังอันโดรนิคัสกับยูนีอัสผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า
และได้ถูกจองจำร่วมกับข้าพเจ้า เขาเป็นคนมีชื่อเสียงดีในหมู่อัครสาวก ทั้งได้อยู่ใน
พระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย 8 ขอฝากความคิดถึงมายังอัมพลีอัสที่รักของข้าพเจ้าใน
องค์พระผู้เป็นเจ้า 9 ขอฝากความคิดถึงมายังอูรบานัสผู้ร่วมงานกับเราในพระคริสต์
และมายังสทาคิสที่รักของข้าพเจ้า 10 ขอฝากความคิดถึงมายังอาเปลเลสผู้เป็นที่พอ
พระทัยของพระคริสต์ ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนของอาริสโทบูลัส 11 ขอ
ฝากความคิดถึงมายังเฮโรดิโอนญาติของข้าพเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัว
เรือนนารซิสสัสที่อยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า 12 ขอฝากความคิดถึงมายังตรีเฟนาและตรี
โฟสาผู้ปฏิบัติงานในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังเปอร์ซิสที่รักผู้
ได้ปฏิบัติงานมากมายฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า 13 ขอฝากความคิดถึงมายังรูฟัสผู้ที่ทรง
เลือกไว้ในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า และมารดาของเขาและมารดาข้าพเจ้าด้วย 14 ขอ
ฝากความคิดถึงมายังอาสินครีทัส ฟเลโกน เฮอร์เมส ปัทโรบัส เฮอร์มาส และบรรดาพี่
น้องที่อยู่กับเขาเหล่านั้น 15 ขอฝากความคิดถึงมายังฟีโลโลกัส ยูเลีย และเนเรอัสกับน

้องสาวของเขาและโอลิมปัสกับบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่กับคนเหล่านั้น 16 จงต้อนรับกัน
ด้วยธรรมเนียมจุบอันบริสุทธิ์ บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ขอฝากความคิดถึงมายัง
ท่านทั้งหลายด้วย 17 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนท่าน ให้สังเกตดูคนเหล่านั้นที
่ก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันและทำให้คนอื่นหลงไป ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลาย
ได้เรียนมา จงเมินหน้าจากคนเหล่านั้น 18 เพราะว่าคนเหล่านั้นไม่ได้ปรนนิบัติพระเยซู
คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ได้ปรนนิบัติท้องของตัวเอง และได้ล่อลวงคนซื่อให้
หลงด้วยคำดีคำอ่อนหวาน 19 การซึ่งท่านทั้งหลายได้เชื่อฟังก็เลื่องลือไปถึงคนทั้งปวง
แล้ว ข้าพเจ้าจึงมีความยินดีเพราะท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเป็นคน
ฉลาดฝ่ายการดี และให้เป็นคนโง่ฝ่ายการชั่ว 20 ไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงปราบ
ซาตานให้ยับเยินลงใต้ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลาย ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน 21 ทิโมธีผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า ลูสิอัส
ยาโสน และโสสิปาเทอร์ บรรดาญาติของข้าพเจ้า ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย
22 ข้าพเจ้าเทอร์ทีอัส ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายใน
องค์พระผู้เป็นเจ้า 23 กายอัสเจ้าของบ้านผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า และเป็นผู้บำรุงคริสตจักร
ทั้งหมดฝากความคิดถึงมายังท่าน เอรัสทัสสมุหบัญชีของเมือง และควารทัสซึ่งเป็นพี่
น้องฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย 24 ขอพระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น
เจ้าของเรา จงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน 25 บัดนี้จงถวายพระเกียรติแด่พระองค์
ผู้ทรงฤทธิ์สามารถให้ท่านทั้งหลายตั้งมั่นคง ตามข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศ
นั้น และตามที่ได้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ ตามการเปิดเผยข้อความอันลึกลับซึ่งได้
ปิดบังไว้ตั้งแต่สร้างโลก 26 แต่มาบัดนี้ได้เปิดเผยให้ปรากฏแล้ว และโดยพระคัมภีร์ของ
พวกศาสดาพยากรณ์ ตามซึ่งพระเจ้าผู้ทรงดำรงถาวรได้ทรงบัญญัติไว้ ได้เปิดเผยออก
ให้ประชาชาติทั้งปวงเห็นแจ้งเพื่อเขาจะได้เชื่อ 27 โดยพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีมีแด่
พระเจ้าผู้ทรงสัพพัญญูแต่องค์เดียว สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน [เขียนถึงชาวโรมจากเมือง
โครินธ์ และส่งโดยเฟบี ผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเครีย

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
1 โครินธ์

เปาโลได้ประกาศที่เมืองโครินธ์เป็นเวลา 18 เดือน และได้ตั้งคริสตจักรที่นั่น ท่านได้ไปเยี่ยมพวกเขา เป็นครั้งที่สาม (2 คร 13:1) เปาโลได้เขียนหนังสือ 1 โครินธ์จากเมืองเอเฟซัสในต้นปีค.ศ. 57 ก่อนเทศกาลเพ็นเทคศเต (1 คร 16:8)

เมืองโครินธ์อยู่ทางทิศตะวันตกจากกรุงเอเธนส์ประมาณ 80 กิโลเมตร ในสมัยเปาโลเมืองโครินธ์มีพลเมืองประมาณ 400,000 คน และเป็นเมืองอันดับที่ 4 ในอาณาจักรโรมันและเป็นศูนย์กลางสำหรับการนมัสการรูปเคารพ หลังจากที่เปาโลไปตั้งคริสตจักรที่ เมืองโครินธ์แล้ว ท่านได้ไปอยู่ที่เมืองเอเฟซัสเป็นเวลา 2 หรือ 3 ปี

ขณะที่เปาโลอยู่ที่เมืองเอเฟซัส มีผู้อาวุโสบางคนจากคริสตจักรเมืองโครินธ์ได้ไปหาท่าน และเล่าให้ท่านฟังถึงปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

จดหมายฉบับนี้ส่วนใหญ่เกี่ยวกับปัญหาในชีวิตคริสเตียนและปัญหาในคริสตจักรท้องถิ่นคือ การแตกแยกกัน การฟ้องกันทีศาล การรับประทานอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพแล้ว การรับพิธีศีลมหาสนิท ผู้สอนเท็จ การสมรสและการหย่าร้างกัน การพูดภาษาต่างๆและการเป็นขึ้นมาจากความตาย

จดหมายฉบับนี้มีสาระที่สำคัญ 3 ประการคือ คำสอนว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า (2:9-14) คำสอนเกี่ยวกับความรัก (13) และคำสอนเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตาย (15)

ผู้รับใช้ที่รับการแยกตั้งไว้ และบุตรของพระเจ้าเป็นนิตย์

1 เปาโล ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระ
ประสงค์ของพระเจ้า และโสสเธเนสผู้เป็นพี่น้องของเรา 2 เรียน คริสตจักรของพระเจ้า
ที่เมืองโครินธ์ผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียก
ให้เป็นวิสุทธิชน ด้วยกันกับคนทั้งปวงในทุกตำบลที่ออกพระนามพระเยซูคริสต์องค์
พระผู้เป็นเจ้าของเราและของเขา 3 ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของ
เราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด 4 ข้าพเจ้าขอบพระคุณ
พระเจ้าของข้าพเจ้าในเรื่องท่านทั้งหลายเสมอ เพราะพระคุณของพระเจ้าซึ่งทรง
ประทานแก่ท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์ 5 เพราะท่านทั้งหลายพรั่งพร้อมด้วยทุก
สิ่งทุกอย่างโดยพระองค์ คือพร้อมด้วยวาจาและความรู้ทุกอย่าง 6 ด้วยว่าพยานเรื่อง
พระคริสต์นั้นเป็นที่รับรองแน่นอนในพวกท่านแล้ว 7 เพื่อว่าท่านทั้งหลายจึงมิได้ขาด
ของประทานเลย ในขณะที่ท่านรอคอยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น
เจ้าของเรา 8 พระองค์จะทรงให้ท่านมั่นคงอยู่จนถึงที่สุด เพื่อให้ท่านปราศจากที่ติใน
วันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 9 พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์ได้ทรง
เรียกท่านให้สัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น
เจ้าของเรา

การแตกแยกในคริสตจักร

10 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้
เป็นเจ้าของเรา ขอให้ท่านเห็นพร้อมกันในทางวาจา และไม่มีการแตกแยกกันระหว่าง

พวกท่าน แต่ขอให้ท่านเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในทางความคิดและตัดสินอย่างเดียวกัน
11 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า คนในครอบครัวของนางคะโลเอได้เล่าเรื่องของท่าน
ให้ข้าพเจ้าฟังว่า เกิดมีการทุ่มเถียงกันในระหว่างพวกท่าน 12 ข้าพเจ้าจึงหมายความ
ว่า พวกท่านต่างก็กล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เปาโล หรือ ข้าพเจ้าเป็นศิษย์อปอลโล
หรือ ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เคฟาส หรือ ข้าพเจ้าเป็นศิษย์พระคริสต์ 13 พระคริสต์แบ่
งออกเป็นหลายองค์แล้วหรือ เขาได้ตรึงเปาโลเพื่อท่านทั้งหลายหรือ ท่านได้รับบัพติศ
มาในนามของเปาโลหรือ 14 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมา
แก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน เว้นแต่คริสปัสและกายอัส 15 ดังนั้น จึงไม่มีผู้ใดกล่าวได้ว่า
ข้าพเจ้าได้ทำพิธีบัพติศมาในนามของข้าพเจ้าเอง 16 ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ครอบ
ครัวของสเทฟานัสด้วย แต่นอกจากคนเหล่านั้นแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าข้าพเจ้าได้ให้
บัพติศมาแก่ผู้ใดอีกบ้าง 17 เพราะว่าพระคริสต์มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขารับบัพ
ติศมา แต่เพื่อให้ประกาศข่าวประเสริฐ แต่มิใช่ด้วยชั้นเชิงฉลาดในการพูด เกรงว่าเรื่อง
กางเขนของพระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดช

พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า

18 คนทั้งหลายที่กำลังจะพินาศก็เห็นว่าการประกาศเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่
พวกเราที่รอดเห็นว่าเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า 19 เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า เรา
จะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา และจะทำให้ความเข้าใจของคนที่เข้าใจสูญสิ้น
ไป 20 คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน บัณฑิตอยู่ที่ไหน นักโต้ปัญหาแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้า
มิได้ทรงกระทำปัญญาของโลกนี้ให้โฉดเขลาไปแล้วหรือ 21 เพราะตามเรื่องที่เป็นพระ
สติปัญญาของพระเจ้าแล้ว โลกจะรู้จักพระเจ้าโดยปัญญาไม่ได้ พระเจ้าทรงพอพระทัย
ที่จะช่วยคนที่เชื่อให้รอดโดยการเทศนาที่โง่เขลานั้น 22 ด้วยว่าพวกยิวเรียกร้องหมาย
สำคัญและพวกกรีกเสาะหาปัญญา 23 แต่พวกเราประกาศเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึง
ที่กางเขนนั้น อันเป็นสิ่งที่ให้พวกยิวสะดุด และพวกกรีกถือว่าเป็นเรื่องโง่ 24 แต่สำหรับผู้
ที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีกต่างถือว่า พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพ
และพระปัญญาของพระเจ้า 25 เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญายิ่งกว่าปัญญา
ของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยังเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์ 26 พี่น้อง
ทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อย
คนที่โลกนิยมว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง 27 แต่พระเจ้า
ได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าโง่เขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรง
เลือกสิ่งที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย 28 พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่
โลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมิได้เกิดเป็นตัวจริงด
้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นตัวจริงอยู่แล้ว 29 เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆอวดต่อพระพักตร์
พระองค์ได้ 30 โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์
ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย 31
เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า ให้ผู้โอ้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า

2

การเทศนาเป็นมาโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

1 พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ามิได้มาเพื่อประกาศสักขีพยานของ
พระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยถ้อยคำอันไพเราะหรือด้วยสติปัญญา 2 เพราะข้าพเจ้า
ตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และ

การที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน 3 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็
อ่อนกำลัง มีความกลัวและตัวสั่นเป็นอันมาก 4 คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้า ไม่ใช่
คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญาของมนุษย์ แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณและพระ
เดชานุภาพ 5 เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์
เดชของพระเจ้า 6 เรากล่าวถึงเรื่องปัญญาในหมู่คนทีเป็นผู้ใหญ่แล้วก็จริง แต่มิใช่เรื่อง
ปัญญาของโลกนี้ หรือเรื่องปัญญาของอำนาจครอบครองในโลกนี้ซึ่งจะเสื่อมสูญไป 7
แต่เรากล่าวถึงเรื่องพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลึกลับ คือพระปัญญาซึ่งทรงซ่อน
ไว้นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีแก่เรา 8 ไม่มีอำนาจ
ครอบครองใดๆในโลกนี้ได้รู้จักพระปัญญานั้น เพราะว่าถ้ารู้แล้วจะมิได้เอาองค์พระผู้
เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีตรึงไว้ที่กางเขน

พระดำรัสของพระเจ้ามาจากพระองค์โดยตรง

9 ดังที่มีเขียนไว้แล้วว่า “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจมนุษย์
คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์” 10 พระเจ้าได้ทรงสำแดง
สิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุก
สิ่ง แม้เป็นความลำลึกของพระเจ้า 11 อันความคิดของมนุษย์นั้นไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้น
แต่จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้นั้นเองฉันใด พระดำริของพระเจ้าก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้น
แต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น 12 เราทั้งหลายจึงไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่
ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้
ทรงโปรดประทานแก่เรา 13 คือสิ่งเหล่านั้นทีเราได้กล่าวด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของ
มนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสั่งสอน ซึ่งเปรียบเทียบสิ่ง
ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ 14 แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่า
นั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขา
ไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ 15
แต่มนุษย์ฝ่ายจิตวิญญาณสังเกตสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่มีผู้ใดจะรู้จักใจคนนั้นได้ 16 เพราะ
ว่า “ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้” แต่
เราก็มีพระทัยของพระคริสต์

3

การยอมอยู่ฝ่ายเนื้อหนังเป็นภัยต่อจิตวิญญาณ

1 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูดกับท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ
แล้วได้ แต่ต้องพูดกับท่านเหมือนคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนกับท่านเป็นทารกใน
พระคริสต์ 2 ข้าพเจ้าเลี้ยงท่านด้วยน้ำนมมิใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่าน
ยังไม่สามารถรับและถึงแม้เดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่สามารถ 3 ด้วยว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง
เพราะว่าเมื่อท่านยังอิจฉากัน โต้เถียงกัน และแตกแยกกัน ท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง
หรือ และไม่ได้ดำเนินตามมนุษย์สามัญดอกหรือ 4 เพราะเมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้า
เป็นศิษย์ของเปาโล” และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของอปอลโล” ท่านทั้ง
หลายมิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ

ผู้รับใช้ของพระเจ้าที่มีหน้าที่ต่างกันก็เป็นผู้ทำการร่วมกัน

5 เปาโลคือผู้ใด อปอลโลคือผู้ใด เขาเป็นผู้รับใช้มาแจ้งให้ท่านทั้งหลายเชื่อ ตามซึ่ง
องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ทุกคน 6 ข้าพเจ้าได้ปลูก อปอลโลได้รดน้ำ
แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต 7 เพราะฉะนั้น คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่
พระเจ้าผู้ทรงโปรดให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ 8 ดังนั้นคนที่ปลูกและคนที่รดน้ำก็เป็น
พวกเดียวกัน แต่ทุกคนก็จะได้ค่าจ้างของตนตามการที่ตนได้กระทำไว้ 9 เพราะว่าเรา
ทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า ท่านทั้งหลายเป็นไร่นาของพระเจ้า และ
เป็นตึกของพระเจ้า

พระคริสต์เป็นรากฐานเดียว

10 โดยพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางราก
ลงแล้วเหมือนนายช่างผู้ชำนาญ และอีกคนหนึ่งก็มาก่อขึ้น ขอทุกคนจงระวังให้ดีว่าเขา
จะก่อขึ้นมาอย่างไร 11 เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้ว
คือพระเยซูคริสต์ 12 แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้
หญ้าแห้งหรือฟาง

ทรงทดลองการของเราทุกคน

13 การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลาวันนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน
เพราะว่าจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็น
อย่างไร 14 ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน 15 ถ้าการ
งานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือน
ดังรอดจากไฟ

ร่างกายของคริสเตียนเป็นวิหารของพระเจ้า

16 ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้า
สถิตอยู่ในท่าน 17 ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะ
วิหารของพระเจ้าเป็นทีบริสุทธิ์และท่านทั้งหลายเป็นวิหารนั้น

การตักเตือนเกี่ยวกับการโอ้อวด

18 อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตัวเอง ถ้าผู้ใดในพวกท่านคิดว่าตัวเป็นคนมีปัญญาตามหลัก
ของยุคนี้ จงให้ผู้นั้นยอมเป็นคนโง่จึงจะเป็นคนมีปัญญาได้ 19 เพราะว่าปัญญาของโลก
นี้เป็นความโง่เขลาจำเพาะพระเจ้า ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า “พระองค์ทรงจับคนที่มี
ปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง” 20 และยังมีอีกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบความคิด
ของคนมีปัญญาว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ” 21 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดยกมนุษย์ขึ้นอวด ด้วย
ว่าสิ่งสารพัดเป็นของท่านทั้งหลาย 22 จะเป็นเปาโล อปอลโล เคฟาส โลก ชีวิต ความ
ตาย สิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งในอนาคต สิ่งสารพัดนั้นเป็นของท่านทั้งหลาย 23 และท่าน
ทั้งหลายเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า

4

หน้าที่รับผิดชอบของผู้อารักขาต่อพระเจ้า

1 ให้ทุกคนถือว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้อารักขาสิ่งลึกลับของ
พระเจ้า 2 ยิ่งกว่านี้ฝ่ายผู้อารักขาเหล่านั้นต้องเป็นคนที่สัตย์ซื่อทุกคน 3 สำหรับข้าพเจ้า
การที่ท่านทั้งหลายหรือมนุษย์ผู้ใดจะตัดสินตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย
ถึงแม้ข้าพเจ้าเองก็มิได้ตัดสินตัวข้าพเจ้า 4 เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้ามีความผิด

สถานใด ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่พ้นการพิพากษา ท่านผู้ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้าคือ
องค์พระผู้เป็นเจ้า 5 เหตุฉะนั้นท่านอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลาจนกว่าองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืดให้แจ่ม
กระจ่าง และจะทรงเผยความในใจของคนทั้งปวงด้วย เมื่อนั้นทุกคนจะได้รับคำชมเชย
จากพระเจ้า 6 พี่น้องทั้งหลาย สิ่งเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าได้นำมากล่าวเปรียบเทียบถึงตัว
ข้าพเจ้าและอปอลโล ก็เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านทั้งหลายเรียนแบบ
ของเรา มิให้ยกย่องคนหนึ่งคนใดเกินกว่าที่เขียนบอกไว้แล้ว มิให้ยกคนหนึ่งคนใดข่ม
ผู้อื่น 7 ผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ท่านมิได้รับมา ก็เมื่อท่าน
ได้รับมา เหตุไฉนท่านจึงโอ้อวดเหมือนกับว่าท่านมิได้รับเลย 8 ท่านทั้งหลายอิ่มหนำ
แล้วหนอ ท่านมั่งมีแล้วหนอ ท่านได้ครองเหมือนกษัตริย์โดยไม่มีเราร่วมด้วยแล้วหนอ
ข้าพเจ้ามีความปรารถนาให้ท่านทั้งหลายได้ขึ้นครองจริงๆเพื่อเราจะได้ขึ้นครองกับท
่าน

สิ่งที่อัครสาวกและผู้นำคริสเตียนต้องเสียสละ

9 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งเราผู้เป็นอัครสาวกไว้ในที่สุดปลาย เหมือนผู้
ที่ได้ถูกปรับโทษให้ถึงตาย เพราะว่าโลกคือทั้งทูตสวรรค์และมนุษย์มองดูเราด้วยความ
พิศวง 10 เราทั้งหลายเป็นคนเขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นคนมี
ปัญญาในพระคริสต์ เราทั้งหลายมีกำลังน้อยแต่ท่านทั้งหลายมีกำลังมาก ท่านทั้งหลาย
มีเกียรติยศแต่เราทั้งหลายเป็นคนอัปยศ 11 จนถึงเวลานี้เราก็ทั้งหิวและกระหาย เปลือย
เปล่าและถูกโบยตี และไม่มีที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง 12 เราทำการหนักด้วยมือของเราเอง
เมื่อถูกด่าเราก็อวยพร เมื่อถูกข่มเหงเราก็ทนเอา 13 เมื่อถูกใส่ร้ายเราก็อ้อนวอน เรา
กลายเป็นเหมือนกากเดนของโลกและเหมือนราคีของสิ่งสารพัดจนถึงบัดนี้ 14 ข้าพเจ้า
มิได้เขียนข้อความเหล่านี้เพื่อจะให้ท่านได้อาย แต่เขียนเพื่อเตือนสติในฐานะที่ท่าน
เป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า 15 เพราะในพระคริสต์ถึงแม้ท่านมีครูสักหมื่นคนแต่ท่านจะ
มีบิดาหลายคนก็หามิได้ เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดแก่ท่านโดย
ข่าวประเสริฐ 16 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทำตามอย่างข้าพเจ้า 17 เพราะเหตุนี้
ข้าพเจ้าจึงได้ใช้ทิโมธีลูกที่รักของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคนสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าให้
มาหาท่าน เพื่อนำท่านให้ระลึกถึงแบบการประพฤติของข้าพเจ้าในพระคริสต์ ตามที่
ข้าพเจ้าสอนอยู่ในทุกคริสตจักร 18 แต่บางคนทำผยองราวกับข้าพเจ้าจะไม่มาหาท่าน
19 แต่ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะมาหาท่านในไม่ช้านี้ และข้าพเจ้าจะ
หยั่งดู มิใช่ถ้อยคำของคนที่ผยองเหล่านั้นแต่จะหยั่งดูฤทธิ์อำนาจของเขา 20 เพราะว่า
อาณาจักรของพระเจ้ามิใช่เรื่องของคำพูดแต่เป็นเรื่องฤทธิ์เดช 21 ท่านจะเอาอย่างไร
จะให้ข้าพเจ้าถือไม้เรียวมาหาท่าน หรือจะให้ข้าพเจ้ามาด้วยความรักและด้วยใจอ่อนสุ
ภาพ

5

การตัดสินลงโทษการล่วงประเวณี

1 มีข่าวเล่าลือว่าในพวกท่านมีการผิดประเวณี และการผิดประเวณีนั้นถึงแม้ในพวก
ต่างชาติก็ไม่มีเลย คือเรื่องมีว่าคนหนึ่งได้เอาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน
2 และพวกท่านยังผยองแทนที่จะเป็นทุกข์เป็นร้อน ที่จะตัดคนที่กระทำผิดเช่นนี้ออก
เสียจากพวกท่าน 3 แม้ว่าตัวข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับพวกท่าน แต่ใจของข้าพเจ้าก็อยู่ด้วย
ข้าพเจ้าได้ตัดสินลงโทษคนที่ได้กระทำผิดเช่นนั้นเสมือนว่าข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย 4 ใน

พระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อท่านทั้งหลายประชุมกันและใจของข้าพเจ้าร่วมอยู่ด้วย พร้อมทั้งฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 5 พวกท่านจงมอบคนนั้นไว้ให้ซาตานทำลายเนื้อหนังเสีย เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเยซูเจ้า

ความบาปที่ไม่ได้รับการเตือนสติ ก็แพร่ขยายไปเหมือนเชื้อ

6 การที่ท่านอวดอ้างนั้นไม่ดีเลย ท่านไม่รู้หรือว่าเชื้อขนมเพียงนิดเดียวย่อมทำให้แป้งดิบฟูทั้งก้อน 7 ดังนั้นจงชำระเชื้อเก่าเสียเพื่อท่านจะได้เป็นแป้งดิบก้อนใหม่เหมือนขนมปังไร้เชื้อ เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเรา ได้ถูกฆ่าบูชาเพื่อเราเสียแล้ว 8 เหตุฉะนั้นให้เราถือปัสกานั้น มิใช่ด้วยเชื้อเก่าหรือด้วยเชื้อของความชั่วช้าเลวทราม แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อคือความจริงใจและความจริง 9 ข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายถึงท่านว่าอย่าคบกับคนที่ล่วงประเวณี 10 แต่ซึ่งท่านจะคบคนชาวโลกนี้ที่เป็นคนล่วงประเวณี คนโลภ คนฉ้อโกง หรือคนถือรูปเคารพ ข้าพเจ้ามิได้ห้ามเสียทีเดียวเพราะว่าถ้าห้ามอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ต้องออกไปเสียจากโลกนี้

เราควรแยกตัวจากพี่น้องคริสเตียนที่กำลังดำรงชีวิตอยู่ในความบาป

11 แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเขียนบอกท่านว่าถ้าผู้ใดได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องแล้ว แต่ยังล่วงประเวณี เป็นคนโลภ เป็นคนถือรูปเคารพ เป็นคนปากร้าย เป็นคนขี้เมา หรือเป็นคนฉ้อโกง อย่าคบกับคนอย่างนั้นแม้จะกินด้วยกันก็อย่าเลย 12 ไม่ใช่หน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะไปตัดสินลงโทษคนภายนอก ท่านจะต้องตัดสินลงโทษคนภายในมิใช่หรือ 13 ส่วนคนภายนอกนั้นพระเจ้าจะทรงตัดสินลงโทษ เหตุฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วช้านั้นออกจากพวกท่านเสียเถิด

6

คริสเตียนไม่ควรจะเป็นความกันต่อหน้าคนไม่เชื่อ

1 ในพวกท่านมีผู้ใดหรือ ถ้าเป็นความกับคนอื่น จะอาจไปว่าความกันต่อหน้าคนอธรรม และไม่ไปว่าต่อหน้าวิสุทธิชน 2 ท่านไม่รู้หรือว่าวิสุทธิชนจะพิพากษาโลก และถ้าพวกท่านจะพิพากษาโลก ท่านไม่สมควรจะพิพากษาความเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ 3 ท่านไม่รู้หรือว่า เราจะต้องพิพากษาพวกทูตสวรรค์ ถ้าเช่นนั้นจะยิ่งเป็นการสมควรสักเท่าใดที่เราจะพิพากษาตัดสินความเรื่องของชีวิตนี้ 4 ฉะนั้นถ้าพวกท่านเป็นความกันเรื่องชีวิตนี้ ท่านจะตั้งคนที่คริสตจักรนับถือน้อยที่สุดให้ตัดสินหรือ 5 ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ก็เพื่อให้ท่านละอายใจ ในพวกท่านไม่มีสักคนหนึ่งหรือที่มีสติปัญญาสามารถชำระความระหว่างพี่น้อง 6 แต่พี่น้องกับพี่น้องต้องไปว่าความกันต่อหน้าคนที่ไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ 7 เหตุฉะนั้นเพราะพวกท่านไปเป็นความกัน บัดนี้ท่านก็ตกจากระดับที่ควรแล้ว ทำไมท่านจึงไม่ทนต่อการร้ายซึ่งเขาทำแก่ท่าน ทำไมท่านจึงไม่ยอมถูกโกง 8 แต่ท่านเองกลับทำร้ายกัน และโกงกันในระหว่างพวกพี่น้องของท่านเอง

ชีวิตเดิมก่อนถูกแยกตั้งไว้ และได้รับความชอบธรรมโดยความเชื่อ

9 ท่านไม่รู้หรือว่าคนอธรรมจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าหลงเลย คนล่วงประเวณี คนถือรูปเคารพ คนผิดผัวเมียเขา คนนิสัยเหมือนผู้หญิงหรือคนที่เป็นกะเทย 10 คนขโมย คนโลภ คนขี้เมา คนปากร้าย คนฉ้อโกง จะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก 11 แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับทรงชำระแล้ว และได้ทรงแยกตั้งท่านไว้แล้ว แต่พระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเราได้

ทรงตั้งท่านให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูเจ้า 12 ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้
แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอม
อยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย

จงหนีจากการล่วงประเวณี

13 อาหารมีไว้สำหรับท้อง และท้องก็สำหรับอาหาร แต่พระเจ้าจะทรงให้ทั้งท้องและ
อาหารสิ้นสูญไป แล้วร่างกายนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับการล่วงประเวณี แต่มีไว้สำหรับ
องค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้ามีไว้สำหรับร่างกาย 14 พระเจ้าได้ทรงชุบให้
องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นขึ้นมาใหม่ และพระองค์จะทรงชุบให้เราทั้งหลายเป็นขึ้นมาใหม่
โดยฤทธิ์เดชของพระองค์ด้วย 15 ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นอวัยวะของพระ
คริสต์ เมื่อเป็นเช่นนั้น จะให้ข้าพเจ้าเอาอวัยวะของพระคริสต์มาเป็นอวัยวะของหญิง
แพศยาได้หรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย 16 ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ผูกพันกับ
หญิงแพศยาก็เป็นกายอันเดียวกันกับหญิงนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า เขาทั้งสองจะ
เป็นเนื้ออันเดียวกัน 17 แต่ส่วนคนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นอันเดียวกันกับ
พระองค์ฝ่ายจิตวิญญาณ 18 จงหลีกเลี่ยงเสียจากการล่วงประเวณี ความบาปทุกอย่างที่
มนุษย์กระทำนั้นเป็นบาปนอกกาย แต่คนทีล่วงประเวณีนั้นทำผิดต่อร่างกายของตนเอง

ร่างกายของคริสเตียนเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์

19 ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่
ในท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง 20 พระเจ้าได้ทรงซื้อ
ท่านไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นท่านจงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของ
ท่าน และด้วยจิตวิญญาณของท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า

7

คำแนะนำสำหรับคู่สมรสของคริสเตียน

1 แล้วเรื่องที่พวกท่านเขียนมาถึงข้าพเจ้านั้น ขอตอบว่า การที่ผู้ชายไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้
หญิงเลยก็ดีแล้ว 2 แต่เพื่อป้องกันการล่วงประเวณี ผู้ชายทุกคนควรมีภรรยาเป็นของตน
และผู้หญิงทุกคนมีสามีเป็นของตน 3 สามีพึงประพฤติต่อภรรยาตามควร และภรรยา
ก็พึงประพฤติต่อสามีตามควรเช่นเดียวกัน 4 ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน
แต่สามีมีอำนาจเหนือร่างกายของภรรยา ทำนองเดียวกันสามีไม่มีอำนาจเหนือร่างกาย
ของตน แต่ภรรยามีอำนาจเหนือร่างกายของสามี 5 อย่าปฏิเสธการอยู่ร่วมกันเว้นแต่ได้
ตกลงกันเป็นการชั่วคราว เพื่ออุทิศตัวในการถืออดอาหารและการอธิษฐาน แล้วจึงค่อย
มาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อมิให้ซาตานชักจูงให้ทำผิด เพราะตัวอดไม่ได้ 6 ข้าพเจ้ากล่าวเช่น
นี้โดยได้รับอนุญาต มิใช่เป็นพระบัญชา 7 ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือน
ข้าพเจ้า แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานจากพระเจ้าเหมาะกับตัว คนหนึ่งได้รับอย่างนี้
และอีกคนหนึ่งได้รับอย่างนั้น 8 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนทียังเป็นโสดและพวก
แม่ม่ายว่า การที่เขาจะอยู่เหมือนข้าพเจ้าก็ดีแล้ว 9 แต่ถ้าเขายั้งใจไม่ได้ก็จงแต่งงาน
เสียเถิด เพราะแต่งงานเสียก็ดีกว่ามีใจเร่าร้อนด้วยกามราคะ 10 ส่วนคนที่แต่งงานแล้ว
ข้าพเจ้าขอสั่ง มิใช่ข้าพเจ้าสั่งเอง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า อย่าให้ภรรยาทิ้ง
สามี 11 แต่ถ้านางทิ้งสามีไปอย่าให้นางไปมีสามีใหม่ หรือไม่ก็ให้นางกลับมาคืนดีกับ
สามีเก่า และขออย่าให้สามีหย่าร้างภรรยาเลย

คำแนะนำสำหรับคริสเตียนที่สามีหรือภรรยายังไม่เชื่อในพระเจ้า

12 ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนอื่นๆนอกจากพวกนี้ (องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ตรัส) ว่า ถ้าพี่
น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อและนางพอใจที่จะอยู่กับสามี สามีก็ไม่ควรหย่านาง 13 ถ้า
หญิงคนใดมีสามีที่ไม่เชื่อและสามีพอใจที่จะอยู่กับนาง นางก็ไม่ควรหย่าสามีนั้นเลย
14 ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อนั้นได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางภรรยา และภรรยาที่ไม่เชื่
อก็ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางสามี มิฉะนั้นลูกของท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้ลูก
เหล่านั้นก็บริสุทธิ์ 15 แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อจะแยกไป ก็จงให้เขาไปเถิด เรื่องเช่นนี้ไม่จำเป็
นทีพี่น้องชายหญิงจะผูกมัดให้จำใจอยู่ด้วยกัน เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้อยู่
อย่างสงบ 16 โอ ท่านผู้เป็นภรรยา ไฉนท่านจะรู้ได้ว่าท่านจะช่วยสามีให้รอดได้หรือไม่
โอ ท่านผู้เป็นสามี ไฉนท่านจะรู้ได้ว่าท่านจะช่วยภรรยาให้รอดได้หรือไม่

จงพอใจในฐานะที่เป็นอยู่

17 แต่ตามที่พระเจ้าได้ทรงประทานฐานะแก่แต่ละคนอย่างไร เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า
ได้ทรงเรียกให้เขามาแล้ว ก็ให้เขาดำรงอยู่ในฐานะนั้น ข้าพเจ้าขอสั่งให้คริสตจักร
ทั้งหมดทำตามดังนั้น 18 มีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขาได้รับพิธีเข้าสุหนัตแล้ว
หรือ อย่าให้เขากลับเป็นเหมือนคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัต หรือมีชายคนใดที่พระเจ้าทรง
เรียกเมื่อเขามิได้เข้าสุหนัตหรือ อย่าให้เขาเข้าสุหนัตเลย 19 การเข้าสุหนัตไม่สำคัญ
อะไร และการไม่เข้าสุหนัตไม่สำคัญอะไร แต่การรักษาพระบัญญัติของพระเจ้านั้น
สำคัญ 20 ให้ทุกคนอยู่ในฐานะที่เขาอยู่เมื่อพระเจ้าทรงเรียกนั้น 21 พระเจ้าทรงเรียก
ท่านเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือ ก็อย่ากระวนกระวายเพราะการเป็นทาสนั้น แต่ถ้าท่าน
สามารถไถ่ตัวออกได้ก็ควรไถ่ดีกว่า 22 เพราะผู้ใดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเมื่อยัง
เป็นทาสอยู่ ผู้นั้นเป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกันคนที่รับการทรงเรียก
เมื่อเป็นเสรีชน คนนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ 23 พระเจ้าทรงซื้อท่านไว้แล้วตาม
ราคา อย่าเข้าเป็นทาสของมนุษย์เลย 24 พี่น้องทั้งหลาย ท่านทุกคนดำรงอยู่ในฐานะอัน
ใดเมื่อพระเจ้าทรงเรียก ก็ให้ผู้นั้นอยู่กับพระเจ้าในฐานะนั้น

คำแนะนำสำหรับหญิงสาวพรหมจารีและหญิงม่าย

25 แล้วเรื่องหญิงสาวพรหมจารีนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้รับพระบัญชาจากองค์พระผู้เป็น
เจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ขอออกความเห็นในฐานะที่เป็นผู้ได้รับพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็น
เจ้าให้เป็นผู้ที่ไว้ใจได้ 26 ฉะนั้นเพราะเหตุความยากลำบากที่มีอยู่ในเวลานี้ ข้าพเจ้าเห็
นว่า ทุกคนควรจะอยู่อย่างที่เขาอยู่เดี๋ยวนี้ 27 ท่านมีภรรยาแล้วหรือ อย่าหาช่องที่จะ
หย่าภรรยาเลย ท่านหย่าจากภรรยาแล้วหรือ อย่าหาภรรยาเลย 28 ถ้าท่านจะแต่งงาน
ก็ไม่มีความผิด และถ้าหญิงสาวพรหมจารีจะแต่งงานก็ไม่มีความผิด แต่คนทีแต่งงาน
นั้นคงจะต้องยุ่งยากลำบากในฝ่ายเนื้อหนัง แต่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ท่านพ้นจาก
ความยุ่งยากนั้น 29 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่ายุคนี้ก็สั้นมากแล้ว ตั้งแต่นี้ไป
ให้คนเหล่านั้นทีมีภรรยาดำเนินชีวิตเหมือนกับไม่มีภรรยา 30 และให้คนทีเศร้าโศกเป็น
เหมือนกับมิได้เศร้าโศก และผู้ที่ชื่นชมยินดีให้ได้เป็นเหมือนกับมิได้ชื่นชมยินดี และผู้
ที่ซื้อก็ให้ดำเนินชีวิตเหมือนกับว่าเขาไม่มีกรรมสิทธิ์เหนืออะไรเลย 31 และคนที่ใช้ของ
โลกนี้ให้เป็นเหมือนกับมิได้ใช้อย่างเต็มที่เลย เพราะความนิยมของโลกนี้กำลังล่วงไป
32 ข้าพเจ้าอยากให้ท่านพ้นจากความสาละวนวุ่นวาย ฝ่ายคนที่ไม่มีภรรยาก็สาละวนใน
การงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นทีพอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า 33 แต่

คนที่มีภรรยาแล้วก็สาละวนในการงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งที่พอใจของภรรยา 34 มี
ความแตกต่างกันด้วยระหว่างภรรยาและสาวพรหมจารี หญิงที่ยังไม่แต่งงานก็สาละวน
ในการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ทั้งกายและจิตใจ แต่หญิงที่มี
สามีแล้วก็สาละวนในการงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอใจของสามี 35 ข้าพเจ้า
ว่าอย่างนี้ก็เพื่อเป็นประโยชน์ของท่าน มิใช่จะเอาบ่วงบาศคล้องท่านแต่เพื่อความเป็น
ระเบียบ ให้ท่านปฏิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากใจสองฝักสองฝ่าย 36 แต่ถ้าชาย
ใดคิดว่าเขาปฏิบัติต่อสาวพรหมจารีของเขาอย่างสมควรไม่ได้ และถ้าหญิงนั้นมีอายุ
ผ่านวัยหนุ่มสาวแล้ว และต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่งก็ให้เขาทำตามปรารถนา จงให้เขา
แต่งงานเสีย เขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใด 37 แต่ชายใดที่ตั้งใจแน่วแน่และเห็นว่าไม่มีความ
จำเป็น แต่เขาบังคับใจตนเองได้ และตั้งใจว่าจะให้หญิงนั้นเป็นพรหมจารีต่อไป เขาก็
กระทำดีแล้ว 38 เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ให้หญิงนั้นแต่งงานก็ทำดีอยู่ แต่ผู้ที่ไม่ให้แต่งงานก็
ทำดีกว่า 39 ตราบใดที่สามียังมีชีวิตอยู่ ภรรยาก็ต้องอยู่กับสามีตามกฎหมาย แต่ถ้าสามี
ตาย นางก็เป็นอิสระจะแต่งงานกับชายใดก็ได้ตามใจ ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น 40
แต่ตามความเห็นของข้าพเจ้าก็เห็นว่าถ้านางอยู่คนเดียวจะเป็นสุขกว่า และข้าพเจ้าคิด
ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ฝ่ายข้าพเจ้าด้วย

8

อาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ

1 แล้วเรื่องของที่เขาบูชาแก่รูปเคารพนั้น เราทั้งหลายทราบแล้วว่าเราทุกคนต่างก็มี
ความรู้ ความรู้นั้นทำให้ลำพอง แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น 2 ถ้าผู้ใดถือว่าตัวรู้สิ่งใดแล้ว
ผู้นั้นยังไม่รู้ตามที่ตนควรจะรู้ 3 แต่ถ้าผู้ใดรักพระเจ้า พระองค์ก็ทรงรู้จักผู้นั้น 4 ฉะนั้น
เรื่องการกินอาหารที่เขาได้บูชาแก่รูปเคารพนั้น เรารู้อยู่แล้วว่ารูปนั้นไม่มีตัวมีตนเลย
ในโลกและพระเจ้าองค์อื่นไม่มี มีแต่พระเจ้าองค์เดียว 5 ถึงแม้จะมีสิ่งต่างๆในสวรรค์
และในแผ่นดินโลกที่เขาเรียกว่า พระ (ก็เป็นเหมือนมีพระมากและเจ้ามาก 6 แต่ว่า
สำหรับพวกเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา และสิ่งสารพัดทั้งปวงบังเกิดขึ้นจาก
พระองค์ และเราอยู่ในพระองค์ และเรามีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียว และสิ่งสารพัดก
็เกิดขึ้นโดยพระองค์ และเราก็เป็นมาโดยพระองค์ 7 มิใช่ว่าทุกคนมีความรู้อย่างนี้ เพราะ
มีบางคนมีจิตสำนึกผิดชอบเรื่องรูปเคารพว่า เมื่อได้กินอาหารนั้นก็ถือว่าเป็นของบูชา
แก่รูปเคารพจริงๆ และจิตสำนึกผิดชอบของเขายังอ่อนอยู่จึงเป็นมลทิน 8 อาหารไม่
เป็นเครื่องที่ทำให้พระเจ้าทรงโปรดปรานเรา ถ้าเรากิน เราก็ไม่ได้อะไรเป็นพิเศษ ถ้า
เราไม่กิน เราก็ไม่ขาดอะไร 9 แต่จงระวัง อย่าให้เสรีภาพของท่านนั้นทำให้คนที่อ่อนใน
ความเชื่อหลงผิดไป 10 เพราะว่า ถ้าผู้ใดเห็นท่านที่มีความรู้เอนกายลงรับประทานใน
วิหารของรูปเคารพ จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของคนนั้น จะไม่เหิมขึ้นทำให้เขาบังอาจ
กินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพนั้นหรือ 11 โดยความรู้ของท่าน พี่น้องที่มีความเชื่ออ่อน
ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงยอมวายพระชนม์เพื่อเขา จะต้องพินาศไป 12 เมื่อท่านทำผิดเช่น
นั้นต่อพวกพี่น้อง และทำร้ายจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของเขา ท่านก็ได้ทำผิดต่อพระ
คริสต์ 13 เหตุฉะนั้นถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะ
ไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องต้องหลงผิดไป

9

เปาโลอ้างสิทธิของอัครสาวกที่เขาควรจะได้รับ

1 ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสาวกหรือ ข้าพเจ้ามิได้มีเสรีภาพหรือ ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระ
เยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ ท่านทั้งหลายมิได้เป็นผลงานของข้าพเจ้าใน
องค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ 2 ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสาวกในสายตาของคนอื่น ข้าพเจ้า
ก็ยังคงเป็นอัครสาวกในสายตาของท่านอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะพวกท่านคือตราตำ
แหน่งอัครสาวกของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า 3 ถ้าผู้ใดสอบสวนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็
จะบอกว่า 4 เราไม่มีสิทธิ์ที่จะกินและดื่มหรือ 5 เราไม่มีสิทธิ์ที่จะพาพี่น้องซึ่งเป็นภรรยา
ไปไหนๆด้วยกัน เหมือนอย่างอัครสาวกอื่นๆ และบรรดาน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า
และเคฟาสหรือ 6 เฉพาะข้าพเจ้าและบารนาบัสเท่านั้นหรือที่ไม่มีสิทธิ์จะเลิกทำงานหา
เลี้ยงชีพ

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็ควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น

7 ใครบ้างที่เป็นทหารไปในการศึกสงคราม และต้องกินเสบียงของตัวเอง หรือใคร
บ้างที่ทำสวนปลูกต้นองุ่น และมิได้กินผลองุ่นในสวนนั้น หรือใครบ้างที่เลี้ยงสัตว์
และมิได้กินน้ำนมของฝูงสัตว์นั้น 8 ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนี้ตามอย่างมนุษย์หรือ พระราช
บัญญัติมิได้กล่าวอย่างนี้เหมือนกันหรือ 9 เพราะว่าในพระราชบัญญัติของโมเสสเขียน
ไว้ว่า อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่ พระเจ้าทรงเป็นห่วงวัว
หรือ 10 หรือพระองค์ได้ตรัสเพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย แท้จริงคำนั้นท่านเขียน
ไว้เพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย ให้คนที่ไถนาไถด้วยความหวังใจ และให้คนที่นวด
ข้าวนวดด้วยความหวังใจว่าจะได้ประโยชน์ตามที่เขาหวัง 11 ถ้าเราได้หว่านของสำหรับ
จิตวิญญาณให้แก่ท่าน แล้วจะมากไปหรือ ที่เราจะเกี่ยวของสำหรับเนื้อหนังจากท่าน
12 ถ้าคนอื่นมีสิทธิ์ที่จะได้รับประโยชน์จากท่าน เราไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับยิ่งกว่าเขาอีก
หรือ ถึงกระนั้นเราก็มิได้ใช้สิทธิ์นี้เลย แต่ยอมทนทุกข์ยากสารพัด เพื่อเราจะไม่เป็นอ
ุปสรรคขัดขวางข่าวประเสริฐของพระคริสต์ 13 ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ปรนนิบัติเรื่องสิ่ง
บริสุทธิ์ ก็กินอาหารของพระวิหาร และคนปรนนิบัติที่แท่นบูชาก็รับส่วนแบ่งจากแท่
นบูชานั้น 14 ทำนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าว
ประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น 15 แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิ์เหล่า
นี้เลย ที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ ก็มิใช่เพื่อจะให้เขากระทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้า เพราะ
ข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำลายเกียรติอันนี้ของข้าพเจ้า 16 เพราะถึงแม้ว่า
ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้นข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะอวดได้ เพราะจำเป็นที่ข้าพเจ้า
จะต้องประกาศ ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐวิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้า 17 เพราะถ้า
ข้าพเจ้าประกาศอย่างเต็มใจ ข้าพเจ้าก็จะได้บำเหน็จ แต่ถ้ากระทำการประกาศนั้นโดย
ฝืนใจ ก็ยังเป็นการที่ทรงมอบหน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐไว้ให้ข้าพเจ้ากระทำ 18 แล
้วอะไรเล่าจะเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า คือเมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้า
ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์โดยไม่คิดค่าจ้าง เพื่อจะไม่ได้ใช้สิทธิ์ในข่าว
ประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่

เปาโลยอมทำทุกวิถีทางเพื่อจะนำจิตวิญญาณ

19 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยังยอมตัวเป็นทาสคน
ทั้งปวงเพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น 20 ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิว เพื่อ
จะได้พวกยิว ต่อพวกที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้พระราช
บัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัตินั้น 21 ต่อคนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ
ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนนอกพระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ

นั้น (แต่ข้าพเจ้ามิได้อยู่นอกพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติแห่ง
พระคริสต์) 22 ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ
ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง
23 ข้าพเจ้าทำอย่างนี้เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนกับท่านในข่าว
ประเสริฐนั้น 24 ท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นทีวิ่งแข่งกัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนทีได้
รับรางวัลมีคนเดียว เหตุฉะนั้นจงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้ 25 ฝ่ายนักกีฬาทุกคนก็เคร่งครัด
ในระเบียบทุกอย่าง แล้วเขากระทำอย่างนั้นเพื่อจะได้มงกุฎใบไม้ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เรา
กระทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย 26 ดังนั้นส่วนข้าพเจ้าวิ่งแข่งอย่างนี้โดยมี
เป้าหมาย ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างนี้ ไม่ใช่อย่างนักมวยที่ชกลม 27 แต่ข้าพเจ้าระงับความ
ปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังให้อยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้
ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้

10

การประพฤติของอิสราเอลเป็นเครื่องเตือนใจของคริสตจักร

1 พี่น้องทั้งหลาย ยิ่งกว่านี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่าบรรพบุรุษของเรา
ทั้งสิ้นได้อยู่ใต้เมฆ และได้ผ่านทะเลไปทุกคน 2 ได้รับบัพติศมาในเมฆและในทะเล
เข้าส่วนกับโมเสสทุกคน 3 และได้รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน
4 และได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน เพราะว่าเขาได้ดื่มน้ำซึ่งไหลออกมา
จากศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามเขามา ศิลานั้นคือพระคริสต์ 5 แต่ถึงกระนั้นก็ดีมีคน
ส่วนมากในพวกนั้นทีพระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย เพราะว่าเขาล้มตายกันเกลื่อนกลาดใน
ถิ่นทุรกันดาร 6 แล้วเหตุการณ์เหล่านี้จึงเป็นเครื่องเตือนใจพวกเรา ไม่ให้เรามีใจโลภ
ปรารถนาสิ่งที่ชั่วเหมือนเขาเหล่านั้น 7 ท่านทั้งหลายอย่านับถือรูปเคารพ เหมือนอย่างที่
บางคนในพวกเขาได้กระทำ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า "ประชาชนก็นั่งลงกินและดื่ม แล้ว
ก็ลุกขึ้นเล่นสนุกกัน" 8 อย่าให้เรากระทำล่วงประเวณี เหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขา
ได้กระทำ แล้วก็ล้มลงตายในวันเดียวสองหมื่นสามพันคน 9 อย่าให้เราลองดีพระคริสต์
เหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ต้องพินาศด้วยงูร้าย 10 ท่านทั้งหลาย
อย่าบ่นเหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้บ่น แล้วก็ต้องพินาศด้วยองค์เพชฌฆาต 11
แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อ
เตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดปลายของแผ่นดินโลก 12 เหตุฉะนั้นคนที่
คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง 13 ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้
นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์
ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูก
ทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลัง
ทนได้ 14 พวกที่รักของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจงหลีกเลี่ยงเสียจากการนับถือรูปเคารพ
15 ข้าพเจ้าพูดกับท่านอย่างพูดกับคนที่มีปัญญา ท่านจงพิจารณาถ้อยคำที่ข้าพเจ้าพูด
นั้นเถิด

พิธีศีลระลึกมีไว้สำหรับผู้ที่เชื่อเท่านั้น

16 ถ้วยแห่งพระพรซึ่งเราได้ขอพระพรนั้นเป็นทีทำให้เรามีส่วนร่วมในพระโลหิตของ
พระคริสต์มิใช่หรือ ขนมปังซึ่งเราหักนั้นเป็นทีทำให้เรามีส่วนร่วมในพระกายของพระ
คริสต์มิใช่หรือ 17 แม้เราซึ่งเป็นบุคคลหลายคน เราก็ยังเป็นขนมปังก้อนเดียวและเป็นร

ำงกายเดียว เพราะว่าเราทุกคนรับประทานขนมปังก้อนเดียวกัน 18 จงพิจารณาดูพวก
อิสราเอลตามเนื้อหนัง คนทีรับประทานของที่บูชาแล้วนั้น ก็มีส่วนร่วมในแท่นบูชานั้นมิ
ใช่หรือ 19 ถ้าอย่างนั้นแล้วจะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไร รูปเคารพนั้นศักดิ์สิทธิ์หรือ เครื่อง
บูชาที่ถวายแก่รูปเคารพนั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์หรือ 20 แต่ข้าพเจ้าว่า เครื่องบูชาที่พวก
ต่างชาติถวายนั้น เขาถวายบูชาแก่พวกปิศาจ และไม่ได้ถวายแด่พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่
ปรารถนาให้ท่านมีส่วนร่วมกับพวกปิศาจ 21 ท่านจะดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้า
และจากถ้วยของพวกปิศาจด้วยไม่ได้ ท่านจะรับประทานที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า
และที่โต๊ะของพวกปิศาจด้วยก็ไม่ได้ 22 เราจะยั่วยุให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอิจฉาหรือ
เรามีฤทธิ์มากกว่าพระองค์หรือ

จงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

23 ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่ง
สารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งจะทำให้เจริญขึ้น 24 อย่าให้ผู้ใดเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่
จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น 25 ทุกสิ่งที่เขาขายตามตลาดเนื้อนั้นรับประทานได้ ไม่
ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ 26 เพราะว่า “แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลก
นั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า” 27 ถ้าคนที่ไม่มีความเชื่อจะเชิญท่านไปในงานเลี้ยงและ
ท่านเต็มใจไป สิงที่เขาตั้งให้รับประทานก็รับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจ
สำนึกผิดชอบ 28 แต่ถ้ามีใครมาบอกท่านว่า “ของนี้เขาถวายแก่รูปเคารพแล้ว” ท่านอย่า
รับประทาน เพราะเห็นแก่คนทีบอกนั้นและเพราะเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบด้วย เพราะว่า
“แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า” 29 ข้าพเจ้ามิได้หมาย
ถึงใจสำนึกผิดชอบของท่าน แต่หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของคนที่บอกนั้น ทำไมใจ
สำนึกผิดชอบของผู้อื่นจะต้องมาขัดขวางเสรีภาพของข้าพเจ้าเล่า 30 เพราะถ้าข้าพเจ้า
รับประทานโดยพระคุณ ทำไมเขาติเตียนข้าพเจ้าเพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ขอบพระคุณ
แล้วเล่า 31 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อ
เป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า 32 อย่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิว หรือพวกต่างชาติ
หรือคริสตจักรของพระเจ้าหลงผิดไป 33 เหมือนที่ข้าพเจ้าเองได้พยายามกระทำทุกสิ่ง
เพื่อให้เป็นทีพอใจของคนทั้งปวง มิได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่เห็นแก่ประโยชน์
ของคนทั้งหลาย เพื่อให้เขารอดได้

11

“ชายเป็นศีรษะของหญิง”

1 ท่านทั้งหลายก็จงปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าปฏิบัติตามอย่าง
พระคริสต์ 2 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าขอชมท่านทั้งหลายเพราะท่านได้ระลึกถึง
ข้าพเจ้าทุกประการ และท่านได้รักษากฎที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่าน 3 แต่ข้าพเจ้าใคร่
ให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่า พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของชายทุกคน และชายเป็นศีรษะ
ของหญิง และพระเจ้าทรงเป็นพระเศียรของพระคริสต์ 4 ชายทุกคนที่กำลังอธิษฐาน
หรือพยากรณ์โดยคลุมศีรษะอยู่ ก็ทำความอัปยศแก่ศีรษะ 5 แต่หญิงทุกคนที่กำลัง
อธิษฐานหรือพยากรณ์ ถ้าไม่คลุมศีรษะ ก็ทำความอัปยศแก่ศีรษะ เพราะเหมือนกับว่า
นางได้โกนผมเสียแล้ว 6 เพราะถ้าผู้หญิงไม่ได้คลุมศีรษะ ก็ควรจะตัดผมเสีย แต่ถ้าการ
ที่ผู้หญิงจะตัดผมหรือโกนผมนั้นเป็นสิ่งที่น่าอับอาย จงคลุมศีรษะเสีย 7 เพราะการที่ผู้
ชายไม่สมควรจะคลุมศีรษะนั้น ก็เพราะว่าผู้ชายเป็นพระฉายาและสง่าราศีของพระเจ้า

ส่วนผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย 8 เพราะว่าไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายจากผู้หญิง แต่ได้
ทรงสร้างผู้หญิงจากผู้ชาย 9 และไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายไว้สำหรับผู้หญิง แต่ทรงสร้างผู้
หญิงไว้สำหรับผู้ชาย 10 ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควรจะเอาสัญญลักษณ์แห่งอำนาจนี้
คลุมศีรษะ เพราะเห็นแก่พวกทูตสวรรค์ 11 ถึงกระนั้นก็ดี ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ชายก็
ต้องพึ่งผู้หญิงและผู้หญิงก็ต้องพึ่งผู้ชาย 12 เพราะว่าผู้หญิงนั้นทรงสร้างมาจากผู้ชาย
ฉันใด ต่อมาผู้ชายก็เกิดมาจากผู้หญิงฉันนั้น แต่สิ่งสารพัดก็มีมาจากพระเจ้า 13 ท่านทั้ง
หลายจงตัดสินเองเถิดว่า เป็นการสมควรหรือไม่ที่ผู้หญิงจะไม่คลุมศีรษะเมื่ออธิษฐาน
ต่อพระเจ้า 14 ธรรมชาติเองไม่ได้สอนท่านหรือว่า ถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นทีน่าอายแก่
ตัว 15 แต่ถ้าผู้หญิงไว้ผมยาวก็เป็นสง่าราศีแก่ตัว เพราะว่าผมเป็นสิ่งที่ประทานให้แก่เขา
เพื่อคลุมศีรษะ 16 แต่ถ้าผู้ใดจะโต้แย้ง เราและคริสตจักรของพระเจ้าไม่รับธรรมเนียม
อย่างที่โต้แย้งนั้น

พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

17 แล้วในการให้คำสั่งต่อไปนี้ ข้าพเจ้าชมท่านไม่ได้ คือว่าการประชุมของท่านนั้
นมักจะได้ผลเสียมากกว่าผลดี 18 ประการแรกข้าพเจ้าได้ยินว่า เมื่อท่านประชุมคริ
สตจักรนั้น มีการแตกก๊กแตกเหล่าในพวกท่าน และข้าพเจ้าเชื่อว่าคงมีความจริงอยู่
บ้าง 19 เพราะจะต้องมีการขัดแย้งกันบ้างในพวกท่าน เพื่อคนฝ่ายถูกในพวกท่านจะได้
ปรากฏเด่นขึ้น 20 เมื่อท่านทั้งหลายประชุมพร้อมกันนั้น ท่านจึงประชุมรับประทานเป็
นทีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ 21 เพราะว่าเมื่อท่านรับประทาน บ้างก็รับประทาน
อาหารของตนก่อนคนอื่น บ้างก็ยังหิวอยู่ และบ้างก็เมา 22 อะไรกันนี่ ท่านไม่มีเรือนที่
จะกินและดื่มหรือ หรือว่าท่านดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้า และทำให้คนทีขัดสนได้รับ
ความอับอาย จะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไรแก่ท่าน จะให้ชมท่านหรือ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่
ขอชมท่านเลย 23 เพราะว่าเรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่านแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้รับจาก
องค์พระผู้เป็นเจ้า คือในคืนทีเขาทรยศพระเยซูเจ้านั้น พระองค์ทรงหยิบขนมปัง 24 ครั้น
ขอบพระคุณแล้ว จึงทรงหักแล้วตรัสว่า **จงรับไปกินเถิด นี่เป็นกายของเรา ซึ่งหัก
ออกเพื่อท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นทีระลึกถึงเรา** 25 เมื่อรับประทาน
แล้ว พระองค์จึงทรงหยิบถ้วยด้วยอาการอย่างเดียวกัน ตรัสว่า **ถ้วยนี้คือพันธสัญญา
ใหม่ด้วยโลหิตของเรา เมื่อท่านดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด จงดื่มให้เป็นทีระลึกถึงเรา**
26 เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด ท่านก็ประกาศการ
วายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา 27 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดกิน
ขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร ผู้นั้นก็ทำผิดต่อพระ
กายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า 28 ขอให้ทุกคนพิจารณาตนเอง แล้วจึงกินข
นมปังและดื่มจากถ้วยนี้ 29 เพราะว่าคนที่กินและดื่มอย่างไม่สมควร ก็กินและดื่มเพื่อนำ
พระอาชญามาสู่ตนเอง เพราะมิได้พินิจดูพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ผู้รับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร บ้างก็ป่วย บ้างก็ตาย

30 ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่และที่ล่วงหลับไปแล้วก็มีมาก
31 เพราะถ้าเราจะพิจารณาตัวเราเอง เราจะไม่ต้องถูกทำโทษ 32 แต่เมื่อองค์พระผู้เป็น
เจ้าทรงทำโทษเรานั้น พระองค์ทรงตีสอนเรา เพื่อมิให้เราถูกพิพากษาลงโทษด้วยกันก
ับโลก 33 พี่น้องของข้าพเจ้า ด้วยเหตุนี้เมื่อท่านมาร่วมประชุมรับประทานอาหารนั้น จง
คอยซึ่งกันและกัน 34 ถ้ามีใครหิวก็ให้เขากินทีบ้านเสียก่อน เพื่อเมื่อมาประชุมกันท่าน
จะได้ไม่ถูกพิพากษาลงโทษ ส่วนเรื่องอื่นๆนั้นเมื่อข้าพเจ้ามาข้าพเจ้าจะแนะนำให้

12

ของประทานต่างๆฝ่ายจิตวิญญาณ

1 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเข้าใจเรื่องของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ
นั้น 2 ท่านรู้แล้วว่า แต่ก่อนท่านยังเป็นคนไม่เชื่อนั้น ท่านถูกชักนำให้หลงไปนับถือรูป
เคารพซึ่งพูดไม่ได้ตามแต่ท่านจะถูกนำไป 3 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่านทั้งหลายให้
ทราบว่า ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะเรียกพระเยซูว่า ผู้ที่ถูกสาป
แช่ง และไม่มีผู้ใดอาจพูดว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากผู้ที่พูดโดยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ 4 แล้วของประทานนั้นมีต่างๆกัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน 5 งาน
รับใช้มีต่างๆกัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน 6 กิจกรรมมีต่างๆกัน แต่มีพระเจ้า
องค์เดียวกันที่ทรงกระทำสารพัดในทุกคน 7 การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุ
กคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน 8 ด้วยพระวิญญาณทรงโปรดประทานให้คนหนึ่งมีถ้อยคำ
ประกอบด้วยสติปัญญา และให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้ แต่เป็นโดย
พระวิญญาณองค์เดียวกัน 9 และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์
เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถรักษาคนป่วยได้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณ
องค์เดียวกัน 10 และให้อีกคนหนึ่งทำการอัศจรรย์ต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้
และให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาต่างๆ และให้อี
กคนหนึ่งแปลภาษานั้นๆได้ 11 สิ่งสารพัดเหล่านี้ พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงบันดาล
และประทานแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์

คริสเตียนเป็นอวัยวะต่างๆของกายเดียวกัน

12 ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของ
กายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉัน
นั้น 13 เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม
เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และ
พระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่ 14 เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะ
เดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ 15 ถ้าเท้าจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึง
ไม่ได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” เท้าจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนั้นหรือ
16 และถ้าหูจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกาย
นั้น” หูจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนั้นหรือ 17 ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกาย
เป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน 18 แต่
บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์ 19 ถ้า
อวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน 20 แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะแต่ก็ยังเป็นร
่างกายเดียวกัน 21 และตาจะว่าแก่มือว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า” ก็ไม่ได้ หรือศีรษะจะ
ว่าแก่เท้าว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า” ก็ไม่ได้ 22 แต่ยิ่งกว่านี้อวัยวะของร่างกายที่เราเห็
นว่าอ่อนแอ เราก็ขาดเสียไม่ได้ 23 และอวัยวะของร่างกายที่เราถือว่ามีเกียรติน้อย เราก็
ยังทำให้มีเกียรติยิ่งขึ้น และอวัยวะที่ไม่น่าดูนั้น เราก็ทำให้น่าดูยิ่งขึ้น 24 เพราะว่าอวัยวะ
ที่น่าดูแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่งอีก แต่พระเจ้าได้ทรงให้อวัยวะของร่างกาย
เสมอภาคกัน ทรงให้อวัยวะที่ต่ำต้อยเป็นที่นับถือมากขึ้น 25 เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งก
ันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนมีความห่วงใยซึ่งกันและกัน 26 ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ
อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอย
ชื่นชมยินดีด้วย 27 บัดนี้ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะ
ของพระกายนั้น 28 และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งอัครสา

วก สองผู้พยากรณ์ สามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้นก็มีการอัศจรรย์ ของประทานใน
การรักษาโรค การช่วยเหลือ การครอบครอง การพูดภาษาต่างๆ 29 ทุกคนเป็นอัครสา
วกหรือ ทุกคนเป็นผู้พยากรณ์หรือ ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ ทุกคนกระทำการ
อัศจรรย์หรือ 30 ทุกคนได้รับของประทานให้รักษาโรคหรือ ทุกคนพูดภาษาต่างๆหรือ
ทุกคนแปลได้หรือ 31 แต่ท่านทั้งหลายจงกระตือรือร้นอย่างจริงจังบรรดาของประทาน
อันดีที่สุดนั้น และข้าพเจ้ายังคงแสดงทางที่ยอดเยี่ยมกว่าแก่ท่านทั้งหลาย

13

คุณความดีแห่งความรักของคริสเตียน

1 แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาของมนุษย์ก็ดี และภาษาของทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก
ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง 2 แม้ข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการ
พยากรณ์ และเข้าใจในความลึกลับทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้ข้าพเจ้ามีความ
เชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย 3 แม้
ข้าพเจ้ามอบของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม้ข้าพเจ้ายอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไป
เผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่ 4 ความรักนั้นก็อดทน
นานและกระทำคุณให้ ความรักไม่อิจฉา ความรักไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง 5 ไม่ทำสิ่งที่
ไม่บังควร ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด 6 ไม่ชื่นชม
ยินดีในความชั่วช้า แต่ชื่นชมยินดีในความจริง 7 ไม่แคะไค้คุ้ยเขี่ยความผิดของเขา และ
เชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และเพียรทนเอาทุกอย่าง 8 ความ
รักไม่มีวันสูญสิ้น แม้คำพยากรณ์ก็จะเสื่อมสูญไป แม้การพูดภาษาต่างๆนั้นก็จะมีเวลา
เลิกไป แม้ความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป 9 เพราะที่เรารู้นั้นก็รู้แต่ส่วนหนึ่ง และที่เราพยากรณ์
นั้นก็พยากรณ์แต่ส่วนหนึ่ง 10 แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็จะสูญ
ไป 11 เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก ใคร่ครวญหาเหตุผล
อย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าก็เลิกอาการเด็กเสีย 12 เพราะว่าบัดนี้เรา
เห็นสลัวๆเหมือนดูในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นหน้ากันชัดเจน เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้แต่
ส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนได้รู้จักข้าพเจ้าแล้วด้วย 13 ดังนั้นยังตั้งอยู่
สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด

14

จงแสวงหาของประทานที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น

1 จงมุ่งหาความรัก และจงปรารถนาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ เฉพาะอย่างยิ่ง
การพยากรณ์ 2 เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พูดภาษาต่างๆได้ ไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่ทูลต่อ
พระเจ้า เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจได้ แต่เขาพูดเป็นความลึกลับฝ่ายจิตวิญญาณ
3 ฝ่ายผู้ที่พยากรณ์นั้นพูดกับมนุษย์ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นทีเตือนสติและหนุนใจ 4 ฝ่าย
คนที่พูดภาษาต่างๆนั้นก็ทำให้ตนเองเจริญฝ่ายเดียว แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นย่อมทำให้ค
ริสตจักรจำเริญขึ้น 5 ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายพูดภาษาต่างๆได้ แต่ยิ่งกว่านั้นอีก
ข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ เพราะว่าผู้ที่พยากรณ์ได้นั้นก็ใหญ่
กว่าคนที่พูดภาษาต่างๆได้ เว้นแต่เขาสามารถแปลภาษานั้นๆออก เพื่อคริสตจักรจะได้
รับความจำเริญขึ้น 6 นี่แหละพี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาท่านและพูดภาษาต่างๆ
จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านเล่า เว้นเสียแต่ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านโดยคำวิวรณ์ หรือ

โดยความรู้ หรือโดยคำพยากรณ์ หรือโดยการสั่งสอน 7 แม้เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตก็ยังกระทำ
เสียงได้ เช่นปี่หรือพิณเขาคู่ ถ้าเสียงนั้นไม่ต่างกัน ใครจะรู้ได้อย่างไรว่า เขาเป่าหรือด
ีดอะไร 8 เพราะถ้าแตรเดี่ยวเปล่งเสียงไม่ชัดเจน ใครเล่าจะเตรียมตัวเข้าประจัญบาน
ได้ 9 ท่านทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้น ถ้าท่านไม่ใช้ภาษาพูดที่เข้าใจได้ง่าย เขาจะเข้าใจคำ
พูดนั้นได้อย่างไร ท่านก็จะพูดเพ้อตามลมไป 10 ในโลกนี้มีภาษาเป็นอันมาก และไม่มี
ภาษาใดๆที่ปราศจากเนื้อความ 11 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อความของภาษา
นั้นๆ ข้าพเจ้าจะเป็นคนต่างภาษากับคนที่พูด และคนที่พูดนั้นจะเป็นคนต่างภาษากับ
ข้าพเจ้าด้วย 12 เช่นเดียวกัน เมื่อท่านทั้งหลายกำลังร้อนใจแสวงหาของประทานฝ่าย
จิตวิญญาณแล้ว ก็จงอุตส่าห์กระทำตัวของท่านให้สามารถที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญ
ขึ้น 13 เหตุฉะนั้นให้คนทีพูดภาษาต่างๆอธิษฐานว่า เขาจะสามารถแปลได้ด้วย 14 เพราะ
ถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาต่างๆ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ข้าพเจ้า
เองก็ไม่เข้าใจ 15 ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าควรจะทำประการใด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยจิต
วิญญาณและจะอธิษฐานด้วยความเข้าใจด้วย และจะร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณและจะ
ร้องเพลงด้วยความเข้าใจด้วย 16 มิฉะนั้นเมื่อท่านขอบพระคุณด้วยจิตวิญญาณแล้ว
คนทีอยู่ในพวกที่รู้ไม่ถึงจะว่า เอเมน เมื่อท่านขอบพระคุณอย่างไรได้ ในเมื่อเขา
ไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด 17 แม้ท่านขอบพระคุณอย่างไพเราะก็ตาม แต่คนอื่นนั้นจะไม่
จำเริญขึ้น 18 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาต่างๆมากกว่า
ท่านทั้งหลายอีก 19 แต่ว่าในคริสตจักร ข้าพเจ้าพอใจที่จะพูดสักห้าคำด้วยความเข้าใจ
เพื่อเสียงของข้าพเจ้าจะสั่งสอนคนอื่นด้วย ดีกว่าที่จะพูดหมื่นคำเป็นภาษาต่างๆ 20 พี่
น้องทั้งหลาย ความเข้าใจของท่านอย่าให้เป็นอย่างเด็ก อย่างไรก็ตามในเรื่องความชั่ว
ร้ายจงเป็นอย่างเด็ก แต่ฝ่ายความเข้าใจจงให้เป็นอย่างผู้ใหญ่ 21 ในพระราชบัญญัติมี
คำเขียนไว้แล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เราจะพูดกับชนชาตินี้โดยคนต่างภาษา
และโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟังเรา 22 เหตุฉะนั้นการพูด
ภาษาต่างๆจึงไม่เป็นหมายสำคัญแก่คนทีเชื่อ แต่เป็นหมายสำคัญแก่คนทีไม่เชื่อ แต่
การพยากรณ์นั้นไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อแล้ว 23 เหตุฉะนั้นถ้าทั้ง
คริสตจักรมีการประชุมพร้อมกัน แล้วคนทั้งปวงต่างก็พูดภาษาต่างๆ และมีคนทีรู้ไม่ถึง
หรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา เขาจะมิเห็นไปว่าท่านทั้งหลายคลั่งไปแล้วหรือ 24 แต่ถ้าทุกคน
พยากรณ์ คนทีไม่เชื่อหรือคนที่รู้ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็จะทำให้เขารู้สำนึก และทำให้เขา
พิจารณาใจของตนเอง 25 ดังนั้นความลับที่ซ่อนอยู่ในใจของเขาจะเด่นชัดขึ้น เขาก็จะ
กราบลงนมัสการพระเจ้ากล่าวว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกท่านอย่างแน่นอน

ระเบียบในการประชุมนมัสการและการใช้ของประทาน

26 พี่น้องทั้งหลาย เมื่อท่านประชุมกัน ทุกคนก็มีเพลงสดุดี ทุกคนก็มีคำสั่งสอน ทุก
คนก็พูดภาษาต่างๆ ทุกคนก็มีคำวิวรณ์ ทุกคนก็แปลข้อความ จะว่าอย่างไรกัน ท่านจง
กระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้จำเริญขึ้น 27 ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาต่างๆ จงให้พูดเพียงสอง
คนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล 28 แต่ถ้าไม่
มีผู้ใดแปลก็ให้คนเหล่านั้นอยู่เงียบๆในที่ประชุมคริสตจักร และให้พูดกับตัวเอง และ
ทูลต่อพระเจ้า 29 ฝ่ายพวกผู้พยากรณ์นั้นให้พูดสองหรือสามคน และให้คนอื่นวินิจฉัย
ข้อความที่เขาพูดนั้น 30 ถ้ามีสิ่งใดทรงสำแดงแก่คนอื่นทีนั่งอยู่ด้วยกัน ให้คนแรกนั้น
นิ่งเสียก่อน 31 เพราะว่าท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ทีละคน เพื่อให้ทุกคนได้ความรู้ และ

ได้รับการปลอบประโลมใจ 32 วิญญาณของพวกผู้พยากรณ์นั้นย่อมอยู่ในบังคับพวกผู้
พยากรณ์ 33 เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย แต่ทรงเป็นผู้ก่อให้
เกิดสันติสุข เหมือนที่ได้เกิดขึ้นในบรรดาคริสตจักรแห่งวิสุทธิชนนั้น

ให้ผู้หญิงนิ่งในที่ประชุมและเรียนรู้จากสามีของตน

34 จงให้พวกผู้หญิงนิ่งเสียในที่ประชุมคริสตจักร เพราะไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่
ให้เขาอยู่ใต้บังคับบัญชา เหมือนที่พระราชบัญญัติสั่งไว้นั้น 35 ถ้าเขาอยากรู้สิ่งใด ก็
ให้เขาถามสามีที่บ้าน เพราะว่าการที่ผู้หญิงจะพูดในที่ประชุมคริสตจักรนั้นก็เป็นสิ่งที่
น่าอาย 36 อะไรกัน พระวจนะของพระเจ้าเกิดมาจากพวกท่านหรือ ได้ประทานมาถึง
ท่านแต่พวกเดียวหรือ 37 ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้พยากรณ์หรืออยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ ก็ให้
เขายอมรับว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้นเป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้
เป็นเจ้า 38 แต่ถ้าผู้ใดเฉยเมยต่อข้อความนี้ ก็ให้เขาเฉยเมยต่อไป 39 เหตุฉะนั้นพี่น้อง
ทั้งหลาย จงตั้งใจปรารถนาที่จะพยากรณ์ ที่เขาพูดภาษาต่างๆก็อย่าห้ามเลย 40 แต่สิง
สารพัดซึ่งจะกระทำนั้น จงกระทำตามสมควร และให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

15

ข่าวประเสริฐแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์นำมาซึ่งความรอด

1 ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคย
ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่
2 และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้ง
หลายนั้น เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไร้ประโยชน์ 3 เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้นั้น ข้าพเจ้า
ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของ
เราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ 4 และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที สามพระองค์
ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น 5 พระองค์ทรงปรากฏแก่เคฟาส
แล้วแก่อัครสาวกสิบสองคน 6 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องกว่าห้าร้อย
คนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงหลับไปแล้ว 7 ภายหลัง
พระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ แล้วแก่อัครสาวกทั้งหมด 8 ครั้นหลังที่สุดพระองค์ทรง
ปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด 9 เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นผู้
น้อยที่สุดในพวกอัครสาวก และไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นอัครสาวก เพราะว่าข้าพเจ้า
ได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า 10 แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วย
พระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้
ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้ากลับทำงานมากกว่าพวกเขาเสียอีก มิใช่ตัวข้าพเจ้าเองทำ
แต่เป็นด้วยพระคุณของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้า 11 เหตุฉะนั้นแม้ตัวข้าพเจ้าก็ดี
หรือพวกเขาก็ดี เราทั้งหลายก็ได้ประกาศอย่างที่กล่าวมานั้น และท่านทั้งหลายก็ได้เชื่อ
อย่างนั้น 12 แต่ถ้าเทศนาว่าพระคริสต์ได้ทรงฟื้นขึ้นมาจากตายแล้ว เหตุใดพวกท่าน
บางคนยังกล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี 13 แต่ถ้าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี พระ
คริสต์ก็หาได้ทรงเป็นขึ้นมาไม่ 14 ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา การเทศนาของเรา
นั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วย 15 และก็จะ
ปรากฏว่าเราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์
ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา แต่ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็ไม่
ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา 16 เพราะว่าถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมา พระคริสต์

ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา 17 และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้
ประโยชน์ ท่านก็ยังตกอยู่ในบาปของตน 18 และคนทั้งหลายที่ล่วงหลับในพระคริสต์ ก็
พินาศไปด้วย 19 ถ้าพวกเรามีความหวังใจในพระคริสต์ในชีวิตนี้เท่านั้น เราก็เป็นพวกที่
น่าสังเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง

ลำดับการเป็นขึ้นมาจากตาย คือพระคริสต์ก่อน แล้วผู้เชื่อทีหลัง

20 แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็นผลแรกในพวก
คนทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปแล้วนั้น 21 เพราะว่าความตายได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์คน
หนึ่งเป็นเหตุฉันใด การเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์ผู้หนึ่งเป็นเหตุ
ฉันนั้น 22 เพราะว่าคนทั้งปวงต้องตายเกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉันใด คนทั้งปวงก็จะกลับได้ชี
วิตเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉันนั้น 23 แต่ว่าทุกคนจะเป็นไปตามลำดับ คือพระคริสต์ทรง
เป็นผลแรก แล้วภายหลังก็คือคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ในเมื่อพระองค์จะเสด็จ
มา 24 ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบอาณาจักรไว้แก่พระเจ้าคือ
พระบิดา เมื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายการปกครอง และสิทธิอำนาจและอานุภาพหมด
แล้ว 25 เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครองอยู่ก่อน จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศั
ตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ 26 ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะทรงทำลายนั้นก็คือความ
ตาย 27 เพราะว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อ
พระองค์ตรัสว่าทรงปราบสิ่งสารพัดลงนั้น ก็เป็นทีทราบชัดว่ายกเว้นองค์พระเจ้าผู้ทรง
ปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ 28 เมื่อสิ่งสารพัดถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เมื่อ
นั้นองค์พระบุตรก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เพื่อพระเจ้า
จะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง

การรับบัพติศมาก็ไร้ความหมาย ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย

29 มิฉะนั้น คนเหล่านั้นทีรับบัพติศมาสำหรับคนตายเขาทำอะไรกัน ถ้าคนตายจะไม่
เป็นขึ้นมา เหตุไฉนจึงมีคนรับบัพติศมาสำหรับคนตายเล่า 30 และเหตุไฉนเราจึงต้องเผ
ชิญกับภัยอันตรายตลอดเวลาเล่า 31 ข้าพเจ้าขอยืนยันโดยอ้างความภูมิใจซึ่งข้าพเจ้า
มีอยู่ในท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ข้าพเจ้าตายทุก
วัน 32 ถ้าตามลักษณะของมนุษย์ ข้าพเจ้าต่อสู้กับสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัสนั้น จะเป็น
ประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้า ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมาอีก ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะ
ว่าพรุ่งนี้เราจะตาย 33 อย่าหลงเลย การคบกับคนชั่วย่อมทำให้นิสัยที่ดีเสียไป 34 จงตื่น
ขึ้นสู่ความชอบธรรมและอย่าทำผิดอีกเลย เพราะว่าบางคนไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้าเสีย
เลย ที่ข้าพเจ้าว่านี้ก็ให้ท่านมีความละอาย

สภาพรูปกายที่ฟื้นขึ้นมาจากความตาย

35 แต่บางคนจะถามว่า คนตายจะเป็นขึ้นมาอย่างไรได้ เมื่อเขาเป็นขึ้นมาจะมีรู
ปกายเป็นอย่างไร 36 ท่านคนเขลา เมล็ดที่ท่านหว่านลงนั้น ถ้าไม่ตายเสียก่อนแล้วจะ
งอกขึ้นใหม่ไม่ได้ 37 เมล็ดข้าวที่ท่านหว่านนั้น จะเป็นข้าวสาลีหรือพืชอื่นๆก็ดี ท่านมิได้
หว่านสิ่งที่เป็นรูปร่างของต้นทีจะงอกขึ้นมา แต่ได้หว่านเมล็ดเท่านั้น 38 แต่พระเจ้าทรง
ประทานรูปร่างต้นของเมล็ดนั้นตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ และทรงประทานรูปร่างแก่
เมล็ดพืชทุกพรรณตามชนิดของมัน 39 เพราะว่าเนื้อนั้นไม่เหมือนกันหมดทุกอย่าง เนื้
อมนุษย์ก็อย่างหนึ่ง เนื้อสัตว์สี่เท้าก็อย่างหนึ่ง เนื้อปลาก็อย่างหนึ่ง เนื้อนกก็อย่างหนึ่ง
40 ร่างกายสำหรับสวรรค์ก็มี และร่างกายสำหรับโลกก็มี แต่ว่าสง่าราศีของร่างกาย

สำหรับสวรรค์ก็อย่างหนึ่ง และสง่าราศีของร่างกายสำหรับโลกก็อย่างหนึ่ง 41 สง่าราศี
ของดวงอาทิตย์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงจันทร์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงดาว
ก็อย่างหนึ่ง แท้ที่จริงสง่าราศีของดาวดวงหนึ่งก็ต่างกันกับสง่าราศีของดาวดวงอื่นๆ
42 การซึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นก็เหมือนกัน สิ่งที่หว่านลงนั้นเป็นของที่จะเปื่อย
เน่า สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่นั้นก็จะไม่รู้จักเปื่อยเน่า 43 สิ่งที่หว่านลงนั้นไร้เกียรติ สิ่งที่เป็น
ขึ้นมาใหม่ก็จะมีสง่าราศี สิ่งที่หว่านลงนั้นอ่อนกำลัง สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีอำนาจ 44
สิ่งที่หว่านลงนั้นก็เป็นกายธรรมดา สิ่งที่เป็นขึ้นมาก็จะเป็นกายวิญญาณ กายธรรมดา
มี และกายวิญญาณก็มี 45 เหมือนมีเขียนไว้แล้วว่า "ทรงสร้างมนุษย์คนเดิมคืออาดัม
เป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่" แต่อาดัมผู้ซึ่งมาภายหลังนั้นเป็นวิญญาณผู้ประสาทชีวิต 46
แต่ร่างกายซึ่งเกิดก่อนนั้นหาใช่เป็นกายวิญญาณไม่ แต่เป็นกายธรรมดา แล้วภายหลัง
จึงเป็นกายวิญญาณ 47 มนุษย์เดิมนั้นกำเนิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองเป็น
องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาจากสวรรค์ 48 มนุษย์ดินผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์ดินทุกคนก็
เป็นอย่างนั้น มนุษย์สวรรค์ผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์สวรรค์ทุกคนก็เป็นอย่างนั้น 49 และ
เมื่อเราเกิดมามีลักษณะสมกับมนุษย์ดินแล้ว เราก็จะมีลักษณะสมกับมนุษย์สวรรค์ด้วย
50 แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่า เนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้า
เป็นมรดกไม่ได้ และสิ่งซึ่งเปื่อยเน่าจะรับสิ่งซึ่งไม่รู้จักเปื่อยเน่าเป็นมรดกก็ไม่ได้

การเปลี่ยนแปลงรูปกายของคริสเตียนเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

51 ดูก่อน ข้าพเจ้ามีความลึกลับที่จะบอกแก่ท่าน คือว่าเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน
แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด 52 ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเป่าแตรครั้ง
สุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตร และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า แล้ว
เราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ 53 เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า
และซึ่งจะตายนี้ต้องสวมซึ่งจะไม่รู้ตาย

คริสเตียนทุกคนมีชัยชนะเหนือความตายโดยพระเยซูคริสต์

54 เมื่อสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้จะสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้จะสวมซึ่งไม่รู้จัก
ตาย เมื่อนั้นตามซึ่งเขียนไว้แล้วจะสำเร็จว่า "ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชัย"
55 โอ ความตาย เหล็กไนของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน
56 เหล็กไนของความตายนั้นคือบาป และฤทธิ์ของบาปคือพระราชบัญญัติ 57 แต่จง
ขอบพระคุณแด่พระเจ้า ผู้ทรงประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์
พระผู้เป็นเจ้าของเรา 58 เหตุฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า ท่านจงตั้งมั่นอยู่ อย่าหวั่น
ไหว จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ด้วยว่าท่านทั้งหลายรู้ว่า
โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าการของท่านจะไร้ประโยชน์ก็หามิได้

16

การถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนในกรุงเยรูซาเล็ม

1 แล้วเรื่องการถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้สั่งคริสตจักรที่แคว้นกา
ลาเทียไว้อย่างไร ก็ขอให้ท่านจงกระทำเหมือนกันด้วย 2 ทุกวันต้นสัปดาห์ให้พวกท่าน
ทุกคนเก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ท่านจำเริญ เพื่อจะไม่
ต้องถวายทรัพย์เมื่อข้าพเจ้ามา 3 เมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว พวกท่านเห็นชอบจะรับรองผู้

ใดโดยจดหมายของท่าน ข้าพเจ้าจะใช้ผู้นั้นถือของถวายของท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
4 และถ้าสมควรข้าพเจ้าจะไปด้วย คนเหล่านั้นก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า

เปาโลสัญญาว่าจะไปเยี่ยมชาวโครินธ์ การทักทายปราศรัยและคำแนะนำ

5 เพราะเมื่อข้าพเจ้าข้ามแคว้นมาซิโดเนียแล้วข้าพเจ้าจะมาหาท่าน เพราะข้าพเจ้า
ตั้งใจว่าจะไปทางมาซิโดเนีย 6 และข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่กับท่าน บางทีอาจจะอยู่
จนถึงสิ้นฤดูหนาวก็เป็นได้ แล้วข้าพเจ้าจะไปทางไหน พวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไป
ทางนั้น 7 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่อยากจะพบท่านเมื่อผ่านไปเท่านั้น แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่า
ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะค้างอยู่กับท่านนานๆหน่อย 8 แต่ข้าพเจ้าจะ
อยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพ็นเทคศเต 9 เพราะว่าที่นี่มีประตูเปิดให้ข้าพเจ้าอย่าง
กว้างขวางน่าจะเกิดผล ทั้งผู้ขัดขวางก็มีเป็นอันมากด้วย 10 แล้วถ้าทิโมธีมาหาท่านจง
ให้เขาอยู่กับท่านโดยปราศจากความกลัว เพราะว่าเขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า
เหมือนกับข้าพเจ้า 11 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดประมาทเขา แต่จงช่วยให้เขาเดินทางไป
โดยสันติสุขเพื่อเขาจะมาถึงข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขากับพวกพี่น้องอยู่
12 อปอลโล ซึ่งเป็นพี่น้องของเรานั้น ข้าพเจ้าได้คะยั้นคะยอให้ไปเยี่ยมท่านทั้งหลาย
พร้อมกับพวกพี่น้อง แต่ท่านไม่จุใจที่จะไปเดี๋ยวนี้ เมื่อมีโอกาสท่านจึงจะไป 13 ท่านทั้ง
หลายจงระมัดระวัง จงมั่นคงในความเชื่อ จงเป็นลูกผู้ชายแท้ จงเข้มแข็ง 14 ทุกสิ่งซึ่ง
ท่านกระทำนั้น จงกระทำด้วยความรัก 15 พี่น้องทั้งหลาย (ท่านรู้ว่าครอบครัวของสเท
ฟานัส เป็นผลแรกในแคว้นอาคายา และพวกเขาได้ถวายตัวไว้ในการปรนนิบัติวิสุทธิ
ชนทั้งปวง 16 ข้าพเจ้าขอให้ท่านทั้งหลายอยู่ใต้บังคับคนเช่นนั้น และคนทั้งปวงที่ช่วย
ทำการด้วยกันนั้นกับเรา 17 ที่สเทฟานัส และฟอร์ทูนาทัส และอาคายคัสมาแล้วนั้น
ข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดี เพราะว่าสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายขาดนั้น เขาเหล่านั้นได้มาทำให้ครบ
18 เพราะเขาทำให้จิตใจของข้าพเจ้าและของท่านทั้งหลายชุ่มชื่น ฉะนั้นท่านทั้งหลาย
จงรับรองคนเช่นนั้น 19 คริสตจักรทั้งหลายในแคว้นเอเชียฝากความคิดถึงมายังท่าน
ทั้งหลาย อาควิลลาและปริสสิลลากับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของเขา ฝากความคิดถึง
มากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้ามายังท่านทั้งหลาย 20 พี่น้องทุกคนฝากความคิดถึงมายัง
ท่าน ท่านจงทักทายปราศรัยกันด้วยธรรมเนียมจุบอันบริสุทธิ์ 21 คำแสดงความนับถือ
นี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล 22 ถ้าผู้ใดไม่รักพระเยซูคริสต์เจ้า ก็ขอให้ผู้นั้นถูก
สาปแช่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา 23 ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น
เจ้าของเราสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด 24 ความรักของข้าพเจ้ามีอยู่ต่อท่านทั้งหลาย
ในพระเยซูคริสต์เสมอ เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงชาวโครินธ์ ได้เขียนจากเมืองฟีลิป
ปี และส่งโดยสเทฟานัส ฟอร์ทูนาทัส อาคายคัสและทิโมธี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
2 โครินธ์

ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้คือเปาโล เขียนในปีค□ศ□ 57 ในจดหมายฉบับที่ 2 ซึ่งเขียนถึงคริสตจักรในเมืองโครินธ์นี้ เปาโลมีความชื่นชมยินดีเพราะคนที่เคยประพฤติผิดประเวณี นั้นได้กลับใจใหม่แล้ว เปาโลพูดถึงความกระวนกระวายและความทุกข์ใจของท่าน และว่าท่านได้รับความบรรเทาใจเมื่อทิตัสไปหาท่าน เปาโลอ้างอีกครั้งว่าท่านเป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ และบอกให้คริสตจักรเตรียมพร้อมที่จะต้อนรับท่านเมื่อท่านจะไปเยี่ยมเยียน เขาในไม่ช้านี้ดูเหมือนว่าทิตัสเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงเมืองโครินธ์

ในบทที่ 8 และ 9 มีคำสอนที่ดีมากเกี่ยวกับการถวายทรัพย์ของคริสเตียน

ภาระหนักและความทุกข์ยากของเปาโล การปลอบประโลมใจและความช่วยเหลือจากพระเจ้า

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธี
น้องของเรา เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ และบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่ทั่ว
แคว้นอาคายา 2 ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจาก
พระเยซูคริสต์เจ้า จงมีแก่ท่านทั้งหลายเถิด 3 จงสรรเสริญพระเจ้า พระบิดาแห่งพระ
เยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาผู้ทรงความเมตตา พระเจ้าแห่งการปลอบ
ประโลมใจทุกอย่าง 4 พระองค์ผู้ทรงปลอบประโลมใจเราในการทุกข์ยากทั้งสิ้นของเรา
เพื่อเราจะสามารถปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นทีมีความทุกข์ยากอย่างใดอย่างหนึ่งได้
ด้วยการปลอบประโลมใจซึ่งตัวเราเองได้รับจากพระเจ้า 5 เพราะว่าเรามีส่วนทนทุกข์
กับพระคริสต์มากฉันใด การปลอบประโลมใจของเราเนื่องจากพระคริสต์ก็มากฉันนั้น
6 ที่เราทนความทุกข์ยากนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้ความชูใจและความรอด หรือ
ที่เราได้รับการปลอบประโลมใจนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้รับความชูใจและความ
รอด ซึ่งทำให้ท่านทั้งหลายเพียรสู้ทนความทุกข์เหมือนอย่างเราได้ทนนั้น 7 เราจึงม
ีความหวังแน่นอนในท่านทั้งหลาย เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลายได้มีส่วนในความทุกข์
ยากฉันใด ท่านทั้งหลายจะได้มีส่วนในการปลอบประโลมใจฉันนั้น 8 พี่น้องทั้งหลาย
เราอยากให้ท่านทราบถึงความทุกข์ยากที่เกิดแก่เราในแคว้นเอเชีย ซึ่งทำให้เราหนักใจ
จนเหลือกำลัง จนเราเกือบหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้ 9 ที่จริงเราคาดว่าเราถึงที่
ตายแล้ว แต่ที่เป็นเช่นนี้ก็เพื่อมิให้เราไว้ใจในตนเอง แต่ให้ไว้ใจในพระเจ้าผู้ทรงโปรด
ให้คนทั้งปวงฟื้นจากความตาย 10 พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากความตายอันใหญ่
หลวง และพระองค์จะทรงช่วยเราอีก เราไว้ใจพระองค์ว่า พระองค์จะทรงช่วยเราต่อ
ไปอีก 11 ท่านทั้งหลายจะช่วยเราได้ด้วยการอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าคนเป็นอันมากจะ
ได้ขอบพระคุณเพราะเรา เนื่องจากของประทานที่ทรงประทานแก่เรา อันเป็นการทรง
ตอบคำอธิษฐานของคนเป็นอันมากนั้น

ความจริงใจและการรับใช้อันยิ่งใหญ่ของเปาโล

12 นี่เป็นสิ่งที่เราชื่นชมยินดีได้ คือใจสำนึกผิดชอบของเราเป็นพยานว่าเราได้
ประพฤติตนเป็นที่ประจักษ์แก่โลก และยิ่งกว่านั้นก็คือการประพฤติต่อท่านทั้งหลาย

ด้วยน้ำใจบริสุทธิ์ และด้วยความจริงใจซึ่งมาจากพระเจ้า และมิใช่ตามปัญญาฝ่ายเนื้อ
หนัง แต่ตามพระคุณของพระเจ้า 13 เพราะว่าเราไม่ได้เขียนเรื่องอื่นถึงท่าน นอกจาก
เรื่องซึ่งท่านได้อ่านและยอมรับแล้ว และข้าพเจ้าก็หวังว่าท่านจะยอมรับโดยตลอด 14
ตามที่พวกท่านยอมรับเราบ้างแล้วว่า ในวันของพระเยซูเจ้าท่านก็ภูมิใจในเราได้
เช่นเดียวกับที่เราจะภูมิใจในท่าน 15 และในความไว้ใจนี้ ข้าพเจ้าได้ประสงค์ว่าจะ
ไปเยี่ยมพวกท่านก่อน เพื่อท่านจะได้ประโยชน์สองเท่า 16 ข้าพเจ้าใคร่จะแวะเยี่ยม
พวกท่านระหว่างที่เดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และเมื่อข้าพเจ้ากลับจากแคว้นมา
ซิโดเนีย ก็จะแวะเยี่ยมท่านอีก ท่านก็จะได้ส่งให้ข้าพเจ้าออกเดินทางไปยังแคว้นยู
เดีย 17 ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าหมายที่จะทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าโลเลหรือ หรือสิ่งที่ข้าพเจ้ามุ่ง
หมายไว้ข้าพเจ้ากะโครงการอย่างเนื้อหนังหรือ ซึ่งพร้อมที่จะกล่าวว่ามาไม่มาส่งๆไป
18 แต่พระเจ้าทรงสัตย์จริงแน่ฉันใด คำของเราที่กล่าวกับท่านก็มิใช่เป็นคำรับ หรือ
ปฏิเสธ ส่งๆไปแน่ฉันนั้น 19 เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพวก
เรา คือข้าพเจ้ากับสิลวานัสและทิโมธี ได้ประกาศแก่พวกท่านนั้น ไม่ใช่ จริง ไม่จริง
ส่งๆไป แต่โดยพระองค์นั้นล้วนแต่จริงทั้งสิ้น 20 บรรดาพระสัญญาของพระเจ้าก็เป็น
จริงโดยพระเยซู เพราะเหตุนี้เราจึงพูดว่าเอเมนโดยพระองค์ เป็นทีถวายเกียรติยศแด่
พระเจ้า 21 บัดนี้ผู้ซึ่งทรงตั้งเรากับท่านทั้งหลายไว้ในพระคริสต์ และได้ทรงเจิมเราไว้
นั้น ก็คือพระเจ้า 22 และพระองค์ทรงประทับตราเรา และประทานพระวิญญาณไว้ใน
ใจของเราเป็นมัดจำด้วย 23 ยิ่งกว่านั้นขอพระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้า
ว่า ที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปถึงเมืองโครินธ์นั้น ก็เพื่อจะงดโทษพวกท่านไว้ก่อน 24 เราไม่
ใช่เป็นนายบังคับความเชื่อของพวกท่าน แต่ว่าเราเป็นผู้อุปการะความยินดีของท่าน เพ
ราะท่านตั้งมั่นอยู่โดยความเชื่อ

2

การอภัยคนบาปที่สำนึกผิด

1 แต่ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ว่า เมื่อมีความทุกข์อยู่ จะไม่มาหาพวกท่านอีก 2 เพราะถ้า
ข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเป็นทุกข์ ใครเล่าจะทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี ก็คือคนที่ข้าพเจ้า
ทำให้มีความทุกข์นั่นแหละ 3 และข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนั้นมาถึงท่าน เพื่อว่าเมื่อ
ข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความทุกข์จากคนเหล่านั้น ที่ควรจะทำให้ข้าพเจ้ามี
ความชื่นชมยินดี ข้าพเจ้าไว้ใจในพวกท่านว่า ความยินดีของข้าพเจ้าก็เป็นความยินดี
ของท่านด้วย 4 เพราะว่าข้าพเจ้าเขียนถึงท่านเพราะข้าพเจ้ามีความทุกข์ระทมใจมาก
และน้ำตาไหลมากมาย มิใช่เพื่อจะทำให้ท่านเป็นทุกข์ แต่เพื่อจะให้ท่านรู้จักความรัก
อย่างมากมายซึ่งข้าพเจ้ามีต่อท่านทั้งหลาย 5 แต่ถ้าผู้ใดเป็นต้นเหตุทำให้เกิดความทุกข์
ผู้นั้นก็มิได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทุกข์แต่คนเดียว แต่ได้ทำให้พวกท่านเป็นทุกข์บ้างด้วย
เพราะข้าพเจ้าไม่อยากจะปรักปรำพวกท่านจนเหลือเกิน 6 ที่คนส่วนมากได้ลงโทษคน
เช่นนั้นก็พอสมควรแล้ว 7 ฉะนั้นท่านทั้งหลายควรจะยกโทษให้ผู้นั้น และปลอบประโลม
ใจเขาต่างหาก กลัวว่าคนเช่นนั้นจะจมลงในความทุกข์เหลือล้น 8 ดังนั้นข้าพเจ้าขอ
วิงวอนท่านให้ยืนยันความรักต่อคนนั้นใหม่ 9 นี่คือเหตุที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่าน หวังจะ
ลองใจท่านดูว่า ท่านจะยอมเชื่อฟังทุกประการหรือไม่ 10 ถ้าพวกท่านจะยกโทษให้ผู้ใด
ข้าพเจ้าก็ยกโทษให้ผู้นั้นด้วย เพราะถ้าข้าพเจ้ายกโทษให้คนใดๆ ข้าพเจ้าได้ยกโทษให้
ผู้นั้นเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายต่อพระพักตร์พระคริสต์ 11 เพื่อไม่ให้ซาตานมีชัยเหนือ
เรา เพราะเรารู้กลอุบายของมันแล้ว 12 นอกจากนี้เมื่อข้าพเจ้าไปถึงเมืองโตรอัสเพื่อ

ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์นั้น มีประตูเปิดให้แก่ข้าพเจ้าโดยองค์พระผู้เป็น
เจ้า 13 ข้าพเจ้ายังไม่มีความสบายใจเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบทิตัสน้องของข้าพเจ้า
ที่นั่น ข้าพเจ้าจึงลาพวกนั้นเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย

คริสเตียนเป็นกลิ่นแห่งชีวิตและกลิ่นแห่งความตาย
14 แต่ขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงให้เรามีชัยเสมอโดยพระคริสต์ และทรงโปรด
ประทานกลิ่นหอมแห่งความรู้ของพระองค์ให้ปรากฏด้วยตัวเราทุกแห่ง 15 เพราะว่า
เราเป็นกลิ่นอันหอมหวานของพระคริสต์จำเพาะพระเจ้า ในหมู่คนที่รอด และในหมู่
คนที่พินาศ 16 ฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย และอีกฝ่ายหนึ่ง
เป็นกลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต ใครเล่าจะมีความสามารถเหมาะสมกับพันธกิจ
เหล่านี้ 17 เพราะว่า เราไม่เหมือนคนเป็นอันมากที่ทำให้พระวจนะของพระเจ้าเสื่อมเสีย
แต่ว่าเราประกาศโดยอาศัยพระคริสต์ด้วยความจริงใจ อย่างคนที่มาจากพระเจ้าและ
อยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า

3

คริสเตียนเป็นหนังสือแห่งพระคริสต์
1 เรากำลังจะแนะนำตัวเราเองหรือ หรือว่าเราต้องการหนังสือแนะนำตัวให้แก่พวก
ท่านเหมือนอย่างคนบางคนหรือ เราต้องการหนังสือแนะนำตัวจากพวกท่านหรือ 2 ท่าน
เองเป็นหนังสือของเราจารึกไว้ที่ดวงใจของเรา ให้คนทั้งปวงได้รู้และได้อ่าน 3 ท่าน
ปรากฏเป็นหนังสือของพระคริสต์ซึ่งเราเป็นผู้ปรนนิบัติ และได้เขียนไว้ มิใช่ด้วยน้ำ
หมึก แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และมิได้เขียนไว้ที่แผ่นศิลา แต่
เขียนไว้ที่แผ่นดวงใจมนุษย์ 4 และเรามีความไว้ใจในพระเจ้าโดยพระคริสต์อย่างนั้น 5
มิใช่เราจะคิดถือว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเราเอง แต่ว่าความสามารถ
ของเรามาจากพระเจ้า

การเปรียบเทียบระหว่างสง่าราศีของพระราชบัญญัติและสง่าราศีของพระวิญญาณ
6 พระองค์จึงทรงโปรดประทานให้เราสามารถเป็นผู้ปฏิบัติได้ตามพันธสัญญาใหม่
มิใช่ตามตัวอักษร แต่ตามพระวิญญาณ ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระ
วิญญาณนั้นประทานชีวิต 7 แต่ถ้าการปฏิบัติที่นำไปถึงความตายตามตัวอักษรซึ่งได้
เขียนและจารึกไว้ที่แผ่นศิลานั้น ยังมีรัศมี จนชนชาติอิสราเอลไม่สามารถจ้องมอง
หน้าของโมเสสได้เพราะรัศมีจากใบหน้าของท่านซึ่งเป็นรัศมีที่กำลังเสื่อมสูญไป 8 ดัง
นั้นการปฏิบัติตามพระวิญญาณจะไม่มีรัศมียิ่งกว่านั้นอีกหรือ 9 เพราะว่าถ้าการรับ
ใช้สำหรับปรับโทษยังมีรัศมี การรับใช้สำหรับความชอบธรรมก็ยิ่งมีรัศมีมากกว่านั้นอีก
10 อันที่จริงรัศมีซึ่งได้ทรงประทานให้นั้นก็อับแสงไปแล้ว เพราะถูกรัศมีอันเลิศประเสริฐ
นั้นได้ส่องข่มเสียหมด 11 เพราะถ้าสิ่งที่ได้จางไปยังเคยมีรัศมีถึงเพียงนั้น สิ่งซึ่งจะดำรง
อยู่ก็จะมีรัศมีมากยิ่งกว่านั้นอีก 12 เมื่อเรามีความหวังอย่างนั้นแล้ว เราจึงกล้ามากขึ้นที
่จะพูด 13 และไม่เหมือนโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้ เพื่อไม่ให้ชนอิสราเอลเพ่งดูความ
เสื่อมของรัศมีที่ค่อยๆจางไปนั้น 14 แต่จิตใจของเขาก็มืดบอดไป เพราะตลอดมาจนถึง
ทุกวันนี้ เมื่อเขาอ่านพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นยังคงอยู่มิได้เปิดออก แต่ผ้าคลุมนั้น
ได้เปิดออกแล้วโดยพระคริสต์ 15 แต่ว่าตลอดมาถึงทุกวันนี้ ขณะใดที่เขาอ่านคำของ
โมเสส ผ้าคลุมนั้นก็ยังปิดบังใจของเขาไว้ 16 แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า
ผ้าคลุมนั้นก็จะเปิดออก 17 บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้น และพระ
วิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น 18 แต่เราทั้งหลายไม่

มีผ้าคลุมหน้าไว้ จึงแลดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนมองดูในกระจก และตัวเราก็เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระฉายขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือมีสง่าราศีเป็นลำดับขึ้นไปเช่นอย่างสง่าราศีที่มาจากพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า

4

เปาโล ผู้รับใช้สัตย์ซื่อของพระเจ้า

1 เพราะเหตุที่เรามีการรับใช้นี้โดยได้รับพระกรุณา เราจึงไม่ย่อท้อ 2 แต่ว่าเราได้
สละทิ้งกิจการต่างๆที่ไม่ซื่อสัตย์ซึ่งปิดบังซ่อนเร้นไว้ คือไม่ได้ดำเนินอย่างมีเล่ห์เหลี่ยม
และไม่ได้พลิกแพลงพระวจนะของพระเจ้าด้วยวิธีการอันล่อลวง แต่เราได้มอบตัวของ
เราไว้กับจิตสำนึกผิดชอบของคนทั้งปวง โดยสำแดงความจริงในสายพระเนตรของ
พระเจ้า

ซาตานทำให้ตาของผู้ที่ไม่เชื่อมืดไป

3 แต่ถ้าข่าวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ
4 ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่าง
ของข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึง
พวกเขา 5 ด้วยว่าเราไม่ได้ประกาศตัวเราเอง แต่ได้ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็น
องค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ประกาศตัวเราเองเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลายเพราะเห็นแก่
พระเยซู 6 เพราะว่าพระเจ้าองค์นั้น ผู้ได้ตรัสสั่งให้ความสว่างออกมาจากความมืด ได้
ทรงส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงสง่าราศีของ
พระเจ้าปรากฏในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์

ทรัพย์สมบัติในภาชนะดิน

7 แต่ว่าเรามีทรัพย์สมบัตินี้อยู่ในภาชนะดิน เพื่อให้เห็นว่าฤทธิ์เดชอันเลิศนั้นเป็นของ
พระเจ้า ไม่ได้มาจากตัวเราเอง

ความทุกข์ทรมานทำให้จิตใจภายในเจริญขึ้น

8 เราถูกขนาบรอบข้าง แต่ก็ไม่ถึงกับกระดิกไม่ไหว เราจนปัญญา แต่ก็ไม่ถึงกับหมด
หวัง 9 เราถูกข่มเหง แต่ก็ไม่ถูกทอดทิ้ง เราถูกตีลงแล้ว แต่ก็ไม่ถึงตาย 10 เราแบกความ
ตายของพระเยซูเจ้าไว้ที่กายเราเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูจะปรากฏในกายของ
เราด้วย 11 เพราะว่าพวกเราที่มีชีวิตอยู่นั้นต้องถูกมอบไว้แก่ความตายอยู่เสมอเพราะ
เห็นแก่พระเยซู เพื่อว่าพระชนม์ชีพของพระเยซูจะได้ปรากฏในเนื้อหนังของเราซึ่งจะ
ต้องตายนั้น 12 เหตุฉะนั้นความตายจึงกำลังออกฤทธิ์อยู่ในเรา แต่ชีวิตกำลังออกฤทธิ์
อยู่ในท่านทั้งหลาย 13 เพราะเรามีใจเชื่อเช่นเดียวกัน ตามที่เขียนไว้ว่า ข้าพเจ้าเชื่อ
แล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด เราก็เชื่อเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราจึงพูด 14 เรารู้ว่า
พระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูเจ้าคืนพระชนม์ จะทรงโปรดให้เราเป็นขึ้นมาเช่นกันโดยพระ
เยซู และจะทรงพาเราเข้ามาเฝ้าพร้อมกับท่านทั้งหลาย 15 เพราะว่าสิ่งสารพัดนั้นเป็น
ไปเพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อว่าเมื่อพระคุณมาถึงคนเป็นจำนวนมากขึ้น ก็
จะมีการขอบพระคุณมากยิ่งขึ้นเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า 16 เหตุฉะนั้นเราจึง
ไม่ย่อท้อ ถึงแม้ว่ากายภายนอกของเรากำลังทรุดโทรมไป แต่จิตใจภายในนั้นก็ยังคง
จำเริญขึ้นใหม่ทุกวัน 17 เพราะว่าการทุกข์ยากเล็กๆน้อยๆของเรา ซึ่งเรารับอยู่ประเด
ี๋ยวเดียวนั้นจะทำให้เรามีสง่าราศีใหญ่ยิ่งนิรันดร์ 18 ด้วยว่าเราไม่ได้เห็นแก่สิ่งของที่เรา

มองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิงของที่มองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งของซึ่งมองเห็นอยู่นั้นเป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิงซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็ถาวรนิรันดร์

5

การเฝ้าคอยการเป็นขึ้นมาใหม่ด้วยใจจดจ่อ

1 เพราะเรารู้ว่า ถ้าเรือนดินแห่งพลับพลาของเรานี้จะพังทำลายเสีย เราก็ยังมีที่อาศัย
ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานให้ ที่มิได้สร้างด้วยมือมนุษย์ และตั้งอยู่เป็นนิตย์ในสวรรค์
2 เพราะว่าในร่างกายนี้เรายังครวญคร่ำอยู่ มีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะสวมที่อาศัย
ของเราที่มาจากสวรรค์ 3 ถ้าได้สวมเช่นนั้นแล้ว เราก็จะมิได้ถูกพบเห็นว่าเปลือยเปล่า
อีก 4 เพราะว่าเราผู้อาศัยในพลับพลานี้จึงครวญคร่ำเป็นทุกข์ มิใช่เพราะปรารถนาที่จะ
อยู่ตัวเปล่า แต่ปรารถนาจะสวมกายใหม่นั้น เพื่อว่าร่างกายของเราซึ่งจะต้องตายนั้นจะ
ได้ถูกชีวิตอมตะกลืนเสีย 5 แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้เตรียมเราไว้สำหรับการเปลี่ยนแปลง
นี้ และพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณเป็นมัดจำไว้กับเรา 6 เหตุฉะนั้นเรา
มั่นใจอยู่เสมอรู้อยู่แล้วว่า ขณะที่เราอยู่ในร่างกายนี้ เราอยู่ปราศจากองค์พระผู้เป็น
เจ้า 7 (เพราะเราดำเนินโดยความเชื่อ มิใช่ตามที่ตามองเห็น 8 เรามีความมั่นใจ และเรา
ปรารถนาจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าอยู่ในร่างกายนี้ 9 เหตุฉะนั้นเราตั้งเป้าของ
เราว่า จะอยู่ในกายนี้ก็ดี หรือไม่อยู่ก็ดี เราก็จะเป็นทีพอพระทัยของพระองค์

คริสเตียนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ *(1* คร *3:10-15)*

10 เพราะว่าจำเป็นทีเราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์
เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว 11 เพราะ
เหตุที่เรารู้จักความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจึงชักชวนคนทั้งหลาย แต่
เราเป็นทีประจักษ์แก่พระเจ้า และข้าพเจ้าหวังว่า เราได้ปรากฏประจักษ์แก่จิตสำนึกผิด
และชอบของท่านด้วย 12 เพราะเราไม่ได้ยกย่องตัวเองกับท่านทั้งหลายอีก แต่เราให้
ท่านมีโอกาสที่จะนำเราออกอวดได้ เพื่อท่านจะได้มีข้อโต้ตอบคนเหล่านั้นทีชอบอวด
ในสิ่งซึ่งปรากฏ แต่มิได้อวดในสิ่งซึ่งอยู่ในจิตใจ 13 เพราะว่าถ้าเราได้ประพฤติอย่างคน
เสียจริต เราก็ได้ประพฤติเพราะเห็นแก่พระเจ้า หรือถ้าเราประพฤติอย่างคนปกติ ก็เพื่อ
ประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย

ราชทูตของพระคริสต์

14 เพราะว่าความรักของพระคริสต์ได้ครอบครองเราอยู่ เพราะเราคิดเห็นอย่างนี้ว่า
ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว 15 และพระองค์ได้ทรง
วายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นทีมีชีวิตอยู่จะมิได้เป็นอยู่เพื่อประโยชน์
แก่ตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะ
เห็นแก่เขาทั้งหลาย 16 เหตุฉะนั้นตั้งแต่นี้ไปเราจะไม่พิจารณาผู้ใดตามเนื้อหนัง แม้ว
่าเมื่อก่อนเราเคยพิจารณาพระคริสต์ตามเนื้อหนังก็จริง แต่เดี๋ยวนี้เราจะไม่พิจารณา
พระองค์เช่นนั้นอีก 17 เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้าง
ใหม่แล้ว สิงเก่าๆก็ล่วงไป ดูเถิด สิงสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น 18 ทั้งสิ้นนี้เกิดมา
จากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกันกับพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ และทรงโปรดประทาน
ให้เรารับใช้ในเรื่องการคืนดีกัน 19 คือพระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้
คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระวจนะ

แห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา 20 ฉะนั้นเราจึงเป็นราชทูตของพระคริสต์ โดยที่พระเจ้า
ทรงขอร้องท่านทั้งหลายทางเรา เราผู้แทนของพระคริสต์จึงขอร้องท่านให้คืนดีกันก
ับพระเจ้า 21 เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นความบาป
เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์

6

สิงที่เราต้องยอมสละในการรับใช้พระคริสต์

1 ฉะนั้นเราผู้เป็นคนทำการร่วมกับพระองค์ขอวิงวอนท่านว่า อย่าสักแต่รับพระคุณ
ของพระเจ้าเป็นการหาประโยชน์มิได้ 2 (เพราะพระองค์ตรัสว่า ในเวลาอันชอบ เราได้
ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า ดูเถิด บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ ดูเถิด บัดนี้
เป็นวันแห่งความรอด 3 เรามิได้ให้ผู้ใดมีเหตุสะดุดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เพื่อมิให้การ
ที่เรารับใช้ปฏิบัตินั้นเป็นทีเขาจะติเตียนได้ 4 แต่ว่าในการทั้งปวงเราได้กระทำตัวให้
เป็นทีชอบ เหมือนผู้รับใช้ของพระเจ้า โดยความเพียรอดทนเป็นอันมาก ในความทุกข์
ในความขัดสน ในเหตุวิบัติ 5 ในการถูกเฆี่ยน ในการที่ถูกจำคุก ในการวุ่นวาย ในการ
งานต่างๆ ในการอดหลับอดนอน ในการอดอาหาร 6 โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดย
ความอดกลั้นไว้นาน โดยใจกรุณา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยความรักแท้ 7 โดยพระ
วจนะแห่งความจริง โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า โดยใช้เครื่องอาวุธแห่งความชอบธรรม
ด้วยมือขวาและมือซ้าย 8 โดยมีเกียรติยศและไร้เกียรติยศ โดยเล่าลือกันว่าชั่วและเล่าลื
อกันว่าดี เหมือนถูกเขาหาว่าเป็นคนที่ล่อลวงเขาให้หลง แต่ยังเป็นคนสัตย์จริง 9 เหมือน
ถูกเขาหาว่าเป็นคนไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเป็นคนที่เขาทั้งหลายรู้จักดี เหมือนคนตาย แต่ดู
เถิด เรายังเป็นอยู่ เหมือนคนถูกเฆี่ยน แต่ยังไม่ตาย 10 เหมือนคนที่มีความทุกข์ แต่ยังมี
ความชื่นชมยินดีอยู่เสมอ เหมือนคนยากจน แต่ยังทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี เหมือนคน
ไม่มีอะไรเลย แต่ยังมีสิงสารพัดบริบูรณ์

คริสเตียนต้องไม่เทียมแอกด้วยกันกับคนที่ไม่เชื่อ

11 โอ ท่านชาวโครินธ์ เราพูดกับท่านอย่างไม่ปิดบังเลย และใจของเราก็เปิดรับท
่าน 12 ใจของท่านทั้งหลายไม่ได้ปิดเพราะเรา แต่ปิดเพราะความรู้สึกของตนเอง 13 ดัง
นั้นในการตอบสนองอย่างเดียวกัน (ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านเหมือนอย่างพูดกับบุตร
คือจงเปิดจิตใจของท่านด้วย 14 ท่านอย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความ
ชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้
อย่างไร 15 พระคริสต์กับเบลีอัลจะลงรอยกันอย่างไรได้ หรือคนที่เชื่อจะมีส่วนอะไรกับ
คนที่ไม่เชื่อ 16 วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้ เพราะว่าท่านเป็นวิหาร
ของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และ
จะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของ
เรา 17 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เหตุฉะนั้นเจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และ
จงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้า
ทั้งหลาย 18 เราจะเป็นบิดาของพวกเจ้าและพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรสาวของเรา
องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นได้ตรัสดังนั้น

7

1 ท่านที่รัก เมื่อเรามีพระสัญญาเช่นนี้แล้ว ให้เราชำระตัวเราให้ปราศจากมลทินทุก
อย่างของเนื้อหนังและจิตวิญญาณ และจงทำให้มีความบริสุทธิ์ครบถ้วนโดยความเกรง
กลัวพระเจ้า

ความชื่นชมยินดีของเปาโลต่อการตอบสนองของชาวโครินธ์

2 ขอรับเราเถิด เรามิได้ทำร้ายผู้ใด เรามิได้ชวนผู้ใดให้ทำชั่ว เรามิได้โกงผู้ใดเลย
3 ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้มิใช่เพื่อจะปรักปรำท่าน เพราะข้าพเจ้าบอกแล้วว่า ท่านทั้งหลาย
อยู่ในใจของเราทีเดียว จะตายหรือจะเป็นก็อยู่ด้วยกัน 4 ข้าพเจ้าพูดอย่างไว้ใจท่าน
มาก และข้าพเจ้าภูมิใจเพราะท่านทั้งหลายอย่างมาก ข้าพเจ้าได้รับความชูใจอย่างบ
ริบูรณ์ และในความยากลำบากของเราทุกอย่าง ข้าพเจ้าก็ยังมีความปีติยินดีอย่างเหลือ
ล้น 5 เพราะแม้ว่าเมื่อเรามาถึงแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เนื้อหนังของเราไม่ได้พักผ่อนเลย
เรามีความลำบากอยู่รอบข้าง ภายนอกมีการต่อสู้ ภายในมีความกลัว 6 แต่ถึงกระนั้นก
็ดี พระเจ้าผู้ทรงหนุนน้ำใจคนที่ท้อใจ ได้ทรงหนุนน้ำใจเราโดยทรงให้ทิตัสมาหาเรา
7 และมิใช่เพียงการมาของทิตัสเท่านั้น แต่โดยการที่ท่านได้หนุนน้ำใจทิตัสด้วย ตามที่
ทิตัสได้มาบอกเราถึงความปรารถนาอย่างยิ่งและความโศกเศร้าของท่าน และใจจดจ่อ
ของท่านที่มีต่อข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้น 8 เพราะถึงแม้ว่า
ข้าพเจ้าได้ทำให้ท่านเสียใจเพราะจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ ถึงแม้ว่าเมื่อก
่อนนั้นข้าพเจ้าจะเสียใจบ้าง เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า จดหมายฉบับนั้นทำให้ท่านมีความ
เสียใจเพียงชั่วขณะเท่านั้น 9 แต่บัดนี้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี มิใช่เพราะท่านเสียใจ
แต่เพราะความเสียใจนั้นทำให้ท่านกลับใจใหม่ เพราะว่าท่านได้รับความเสียใจอย่าง
ที่ชอบพระทัยพระเจ้า ท่านจึงไม่ได้ผลร้ายจากเราเลย 10 เพราะว่าความเสียใจอย่างที่
ชอบพระทัยพระเจ้าย่อมกระทำให้กลับใจใหม่ ซึ่งนำไปถึงความรอดและไม่เป็นที่น่า
เสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลกนั้นย่อมนำไปถึงความตาย 11 จงพิจารณาดูว่าความ
เสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้ากระทำให้เกิดความกระตือรือร้นมากทีเดียว ทำให้เก
ิดความขวนขวายที่จะแก้ตัวใหม่ และการโกรธแทน ความกลัว ความปรารถนาอย่าง
ยิ่ง ความกระตือรือร้น การแก้แค้น ในทุกสิ่งเหล่านั้นท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าท่าน
ก็หมดจดในการนี้แล้ว 12 เหตุฉะนี้ที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านก็มิใช่เพราะเห็นแก่คนที่ได้
ทำผิด หรือเพราะเห็นแก่คนที่ต้องทนต่อการร้าย แต่เพื่อให้ความห่วงใยของเราที่มีต่อ
ท่านปรากฏแก่ท่านในสายพระเนตรพระเจ้า 13 โดยเหตุนี้ เราจึงมีความชูใจเมื่อเห็นว
่าพวกท่านได้รับความชูใจ เรามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้นเพราะความยินดีของทิตัส
ในการที่พวกท่านได้กระทำให้จิตใจของทิตัสชื่นบาน 14 เพราะถ้าข้าพเจ้าได้อวดเรื่อง
พวกท่านแก่ทิตัส ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องละอายใจเลย ทุกสิ่งที่เราได้กล่าวแก่ท่านเป็นความ
จริงฉันใด สิ่งที่เราได้อวดเรื่องพวกท่านแก่ทิตัสเมื่อก่อนนั้น ก็ปรากฏเป็นจริงเหมือน
กันฉันนั้น 15 และเมื่อทิตัสระลึกถึงความเชื่อฟังของพวกท่านทั้งหลาย และการที่พวก
ท่านต้อนรับเขาด้วยความเกรงกลัวจนตัวสั่น เขาก็เพิ่มความรักในพวกท่านมากยิ่งขึ้น
16 ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี เพราะว่าข้าพเจ้าไว้ใจท่านได้ทุกอย่าง

8

ตัวอย่างการถวายด้วยใจร้อนรนของชาวมาซิโดเนีย

1 ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย เราใคร่ให้ท่านทราบถึงพระคุณของพระเจ้า โดยที่พระองค์
ได้ทรงโปรดประทานแก่คริสตจักรต่างๆ ในแคว้นมาซิโดเนีย 2 เพราะว่าเมื่อคราวที่
พวกเขาถูกทดลองอย่างหนักได้รับความทุกข์ยาก ความยินดีล้นพ้นของเขาและความ

ยากจนแสนเข็ญของเขานั้น ก็ล้นออกมาเป็นใจโอบอ้อมอารีของเขา 3 เพราะข้าพเจ้า
เป็นพยานได้ว่า เขาถวายโดยสุดความสามารถของเขา ที่จริงก็เกินความสามารถของ
เขาเสียอีก 4 และเขายังได้วิงวอนเรามากมายขอให้เรายอมรับของถวายนั้น และให้เขา
มีส่วนในการช่วยวิสุทธิชนด้วย 5 ไม่เหมือนที่เราได้คาดหมายไว้ แต่ได้ถวายตัวเขาเอง
แด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน แล้วได้มอบตัวให้เราตามพระประสงค์ของพระเจ้า 6 จนถึงก
ับเราได้เตือนทิตัสว่า เมื่อเขาได้เริ่มแล้วฉันใด ก็ให้เขาทำให้สำเร็จกับท่านทั้งหลายใน
พระคุณนี้ด้วยเช่นกัน

คำตักเตือนเกี่ยวกับการถวายเพื่อกันและกัน

7 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านมีพร้อมบริบูรณ์ทุกสิ่ง คือความเชื่อ ถ้อยคำ ความรู้ ความ
กระตือรือร้นทั้งปวง และความรักต่อเรา ท่านทั้งหลายก็จงประกอบพระคุณนี้อย่าง
บริบูรณ์เหมือนกันเถิด 8 ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้มิได้หมายว่าให้เป็นคำบัญชา แต่ได้นำเรื่อง
ของคนอื่นที่มีความกระตือรือร้นมาทดลองความรักของท่าน ดูว่าแท้หรือไม่ 9 เพราะ
ท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า แม้พระองค์
มั่งคั่ง พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลาย
จะได้เป็นคนมั่งมี เนื่องจากความยากจนของพระองค์ 10 และข้าพเจ้าจะออกความเห็น
ในเรื่องนี้ เพราะจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน เรื่องที่ท่านได้ตั้งต้นเมื่อปีกลายนี้ และมิใช่ตั้ง
ต้นจะกระทำเท่านั้น แต่ว่ามีน้ำใจจะกระทำด้วยนั้น 11 ฉะนั้นบัดนี้ก็ควรแล้วที่ท่านจะ
กระทำเรื่องนั้นให้สำเร็จเสีย เพื่อว่าเมื่อท่านมีใจพร้อมอยู่แล้ว ท่านก็จะได้ทำให้สำเร็จ
ตามความสามารถของท่าน 12 เพราะว่าถ้ามีน้ำใจพร้อมอยู่แล้ว พระเจ้าก็พอพระทัยที่
จะทรงรับตามที่ทุกคนมีอยู่ มิใช่ตามที่เขาไม่มี 13 ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า ให้การ
งานของคนอื่นเบาลงและให้การงานของพวกท่านหนักขึ้น 14 แต่เป็นการให้กันไปให้
กันมา ในยามที่พวกท่านมีบริบูรณ์เช่นเวลานี้ ท่านก็ควรจะช่วยคนเหล่านั้นที่ขัดสน และ
ในยามที่เขามีบริบูรณ์ เขาก็จะได้ช่วยพวกท่านเมื่อขัดสน เพื่อเป็นการให้กันไปให้กัน
มา 15 ตามที่มีเขียนไว้ว่า “คนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาด
ไม่”

การแสดงออกอย่างซื่อสัตย์ต่อเงินถวายของคริสตจักร

16 แต่ขอขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงโปรดให้ทิตัสมีใจกระตือรือร้นอย่างนั้นเพื่อท่าน
ทั้งหลายเหมือนกัน 17 เพราะไม่เพียงแต่เขาได้รับคำเตือนเท่านั้น แต่เขาได้ไปหาท่าน
เพราะเขาเองมีใจพร้อมอยู่แล้วด้วย 18 เราให้พี่น้องคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในการประกาศ
ข่าวประเสริฐตามคริสตจักรทั้งหลายไปกับทิตัสด้วย 19 และมิใช่แต่เท่านั้น คริสตจักร
ได้ตั้งคนนั้นไว้ให้เป็นเพื่อนเดินทางด้วยกันกับเราในพระคุณนี้ซึ่งเราได้รับใช้อยู่ เพื่อ
ให้เป็นที่ถวายเกียรติยศแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นที่แสดงน้ำใจพรักพร้อมของท่าน
20 เราเจตนาจะไม่ให้คนหนึ่งคนใดติเตียนเราได้ ในเรื่องของถวายเป็นอันมากซึ่งเรา
รับมาแจกนั้น 21 เพราะเรามุ่งที่จะกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ มิใช่เฉพาะแต่ในสายพระเนตร
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย 22 เราได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่ง
ไปกับเขาทั้งสองด้วย ผู้ซึ่งเราได้ทดสอบแล้วว่า มีความกระตือรือร้นในหลายสิ่ง และ
เดี๋ยวนี้เขามีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น เพราะเรามีความไว้ใจในท่านมาก 23 ถ้ามีคน
ใดถามถึงทิตัส ทิตัสก็เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า และเป็นผู้ช่วยในการของท่าน
ทั้งหลาย หรือถ้ามีคนใดถามถึงพี่น้องสองคนนั้น เขาก็เป็นทูตรับใช้ของคริสตจักรทั้ง
หลายและเป็นสง่าราศีของพระคริสต์ 24 เหตุฉะนั้นจงให้ความรักของท่านประจักษ์แก่

คนเหล่านั้น และแสดงให้แก่คริสตจักรทั้งหลายด้วย ให้สมกับที่ข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกท่านให้เขาฟัง

9

1 ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงท่านในเรื่องการสงเคราะห์วิสุทธิชน 2 เพราะข้าพเจ้า
รู้ว่าใจของท่านพร้อมอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงพูดอวดเรื่องพวกท่านกับพวกมาซิโดเนียว่า
พวกอาคายาได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้วตั้งแต่ปีกลาย และความกระตือรือร้นของพวก
ท่านก็เร้าใจคนเป็นอันมาก 3 แต่ข้าพเจ้าได้ให้พี่น้องเหล่านั้นไป เพื่อมิให้การอวดของ
เราเรื่องท่านในข้อนั้นเป็นการเปล่าประโยชน์ และเพื่อให้ท่านจัดเตรียมไว้ให้พร้อมตาม
ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วนั้น 4 มิฉะนั้นแล้ว ถ้าชาวมาซิโดเนียบางคนมากับข้าพเจ้า และ
เห็นว่าท่านมิได้เตรียมพร้อมตามที่เราได้อวดไว้นั้น (อย่าว่าแต่ท่านจะขายหน้าเลย
เราเองก็จะขายหน้าด้วย 5 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า สมควรจะวิงวอนให้พี่น้องเหล่า
นั้นไปหาท่านก่อนข้าพเจ้า และให้จัดเตรียมของถวายของท่านไว้ ตามที่ท่านได้สัญญา
ไว้แล้ว เพื่อของถวายนั้นจะมีอยู่พร้อม และจะเป็นของถวายที่ให้ด้วยใจศรัทธา มิใช่ให้
ด้วยการฝืนใจ

พระเจ้าทรงรักผู้ที่ให้ด้วยใจยินดี

6 นี่แหละ คนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็
จะเกี่ยวเก็บได้มาก 7 ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ มิใช่ให้ด้วยนึกเสียดาย
มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้ด้วยใจยินดี 8 และพระเจ้าทรง
ฤทธิ์สามารถประทานพระคุณอันอุดมทุกอย่างแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุก
อย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย 9 (
ตามที่เขียนไว้ว่า เขาแจกจ่าย เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรง
เป็นนิตย์ 10 ฝ่ายพระองค์ผู้ประทานพืชแก่คนที่หว่าน และประทานอาหารแก่คนที่กิน
จะทรงโปรดให้พืชของท่านที่หว่านนั้นทวีขึ้นเป็นอันมาก และจะทรงให้ผลแห่งความ
ชอบธรรมของท่านเจริญยิ่งขึ้น 11 โดยทรงให้ท่านทั้งหลายมีสิ่งสารพัดมั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น เพื่อให้ท่านมีแจกจ่ายอย่างใจกว้างขวาง ซึ่งจะให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า
12 เพราะว่าการรับใช้ในการปรนนิบัตินั้นมิใช่จะช่วยวิสุทธิชนซึ่งขัดสนเท่านั้น แต่ยัง
เป็นเหตุให้มีการขอบพระคุณพระเจ้าเป็นอันมากด้วย 13 และเนื่องจากผลแห่งการรับ
ใช้นั้น เขาจึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า โดยเหตุที่ท่านทั้งหลายยอมฟังและตั้งใจอยู่ใน
อำนาจข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และเพราะเหตุท่านได้แจกจ่ายแก่เขาและแก่คน
ทั้งปวงด้วยใจกว้างขวาง 14 เขาก็จะวิงวอนขอพระพรให้แก่ท่านทั้งหลายและปรารถ
นาท่านเป็นอันมาก เพราะเหตุพระคุณของพระเจ้าซึ่งสถิตอยู่ในท่านอย่างเหลือล้น
15 จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะ
พรรณนาได้

10

เปาโล พิสูจน์ถึงความเป็นอัครสาวกของตัวเองอีกครั้ง

1 บัดนี้ข้าพเจ้า เปาโล ขอวิงวอนต่อท่านเป็นส่วนตัว โดยเห็นแก่ความอ่อนสุภาพและ
พระทัยกรุณาของพระคริสต์ ข้าพเจ้าผู้ซึ่งท่านว่า เป็นคนสุภาพถ่อมตนเมื่ออยู่กับท่า
นทั้งหลาย แต่เมื่ออยู่ต่างหากก็เป็นคนใจกล้าต่อท่านทั้งหลาย 2 คือข้าพเจ้าขอร้องท่าน
ว่า เมื่อข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านอย่าให้ข้าพเจ้าต้องแสดงความกล้าหาญด้วยความแน่ใจ

อย่างที่ข้าพเจ้าคิดสำแดงต่อบางคนที่นึกเห็นว่าเรายังดำเนินตามเนื้อหนังนั้น 3 เพราะว่า ถึงแม้เรายังดำเนินอยู่ในเนื้อหนังก็จริง แต่เราก็ไม่ได้สู้รบตามฝ่ายเนื้อหนัง 4 (เพราะว่าศาสตราวุธแห่งการสงครามของเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง แต่มีอานุภาพอันยิ่งใหญ่จากพระเจ้าที่จะทลายป้อมอันแข็งแกร่งลงได้ 5 คือทำลายความคิด และทิฐิมานะทุกประการที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงเชื่อฟังพระคริสต์ 6 และพร้อมที่จะแก้แค้นการไม่เชื่อฟังทุกอย่างในเมื่อความเชื่อฟังของท่านทั้งหลายจะสำเร็จ 7 ท่านแลดูสิ่งที่ปรากฏภายนอกหรือ ถ้าผู้ใดมั่นใจว่าตนเป็นคนของพระคริสต์ ก็ให้ผู้นั้นคำนึงถึงตนเองอีกว่า เมื่อเขาเป็นคนของพระคริสต์ เราก็เป็นคนของพระคริสต์เหมือนกัน 8 ถึงแม้ข้าพเจ้าจะโอ้อวดมากไปสักหน่อยในเรื่องอำนาจ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานให้ไว้เพื่อสร้างท่าน มิใช่เพื่อทำลายท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่ละอาย 9 เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่คิดเห็นว่า ข้าพเจ้าอยากให้ท่านกลัวเพราะจดหมายของข้าพเจ้า 10 เพราะมีบางคนพูดว่า จดหมายของเปาโลนั้นมีน้ำหนักและมีอำนาจมากก็จริง แต่ว่าตัวเขาดูอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็ใช้ไม่ได้ 11 จงให้คนเหล่านั้นเข้าใจอย่างนี้ว่า เมื่อเราไม่อยู่เราพูดไว้ในจดหมายของเราว่าอย่างไร เมื่อเรามาแล้วเราก็จะกระทำอย่างนั้นด้วย 12 เราไม่ต้องการที่จะจัดอันดับหรือเปรียบเทียบตัวเราเองกับบางคนที่ยกย่องตัวเอง แต่เมื่อเขาเอาตัวของเขาเป็นเครื่องวัดกันและกัน และเอาตัวเปรียบเทียบกันและกัน เขาก็เป็นคนขาดปัญญา 13 ฝ่ายเราจะไม่โอ้อวดในสิ่งใดเกินขอบเขต แต่ว่าจะอวดในขอบเขตที่พระเจ้าทรงจัดไว้ให้เรา และพวกท่านก็อยู่ในขอบเขตนั้น 14 การที่มาถึงท่านนั้น มิใช่โดยการล่วงขอบเขตอันควรเรามาจนถึงท่านทั้งหลายเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ 15 เรามิได้โอ้อวดเกินขอบเขต ไม่ได้อวดในการงานที่คนอื่นได้กระทำ แต่เราหวังใจว่า เมื่อความเชื่อของท่านจำเริญมากขึ้นแล้ว ท่านจะช่วยเราให้ขยายเขตกว้างขวางออกไปอีกเป็นอันมากตามขนาดของเรา 16 เพื่อเราจะได้ประกาศข่าวประเสริฐในเขตที่อยู่นอกท้องถิ่นของพวกท่าน โดยไม่โอ้อวดเรื่องการงานที่คนอื่นได้ทำไว้พร้อมแล้วนั้น 17 ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้า 18 เพราะคนที่ยกย่องตัวเองไม่เป็นทีนับถือของผู้ใด คนทีน่านับถือนั้นคือคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกย่อง

11

1 ข้าพเจ้าอยากจะขอให้ท่านทนฟังความเขลาของข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง และให้ทนกับข้าพเจ้าจริงๆ 2 เพราะว่าข้าพเจ้าหวงแหนท่านอย่างที่พระเจ้าทรงหวงแหน เพราะว่าข้าพเจ้าได้หมั้นพวกท่านไว้สำหรับสามีผู้เดียว เพื่อถวายพวกท่านให้แก่พระคริสต์เป็นพรหมจารีบริสุทธิ์ 3 แต่ข้าพเจ้าเกรงว่างูนั้นได้ล่อลวงนางเอวาด้วยอุบายของมันฉันใด จิตใจของท่านก็จะถูกล่อลวงให้หลงไปจากความบริสุทธิ์ ซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์โดยวิธีหนึ่งวิธีใดฉันนั้น 4 เพราะว่าถ้าคนใดจะมาเทศนาสั่งสอนถึงพระเยซูอีกองค์หนึ่ง ซึ่งแตกต่างกับที่เราได้เทศนาสั่งสอนนั้น หรือถ้าท่านจะรับวิญญาณอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับแต่ก่อน หรือรับข่าวประเสริฐอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับไว้แล้ว แหมท่านทั้งหลายช่างอดทนสนใจฟังเขาเสียจริงๆ 5 เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครสาวกชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแม้แต่น้อยเลย 6 แม้ว่าข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีความรู้ ที่จริงเราก็ได้แสดงข้อนี้ให้ประจักษ์แก่พวกท่านในกิจการทุกสิ่งแล้ว 7 ข้าพเจ้าได้กระทำผิดหรือในการที่ข้าพเจ้าได้ถ่อมใจลงเพื่อยกชูท่านขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่านโดยไม่ได้คิดค่าหรือ 8 ข้าพเจ้าได้ปล้นคริสตจักรอ

ื่นด้วยการรับเงินบำรุงจากเขา เพื่อจะได้ปรนนิบัติพวกท่าน 9 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับ
พวกท่านและกำลังขาดแคลนนั้น ข้าพเจ้าก็มิได้เป็นภาระแก่ผู้ใด เพราะว่า พี่น้องที่มา
จากแคว้นมาซิโดเนียได้เจือจานให้พอแก่ความต้องการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าระวัง
ตัวไม่ให้เป็นภาระแก่พวกท่านในทางหนึ่งทางใดทุกประการ และข้าพเจ้าจะระวังตัว
เช่นนั้นต่อไป 10 ความจริงของพระคริสต์มีอยู่ในข้าพเจ้าแน่ฉันใด จึงไม่มีผู้ใดในเขต
แคว้นอาคายาสามารถที่จะห้ามข้าพเจ้าไม่ให้อวดเรื่องนี้ได้ฉันนั้น 11 เพราะเหตุใด
เพราะข้าพเจ้าไม่รักพวกท่านหรือ พระเจ้าทรงทราบดีว่าข้าพเจ้ารักพวกท่าน 12 แต่สิ
่งที่ข้าพเจ้ากระทำนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำต่อไป เพื่อข้าพเจ้าจะตัดโอกาสคนเหล่านั้นที
คอยหาโอกาส เพื่อว่าเมื่อเขาโอ้อวดนั้นเขาจะได้ปรากฏว่ามีสภาพเหมือนกับเรา

ซาตานปลอมเป็น "ทูตสวรรค์แห่งความสว่าง"

13 เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครสาวกเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัค
รสาวกของพระคริสต์ 14 การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยัง
ปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ 15 เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับ
ใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ท้ายที่สุดของเขาจะเป็นไป
ตามการกระทำของเขา

การเผชิญภัยและการทนทุกข์ของเปาโล

16 ข้าพเจ้าขอกล่าวซ้ำอีกว่า อย่าให้ใครเห็นไปว่าข้าพเจ้าเป็นคนเขลา แต่ถ้ามี ก็
ให้เขาต้อนรับข้าพเจ้าอย่างต้อนรับคนเขลาเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้อวดตัวเองได้บ้าง
17 การที่ข้าพเจ้าพูดอย่างนั้น ข้าพเจ้ามิได้พูดตามอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พูดอย
่างคนเขลา ด้วยไว้ใจตัวในการอวดนั้น 18 เพราะเมื่อเห็นว่าหลายคนเคยอวดตามเนื้อ
หนัง ข้าพเจ้าก็จะอวดบ้าง 19 เพราะว่าการที่ท่านทนฟังคนเขลาพูดด้วยความยินดีนั้น
น่าจะเป็นเพราะท่านช่างฉลาดเสียนี่กระไร 20 เพราะท่านทนเอา ถ้ามีผู้นำท่านไปเป็น
ทาส ถ้ามีผู้ล้างผลาญท่าน ถ้ามีผู้มายึดของของท่านไป ถ้ามีผู้ยกตัวเองเป็นใหญ่ ถ้ามีผู้
ตบหน้าท่าน 21 ข้าพเจ้าต้องพูดด้วยความละอายว่า ดูเหมือนเราอ่อนแอเกินไปในเรื่อง
นี้ ไม่ว่าใครกล้าอวดในเรื่องใด (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนเขลา) ข้าพเจ้าก็กล้าอวดเรื่องนั้น
เหมือนกัน 22 เขาเป็นชาติฮีบรูหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นชนชาติอิสราเอล
หรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือน
กัน 23 เขาเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์หรือ ข้าพเจ้าเป็นดีกว่าเขาเสียอีก (ข้าพเจ้าพูดอย
่างคนโง่) ข้าพเจ้าทำงานมากยิ่งกว่าเขาอีก ข้าพเจ้าถูกโบยตีเกินขนาด ข้าพเจ้าติดคุก
มากกว่าเขา ข้าพเจ้าหวิดตายบ่อยๆ 24 พวกยิวเฆี่ยนข้าพเจ้าห้าครั้งๆละสามสิบเก้าที
25 เขาตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสามครั้ง เขาเอาก้อนหินขว้างข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้า
เผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลคืนหนึ่งกับวันหนึ่ง 26 ข้าพเจ้าต้อง
เดินทางบ่อยๆ เผชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ เผชิญโจรภัย เผชิญภัยจากชนชาติของ
ข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในนคร เผชิญภัยในป่า เผชิญภัยใน
ทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องเทียม 27 ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก ต้องอด
หลับอดนอนบ่อยๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อยๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกาย
28 และนอกจากสิ่งเหล่านั้นทีอยู่ภายนอกแล้ว ยังมีการอื่นทีบีบข้าพเจ้าอยู่ทุกวันๆ คือ
การดูแลคริสตจักรทั้งปวง 29 มีใครบ้างเป็นคนอ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลังด้วย
มีใครบ้างที่ถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อนด้วย 30 ถ้าข้าพเจ้าจำเป็น
ต้องอวด ข้าพเจ้าก็จะอวดสิ่งที่แสดงว่า ข้าพเจ้าเป็นคนอ่อนกำลัง 31 พระเจ้าทรงเป็น
พระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ควรแก่การ

สรรเสริญเป็นนิตย์ พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา 32 ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อาเรทัสในนครดามัสกัส ให้ทหารเฝ้านครดามัสกัสไว้ เพื่อจะจับตัวข้าพเจ้า 33 แต่เขาเอาตัวข้าพเจ้าใส่กระบุงใหญ่หย่อนลงทางช่องที่กำแพงนคร ข้าพเจ้าจึงพ้นจากเงื้อมมือของท่านผู้ว่าราชการ

12

เปาโลได้รับการสำแดงอันยิ่งใหญ่

1 ข้าพเจ้าจำจะต้องอวด ถึงแม้จะไม่มีประโยชน์อะไร แต่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปถึงนิมิตและการสำแดงต่างๆซึ่งมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า 2 สิบสี่ปีมาแล้วข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์ เขาถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นทีสาม (แต่จะไปทั้งกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ หรือไปโดยไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ) 3 ข้าพเจ้ารู้จักชายผู้นั้น (แต่จะไปทั้งกายหรือไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ) 4 คือว่าคนนั้นถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษม และได้ยินวาจาซึ่งจะพูดเป็นคำไม่ได้ และมนุษย์จะพูดออกมาก็ต้องห้าม 5 สำหรับชายนั้นข้าพเจ้าอวดได้ แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะไม่อวดเลย นอกจากจะอวดถึงเรื่องการอ่อนแอของข้าพเจ้า 6 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอยากจะอวด ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่คนเขลา เพราะข้าพเจ้าพูดตามความจริง แต่ข้าพเจ้าระงับไว้ ก็เพราะเกรงว่า บางคนจะยกข้าพเจ้าเกินกว่าที่เขาได้เห็นและได้ฟังเกี่ยวกับข้าพเจ้า

หนามใหญ่ในเนื้อของเปาโล

7 และเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวจนเกินไป เนื่องจากที่ได้เห็นการสำแดงมากมายนั้น ก็ทรงให้มีหนามในเนื้อของข้าพเจ้า หนามนั้นเป็นทูตของซาตานคอยทุบตีข้าพเจ้า เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวเกินไป 8 เรื่องหนามนั้น ข้าพเจ้าวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันหลุดไปจากข้าพเจ้า 9 แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "**พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่ไหน เดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น**" เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีโอ้อวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า 10 เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการถูกว่ากล่าวต่างๆ ในการขัดสน ในการถูกข่มเหง ในการยากลำบาก เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น 11 ในการอวดนั้นข้าพเจ้าก็เป็นคนเขลาไปแล้วซี ท่านบังคับข้าพเจ้าให้เป็น เพราะว่าสมควรแล้วที่ท่านจะยกย่องข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครสาวกชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแต่ประการใดเลย ถึงแม้ข้าพเจ้าจะไม่วิเศษอะไรเลยก็จริง 12 แท้จริงหมายสำคัญต่างๆของอัครสาวกก็ได้สำแดงให้ประจักษ์แจ้งในหมู่พวกท่านแล้ว ด้วยบรรดาความเพียร โดยหมายสำคัญ โดยการมหัศจรรย์ และโดยการอิทธิฤทธิ์ 13 เพราะว่าพวกท่านเสียเปรียบคริสตจักรอื่นๆในข้อใดเล่า เว้นไว้ในข้อนี้ คือที่ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน การผิดนั้นขอท่านให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเถิด 14 ดูเถิด ข้าพเจ้าเตรียมพร้อมที่จะมาเยี่ยมพวกท่านเป็นครั้งที่สาม และข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระแก่พวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการสิ่งใดจากท่าน แต่ต้องการตัวท่าน เพราะว่าที่ลูกจะสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ก็ไม่สมควร แต่พ่อแม่ควรสะสมไว้สำหรับลูก 15 และข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะเสียและสละแรงหมดเพื่อท่านทั้งหลาย แม้ว่าข้าพเจ้ารักท่านมากขึ้นๆ ท่านกลับรักข้าพเจ้าน้อยลง 16 ถึงแม้เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็มิได้เป็นภาระแก่พวกท่าน แต่เหมือนเป็นผู้ชาญฉลาด ข้าพเจ้าใช้อุบายดักจับท่าน 17 ข้าพเจ้าได้ผลประโยชน์อะไร

จากพวกท่านในการที่ส่งคนเหล่านั้นไปเยี่ยมพวกท่านหรือ 18 ข้าพเจ้าขอให้ทิตัสไป
และพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วย ทิตัสได้ผลประโยชน์จากพวกท่านบ้างหรือ เราทั้งสองมิ
ได้ดำเนินการด้วยน้ำใจอย่างเดียวกันหรือ เรามิได้เดินตามรอยเดียวกันหรือ

เปาโลปรารถนาให้ชาวโครินธ์กลับใจ

19 ท่านทั้งหลายยังคิดว่าเรากำลังกล่าวแก้ตัวต่อท่านอีกหรือ ที่จริงเราพูดในพระ
คริสต์ดังเราอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และท่านที่รัก สิ่งสารพัดที่เราได้กระทำนั้น เรา
กระทำเพื่อท่านจะจำเริญขึ้น 20 เพราะว่าข้าพเจ้าเกรงว่าเมื่อข้าพเจ้ามาถึง ข้าพเจ้า
อาจจะไม่เห็นพวกท่านเป็นเหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าอยากเห็น และท่านจะไม่เห็นข้าพ
เจ้าเหมือนอย่างที่ท่านอยากเห็น คือเกรงว่าไม่เหตุใดก็เหตุหนึ่ง จะมีการวิวาทกัน
ริษยากัน โกรธกัน มักใหญ่ใฝ่สูง นินทากัน ซุบซิบส่อเสียดกัน จองหองพองตัว และ
เกะกะวุ่นวายกัน 21 ข้าพเจ้าเกรงว่า เมื่อข้าพเจ้ากลับมา พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงให้
ข้าพเจ้าต่ำต้อยในหมู่พวกท่าน และข้าพเจ้าจะต้องเศร้าใจ เพราะเหตุหลายคนที่ได้ทำ
ผิดมาก่อนแล้ว และมิได้กลับใจทิ้งการโสโครก การผิดประเวณี และการลามก ซึ่งเขา
ได้กระทำอยู่นั้น

13

คำตักเตือนก่อนอำลา

1 ครั้งนี้จะเป็นครั้งที่สามที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยมพวกท่าน คำพูดทุกๆคำต้องมีพยานสอง
หรือสามปาก จึงจะเป็นที่เชื่อถือได้ 2 ข้าพเจ้าได้บอกท่านแต่ก่อน และข้าพเจ้าจึงบอก
ท่านอีกเหมือนเมื่อข้าพเจ้าได้อยู่กับท่านครั้งที่สองนั้น เดี๋ยวนี้ถึงข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กั
บท่าน ข้าพเจ้าก็ยังเขียนฝากถึงเขาเหล่านั้นซึ่งได้กระทำผิดแต่ก่อน และถึงคนอื่นทั้ง
ปวงว่า ถ้าข้าพเจ้ามาอีก ข้าพเจ้าจะไม่เว้นการติโทษใครเลย 3 เพราะว่าท่านทั้งหลาย
ต้องการที่จะเห็นหลักฐานว่าพระคริสต์ตรัสทางข้าพเจ้า พระองค์มิได้ทรงอ่อนกำลังต่อ
ท่าน แต่ทรงฤทธิ์มากในหมู่พวกท่าน 4 เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ทรงถูกตรึงโดยทรงอ่อน
กำลัง พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพราะว่าเราก็อ่อนกำลังด้ว
ยกันกับพระองค์ แต่เราจะยังมีชีวิตเป็นอยู่กับพระองค์โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่มีต่อ
ท่านทั้งหลาย 5 ท่านจงพิจารณาดูตัวของท่านว่า ท่านตั้งอยู่ในความเชื่อหรือไม่ จงพิสู
จน์ตัวของท่านเองเถิด ท่านไม่รู้เองหรือว่า พระเยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย
นอกจากท่านจะเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง 6 แต่ข้าพเจ้าหวังว่าท่านคงรู้ว่าเรามิได้เป็นผู้ถูกทอด
ทิ้ง 7 บัดนี้ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายจะไม่กระทำชั่วใดๆ มิใช่ว่าเรา
จะให้ปรากฏว่าเราเป็นที่ทรงชอบพระทัย แต่เพื่อท่านจะประพฤติเป็นที่ชอบ ถึงแม้จะดู
เหมือนเราเองเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง 8 เพราะว่าเราจะกระทำสิ่งใดขัดกับความจริงไม่ได้ ได้
แต่ทำเพื่อความจริงเท่านั้น 9 เพราะว่าเมื่อเราอ่อนแอ และท่านเข้มแข็ง เราก็ยินดี เรา
ปรารถนาสิ่งนี้ด้วย คือขอให้ท่านทั้งหลายบรรลุถึงความบริบูรณ์ 10 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้า
จึงเขียนข้อความนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ ด้วยเพื่อเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว จะได้ไม่ต้องกวดขัน
ท่านโดยใช้อำนาจ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้า เพื่อการก่อขึ้
นมิใช่เพื่อการทำลายลง 11 ในที่สุดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ขอลาก่อน ท่านจงปรับปรุงตัวให้
ดี จงมีกำลังใจอันดี จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จงอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และพระเจ้าแห่ง
ความรักและสันติสุขจะทรงสถิตอยู่กับท่าน 12 จงทักทายปราศรัยกันด้วยธรรมเนียมจุบ
อันบริสุทธิ์ 13 วิสุทธิชนทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย 14 ขอให้พระคุณของ
พระเยซูคริสต์เจ้า ความรักแห่งพระเจ้า และความสนิทสนมซึ่งมาจากพระวิญญาณบริ

สุทธิ์ จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงชาวโครินธ์ ได้เขียนจากเมืองฟีลิปปี แคว้นมาซิโดเนีย และส่งโดยทิตัสและลูกา]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ กาลาเทีย

ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้คือเปาโลเขียนในปีค□ศ□ 57 เปาโลได้ออกประกาศเที่ยวแรกที่เมืองอันทิโอกในแคว้นปิสิเดีย เมืองอิโคนิยูม เมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี เมืองปัมฟีเลีย และเมืองอัททาลิยา มีหลายคนได้รับความรอดที่เมืองเหล่านั้น และเปาโลได้รับใช้ที่นั่นอีกในการประกาศเที่ยวที่สองและสามของท่าน แต่มีพวกยิวได้ให้พวกคริสเตียนชาวกาลาเทียถือพิธีสุหนัตและพิธีต่างๆของโมเสสเข้าในความเชื่อของเขาด้วย (กจ 15:1) คำสอนที่ผิดนี้ได้ขยายออกไปทั่วแคว้นนั้น และทำให้พวกคริสเตียนต้องเข้าส่วนในศาสนายิว ทำให้พวกคริสเตียนที่เคยรับเชื่อกับเปาโลได้ละทิ้งท่าน และได้ปฏิเสธการเป็นอัครสาวกแท้ของท่าน จดหมายฉบับนี้เป็นคำว่ากล่าวจากเปาโลถึงคริสตจักรทั้งหลายที่แคว้นกาลาเทีย (1:2) เปาโลขอให้เขากลับไปเชื่อข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ จดหมายฉบับนี้ได้อธิบายถึงข้อผิดพลาดในคำสอนของพวกยิว และได้ยกย่องคำสอนว่าเราเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

คำคำนับ

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวก (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง□ 2 และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า เรียน คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย 3 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด 4 พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามน้ำพระทัยพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา 5 ขอให้พระองค์ทรงมีสง่าราศีตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน

สาเหตุที่เปาโลเขียนจดหมายนี้

6 ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น 7 ซึ่งมิใช่อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ 8 แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง 9 ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง 10 บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นทีชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่ผู้รับใช้ของพระคริสต์

ข่าวประเสริฐของเปาโลได้รับการสำแดงจากพระเจ้าโดยตรง

11 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ 12 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า 13 เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือ

เกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย 14 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิวนั้น ข้าพเจ้าได้
ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน
เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของ
ข้าพเจ้า 15 แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรข้าพเจ้าไว้แต่ครรภ์มารดา
ของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ 16 ที่จะทรงสำแดงพระ
บุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่ชนต่างชาตินั้น ใน
ทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย

ชีวิตคริสเตียนเริ่มแรกของเปาโล

17 และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เป็นอัครสาวกก่อน
ข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมายังเมืองดามัสกัสอีก
18 แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเปโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน
19 แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครสาวกคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้
เป็นเจ้า 20 แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ดูเถิด ต่อพระพักตร์พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่
มุสาเลย 21 หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซีลีเซีย 22 และคริสตจักร
ทั้งหลายในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่รู้จักหน้าข้าพเจ้าเลย 23 เขาเพียงแต่
ได้ยินว่า ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายาม
ทำลาย 24 พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ

2

เปาโล บารนาบัส และทิตัสที่เยรูซาเล็ม

1 แล้วสิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบารนาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีกและพาทิตัส
ไปด้วย 2 ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้เล่าข่าว
ประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่ชนต่างชาติให้เขาฟัง แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นส่วน
ตัวเกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะวิ่งแข่งกัน หรือวิ่งแล้วโดยไร้ประโยชน์ 3 แต่ถึงแม้ทิตัสซึ่งอยู่
กับข้าพเจ้าจะเป็นชาวกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสุหนัต 4 เพราะเหตุของพี่น้อง
จอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมดูเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูคริสต์ เพราะ
พวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส 5 แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้สักชั่วโมง
เดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป 6 แต่จาก
พวกเหล่านั้นที่เขาถือว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม ก็ไม่สำคัญ
อะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นซึ่งเขาถือว่าเป็น
คนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย 7 แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว
่า ข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือพิธีเข้าสุหนัต เช่น
เดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือพิธีเข้าสุหนัต 8 (เพราะ
ว่า พระองค์ผู้ได้ทรงดลใจเปโตรให้เป็นอัครสาวกไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต ก็ได้
ทรงดลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน) 9 เมื่อยากอบ เคฟาสและยอห์น ผู้
ที่เขานับถือว่าเป็นหลักได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือขวาของ
ข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ
และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต 10 ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เราลื
มนึกถึงคนจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะกระทำ

เปาโลคัดค้านเปโตร

11 แต่เมื่อเปโตรมาถึงอันทิโอกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่งๆหน้า เพราะว่าท่าน
ทำผิดแน่ 12 ด้วยว่าก่อนที่คนของยากอบมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ
แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือพิธี
เข้าสุหนัต 13 และพวกยิวคนอื่นๆก็ได้แสร้งทำตามท่านเช่นกัน แม้แต่บารนาบัสก็หลง
แสร้งทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย 14 แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ดำเนินในความเที่ยง
ธรรมตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เปโตรต่อหน้าคนทั้งปวงว่า
“ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิว เหตุ
ไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า”

คนทั้งปวงจะเป็นคนชอบธรรมได้โดยความเชื่อในพระคริสต์

15 เราผู้มีสัญชาติเป็นยิว และไม่ใช่คนบาปในพวกชนต่างชาติ 16 ก็ยังรู้ว่าไม่มีผู้ใด
เป็นคนชอบธรรมได้โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซู
คริสต์เท่านั้น ถึงเราเองก็มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรม
โดยความเชื่อในพระคริสต์ ไม่ใช่โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดย
การกระทำตามพระราชบัญญัตินั้น “ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย” 17 แต่ถ้า
ในขณะที่เรากำลังขวนขวายจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์นั้น เราเองยังปรากฏ
เป็นคนบาปอยู่ พระคริสต์จึงทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่น
นั้นเลย 18 เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าก่อสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้รื้อทำลายลงแล้วขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าก็
ส่อตัวเองว่าเป็นผู้ละเมิด

การพึ่งพระราชบัญญัติทำให้พระคุณไร้ประโยชน์

19 เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้น ข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว เพื่อ
ข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า 20 ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้า
ก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอ
ยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดย
ความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อ
ข้าพเจ้า 21 ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าไร้ประโยชน์ เพราะว่าถ้าความ
ชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

3

ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยความเชื่อ

1 โอ ชาวกาลาเทียคนเขลา ใครสะกดดวงจิตของท่านเพื่อท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง
ทั้งๆที่ภาพการถูกตรึงของพระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว 2 ข้าพเจ้า
ใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญาณโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ
หรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ 3 ท่านเขลาถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ เมื่อท่าน
เริ่มต้นด้วยพระวิญญาณแล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ 4 ท่านได้ทนทุกข์
มากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็นการไร้ประโยชน์จริงๆแล้ว 5 เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้
ทรงประทานพระวิญญาณแก่ท่าน และทรงกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน ทรง
กระทำการเช่นนั้นโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความ
เชื่อ

ทุกคนที่เชื่อเป็นบุตรของอับราฮัม

6 ดังที่อับราฮัม ได้เชื่อพระเจ้า และ และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรม
แก่ท่าน 7 เหตุฉะนั้นท่านจงรู้เถิดว่า คนที่เชื่อนั่นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัม 8 และ
พระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความ
เชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า ชนชาติทั้งหลายจะได้รับ
พระพรเพราะเจ้า 9 เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ

ผู้ที่พึ่งพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง

10 เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งพึ่งการกระทำตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง เพราะ
มีคำเขียนไว้ว่า ทุกคนที่มิได้ประพฤติตามทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราช
บัญญัติก็ถูกสาปแช่ง 11 แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบ
ธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยพระราชบัญญัติได้เลย เพราะว่า คนชอบธรรม
จะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ 12 แต่พระราชบัญญัติไม่ได้อาศัยความเชื่อ เพราะ ผู้
ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ ก็จะได้ชีวิตดำรงอยู่โดยพระราชบัญญัตินั้น

พระคริสต์ทรงไถ่เราจากการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ

13 พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์
ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้
ก็ต้องถูกสาปแช่ง 14 เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะ
พระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยความเชื่อ 15 พี่น้องทั้ง
หลาย ข้าพเจ้าขอพูดตามอย่างมนุษย์ ถึงแม้เป็นคำสัญญาของมนุษย์ เมื่อได้รับรองกัน
แล้วไม่มีผู้ใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้ 16 แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้
แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า และแก่เชื้อสายทั้งหลาย
เหมือนอย่างกับว่าแก่คนมากคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนผู้เดียว และแก่เชื้อสายของ
ท่าน ซึ่งเป็นพระคริสต์ 17 แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า พระราชบัญญัติซึ่งมาภายหลังถึง
สี่ร้อยสามสิบปี จะทำลายพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ในพระคริสต์เมื่อก่อนนั้น
ให้พระสัญญานั้นขาดจากประโยชน์ไม่ได้ 18 เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยพระราชบัญญั
ติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นให้แก่อับ
ราฮัมโดยพระสัญญา

พระราชบัญญัติเป็นครูซึ่งนำคนบาปให้ไปถึงพระคริสต์

19 ถ้าเช่นนั้นมีพระราชบัญญัติไว้ทำไม ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการ
ละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราช
บัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลาง 20 เพราะฉะนั้นคนที่เป็นคนกลางก็ไม่ได้เป็นคนกลาง
ของฝ่ายเดียว แต่พระเจ้านั้นทรงเป็นเอกพระเจ้า 21 ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้
งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าทรงตั้ง
พระราชบัญญัติอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมีได้โดยพระราช
บัญญัตินั้นจริง 22 แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ในความบาป เพื่อจะประทานตามพ
ระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก 23 แต่ก่อน
ที่ความเชื่อมานั้น เราถูกพระราชบัญญัติกักตัวไว้ ถูกกั้นเขตไว้จนความเชื่อจะปรากฏ

ภายหลัง 24 เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์
เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

ทุกคนที่เชื่อก็เป็นบุตรของพระเจ้า
25 แต่หลังจากความเชื่อนั้นได้มาแล้ว เราจึงมิได้อยู่ใต้บังคับครูนั้นอีกต่อไปแล้ว
26 เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ 27 เพราะ
เหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระ
คริสต์ 28 จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไทย จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะ
ว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์ 29 และถ้าท่านเป็นของพระ
คริสต์แล้ว ท่านก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา

4

1 แล้วข้าพเจ้าขอพูดว่า ตราบใดที่ทายาทยังเป็นเด็กอยู่เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย
ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สมบัติทั้งปวง 2 แต่เขาก็อยู่ใต้บังคับของผู้ปกครองและผู้
ดูแล จนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้ 3 ฝ่ายเราก็เหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็เป็นทาส
อยู่ใต้บังคับโลกธรรม

ทรงไถ่ผู้เชื่อออกจากพระราชบัญญัติให้เป็นบุตรของพระเจ้า
4 แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรี
เพศ และทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ 5 เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราช
บัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร 6 และเพราะท่านเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้
พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของท่าน ร้องว่า “อับบา” คือพระ
บิดา 7 เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้วท่านก็เป็น
ทายาทของพระเจ้าโดยทางพระคริสต์

การปฏิเสธอิสรภาพและกลับเป็นทาสอีก
8 แต่ก่อนนี้เมื่อท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระเจ้า ท่านเป็นทาสของสิ่งซึ่งโดยสภาพแล้ว
ไม่ใช่พระเลย 9 แต่บัดนี้เมื่อท่านรู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกก็คือพระเจ้าทรงรู้จักท่าน
แล้ว เหตุไฉนท่านจึงจะกลับไปหาโลกธรรมซึ่งอ่อนแอและอนาถา และอยากจะเป็น
ทาสของสิ่งเหล่านั้นอีก 10 ท่านถือวัน เดือน ฤดู และปี 11 ข้าพเจ้าเกรงว่าการที่ข้าพเจ้า
ได้ทำเพื่อท่านนั้นจะไร้ประโยชน์ 12 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนให้ท่านเป็นเหมือน
ข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าก็ได้เป็นอย่างท่านแล้วเหมือนกัน ท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้า
เลย 13 ท่านรู้ว่าตอนแรกที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านนั้น ก็ทำโดยความอ่อน
กำลังแห่งเนื้อหนัง 14 และการทดลองของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า ท่านก็
ไม่ได้ดูหมิ่นหรือปฏิเสธ แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของ
พระเจ้า หรือเหมือนกับพระเยซูคริสต์ 15 ความปลื้มใจที่ท่านได้กล่าวไว้ไปอยู่ที่ไหนเสีย
แล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้ท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปได้ท่านก็คงจะควักตาของท่าน
ออกให้ข้าพเจ้า 16 ข้าพเจ้าจึงได้กลายเป็นศัตรูของท่านเพราะข้าพเจ้าบอกความจริง
แก่ท่านหรือ 17 คนเหล่านั้นเอาอกเอาใจท่าน แต่ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย เขาอยากจะกี
ดกันพวกท่านเพื่อท่านจะได้เอาอกเอาใจพวกเขา 18 การเอาอกเอาใจด้วยความหวังดีก็
เป็นการดีตลอดไป ไม่ใช่เฉพาะแต่เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านเท่านั้น

การเปรียบเทียบระหว่างนางฮาการ์กับนางซาราห์

19 ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพราะท่านอีกจนกว่าพระคริสต์จะ
ได้ทรงก่อร่างขึ้นในตัวท่าน 20 ข้าพเจ้าปรารถนาจะอยู่กับพวกท่านเดี๋ยวนี้ และเปลี่ยน
น้ำเสียงของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อสงสัยในตัวท่าน 21 ท่านที่อยากอยู่ใต้พระ
ราชบัญญัติ ท่านไม่ได้ฟังพระราชบัญญัติหรือ จงบอกข้าพเจ้าเถิด 22 เพราะมีเขียนไว้
ว่า อับราฮัมมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาสี อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็น
ไทย 23 บุตรที่เกิดจากหญิงทาสีนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง แต่ส่วนบุตรที่เกิดจากหญิงที่
เป็นไทยนั้นเกิดตามพระสัญญา 24 ข้อความนี้เป็นอุปไมย ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธ
สัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย คลอดลูกเป็นทาส คือ นางฮาการ์ 25 นางฮา
การ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนายในประเทศอาระเบีย ตรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน เพราะกรุง
นี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่ 26 แต่ว่ากรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไทย เป็นมารดา
ของเราทั้งปวง 27 เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า “จงชื่นชมยินดีเถิด หญิงหมันผู้ไม่คลอด
บุตร จงเปล่งเสียงโห่ร้อง เจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์ ด้วยว่าหญิงที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวก็ยั
งมีบุตรมากกว่าหญิงที่ยังมีสามีอยู่กับนางมากมายนัก” 28 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้เราเป็น
บุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค 29 แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ข่มเหงผู้
ที่เกิดตามพระวิญญาณฉันใด ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น 30 แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร
ก็ว่า “จงไล่หญิงทาสีกับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของหญิงทาสีจะ
เป็นผู้รับมรดกร่วมกับบุตรชายของหญิงที่เป็นไทยไม่ได้” 31 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย
เราไม่ใช่บุตรของหญิงทาสี แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไทย

5

การพึ่งในพระราชบัญญัติก็ทำให้ขาดจากพระคริสต์และหลุดไปจากพระคุณ

1 เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไทย เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่นและ
อย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย 2 ดูเถิด ข้าพเจ้าเปาโลขอบอกท่านว่า ถ้าท่านรับพิธี
เข้าสุหนัตพระคริสต์จะทรงทำประโยชน์อะไรให้แก่ท่านไม่ได้เลย 3 ข้าพเจ้าเป็นพยาน
ให้ทุกคนที่รับพิธีเข้าสุหนัตทราบอีกว่า เขาถูกผูกมัดให้ประพฤติตามพระราชบัญญั
ติทั้งสิ้น 4 ผู้ใดในหมู่พวกท่านที่เห็นว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ
ท่านก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว พระคริสต์ย่อมไม่ได้มีผลอันใดต่อท่านเลย 5 เพราะ
ว่า โดยพระวิญญาณและความเชื่อ เราก็รอคอยความชอบธรรมที่เราหวังว่าจะได้รับ
6 เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้น การที่รับพิธีเข้าสุหนัตหรือไม่รับพิธีเข้าสุหนัต ก็หาเกิด
ประโยชน์อันใดไม่ แต่ความเชื่อต่างหากซึ่งกระทำกิจด้วยความรัก 7 ท่านวิ่งแข่งดีอยู่
แล้ว ใครเล่าขัดขวางท่านไม่ให้เชื่อฟังความจริง 8 การเกลี้ยกล่อมอย่างนี้ไม่ได้มาจาก
พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย 9 เชื้อขนมเพียงนิดหน่อยย่อมทำให้แป้งดิบฟูขึ้นได้ทั้
งก้อน 10 ข้าพเจ้าไว้ใจท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ท่านจะไม่เชื่อถืออย่างอื่นเลย ฝ่ายผู้
ที่มารบกวนท่านนั้น จะเป็นใครก็ตามจะต้องได้รับโทษ 11 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายัง
เทศนาชักชวนให้รับพิธีเข้าสุหนัต เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า ถ้าเช่นนั้น
กางเขนก็ไม่ใช่สิ่งที่ให้สะดุดแล้ว 12 ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านั้นที่รบกวนท่านถูกตัด
ออกเสียเลย 13 พี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของ
ท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยความรัก
เถิด 14 เพราะว่า พระราชบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า “จงรักเพื่อนบ้าน

เหมือนรักตนเอง 15 แต่ถ้าท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดีเกรงว่าท่านจะ
ทำให้กันและกันย่อยยับไป

การดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ สงครามระหว่างเนื้อหนังกับพระวิญญาณ
16 แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณและท่านจะไม่สนองความ
ต้องการของเนื้อหนัง 17 เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และ
พระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลาย
ปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้ 18 แต่ถ้าพระวิญญาณทรงนำท่าน ท่านก็ไม่อยู่ใต้พระราช
บัญญัติ 19 แล้วการงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการเล่นชู้ การล่วงประเวณี การ
โสโครก การลามก 20 การนับถือรูปเคารพ การนับถือพ่อมดหมอผี การเป็นศัตรูกัน การ
วิวาทกัน การริษยากัน การโกรธกัน การทุ่มเถียงกัน การใฝ่สูง การแตกก๊กกัน 21 การ
อิจฉากัน การฆาตกรรม การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกเร และการอื่นๆในทำนองนี้
อีก เหมือนที่ข้าพเจ้าได้เตือนท่านมาก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านเหมือนกับที่เคย
เตือนมาแล้วว่า คนทีประพฤติเช่นนั้นจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก

ผลของพระวิญญาณ
22 ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอด
กลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ 23 ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่อง
อย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย 24 ผู้ที่เป็นของพระคริสต์ได้เอาเนื้อหนังกับความ
อยากและราคะตัณหาของเนื้อหนังตรึงไว้ที่กางเขนเสียแล้ว 25 ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระ
วิญญาณ ก็จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย 26 เราอย่าถือตัว อย่ายั่วโทสะกัน และ
อย่าอิจฉาริษยากันเลย

6

1 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกครอบงำอยู่ในความผิดบาป ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ
จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูก
ชักจูงให้หลงไปด้วย

จงช่วยรับภาระซึ่งกันและกัน
2 จงช่วยรับภาระของกันและกัน ท่านจึงจะทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์
สำเร็จ 3 เพราะว่าถ้าผู้ใดถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ ทั้งๆที่เขาไม่สำคัญอะไรเลย ผู้นั้นก็
หลอกตัวเอง 4 แต่ให้ทุกคนสำรวจกิจการของตนเองจึงจะมีอะไรๆที่จะอวดได้ในตนเอง
ผู้เดียว ไม่ใช่เปรียบกับผู้อื่น 5 เพราะว่าทุกคนต้องแบกภาระของตนเอง

ผู้สอนย่อมจะได้รับเจือจานจากผู้รับคำสอน
6 ส่วนผู้ที่รับคำสอนในพระวจนะแล้ว จงแบ่งสิ่งที่ดีทุกอย่างให้แก่ผู้ที่สอนตนเถิด

การเกี่ยวเก็บหลังจากการหว่านสองแบบ
7 อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง ก็จะเกี่ยว
เก็บสิ่งนั้น 8 ผู้ที่หว่านในย่านเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนัง
นั้น แต่ผู้ที่หว่านในย่านพระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น
9 อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บในเวลา
อันสมควร 10 เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง และเฉพาะอย่างยิ่งต่อ
คนที่อยู่ในครอบครัวของความเชื่อ

คำสรุปของเปาโล

11 ท่านจงสังเกตดูตัวอักษรที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ตัวโต
เพียงใด 12 คนทีปรารถนาได้หน้าตามเนื้อหนัง เขาบังคับให้ท่านรับพิธีเข้าสุหนัต เพื่อ
เขาจะได้ไม่ถูกข่มเหงเพราะเรื่องกางเขนของพระคริสต์เท่านั้น 13 ถึงแม้คนทีเข้าสุหน
ัตแล้วก็มิได้รักษาพระราชบัญญัติ แต่เขาปรารถนาที่จะให้ท่านเข้าสุหนัต เพื่อเขาจะได้
เอาเนื้อหนังของท่านไปอวด 14 แต่พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าอวดตัวนอกจากเรื่อง
กางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้นโลกตรึงไว้แล้ว
จากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก 15 เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ การที่ถือ
พิธีเข้าสุหนัตหรือไม่ถือพิธีเข้าสุหนัต ไม่เป็นของสำคัญอะไร แต่การที่ถูกสร้างใหม่นั้น
สำคัญ

คำอำลาของเปาโล

16 สันติสุขและพระกรุณาจงมีแก่ทุกคนที่ดำเนินตามกฎนี้ และแก่ชนอิสราเอลของ
พระเจ้า 17 ตั้งแต่นี้ไป ขออย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้าเลย เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอย
ประทับตราของพระเยซูเจ้าติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้า 18 พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พระคุณ
ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่านทั้ง
หลายด้วยเถิด เอเมน [เขียนถึงชาวกาลาเทียจากกรุงโรม

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
เอเฟซัส

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค□ศ□ 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม ทีคิกัสเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวเอเฟซัส (6:20-21) จดหมายอื่นๆที่เปาโลเขียนขณะที่ ท่านติดคุกอยู่คือ ฟีลิปปี โคโลสี และฟีเลโมน เปาโลเคยสั่งสอนที่เมืองเอเฟซัสเป็นเวลา 3 ปี ซึ่งในเมืองนั้นมีวิหารและรูปของนางพระอารเทมิส (กจ 20:31) เป็นศูนย์กลางทางศาสนาของประชาชน

จดหมายฉบับนี้ได้เน้นถึงพระกายของพระคริสต์ คือ ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ แต่จดหมายถึงชาวโคโลสีเน้นถึงศีรษะของพระกายนั้น คือ พระคริสต์ผู้เป็นศีรษะของคริสตจักร

เนื้อเรื่องที่สำคัญในจดหมายฉบับนี้ก็คือ ค่าแห่งการไถ่บาป ความรอดโดยความเชื่อ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพวกคริสเตียน การทำลายสิ่งกีดกั้นระหว่างชาวยิวกับชาวต่างชาติ และการเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์

คำคำนับ

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เรียน วิสุทธิ
ชนซึ่งอยู่ที่เมืองเอเฟซัส และผู้สัตย์ซื่อในพระเยซูคริสต์ 2 ขอให้พระคุณและสันติสุข
จากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายด้วย
เถิด

พระประสงค์นิรันดร์ของพระเจ้าที่มีต่อคริสเตียน

3 จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของ
เรา ผู้ทรงโปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เราทุกๆประการในสวรรคสถานโดย
พระคริสต์ 4 ในพระเยซูคริสต์นั้นพระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่ม
สร้างโลก เพื่อเราจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความ
รัก 5 พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ก่อนตามที่ชอบพระทัยพระองค์ให้เป็นบุตรโดยพระเยซู
คริสต์ 6 เพื่อจะให้เป็นทีสรรเสริญสง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งโดยพระคุณนั้น
พระองค์ทรงบันดาลให้เราเป็นทีชอบพระทัย ในผู้ทรงเป็นทีรักของพระองค์ 7 ในพระ
เยซูนั้น เราได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการอภัยโทษบาปของเรา
โดยพระคุณอันอุดมของพระองค์ 8 ซึ่งได้ทรงประทานแก่เราอย่างเหลือล้น ให้มีปัญญา
สุขุมและมีความรู้รอบคอบ 9 พระองค์ได้ทรงโปรดให้เรารู้ความลึกลับในพระทัยของ
พระองค์ ตามพระเจตนารมณ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงดำริไว้ในพระองค์เอง 10
ประสงค์ว่าเมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว พระองค์จะทรงรวบรวมทุกสิ่งทั้งที่อยู่ใน
สวรรค์และในแผ่นดินโลกไว้ในพระคริสต์ 11 และในพระองค์นั้นเราได้รับมรดกที่ทรง
ดำริไว้ตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามที่ได้ทรงตริตรองไว้สม
กับพระทัยของพระองค์ 12 เพื่อเราทั้งหลายผู้ได้วางใจในพระคริสต์ก่อนจะได้รับการ
แต่งตั้งให้เป็นทีสรรเสริญแก่สง่าราศีของพระองค์ 13 และในพระองค์นั้นท่านทั้งหลาย
ก็ได้วางใจเช่นเดียวกัน เมื่อท่านได้ฟังพระวจนะแห่งความจริงคือข่าวประเสริฐเรื่อง
ความรอดของท่าน และได้เชื่อในพระองค์แล้วด้วย ท่านก็ได้รับการผนึกตราไว้ด้วย
พระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา 14 ผู้ทรงเป็นมัดจำแห่งมรดกของเรา จนกว่าเรา

จะได้รับการที่พระองค์ทรงไถ่ไว้แล้วนั้น มาเป็นกรรมสิทธิ์เป็นทีถวายสรรเสริญแด่สง่าราศีของพระองค์

คำอธิษฐานของเปาโลเพื่อคริสเตียนชาวเอเฟซัส

15 เหตุฉะนั้นเช่นกันครั้นข้าพเจ้าได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูเจ้า และ
ความรักใคร่ต่อวิสุทธิชนทั้งปวง 16 ข้าพเจ้าจึงได้ขอบพระคุณเพราะท่านทั้งหลายไม่
หยุดเลย คือเอ่ยถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า 17 เพื่อพระเจ้าแห่งพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คือพระบิดาผู้ทรงสง่าราศี จะทรงโปรดประทานให้ท่าน
ทั้งหลายมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา และความประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้ถึง
พระองค์ 18 และขอให้ตาใจของท่านสว่างขึ้นเพื่อท่านจะได้รู้ว่า ในการที่พระองค์ทรง
เรียกท่านนั้น พระองค์ได้ประทานความหวังอะไรแก่ท่าน และรู้ว่ามรดกของพระองค์
สำหรับวิสุทธิชนมีสง่าราศีอันอุดมบริบูรณ์เพียงไร 19 และรู้ว่าฤทธานุภาพอันใหญ่ของ
พระองค์มีมากยิ่งเพียงไรสำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อ ตามการกระทำแห่งฤทธานุภาพ
อันใหญ่ยิ่งของพระองค์ 20 ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อทรงบันดาลให้
พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองใน
สวรรคสถาน 21 สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอง เหนือศักดิเทพ เหนืออิทธิเทพ เหนือเท
พอาณาจักร และเหนือนามทั้งปวงที่เขาเอ่ยขึ้น มิใช่ในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุคที่จะมาถึงด
้วย

พระคริสต์ประมุขแห่งคริสตจักร

22 พระเจ้าได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์ และได้ทรงตั้ง
พระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร 23 ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์
คือซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน

2

รอดโดยความเชื่อ

1 พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้วโดยการละเมิด
และการบาป 2 ครั้งเมื่อก่อนท่านเคยดำเนินตามวิถีของโลกนี้ตามเจ้าแห่งอำนาจในย่าน
อากาศ คือวิญญาณที่ครอบครองอยู่ในบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง 3 เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคย
ประพฤติเป็นพรรคพวกกับคนเหล่านั้นทีประพฤติตามตัณหาของเนื้อหนังเช่นกัน คือ
กระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจ ตามสันดานเราจึงเป็นบุตร
แห่งพระอาชญาเหมือนอย่างคนอื่น 4 แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเห
ตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น 5 ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการ
บาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เรามีชีวิตอยู่กับพระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็
รอดโดยพระคุณ) 6 และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เรา
นั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์ 7 เพื่อว่าในยุคต่อๆไป พระองค์จะได้
ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเรา
ในพระเยซูคริสต์ 8 ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ
และมิใช่โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ 9 ความรอดนั้นจะเนื่องด้วย
การกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้ 10 เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของ
พระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบการดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริ
ไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น

พวกต่างชาติคืนดีกับพระเจ้าได้โดยพระโลหิตของพระคริสต์
11 เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง และพวก
ที่รับพิธีเข้าสุหนัตซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือเคยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มิได้เข้า
สุหนัต 12 จงระลึกว่า ครั้งนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็น
พลเมืองอิสราเอลและไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้นั้น ไม่มีที่หวัง
และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า 13 แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อ
นอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์

ในพระคริสต์ ผู้เชื่อทุกคนก็เป็นหนึ่งเดียวกัน
14 เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอัน
หนึ่งอันเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง 15 และได้ทรงกำจัดการ
ซึ่งเป็นปฏิปักษ์กันในเนื้อหนังของพระองค์ คือกฎของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่างๆ
นั้น เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ เช่นนั้นแหละจึงทรง
กระทำให้เกิดสันติสุข 16 และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า
เป็นกายเดียวโดยกางเขนซึ่งเป็นการทำให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหมดสิ้นไป 17 และ
พระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้ 18 เพราะ
ว่าพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสเข้าเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญาณองค์
เดียวกัน 19 เหตุฉะนั้นบัดนี้ท่านจึงไม่ใช่คนต่างด้าวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมือง
เดียวกันกับวิสุทธิชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า 20 ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้นบน
รากแห่งพวกอัครสาวกและพวกศาสดาพยากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก
21 ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงร่างต่อกันสนิท และเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์
ในองค์พระผู้เป็นเจ้า 22 และในพระองค์นั้น ท่านก็กำลังจะถูกก่อขึ้นให้เป็นที่สถิตของ
พระเจ้าในฝ่ายพระวิญญาณด้วย

3

ข้อลึกลับของชนต่างชาติกับชนอิสราเอลที่จะรวมเข้าในคริสตจักรเดียวกัน
1 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจองจำเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่ง
เป็นคนต่างชาติ 2 ถ้าแม้ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่ง
ทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายแล้ว 3 และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้
ข้าพเจ้ารู้ข้อลึกลับ (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อๆ 4 และโดยคำเหล่านั้น เมื่อ
ท่านอ่านแล้ว ท่านก็รู้ถึงความเข้าใจของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกลับของพระคริสต์
5 ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้
ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครสาวกผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์โดย
พระวิญญาณ 6 คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอัน
เดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น
7 ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ตามพระคุณซึ่งเป็นของ
ประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำแห่งฤทธิ์เดชของ
พระองค์ 8 ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อย
ที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์
ของพระคริสต์ อันหาที่สุดมิได้ 9 และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอัน

หนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกลับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า ผู้ทรง
สร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ 10 ประสงค์จะให้เทพผู้ปกครองและศักดิ เทพ
ในสวรรคสถานรู้จักปัญญาอันซับซ้อนของพระเจ้าทางคริสตจักร ณ บัดนี้ 11 ทั้งนี้ก็
เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้
เป็นเจ้าของเรา 12 ในพระองค์นั้น เราจึงมีใจกล้า และมีโอกาสที่จะเข้าไปถึงพระองค์
ด้วยความมั่นใจเพราะความเชื่อในพระองค์ 13 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องท่านว่า อย่า
ท้อถอย เพราะความยากลำบากของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่ท่านซึ่งเป็นสง่าราศีของท่าน
เอง

การอธิษฐานอันยิ่งใหญ่ของเปาโลเพื่อคริสเตียนชาวเอเฟซัส

14 เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น
เจ้าของเรา 15 ครอบครัวทั้งหมดในสวรรค์และแผ่นดินโลกก็ได้ชื่อมาจากพระองค์
16 ขอให้พระองค์ทรงโปรดประทานกำลังเรี่ยวแรงมากฝ่ายจิตใจแก่ท่าน โดยเดชพระ
วิญญาณของพระองค์ตามความไพบูลย์แห่งสง่าราศีของพระองค์ 17 เพื่อพระคริสต์จะ
ทรงสถิตในใจของท่านโดยความเชื่อ เพื่อว่าเมื่อทรงวางรากฐานท่านไว้อย่างมั่นคงใน
ความรักแล้ว 18 ท่านก็จะหยั่งรู้ได้ว่าอะไรคือความกว้าง ความยาว ความลึก และความ
สูงพร้อมกับบรรดาวิสุทธิชนทั้งปวง 19 และให้เข้าใจถึงความรักของพระคริสต์ซึ่งเกิน
ความรู้ เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม 20 บัดนี้ ขอให้พระ
เกียรติจงมีแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถกระทำสารพัดมากยิ่งกว่าที่เราจะทูลขอหรือ
คิดได้ ตามฤทธิ์เดชที่ประกอบกิจอยู่ภายในตัวเรา 21 ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์
ในคริสตจักร โดยพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิตย์ เอเมน

4

ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระวิญญาณ

1 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าผู้ถูกจองจำเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอวิงวอนท่านให้
ดำเนินชีวิตสมกับที่ท่านทั้งหลายถูกเรียกแล้วนั้น 2 คือจงมีใจถ่อมลงทุกอย่างและ
ใจอ่อนสุภาพ อดกลั้นไว้นาน และอดทนต่อกันและกันด้วยความรัก 3 จงเพียรพยายาม
เอาสันติสุขผูกมัดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวของพระวิญญาณ 4 มีกายเดียวและมีพระ
วิญญาณองค์เดียว เหมือนมีความหวังใจอันเดียวที่เนื่องในการที่ทรงเรียกท่าน 5 มีองค์
พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว 6 พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดา
ของคนทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทั่วคนทั้งปวง และในท่านทั้งปวง

ของประทานของพระคริสต์สำหรับคริสตจักร

7 แต่ว่าพระคุณนั้นทรงโปรดประทานแก่เราทุกๆ คนตามขนาดที่พระคริสต์ทรง
ประทานให้ 8 เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง
พระองค์ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และประทานของประทานแก่มนุษย์ 9 (
ที่กล่าวว่าพระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น จะหมายความอย่างอื่นประการใดเล่า นอกจากว่า
พระองค์ได้เสด็จลงไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย 10 พระองค์ผู้เสด็จลงไปนั้น
ก็คือพระองค์ผู้ที่เสด็จขึ้นไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ
่งสารพัดสำเร็จ 11 พระองค์จึงให้บางคนเป็นอัครสาวก บางคนเป็นศาสดาพยากรณ์
บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์ 12 เพื่อเตรียม

วิสุทธิชนให้ดีรอบคอบ เพื่อช่วยในการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้
จำเริญขึ้น

อวัยวะทุกส่วนทำงานเพื่อเป้าหมายเดียวกัน

13 จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความ
รู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่คือเต็มถึงขนาดความไพบูลย์
ของพระคริสต์ 14 เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไปถูกซัดไปซัดมาและหันไปเหมาด้วย
ลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง และด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดอันเป็นการ
ล่อลวง 15 แต่ให้เราพูดความจริงด้วยใจรักเพื่อจะจำเริญขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็น
ศีรษะคือพระคริสต์ 16 คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นทีติดต่อสนิทและผูกพันก
ันโดยที่ทุกๆข้อต่อได้ช่วยชูกำลังตามขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน ร่างกายนั้นจึงได้จำเริญ
เติบโตขึ้นเองด้วยความรัก

จงทิ้งมนุษย์เก่าและสวมมนุษย์ใหม่ทุกวัน

17 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอยืนยันและเป็นพยานในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ตั้งแต่บัดนี้
เป็นต้นไป ท่านอย่าดำเนินตามอย่างคนต่างชาติที่เขาดำเนินกันนั้น คือมีใจจดจ่ออยู่
กับสิ่งที่ไม่มีสาระ 18 โดยที่ความเข้าใจของเขามืดมนไปและเขาอยู่ห่างจากชีวิตซึ่ง
มาจากพระเจ้า เพราะเหตุความโง่ซึ่งอยู่ในตัวเขา อันเนื่องจากใจที่แข็งกระด้างของ
เขา 19 เขามีใจปราศจากความสะดุ้งต่อบาป ปล่อยตัวทำการลามก ทำการโสโครกทุก
อย่างด้วยความละโมบ 20 แต่ว่าท่านไม่ได้เรียนรู้จักพระคริสต์อย่างนั้น 21 ถ้าแม้ท่าน
ได้ฟังเรื่องพระองค์ และได้รับการสอนโดยพระองค์ตามความจริงซึ่งมีอยู่ในพระเยซู
แล้ว 22 ท่านจงทิ้งมนุษย์เก่าของท่านซึ่งคู่กับวิถีชีวิตเดิมนั้นเสีย อันจะเสื่อมเสียไปตาม
ตัณหาอันเป็นทีหลอกลวง 23 และจงให้จิตใจของท่านเปลี่ยนใหม่ 24 และให้ท่านสวม
มนุษย์ใหม่ซึ่งทรงสร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความ
บริสุทธิ์ที่แท้จริง 25 เหตุฉะนั้นท่านจงเลิกพูดมุสาเสีย และ จงต่างคนต่างพูดความจริ
งกับเพื่อนบ้าน เพราะว่าเราต่างก็เป็นอวัยวะของกันและกัน 26 โกรธก็โกรธเถิด แต่
อย่าทำบาป อย่าให้ถึงตะวันตกท่านยังโกรธอยู่ 27 และอย่าให้โอกาสแก่พญามาร 28
คนทีเคยขโมยก็อย่าขโมยอีก แต่จงใช้มือทำงานที่ดีๆกว่า เพื่อจะได้มีอะไรๆแจกให้แก่
คนทีขัดสน 29 อย่าให้คำหยาบคายออกมาจากปากท่านเลย แต่จงกล่าวคำที่ดี และเป็น
ประโยชน์ให้เกิดความจำเริญเพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนทีได้ยินได้ฟัง

อย่าทำให้พระวิญญาณเสียพระทัย

30 และ อย่า ทำให้ พระ วิญญาณ บริ สุทธิ์ ของ พระเจ้า เสีย พระทัย เพราะ โดย พระ
วิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันทีทรงไถ่ให้รอด 31 จงให้ใจ
ขมขื่น และใจขัดเคือง และใจโกรธ และการทะเลาะเถียงกัน และการพูดเสียดสี กับการ
คิดปองร้ายทุกอย่าง อยู่ห่างไกลจากท่านเถิด 32 และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อ
กัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน เพราะเห็นแก่
พระคริสต์

5

จงดำเนินชีวิตในความรัก

1 เหตุฉะนั้นท่านจงเลียนแบบของพระเจ้า ให้สมกับเป็นบุตรที่รัก 2 และจงดำเนิน
ชีวิตในความรักเหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เองเพื่อ
เราให้เป็นเครื่องถวาย และเครื่องบูชาแด่พระเจ้าเพื่อเป็นกลิ่นสุคนธรสอันหอมหวาน 3
แต่การเอ่ยถึงการล่วงประเวณี การลามกต่างๆและความโลภ อย่าให้มีขึ้นในพวกท่าน
เลยจะได้สมกับที่ท่านเป็นวิสุทธิชน 4 ทั้งอย่าพูดหยาบคาย พูดเล่นไม่เป็นเรื่อง และพูด
ตลกหยาบโลนเกเร ซึ่งเป็นการไม่สมควร แต่ให้ขอบพระคุณดีกว่า 5 เพราะท่านรู้แน่ว่า
คนล่วงประเวณี คนโสโครก คนโลภ ที่เป็นคนไหว้รูปเคารพ จะได้อาณาจักรของพระ
คริสต์และของพระเจ้าเป็นมรดกก็หามิได้ 6 อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยคำที่ไม่มีสาระ
เพราะการกระทำเหล่านั้นเอง พระเจ้าจึงทรงลงพระอาชญาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง
7 เหตุฉะนั้นท่านอย่าคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้นเลย 8 เพราะว่าเมื่อก่อนท่านเป็นความ
มืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของ
ความสว่าง 9 (ด้วยว่าผลของพระวิญญาณคือ ความดีทุกอย่างและความชอบธรรมทั้ง
มวลและความจริงทั้งสิ้น) 10 ท่านจงพิสูจน์ดูว่า ทำประการใดจึงจะเป็นทีชอบพระทัย
องค์พระผู้เป็นเจ้า 11 และอย่าเข้าส่วนกับกิจการของความมืดอันไร้ผล แต่จงติเตียน
กิจการเหล่านั้นดีกว่า 12 เพราะว่าแม้แต่จะพูดถึงการเหล่านั้น ซึ่งพวกเขากระทำในที่ลับ
ก็ยังเป็นทีน่าละอาย 13 แต่สิงสารพัดที่ถูกติเตียนแล้ว ก็จะปรากฏแจ้งโดยความสว่าง
เพราะว่าทุกๆสิ่งที่ให้ปรากฏแจ้งก็คือความสว่าง 14 เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสแล้วว่า (
คนทีหลับอยู่จงตื่นขึ้นและจงฟื้นขึ้นมาจากความตาย และพระคริสต์จะทรงส่องสว่าง
แก่ท่าน) 15 เหตุฉะนั้นท่านจงระมัดระวังในการดำเนินชีวิตให้ดี อย่าให้เหมือนคนไร้
ปัญญา แต่ให้เหมือนคนมีปัญญา 16 จงฉวยโอกาสเพราะว่าทุกวันนี้เป็นกาลที่ชั่ว 17 เหตุ
ฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่เขลา แต่จงเข้าใจน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นอย่างไร

จงประกอบด้วยพระวิญญาณ

18 และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณ 19 จง
ปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คือร้องเพลง
สรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า 20 จงขอบพระคุณพระเจ้า
คือพระบิดาสำหรับสิ่งสารพัดเสมอ ในพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ความรักของพระเยซูต่อคริสตจักรและสามีต่อภรรยา

21 จงยอมฟังกันและกันด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า 22 ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของ
ตนเหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า 23 เพราะว่าสามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระ
คริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น
24 เหตุฉะนั้นคริสตจักรยอมฟังพระคริสต์ฉันใด ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการฉัน
นั้น 25 ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนอย่างที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และ
ทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร 26 เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระ
คริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ 27 เพื่อพระองค์จะได้ทรงม
อบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแด่พระองค์เอง ไม่มีจุดด่างพร้อย ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย
แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ 28 เช่นนั้นแหละ สามีจึงควรจะรักภรรยาของตนเหมือนรัก
กายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง 29 เพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อ
หนังของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอม เหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริ
สตจักร 30 เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์
และแห่งกระดูกของพระองค์ 31 (เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไป

ผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน 32 ข้อนี้เป็นข้อลึกลับที่
สำคัญมาก แต่ว่าข้าพเจ้าพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร 33 ถึงอย่างไรก็ดี ท่านทุกคนจง
ต่างก็รักภรรยาของตนเหมือนรักตนเอง และภรรยาก็จงยำเกรงสามีของตน

6

หน้าที่ของบุตรและบิดามารดา ทาสและนาย

1 ฝ่ายบุตรจงนบนอบเชื่อฟังบิดามารดาของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะกระทำ
อย่างนั้นเป็นการถูก 2 จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า (นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรก
ที่มีพระสัญญาไว้ด้วย) 3 เพื่อเจ้าจะอยู่เย็นเป็นสุข และมีอายุยืนนานที่แผ่นดินโลก
4 ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดาอย่ายั่วบุตรของตนให้เกิดโทสะ แต่จงอบรมบุตรด้วยการสั่งสอน
และการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า 5 ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนาย
ฝ่ายเนื้อหนังด้วยใจเกรงกลัวจนตัวสั่น ด้วยน้ำใสใจจริงเหมือนกระทำแก่พระคริสต์ 6 ไม่
เหมือนอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนที่ทำให้ชอบใจคน แต่จงทำเหมือนอย่างทาส
ของพระคริสต์คือกระทำตามชอบพระทัยพระเจ้าด้วยความเต็มใจ 7 จงปรนนิบัตินาย
ด้วยจิตใจชื่นบาน เหมือนกับปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ปรนนิบัติมนุษย์ 8 เพราะ
ท่านรู้อยู่แล้วว่าผู้ใดกระทำความดีประการใด ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จอย่างนั้นจาก
องค์พระผู้เป็นเจ้าอีก ไม่ว่าเขาจะเป็นทาสหรือเป็นไทย 9 ฝ่ายนายจงกระทำต่อทาสใน
ทำนองเดียวกัน คืออย่าขู่เข็ญเขา เพราะท่านก็รู้แล้วว่านายของท่านทรงประทับอยู่ใน
สวรรค์ และพระองค์ไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใดเลย

ยุทธภัณฑ์ของคริสเตียน

10 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า สุดท้ายนี้ขอท่านจงมีกำลังขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า
และในฤทธิ์เดชอันมหันต์ของพระองค์ 11 จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะ
ต่อต้านยุทธอุบายของพญามารได้ 12 เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่
ต่อสู้กับเทพผู้ครอง ศักดิเทพ เทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับ
เหล่าวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ 13 เหตุฉะนั้นจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า
ไว้ เพื่อท่านจะได้ต่อต้านในวันอันชั่วร้ายนั้นและเมื่อเสร็จแล้วจะยืนมั่นได้ 14 เหตุ
ฉะนั้นท่านจงยืนมั่น เอาความจริงคาดเอว เอาความชอบธรรมเป็นทับทรวงเครื่องป้องกั
นอก 15 และเอาข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความพรั่งพร้อมมาสวมเป็น
รองเท้า 16 และพร้อมกับสิ่งทั้งหมดนี้ จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นั้นท่านจะได้ดับลู
กศรเพลิงของผู้ชั่วร้ายนั้นเสีย 17 จงเอาความรอดเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะและจง
ถือพระแสงของพระวิญญาณ คือพระวจนะของพระเจ้า

จงอธิษฐานโดยพระวิญญาณทุกเวลา

18 จงอธิษฐานวิงวอนทุกอย่างและจงขอโดยพระวิญญาณทุกเวลา ทั้งนี้จงระวังตัว
ด้วยความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อวิสุทธิชนทุกคน 19 และอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้า
ด้วย เพื่อจะทรงประทานให้ข้าพเจ้ามีคำพูดและเกิดใจกล้าประกาศถึงข้อลึกลับแห่ง
ข่าวประเสริฐได้ 20 เพราะข่าวประเสริฐนี้เองทำให้ข้าพเจ้าเป็นทูตผู้ต้องติดโซ่อยู่ เพื่อ
ข้าพเจ้าจะเล่าข่าวประเสริฐด้วยใจกล้าตามที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าว 21 แต่เพื่อให้ท่านได้
รู้เหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างไร ทีคิกัส ซึ่งเป็นน้องที่รักและ
เป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะได้บอกท่านให้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวง

22 ข้าพเจ้าให้ผู้นี้ไปหาท่าน ก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้ท่านได้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวง
ของเรา และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน 23 ขอให้พวกพี่น้องได้รับสันติสุขและความ
รักโดยความเชื่อมาจากพระเจ้าพระบิดาและจากพระเยซูคริสต์เจ้า 24 ขอพระคุณดำรง
อยู่กับบรรดาคนที่รักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วยความจริงใจ เอเมน [
เขียนถึงชาวเอเฟซัสจากกรุงโรม และส่งโดยทีคิกัส

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฟิลิปปี

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค□ศ□ 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม (1:13; 4:22) เปาโลมีความรักเป็นพิเศษต่อคริสเตียนที่เมืองฟีลิปปี (ซึ่งอยู่ในแคว้นมาซิโดเนีย□ เป็นเมืองที่ท่านเคยติดคุกอยู่กับสิลาส จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายแห่งความรักที่มีต่อพวกคริสเตียนเมืองฟีลิปปี เพราะพวกเขาเคยส่งความช่วยเหลือให้แก่เปาโลขณะที่ท่านติดคุกอยู่ พวกเขาเคยส่งเงินและของใช้ไปให้เปาโลโดยเอปาโฟรดิทัส (4:10, 16-18) โปรดสังเกตความรักของเปาโลต่อพวกคริสเตียนที่นี่ (1:3, 7-8; 2:12; 4:1) เปาโลได้รับประสบการณ์แห่งชัยชนะขณะที่ท่านติดคุกคือ มีความยินดีในการขัดสนและความหิวกระหาย และมีใจชื่นชมยินดีเสมอ เปาโลได้ขอให้พวกคริสเตียนที่เมืองฟีลิปปีมีนิสัยเช่นเดียวกับท่านในทุกสถานการณ์ ในจดหมายฉบับนี้พระเจ้าทรงเปิดเผยผ่านเปาโลเพื่อให้เราเห็นว่าเรา □กระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์□ (ฟป 4:13)

ความรักและความยินดีอันยิ่งใหญ่ต่อชาวฟีลิปปี

1 เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ เรียน บรรดาวิสุทธิชนในพระเยซูคริสต์
ซึ่งอยู่ในเมืองฟีลิปปี ทั้งบรรดาศิษยาภิบาลและผู้ช่วย 2 ขอให้พระคุณและสันติสุขจาก
พระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านเถิด 3 ข้าพเจ้า
ระลึกถึงท่านเมื่อใด ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าทุกครั้ง 4 และทุกเวลา
ที่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อท่านทุกคน ข้าพเจ้าก็ทูลขอด้วยความยินดี 5 เพราะเหตุที่ท่าน
ทั้งหลายมีส่วนในข่าวประเสริฐด้วยกัน ตั้งแต่วันแรกมาจนกระทั่งบัดนี้ 6 ข้าพเจ้าแน่ใจ
ในสิ่งนี้ว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึง
วันแห่งพระเยซูคริสต์ 7 การที่ข้าพเจ้าคิดอย่างนั้นเนื่องด้วยท่านทั้งหลายก็สมควรแล้ว
เพราะว่าข้าพเจ้ามีท่านในใจของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้รับส่วนในพระคุณด้วยกันกับข้าพเจ้า ในการที่ข้าพเจ้าถูกจองจำ และในการกล่าวแก้ และหนุนให้ข่าวประเสริฐนั้นตั้งมั่นคงอยู่ 8 เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นห่วงท่านทั้งหลายเพียงไรตามพระทัยเมตตาของพระเยซูคริสต์ 9 และข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ความรักของท่านจำเริญยิ่งๆขึ้นในความรู้และในวิจารณญาณทุกอย่าง 10 เพื่อท่านทั้งหลายจะสังเกตได้ว่าสิ่งใดประเสริฐที่สุด และเพื่อท่านจะได้เป็นคนซื่อสัตย์ และไม่เป็นทีติได้จนถึงวันของพระคริสต์ 11 จะได้เป็นผู้ที่บริบูรณ์ด้วยผลของความชอบธรรม ซึ่งเกิดขึ้นโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อถวายพระเกียรติและความสรรเสริญแด่พระเจ้า

การเป็นพยานฝ่ายพระคริสต์ของชาวฟีลิปปี

12 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านทราบว่า การทั้งปวงที่อุบัติขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้ข่าวประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไป 13 จนการที่ข้าพเจ้าถูกพันธนาการเพราะพระคริสต์นั้น ก็ปรากฏทั่วตลอดกองผู้คุมและทั่วสถานที่แห่งอื่นๆทั้งสิ้น 14 และพี่น้องมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เกิดความเชื่อมั่นเนื่องด้วยเครื่องพันธนาการทั้งหลายของข้าพเจ้า และพวกเขาก็มีใจกล้าขึ้นทีจะกล่าวพระวจนะนั้นโดยปราศจากความกลัว 15 ความจริงมีบางคนประกาศพระคริสต์ด้วยจิตใจริษยาและทุ่ม

เถียงกัน แต่ก็มีคนอื่นทีประกาศด้วยใจหวังดี 16 ฝ่ายหนึ่งประกาศพระคริสต์ด้วยการชิงดีชิงเด่นกัน ไม่ใช่ด้วยความจริงใจ จงใจจะเพิ่มความทุกข์ยากให้แก่เครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า 17 แต่ฝ่ายหนึ่งประกาศด้วยใจรัก โดยรู้แล้วว่าทรงตั้งข้าพเจ้าไว้ป้องกันข่าวประเสริฐนั้นไว้ 18 ถ้าเช่นนั้นจะแปลกอะไร แม้เขาจะประกาศด้วยประการใดก็ตาม จะเป็นด้วยการแกล้งทำก็ดี หรือด้วยใจจริงก็ดี แต่เขาก็ได้ประกาศพระคริสต์ ในการนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี และจะมีความชื่นชมยินดีต่อไปด้วย 19 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าโดยคำอธิษฐานของท่าน และโดยการช่วยเหลือของพระวิญญาณแห่งพระเยซูคริสต์นี้ จะเป็นเหตุให้ข้าพเจ้ารับการช่วยให้พ้น 20 เพราะว่าเป็นความมุ่งมาดปรารถนาและความหวังของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความละอายใดๆเลย แต่เมื่อก่อนทุกครั้งมีใจกล้าเสมอฉันใด บัดนี้ก็ขอให้เป็นเช่นเดียวกันฉันนั้น พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย

เปาโลลังเลใจ

21 เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร 22 แต่ถ้าข้าพเจ้ายังจะมีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ว่าจะเลือกฝ่ายไหนดี 23 ข้าพเจ้าลังเลใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะจากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก 24 แต่การที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า 25 เมื่อข้าพเจ้าแน่ใจอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบว่าข้าพเจ้าจะยังอยู่ และคงอยู่กับท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านจำเริญขึ้นและชื่นชมยินดีในความเชื่อ 26 เพื่อความปลาบปลื้มของท่านจะมากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์เนื่องด้วยข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะมาหาท่านอีก 27 ขอแต่เพียงให้ท่านดำเนินชีวิตให้สมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพื่อว่าแม้ข้าพเจ้าจะมาหาท่านหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะได้รู้ข่าวของท่านว่า ท่านตั้งมั่นคงอยู่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ต่อสู้เหมือนอย่างเป็นคนเดียวเพื่อความเชื่อแห่งข่าวประเสริฐนั้น 28 และไม่เกรงกลัวผู้ที่ขัดขวางท่านแต่ประการใดเลย เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะเป็นทีประจักษ์แก่เขาว่า พวกเขาจะถึงซึ่งความพินาศ แต่พวกท่านก็จะถึงซึ่งความรอด และการนั้นมาจากพระเจ้า 29 เพราะว่าได้ทรงโปรดแก่ท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต์ มิใช่ให้ท่านเชื่อถือในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย 30 คือให้ท่านต้องต่อสู้เช่นเดียวกับที่ท่านได้เห็นข้าพเจ้าต่อสู้ และซึ่งท่านได้ยินว่าข้าพเจ้ากำลังสู้อยู่ในขณะนี้

2

คำเตือนให้มีความรัก ความสามัคคีและการถ่อมใจ

1 เหตุฉะนั้นถ้าได้รับการเร้าใจประการใดในพระคริสต์ ถ้ามีการหนุนใจประการใดในความรัก ถ้ามีส่วนประการใดกับพระวิญญาณ ถ้ามีการรักใคร่เอ็นดูและเห็นอกเห็นใจประการใด 2 ก็ขอให้ท่านทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน มีใจรู้สึกและคิดพร้อมเพรียงกัน 3 อย่าทำสิ่งใดในทางทุ่มเถียงกันหรืออวดดี แต่จงมีใจถ่อมถือว่าคนอื่นดีกว่าตัว 4 อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆด้วย

พระคริสต์เป็นแบบอย่างของเราในการถ่อมใจ

5 ท่านจงมีน้ำใจอย่างนี้ เหมือนอย่างที่พระเยซูคริสต์ทรงมีด้วย 6 พระองค์ผู้ทรง
อยู่ในสภาพพระเจ้ามิได้ทรงเห็นว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไป
เสีย 7 แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใดๆ และทรงรับสภาพอย่างผู้รับ
ใช้ ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ 8 และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์
แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่
กางเขน

พระคริสต์ทรงได้รับการยกขึ้นอย่างสูง

9 เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทาน
พระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์ 10 เพื่อ “หัวเข่าทุกหัวเข่า” ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่
นดินโลกก็ดี ใต้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี “จะต้องคุกกราบลง” นมัสการในพระนามแห่งพระ
เยซูนั้น 11 และเพื่อ “ลิ้นทุกลิ้นจะยอมรับ” ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา

คำกำชับให้เป็นดวงสว่างของโลก

12 เหตุฉะนี้พวกที่รักของข้าพเจ้า เหมือนท่านทั้งหลายได้ยอมเชื่อฟังทุกเวลา และไม่
ใช่เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย ท่านทั้งหลายจงให้ความ
รอดของตนเกิดผลด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น 13 เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจ
อยู่ภายในท่าน ทั้งให้ท่านมีใจปรารถนาและให้ประพฤติตามชอบพระทัยของพระองค์
14 จงกระทำสิ่งสารพัดโดยปราศจากการบ่นและการทุ่มเถียงกัน 15 เพื่อท่านทั้งหลาย
จะปราศจากตำหนิและไม่มีความผิด เป็น “บุตรที่ปราศจากตำหนิของพระเจ้า” ใน
ท่ามกลาง “ยุคที่คดโกงและวิปลาส” ท่านปรากฏในหมู่พวกเขาดุจดวงสว่างต่างๆใน
โลก 16 โดยการป่าวประกาศยกพระวจนะอันมีชีวิตไว้อยู่เสมอ เพื่อข้าพเจ้าจะได้
ชื่นชมยินดีในวันของพระคริสต์ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งเปล่าๆ และไม่ได้ทำงานโดยเปล่า
ประโยชน์

เปาโลกล่าวถึงทิโมธีและเอปาโฟรดิทัส

17 แท้จริงถ้าแม้ข้าพเจ้าต้องถวายตัวเป็นเครื่องบูชา และเป็นการปรนนิบัติเพราะ
ความเชื่อของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ายังจะมีความชื่นชมยินดีด้วยกันกับท่านทั้งหลาย
18 ซึ่งท่านก็ควรจะยินดีและชื่นชมด้วยกันกับข้าพเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน 19 แต่ข้าพเจ้า
หวังใจในพระเยซูเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าจะให้ทิโมธีไปหาพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้
รับความชูใจเช่นกันเมื่อได้รับข่าวของท่าน 20 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีน้ำใจเห
มือนทิโมธี ซึ่งจะเอาใจใส่ในทุกข์สุขของท่านอย่างแท้จริง 21 เพราะว่าคนทั้งหลายย่อม
แสวงหาประโยชน์ของตนเอง ไม่ได้แสวงหาประโยชน์ของพระเยซูคริสต์ 22 แต่ท่านก็
รู้ถึงคุณค่าของทิโมธีแล้วว่า เขาได้รับใช้ร่วมกับข้าพเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐ
เสมือนบุตรรับใช้บิดา 23 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าหวังใจว่า พอจะเห็นได้ว่าจะเกิดการอย่างไร
แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใช้เขาไปโดยเร็ว 24 แต่ข้าพเจ้าไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า
ในไม่ช้าข้าพเจ้าเองจะมาหาท่านด้วย 25 ข้าพเจ้าคิดแล้วว่า จะต้องให้เอปาโฟรดิทัสน
้องชายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานและเพื่อนทหารของข้าพเจ้า และเป็นผู้นำข่าว
ของพวกท่าน และได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าในยามขัดสน มาหาท่านทั้งหลาย 26 เพราะว่าเขา
คิดถึงท่านทุกคน และเป็นทุกข์มากเพราะท่านได้ข่าวว่าเขาป่วย 27 เขาป่วยจริงๆ ป่วย
จนเกือบจะตาย แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาโปรดเขา และไม่ใช่ทรงโปรดเขาคนเดียว แต่
ทรงโปรดข้าพเจ้าด้วย เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ามีความทุกข์ซ้อนทุกข์ 28 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึง

รีบร้อนใช้เขาไป หวังว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้เห็นเขาอีก ท่านจะได้ชื่นชมยินดี และความ
ทุกข์ของข้าพเจ้าจะเบาบางไปสักหน่อย 29 เหตุฉะนั้นท่านจงต้อนรับเขาไว้ในองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดีทุกอย่าง และจงนับถือคนอย่างนี้ 30 ด้วยว่าเขาเกือบจะตาย
เสียแล้วเพราะเห็นแก่การของพระคริสต์ คือได้เสี่ยงชีวิตของตน เพื่อการปรนนิบัติของ
ท่านทั้งหลายที่บกพร่องต่อข้าพเจ้าอยู่นั้นจะได้เต็มบริบูรณ์

3

จงระวังผู้สอนเท็จ เปาโลสรุปชีวิตในอดีตของตน

1 สุดท้ายนี้ พวกพี่น้องของข้าพเจ้า จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า การที่ข้าพเจ้า
เขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านซ้ำอีก ก็หาเป็นการลำบากแก่ข้าพเจ้าไม่ แต่เป็นการปลอด
ภัยสำหรับท่านทั้งหลาย 2 จงระวังพวกสุนัข จงระวังบรรดาคนที่ทำชั่ว จงระวังพวกถือ
การเชือดเนื้อเถือหนัง 3 เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นพวกถือพิธีเข้าสุหนัต คือเป็นผู้นมัส
การพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณ และชื่นชมยินดีในพระเยซูคริสต์ และไม่ได้ไว้ใจในเนื้อ
หนัง 4 ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเองมีเหตุที่จะไว้ใจในเนื้อหนัง ถ้าผู้อื่นคิดว่าเขามีเหตุผลที่จะ
ไว้ใจในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่าเขาเสียอีก 5 คือเมื่อข้าพเจ้าเกิดมาได้แปดวันก็
ได้เข้าสุหนัต ข้าพเจ้าเป็นชนชาติอิสราเอล ตระกูลเบนยามิน เป็นชาติฮีบรูเกิดจากชาว
ฮีบรู ในด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี 6 ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ข่มเหง
คริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่โดยพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มีที่ติได้

เปาโลยินดีสละทุกสิ่งเพื่อพระคริสต์

7 แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์
แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ 8 ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่
ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุ
พระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเหยื่อ
เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์ 9 และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ ไม่มีความชอบธรรม
ของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ เป็น
ความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ

จงปรารถนาที่จะเป็นอย่างพระคริสต์

10 เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์
และร่วมทุกข์กับพระองค์ คือยอมตั้งอารมณ์ตายเหมือนพระองค์ 11 ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใด
ข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากความตายด้วย 12 มิใช่ว่าข้าพเจ้าได้แล้ว หรือสำเร็จแล้ว
แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฉวยเอาตามอย่างที่พระเยซูคริสต์ได้
ทรงฉวยข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว 13 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้
ฉวยไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือลืมสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออก
ไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า 14 ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่ง
พระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์ 15 เหตุฉะนั้นให้เราซึ่ง
เป็นผู้ใหญ่แล้วมีใจคิดอย่างนั้น และถ้าท่านคิดอย่างอื่น พระเจ้าก็จะทรงโปรดสำแดง
สิ่งนี้ให้แก่ท่านด้วย 16 แต่เราได้แค่ไหนแล้ว ก็ให้เราดำเนินตรงตามนั้นต่อไป คือให้เรา
คิดเห็นอย่างเดียวกัน

แบบอย่างที่ดีของเปาโลและศัตรูของพระคริสต์ *(1 คร 11:1)*

17 พี่น้องทั้งหลาย ท่านจงดำเนินตามอย่างข้าพเจ้า และคอยดูคนทั้งหลายเหล่านั้นที
่ดำเนินตามอย่างเดียวกัน เหมือนท่านทั้งหลายได้พวกเราเป็นตัวอย่าง 18 (เพราะว่ามีคน
หลายคนที่ประพฤติตัวเป็นศัตรูต่อกางเขนของพระคริสต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกท่านถึง
เรื่องของเขาหลายครั้งแล้ว และบัดนี้ยังบอกท่านอีกด้วยน้ำตาไหล 19 ปลายทางของคน
เหล่านั้นคือความพินาศ พระของเขาคือกระเพาะ เขายกความที่น่าอับอายของเขาขึ้น
มาโอ้อวด เขาสนใจในวัตถุทางโลก)

จงเฝ้ารอการเสด็จกลับมาของพระคริสต์
20 ฝ่ายเราเป็นชาวสวรรค์ เรารอคอยพระผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์ คือ
พระเยซูคริสต์เจ้า 21 พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือน
พระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ด้วยฤทธานุภาพซึ่งพระองค์ทรงสามารถปราบ
สิ่งสารพัดลงใต้อำนาจของพระองค์

4

การเตือนสติให้มีใจยินดีและเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
1 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นทีรัก เป็นทีปรารถนา เป็นทียินดี และ
เป็นมงกุฎของข้าพเจ้า พวกที่รักของข้าพเจ้า จงยืนมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้า 2 ข้าพเจ้า
ขอเตือนนางยูโอเดีย และขอเตือนนางสินทิเคให้มีจิตใจปรองดองกันในองค์พระผู้เป็น
เจ้า 3 ข้าพเจ้าขอร้องท่านด้วย ผู้เป็นเพื่อนร่วมแอกแท้ๆของข้าพเจ้า ให้ท่านช่วยผู้หญิง
เหล่านั้น ผู้ซึ่งได้ทำงานในข่าวประเสริฐด้วยกันกับข้าพเจ้าและกับเคลเมด้วย รวมทั้งคน
อื่นทีเป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า ซึ่งชื่อของเขาเหล่านั้นมีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตแล้ว
4 จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด

วิธีขจัดความกระวนกระวาย
5 จงให้จิตใจที่อ่อนสุภาพของท่านประจักษ์แก่คนทั้งปวง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรง
อยู่ใกล้แล้ว 6 อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆเลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุก
อย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ 7 แล้วสันติสุขแห่ง
พระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระ
เยซูคริสต์

จะมีสันติสุขจากพระเจ้าได้อย่างไร
8 พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ สิ่งใดที่จริง สิ่งใดที่น่านับถือ สิ่งใดที่ยุติธรรม สิ่งใดที่
บริสุทธิ์ สิ่งใดที่น่ารัก สิ่งใดที่น่าฟัง คือถ้ามีสิ่งใดที่ล้ำเลิศ สิ่งใดที่ควรแก่การสรรเสริญ
ก็ขอจงใคร่ครวญดูสิ่งเหล่านี้ 9 จงกระทำทุกสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้ และได้รับไว้ ได้ยินและ
ได้เห็นในข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงสถิตกับท่าน

ชัยชนะอันน่าอัศจรรย์ของเปาโล
10 แต่ข้าพเจ้ามีใจชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่ง เพราะว่าในที่สุดท่านก็ได้
ฟื้นการระลึกถึงข้าพเจ้าอีก ท่านคิดถึงข้าพเจ้าจริงๆ แต่ยังหาโอกาสไม่ได้ 11 ข้าพเจ้า
ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้
แล้วที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น 12 ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญ
กับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าที่ไหนหรือในกรณีใดๆ ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้เผชิญ
กับความอิ่มท้องและความอดอยาก ทั้งความสมบูรณ์พูนสุขและความขัดสน 13 ข้าพเจ้า

กระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า 14 ถึงกระนั้นท่านทั้งหลายได้
กระทำดีอยู่แล้ว ที่ท่านได้ร่วมทุกข์กับข้าพเจ้า 15 และพวกท่านชาวฟิลิปปีก็ทราบอยู่แล้
วว่า การประกาศข่าวประเสริฐในเวลาเริ่มแรกนั้น เมื่อข้าพเจ้าออกไปจากแคว้นมาซิโด
เนีย ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมกับข้าพเจ้าในการให้ทานและรับทานนั้นเลย นอกจาก
พวกท่านพวกเดียวเท่านั้น 16 เพราะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองเธสะโลนิกา พวกท่านก็ได้
ฝากของมาช่วยหลายครั้งหลายหน สำหรับความขัดสนของข้าพเจ้า 17 มิใช่ว่าข้าพเจ้า
ปรารถนาจะได้รับของให้ แต่ว่าข้าพเจ้าอยากให้ท่านได้ผลกำไรในบัญชีของท่านมาก
ขึ้น 18 แต่ข้าพเจ้ามีของสารพัด และมีบริบูรณ์อยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็อิ่มอยู่เพราะได้รับของ
ซึ่งเอปาโฟรดิทัสได้นำมาจากพวกท่าน เป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่ทรงโปรดและ
พอพระทัยของพระเจ้า 19 และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่าน
ต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ 20 บัดนี้ขอให้สง่าราศี
จงมีแด่พระเจ้าพระบิดาของเราสืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน 21 ข้าพเจ้าขอฝากความคิดถึง
มายังวิสุทธิชนทุกคนในพระเยซูคริสต์ พี่น้องทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึง
มายังท่าน 22 พวกวิสุทธิชนทั้งปวงฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่าง
ยิ่งพวกข้าราชการของซีซาร์ 23 ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของ
เรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [เขียนถึงชาวฟิลิปปีจากกรุงโรม และส่งโดยเอ
ปาโฟรดิทัส

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
โคโลสี

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค□ศ□ 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม (1:24; 4:18) ทีคิกัสเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวโคโลสี (4:7-8) เป็นไปได้ว่าทีคิกัสได้ส่งจดหมายฉบับนี้และจดหมายถึงชาวเอเฟซัสในช่วงเวลาเดียวกัน และโอเนสิมัสไปกับเขาด้วย (4:9)

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้เพื่อแก้ไขปัญหาบางอย่างในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี เช่น การไหว้ทูตสวรรค์ การตามพิธีกรรมต่างๆของมนุษย์ เป็นต้น เปาโลต้องการให้คริสตจักรที่เมืองเลาดีเซียอ่านจดหมายฉบับนี้ด้วย (2:1; 4:16) เปาโลทราบถึงปัญหาในคริสตจักรนี้โดยเอปาฟรัสซึ่งอยู่ในกรุงโรมในเวลานั้น (1:7-8) ไม่มีการบันทึกว่าเปาโลเคยไปที่เมืองโคโลสี แต่ถึงกระนั้นท่านก็รู้จักคริสเตียนบางคนที่นั่น ในจดหมายฉบับนี้เปาโลเน้นถึง ความเป็นพระเจ้าและความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ ความครบบริบูรณ์ของผู้ที่เชื่อในพระองค์ และหน้าที่ต่างๆของครอบครัว รวมทั้งนายกับทาสด้วย

คำคำนับของเปาโลด้วยใจยินดี

1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีน้อง
ชายของเรา 2 เรียน วิสุทธิชนและพี่น้องที่สัตย์ซื่อในพระคริสต์ ณ เมืองโคโลสี ขอให้
พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่กับท
่านเถิด 3 เราขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
เราอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ 4 ตั้งแต่เราได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซู
คริสต์และเรื่องความรักซึ่งท่านมีต่อวิสุทธิชนทั้งปวง 5 โดยเหตุซึ่งมีความหวังอันสะสม
ไว้สำหรับท่านในสวรรค์ซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยได้ยินมาแล้วในพระวจนะแห่งความจริง
ของข่าวประเสริฐ 6 ซึ่งแผ่แพร่มาถึงท่านดังที่กำลังเกิดผลและทวีขึ้นทั่วโลก เช่นเดียวกั
บที่กำลังเป็นอยู่ในตัวท่านทั้งหลายด้วย ตั้งแต่วันที่ท่านได้ยินและได้รู้จักพระคุณของ
พระเจ้าตามความจริง 7 ดังที่ท่านได้เรียนจากเอปาฟรัสซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่รักของ
เรา เขาเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อของพระคริสต์เพื่อพวกท่าน 8 ผู้ได้เล่าให้เราฟังถึงความ
รักที่ท่านมีอยู่ในพระวิญญาณด้วย

คำอธิษฐานของเปาโลเพื่อวิสุทธิชนชาวโคโลสี

9 เพราะเหตุนี้พวกเราเหมือนกัน นับตั้งแต่วันที่เราได้ยิน ก็ไม่ได้หยุดในการที่
จะอธิษฐานขอเพื่อท่าน และปรารถนาให้ท่านเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระประสงค์ของ
พระองค์ในสรรพปัญญาและในความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณ 10 เพื่อท่านจะได้ดำเนิน
ชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบ ให้เกิดผลในการดีทุก
อย่าง และจำเริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า 11 มีกำลังมากขึ้นทุกอย่างโดยฤทธิ์เดชแห่ง
สง่าราศีของพระองค์ ให้มีบรรดาความเพียร และความอดทนไว้นานด้วยความยินดี 12
ให้ขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับที่จะเข้าส่วนได้รับมรดกด้วย
กันกับวิสุทธิชนในความสว่าง 13 พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความ
มืด และได้ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์ 14 ในพระ

บุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือเป็นการทรงโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา

พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร

15 พระองค์ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปี
เหนือสรรพสิ่งทั้งปวง 16 เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้า
และที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นเทวบัล
ลังก์ หรือเป็นเทพอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครอง หรือศักดิ์เทพ สรรพสิ่งทั้งสิ้นถูก
สร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ 17 พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง
และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์ 18 พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือ
คริสตจักร พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อ
พระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง 19 ด้วยว่าเป็นที่ชอบพระทัยพระบิดาที่จะ
ให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นมีอยู่ในพระองค์

พระคริสต์ทำให้เกิดสันติภาพและการคืนดี

20 และโดยพระองค์นั้นให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้น
ข้าพเจ้าพูดได้ว่า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดินโลกหรือในท้องฟ้า พระองค์ทรงทำให้
มีสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์ 21 และพวกท่านซึ่งเมื่อก่อนนี้ไม่ถู
กกันและเป็นศัตรูในใจด้วยการชั่วต่างๆ บัดนี้ พระองค์ทรงโปรดให้คืนดีกับพระองค์
22 โดยความตายแห่งพระกายเนื้อหนังของพระองค์เพื่อจะได้ถวายท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์
ไร้ตำหนิและไร้ข้อกล่าวหาในสายพระเนตรของพระองค์ 23 คือถ้าท่านดำรงและตั้งมั่
นอยู่ในความเชื่อ และไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้ยินแล้ว
และที่ได้ประกาศแล้วแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้รับใช้ในการนั้น

พระคริสต์สถิตอยู่ภายใน

24 บัดนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีในการที่ได้รับความทุกข์ยากเพื่อท่าน ส่วนการทนทุกข์
ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็รับทนจนสำเร็จในเนื้อหนังของข้าพเจ้าเพราะ
เห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร 25 ข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้ตามที่
พระเจ้าได้ทรงโปรดมอบภาระให้ข้าพเจ้าเพื่อท่าน เพื่อจะให้พระวจนะของพระเจ้า
สำเร็จ 26 คือข้อความลึกลับซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุคและหลายชั่วอายุนั้น แต่บัดนี้ได้
ทรงโปรดให้เป็นที่ประจักษ์แก่วิสุทธิชนของพระองค์แล้ว 27 พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่
จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อลึกลับนี้คือที่พระ
คริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี 28 พระองค์นั้นแหละเราประกาศอยู่
โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคนโดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง เพื่อเราจะได้ถวายทุก
คนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซูคริสต์ 29 เพราะเหตุนั้นข้าพเจ้าจึงกระทำการงานด้วย
โดยความอุตสาหะตามการกระทำของพระองค์ผู้ทรงออกฤทธิ์กระทำอยู่ในตัวข้าพเจ้า

2

พระคริสต์เป็นคลังแห่งปัญญาและความรู้ทั้งปวง

1 เพราะข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านรู้ว่า ข้าพเจ้าสู้อุตส่าห์มากเพียงไรเพื่อท่าน เพื่อชาวเมือง
เลาดีเซียและเพื่อคนทั้งปวงที่ยังไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้าในฝ่ายเนื้อหนัง 2 เพื่อเขาจะได้
รับความชูใจ และเข้าติดสนิทกันในความรัก และมั่นใจในความอุดมสมบูรณ์แห่งความ

เข้าใจ และเข้าในความรู้ความลึกลับของพระเจ้าและของพระบิดาและของพระคริสต์
3 ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์ 4 ข้าพเจ้ากล่าวเช่น
นี้เพื่อมิให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง 5 เพราะถึงแม้ว่าตัวของข้าพเจ้าไม่
อยู่กับท่าน แต่ใจของข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน และมีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นท่านอยู่กัน
อย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อมั่นคงของท่านในพระคริสต์ 6 เหตุฉะนั้นตามที่ท่าน
ได้ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เจ้ามาแล้วอย่างไร ก็ให้ดำเนินชีวิตในพระองค์อย่างนั้น
ต่อไป 7 โดยท่านได้ถูกวางรากลงไว้แล้ว และถูกก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ให้สมบูรณ์
และถูกตั้งให้มั่นคงอยู่ในความเชื่อตามที่ท่านได้รับการสอนมาแล้วนั้น จึงเต็มล้นด้วย
การขอบพระคุณอยู่ในนั้น

จงหลีกเลี่ยงธรรมเนียมต่างๆและปรัชญาของมนุษย์
8 จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีผู้ใดทำให้ท่านตกเป็นเหยื่อด้วยหลักปรัชญาและด้วย
คำล่อลวงอันไม่มีสาระ ตามธรรมเนียมของมนุษย์ ตามหลักการต่างๆที่เป็นของโลก
ไม่ใช่ตามพระคริสต์ 9 เพราะว่าในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์
10 และท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศีรษะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ
เทพ

บัพติศมาคือความตายและการฟื้นขึ้น
11 ในพระองค์นั้น ท่านได้รับเข้าสุหนัต ซึ่งเป็นการเข้าสุหนัตที่มือมนุษย์มิได้กระทำ
โดยที่ท่านได้สละกายแห่งความบาปของเนื้อหนังเสีย โดยการเข้าสุหนัตแห่งพระคริสต์
12 ได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในบัพติศมา ซึ่งท่านได้เป็นขึ้นมากับพระองค์ด้วย โดยความ
เชื่อในการกระทำของพระเจ้า ผู้ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย
13 และท่านที่ตายแล้วด้วยความบาปทั้งหลายของท่านและด้วยเหตุที่เนื้อหนังของท่าน
มิได้เข้าสุหนัต พระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตด้วยกันกับพระองค์และทรงโปรดยกโทษ
การละเมิดทั้งหลายของท่าน

พระราชบัญญัติแห่งพิธีต่างๆถูกตรึงไว้ที่กางเขนนั้น
14 พระองค์ทรงลบกรมธรรม์ในข้อบัญญัติต่างๆที่ต่อต้านเราอยู่ ซึ่งขัดขวางเราและ
ได้ทรงหยิบเอาไปเสียให้พ้น โดยทรงตรึงไว้ที่กางเขนของพระองค์ 15 พระองค์ทรงปลด
เทพผู้ครองและศักดิเทพเสีย พระองค์ได้ทรงประจานเขาและชนะเขาโดยกางเขนนั้น
16 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดพิพากษาปรักปรำท่านในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องการถือ
เทศกาล วันต้นเดือน หรือวันสะบาโต 17 สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมา
ในภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์

จงหลีกเลี่ยงหลักการฝ่ายโลก
18 อย่าให้ผู้ใดโกงบำเหน็จของท่านด้วยการจงใจถ่อมตัวลงและกราบไหว้ทูตสวรรค์
ใฝ่ฝันในสิ่งเหล่านั้นทีเขาไม่ได้เห็น ผยองขึ้นเปล่าๆตามความคิดของเนื้อหนัง 19 และ
ไม่ได้ยึดมั่นในพระองค์ผู้ทรงเป็นศีรษะ ศีรษะนั้นเป็นเหตุให้กายทั้งหมดได้รับการบำรุง
เลี้ยงและติดต่อกันด้วยข้อและเอ็นต่างๆ จึงได้เจริญขึ้นตามที่พระเจ้าทรงโปรดให้เจริญ
ขึ้นนั้น 20 ถ้าท่านตายกับพระคริสต์พ้นจากหลักการต่างๆที่เป็นของโลกแล้ว เหตุไฉน
ท่านจึงมีชีวิตอยู่เหมือนกับว่าท่านยังอยู่ฝ่ายโลก ยอมอยู่ใต้กฎต่างๆ 21 (เช่น อย่าแตะ
ต้อง อย่าชิม อย่าเอามือหยิบ 22 ซึ่งทั้งหมดจะพินาศเมื่อทำดังนั้น อันเป็นหลัก
ธรรมและคำสอนของมนุษย์ 23 จริงอยู่สิ่งเหล่านี้ดูท่าทีมีปัญญา คือการเต็มใจนมัสการ

การถ่อมตัวลง และการทรมานกาย แต่ไม่มีประโยชน์อะไรในการต่อสู้กับความต้องการของเนื้อหนัง

3

จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบน

1 ถ้าท่านรับการทรงชุบให้เป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งซึ่ง
อยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า 2 จงฝังความ
คิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก
3 เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า 4 เมื่อพระ
คริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์
ในสง่าราศีด้วย

จงสวมมนุษย์ใหม่ทุกวัน

5 เหตุฉะนั้นจงประหารอวัยวะของท่านซึ่งอยู่ฝ่ายโลกนี้ คือการล่วงประเวณี การ
โสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ
6 เพราะสิ่งเหล่านี้ พระอาชญาของพระเจ้าก็ลงมาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง 7 ครั้งหนึ่ง
ท่านเคยดำเนินตามสิ่งเหล่านี้ด้วย ครั้งเมื่อท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้ 8 แต่บัดนี้
สารพัดสิ่งเหล่านี้ท่านจงเปลื้องทิ้งเสียด้วย คือความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปอง
ร้าย การหมิ่นประมาท คำพูดหยาบโลนจากปากของท่าน 9 อย่าพูดมุสาต่อกันเพราะว่า
ท่านได้ถอดทิ้งมนุษย์เก่ากับการปฏิบัติของมนุษย์นั้นเสียแล้ว 10 และได้สวมมนุษย์ใหม่
ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น
11 อย่างนี้ไม่เป็นพวกกรีกหรือพวกยิว ไม่เป็นผู้ที่เข้าสุหนัตหรือไม่ได้เข้าสุหนัต พวกคน
ต่างชาติหรือชาวสิเธีย ทาสหรือไทยก็ไม่เป็น แต่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นสารพัดและทรง
ดำรงอยู่ในสารพัด 12 เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพวกที่
บริสุทธิ์และเป็นพวกที่ทรงรัก จงสวมใจเมตตา ใจปรานี ใจถ่อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทน
ไว้นาน 13 จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน และถ้าแม้ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อกันก็จงยก
โทษให้กันและกัน พระคริสต์ได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่านฉันใด ท่านจงกระทำอย่างนั้น
เหมือนกัน 14 แล้วจงสวมความรักทับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เพราะความรักย่อมผูกพันทุกสิ่ง
ไว้ให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์ 15 และจงให้สันติสุขแห่งพระเจ้าครอบครองอยู่ในใจของท่าน
ทั้งหลาย ในสันติสุขนั้นทรงเรียกท่านทั้งหลายไว้ให้เป็นกายอันเดียวด้วย และท่านทั้ง
หลายจงขอบพระคุณ 16 จงให้พระวาทะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ
์ด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและเพลง
ฝ่ายจิตวิญญาณด้วย จงร้องเพลงด้วยพระคุณจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า
17 และเมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งใน
พระนามของพระเยซูเจ้าและขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์นั้น

หน้าที่ต่อครอบครัว และทาสกับนาย

18 ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า 19 ฝ่าย
สามีก็จงรักภรรยาของตนและอย่ามีใจขมขื่นต่อนาง 20 ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิ
ดามารดาของตนทุกอย่าง เพราะการนี้เป็นทีชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า 21 ฝ่าย
บิดาก็อย่ายั่วบุตรของตนให้ขัดเคืองใจ เกรงว่าเขาจะท้อใจ 22 ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟัง

ผู้ที่เป็นนายของตนตามเนื้อหนังทุกอย่าง ไม่ใช่ตามอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคน
ประจบสอพลอ แต่ทำด้วยน้ำใสใจจริงด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า 23 ไม่ว่าท่านจะทำสิ่ง
ใดก็จงทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำ
แก่มนุษย์ 24 ด้วยรู้แล้วว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จเพราะ
ท่านปรนนิบัติพระคริสต์เจ้าอยู่ 25 ส่วนผู้ที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตามความผิดที่เขา
ได้ทำนั้นและไม่มีการทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

4

1 ฝ่ายนายก็จงทำแก่เหล่าทาสของตนตามความยุติธรรมและสม่ำเสมอกัน เพราะ
ท่านรู้ว่าท่านก็มีนายองค์หนึ่งในสวรรค์ด้วย

หน้าที่ของคริสเตียน

2 จงขะมักเขม้นในการอธิษฐาน จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยขอบพระคุณ 3 และ
อธิษฐานเผื่อเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงโปรดเปิดประตูไว้ให้เราสำหรับพระวาทะ
นั้น ให้เรากล่าวความลึกลับของพระคริสต์ ที่ข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่ก็เพราะเหตุนี้ 4 เพื่อ
ข้าพเจ้าจะได้กล่าวชี้แจงข้อความตามสมควรที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าวนั้น 5 จงดำเนินชี
วิตกับคนภายนอกด้วยใช้สติปัญญา จงฉวยโอกาส 6 จงให้วาจาของท่านประกอบด้วย
เมตตาคุณเสมอ ปรุงด้วยเกลือให้มีรส เพื่อท่านจะได้รู้ว่าควรตอบทุกคนอย่างไร

ครอบครัวแห่งความเชื่อในกรุงโรม

7 ทีคิกัส ผู้เป็นน้องชายที่รัก และเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ และเป็นเพื่อนร่วมงานกับ
ข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้า
8 ข้าพเจ้าใช้ผู้นี้ไปหาท่านก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้เขาทราบถึงความเป็นอยู่ของท่าน
และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน 9 ให้โอเนสิมัส ผู้เป็นน้องชายที่รักและสัตย์ซื่อ ซึ่ง
เป็นคนหนึ่งในพวกท่านไปด้วย เขาทั้งสองจะเล่าให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่
นี่ 10 อาริสทารคัส เพื่อนร่วมในการถูกจองจำกับข้าพเจ้าและมาระโก ลูกชายของน้อง
สาวบารนาบัส ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย (ท่านก็ได้รับคำสั่งถึงเรื่องมาระโก
แล้วว่า ถ้าเขามาหาท่าน ก็จงรับรองเขา 11 และเยซูซึ่งมีชื่ออีกว่า ยุสทัส ก็เช่นกัน
ซึ่งอยู่ในคณะที่เข้าสุหนัต จำเพาะคนเหล่านี้เท่านั้นเป็นเพื่อนร่วมการกับข้าพเจ้าใน
อาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งเป็นทีหนุนใจของข้าพเจ้า 12 เอปาฟรัส คนหนึ่งในพวกท่าน
และเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ฝากความคิดถึงมายังท่าน ด้วยเขาสู้อธิษฐานเผื่อท่าน
อยู่เสมอ หวังจะให้ท่านเจริญเป็นผู้ใหญ่และบริบูรณ์ในการซึ่งชอบพระทัยของพระเจ้า
ทุกสิ่ง 13 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขาตรากตรำทำงานมากเพื่อท่านและเพื่อคนที่
อยู่ในเมืองเลาดีเซียและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองฮิเอราบุรี 14 ลูกาแพทย์ที่รักกับเดมาส
ฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน 15 ขอฝากความคิดถึงมายังพวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองเลา
ดีเซียกับนิมฟัสและคริสตจักรที่อยู่ในเรือนของเขาด้วย 16 และเมื่อพวกท่านได้อ่านจด
หมายฉบับนี้แล้ว จงส่งไปให้อ่านในคริสตจักรที่อยู่เมืองเลาดีเซียด้วย และจดหมายที่มา
จากเมืองเลาดีเซียฉบับนั้น ท่านก็จงอ่านด้วย 17 และจงบอกอารคิปปัสว่า การรับใช้ซึ่ง
ท่านได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงระวังกระทำให้สำเร็จ 18 คำแสดงความคิดถึงนี้
เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล ขอท่านจงระลึกถึงโซ่ตรวนของข้าพเจ้า ขอให้พระคุณ

ดำรงอยู่กับท่านด้วยเถิด เอเมน [เขียนจากกรุงโรมถึงชาวโคโลสี และส่งโดยทีคิกัสและโอเนสิมัส

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
1 เธสะโลนิกา

เปาโล สิลาสและทิโมธี เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค□ศ□ 52 และพวกคริสเตียนที่เมืองเธสะโลนิกาก็รู้จักท่านทั้งสามนี้ด้วย (1:1) เปาโลเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกา (กจ 17:1-10) เรารู้ไม่มากเกี่ยวกับการประกาศของเปาโลในเมือง เธสะโลนิกา แต่เราทราบจากกิจการ 17:2 ว่าเปาโลได้ประกาศอยู่ที่นั่นเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 3 สัปดาห์ หรือ 3 วันสะบาโต จดหมายสองฉบับนี้ (1 และ 2 เธสะโลนิกา) ดูเหมือนว่า เป็นจดหมายฉบับแรกๆของเปาโลมีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้เราเชื่อว่าจดหมายสองฉบับนี้เขียนขึ้นในเวลาไม่ห่างกันเท่าไร และเขียนขึ้นขณะที่เปาโล สิลาสและทิโมธี ยังอยู่ที่เมืองโครินธ์ (กจ 18:5) และเป็นเวลาที่เปาโลพึ่งออกมาจากเมืองเธสะโลนิกานั่นเอง

ในขณะที่เปาโลอยู่ที่เมืองเธสะโลนิกาไม่นานเท่าไร ก็มีฝูงชนชุมนุมกันข่มขู่ท่านและท่านได้หนีไป (กจ 17:1-9) แต่หลังจากนั้นเปาโลได้ส่งสิลาสและทิโมธี ให้กลับไปที่นั่นอีก (3:1-2) และคริสตจักรที่ดีก็ได้เกิดขึ้น

เป้าหมายของจดหมายฉบับนี้ก็คือ เพื่อให้พวกคริสเตียนนี้ได้เข้าใจถึงความจริงของการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูและเพื่อหนุนใจเขาให้มีการดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์

โปรดสังเกตว่า ในตอนสุดท้ายของแต่ละบทได้พูดถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซู (1:9-10; 2:19-20; 3:13; 4:14-18; 5:23)

แบบอย่างที่ดีของคริสเตียนชาวเธสะโลนิกา

1 เปาโล สิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกา ในพระเจ้า
พระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของ
เราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด 2 เราขอบพระคุณพระเจ้า
เพราะท่านทั้งหลายเสมอ และเมื่ออธิษฐานเราก็เอ่ยถึงท่าน 3 ในสายพระเนตรของ
พระเจ้าและพระบิดาของเรา เราระลึกถึงอย่างไม่หยุดหย่อนในกิจการที่เกิดจากความ
เชื่อของท่าน และการงานที่เนื่องมาจากความรัก และความพากเพียรซึ่งเกิดจากความ
หวังในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 4 พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รัก เราทราบแน่
ว่าพระเจ้าได้ทรงสรรท่านทั้งหลายไว้แล้ว 5 เพราะข่าวประเสริฐของเรามิได้มาถึงท่าน
ด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดช และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความไว้ใจ
อันเต็มเปี่ยม ตามที่ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่า เราเป็นคนอย่างไรในหมู่พวกท่านเพราะ
เห็นแก่ท่าน 6 และท่านก็ทำตามอย่างของเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยที่ท่านได้
รับถ้อยคำนั้นด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก พร้อมด้วยความยินดีในพระวิญญาณบริ
สุทธิ์ 7 เพราะเหตุนั้นท่านจึงเป็นแบบอย่างแก่ทุกคนที่เชื่อแล้วในแคว้นมาซิโดเนียและ
แคว้นอาคายา 8 เพราะว่าพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เลื่องลือออกไปจากพวก
ท่าน ไม่ใช่แต่ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคายาเท่านั้น แต่ความเชื่อของท่านในพระเจ้าได้เลื่องลือไปทุกแห่งหน จนเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก 9 เพราะคนเหล่านั้นก็ได้รายงานเกี่ยวกับเราว่า ที่เราได้เข้ามาหาท่านทั้งหลายนั้นเป็นอย่างไร และกล่าวถึงการที่ท่านได้ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้า เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้ 10 และรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็น

ขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซูผู้ทรงช่วยให้เราพ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหน้านั้น

2

ความรับผิดชอบของเปาโลต่อข่าวประเสริฐ

1 พี่น้องทั้งหลาย ท่านเองก็ทราบว่า การที่เรามาหาท่านนั้นไม่ได้ไร้ประโยชน์เลย 2
แต่ถึงแม้ว่าเราต้องทนการยากลำบากและได้รับการอัปยศต่างๆมาแล้วที่เมืองฟีลิปปี
ซึ่งท่านก็ทราบอยู่ เราก็ยังมีใจกล้าในพระเจ้าของเราที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของ
พระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย โดยเผชิญกับอุปสรรคมากมาย 3 เพราะว่า คำเตือนสติของเรา
มิได้เกิดมาจากการหลอกลวง หรือการโสโครก หรืออุบายใดๆ 4 แต่ว่าพระเจ้าทรงเห็น
ชอบที่จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับเรา เราจึงประกาศไป ไม่ใช่เพื่อให้เป็นทีพอใจของ
มนุษย์ แต่ให้เป็นทีพอพระทัยของพระเจ้า ผู้ทรงชันสูตรใจเรา 5 เพราะว่าเราไม่ได้ใช้
คำยกยอในเวลาใดเลย ซึ่งท่านก็รู้อยู่ หรือมิได้ใช้คำพูดเคลือบคลุมเพื่อความโลภเลย
พระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายเรา 6 และแม้ในฐานะเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ เราจะ
เรียกร้องให้เป็นภาระก็ได้ แต่เราก็ไม่แสวงหาสง่าราศีจากมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นจากท่าน
หรือจากคนอื่น 7 แต่ว่าเราอยู่ในหมู่พวกท่านด้วยความสุภาพอ่อนโยน เหมือนพี่เลี้ยงที่
เลี้ยงดูลูกของตน 8 เมื่อเรารักท่านอย่างนี้แล้ว เราก็มีใจพร้อมที่จะเผื่อแผ่เจือจาน มิใช่
แต่เพียงข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แต่อุทิศจิตใจเราให้แก่ท่านด้วย เพราะท่านเป็
นทีรักยิ่งของเรา 9 พี่น้องทั้งหลาย ท่านคงจำได้ถึงการทำงานอันเหน็ดเหนื่อย และความ
ยากลำบากของเราเมื่อเราประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้แก่ท่าน เราทำงานทั้ง
กลางคืนและกลางวัน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่าน 10 ท่านทั้งหลายเป็น
พยานฝ่ายเรา และพระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วยว่าเราได้ประพฤติตัวบริสุทธิ์ เที่ยงธรรม
และปราศจากข้อตำหนิในหมู่พวกท่านที่เชื่อ 11 ดังที่ท่านรู้แล้วว่า เราได้เตือนสติ หนุน
ใจและกำชับท่านทุกคน ดังบิดากระทำต่อบุตร 12 เพื่อให้ท่านดำเนินชีวิตอย่างสมควร
ต่อพระเจ้า ผู้ทรงเรียกท่านให้เข้ามาในอาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์

จงระวังการข่มเหงเหมือนที่พวกยิวได้เคยกระทำ

13 เพราะเหตุนี้เราจึงขอบพระคุณพระเจ้าไม่หยุดหย่อน เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลาย
ได้รับพระวจนะของพระเจ้าซึ่งท่านได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้อย่างเป็นคำของม
นุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่
ภายในท่านทั้งหลายที่เชื่อด้วย 14 ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย ท่านได้ปฏิบัติตามอย่างค
ริสตจักรของพระเจ้าในแคว้นยูเดียที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ เพราะว่าท่านได้รับความ
ลำบากจากพลเมืองของตนเหมือนอย่างที่เขาเหล่านั้นได้รับจากพวกยิว 15 พวกยิวได้
ปลงพระชนม์พระเยซูเจ้า และได้ประหารชีวิตพวกศาสดาพยากรณ์ของเขาเอง และได้
ข่มเหงพวกเรา และขัดพระทัยพระเจ้า และเป็นปฏิปักษ์ต่อคนทั้งปวง 16 โดยที่ขัดขวาง
ไม่ให้เราประกาศแก่คนต่างชาติเพื่อจะให้พวกนั้นรอดได้ เพื่อ ให้การบาปของเขา
เต็มเปี่ยมเสมอ แต่ในที่สุดพระพิโรธได้ตกลงบนเขา 17 พี่น้องทั้งหลาย แต่เมื่อเราถูก
พรากไปจากท่านชั่วระยะเวลาหนึ่ง พรากไปแต่กายเท่านั้น ไม่ใช่จิตใจ เราจึงขวนขวาย
ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นหน้าท่านอีก 18 เพราะเหตุนั้นเราอยากมาหาท่านทั้งหลาย
ข้าพเจ้าคือเปาโลอยากมาหนแล้วหนเล่า แต่ซาตานได้ขัดขวางเราไว้ 19 เพราะอะไร
เล่าจะเป็นความหวัง หรือความยินดี หรือมงกุฎแห่งความชื่นชมยินดีของเรา จำเพาะ

พระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์จะเสด็จมา ก็มิใช่ท่าน
ทั้งหลายดอกหรือ 20 เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นสง่าราศีและความยินดีของเรา

3

คำแนะนำ ความรัก และคำอธิษฐานของเปาโล

1 เหตุฉะนั้นเมื่อเราทนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว เราจึงเห็นชอบที่จะถูกปล่อยไว้ที่กรุง
เอเธนส์ตามลำพัง 2 และได้ให้ทิโมธีน้องชายของเรา ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และ
เป็นเพื่อนร่วมงานของเราในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไปหาพวกท่าน เพื่อจะได้
ตั้งพวกท่านไว้ให้มั่นคง และเพื่อจะได้ปลอบประโลมใจพวกท่านในเรื่องความเชื่อของ
ท่าน 3 เพื่อจะได้ไม่มีใครหวั่นไหวด้วยการยากลำบากเหล่านี้ ท่านเองก็รู้แล้วว่า เราถูก
ทรงกำหนดไว้แล้วสำหรับการนั้น 4 ด้วยว่าเมื่อเราได้อยู่กับท่านทั้งหลาย เราได้บอก
ท่านไว้ก่อนแล้วว่า เราจะต้องทนการยากลำบาก แล้วก็เป็นจริงอย่างนั้น ตามที่ท่านก็รู้
อยู่แล้ว 5 เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าอดทนต่อไปอีกไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ใช้คนไปเพื่อจะ
ได้รู้ถึงความเชื่อของท่าน เกรงว่าผู้ทดลองนั้นได้ทดลองท่านด้วยประการหนึ่งประการ
ใด แล้วงานของเราก็จะเป็นการเสียเปล่า 6 แต่บัดนี้เมื่อทิโมธีได้จากพวกท่านมาถึงพวก
เราแล้ว และได้นำข่าวดีมาบอกเราเรื่องความเชื่อและความรักของท่านทั้งหลาย และว่า
ท่านได้ระลึกถึงเราอยู่เสมอด้วยความหวังดี และใฝ่ฝันจะเห็นเราเหมือนอย่างเราใฝ่ฝัน
จะเห็นท่านดุจกัน 7 พี่น้องทั้งหลาย โดยเหตุนี้ความเชื่อของท่านได้ทำให้เราบรรเทา
จากความทุกข์ยากและความลำบากของเรา 8 เพราะว่าถ้าท่านมั่นคงอยู่ในองค์พระผู้
เป็นเจ้า ชีวิตของเราก็สดชื่น 9 เราจะขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอย่างไรอีกจึงจะ
เหมาะ สำหรับบรรดาความชื่นชมยินดีซึ่งเรามีอยู่เพราะท่าน จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า
ของเรา 10 เราอธิษฐานมากมายทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อจะได้เห็นหน้าท่านอีก และจะ
ได้เพิ่มเติมความเชื่อของท่านส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ให้บริบูรณ์ 11 บัดนี้ขอพระเจ้าเอง
และพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงนำทางเราไปถึง
ท่าน 12 และขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้ท่านทั้งหลายจำเริญและบริบูรณ์ไปด้วยความ
รักซึ่งกันและกัน และแก่คนทั้งปวง เหมือนเรารักท่านทั้งหลายดุจกัน 13 เพื่อในที่สุด
พระองค์จะทรงให้ใจของท่านตั้งมั่นคงอยู่ในความบริสุทธิ์ ปราศจากข้อตำหนิต่อพระ
พักตร์พระเจ้าคือพระบิดาของเรา ในเมื่อพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะ
เสด็จมากับวิสุทธิชนทั้งปวงของพระองค์

4

จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์

1 พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ เราขอวิงวอนและเตือนสติท่านในพระเยซูเจ้าว่า ท่านได้
เรียนจากเราแล้วว่าควรจะดำเนินชีวิตอย่างไร จึงจะเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ขอให้
ท่านดำเนินตามอย่างนั้นยิ่งๆขึ้นไป 2 เพราะท่านทั้งหลายทราบคำบัญชาซึ่งเราได้ให้ไว้
กับท่านโดยพระเยซูเจ้าแล้ว 3 เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า คือให้ท่าน
เป็นคนบริสุทธิ์ เว้นเสียจากการล่วงประเวณี 4 เพื่อให้ทุกคนในพวกท่านรู้จักที่จะรักษา
ภาชนะของตนในทางบริสุทธิ์ และในทางที่มีเกียรติ 5 มิใช่ด้วยราคะตัณหาเหมือนอย่าง
คนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้า 6 เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำล่วงเกินและลักลอบต่อพี่น้องในเรื่อง
ใดๆเลย เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ทรงสนองโทษต่อบรรดาคนที่กระทำอย่าง

นั้น เหมือนอย่างที่เราได้บอกไว้ก่อนแล้วและได้เป็นพยานแล้วด้วย 7 เพราะพระเจ้ามิ
ได้ทรงเรียกเราให้เป็นคนลามก แต่ทรงเรียกเราให้เป็นคนบริสุทธิ์ 8 เหตุฉะนั้นคนที่ปัด
ทิ้ง มิได้ปัดทิ้งมนุษย์ แต่ได้ปัดทิ้งพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ของ
พระองค์ให้แก่เราทั้งหลายด้วย 9 ส่วนเรื่องการรักพี่น้องทั้งหลายนั้น ไม่จำเป็นที่จะให้
ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน เพราะว่าตัวท่านเองก็รับคำสอนจากพระเจ้าแล้วว่าให้รักซึ่งกัน
และกัน 10 ความจริงท่านได้ประพฤติต่อบรรดาพี่น้องทั่วแคว้นมาซิโดเนียเช่นนั้นอยู่
แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้มีความรักทวีขึ้นอีก 11 และจงตั้งเป้าว่าจะอยู่
อย่างสงบ และทำกิจธุระส่วนของตน และทำการงานด้วยมือของตนเอง เหมือนอย่างที่
เรากำชับท่านแล้ว 12 เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตตามอย่างที่สมควรต่อหน้าคนเหล่านั้นที
อยู่ภายนอก และเพื่อท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย

การเสด็จกลับมาและการรับขึ้นของคริสเตียน

13 แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับ
ไปแล้ว เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าอย่างคนอื่นๆที่ไม่มีความหวัง 14 เพราะถ้าเรา
เชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนที่ล่วง
หลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นมากับพระองค์ด้วย 15 ในข้อนี้เรา
ขอบอกให้ท่านทราบตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นอยู่และเหลือ
อยู่จนถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้
วก็หามิได้ 16 ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วย
สำเนียงของเทพบดี และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระ
คริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน 17 หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับ
ขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่าง
นั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์ 18 เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกัน
ด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด

5

คริสเตียนจะไม่ถูกละไว้ในความมืดและพระพิโรธ

1 แต่พี่น้องทั้งหลาย เรื่องวันและเวลาที่ทรงกำหนดไว้นั้น ไม่จำเป็นจะต้องเขียนบอก
ให้ท่านรู้ 2 เพราะท่านเองก็รู้ดีแล้วว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมย
ที่มาในเวลากลางคืน 3 เมื่อเขาพูดว่า “สงบสุขและปลอดภัยแล้ว” เมื่อนั้นแหละความ
พินาศก็จะมาถึงเขาทันที เหมือนกับความเจ็บปวดมาถึงหญิงที่มีครรภ์ เขาจะหนีก็ไม่พ้น
4 แต่พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว เพื่อวันนั้นจะไม่มาถึงท่านอย่างขโมย
มา 5 ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของความสว่าง และเป็นบุตรของกลางวัน เราทั้งหลายไม่ได้
เป็นของกลางคืน หรือของความมืด 6 เหตุฉะนั้นอย่าให้เราหลับเหมือนอย่างคนอื่น แต่
ให้เราเฝ้าระวังและไม่เมามาย 7 เพราะว่าคนนอนหลับก็ย่อมหลับในเวลากลางคืน และ
คนเมาก็ย่อมเมาในเวลากลางคืน 8 แต่เมื่อเราเป็นของกลางวันแล้ว ก็อย่าให้เราเมามาย
จงสวมความเชื่อกับความรักเป็นเกราะป้องกันอก และสวมความหวังที่จะได้ความรอด
เป็นหมวกเหล็ก 9 เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกำหนดเราไว้สำหรับพระอาชญา แต่สำหรับ
ให้ได้รับความรอดโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 10 ผู้ทรงสิ้นพระชนม์
เพื่อเรา เพื่อว่าถึงเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ เราจะได้มีชีวิตกับพระองค์

การอำลาด้วยคำแนะนำและคำปลอบประโลมใจ

11 เหตุฉะนั้นจงหนุนใจกัน และต่างคนต่างจงก่อกันขึ้น ตามอย่างที่ท่านกำลังทำ
อยู่นั้น 12 พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้รู้จักคนที่ทำงานอยู่ในพวกท่าน และ
ปกครองท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และตักเตือนท่าน 13 จงเคารพเขาให้มากในความรัก
เพราะงานที่เขาได้กระทำ และจงอยู่อย่างสงบสุขด้วยกัน 14 แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอ
เตือนสติพวกท่านให้ตักเตือนคนที่เกะกะ หนุนน้ำใจผู้ที่ท้อใจ ชูกำลังคนที่อ่อนกำลัง
และมีใจอดเอาเบาสู้ต่อคนทั้งปวง 15 ระวังให้ดีอย่าให้คนใดทำชั่วตอบแทนการชั่วต่อ
คนอื่น แต่จงหาทางทำดีเสมอต่อพวกท่านเอง และต่อคนทั้งปวงด้วย 16 จงชื่นบานอยู่
เสมอ 17 จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ 18 จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำ
พระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย 19 อย่าดับพระวิญญาณ 20 อย่า
ประมาทคำพยากรณ์ 21 จงพิสูจน์ทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น 22 จงเว้นเสียจากสิ่ง
ที่ดูเหมือนชั่วทุกอย่าง 23 และขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงตั้งท่านเป็นคนบริสุทธิ
์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกาย
ของท่านไว้ให้ปราศจากการติเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
เสด็จมา 24 พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้นสัตย์ซื่อ และพระองค์จะทรงทำให้สำเร็จ 25 พี่
น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อเราด้วย 26 จงทักทายปราศรัยพวกพี่น้องด้วยธรรมเนียม
จุบอันบริสุทธิ์ 27 ข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้ท่านอ่านจด
หมายฉบับนี้ให้บรรดาพี่น้องอันบริสุทธิ์ฟัง 28 ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงชาวเธสะ
โลนิกา ได้เขียนจากกรุงเอเธนส์]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
2 เธสะโลนิกา

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับที่ 2 นี้ในปีค□ศ□ 53 ภายหลังที่ท่านเขียนจดหมายฉบับแรกไม่นาน ท่านได้ยินข่าวว่าพวกคริสเตียนที่เมืองเธสะโลนิกาได้เข้าใจว่า □วันของพระคริสต์□ (2:2) หรือ □วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า□ คือการเสด็จกลับมาครั้งที่ 2 ของพระเยซูนั้นใกล้จะถึงแล้ว และเปาโลต้องการจะแก้ไขคำสอนอื่นๆที่ผิดไป และต้องการจะอธิบายคำสอนอื่นเพิ่มเติม เปาโลบอกเขาว่า เริ่มแรกพระเยซูจะเสด็จมาในเมฆเพื่อรับพวกคริสเตียนให้ขึ้นอยู่บนสวรรค์ก่อน และหลังจากนั้น □ลูกแห่งความพินาศ□ (2:3) จะปรากฏขึ้น และต่อไป □คนนอกกฎหมาย□ จะปรากฏในยุค 7 ปี แห่งความทุกข์ยิ่งใหญ่แล้ว เปาโลได้ยินข่าวว่า บางคนที่ชอบยุ่งกับธุระของคนอื่นได้กินอาหารที่โต๊ะของคริสตจักร โดยไม่ยอมทำงานหรือเขาประพฤติอย่างไม่ถูกต้อง เปาโลบอกเขาว่า ถ้าใครไม่ยอมทำงานก็ อย่าให้เขากิน

คำคำนับ

1 เปาโล สิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกาในพระเจ้า
พระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้า 2 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระ
บิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

เปาโล สิลวานัส และทิโมธียกย่องชาวเธสะโลนิกา

3 พี่น้องทั้งหลาย เราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายอยู่เสมอ และ
เป็นการสมควร เพราะความเชื่อของท่านก็จำเริญยิ่งขึ้น และความรักของท่านทุกคน
ที่มีต่อกันทวีขึ้นมากด้วย 4 ฉะนั้นเราเองจึงอวดท่านทั้งหลายต่อบรรดาคริสตจักรของ
พระเจ้าในเรื่องความเพียรและความเชื่อของท่าน ในการที่ท่านถูกข่มเหงทุกอย่างและ
การยากลำบากที่ท่านอดทนอยู่นั้น

การลงโทษต่อผู้ข่มเหง

5 ซึ่งเป็นทีแสดงให้เห็นชัดถึงการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งจะพิสูจน
์ว่าท่านเป็นผู้สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า ด้วยเหตุนั้นท่านทั้งหลายจึงกำลังทน
ทุกข์อยู่ด้วย 6 เพราะว่าเป็นการยุติธรรมแล้วซึ่งพระเจ้าจะทรงเอาความยากลำบาก ไป
ตอบแทนให้กับคนเหล่านั้นทีก่อความยากลำบากให้กับท่านทั้งหลาย 7 และที่จะทรงให้
ท่านทั้งหลายที่รับความยากลำบากนั้น ได้รับความบรรเทาด้วยกันกับเรา เมื่อพระเยซูเจ้
าจะปรากฏองค์จากสวรรค์ พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์ 8 ในเปลวเพลิง
จะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของ
พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 9 คนเหล่านั้นจะได้รับโทษอันเป็นความพินาศ
นิรันดร์ พ้นไปจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากสง่าราศีแห่งพระอานุภาพ
ของพระองค์ 10 ในวันนั้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเกียรติในพวกวิสุทธิชนของ
พระองค์ และเพื่อให้เป็นทีอัศจรรย์ใจแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะท่านก็ได้เชื่อคำพยาน
ของเรา□ 11 เหตุฉะนั้นเราจึงอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ ว่าพระเจ้าของเราจะทรง
ถือว่าท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การที่พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น และทรงบันดาลด้วยฤทธิ์เดช

ของพระองค์ให้ความประสงค์ดีทุกประการ และกิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จ
12 เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้เกียรติเพราะท่าน
ทั้งหลาย และท่านจะได้รับเกียรติเพราะพระองค์ ตามพระคุณแห่งพระเจ้าของเราและ
แห่งพระเยซูคริสต์เจ้า

2

ชาวเธสะโลนิกาเข้าใจผิดในเรื่องวันของพระคริสต์

1 บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เรื่องการซึ่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จ
มา และที่พระองค์จะทรงรวบรวมเราทั้งหลายไปเป็นของพระองค์นั้น เราขอวิงวอนท่าน
ว่า 2 อย่าให้ใจของท่านหวั่นไหวง่าย หรือเป็นทุกข์ร้อนไป ไม่ว่าจะเป็นโดยทางวิญญาณ
หรือโดยทางคำพูด หรือโดยทางจดหมายเป็นเชิงว่ามาจากเรา อ้างว่าวันของพระคริสต์
มาถึงแล้ว 3 อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่
มาถึง เว้นแต่จะมีการล้มลงเสียก่อน และคนแห่งการบาปนั้นจะประจักษ์แจ้ง คือลูก
แห่งความพินาศ 4 ผู้กีดกั้นขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อสู้อะไรๆที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรือ
อะไรๆที่เขาไหว้นมัสการนั้น แล้วมันก็นั่งในพระวิหารของพระเจ้าเหมือนอย่างพระเจ้า
ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า 5 ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือว่าเมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน
ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องนี้ให้ท่านทราบแล้ว 6 และท่านก็รู้จักผู้นั้นที่กำลังหน่วงเหนี่ยวมัน
ไว้ในขณะนี้ เพื่อมันจะปรากฏออกมาได้ต่อเมื่อถึงเวลาของมัน 7 เพราะว่าอำนาจลึกล
ับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวเดี๋ยวนี้นั้นจะยัง
หน่วงเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออกไปเสีย 8 ขณะนั้นคนนอก
กฎหมายนั้นจะปรากฏตัวขึ้น และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์
ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์
9 คือผู้นั้นที่มาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมาย
สำคัญ และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ 10 และอุบายอธรรมทั้งหลายสำหรับคนเหล่านั้
นที่พินาศอยู่ เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้เพื่อจะรอดได้ 11
เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ 12 เพื่อ
คนทั้งหลายที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในการไม่ชอบธรรม จะได้ถูกลงพระอาชญาทุก
คน

การปลอบประโลมใจและการเตือนสติ

13 พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจำต้องขอบพระคุณพระเจ้า
เพราะท่านอยู่เสมอ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกท่านไว้ตั้งแต่เริ่มแรกให้ถึงที่รอด โดย
พระวิญญาณทรงชำระตั้งท่านไว้ให้บริสุทธิ์ และโดยท่านได้เชื่อความจริง 14 พระองค์
ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายโดยทางข่าวประเสริฐของเรา เพื่อจะได้รับสง่าราศีของพระ
เยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 15 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงมั่นคงไว้ และยึดถือ
โอวาทที่ท่านได้เรียนแล้ว ไม่ว่าจะด้วยคำพูด หรือด้วยจดหมายของเรา 16 บัดนี้ ขอให้
พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และพระเจ้าคือพระบิดาของเรา ผู้ทรงรักเรา
และประทานให้เรามีความชูใจนิรันดร์ และความหวังอันดีโดยพระคุณ 17 ทรงชูใจและ
ตั้งใจของท่านไว้ให้มั่นคง ในวาจาและในการกระทำอันดีทุกอย่าง

3

คำหนุนใจ ให้อดทนในการรอคอยพระคริสต์

1 พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้จงอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า
จะได้แผ่ไป และจะได้รับเกียรติยศเหมือนอย่างที่ได้เป็นไปในหมู่พวกท่านแล้ว 2 และ
เพื่อเราจะได้พ้นจากคนพาลชั่วร้าย เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนเชื่อ 3 แต่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า
ทรงสัตย์ซื่อ จะทรงเสริมกำลังท่านทั้งหลาย และทรงป้องกันท่านไว้ให้พ้นจากการชั่ว
ร้าย 4 เรามีความมั่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับท่านว่า ท่านกำลังประพฤติและจะ
ประพฤติต่อไปตามที่เรากำชับท่าน 5 ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำใจของท่านทั้งหลาย
ให้เข้าในความรักของพระเจ้า และอดทนในการรอคอยพระคริสต์

จงปลีกตัวจากคนเกียจคร้าน

6 บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เราขอกำชับท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้
เป็นเจ้าของเราว่า จงปลีกตัวของท่านออกไปจากพี่น้องทุกคนที่อยู่อย่างเกะกะ และไม่
ดำเนินตามโอวาทซึ่งเขาได้รับจากเรา 7 เพราะว่าตัวท่านเองก็รู้อยู่ว่าท่านควรจะทำตาม
เราอย่างไร เพราะเรามิได้ประพฤติเกะกะเลยเมื่อเราอยู่ในหมู่พวกท่าน 8 และเรามิได้
ทานอาหารผู้ใดเปล่าๆ แต่เราได้ทำการหนักด้วยความพากเพียรทั้งกลางคืนและกลาง
วัน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน 9 มิใช่เพราะเราไม่มีสิทธิ์ แต่
ว่าเพื่อทำตัวเป็นแบบอย่างให้ท่านทั้งหลายทำตามเรา 10 แม้เมื่อเราอยู่กับพวกท่าน เรา
ก็ได้กำชับท่านอย่างนี้ว่า ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน 11 เพราะเราได้ยินว่า
มีบางคนในพวกท่านอยู่อย่างเกะกะ ไม่ทำงานอะไรเลย แต่ชอบยุ่งกับธุระของคนอื่น
12 เราจึงกำชับและเตือนสติคนเช่นนั้นโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า
ให้เขาทำงานด้วยใจสงบ และกินอาหารของตนเอง 13 พี่น้องทั้งหลาย ท่านอย่าอ่อนใจ
ที่จะกระทำการดีเลย 14 ถ้าผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราในจดหมายฉบับนี้ จงจดจำคน
นั้นไว้ อย่าสมาคมกับเขาเลย เพื่อเขาจะได้อาย 15 อย่าถือว่าเขาเป็นศัตรู แต่จงเตือนสติ
เขาฉันพี่น้องคนหนึ่ง 16 บัดนี้ ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุข ทรงโปรดประทาน
สันติสุขให้แก่ท่านทั้งหลายทุกเวลาและทุกทาง ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่กับท่า
นทุกคนเถิด 17 นี่แหละเป็นคำคำนับของข้าพเจ้าคือ เปาโล ที่เขียนด้วยมือของข้าพเจ้า
เอง ซึ่งเป็นเครื่องหมายในจดหมายทุกฉบับ ข้าพเจ้าจึงเขียนเช่นนี้ 18 ขอให้พระคุณ
ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [จด
หมายฉบับที่สองถึงชาวเธสะโลนิกา ได้เขียนจากกรุงเอเธนส์

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
1 ทิโมธี

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค□ศ□ 65 ยูนิเกมารดาของทิโมธีเป็นชาวยิว บิดาของท่านเป็นชาวกรีก และโลอิส ยายของท่านก็เป็นคริสเตียนด้วย (2 ทธ 1:5)

ทิโมธีได้รับเชื่อที่เมืองลิสตราโดยการประกาศของเปาโล แล้วทิโมธีได้รับพิธีสุหนัตจากเปาโล (กจ 16:3) หลังจากนั้นเปาโลได้พาทิโมธีร่วมทางไปประกาศกับท่านด้วย

จดหมายสามฉบับของเปาโลคือ 1 และ 2 ทิโมธี และทิตัสถูกเรียกโดยทั่วไปว่า □จดหมายสำหรับศิษยาภิบาล□ จดหมายสามฉบับนี้ได้ชื่อนั้นเพราะว่าได้เขียนถึงผู้รับใช้ของพระคริสต์ซึ่งเป็นผู้เลี้ยงดูคนของพระเจ้าในสถานที่ต่างๆ จดหมายฉบับแรกจากเปาโลถึงทิโมธีนี้อาจจะเขียนขึ้นหลังจากเปาโลออกจากเมืองเอเฟซัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย (1:3; กจ 20:1) หรืออาจจะเขียนขึ้นหลังจากที่เปาโลได้รับการปลดปล่อยจากคุกที่กรุงโรม ทิโมธีอาจจะเป็นศิษย์ที่สนิทที่สุดกับเปาโล เพราะเปาโลได้เรียกท่านว่า □ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้า□ (1:2) ในจดหมายฉบับนี้เปาโลได้สอนทิโมธีเกี่ยวกับหน้าที่ของศิษยาภิบาลของคริสตจักรท้องถิ่น คือ เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับคริสตจักรอื่นๆและเกี่ยวกับการสอนพวกคริสเตียน

คำคำนับ

1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้
ช่วยให้รอดของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นความหวังของเรา 2 ถึง ทิโมธี ผู้เป็น
บุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ ขอพระคุณและพระกรุณาและสันติสุขจากพระเจ้า
พระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่าน
เถิด

คำเตือนเรื่องคำสอนเท็จและการใช้พระราชบัญญัติอย่างผิดๆ

3 เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ตามที่ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ท่านคอยอยู่ใน
เมืองเอเฟซัส เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้เขาสอนคำสอนอื่นๆ 4 ทั้งไม่ให้เขา
ใส่ใจในเรื่องนิยายต่างๆและเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหา
มากกว่าให้เกิดความจำเริญในทางของพระเจ้า อันดำเนินไปด้วยความเชื่อ ก็จงกระทำ
ดังนั้น 5 แต่จุดประสงค์แห่งพระบัญญัตินั้นก็คือ ความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และ
จากจิตสำนึกอันดี และจากความเชื่ออันจริงใจ 6 บางคนก็ได้ผิดจุดประสงค์เลี่ยงไป
จากสิ่งเหล่านี้หลงไปในทางพูดเหลวไหล 7 และแม้ว่าเขาไม่เข้าใจคำที่เขากล่าวทั้งสิ่ง
ที่เขายืนยัน เขาก็ยังปรารถนาเป็นอาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ 8 แต่เราทั้งหลายรู้อยู่
ว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ถ้าผู้ใดใช้ให้ถูกต้อง 9 คือโดยรู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นมิได้ทร
งบัญญัติไว้สำหรับคนชอบธรรม แต่ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนอยู่นอกพระราชบัญญัติ
และคนดื้อด้าน คนอธรรมและคนบาป คนไม่บริสุทธิ์และคนหมิ่นประมาท คนฆาตกรรม
พ่อ คนฆาตกรรมแม่ คนฆ่าคน 10 คนล่วงประเวณี พวกกะเทย ผู้ร้ายลักคน คนโกหก คน
ทวนสบถ และอะไรๆที่ขัดกับคำสอนอันถูกต้อง 11 ตามที่มีอยู่ในข่าวประเสริฐอันมีสง่า
ราศีของพระเจ้าผู้เสวยสุข คือข่าวประเสริฐที่ได้ทรงมอบไว้กับข้าพเจ้านั้น

คำพยานของเปาโล
12 ข้าพเจ้า ขอบพระคุณ พระ เยซู คริสต์ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้าของ เรา ผู้ ทรง ชู กำลัง
ข้าพเจ้า ด้วยว่าพระองค์ทรงถือว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ จึงทรงตั้งข้าพเจ้าให้ปฏิบัติ
พระราชกิจของพระองค์ 13 ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าเป็นคนหมิ่นประมาท ข่มเหง
และเป็นผู้ปฏิบัติอย่างหยาบช้า แต่ข้าพเจ้าได้รับพระกรุณา เพราะว่าที่ข้าพเจ้าได้กระ
ทำอย่างนั้นก็ได้กระทำไปโดยความเขลาเพราะความไม่เชื่อ 14 และพระคุณแห่งองค์
พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นมีมากเหลือล้น พร้อมด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระ
เยซูคริสต์ 15 คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ คือว่าพระเยซูคริสต์
ได้เสด็จมาในโลกเพื่อจะได้ทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็น
ตัวเอก 16 แต่ว่าเพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้รับพระกรุณา คือว่าเพื่อพระเยซูคริสต์จะ
ได้ทรงสำแดงความอดกลั้นพระทัยทุกอย่างให้เห็นในตัวข้าพเจ้าซึ่งเป็นตัวเอกนั้น ให้
เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่ภายหลังจะเชื่อวางใจในพระองค์แล้วรับชีวิตนิรันดร์ 17
บัดนี้ พระเกียรติและสง่าราศีจงมีแด่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจริญอยู่นิรันดร์ ผู้ทรง
เป็นองค์อมตะ ซึ่งมิได้ปรากฏแก่ตา พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่พระองค์เดียว สืบๆไป
เป็นนิตย์ เอเมน 18 ทิโมธีบุตรเอ๋ย คำกำชับนี้ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่านตามคำพยากรณ์
ซึ่งมาล่วงหน้าเล็งถึงท่าน เพื่อข้อความเหล่านั้นท่านจะได้เข้าสู้รบได้ดี 19 จงยึดความ
เชื่อไว้และมีจิตสำนึกอันดี ซึ่งข้อนี้บางคนได้ละทิ้งเสีย ความเชื่อของเขาจึงอับปางลง
20 ในคนเหล่านั้นมีฮีเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ซาตานแล้ว
เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท

2

คริสเตียนควรอธิษฐานเพื่อกษัตริย์ ผู้นำประเทศ และคนทั้งปวง
1 เหตุฉะนั้นก่อนสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลายให้วิงวอนอธิษฐานทูลขอ
และขอบพระคุณเพื่อคนทั้งปวง 2 เพื่อกษัตริย์ทั้งหลายและคนทั้งปวงที่มีตำแหน่งสูง
เพื่อเราจะได้ดำเนินชีวิตอย่างเงียบๆและสงบสุข ในทางที่เป็นอย่างพระเจ้าและอย่างซื่
อสัตย์ 3 การเช่นนี้เป็นการดีและเป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้
รอดของเรา 4 ผู้ทรงมีพระประสงค์ให้คนทั้งปวงรอด และให้มาถึงความรู้ในความจริง
นั้น 5 ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์
คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์ 6 ผู้ทรงประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับ
คนทั้งปวง เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลาอันเหมาะ 7 และสำหรับการนี้ ข้าพเจ้าจึงได้
ถูกตั้งไว้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก (ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์และไม่
ปดเลย และเป็นครูสอนความเชื่อและความจริงแก่คนต่างชาติ 8 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้า
ปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐานในที่ทุกแห่ง โดยยกมืออันบริสุทธิ์ปราศจากโทโส
และการเถียงกัน

คำแนะนำสำหรับสตรีในคริสตจักร
9 ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกันให้แต่งตัวสุภาพเรียบร้อยพร้อมด้วยความรู้จักละอาย
และความมีสติสัมปชัญญะ ไม่ใช่ถักผมหรือประดับกายด้วยเครื่องทองและไข่มุกหรือ
เสื้อผ้าราคาแพง 10 แต่ให้ประดับด้วยการกระทำดี (ซึ่งสมกับหญิงที่ประกาศตัวว่าถือ
พระเจ้า 11 ให้ผู้หญิงเรียนอย่างเงียบๆและด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง 12 ข้าพเจ้าไม่อนุ
ญาตให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้เขานิ่งๆอยู่ 13 ด้วยว่าพระเจ้า

ทรงเนรมิตสร้างอาดัมก่อน แล้วจึงทรงสร้างเอวา 14 และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่
ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกลวงจึงได้ละเมิด 15 แต่ถึงกระนั้นเธอก็จะรอดได้ด้วยการคลอด
บุตร ถ้าเขาทั้งหลายยังดำรงอยู่ในความเชื่อ ในความรัก และในความบริสุทธิ์ ด้วยความ
มีสติสัมปชัญญะ

3

คุณสมบัติของผู้ปกครองดูแล

1 คำนี้เป็นคำจริง คือว่าถ้าชายคนใดปรารถนาหน้าที่ศิษยาภิบาล คนนั้นก็ปรารถนา
กิจการงานที่ประเสริฐ 2 ศิษยาภิบาลนั้นจึงต้องเป็นคนที่ไม่มีใครติได้ เป็นสามีของ
หญิงคนเดียว เป็นคนรอบคอบ เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนมีความประพฤติดี มี
อัชฌาสัยรับแขกดี เหมาะที่จะเป็นครู 3 ไม่ดื่มเหล้าองุ่น ไม่เป็นนักเลง ไม่เป็นคนโลภ
มักได้ แต่เป็นคนสุภาพ ไม่เป็นคนชอบวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน 4 ต้องเป็นคนครอบ
ครองบ้านเรือนของตนได้ดี บังคับบัญชาบุตรทั้งหลายของตนด้วยความสง่าผ่าเผยทุก
อย่าง 5 (เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักครอบครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสต
จักรของพระเจ้าอย่างไรได้ 6 อย่าให้ผู้ที่กลับใจใหม่ๆเป็นศิษยาภิบาล เกรงว่าเขาอาจ
จะเย่อหยิ่ง และก็จะถูกปรับโทษเหมือนอย่างพญามาร 7 นอกนั้นเขาจะต้องมีชื่อเสียงดี
ในคนภายนอก เกรงว่าเขาจะเป็นทีติเตียน และจะติดบ่วงแร้วของพญามาร

คุณสมบัติของผู้ช่วย

8 ฝ่ายผู้ช่วยนั้นก็เช่นเดียวกัน คือต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่เป็นคนสองลิ้น ไม่สนใจ
เหล้าองุ่นมาก ไม่เป็นคนโลภมักได้ 9 และเป็นคนยึดมั่นในข้อลึกลับแห่งความเชื่อด้วย
จิตสำนึกผิดและชอบอันบริสุทธิ์ 10 จงลองดูคนเหล่านี้เสียก่อนด้วย และเมื่อเห็นว่าไม่
มีข้อตำหนิแล้ว จึงตั้งเขาไว้ในตำแหน่งผู้ช่วย 11 ฝ่ายพวกภรรยาของเขาก็เหมือนกัน
ต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตน และเป็นคนสัตย์ซื่อใน
สิ่งทั้งปวง 12 จงให้ผู้ช่วยนั้นเป็นสามีของหญิงคนเดียว และบังคับบัญชาบุตรของตน
และปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี 13 เพราะว่าคนที่กระทำการในหน้าที่ผู้ช่วยได้ดี
ก็ได้ตำแหน่งอันมีหน้ามีตา และมีใจกล้าเป็นอันมากในความเชื่อซึ่งมีในพระเยซูคริสต์

ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่

14 ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนฝากมายังท่าน หวังใจว่าไม่ช้าไม่นานข้าพเจ้าจะมา
หาท่าน 15 แต่หากว่าข้าพเจ้ามาช้า ท่านก็จะได้รู้ว่าควรประพฤติอย่างไรในครอบครัว
ของพระเจ้า คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ เป็นหลักและรากแห่งความ
จริง 16 ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่และลึกลับซึ่งไม่มีใครปฏิเสธได้ก็คือ พระเจ้าทรง
ปรากฏในเนื้อหนัง พระวิญญาณได้ทรงพิสูจน์แล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศ
พระองค์แก่ชนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่า
ราศี

4

พระวิญญาณเตือนเรื่องคนจะละทิ้งความเชื่อ

1 บัดนี้ พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดแจ้งว่า ในกาลภายหลังจะมีบางคนละทิ้ง
ความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่อลวง และฟังคำสอนของพวกผีปิศาจ 2 การ

หน้าซื่อใจคดของคนที่พูดโกหก คือทำไปทั้งรู้ๆเหมือนอย่างกับเอาเหล็กแดงนาบลงไปบนจิตสำนึกผิดชอบของเขา 3 เขาห้ามทำการสมรส ไม่ให้รับประทานอาหารซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้ผู้ที่เชื่อและรู้จักความจริงรับประทานด้วยขอบพระคุณ 4 ด้วยว่าสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้นั้นเป็นของดี ถ้าแม้รับประทานด้วยขอบพระคุณก็ไม่ห้ามเลยสักสิ่งเดียว 5 เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของที่ชำระไว้แล้วโดยพระวจนะของพระเจ้าและคำอธิษฐาน

ผู้รับใช้ที่ดีของพระคริสต์

6 ถ้าท่านจะให้พวกพี่น้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ เจริญด้วยพระวจนะแห่งความเชื่อ และด้วยหลักคำสั่งสอนอันดีที่ท่านได้ประพฤติตามนั้น 7 แต่จงหลีกเลี่ยงจากนิยายอันหยาบคาย และนิยายซึ่งยายเคยเล่าให้ฟังนั้น จงฝึกตนในทางที่เป็นอย่างพระเจ้า 8 เพราะว่าการฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์อยู่บ้าง แต่ทางของพระเจ้าก็มีประโยชน์ในทุกทาง คือมีพระสัญญาสำหรับชีวิตปัจจุบันและชีวิตอนาคตด้วย 9 คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ 10 ด้วยเหตุนี้ เราจึงตรากตรำทำงานและทนสู้ ก็เพราะเรามีความหวังใจในพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวง โดยเฉพาะของผู้ที่เชื่อ 11 จงบัญชาและสั่งสอนสิ่งเหล่านี้

จงเป็นแบบอย่างที่ดีโดยพึ่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

12 อย่าให้ผู้ใดดูหมิ่นความหนุ่มแน่นของท่าน แต่จงเป็นแบบอย่างของคนทั้งหลายที่เชื่อ ทั้งในทางวาจา ในการประพฤติ ในความรัก ในน้ำใจ ในความเชื่อ และในความบริสุทธิ์ 13 จงใฝ่ใจในการอ่าน ในการเทศนา และในการสั่งสอน จนกว่าเราจะมา 14 อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ทรงประทานแก่ท่านตามคำพยากรณ์ เมื่อคณะเพรสไบเตรีได้เอามือวางบนท่าน 15 จงเอาใจใส่ในข้อความเหล่านี้ ฝังตัวท่านไว้ในการนี้ทีเดียว เพื่อความจำเริญของท่านจะได้ปรากฏแจ้งแก่คนทั้งปวง 16 จงระวังตัวท่านและคำสอนของท่าน จงยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่น เพราะเมื่อกระทำดังนั้น ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเองและคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้

5

1 อย่าพูดสบประมาทคนมีอาวุโส แต่จงตักเตือนเขาเสมือนเป็นบิดา และคนหนุ่มๆทั้งหลายเป็นเสมือนพี่หรือน้อง 2 และผู้หญิงผู้มีอาวุโสเป็นเสมือนมารดา และส่วนหญิงสาวๆก็ให้เป็นเสมือนพี่สาวน้องสาว ด้วยความบริสุทธิ์ทั้งหมด

คำสอนเกี่ยวกับหญิงม่ายคริสเตียน

3 จงให้เกียรติแก่แม่ม่ายไร้ที่พึ่ง 4 แต่ถ้าแม่ม่ายคนใดมีลูกหลานก็ให้ลูกหลานนั้นเรียนเพื่อให้รู้จักที่จะปฏิบัติกับครอบครัวของตนก่อน และให้ตอบแทนคุณบิดามารดาของตน เพราะว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการดีและเป็นที่ชอบต่อพระพักตร์พระเจ้า 5 ฝ่ายผู้หญิงที่เป็นแม่ม่ายอย่างแท้จริง และอยู่ตามลำพังแต่ผู้เดียวนั้น จงวางใจในพระเจ้า และดำรงอยู่ในการวิงวอนและการอธิษฐานทั้งกลางคืนและกลางวัน 6 ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวในการสนุกสนานนั้น ก็ตายแล้วทั้งเป็นๆอยู่ 7 จงกำชับข้อความเหล่านี้ เพื่อเขาจะไม่ถูกตำหนิ 8 แต่ถ้าแม้ผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตน ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่อเสียแล้ว และชั่วยิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก

9 อย่าให้แม่ม่ายคนใดที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี ลงชื่อในทะเบียนแม่ม่าย จะต้องเป็นภรรยา
ของชายคนเดียว 10 และจะต้องเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าได้กระทำดี เช่นได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก
ได้มีน้ำใจรับรองแขก ได้ล้างเท้าวิสุทธิชน ได้สงเคราะห์คนทีมีความทุกข์ยาก และได้
บำเพ็ญคุณความดีทุกอย่าง 11 แต่แม่ม่ายสาวๆนั้นอย่ารับขึ้นทะเบียน เพราะว่าเมื่อเขา
หลงระเริงห่างจากพระคริสต์ไปแล้ว ก็ใคร่จะสมรสอีก 12 เขาจะต้องได้รับพระอาชญา
เพราะเขาได้ทิ้งความเชื่อเดิมของเขา 13 นอกจากนั้นเขาก็จะกลายเป็นคนเกียจคร้าน
เที่ยวไปบ้านนี้บ้านนั้น และมิใช่แต่เกียจคร้านเท่านั้น แต่ปากบอนด้วย และเที่ยวยุ่งก
ับเรื่องของผู้อื่น พูดสิ่งซึ่งไม่ควรจะพูด 14 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกแม่ม่าย
สาวๆนั้นมีสามี มีบุตร และดูแลบ้านเรือน เพื่อมิให้ศัตรูมีช่องทางนินทาได้ 15 ด้วยว่ามี
บางคนได้หลงตามซาตานไปแล้ว 16 ถ้าชายหรือหญิงผู้มีความเชื่อคนใดมีแม่ม่าย ก็ให้
เขาช่วยเลี้ยงดู อย่าให้เป็นภาระของคริสตจักรเลย เพื่อคริสตจักรจะได้สงเคราะห์คนที
เป็นแม่ม่ายไร้ที่พึ่งจริงๆ

จงเคารพและช่วยเหลือผู้ปกครองที่ดี

17 จงถือว่าผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ผู้ปกครองที่ทำงานหนักในการเทศนาและสั่งสอน 18 เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า อย่าเอา
ตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่ และ **ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้าง
ของตน** 19 อย่ายอมรับคำกล่าวหาผู้ปกครองคนใด เว้นเสียแต่จะมีพยานสองสามคน
20 สำหรับผู้ปกครองที่ยังคงกระทำบาป จงว่ากล่าวเขาต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะ
ได้เกรงกลัวด้วย 21 ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อพระเยซูคริสต์เจ้า
และต่อเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วนั้น ให้ท่านรักษาข้อความเหล่านี้ไว้โดยไม่
เห็นแก่หน้าผู้ใด และไม่กระทำการใดๆด้วยใจลำเอียง 22 อย่าด่วนวางมือเจิมผู้ใด และ
อย่ามีส่วนร่วมในการกระทำบาปของผู้อื่นเลย จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์ 23 อย่าดื่มแต่น้ำ
อีกต่อไป แต่จงใช้น้ำองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์แก่กระเพาะอาหารของท่านและ
โรคที่บังเกิดแก่ท่านเนืองๆ 24 การผิดของบางคนย่อมปรากฏเด่นขึ้นก่อน แล้วก็นำเขา
ไปถึงที่พิพากษา แต่การผิดของบางคนนั้นจะตามหลังเขาไป 25 ฝ่ายการดีของบางคน
ก็ปรากฏเด่นขึ้นก่อนด้วยเหมือนกัน และการนอกนั้นจะปิดบังไว้ก็ไม่ได้

6

คำสอนเกี่ยวกับนายและทาส

1 จงให้คนทั้งหลายที่อยู่ใต้แอกแห่งความเป็นทาส ถือว่านายของตนเป็นผู้สมควรแก่
การได้รับเกียรติยศทุกสถาน เพื่อพระนามของพระเจ้าและคำสอนของพระองค์จะมิได้
ถูกหมิ่นประมาท 2 ฝ่ายคนเหล่านั้นผู้มีนายเป็นผู้มีความเชื่อก็อย่าให้เขาประมาทนาย
เพราะว่าเหตุที่ได้มาเป็นพี่น้องกันแล้ว แต่ยิ่งกว่านั้นเขาต้องรับใช้นายให้ดีขึ้น เพราะ
เหตุว่านายผู้ที่จะได้รับประโยชน์เป็นผู้สัตย์ซื่อและเป็นทีรัก ข้อความเหล่านี้จงสั่งสอน
และตักเตือนกัน

ภัยจากการอยากเป็นคนมั่งมี

3 ถ้าผู้ใดสอนผิดไปจากนี้ และไม่ยอมเห็นด้วยกับพระวจนะอันมีหลัก คือพระวจนะ
ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และคำสอนที่สมกับทางของพระเจ้า 4 ผู้
นั้นก็เป็นคนทะนงตัวและไม่รู้อะไร แต่ชอบทุ่มเถียงและโต้แย้งในเรื่องคำ ซึ่งเป็นเหตุ

ให้เกิดการอิจฉากัน การทะเลาะวิวาทกัน การกล่าวร้ายกัน การไม่ไว้วางใจกัน 5 และ
การวิวาทที่ดื้อดึงของผู้มีใจทรามและไร้ความจริง ที่คาดว่าการได้กำไรนั้นเป็นทางของ
พระเจ้า จงถอนตัวไปเสียจากคนเช่นนี้ 6 แต่ว่าทางของพระเจ้าพร้อมทั้งความสุขใจ
ก็เป็นกำไรมาก 7 เพราะว่าเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกฉันใด เราก็เอาอะไรออก
ไปจากโลกไม่ได้ฉันนั้น 8 แต่ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่า
นั้นเถิด 9 ส่วนคนเหล่านั้นที อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในการทดลองและติดบ่วงแร้ว และ
ในตัณหาหลายอย่างอันโฉดเขลาและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องจมลงถึงความ
พินาศเสื่อมสูญไป 10 ด้วยว่าการรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วทั้งสิ้น ขณะที่บาง
คนโลภสิ่งเหล่านี้จึงได้หลงไปจากความเชื่อนั้น และทิ่มแทงตัวของเขาเองให้ทะลุด้วย
ความทุกข์ใจเป็นอันมาก

คำกำชับพิเศษสำหรับทิโมธี

11 โอ ผู้เป็นคนของพระเจ้า แต่ท่านจงหลีกหนีเสียจากสิ่งเหล่านี้ จงมุ่งมั่นในความ
ชอบธรรม ในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ
12 จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้
ท่านรับในเมื่อท่านได้รับเชื่ออย่างดีต่อหน้าพยานหลายคน 13 ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อ
พระเนตรพระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง และต่อพระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงเป็น
พยานอันดีต่อหน้าปอนทิอัสปีลาต 14 ให้ท่านรักษาคำบัญชานี้ไว้อย่าให้ด่างพร้อย และ
อย่าให้มีที่ติได้ จนถึงเวลาที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา 15 ซึ่ง
พระองค์จะทรงสำแดงให้ปรากฏในเวลาของพระองค์ คือพระองค์ผู้เสวยสุขและทรง
ฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และองค์พระผู้เป็น
เจ้าเหนือเจ้านายทั้งปวง 16 พระองค์ผู้เดียวทรงอมตะ และทรงสถิตในความสว่างที่ซึ่ง
ไม่มีคนใดจะเข้าไปถึง ผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็น และจะเห็นไม่ได้ พระเกียรติและฤทธานุ
ภาพจงมีแด่พระองค์นั้นสืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน 17 จงกำชับคนเหล่านั้นทีมั่งมีฝ่ายโลก
อย่าให้มีใจถือมานะทิฐิ อย่าให้ความหวังของเขาอิงอยู่กับทรัพย์อนิจจัง แต่ให้หวังใน
พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงประทานสิ่งสารพัดให้แก่เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อจะให้
เราใช้ด้วยความปีติยินดี 18 จงกำชับเขาให้กระทำการดี ให้ร่ำรวยในการดีนั้น ให้มีใจ
พร้อมที่จะให้ทาน ให้มีใจกว้างขวาง 19 และสำสมไว้เป็นรากอันดีสำหรับตัวของตนเผื่อ
เวลาข้างหน้า เพื่อว่าเขาจะยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ 20 โอ ทิโมธีเอ๋ย จงรักษาสิ่งที่ได้ฝากไว้กับ
ความไว้วางใจของท่าน จงหลีกเลี่ยงคำพูดที่ลบหลู่และไร้ประโยชน์ และการคัดค้าน
ของสิ่งที่เรียกกันอย่างผิดๆว่าเป็นศาสตร์ความรู้ 21 ซึ่งบางคนสำคัญผิดอย่างนั้น จึงได้
พลาดไปจากความเชื่อ ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึง
ทิโมธี ได้เขียนจากเมืองเลาดีเซีย ซึ่งเป็นนครหลวงในแคว้นฟรีเจีย ปาคาทีอานา

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
2 ทิโมธี

ในครั้งสุดท้ายที่เปาโลติดคุกที่กรุงโรม (1:8, 16; 2:9) และในเวลาที่ท่านใกล้จะ ถูกประหารชีวิต ท่านได้เขียนจดหมายอำลาไปถึงทิโมธี และขอให้ทิโมธีมาหาท่าน เพราะฉะนั้นจดหมายฉบับที่ 2 ถึงทิโมธีนี้ เป็นจดหมายฉบับสุดท้ายของเปาโลที่อยู่ในพระคัมภีร์

ในจดหมายฉบับนี้ เราได้เห็นความหวังอันชื่นชมยินดีของเปาโล ซึ่งเป็นจดหมายแห่งชัยชนะและเป็นเสียงร้องด้วยความชื่นชมยินดีของผู้ที่มีชัยชนะแห่งความตาย ได้เน้นถึงความซื่อสัตย์ในการรับใช้พระเจ้า ท่านได้อธิบายถึงสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นในยุคนี้ (บทที่ 3) และพูดถึงการเตรียมพร้อมที่จะไปสวรรค์ของท่านด้วย ซึ่งเปาโลเชื่อว่าจะสำเร็จอีกไม่นาน เปาโลได้สอนทิโมธีว่า ทิโมธีควรจะรับใช้พระเจ้าอย่างไรหลังจากที่ท่านไปสวรรค์แล้ว

ความรักของเปาโลที่มีต่อทิโมธี

1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ตามพระสัญญา
แห่งชีวิต ซึ่งมี ในพระเยซูคริสต์ 2 ถึง ทิโมธี บุตรที่รักของข้าพเจ้า ขอพระคุณและ
พระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของ
เรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด 3 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ ด้วย
จิตสำนึกอันบริสุทธิ์สืบมาตั้งแต่บรรพบุรุษของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ระลึกถึงท่าน
ในคำอธิษฐานของข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนทั้งกลางวันกลางคืน 4 ก็ได้ปรารถนาเป็นอ
ันมากที่จะเห็นท่าน ระลึกถึงน้ำตาของท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เต็มไปด้วยความยินดี
5 ข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออันแท้นั้นซึ่งมีอยู่ในท่าน และซึ่งเมื่อก่อนได้มีอยู่ในโลอิส
ยายของท่าน และซึ่งได้มีอยู่ในยูนีสมารดาของท่าน และซึ่งข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่ามีอยู่ใน
ท่านด้วย 6 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสะกิดใจท่านให้ใช้ของประทานของพระเจ้าที่มีอยู่ใน
ท่าน โดยการวางมือของข้าพเจ้านั้นให้รุ่งเรืองขึ้น 7 เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงประทาน
จิตที่ขลาดกลัวให้เรา แต่ได้ทรงประทานจิตที่กอปรด้วยฤทธิ์ ความรัก และการบังคับ
ตนเองให้แก่เรา 8 เหตุฉะนั้นอย่าละอายคำพยานแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือ
ของตัวข้าพเจ้าที่ถูกจองจำอยู่เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่จงมีส่วนในการยากลำบาก
เพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ โดยอาศัยฤทธิ์เดชแห่งพระเจ้า 9 ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และ
ได้ทรงเรียกเราด้วยคำทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่การกระทำของเรา แต่
เพราะเห็นแก่พระประสงค์ของพระองค์เองและพระคุณซึ่งทรงประทานแก่เราในพระ
เยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลกมานั้น 10 แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์โดยการที่พระ
เยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราเสด็จมา ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น และได้
ทรงนำชีวิตและสภาพอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยข่าวประเสริฐ 11 สำหรับข่าวประเสริฐ
นั้น ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก และเป็นครูของพวกต่าง
ชาติ

เปาโลเชื่อมั่นในพระคริสต์อย่างไม่สั่นคลอน

12 เพราะเหตุนั้นเองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกข์ลำบากเช่นนี้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่
ละอาย เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์
ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น 13 จงถือไว้เป็น
แบบแห่งคำสอนอันถูกต้องที่ท่านได้ยินจากข้าพเจ้า ในความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่
ในพระเยซูคริสต์ 14 ข้อความอันดีนั้นซึ่งทรงฝากไว้กับท่าน ท่านจงรักษาโดยเดชพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ในเรา 15 ท่านก็ทราบแล้วว่า คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชีย
นั้นต่างก็ผละไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเจลัสและเฮอร์โมเกเนสรวมอยู่ด้วย 16 ขอ
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตาแก่ครอบครัวของโอเนสิโฟรัสด้วยเถิด เพราะเขาได้
กระทำให้ข้าพเจ้าชื่นใจบ่อยๆ และเขาไม่ละอายต่อโซ่ตรวนของข้าพเจ้าเลย 17 แต่
ขณะเมื่อเขาอยู่ในกรุงโรม เขาได้อุตส่าห์สืบหาข้าพเจ้าจนพบข้าพเจ้า 18 และเขาได้
ปรนนิบัติข้าพเจ้าที่เมืองเอเฟซัสมากเพียงใด ท่านก็รู้ดีอยู่แล้ว ขอองค์พระผู้เป็นเจ้า
ทรงโปรดประทานพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่เขาในวันนั้นด้วยเถิด

2

ทหารที่ดีของพระเยซูเจ้า

1 เหตุฉะนั้นบุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์
2 จงมอบคำสอนเหล่านั้นซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายคนไว้กับคนที่
สัตย์ซื่อ ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย 3 ฉะนั้นท่านจงทนการยากลำบากดุจทหารที่ดี
ของพระเยซูคริสต์ 4 ไม่มีทหารคนใด เมื่อเข้าประจำการแล้ว จะไปห่วงใยกับการทำ
มาหากินของเขาในชีวิตนี้ เพื่อผู้ที่ได้เลือกเขาให้เป็นทหารนั้นจะได้ชอบใจ 5 และถ้า
ผู้ใดจะเข้าแข่งขันกัน เขาก็คงมิได้สวมมงกุฎ เว้นเสียแต่เขาได้ปฏิบัติตามกฎ 6 กสิกร
ผู้ตรากตรำทำงานก็ต้องเป็นคนแรกที่ได้รับผล 7 จงใคร่ครวญถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูด
เถิด ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานความเข้าใจให้แก่ท่านในทุกสิ่ง 8 จงระลึก
ถึงพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสืบเชื้อสายจากดาวิด ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย
ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น 9 และเพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึง
ทนทุกข์ ถูกล่ามโซ่ดังผู้ร้าย แต่พระวจนะของพระเจ้านั้นไม่มีผู้ใดเอาโซ่ล่ามไว้ได้ 10
เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยอมทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้นั้น เพื่อเขาจะ
ได้รับความรอดด้วย ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ พร้อมทั้งสง่าราศีนิรันดร์ 11 คำนี้เป็นคำ
สัตย์จริง คือถ้าเราตายกับพระองค์ เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เช่นกัน 12 ถ้าเราทน
ความทุกข์ทรมาน เราก็จะได้ครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์
ก็จะปฏิเสธเราเช่นเดียวกัน 13 ถ้าเราไม่เชื่อ พระองค์ก็ยังทรงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อ เพราะ
พระองค์จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้ 14 จงเตือนเขาทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่า
นี้ และกำชับเขาต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ให้เขาโต้เถียงกันในเรื่องถ้อยคำ
ซึ่งไม่เป็นประโยชน์เลย แต่กลับเป็นเหตุให้คนที่ฟังเขวไป 15 จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อ
สำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอาย แยกแยะพระ
วจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง 16 แต่จงหลีกไปเสียจากถ้อยคำหมิ่นประมาท
และไร้ประโยชน์ เพราะคำอย่างนั้นย่อมก่อให้เกิดอธรรมมากยิ่งขึ้น 17 และคำพูดของ
เขาจะแพร่ออกไปเหมือนแผลเนื้อร้าย ในพวกนั้นมีฮีเมเนอัสกับฟิเลทัสเป็นต้น 18 คน
ทั้งสองนั้นได้หลงจากความจริง โดยพูดว่าการฟื้นจากความตายนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว

และได้ทำลายความเชื่อของบางคนเสีย 19 แต่ว่ารากฐานแห่งพระเจ้านั้นอยู่อย่างมั่นคง
โดยมีตราประทับไว้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที เป็นของพระองค์
และ ให้ทุกคนซึ่งออกพระนามของพระคริสต์ละทิ้งความชั่วช้าเสีย

ภาชนะที่มีเกียรติและที่ไร้เกียรติ
20 แต่ว่าในบ้านใหญ่หลังหนึ่งๆมิได้มีแต่ภาชนะทองและเงินเท่านั้น แต่มีภาชนะไม้
และภาชนะดินด้วย บ้างก็มีเกียรติ และบ้างก็ไร้เกียรติ 21 เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดชำระตัว
ให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ เขาก็จะเป็นภาชนะที่มีเกียรติ ซึ่งคัดไว้แล้ว เหมาะที่นายจะใช้ให้
เป็นประโยชน์ และถูกเตรียมไว้พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง 22 จงหลีกหนีเสียจากราคะ
ตัณหาของคนหนุ่ม แต่จงใฝ่ในความชอบธรรม ในความเชื่อ ความรัก และสันติสุข ร่วม
กับผู้ที่ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์ 23 จงหลีกเลี่ยงจากปัญหา
อันโง่เขลาและไม่เป็นสาระ ด้วยรู้แล้วว่าปัญหาเหล่านั้นก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน
24 ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เป็นคนที่ชอบการทะเลาะวิวาท แต่ต้องมี
ใจสุภาพต่อคนทั้งปวง เหมาะที่จะเป็นครูและมีความอดทน 25 ด้วยความอ่อนสุภาพจง
สอนคนเหล่านั้นทีต่อสู้กับตัวเอง ถ้าพระเจ้าอาจจะทรงโปรดให้เขากลับใจเสียใหม่มาร
ับความจริง 26 และเขาอาจหลุดพ้นบ่วงของพญามาร ผู้ซึ่งดักจับเขาไว้ให้ทำตามความ
ประสงค์ของมัน

3

ลักษณะจิตใจของมนุษย์ในยุคสุดท้าย
1 แต่จงเข้าใจข้อนี้ด้วย คือว่าในวันสุดท้ายนั้น จะเกิดเหตุการณ์กลียุค 2 เหตุว่าคน
จะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนเห็นแก่เงิน เป็นคนอวดตัว เป็นคนจองหอง เป็นคนพูดหมิ่น
ประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนไร้ศีลธรรม 3 เป็นคน
ไม่รักซึ่งกันและกัน เป็นคนไม่ทำตามสัญญา เป็นคนหาความใส่เขา เป็นคนไม่มีสติรั้ง
ใจ เป็นคนดุร้าย เป็นคนชังคนดี 4 เป็นคนทรยศ เป็นคนมุทะลุ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรัก
ความสนุกสนานยิ่งกว่ารักพระเจ้า 5 เขามีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก แต่ฤทธิ์ของ
ทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย คนอย่างนี้ท่านจงผินหน้าหนีจากเขาเสียด้วย 6 เพราะในบรรดา
คนเหล่านั้น มีคนทีแอบไปตามบ้าน แล้วนำหญิงที่เบาปัญญาหนาด้วยบาปไปเป็นเชลย
แล้วพากันหลงใหลไปด้วยตัณหาต่างๆ 7 ถึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม่อาจเรียนรู้ถึง
ความจริงเลย 8 แล้วยันเนสกับยัมเบรส์ได้ต่อต้านโมเสสฉันใด คนเหล่านี้ก็ต่อต้านความ
จริงฉันนั้น เขาเป็นคนใจทราม และในเรื่องความเชื่อนั้นเขาใช้ไม่ได้เลย 9 แต่เขาจะ
ก้าวหน้าไปอีกไม่ได้ เพราะความโง่ของเขาจะปรากฏแก่คนทั้งปวง เช่นเดียวกับความ
โง่ของชายสองคนนั้น 10 แต่ท่านก็ประจักษ์ชัดแล้วซึ่งคำสอน การประพฤติ ความมุ่ง
หมาย ความเชื่อ ความอดทน ความรัก ความเพียร 11 การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยาก
ลำบากของข้าพเจ้า ซึ่งได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ณ เมืองอันทิโอก เมืองอิโคนียูม และเมือง
ลิสตรา การกดขี่ข่มเหงที่ข้าพเจ้าได้ทนเอา ถึงกระนั้นก็ดีองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง
โปรดให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด 12 แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนิน
ชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง 13 แต่คนชั่วและคนเจ้า
เล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย 14 แต่ฝ่ายท่านจง

ดำเนินต่อไปในสิ่งที่ท่านเรียนรู้แล้ว และได้เชื่ออย่างมั่นคง ท่านก็รู้ว่าท่านได้เรียนมาจากผู้ใด

พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ทำให้คนของพระเจ้าดีรอบคอบ

15 และตั้งแต่เด็กมาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ซึ่งมีฤทธิ์สอนท่านให้ได้
ปัญญาถึงความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ 16 พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการ
ดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุง
แก้ไข คนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม 17 เพื่อคนของพระเจ้าจะดี
รอบคอบ พรักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง

4

คำกำชับที่สำคัญสำหรับทิโมธี

1 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะ
ทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย เมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏและตั้งอาณาจักรของ
พระองค์ว่า 2 จงประกาศพระวจนะ ให้ขะมักเขม้นทีจะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสและ
ไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่ง
สอน 3 เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนอันถูกต้องไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครูไว้
ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง ตามความปรารถนาของตนเอง 4 และเขาจะบ่ายหูจากความ
จริง หันไปฟังเรื่องนิยายต่างๆ 5 ฝ่ายท่านจงระวังระไวอยู่ในการทั้งปวง จงอดทนต่อ
ความทุกข์ยากลำบาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และจงกระทำการรับใช้
ของท่านให้สำเร็จ

ชัยชนะของเปาโลในการเผชิญหน้ากับความตายเพื่อพระคริสต์

6 เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาที่ข้าพเจ้าจะจากไป
นั้นก็ใกล้จะถึงแล้ว 7 ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด
ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว 8 ตั้งแต่นี้ไป มงกุฎแห่งความชอบธรรมก็เตรียมไว้
สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานแก่
ข้าพเจ้าในวันนั้น และมิใช่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวง
ที่รักการเสด็จมาของพระองค์

ความต้องการของเปาโล

9 จงพยายามมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว 10 เพราะว่าเดมาสได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสีย
แล้ว และได้ทิ้งข้าพเจ้าไปยังเมืองเธสะโลนิกา เครสเซนส์ได้ไปยังแคว้นกาลาเทีย ทิตั
สได้ไปยังเมืองดาลมาเทีย 11 ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จงไปตามมาระโก
และพาเขามาด้วย เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าสำหรับการรับใช้นี้ 12 ข้าพเจ้าได้
ส่งทีคิกัสไปยังเมืองเอเฟซัสแล้ว 13 เมื่อท่านมาจงเอาเสื้อคลุมซึ่งข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับ
การปัสที่เมืองโตรอัสมาด้วย พร้อมกับหนังสือต่างๆ และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือหนังสือที่เข
ียนบนแผ่นหนัง 14 อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงนั้นได้ประทุษร้ายข้าพเจ้าอย่างสาหัส
องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบแทนเขาให้สมกับการกระทำของเขา 15 ท่านจงระวังเขา
ให้ดีด้วย เพราะเขาได้คัดค้านถ้อยคำของเราอย่างรุนแรง 16 ในการแก้คดีครั้งแรกของ
ข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว เขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ข้าพเจ้า
อธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขอโปรดอย่าให้พวกเขาต้องได้รับโทษเลย 17 แต่องค์พระผู้เป็น

เจ้าทรงประทับอยู่กับข้าพเจ้า และได้ทรงประทานกำลังให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงประกาศ
พระวจนะได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้คนต่างชาติทั้งปวงได้ยิน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรอดพ้นจาก
ปากสิงโตนั้น 18 องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการร้ายทุกอย่าง
และจะทรงคุ้มครองข้าพเจ้า ไว้จนถึงอาณาจักรสวรรค์ของพระองค์ สง่าราศีจงมีแด่
พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน 19 ขอฝากความคิดถึงมายังปริสคากับอาควิลลา และ
คนในครัวเรือนของโอเนสิโฟรัสด้วย 20 เอรัสทัสยังค้างอยู่ที่เมืองโครินธ์ แต่เมื่อข้าพเจ้า
จากโตรฟีมัสที่เมืองมิเลทัสนั้น เขายังป่วยอยู่ 21 ท่านจงพยายามมาให้ถึงก่อนฤดูหนาว
ยูบูลัส ปูเดนส์ ลีนัส คลาวเดีย และพี่น้องทั้งหลายฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย 22 ขอ
พระเยซูคริสต์เจ้าทรงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่าน ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่าน
เถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงทิโมธี ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรกแห่ง
คริสตจักรชาวเอเฟซัส ได้เขียนจากกรุงโรม เมื่อเปาโลถูกพิพากษาต่อหน้าจักรพรรดินี
โรเป็นครั้งที่สอง]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ทิตัส

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค□ศ□ 67 ทิตัสเป็นชาวกรีกซึ่งรับเชื่อโดยเปาโล ทิตัสไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับเปาโลในครั้งที่พวกคริสเตียนได้ปรึกษากันถึงเรื่องพระราชบัญญัติของโมเสสกับชาวต่างชาติ เรารู้ไม่มากเกี่ยวกับทิตัส นอกจากว่าเปาโลให้ท่านอยู่ที่เกาะครีตเพื่อจะช่วยในการตั้งคริสตจักรที่นั่น

จดหมายสั้นๆนี้ก็เหมือนอย่างจดหมายสองฉบับที่เปาโลเขียนถึงทิโมธี เปาโลไว้ใจในทิตัสอย่างมาก และเรียกท่านว่า □เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า□ (2 คร 8:23) ในเวลาที่เปาโลไม่สบายและท้อใจ ทิตัสได้เดินทางจากเมืองโครินธ์มาเยี่ยมเยียนท่านซึ่งเป็นการหนุนใจท่านอย่างมาก (2 คร 2:13; 7:6, 13)

จดหมายฉบับนี้มีคำสอนสำหรับผู้รับใช้ ครอบครัว และประชาชนทั่วไป

คำคำนับ

1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้า และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เนื่องด้วยความเชื่อ
ของผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรไว้ และให้รู้จักความจริงตามทางของพระเจ้า 2 ด้วย
หวังว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าผู้ไม่สามารถตรัสมุสา ได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อน
สร้างโลก 3 แต่ในเวลาที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ ก็ได้ทรงโปรดให้พระวจนะของพระองค์
ปรากฏด้วยการเทศนา ซึ่งข้าพเจ้าได้รับมอบไว้ ตามพระบัญญัติของพระเจ้าผู้ทรงช่วย
เราทั้งหลายให้รอด 4 ถึง ทิตัส ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อเดียวกัน ขอพระ
คุณ พระเมตตา และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์เจ้าพระผู้ช่วยให้
รอดของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

ภาระสำคัญของทิตัสที่เกาะครีต

5 เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงละท่านไว้ที่เกาะครีต ก็เพื่อท่านจะได้แก้ไขสิ่งที่ยัง
บกพร่องให้เรียบร้อย และตั้งผู้ปกครองไว้ทุกเมืองตามที่ข้าพเจ้าได้กำชับท่านแล้ว 6 คือ
ถ้ามีใครไม่มีข้อตำหนิ เป็นสามีของหญิงคนเดียว มีบุตรสัตย์ซื่อ และไม่มีใครกล่าวหา
ว่าบุตรนั้นเป็นนักเลงหรือเป็นคนดื้อกระด้าง 7 เพราะว่าศิษยาภิบาลนั้น ในฐานะที่เป็น
ผู้รับมอบฉันทะจากพระเจ้า ต้องเป็นคนที่ไม่มีข้อตำหนิ ไม่เป็นคนเย่อหยิ่ง ไม่เป็นคน
เลือดร้อน ไม่เป็นนักเลงสุรา ไม่เป็นนักเลงหัวไม้ และไม่เป็นคนโลภมักได้ 8 แต่เป็น
คนมีอัชฌาสัยรับแขกดี เป็นผู้รักคนดี เป็นคนมีสติสัมปชัญญะ เป็นคนชอบธรรม เป็น
คนบริสุทธิ์ รู้จักบังคับใจตนเอง 9 และเป็นคนยึดมั่นในหลักคำสอนอันสัตย์ซื่อตามที่
ได้เรียนมาแล้ว เพื่อเขาจะสามารถเตือนสติด้วยคำสอนอันถูกต้อง และชี้แจงแก่ผู้ที่
คัดค้านคำสอนนั้น 10 เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่ดื้อกระด้าง พูดมากไม่เป็นสาระ และ
หลอกลวง โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่เข้าสุหนัต 11 จำเป็นต้องให้เขาสงบปากเสีย ด้วยเขา
พลิกบ้านคว่ำทั้งครัวเรือนให้เสียไป โดยสอนสิ่งที่ไม่ควรจะสอนเลย เพราะเห็นแก่เล็ก
แก่น้อย 12 ในพวกเขาเองมีคนหนึ่งเป็นผู้พยากรณ์ได้กล่าวว่า □ชาวครีตเป็นคนพูดปด
เสมอ เป็นเหมือนอย่างสัตว์ร้าย เป็นคนเกียจคร้านกินเติบ□ 13 คำที่เขาอ้างนี้เป็นความ
จริง เหตุฉะนั้นท่านจงต่อว่าเขาให้แรงๆเพื่อเขาจะได้มีความเชื่ออันถูกต้อง 14 และจะมิ
ได้สนใจในนิยายของพวกยิว และในบทบัญญัติของมนุษย์ซึ่งให้หันไปเสียจากความจริง

15 สำหรับคนบริสุทธิ์นั้น ทุกสิ่งก็บริสุทธิ์ แต่สำหรับคนชั่วช้า และคนที่ไม่เชื่อนั้น ก็ไม่มี
สิ่งใดบริสุทธิ์เลย แต่จิตใจและจิตสำนึกผิดชอบของเขาก็ชั่วมลทินไป 16 เขาออกปาก
ยอมรับว่าเขารู้จักพระเจ้า แต่ว่าในการกระทำของเขา เขาก็ปฏิเสธพระองค์ โดยการ
ประพฤติตัวน่ารังเกียจ และไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะที่จะกระทำการดีใดๆเลย

2

คำสอนที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้า
1 ฝ่ายท่านจงสั่งสอนให้สอดคล้องกับคำสอนอันถูกต้อง 2 พึงสอนชายที่สูงอายุให้
รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้เอาจริงเอาจัง ให้มีสติสัมปชัญญะ ให้มีความเชื่อ
ความรัก และความอดทนอันถูกต้อง 3 ส่วนผู้หญิงที่สูงอายุก็เหมือนกัน ให้เขามีการ
ประพฤติอย่างบริสุทธิ์ อย่าให้เป็นคนใส่ความเท็จ ไม่เป็นคนที่สนใจเหล้าองุ่นมาก แต่
ให้เป็นผู้สอนสิ่งที่ดีงาม 4 เพื่อเขาจะได้ฝึกสอนพวกผู้หญิงสาวๆให้รู้จักประมาณตนใน
การกินดื่ม ให้รักสามีและรักบุตรของตน 5 ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธิ์ เอาใจ
ใส่ในบ้านเรือน เป็นคนดี และเชื่อฟังสามีของตน เช่นนี้จึงจะไม่มีผู้ใดลบหลู่พระวจนะ
ของพระเจ้าได้ 6 ส่วนผู้ชายหนุ่มก็เหมือนกัน จงเตือนเขาให้ใช้สติสัมปชัญญะ 7 ท่านจง
สำแดงตนให้เป็นแบบอย่างในการดีทุกสิ่ง ในคำสอนจงแสดงความสุจริต ให้เอาจริงเอา
จัง ให้จริงใจ 8 และใช้คำพูดอันถูกต้อง ซึ่งไม่มีผู้ใดจะตำหนิได้ เพื่อฝ่ายปฏิปักษ์จะได้
อาย ไม่มีสิ่งใดจะติท่านได้ 9 จงตักเตือนพวกทาสให้เชื่อฟังนายของตน และให้กระทำ
สิ่งที่ถูกใจนายทุกประการ อย่าให้เถียงเลย 10 อย่าให้ยักยอก แต่ให้สัตย์ซื่อหมดทุกอย่าง
เพื่อว่าในการทั้งปวงนั้น เขาจะได้เทิดเกียรติพระดำรัสสอนของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระ
ผู้ช่วยให้รอดของเรา 11 เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอดได้ปรากฏ
แก่คนทั้งปวงแล้ว 12 สอนให้เราละทิ้งความอธรรมและโลกียตัณหา และดำเนินชีวิตใน
โลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า 13 คอยความ
หวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์
พระผู้ช่วยให้รอดของเรา 14 ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อไถ่เราให้
พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็นหมู่ชนพิเศษเฉพาะ
ของพระองค์ และเป็นคนที่ขวนขวายกระทำการดี 15 ข้อความเหล่านี้ ท่านจงใช้พูด ตัก
เตือน และว่ากล่าวเขาด้วยสิทธิอำนาจทุกอย่าง อย่าให้ผู้ใดประมาททท่านได้

3

คริสเตียนเป็นพลเมืองดี
1 จงเตือนเขาให้นอบน้อมต่อผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจ ให้เชื่อฟังบรรดา
พนักงานฝ่ายปกครอง และพร้อมที่จะปฏิบัติการดีทุกอย่าง 2 อย่าว่าร้ายผู้ใด อย่าให้
เป็นคนมักทะเลาะวิวาทกัน แต่ให้เป็นคนสุภาพ แสดงความอ่อนสุภาพต่อคนทั้งปวง
3 เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นบางครั้งเราเองก็โง่เช่นกัน ไม่เชื่อฟัง หลงผิด เป็นทาสของกิเลส
ตัณหาและการเริงสำราญต่างๆ ใช้ชีวิตอย่างเลวร้าย ริษยา น่าชัง และเกลียดชังกัน
และกัน 4 แต่ว่าเมื่อพระเจ้าผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงพระกรุณาโปรด และ
ประทานความรักแก่มนุษย์ปรากฏแล้ว 5 พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการก
ระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่
และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 6 พระองค์นั้นได้ทรงประทานแก่

เราทั้งหลายอย่างบริบูรณ์ โดยพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา 7 เพื่อว่าเมื่อเรา
ได้เป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระคุณของพระองค์ เราจะได้เป็นผู้ได้รับมรดกที่มุ่งหวัง
คือชีวิตนิรันดร์ 8 คำนี้เป็นคำสัตย์จริง ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านเน้นเรื่องเหล่านี้ เพื่อคน
ทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้อุตส่าห์กระทำการดี การเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์
แก่คนทั้งปวง

จงหลีกเลี่ยงคำถามที่โต้เถียงกันอย่างโง่เขลา
9 แต่จงหลีกเสียจากปัญหาโฉดเขลาที่เถียงกัน จากการลำดับวงศ์ตระกูลและการ
เถียง และการทะเลาะกันเรื่องพระราชบัญญัติ เพราะว่าการอย่างนั้นไร้ประโยชน์และ
ไม่เป็นเรื่องเป็นราว 10 คนใดๆที่ยุให้แตกนิกายกัน เมื่อได้ตักเตือนเขาหนหนึ่งและสอง
หนแล้ว ก็จงปฏิเสธ 11 ด้วยรู้แล้วว่าคนเช่นนั้นเป็นคนนอกลู่นอกทางและบาปหนา เขา
ปรับโทษตัวเขาเอง 12 เมื่อข้าพเจ้าจะใช้อารุเทมาสหรือทีคิกัสมาหาท่าน ท่านจงรีบ
ไปหาข้าพเจ้าที่เมืองนิโคบุรี เพราะข้าพเจ้าตั้งใจแล้วว่าจะค้างอยู่ที่นั่นจนสิ้นฤดูหนาว
13 ท่านจงอุตส่าห์ส่งเศนาสผู้เป็นทนายความกับอปอลโลไปตามทางของเขา อย่าให้
เขาขาดสิ่งใด 14 ให้พวกเราเรียนรู้ที่จะกระทำการดีด้วยสำหรับความจำเป็นต่างๆ เพื่อ
พวกเขาจะไม่เป็นคนที่ไร้ผล 15 คนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าฝากความคิดถึงมายังท่าน
ขอฝากความคิดถึงมายังคนทั้งปวงที่รักเราในความเชื่อ ขอพระคุณดำรงอยู่กับท่านทั้ง
หลายเถิด เอเมน [เขียนถึงทิตัส ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรกแห่งคริสต
จักรชาวครีต จากเมืองนิโคบุรี แคว้นมาซิโดเนีย

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฟีเลโมน

ในขณะที่เปาโลเป็นนักโทษที่กรุงโรม ท่านได้นำโอเนสิมัสให้รับเชื่อในพระเยซู โอเนสิมัสเป็นทาสที่หนีจากนายของเขาคือ ฟีเลโมนไปยังกรุงโรม เปาโลเขียนถึงฟีเลโมนนายของโอเนสิมัส ขอให้เขายกโทษให้โอเนสิมัส และต้อนรับเขาเหมือนอย่างพี่น้องในพระคริสต์ และเปาโลบอกว่าท่านยอมใช้หนี้ทั้งหมดของโอเนสิมัสที่มีต่อฟีเลโมน

เปาโลมีความหวังว่า ท่านจะได้รับการปลดปล่อยจากการติดคุกครั้งแรกของท่านในกรุงโรม (1:22)

คำคำนับจากเปาโลและทิโมธี

1 เปาโล ผู้ถูกจองจำเพื่อพระเยซูคริสต์ กับทิโมธีน้องชายของเรา ถึง ฟีเลโมน เพื่อน
ร่วมงานที่รักของเรา 2 และถึงนางอัปเฟียผู้เป็นทีรัก และอารคิปปัสผู้เป็นเพื่อนทหาร
ด้วยกันกับเรา และถึงคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของท่าน 3 ขอพระคุณและสันติสุขจาก
พระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

ความรักและความเชื่อของฟีเลโมน

4 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า โดยได้เอ่ยถึงท่านเสมอ เมื่อข้าพเจ้า
อธิษฐาน 5 เพราะข้าพเจ้าได้ยินถึงความรักและความเชื่อของท่านที่มีต่อพระเยซูเจ้า
และต่อบรรดาวิสุทธิชน 6 เพื่อการเป็นพยานถึงความเชื่อของท่านจะได้เกิดผลโดยการ
รู้ถึงสิ่งดีทุกอย่าง ซึ่งมีอยู่ในท่านโดยทางพระเยซูคริสต์ 7 น้องเอ๋ย ความรักของท่าน
ทำให้เรามีความยินดีและความชูใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะจิตใจของพวกวิสุทธิชนแช่มชื่น
ขึ้นเพราะท่าน

เปาโลขอร้องเรื่องโอเนสิมัส

8 เหตุฉะนั้น แม้ว่าโดยพระคริสต์ ข้าพเจ้ามีใจกล้าพอที่จะสั่งให้ท่านทำสิ่งที่ควร
กระทำได้ 9 แต่เพราะเห็นแก่ความรัก ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านดีกว่า คืออ้อนวอ
นอย่างเปาโล ผู้ชราแล้ว และบัดนี้เป็นผู้ถูกจองจำอยู่ เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์
10 ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านด้วยเรื่องโอเนสิมัส ลูกของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิด
เมื่อข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่ 11 เมื่อก่อนนั้นเขาไม่เป็นประโยชน์แก่ท่าน แต่เดี๋ยวนี้เขา
เป็นประโยชน์ทั้งแก่ท่านและแก่ข้าพเจ้า 12 ข้าพเจ้าจึงส่งเขาผู้เป็นดวงจิตของข้าพเจ้า
ทีเดียวกลับไปหาท่านอีก เหตุฉะนั้นท่านจงรับเขาไว้ 13 ข้าพเจ้าใคร่จะให้เขาอยู่กับ
ข้าพเจ้า เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าแทนท่าน ในระหว่างที่ข้าพเจ้าถูกจองจำเพราะ
ข่าวประเสริฐนั้น 14 แต่ว่าข้าพเจ้าจะไม่ปฏิบัติสิ่งใดลงไปนอกจากท่านจะเห็นชอบด้วย
เพื่อว่าคุณความดีที่ท่านกระทำนั้นจะไม่เป็นการฝืนใจ แต่จะเป็นความประสงค์ของ
ท่านเอง 15 อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้ที่ทำให้เขาต้องจากท่านไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อ
ท่านจะได้เขากลับคืนมาตลอดไป 16 บัดนี้เขามิใช่เป็นทาสอีกต่อไป แต่ดียิ่งกว่าทาส
คือเป็นพี่น้องที่รัก เขาเป็นทีรักมากของข้าพเจ้า แต่คงจะเป็นทีรักของท่านมากยิ่งกว่า
นั้นอีก ทั้งในเนื้อหนังและในองค์พระผู้เป็นเจ้า 17 เหตุฉะนั้นถ้าท่านถือว่าข้าพเจ้าเป็น
เพื่อนร่วมงานของท่าน ก็จงรับเขาไว้เหมือนรับตัวข้าพเจ้าเอง 18 ถ้าเขาได้กระทำผิด

ต่อท่านประการใด หรือเป็นหนี้อะไรท่าน ท่านจงคิดเอาจากข้าพเจ้าเถิด 19 ข้าพเจ้า
เปาโล ได้เขียนไว้ด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะใช้ให้ ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงเรื่อง
ที่ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้า และแม้แต่ตัวของท่านเองด้วย 20 แท้จริง น้องเอ๋ย จงให้ข้าพเจ้า
มีความยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะท่านเถิด จงให้ข้าพเจ้าชื่นใจในองค์พระผู้เป็น
เจ้า 21 ข้าพเจ้ามั่นใจท่านจะเชื่อฟัง จึงได้เขียนมาถึงท่าน เพราะรู้อยู่ว่าท่านจะกระทำ
ยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าขอเสียอีก

ความหวังในอิสรภาพของเปาโล

22 อีกประการหนึ่ง ขอท่านได้จัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้า
หวังว่าจะมาหาท่านอีกตามคำอธิษฐานของท่าน 23 เอปาฟรัส ผู้ซึ่งถูกจองจำอยู่ด้วยกั
นกับข้าพเจ้าเพื่อพระเยซูคริสต์ ได้ฝากความคิดถึงมายังท่าน 24 มาระโก อาริสทารคัส
เดมาส และลูกา ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้า ก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย 25 ขอ
พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับจิตวิญญาณของ
ท่านเถิด เอเมน [เขียนจากกรุงโรมถึงฟีเลโมน และส่งโดยโอเนสิมัส ผู้เป็นทาสรับใช้

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฮีบรู

เราไม่ทราบว่าใครเขียนหนังสือฮีบรูนี้ แต่คนส่วนมากคิดว่าเปาโลเป็นผู้เขียน เราสามารถทราบได้ว่าหนังสือเล่มนี้เป็นจดหมายถึงชาวฮีบรู เพราะว่าตั้งแต่ต้นถึงปลายมีการเปรียบเทียบความเชื่อของคริสเตียนกับพระคัมภีร์เดิม กับเครื่องบูชาและพิธีต่างๆของชาวฮีบรูซึ่งเล็งไปถึงพระคริสต์ ข้อแรกพูดถึงบรรพบุรุษ ซึ่งหมายถึงพวกบรรพบุรุษของชาวฮีบรู (ชาวยิว

จดหมายฉบับนี้ไม่ได้เขียนถึงคริสตจักรใดๆ (เช่น โรม 1 และ 2 โครินธ์ เอเฟซัส ฟีลิปปี โคโลสี 1 และ 2 เธสะโลนิกา) หรือถึงพวกคริสตจักร (เช่นกาลาเทีย หรือถึงคนส่วนตัว (เช่น 1 และ 2 ทิโมธี ทิตัส ฟีเลโมน 2 และ 3 ยอห์น แต่หนังสือฮีบรูนี้เป็นที่เรียกกันว่า จดหมายทั่วไป ซึ่งเขียนถึงชาวยิวที่กระจัดกระจายไป (เช่นหนังสือยากอบ (ยก 1:1) ซึ่งเขียนถึงชาวยิวด้วย แต่จดหมายฉบับนี้ก็เหมาะสำหรับคริสเตียนทุกคน เพราะว่าเราได้เชื่อและใช้พระคัมภีร์ทั้งเดิมและใหม่เช่นกัน

ชาวยิวที่ไม่เชื่อก็เกลียดเปาโล ชาวยิวที่เชื่อแล้วในกรุงเยรูซาเล็มก็มักจะเชื่อว่าจะต้องตามธรรมเนียมต่างๆของศาสนายิว (กท 2:11-13) พวกคริสเตียนยิวบางคนได้ไปสอนคำสอนผิดให้แก่ผู้เชื่อแล้วในเมืองกาลาเทีย ดังนั้นถ้าเปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ก็เป็นการดีที่ท่านจะไม่ให้ชื่อของท่านปรากฏในจดหมายฉบับนี้ เรารู้ว่าจดหมายฉบับนี้เขียนขึ้นทีกรุงโรมเพราะได้เขียนว่า พวกพี่น้องที่เป็นชาวอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย (13:24) ทิโมธีซึ่งได้ติดคุกพร้อมกับเปาโล พึ่งได้รับการปล่อยตัว (13:23) และเปาโลหวังว่าอีกไม่นานท่านจะได้รับการปลดปล่อยด้วย (13:19) ดูเหมือนว่าหนังสือ 2 เปโตร 3:15-16 ชี้ให้เห็นว่าเปาโลเป็นผู้เขียนหนังสือฮีบรูนี้ เพราะว่าเปโตรพูดถึงวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเรื่องอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับชาวยิวซึ่งท่านว่า มีบางข้อที่เข้าใจยาก ซึ่งเล็งถึงคำเขียนของเปาโล

หนังสือฮีบรูเขียนก่อนการทำลายกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหาร ซึ่งเกิดขึ้นในปีค ศ 70 (10:2-3; 13:10-11)

หนังสือเล่มนี้เน้นว่า พระเยซู ซึ่งเป็นมหาปุโรหิต เครื่องบูชาและพระผู้ช่วยให้รอดก็ประเสริฐกว่าสิ่งต่างๆในสมัยของโมเสส

สง่าราศีของพระบุตรและพระราชกิจของพระองค์

1 ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆมากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกศาสดาพยากรณ์ 2 แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างกัลปจักรวาลโดยพระบุตร 3 พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสภาวะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระดำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน

พระบุตรทรงอยู่เหนือพวกทูตสวรรค์

4 พระองค์ทรงเป็นผู้เยี่ยมกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก ด้วยว่าพระองค์ทรงรับพระนาม
ที่ประเสริฐกว่านามของทูตสวรรค์นั้นเป็นมรดก 5 เพราะว่ามีผู้ใดบ้างในบรรดาทูต
สวรรค์ที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาในเวลาใดว่า ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้
กำเนิดแก่ท่านแล้ว และยังตรัสอีกว่า เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของ
เรา 6 และอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีองค์ที่ได้บังเกิดนั้นให้เสด็จเข้า
มาในโลก พระองค์ก็ตรัสว่า ให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระเจ้านมัสการท่าน
7 ส่วนพวกทูตสวรรค์นั้น พระองค์ตรัสว่า พระองค์ทรงบันดาลพวกทูตสวรรค์ของ
พระองค์ให้เป็นดุจวิญญาณ และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง
8 แต่ส่วนพระบุตรนั้น พระองค์ตรัสว่า โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรง
เป็นนิตย์และเป็นนิตย์ ธารพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นธารพระกรเที่ยง
ธรรม 9 พระองค์ทรงรักความชอบธรรม และทรงเกลียดชังความชั่วช้า ฉะนั้นพระเจ้า
คือ พระเจ้าของพระองค์ ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระ
สหายทั้งปวงของพระองค์ 10 และ องค์พระผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า เมื่อเดิมพระองค์ทรงวาง
รากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถกิจของพระองค์ 11 สิ่งเหล่านี้จะ
พินาศไป แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม 12 พระองค์
จะทรงม้วนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยัง
ทรงเป็นอย่างเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด 13 แต่แก่ทูตสวรรค์องค์ใดเล่า
ที่พระองค์ได้ตรัสในเวลาใดว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของ
ท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน 14 ทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็นแต่เพียงวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่
พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่จะได้รับความรอดเป็นมรดกมิใช่หรือ

2

จงใส่ใจกับความรอดอันยิ่งใหญ่

1 เหตุฉะนั้นเราควรจะสนใจในข้อความเหล่านั้นที เราได้ยินได้ฟังให้มากขึ้นอีก
เพราะมิฉะนั้นในเวลาหนึ่งเวลาใดเราจะห่างไกลไปจากข้อความเหล่านั้น 2 ด้วยว่าถ้า
ถ้อยคำซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้นั้นมั่นคง และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่าง
ได้รับผลตอบสนองตามความยุติธรรมแล้ว 3 ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่
แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง 4 ทั้งนี้
พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการ
อัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระ
ประสงค์ของพระองค์

พระคริสต์ทรงครอบครองอยู่เหนือสิ่งสารพัด

5 เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงมอบโลกใหม่ซึ่งเรากล่าวถึงนั้นให้อยู่ใต้บังคับของเหล่า
ทูตสวรรค์ 6 แต่มีอยู่แห่งหนึ่งที่คนเป็นพยานถึงเรื่องนี้ว่า มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์
ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยี่ยมเยียนเขา 7 พระองค์ทรง
ทำให้เขาต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว และพระองค์ทรงประทานสง่าราศีกับ
เกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เขา และได้ทรงตั้งเขาไว้ให้อยู่เหนือบรรดาพระหัตถกิจของ
พระองค์ 8 พระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ภายใต้เท้าของเขา ในการซึ่งพระองค์

ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ใต้อำนาจของเขานั้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของเขา แต่ขณะนี้ เรายังไม่เห็นว่าทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขา

ความทุกข์ทรมานของพระคริสต์

9 แต่เราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียวนั้น
ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความ
ทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์
ทุกคน 10 ด้วยว่าในการที่พระเจ้าจะทรงพาบุตรเป็นอันมากถึงสง่าราศีนั้น ก็สมอยู่แล้
วที่พระองค์ผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด และผู้ทรงบันดาลให้สิ่งสารพัดบังเกิดขึ้น จะให้ผู้
ที่เป็นนายแห่งความรอดของเขานั้นได้ถึงที่สำเร็จโดยการทนทุกข์ทรมาน 11 เพื่อว่าทั้ง
พระองค์ผู้ชำระคนทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มาจากแหล่ง
เดียวกัน เพราะเหตุนั้นพระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้อง
กัน 12 ดังที่พระองค์ตรัสว่า “เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา เรา
จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางที่ชุมนุมชน” 13 และตรัสอีกว่า “เราจะไว้
วางใจในพระองค์” ทั้งตรัสอีกว่า “ดูเถิด ตัวเรากับบุตรซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่เรา”

พระคริสต์ทรงรับสภาพมนุษย์

14 เหตุฉะนั้นครั้นบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดอยู่แล้ว พระองค์ก็ได้ทรงรับ
เนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้นั้นที่มีอำนาจ
แห่งความตาย คือพญามาร 15 และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่ว
ชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย 16 ความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของทูตสวรรค์
แต่ทรงรับสภาพของเชื้อสายของอับราฮัม 17 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือน
กับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาปุโรหิต ผู้กอปรด้วยพระเมตตา
และความสัตย์ซื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของ
ประชาชน 18 เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดยถูกทดลองนั้น พระองค์
จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองนั้นได้

3

พระคริสต์ทรงอยู่เหนือโมเสส

1 เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องอันบริสุทธิ์ ผู้เข้าส่วนด้วยกันในการทรงเรียกซึ่งมาจากสวรรค์
นั้น จงพิจารณาอัครสาวกและมหาปุโรหิตซึ่งเรารับเชื่ออยู่นั้น คือพระเยซูคริสต์ 2 ผู้ทรง
สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้ เหมือนอย่างโมเสสได้สัตย์ซื่อในพรรค
พวกของพระองค์ทั้งสิ้น 3 แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงสมควรได้รับพระเกียรติมากกว่า
โมเสสมากนัก เช่นเดียวกับผู้สร้างบ้านย่อมมีเกียรติยศมากกว่าบ้านนั้น 4 ด้วยว่าบ้านทุก
หลังต้องมีผู้สร้าง แต่ว่าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงก็คือพระเจ้า 5 ฝ่ายโมเสสนั้นสัตย์
ซื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้นก็อย่างคนรับใช้ เพื่อจะได้เป็นพยานถึงเหตุการณ์
เหล่านั้นซึ่งจะกล่าวต่อภายหลัง 6 แต่พระคริสต์นั้นในฐานะพระบุตรที่ทรงอำนาจเหนือ
ครอบครัวของพระองค์ และเราทั้งหลายเป็นครอบครัวนั้นแหละ หากเราจะยึดความ
มั่นใจและความชื่นชมยินดีในความหวังนั้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด

คำเตือน: พวกอิสราเอลที่ไม่เชื่อจึงเข้าในแผ่นดินคานาอันไม่ได้

7 เหตุฉะนั้น (ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า “วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระ
สุรเสียงของพระองค์ 8 อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น
เหมือนอย่างในวันที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร 9 เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเรา
โดยเอาเราเข้าพิสูจน์ และได้เห็นกิจการของเราถึงสี่สิบปี 10 เพราะเหตุนั้นเราจึงเคือง
คนชั่วอายุนั้น และว่า “ใจของเขาหลงผิดอยู่เสมอ เขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา”
11 ดังนั้นเราจึงปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า “เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของ
เรา” ”) 12 ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านมีใจชั่ว
และไม่เชื่อ แล้วก็หลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ 13 ท่านจงเตือนสติกันและกันทุก
วัน ตลอดเวลาที่เรียกว่า “วันนี้” เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดในพวกท่านมีใจแข็งกระด้างไป
เพราะเล่ห์กลของบาป 14 เพราะว่าถ้าเรายึดความไว้วางใจที่เรามีอยู่ตอนต้นไว้ให้มั่นคง
จนถึงที่สุด เราก็กลายมาเป็นผู้มีส่วนกับพระคริสต์ 15 เมื่อมีคำกล่าวไว้ว่า “วันนี้ ถ้าท่าน
ทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างใน
ครั้งกบฏนั้น” 16 เพราะบางคน เมื่อเขาได้ยินแล้ว ก็ยังได้กบฏอยู่ แต่มิใช่ทุกคนที่โมเสส
ได้นำออกจากประเทศอียิปต์ 17 และใครหนอที่พระองค์ได้ทรงโทมนัสตลอดสี่สิบปีนั้น
ก็คนเหล่านั้นที่กระทำบาป และซากศพของเขาทิ้งอยู่ในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ 18 และ
แก่ใครหนอที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของพระองค์ ก็คน
เหล่านั้นที่ไม่เชื่อมิใช่หรือ 19 ฉะนั้นเราจึงรู้ว่า เขาไม่สามารถเข้าไปสู่ที่สงบสุขนั้นได้
เพราะเขาไม่ได้เชื่อ

4

การเข้าสู่ที่สงบสุขโดยความเชื่อ

1 เหตุฉะนั้น เมื่อมีพระสัญญาทรงประทานไว้แล้วว่า จะให้เข้าในที่สงบสุขของ
พระองค์ ให้เราทั้งหลายมีความยำเกรงว่า ในพวกท่านอาจจะมีผู้หนึ่งผู้ใดเหมือนไป
ไม่ถึง 2 เพราะว่าเราได้มีผู้ประกาศข่าวประเสริฐให้แก่เราแล้ว เหมือนแก่เขาเหล่านั้น
ด้วย แต่ว่าถ้อยคำซึ่งเขาได้ยินนั้นไม่ได้เป็นประโยชน์แก่เขา เพราะว่าเขาไม่มีความ
เชื่อพ้องกับผู้ที่ได้ยิน 3 เพราะว่าเราทั้งหลายที่เชื่อแล้วก็เข้าในที่สงบสุขนั้น เหมือน
พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “ตามที่เราได้ปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า “เขาจะไม่
ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา” ” แม้ว่างานนั้นสำเร็จแล้วตั้งแต่วางรากสร้างโลก 4 และมี
ข้อหนึ่งที่พระองค์ได้ตรัสถึงวันที่เจ็ดดังนี้ว่า “ในวันที่เจ็ดพระเจ้าทรงพักการงานทั้งสิ้น
ของพระองค์” 5 และแห่งเดียวกันนั้นได้ตรัสอีกว่า “เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา”
6 ครั้นเห็นแล้วว่ายังมีช่องให้บางคนเข้าในที่สงบสุขนั้น และคนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าว
ประเสริฐคราวก่อนไม่ได้เข้าเพราะเขาไม่เชื่อ 7 พระองค์จึงได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้อีก
คือกล่าวในคัมภีร์ของดาวิดครั้นล่วงไปช้านานแล้วว่า “วันนี้” เหมือนตรัสเมื่อคราวก่อน
แล้วว่า “วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านแข็ง
กระด้างไป” 8 เพราะว่าถ้าเยซูได้พาเขาเข้าสู่ที่สงบสุขนั้นแล้ว พระองค์ก็คงมิได้ตรัสใน
ภายหลังถึงวันอื่นอีก 9 ฉะนั้นจึงยังมีสะบาโตสำหรับชนชาติของพระเจ้า 10 ด้วยว่าคน
ใดที่ได้เข้าไปในที่สงบสุขของตนแล้ว ก็ได้หยุดการงานของตน เหมือนพระเจ้าได้ทรง
หยุดจากพระราชกิจของพระองค์ 11 เหตุฉะนั้นให้เราทั้งหลายอุตส่าห์เข้าในที่สงบสุขน
ั้น เพื่อมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดตกหลงไปในการไม่เชื่อเช่นเขาเหล่านั้นซึ่งเป็นตัวอย่าง 12 เพราะ
ว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพลานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคม

ใดๆ แทงทะลุกระทั่งจิตและวิญญาณ ตลอดข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถ
วินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย 13 ไม่มีสิ่งเนรมิตสร้างใดๆ ที่ไม่ได้ปรากฏ
ในสายพระเนตรของพระองค์ แต่สิ่งสารพัดก็เปลือยเปล่าและปรากฏแจ้งต่อพระเนตร
ของพระองค์ผู้ซึ่งเราต้องเกี่ยวข้องด้วย

พระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิต

14 เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีมหาปุโรหิตผู้เป็นใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์ไปแล้ว คือพระเยซูพระ
บุตรของพระเจ้า ขอให้เราทั้งหลายมั่นคงในการยอมรับของเราไว้ 15 เพราะว่าเรามิ
ได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลอง
เหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป 16 ฉะนั้นขอให้เรา
ทั้งหลายจงมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะ
ได้พบพระคุณที่จะช่วยเราในขณะที่ต้องการ

5

มหาปุโรหิตที่มาจากมนุษย์ก็ไม่สมบูรณ์

1 ฝ่ายมหาปุโรหิตทุกคนที่เลือกมาจากมนุษย์ได้แต่งตั้งไว้ให้สำหรับมนุษย์ในบรรดา
การซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อท่านจะได้นำเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชามาถวาย
เพราะความบาป 2 ท่านนั้นมีใจเมตตากรุณาคนโง่และคนหลงผิดได้ เพราะท่านเองก็มี
ความอ่อนกำลังอยู่รอบตัวด้วย 3 เหตุฉะนั้นท่านต้องถวายเครื่องบูชาเพราะความบาป
เพื่อคนทั้งปวงฉันใด ท่านจึงต้องถวายเพื่อตัวเองด้วยฉันนั้น 4 และไม่มีผู้ใดตั้งตนเอง
สำหรับเกียรตินี้ได้ เว้นแต่พระเจ้าทรงเรียกเหมือนอย่างทรงเรียกอาโรน

เมลคีเซเดคเป็นภาพเล็งถึงพระคริสต์

5 ในทำนองเดียวกัน พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงยกย่องพระองค์เองขึ้นเป็นมหาปุโรหิต แต่
เป็นโดยพระเจ้า ผู้ได้ตรัสกับพระองค์ว่า “ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่
ท่านแล้ว” 6 เหมือนพระองค์ได้ตรัสอีกแห่งหนึ่งว่า “ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่าง
ของเมลคีเซเดค” 7 ฝ่ายพระเยซู ขณะเมื่อพระองค์ดำรงอยู่ในเนื้อหนังนั้น พระองค์
ได้ถวายคำอธิษฐาน และทูลวิงวอนด้วยทรงกันแสงมากมายและน้ำพระเนตรไหล ต่อ
พระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าได้ทรงสดับ
เพราะพระองค์นั้นได้ยำเกรง 8 ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียน
รู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟัง โดยความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้ทรงทนเอา 9 และเมื่อ
ทรงถูกทำให้เพียบพร้อมทุกประการแล้ว พระองค์ก็เลยทรงเป็นผู้จัดความรอดนิรันดร์
สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์ 10 โดยพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ให้เป็นมหาปุโรหิต
ตามอย่างของเมลคีเซเดค

ทารกคริสเตียน

11 เรื่องเกี่ยวกับพระองค์นั้นมีมากและยากที่จะอธิบายให้เข้าใจได้ เพราะว่าท่านทั้ง
หลายกลายเป็นคนหูตึงเสียแล้ว 12 ถึงแม้ว่าขณะนี้ท่านทั้งหลายควรจะเป็นครูได้แล้ว
แต่ท่านก็ต้องให้คนอื่นสอนท่านอีกในเรื่องหลักเบื้องต้นแห่งพระวจนะของพระเจ้า
และท่านทั้งหลายกลายเป็นคนที่ยังต้องกินน้ำนม ไม่ใช่อาหารแข็ง 13 เพราะว่าทุกคนที่
ยังกินน้ำนมนั้นก็ยังไม่ชำนาญในพระวจนะแห่งความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นทารก

อยู่ 14 แต่อาหารแข็งนั้นเป็นอาหารสำหรับผู้ใหญ่ คือผู้ที่เคยฝึกหัดความคิดของเขาจน
สังเกตได้ว่าไหนดีไหนชั่ว

6

คำสอนให้ละประถมโอวาทของพระคริสต์และก้าวไปถึงความบริบูรณ์

1 เหตุฉะนั้นให้เราละประถมโอวาทของพระคริสต์ไว้ และให้เราก้าวหน้าไปถึงความ
บริบูรณ์ อย่าเอาสิ่งเหล่านี้มาวางเป็นรากอีกเลย คือการกลับใจเสียใหม่จากการกระทำ
ที่ตายแล้ว และความเชื่อในพระเจ้า 2 และคำสอนว่าด้วยพิธีบัพติศมา และการวางมือ
และการเป็นขึ้นมาจากตาย และการพิพากษาลงโทษเป็นนิตย์นั้น 3 ถ้าพระเจ้าจะทรง
โปรดอนุญาต เราก็จะกระทำอย่างนี้ได้ 4 เพราะว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างมาครั้ง
หนึ่งแล้ว และได้รู้รสของประทานจากสวรรค์ได้มีส่วนในพระวิญญาณบริสุทธิ์ 5 และได้
ชิมความดีงามแห่งพระวจนะของพระเจ้า และฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะมานั้น 6 ถ้าเขาเหล่า
นั้นจะหลงอยู่อย่างนี้ ก็เหลือวิสัยที่จะให้เขากลับใจเสียใหม่อีกได้ เพราะตัวเขาเองได้
ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกแล้ว และได้ทำให้พระองค์ขายหน้าต่อธารกำนัล 7 ด้วย
ว่าพื้นแผ่นดินที่ได้ดูดดื่มน้ำฝนที่ตกลงมาเนืองๆและงอกขึ้นมาเป็นต้นผักให้ประโยชน์
แก่คนทั้งหลายที่ได้พรวนดินด้วยนั้น ก็รับพระพรมาจากพระเจ้า 8 แต่ดินที่งอกหนาม
ใหญ่และหนามย่อยก็ถูกทอดทิ้ง และเกือบจะถึงที่สาปแช่งแล้ว ซึ่งในที่สุดก็จะถูกเผา
ไฟเสีย 9 แต่ดูก่อนพวกที่รัก แม้เราพูดอย่างนั้น เราก็เชื่อแน่ว่าท่านทั้งหลายคงจะได้สิ
่งที่ดีกว่านั้น และสิ่งซึ่งเกี่ยวกับความรอด 10 เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงอธรรมที่จะทรงลืม
การงานและการทำงานหนักด้วยความรักซึ่งท่านได้แสดงต่อพระนามของพระองค์ คือ
การรับใช้วิสุทธิชนนั้นและยังรับใช้อยู่ 11 และเราปรารถนาให้ท่านทั้งหลายทุกคนแสดง
ความตั้งใจจริงให้ถึงความมั่นใจอย่างเต็มที่แห่งความหวังนั้นจนถึงที่สุดปลาย 12 เพื่อ
ท่านจะไม่เป็นคนเฉื่อยช้า แต่ให้ตามเยี่ยงอย่างแห่งคนเหล่านั้นที่อาศัยความเชื่อและ
ความเพียร จึงได้รับตามพระสัญญาเป็นมรดก

พระสัญญาอันมั่นคงของพระเจ้า

13 เพราะว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาไว้กับอับราฮัมนั้น โดยเหตุที่ไม่มีใคร
เป็นใหญ่กว่าพระองค์ที่พระองค์จะทรงให้คำปฏิญาณได้นั้น พระองค์ก็ได้ทรงให้คำ
ปฏิญาณแก่พระองค์เอง 14 คือตรัสว่า “เราจะอวยพรท่านแน่ เราจะทวีเชื้อสายของ
ท่านให้มากขึ้น” 15 เช่นนั้นแหละ เมื่ออับราฮัมได้ทนคอยด้วยความเพียรแล้ว ท่านก็
ได้รับตามพระสัญญานั้น 16 ส่วนมนุษย์นั้นต้องปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เป็นใหญ่กว่าตน
และเมื่อเกิดข้อทุ่มเถียงอะไรกันขึ้น ก็ต้องถือคำปฏิญาณนั้นเป็นคำยืนยันขั้นเด็ดขาด
17 ฝ่ายพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงหมายพระทัยจะสำแดงให้ผู้ที่รับคำทรงสัญญานั้นเป็น
มรดกรู้ให้แน่ใจยิ่งขึ้นว่า พระดำริของพระองค์จะแปรปรวนไม่ได้ พระองค์จึงได้ทรงให้
คำปฏิญาณไว้ด้วย 18 เพื่อด้วยสองประการนั้นที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในที่ซึ่งพระองค์จะ
ตรัสมุสาไม่ได้นั้น เราซึ่งได้หนีมาหาที่ลี้ภัยนั้นจึงจะได้รับการหนุนน้ำใจอย่างจริงจัง
ที่จะฉวยเอาความหวังซึ่งมีอยู่ตรงหน้าเรา 19 ความหวังนั้นเรายึดไว้ต่างสมอของจิต
วิญญาณ เป็นความหวังทั้งแน่และมั่นคง และได้ทอดไว้ภายในม่าน 20 ที่ผู้นำหน้าได้
เสด็จเข้าไปเผื่อเราแล้ว คือพระเยซูผู้ทรงได้รับการแต่งตั้งเป็นมหาปุโรหิตเป็นนิตย์
ตามอย่างเมลคีเซเดค

7

เมลคีเซเดคเป็นแบบอย่างของพระคริสต์

1 เพราะเมลคีเซเดคผู้นี้คือกษัตริย์เมืองซาเลม เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ได้
พบอับราฮัมขณะที่กำลังกลับมาจากการฆ่าฟันกษัตริย์ทั้งหลาย และได้อวยพรแก่อับ
ราฮัม 2 อับราฮัมก็ได้ถวายของหนึ่งในสิบจากของทั้งปวงแก่ท่านผู้นี้ ตอนแรกท่านผู้นี้
แปลว่ากษัตริย์แห่งความชอบธรรม แล้วหลังจากนั้นก็แปลว่ากษัตริย์เมืองซาเลมด้วย
ซึ่งหมายถึงกษัตริย์แห่งสันติสุข 3 บิดามารดาและตระกูลของท่านก็ไม่มี วันเริ่มต้นและ
วันสิ้นสุดของชีวิตก็ไม่มีเช่นกัน แต่เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งดำรงตำแหน่ง
ปุโรหิตอยู่ตลอดเวลา

ปุโรหิตตระกูลเลวีได้ถวายสิบชักหนึ่งแก่เมลคีเซเดคโดยทางอับราฮัม

4 แล้วจงคิดดูเถิดว่า ท่านผู้นี้ยิ่งใหญ่เพียงไร ซึ่งแม้แต่อับราฮัมผู้เป็นต้นตระกูลของ
เรานั้นยังได้ชักหนึ่งในสิบจากของริบนั้นมาถวายแก่ท่าน 5 และแท้จริงบรรดาบุตรของ
เลวี ซึ่งได้รับตำแหน่งปุโรหิตนั้น ถึงแม้ว่าท่านเหล่านั้นได้บังเกิดจากเอวของอับราฮัม
ก็ยังมีพระบัญชาสั่งให้รับสิบชักหนึ่งจากประชาชนตามพระราชบัญญัติ คือจากพวกพี่
น้องของตน 6 แต่ท่านผู้นี้ไม่ใช่เชื้อสายพวกเขา แต่ก็ยังได้รับสิบชักหนึ่งจากอับราฮัม
และได้อวยพรให้อับราฮัมผู้ที่ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย 7 สิ่งที่ค้านไม่ได้ คือผู้น้อยต้อง
รับพรจากผู้ใหญ่ 8 ฝ่ายข้างนี้มนุษย์ที่ต้องตายยังได้รับสิบชักหนึ่ง แต่ฝ่ายข้างโน้นท่าน
ผู้เดียวได้รับ และมีพยานกล่าวถึงท่านว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ 9 ถ้าจะพูดไปอีกอย่างหนึ่งก็
ว่า เลวีนั้นที่รับสิบชักหนึ่งก็ยังได้ถวายสิบชักหนึ่งทางอับราฮัม 10 เพราะว่าขณะนั้นเขา
ยังอยู่ในเอวของบรรพบุรุษ ขณะที่เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัม

ตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์เหนือกว่าตำแหน่งของอาโรน

11 เหตุฉะนั้นถ้าเมื่อจะถึงความสำเร็จได้ในทางตำแหน่งปุโรหิตที่สืบมาจากตระกูล
เลวี (ด้วยว่าประชาชนได้รับพระราชบัญญัติโดยทางตำแหน่งนี้ ที่ไหนจะต้องการ
ให้มีปุโรหิตอีกตามอย่างเมลคีเซเดคเล่า ซึ่งมิได้เรียกตามอย่างอาโรน 12 เพราะเมื่อ
ตำแหน่งปุโรหิตเปลี่ยนแปลงไปแล้ว พระราชบัญญัติก็จำเป็นจะต้องเปลี่ยนแปลงไป
ด้วย 13 เพราะว่าท่านที่เรากล่าวถึงนั้นมาจากตระกูลอื่น ซึ่งเป็นตระกูลที่ยังไม่มีผู้ใด
เคยทำหน้าที่ปรนนิบัติที่แท่นบูชาเลย 14 เพราะเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า องค์พระผู้เป็น
เจ้าของเรานั้นได้ทรงสืบเชื้อสายมาจากตระกูลยูดาห์ โมเสสไม่ได้ว่าจะมีปุโรหิตมาจาก
ตระกูลนั้นเลย 15 และข้อนี้ประจักษ์ชัดยิ่งขึ้นอีก เมื่อปรากฏว่ามีปุโรหิตอีกผู้หนึ่งเกิดขึ้น
ตามอย่างของเมลคีเซเดค 16 ซึ่งไม่ได้ทรงตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติซึ่งเป็นบทบัญญั
ติสำหรับเนื้อหนัง แต่ตามฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่รู้สิ้นสุดเลย 17 เพราะมีพยานกล่าว
ถึงท่านว่า ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค 18 ด้วยว่าจริงๆแล้ว
พระบัญญัติที่มีอยู่เดิมนั้น ก็ได้ยกเลิกไป เพราะขาดฤทธิ์และไร้ประโยชน์ 19 เพราะว่า
พระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทำอะไรให้ถึงความสำเร็จ แต่ได้นำความหวังอันดีกว่าเข้ามา
และโดยความหวังนั้นเราทั้งหลายจึงเข้ามาใกล้พระเจ้า 20 ที่ว่าดีกว่านั้นก็เพราะว่า ปุ
โรหิตคนนั้นได้ทรงตั้งขึ้นโดยทรงปฏิญาณไว้ 21 (บรรดาปุโรหิตเหล่านั้นไม่มีการกล่าว
ปฏิญาณเมื่อเขาเข้ารับตำแหน่ง แต่ส่วนปุโรหิตนี้มีคำกล่าวปฏิญาณจากพระองค์ว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปฏิญาณแล้ว และจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า ท่านเป็น

ปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค) 22 พระเยซูก็ได้ทรงเป็นผู้รับประกันแห่ง
พันธสัญญาอันดีกว่าสักเพียงใด

ปุโรหิตตระกูลเลวีจะต้องตาย แต่พระเยซูทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์
23 แท้จริงส่วนปุโรหิตเหล่านั้นก็ได้ทรงตั้งขึ้นไว้หลายคน เพราะว่าความตายได้ขัด
ขวางไม่ให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งเรื่อยไป 24 แต่ฝ่ายพระองค์นี้ โดยเหตุที่พระองค์ดำรง
อยู่เป็นนิตย์ ตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์จึงไม่แปรปรวน 25 ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึง
ทรงสามารถเป็นนิตย์ที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นให้
ได้รับความรอด เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์เพื่อเสนอความให้คนเหล่า
นั้น 26 มหาปุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสำหรับเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอุบาย ไร้
มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์ 27 พระองค์ไม่ต้องทรงนำ
เครื่องบูชามาทุกวันๆดังเช่นมหาปุโรหิตอื่นๆ ผู้ซึ่งถวายสำหรับความผิดของตัวเองก่อน
แล้วจึงถวายสำหรับความผิดของประชาชน ส่วนพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียง
ครั้งเดียว คือเมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง 28 ด้วยว่าพระราชบัญญัตินั้นได้แต่ง
ตั้งมนุษย์ที่อ่อนกำลังขึ้นเป็นมหาปุโรหิต แต่คำทรงปฏิญาณนั้นซึ่งมาภายหลังพระราช
บัญญัติ ได้ทรงแต่งตั้งพระบุตรขึ้น ผู้ถึงความสำเร็จเป็นนิตย์

8

พิธีต่างๆชี้ให้เห็นถึงความจริงของพระเจ้า
1 บัดนี้ ในเรื่องที่เราพูดมาแล้วนั้น ข้อสรุปนั้นคือว่า เรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้เอง ผู้ได้
ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชานุภาพในฟ้าสวรรค์ 2 เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถาน
บริสุทธิ์ และในพลับพลาแท้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง 3 เพราะ
ว่าทรงตั้งมหาปุโรหิตทุกคนขึ้นเพื่อให้ถวายของกำนัลและเครื่องบูชา ด้วยเหตุนี้จึงจำ
เป็นทีมหาปุโรหิตผู้นี้ต้องมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดถวายด้วย 4 เพราะถ้าพระองค์ทรงอยู่ในโลก
พระองค์ก็จะไม่ได้ทรงเป็นปุโรหิต เพราะว่ามีปุโรหิตที่ถวายของกำนัลตามพระราช
บัญญัติอยู่แล้ว 5 ปุโรหิตเหล่านั้นปฏิบัติตามแบบและเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นทีอยู่ในสวรรค์
เหมือนพระเจ้าได้ทรงสั่งแก่โมเสสครั้นเมื่อท่านจะสร้างพลับพลานั้นว่า ดูเถิด จงทำ
ทุกสิ่งตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่ท่านบนภูเขา

พันธสัญญาใหม่ก็เข้ามาแทนที่พันธสัญญาเก่า
6 แต่ว่าพระองค์ได้ทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาอันประเสริฐกว่าเก่า เพราะได้
ทรงตั้งขึ้นโดยพระสัญญาอันดีกว่าเก่าเท่าใด บัดนี้พระองค์ก็ได้ตำแหน่งอันเลิศกว่าเก่า
เท่านั้น 7 เพราะว่าถ้าพันธสัญญาเดิมนั้นไม่มีข้อบกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นทีจะต้องมี
พันธสัญญาที่สองอีก 8 ด้วยว่าพระเจ้าตรัสติเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ดูเถิด
วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอล และวงศ์วานยูดาห์
9 ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย เมื่อเราจูงมือ
เขาเพื่อนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพราะว่าเขาเหล่านั้นไม่ได้มั่นอยู่ในพันธสัญญา
ของเราอีกต่อไปแล้ว เราจึงได้ละเขาไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ 10 นี่คือ
พันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอลภายหลังสมัยนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า
ตรัส เราจะบรรจุราชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ที่

ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของ
เรา 11 และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า จงรู้จัก
องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดถึงคนใหญ่
โตที่สุด 12 เพราะเราจะกรุณาต่อการอธรรมของเขา และจะไม่จดจำบาปและความชั่ว
ช้าของเขาอีกต่อไป 13 เมื่อพระองค์ตรัสถึง พันธสัญญาใหม่ พระองค์ทรงถือว่า
พันธสัญญาเดิมนั้นพ้นสมัยไปแล้ว และสิ่งที่พ้นสมัยและเก่าไปแล้วนั้น ก็พร้อมที่จะ
เสื่อมสูญไป

9

พิธีต่างๆในพันธสัญญาเดิมเป็นแบบอย่างของพันธสัญญาใหม่

1 แท้จริงถึงแม้พันธสัญญาเดิมนั้นก็ยังได้มีกฎสำหรับการปรนนิบัติในพิธีนมัสการ
และได้มีสถานอันบริสุทธิ์สำหรับโลกนี้ 2 เพราะว่าได้มีพลับพลาสร้างขึ้นตกแต่งเสร็จ
แล้ว คือห้องชั้นนอก ซึ่งมีคันประทีป โต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์ ห้องนี้เรียกว่าที่
บริสุทธิ์ 3 และภายในม่านชั้นทีสองมีห้องพลับพลาซึ่งเรียกว่า ที่บริสุทธิ์ที่สุด 4 ห้องนั้นมี
แท่นทองคำสำหรับถวายเครื่องหอม และมีหีบพันธสัญญาหุ้มด้วยทองคำทุกด้าน ในหี
บนั้นมีโถทองคำใส่มานา และมีไม้เท้าของอาโรนที่ออกช่อ และมีแผ่นศิลาพันธสัญญา
5 และเหนือหีบนั้นมีรูปเครูบแห่งสง่าราศีคลุมพระที่นั่งพระกรุณานั้น สิ่งเหล่านี้เราจะ
พรรณนาให้ละเอียดในที่นี้ไม่ได้ 6 แล้วเมื่อจัดตั้งสิ่งเหล่านี้ไว้อย่างนั้นแล้ว พวกปุโรหิ
ตก็เข้าไปในพลับพลาห้องที่หนึ่งทุกครั้งที่ปรนนิบัติพระเจ้า 7 แต่ในห้องที่สองนั้นมีมหา
ปุโรหิตผู้เดียวเท่านั้นทีเข้าไปได้ปีละครั้ง และต้องนำเลือดเข้าไปถวายเพื่อตัวเอง และ
เพื่อความผิดของประชาชนด้วย 8 อย่างนั้นแหละ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงว่า
ทางซึ่งจะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นไม่ได้ปรากฏแจ้ง คราวเมื่อพลับพลาเดิมยังตั้งอยู่
9 พลับพลาเดิมเป็นเครื่องเปรียบสำหรับในเวลานั้น คือมีการถวายของให้และเครื่องบู
ชา ซึ่งจะกระทำให้ใจวินิจฉัยผิดและชอบของผู้ถวายนั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้ 10 ซึ่งเป็นแต่
เพียงของกินของดื่ม และพิธีชำระล้างต่างๆ และเป็นพิธีสำหรับเนื้อหนังที่ได้บัญญัติไว้
จนกว่าจะถึงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลงใหม่

การถวายบูชาของพระคริสต์เป็นความสำเร็จสมบูรณ์

11 แต่เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐซึ่งจะมาถึงโดยทาง
พลับพลาอันใหญ่ยิ่งกว่าและสมบูรณ์ยิ่งกว่าแต่ก่อน ที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือ และพูด
ได้ว่ามิได้เป็นอย่างของโลกนี้ 12 พระองค์เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น
และพระองค์ไม่ได้ทรงนำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของ
พระองค์เองเข้าไป และทรงสำเร็จการไถ่บาปชั่วนิรันดร์แก่เรา 13 เพราะถ้าเลือดวัว
ตัวผู้และเลือดแพะ และเถ้าของลูกโคตัวเมีย ที่ประพรมลงบนคนบาป สามารถชำระ
เนื้อหนังให้บริสุทธิ์ได้ 14 มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าไรพระโลหิตของพระคริสต์ โดยพระ
วิญญาณนิรันดร์ได้ทรงถวายพระองค์เองแด่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ
จะได้ทรงชำระใจวินิจฉัยผิดและชอบของท่านทั้งหลายให้พ้นจากการกระทำที่ตายแล้ว
เพื่อจะได้ปฏิบัติพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ 15 เพราะเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นคนกลาง
แห่งพันธสัญญาใหม่ เพื่อเมื่อมีผู้หนึ่งตายสำหรับที่จะไถ่การละเมิดของคนที่ได้ละเมิด

ต่อพันธสัญญาเดิมนั้นแล้ว คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้วนั้นจะได้รับมรดกอันนิรันดร์
ตามพระสัญญา

การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ทำให้ทราบถึงพระประสงค์ของพระองค์
16 เพราะว่าในกรณีที่เกี่ยวกับหนังสือพินัยกรรม ผู้ทำหนังสือนั้นก็ต้องถึงแก่ความ
ตายแล้ว 17 เพราะว่าเมื่อคนตายแล้วหนังสือพินัยกรรมนั้นจึงใช้ได้ มิฉะนั้นเมื่อผู้ทำยังมี
ชีวิตอยู่ หนังสือพินัยกรรมนั้นก็ใช้ไม่ได้ 18 เหตุฉะนั้นพันธสัญญาเดิมก็ไม่ได้ทรงตั้งขึ้น
ไว้โดยปราศจากเลือด 19 เพราะว่าเมื่อโมเสสประกาศข้อบังคับทุกข้อแก่บรรดาพลไพร่
ตามพระราชบัญญัติแล้ว ท่านจึงได้เอาเลือดลูกวัวและเลือดลูกแพะกับน้ำ และเอาขน
แกะสีแดงและต้นหุสบมาประพรมหนังสือม้วนนั้นกับทั้งบรรดาคนทั้งปวง 20 กล่าวว่า “นี่
เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติไว้แก่ท่านทั้งหลาย” 21 แล้วท่านก็เอา
เลือดประพรมพลับพลากับเครื่องใช้ทุกชนิดในการปฏิบัตินั้นเช่นเดียวกัน 22 และตามพ
ระราชบัญญัติถือว่า เกือบทุกสิ่งจะถูกชำระด้วยโลหิต และถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็
จะไม่มีการอภัยบาปเลย

การเสียสละอย่างใหญ่หลวงของพระคริสต์
23 เหตุฉะนั้นจึงจำเป็นต้องชำระแบบจำลองของสวรรค์โดยใช้เครื่องบูชาอย่างนี้ แต่
ว่าของจริงในสวรรค์นั้น ต้องชำระด้วยเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาเหล่านั้น
24 เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าในสถานที่บริสุทธิ์ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ อัน
เป็นแบบจำลองจากของจริง แต่พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั้นเอง และบัดนี้ทรง
ปรากฏจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย 25 พระองค์ไม่ต้องทรงถวายพระองค์
เองซ้ำอีก เหมือนอย่างมหาปุโรหิตที่เข้าไปในที่บริสุทธิ์ทุกปีๆ นำเอาเลือดซึ่งไม่ใช่โลหิต
ของตัวเองเข้าไปด้วย 26 มิฉะนั้นพระองค์คงต้องทนทุกข์ทรมานบ่อยๆตั้งแต่สร้างโลก
มา แต่ว่าเดี๋ยวนี้พระองค์ได้ทรงปรากฏในเวลาที่สุดนี้ครั้งเดียว เพื่อจะได้กำจัดความ
บาปได้โดยถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา 27 มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่า
จะต้องตายหนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็จะมีการพิพากษาฉันใด 28 ดังนั้นพระคริสต์ได้
ทรงถวายพระองค์เองหนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาความบาปของคนเป็นอันมาก แล
้วพระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สองปราศจากความบาปแก่บรรดาคนที่คอยพระองค์ให้
เขาถึงความรอดฉันนั้น

10

พันธสัญญาเดิมสิ้นสุด
1 โดยเหตุที่พระราชบัญญัตินั้นได้เป็นแต่เงาของสิ่งดีที่จะมาภายหน้า มิใช่ตัวจริงของ
สิ่งนั้นทีเดียว พระราชบัญญัตินั้นจะใช้เครื่องบูชาที่เขาถวายทุกปีๆเสมอมากระทำให้ผู้
ถวายสักการบูชานั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้ 2 เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นได้ เขาคงได้หยุดการถวาย
เครื่องบูชาแล้วมิใช่หรือ เพราะถ้าผู้นมัสการนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ครั้งหนึ่งแล้ว
เขาคงจะไม่รู้สึกว่ามีบาปอีกต่อไป 3 แต่การถวายเครื่องบูชานั้นเป็นเหตุให้ระลึกถึง
ความบาปทุกปีๆ 4 เพราะเลือดวัวผู้และเลือดแพะไม่สามารถชำระความบาปได้ 5 ดังนั้น
เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์ได้ตรัสว่า “เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชา
พระองค์ไม่ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมกายสำหรับข้าพระองค์ 6 เครื่อง
เผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงพอพระทัย 7 แล้วข้าพระองค์ทูลว่า “

ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ (ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์) 8 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้วว่า เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงประสงค์และไม่ทรงพอพระทัย ซึ่งเขาได้บูชาตามพระราชบัญญัตินั้น 9 แล้วพระองค์จึงตรัสว่า ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ พระองค์ทรงยกเลิกระบบเดิมนั้นเสีย เพื่อจะทรงตั้งระบบใหม่ 10 โดยน้ำพระทัยนั้นเองที่เราทั้งหลายได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น 11 ฝ่ายปุโรหิตทุกคนก็ยืนปฏิบัติอยู่ทุกวันๆและนำเอาเครื่องบูชาอย่างเดียวกันมาถวายเนืองๆ เครื่องบูชานั้นจะยกเอาความบาปไปเสียไม่ได้เลย 12 ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพียงหนเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิตย์ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า 13 ตั้งแต่นี้ไปพระองค์คอยอยู่จนถึงบรรดาศัตรูของพระองค์จะถูกปราบลงเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ 14 เพราะว่าโดยการทรงถวายบูชาหนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิตย์ 15 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานให้แก่เราด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า

พระเจ้าไม่ทรงจดจำความบาปของคนที่เชื่อ

16 นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับเขาทั้งหลายภายหลังสมัยนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส เราจะบรรจุราชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ที่ในดวงใจของเขาทั้งหลาย 17 และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป 18 ดังนั้นเมื่อมีการลบบาปแล้วก็ไม่มีการถวายเครื่องบูชาไถ่บาปอีกต่อไป

พระคริสต์เป็นทางที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า

19 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู 20 ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยม่านนั้น คือเนื้อหนังของพระองค์ 21 และครั้นเรามีมหาปุโรหิตสำหรับครอบครัวของพระเจ้าแล้ว 22 ก็ให้เราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม มีใจที่ถูกประพรมชำระพ้นจากการวินิจฉัยผิดและชอบที่ชั่วร้าย และมีกายล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์ 23 ให้เรายึดมั่นในความเชื่อที่เราทั้งหลายรับไว้นั้น โดยไม่หวั่นไหว (เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงสัตย์ซื่อ) 24 และให้เราพิจารณาดูกันและกัน เพื่อเป็นเหตุให้มีความรักและกระทำการดี 25 ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้นอย่าให้หยุด เหมือนอย่างบางคนเคยกระทำนั้น แต่จงเตือนสติกันและกัน และให้มากยิ่งขึ้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นวันเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

การปฏิเสธพระคริสต์และเครื่องบูชาอื่นๆ

26 เมื่อเราได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว แต่เรายังขืนทำผิดอีก เครื่องบูชาไถ่บาปก็จะไม่มีเหลืออยู่เลย 27 แต่จะมีความหวาดกลัวในการรอคอยการพิพากษาโทษและไฟอันร้ายแรง ซึ่งจะกินเอาบรรดาคนที่ขัดขวางนั้นเสีย 28 คนที่ได้ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติของโมเสสนั้น ถ้ามีพยานสักสองสามปาก ก็จะต้องตายโดยปราศจากความเมตตา 29 ท่านทั้งหลายคิดดูซิว่าคนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และดูหมิ่นพระโลหิตแห่งพันธสัญญาซึ่งชำระเขาให้บริสุทธิ์ว่าเป็นสิ่งชั่วช้า และประมาทต่อพระวิญญาณผู้ทรงพระคุณ ควรจะถูกลงโทษมากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 30 เพราะเรารู้จักพระองค์ผู้ได้ตรัสว

ว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัส” และได้ตรัสอีกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์” 31 การตกอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นทีน่าหวาดกลัว 32 แต่ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคราวก่อนนั้น หลังจากที่ท่านได้รับความสว่างแล้ว ท่านได้อดทนต่อความยากลำบากอย่างใหญ่หลวง 33 บางทีท่านก็ถูกประจานให้อับอายขายหน้าและถูกข่มเหง บางทีท่านก็ร่วมทุกข์กับคนที่ถูกข่มเหงนั้น 34 เพราะว่าท่านทั้งหลายมีใจเมตตาต่อข้าพเจ้าในเมื่อข้าพเจ้าต้องถูกขังไว้ และเมื่อมีคนปล้นชิงเอาทรัพย์สิงของของท่านไป ท่านก็ยอมให้ด้วยใจยินดี เพราะท่านรู้แล้วว่า ท่านมีทรัพย์สมบัติที่ประเสริฐกว่าและถาวรกว่านั้นอีกในสวรรค์ 35 เหตุฉะนั้นขออย่าได้ละทิ้งความไว้วางใจของท่าน ซึ่งมีบำเหน็จอันยิ่งใหญ่ 36 ด้วยว่าท่านทั้งหลายต้องการความเพียร เพื่อว่าครั้นท่านกระทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จได้ ท่านจะได้รับตามคำทรงสัญญา 37 “เพราะอีกไม่นานพระองค์ผู้จะเสด็จมาก็จะเสด็จมาและจะไม่ทรงชักช้า 38 แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ แต่ถ้าผู้ใดเสื่อมถอย ใจของเราจะไม่มีความพอใจในคนนั้นเลย” 39 แต่เราทั้งหลายไม่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นทีกลับถอยหลังถึงความพินาศ แต่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นทีเชื่อจนให้จิตวิญญาณถึงที่รอด

11

ความเชื่อได้แสดงออกโดยบุคคลแห่งความเชื่อ

1 บัดนี้ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นหลักฐานมั่นใจว่า สิงที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง 2 โดยความเชื่อนี้เอง พวกบรรพบุรุษก็ได้รับการรับรอง 3 โดยความเชื่อนี้เอง เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างกัลปจักรวาลด้วยพระดำรัสของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น

อาแบล

4 โดยความเชื่อ อาแบลนั้นจึงได้นำเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของคาอินมาถวายแด่พระเจ้า เพราะเหตุเครื่องบูชานั้นจึงมีพยานว่าท่านเป็นคนชอบธรรม คือพระเจ้าทรงเป็นพยานแก่ของถวายของท่าน โดยความเชื่อนั้น แม้ว่าอาแบลตายแล้วท่านก็ยังพูดอยู่

เอโนค

5 โดยความเชื่อ เอโนคจึงถูกรับขึ้นไป เพื่อไม่ให้ท่านประสบกับความตาย ไม่มีผู้ใดพบท่าน เพราะพระเจ้าทรงรับท่านไปแล้ว ก่อนที่ทรงรับท่านขึ้นไปนั้นมีพยานว่า ท่านเป็นทีพอพระทัยของพระเจ้า 6 แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นทีพอพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์

โนอาห์

7 โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงเตือนโนอาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่านมีใจเกรงกลัวจัดแจงต่อนาวา เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงได้ปรับโทษแก่โลก และได้เป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ

อับราฮัมและนางซาราห์

8 โดยความเชื่อ เมื่อทรงเรียกให้อับราฮัมออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก ท่านได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไปโดยหารู้ไม่ว่าจะไปทางไหน 9 โดยความเชื่อ ท่าน

ได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น เหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น คืออาศัยอยู่ใน
เต็นท์กับอิสอัคและยาโคบซึ่งเป็นทายาทด้วยกันกับท่านในพระสัญญาอันเดียวกันนั้น
10 เพราะว่าท่านได้คอยอยู่เพื่อจะได้เมืองที่มีราก ซึ่งพระเจ้าเป็นนายช่างและเป็นผู้ทรง
สร้างขึ้น 11 โดยความเชื่อ นางซาราห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังตั้งครรภ์และได้คลอด
บุตรเมื่อชรามากแล้ว เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงเป็น
ผู้สัตย์ซื่อ 12 เหตุฉะนั้น คนเป็นอันมากดุจดาวในท้องฟ้า และดุจเม็ดทรายที่ทะเลซึ่ง
นับไม่ได้ได้บังเกิดแต่ชายคนเดียว และชายคนนั้นก็เท่ากับคนที่ตายแล้วด้วย 13 บรรดา
คนเหล่านี้ได้ตายไปในระหว่างที่เชื่ออยู่ ยังไม่ได้รับผลตามพระสัญญาทั้งหลายนั้น
แต่ได้แลเห็นพระสัญญาแต่ไกล ก็เชื่อมั่นและต้อนรับพระสัญญาเหล่านั้นไว้ และได้
ยอมรับว่าเขาทั้งหลายเป็นคนต่างด้าวและเป็นผู้สัญจรอยู่ในแผ่นดินโลก 14 เพราะคนที่
พูดอย่างนี้ก็แสดงให้เห็นชัดแล้วว่า เขากำลังแสวงหาเมืองที่จะได้เป็นของเขา 15 และ
แท้จริงถ้าเขาคิดถึงบ้านเมืองที่เขาจากมานั้น เขาก็คงจะมีโอกาสกลับไปได้ 16 แต่บัดนี้
เขาปรารถนาที่จะอยู่ในเมืองที่ประเสริฐกว่านั้น คือเมืองสวรรค์ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงม
ิได้ทรงละอายเมื่อเขาเรียกพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของเขา เพราะพระองค์ได้ทรงจัด
เตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับเขาแล้ว 17 โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมถูกลองใจก็ได้ถวายอิส
อัคเป็นเครื่องบูชา นี่แหละท่านผู้ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นก็ได้ถวายบุตรชายคนเดียว
ของตนที่ได้ให้กำเนิดมา 18 คือบุตรที่มีพระดำรัสไว้ว่า เขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทาง
สายอิสอัค 19 ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้อิสอัคเป็นขึ้นมาจากความตาย
ได้ และท่านได้รับบุตรนั้นกลับคืนมาอีก ประหนึ่งว่าบุตรนั้นเป็นขึ้นมาจากตาย

อิสอัคและยาโคบ
20 โดยความเชื่อ อิสอัคได้อวยพรแก่ยาโคบและเอซาว คือเกี่ยวกับเหตุการณ์ซึ่งจะ
บังเกิดภายหน้านั้น 21 โดยความเชื่อ ยาโคบเมื่อจะตายได้อวยพรแก่บุตรชายทั้งสอง
ของโยเซฟ และได้นมัสการขณะที่ค้ำอยู่บนหัวไม้เท้าของท่าน

โยเซฟ
22 โดยความเชื่อ โยเซฟเมื่อกำลังจะตายได้กล่าวถึงการที่ชนชาติอิสราเอลจะออก
ไป และได้มีคำสั่งไว้เรื่องกระดูกของท่าน

โมเสสและบิดามารดาของท่าน
23 โดยความเชื่อ เมื่อโมเสสบังเกิดมาแล้ว บิดามารดาได้ซ่อนท่านไว้ถึงสามเดือน เพ
ราะเห็นว่าเป็นเด็กรูปงาม และไม่ได้กลัวคำสั่งของกษัตริย์นั้น 24 โดยความเชื่อ ครั้น
โมเสสวัฒนาโตขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้เรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์ 25 ท่าน
เลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้า แทนการเริงสำราญในความบาปสักเวลาหนึ่ง
26 ท่านถือว่าความอัปยศของพระคริสต์ประเสริฐกว่าคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะ
ท่านหวังบำเหน็จที่จะได้รับนั้น 27 โดยความเชื่อ ท่านได้ออกจากประเทศอียิปต์ โดยมิ
ได้เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ เพราะท่านยอมทนอยู่เหมือนประหนึ่งได้เห็นพระ
องค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา 28 โดยความเชื่อ ท่านได้ถือเทศกาลปัสกาและพิธีประพรม
เลือด เพื่อมิให้องค์เพชฌฆาตผู้ประหารบุตรหัวปีมาถูกต้องพวกอิสราเอลได้ 29 โดย
ความเชื่อ พวกอิสราเอลได้ข้ามทะเลแดงเหมือนกับว่าเดินบนดินแห้ง แต่เมื่อพวกอียิปต์
ได้ลองเดินข้ามดูบ้าง ก็จมน้ำตายหมด

ชาวอิสราเอลที่เมืองเยรีโค ราหับหญิงแพศยา

30 โดยความเชื่อ เมื่อพวกอิสราเอลล้อมกำแพงเมืองเยรีโคไว้ถึงเจ็ดวันแล้ว กำแพง
เมืองก็พังลง 31 โดยความเชื่อ ราหับหญิงแพศยาจึงมิได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้น
ทีมิได้เชื่อ เมื่อนางได้ต้อนรับคนสอดแนมนั้นไว้อย่างสันติ

ตัวอย่างอื่นๆเกี่ยวกับความเชื่อของพวกมหาบุรุษ

32 และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะไม่มีเวลาพอที่จะกล่าวถึงกิเดโอน
บาราค แซมสัน เยฟธาห์ ดาวิด และซามูเอล และศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย 33 โดยความ
เชื่อ ท่านเหล่านั้นจึงได้มีชัยเหนืออาณาจักรต่างๆ ได้กระทำการชอบธรรม ได้รับพระ
สัญญา ได้ปิดปากสิงโต 34 ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง ได้พ้นจากคมดาบ ความอ่อนแอ
ของท่านก็กลับเป็นความเข้มแข็ง มีกำลังความสามารถในการทำสงคราม ได้ตีกองทัพ
ประเทศอื่นๆแตกพ่ายไป 35 พวกผู้หญิงก็ได้รับคนพวกของนางที่ตายแล้วกลับฟื้นคืน
ชีวิตขึ้นมาอีก บางคนก็ถูกทรมาน แต่ก็ไม่ยอมรับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะได้รับการ
เป็นขึ้นมาจากความตายอันประเสริฐกว่า 36 บางคนถูกทดลองโดยคำเยาะเย้ยและการ
ถูกโบยตี และยังถูกล่ามโซ่และถูกขังคุกด้วย 37 บางคนถูกหินขว้าง บางคนก็ถูกเลื่อย
เป็นท่อนๆ บางคนถูกทดลอง บางคนก็ถูกฆ่าด้วยดาบ บางคนเที่ยวสัญจรไปนุ่งห่มหนัง
แกะและหนังแพะ อดอยาก ทนทุกข์เวทนาและทนการเคี่ยวเข็ญ 38 (โลกไม่สมกับคน
เช่นนั้นเลย เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารและตามภูเขา และอยู่ตามถ้ำและตามโพรง
39 คนเหล่านั้นทุกคนมีชื่อเสียงดีโดยความเชื่อของเขา แต่เขาก็ยังไม่ได้รับสิ่งที่ทรง
สัญญาไว้ 40 ด้วยว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมการอย่างดีกว่าไว้สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อไม่
ให้เขาทั้งหลายถึงที่สำเร็จนอกจากเรา

12

จงวิ่งแข่งด้วยความเพียร

1 เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานหมู่ใหญ่อย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เราทิ้งของหนักทุกสิ่ง
ที่ขัดข้องอยู่ และการผิดที่เรามักง่ายกระทำนั้น และการวิ่งแข่งกันทีกำหนดไว้สำหรับ
เรานั้น ให้เราวิ่งด้วยความเพียรพยายาม 2 หมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และ
ผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์
ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับ
เบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว

การตีสอนของพระเจ้า

3 ด้วยว่าท่านทั้งหลายจงพินิจคิดถึงพระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการติเตียนนินทาแห่ง
คนบาปต่อพระองค์มากเท่าใด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่อ่อนระอาใจไป 4 ท่านทั้งหลาย
ยังไม่ได้รบสู้กับความบาปจนถึงโลหิตตก 5 และท่านได้ลืมคำเตือนนั้นเสีย ซึ่งได้เตือน
ท่านเหมือนกับเตือนบุตรว่า บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นการตีสอนขององค์พระผู้
เป็นเจ้า และอย่าระอาใจเมื่อพระองค์ทรงติเตียนท่านนั้น 6 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรง
ตีสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร พระองค์ก็ทรงเฆี่ยนตี
ผู้นั้น 7 ถ้าท่านทั้งหลายทนเอาการตีสอน พระเจ้าย่อมทรงปฏิบัติต่อท่านเหมือนท่าน
เป็นบุตร ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ตีสอนเขาบ้าง 8 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถู
กตีสอนเช่นเดียวกับคนทั้งปวง ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตร แต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ 9 อีกประการ
หนึ่ง เราทั้งหลายได้มีบิดาตามเนื้อหนังที่ได้ตีสอนเรา และเราจึงได้นับถือบิดานั้น ยิ่ง
กว่านั้นอีก เราควรจะได้ยำเกรงนบนอบต่อพระบิดาแห่งจิตวิญญาณและจำเริญชีวิตม

ใช่หรือ 10 เพราะแท้จริงบิดาเหล่านั้นตีสอนเราเพียงชั่วเวลาเล็กน้อย ตามความเห็นดี
เห็นชอบของเขาเท่านั้น แต่พระองค์ได้ทรงตีสอนเราเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อให้เรา
ได้เข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์ 11 ดังนั้นการตีสอนทุกอย่างเมื่อกำลังถูกอยู่
นั้นไม่เป็นการชื่นใจเลย แต่เป็นการเศร้าใจ แต่ภายหลังก็กระทำให้เกิดผลเป็นความ
สุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง 12 เพราะเหตุนั้น จง
ยกมือที่อ่อนแรงขึ้น และจงให้หัวเข่าที่อ่อนล้ามีกำลังขึ้น 13 และจงกระทำทางที่เท้าของ
ท่านจะเดินไปนั้นให้ตรงไป เพื่ออาการที่ทำให้ง่อยจะมิได้กำเริบขึ้น แต่จะได้หายเป็น
ปกติ 14 จงอุตส่าห์ที่จะสงบสุขอยู่กับคนทั้งปวง และที่จะได้ใจบริสุทธิ์ ด้วยว่านอกจาก
นั้นไม่มีใครจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า 15 และจงระวังให้ดีเกรงว่าจะมีบางคนกำลัง
เสื่อมจากพระกรุณาคุณของพระเจ้า และเกรงว่าจะมีรากขมขื่นแซมขึ้นมาทำให้เกิด
ความยุ่งยากแก่ท่าน และเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากมลทินไป

คำเตือนถึงผู้ปฏิเสธพระคริสต์

16 และเกรงว่าจะมีคนกระทำผิดประเวณีหรือคนประมาทเหมือนอย่างเอซาว ผู้ได้
เอาสิทธิของบุตรหัวปีนั้นขายเสียเพราะเห็นแก่อาหารคำเดียว 17 เพราะท่านทั้งหลายก็
รู้อยู่แล้วว่า ต่อมาภายหลังเมื่อเอซาวอยากได้รับพรนั้นเป็นมรดก เขาก็ได้รับคำปฏิเสธ
เพราะเขาไม่มีหนทางแก้ไขเลย ถึงแม้ว่าได้กลับใจแสวงหาจนน้ำตาไหล

การชุมนุมใหญ่ของผู้ที่รอดทั้งหมด

18 ท่านทั้งหลายไม่ได้มาถึงภูเขาที่จะถูกต้องได้ และที่ได้ไหม้ไฟแล้ว และถึงที่ดำ
ถึงที่มืดมิด และถึงที่ลมพายุ 19 และถึงเสียงแตร และถึงพระสุรเสียงตรัส ซึ่งคนเหล่านั้
นทีได้ยินแล้วได้อ้อนวอนขอไม่ให้ตรัสแก่เขาอีก 20 (เพราะว่าข้อความที่ทรงบัญญัติ
ไว้นั้นเขาทนไม่ได้ คือที่ว่า แม้แต่สัตว์ถ้าแตะต้องภูเขานั้นก็จะต้องถูกขว้างด้วยก้อน
หินให้ตาย หรือแทงทะลุด้วยแหลนให้ตาย 21 สิ่งที่เห็นนั้นน่ากลัวจริงๆจนโมเสสเอง
ก็กล่าวว่า ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น) 22 แต่ท่านทั้งหลายได้มาถึงภูเขาศิโยน และมาถึง
เมืองของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์อยู่ คือกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ และมาถึงที่ชุมนุ
มทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้ 23 และมาถึงที่ชุมนุมอันใหญ่และมาถึงคริสตจักร
ของบุตรหัวปี ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว และมาถึงพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาคนทั้งปวง
และมาถึงจิตวิญญาณของคนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว 24 และมาถึงพระเยซู
ผู้กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมาถึงพระโลหิตประพรมที่มีเสียงร้องอันประเสริฐกว่า
เสียงโลหิตของอาแบล

จงอย่าเพิกเฉยต่อการที่พระเจ้าทรงเรียก

25 จงระวังให้ดี อย่าปฏิเสธไม่ยอมฟังพระองค์ผู้ตรัสนั้น เพราะว่าถ้าเขาเหล่านั้นที
ปฏิเสธไม่ยอมฟังคำเตือนของพระองค์ที่พื้นแผ่นดินโลกไม่ได้พ้นโทษ ถ้าเราเมินหน้า
จากพระองค์ผู้ทรงเตือนจากสวรรค์ เราทั้งหลายก็จะไม่ได้พ้นโทษมากยิ่งกว่านั้นอีก
26 พระสุรเสียงของพระองค์คราวนั้นได้บันดาลให้แผ่นดินหวั่นไหว แต่บัดนี้พระองค์
ได้ตรัสสัญญาไว้ว่า อีกครั้งหนึ่งเราจะกระทำให้หวาดหวั่นไหว มิใช่แผ่นดินโลกแห่ง
เดียว แต่ทั้งสวรรค์ด้วย 27 และพระดำรัสที่ตรัสไว้ว่า อีกครั้งหนึ่ง นั้น แสดงว่าสิ่งที่
หวั่นไหวนั้นจะถูกกำจัดเสีย เหมือนกับสิ่งที่ทรงสร้างให้มีขึ้น เพื่อให้สิ่งที่ไม่หวั่นไหวคง
เหลืออยู่ 28 เหตุฉะนั้น ครั้นเราได้อาณาจักรที่ไม่หวั่นไหวมาแล้ว ก็ให้เรารับพระคุณ

เพื่อเราจะได้ปฏิบัติพระเจ้าตามชอบพระทัยของพระองค์ ด้วยความเคารพและยำเกรง
29 เพราะว่าพระเจ้าของเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ

13

คำสั่งฉันพี่น้อง

1 จงให้ความรักฉันพี่น้องมีอยู่ต่อกันเสมอไป 2 อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า
เพราะว่าโดยการกระทำเช่นนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว 3 จงระลึกถึง
คนเหล่านั้นที่ถูกจองจำอยู่ เหมือนหนึ่งว่าท่านทั้งหลายก็ถูกจองจำอยู่กับเขา จงระลึก
ถึงคนทั้งหลายที่ถูกเคี่ยวเข็ญ เหมือนหนึ่งว่าเป็นตัวของท่านเองซึ่งมีร่างกายเหมือน
อย่างเขาด้วย 4 การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และที่นอนก็ปราศจากมลทิน แต่
คนที่ล่วงประเวณีและคนเล่นชู้นั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษาโทษเขา 5 ท่านจงพ้นจาก
การรักเงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า เราจะไม่ละ
ท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย 6 เพื่อว่าเราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า องค์พระผู้เป็น
เจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้
เล่า 7 ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ปกครองท่าน ผู้ซึ่งได้ประกาศพระวจนะ
ของพระเจ้าแก่ท่าน และจงพิจารณาดูผลปลายทางของเขา แล้วจงตามอย่างความเชื่อ
ของเขา 8 พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมในเวลาวานนี้ และเวลาวันนี้ และต่อๆไปเป็น
นิจกาล 9 อย่าหลงไปตามคำสอนต่างๆที่แปลกๆ เพราะว่าเป็นการดีอยู่แล้วที่จะให้กำลัง
ใจเข้มแข็งขึ้นด้วยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยอาหารการกิน ซึ่งไม่เคยเป็นประโยชน์แก่คนที่
หลงติดอยู่เลย

การยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระคริสต์

10 เรามีแท่นบูชาแท่นหนึ่ง และคนที่ปรนนิบัติในพลับพลานั้นไม่มีสิทธิ์ที่จะรับ
ประทานของจากแท่นนั้นได้ 11 เพราะร่างของสัตว์เหล่านั้นที่มหาปุโรหิตได้เอาเลือด
เข้าไปในสถานบริสุทธิ์เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น ก็ต้องเอาไปเผาเสียนอกค่าย
12 เหตุฉะนั้น พระเยซูก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมานภายนอกประตูเมืองเช่นเดียวกัน เพื่อ
ทรงชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง 13 เพราะฉะนั้น ให้เรา
ทั้งหลายออกไปหาพระองค์ภายนอกค่ายนั้น และยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อ
พระองค์ 14 เพราะว่าที่นี่เราไม่มีเมืองที่ถาวร แต่ว่าเราแสวงหาเมืองที่จะมีในภายหน้า

คำเตือนให้ยอมอยู่ในโอวาทของผู้ปกครอง

15 เหตุฉะนั้น ให้เราถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตลอดไปโดยทาง
พระองค์นั้น คือผลแห่งริมฝีปากที่ขอบพระคุณพระนามของพระองค์ 16 แต่อย่าลืมที่
จะกระทำการดี และที่จะแบ่งปันข้าวของซึ่งกันและกัน เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็น
ที่พอพระทัยพระเจ้า 17 ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทของคนเหล่านั้น
ที่ปกครองท่าน ด้วยว่าท่านเหล่านั้นคอยระวังดูจิตวิญญาณของท่าน เหมือนกับผู้ที่จะ
ต้องรายงาน เพื่อเขาจะได้ทำการนี้ด้วยความชื่นใจ ไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ เพราะที่ทำ
ดังนั้นก็จะไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านทั้งหลาย

คำอำลา

18 จงอธิษฐานเพื่อเรา เพราะเราแน่ใจว่า เรามีใจวินิจฉัยผิดและชอบดีอยู่แล้ว และ
ปรารถนาที่จะปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์ในทุกอย่าง 19 และข้าพเจ้าวิงวอนท่านมากยิ่งให้

กระทำเช่นนั้น เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับคืนไปอยู่กับท่านโดยเร็ว 20 บัดนี้ขอพระเจ้าแห่ง
สันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย คือผู้ทรงเป็นผู้
เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญานิรันดร์นั้น 21 ทรงกระทำให้ท่านทั้ง
หลายสมบูรณ์ในการดีทุกอย่าง เพื่อจะได้ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ และทรง
ทำงานในท่านทั้งหลายให้เป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์
ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน 22 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอน
ท่านให้เพียรฟังคำเตือนสตินี้ เพราะข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายมาถึงท่านทั้งหลายเพียง
ไม่กี่คำเท่านั้น 23 ท่านทั้งหลายจงรู้ด้วยว่า ทิโมธีน้องชายของเรา ได้รับการปล่อยเป็
นอิสระแล้ว ถ้าเขามาถึงเร็ว ข้าพเจ้าก็จะมาพบท่านทั้งหลายพร้อมกับเขา 24 ขอฝาก
ความคิดถึงมายังท่านเหล่านั้นที่ปกครองท่าน และวิสุทธิชนทั้งปวง พวกพี่น้องที่เป็นชา
วอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย 25 ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย
เถิด เอเมน [เขียนถึงชาวฮีบรูจากประเทศอิตาลี และส่งโดยทิโมธี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ยากอบ

หนังสือยากอบนี้ได้เขียนขึ้นในปีค□ศ□ 45 ถึงคริสเตียนชาวยิวที่กระจัดกระจายไปจากกรุงเยรูซาเล็ม ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้ไม่ได้เป็นน้องชายของยอห์น (กจ 12:1-2) แต่อาจจะเป็น □ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า□ (กท 1:19) ซึ่งได้พูดถึงยากอบในมัทธิว 13:55 พร้อมกับโยเสส ซีโมน และยูดาสหรือยูดาซึ่งเป็นผู้ที่เขียนหนังสือยูดาส ยากอบเป็นผู้นำในการประชุมปรึกษาที่กรุงเยรูซาเล็ม (กจ 15:2, 13-21) ท่านได้รับเชื่อหลังจากที่พระเยซูถูกตรึงไว้บนกางเขน (ยน 7:5)

หนังสือเล่มนี้สอนถึงเรื่องความเชื่อกับการประพฤติ ความบาปของลิ้น และการรักษาให้หายจากโรคโดยการอธิษฐาน

คุณค่าของการทดลองและการทูลขอสติปัญญา

1 ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า คำนับพงศ์พันธุ์สิบสอง
ตระกูลที่กระจัดกระจายอยู่นั้น 2 พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายตกอยู่ในการ
ทดลองต่างๆก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้น 3 เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลอง
ความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความเพียร 4 และจงให้ความเพียรนั้นกระทำการจน
สำเร็จ เพื่อท่านทั้งหลายจะสมบูรณ์ครบถ้วนไม่ขาดสิ่งใดเลย 5 ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาด
สติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือ
ล้นและมิได้ทรงตำหนิ และจะทรงประทานให้แก่ผู้นั้น 6 แต่จงให้ผู้นั้นทูลขอด้วยความ
เชื่อ อย่าหวั่นไหวเลย เพราะว่าผู้ที่หวั่นไหวก็เป็นเหมือนคลื่นในทะเลซึ่งถูกลมพัดซัด
ไปมา 7 ผู้นั้นจงอย่าคิดว่าจะได้รับสิ่งใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย 8 คนสองใจเป็นคน
ไม่มั่นคงในบรรดาทางทั้งหลายที่ตนประพฤตินั้น 9 ให้พี่น้องที่ต่ำต้อยชื่นชมยินดีในการ
ที่ทรงเชิดชูเขา 10 และคนมั่งมีก็จงชื่นชมยินดีเมื่อถูกทำให้ต่ำลง เพราะว่าเขาจะต้อง
ล่วงลับไปดุจดอกหญ้า 11 เพราะทันทีที่ตะวันขึ้นพร้อมด้วยความร้อนอันแรงกล้า มันก็
กระทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกหญ้าก็ร่วงลง และความงามของมันสูญสิ้นไป คน
มั่งมีจะเสื่อมสูญไปตามทางทั้งหลายของเขาเช่นนั้นด้วย 12 ความสุขย่อมมีแก่คนนั้นที่สู้
ทนการทดลอง เพราะเมื่อปรากฏว่าผู้นั้นทนได้แล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์
พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์

พระเจ้าไม่เคยล่อลวงผู้ใด แต่ราคะตัณหาของตัวเราเองที่ล่อลวงเรา

13 เมื่อผู้ใดถูกล่อลวงให้หลง อย่าให้ผู้นั้นพูดว่า □พระเจ้าทรงล่อลวงข้าพเจ้าให้หลง
□ เพราะว่าความชั่วจะมาล่อลวงพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวง
ผู้ใดให้หลงเลย 14 แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อลวง เมื่อตัณหาของตนเองชักนำให้กระทำผิด
แล้วตัวก็กระทำตาม 15 ครั้นตัณหาเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อบาปโตเต็มที่
แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย 16 พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า อย่าหลงผิดเลย 17 ของประทาน
อันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจาก
พระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจาก
การเปลี่ยนแปลง 18 พระองค์ได้ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยพระวจนะแห่งความจริง
ตามน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่ง

พระองค์ทรงสร้างนั้น 19 ดังนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงให้ทุกคนไวในการฟัง ช้า
ในการพูด ช้าในการโกรธ 20 เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่ได้กระทำให้เกิดความ
ชอบธรรมอย่างพระเจ้า 21 เหตุฉะนั้น จงถอดทิ้งการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้าย
อันดาษดื่น และจงน้อมใจรับพระวจนะที่ทรงปลูกฝังไว้แล้วนั้น ซึ่งสามารถช่วยจิต
วิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้

จงเป็นทั้งผู้ฟังและผู้ประพฤติตามพระวจนะ
22 แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟัง
เท่านั้น ซึ่งเป็นการล่อลวงตนเอง 23 เพราะว่าถ้าผู้ใดฟังพระวจนะ และไม่ได้ประพฤติ
ตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของตัวในกระจกเงา 24 ด้วยว่าคนนั้นแลดูตัวเอง
แล้วไปเสีย แล้วในทันใดนั้นก็ลืมว่าตัวเป็นอย่างไร 25 ฝ่ายผู้ใดที่พิจารณาดูในพระราช
บัญญัติแห่งเสรีภาพอันดีเลิศ และดำรงอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟัง
แล้วหลงลืม แต่เป็นผู้ประพฤติตามกิจการนั้น คนนั้นจะได้ความสุขในการของตน

ความเชื่อแท้
26 ถ้าผู้ใดในพวกท่านดูเหมือนว่าเคร่งครัดในความเชื่อ และมิได้เหนี่ยวรั้งลิ้นของตน
ไว้ แต่ล่อลวงใจของตนเอง การเคร่งครัดในความเชื่อของผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์ 27 การ
เคร่งครัดในความเชื่ออย่างบริสุทธิ์ไร้มลทินต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือ
การเยี่ยมเยียนเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้น
จากราคีของโลก

2

ความรักแท้ก็ปราศจากการเลือกที่รักมักที่ชัง
1 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า การเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
ผู้ทรงสง่าราศีนั้น อย่าให้เป็นด้วยการเลือกหน้าคน 2 เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งสวมแหวน
ทองคำและแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายอย่างดีเข้ามาในที่ประชุมของท่าน และมีคนจน
คนหนึ่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าซอมซ่อเข้ามาด้วย 3 และท่านสนใจคนที่สวมใส่เครื่องแต่ง
กายอย่างดี และกล่าวแก่เขาว่า “เชิญท่านนั่งที่นี่ในที่อันดีเถิด” และท่านก็พูดกับคน
จนนั้นว่า “แกจงยืนอยู่ที่นั่น” หรือ “จงนั่งแทบที่รองเท้าของเราเถิด” 4 พวกท่านเองมิ
ได้ลำเอียง และกลายเป็นผู้วินิจฉัยด้วยใจชั่วหรือ 5 พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงฟังเถิด
พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และให้เป็นทายาทแห่
งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ผู้ที่รักพระองค์มิใช่หรือ 6 แต่ท่านทั้งหลายได้
ดูถูกคนจน ไม่ใช่คนมั่งมีหรือที่กดขี่ท่านและลากตัวท่านไปขึ้นศาล 7 ไม่ใช่เขาเหล่า
นั้นหรือที่สบประมาทพระนามอันประเสริฐซึ่งใช้เรียกท่าน 8 ถ้าท่านทั้งหลายกระทำให้
สำเร็จตามพระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ตามพระคัมภีร์ที่ว่า “จงรักเพื่อนบ้าน
เหมือนรักตนเอง” แล้ว ท่านทั้งหลายก็ประพฤติดีอยู่ 9 แต่ถ้าท่านทั้งหลายเลือกหน้า
คน ท่านก็กระทำบาป และตามพระราชบัญญัติ ท่านก็เป็นผู้ละเมิดแล้ว 10 เพราะว่าผู้
ใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติ
ทั้งหมด 11 ด้วยว่าพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า “อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา” ก็ได้ตรัสไว้ด้วยว่า
“อย่าฆ่าคน” แม้ท่านไม่ได้ล่วงประเวณีผัวเมียเขาแต่ได้ฆ่าคน ท่านก็เป็นผู้ละเมิดพระ
ราชบัญญัติ 12 ท่านทั้งหลายจงพูดและจงกระทำเช่นผู้ที่จะได้รับการพิพากษาด้วยพระ

ราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ 13 เพราะว่าผู้ที่ไม่แสดงความเมตตาย่อมจะได้รับการพิพากษา
โดยปราศจากความเมตตา แต่ความเมตตาย่อมก่อให้เกิดความชื่นชมยินดีมากกว่าการ
พิพากษา

ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว
14 พี่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่มีการกระทำ จะได้ประโยชน์
อะไร ความเชื่อจะช่วยผู้นั้นให้รอดได้หรือ 15 ถ้าพี่น้องชายหญิงคนใดเปลือยเปล่า
และขาดแคลนอาหารประจำวัน 16 และมีคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาว่า เชิญไป
เป็นสุขเถิด ขอให้อบอุ่นและอิ่มเถิด และไม่ได้ให้สิ่งซึ่งจำเป็นต่อร่างกายแก่เขา จะ
เป็นประโยชน์อะไรเล่า 17 ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าปราศจากการกระทำ ก็ตายโดย
ลำพังแล้ว 18 แต่คงมีผู้ค้านว่า ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการกระทำ จงแสดง
ความเชื่อของท่านที่ปราศจากการกระทำให้ข้าพเจ้าเห็น และข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่าน
เห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยการกระทำของข้าพเจ้า 19 ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว
นั่นก็ดีอยู่แล้ว แม้พวกปิศาจก็เชื่อเช่นกัน และกลัวจนตัวสั่น 20 โอ คนไร้ค่า ท่านอยาก
จะรู้หรือว่า ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว

ตัวอย่างของอับราฮัมและราหับ
21 เมื่ออับราฮัมบิดาของเราได้ถวายอิสอัคบุตรชายของท่านบนแท่นบูชา จึงได้ความ
ชอบธรรมโดยการกระทำไม่ใช่หรือ 22 ท่านทั้งหลายคงเห็นแล้วว่า ความเชื่อได้กระ
ทำกิจร่วมกับการกระทำของท่าน และความเชื่อก็สมบูรณ์ได้โดยการกระทำ 23 และ
พระคัมภีร์ก็สำเร็จที่ว่า อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบ
ธรรมแก่ท่าน และท่านได้ชื่อว่า เป็น สหายของพระเจ้า 24 ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว
่า ผู้ใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็เนื่องด้วยการกระทำ และมิใช่ด้วยความเชื่อเพียงอย่าง
เดียว 25 เช่นเดียวกันราหับหญิงแพศยาก็ได้ความชอบธรรมเนื่องด้วยการกระทำด้วย
มิใช่หรือ เมื่อนางได้รับรองผู้ส่งข่าวเหล่านั้น และส่งเขาไปเสียทางอื่น 26 เพราะกายที่
ปราศจากจิตวิญญาณนั้นตายแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้วฉัน
นั้นเช่นเดียวกัน

3

ความชั่วร้ายของลิ้น
1 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า อย่าเป็นอาจารย์กันมากมายหลายคนนักเลย เพราะ
ท่านก็รู้ว่าเราทั้งหลายจะได้รับการพิพากษาที่เข้มงวดกว่าผู้อื่น 2 เพราะเราทุกคนทำ
ผิดพลาดกันไปหลายๆอย่าง ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิดทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีรอบคอบแล้ว
และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย 3 ดูเถิด เราเอาเหล็กบังเหียนใส่ปากม้าเพื่อให้มันเชื่อ
ฟังเรา เราก็บังคับมันให้ไปไหนๆได้ทั้งตัว 4 จงดูเรือด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรือใหญ่
และถูกลมแรงพัดแล่นไป เรือก็ยังหันไปมาด้วยหางเสือเล็กๆตามใจนายท้ายที่จะให้ไป
ทางไหน 5 เช่นนั้นแหละลิ้นก็เป็นอวัยวะเล็กๆด้วย และพูดโอ้อวดอ้างการใหญ่ จงดูเถิด
ไฟนิดเดียวอาจเผาไหม้มากเท่าใด 6 และลิ้นนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งการชั่วช้าซึ่งตั้ง
อยู่ในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายเป็นมลทินไป ทำให้วิถีแห่งธรรมชาติเผา
ไหม้ และมันเองก็ติดไฟจากนรก 7 เพราะสัตว์เดียรัจฉานทุกชนิด ทั้งนก งู และสัตว์ใน
ทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่องแล้ว 8 แต่ลิ้นนั้นไม่มีมนุษย์คนใด
สามารถทำให้เชื่องได้ ลิ้นเป็นสิ่งชั่วซึ่งยับยั้งไม่ได้ และเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย 9 เรา
ทั้งหลายสรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดาด้วยลิ้นนั้น และด้วยลิ้นนั้นเราก็แช่งด่ามนุษย์ ซึ่ง

ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า 10 คำสรรเสริญและคำแช่งด่าก็ออกมาจากปาก
อันเดียวกัน พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย 11 บ่อน้ำพุจะมีน้ำ
จืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือ 12 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ต้น
มะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ เช่น
เดียวกันไม่มีบ่อน้ำพุใดจะให้ทั้งน้ำเค็มและน้ำจืดได้ 13 ในพวกท่าน ผู้ใดมีสติปัญญา
และประกอบด้วยความรู้ ก็ให้ผู้นั้นแสดงการประพฤติของตนด้วยกริยาอันดี มีใจอ่อน
สุภาพประกอบด้วยปัญญา 14 แต่ถ้าท่านทั้งหลายมีใจอิจฉาอันขมขื่นและอาการแก่ง
แย่งกันในใจของท่าน อย่าอวดเลยและอย่าพูดมุสาต่อความจริง 15 ปัญญาเช่นนี้ไม่ได้
มาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาอย่างโลก และเป็นเดียรัจฉานตัณหา และเป็นเช่นปิศาจ
16 เพราะว่าที่ใดมีความอิจฉาและการแก่งแย่งกัน ที่นั่นก็วุ่นวายและมีการกระทำชั่วช้า
เลวทรามทุกอย่าง 17 แต่ปัญญาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็น
ความสงบสุข สุภาพและว่าง่าย เปี่ยมด้วยความเมตตาและผลอันดี ไม่มีความลำเอียง
ไม่หน้าซื่อใจคด 18 และผลแห่งความชอบธรรมก็หว่านลงในสันติสุขของคนเหล่านั้นที
ก่อให้เกิดสันติสุข

4

ตำหนิการดำเนินชีวิตฝ่ายโลก

1 อะไรเป็นสาเหตุของสงครามและการทะเลาะวิวาทกันในพวกท่าน มิใช่ราคะตัณหา
ของท่านหรือที่ต่อสู้กันในอวัยวะของท่าน 2 ท่านทั้งหลายอยากได้ แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่า
กัน ท่านโลภแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำสงครามกัน ที่ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้
ขอ 3 ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิด หวังได้ไปเพื่อสนองราคะตัณหาของท่าน
4 ท่านทั้งหลายผู้ล่วงประเวณีชายหญิงเอ๋ย ท่านไม่รู้หรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้น
คือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดใคร่เป็นมิตรกับโลก ผู้นั้นก็เป็นศัตรูของ
พระเจ้า 5 ท่านคิดว่าพระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างเปล่าประโยชน์หรือที่ว่า พระวิญญาณที่
สถิตอยู่ในเราทั้งหลายมีความรู้สึกหึงหวง 6 แต่พระองค์ได้ทรงประทานพระคุณเพิ่มขึ้
นอีก เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหอง แต่ทรงประทาน
พระคุณแก่คนทีใจถ่อม 7 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงยอมน้อมกายต่อพระเจ้า จงต่อสู้
กับพญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน 8 จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะสถิตอยู่ใกล้
ท่าน คนบาปทั้งหลายเอ๋ย จงชำระมือให้สะอาด และคนสองใจเอ๋ย จงชำระใจของตน
ให้บริสุทธิ์ 9 จงเป็นทุกข์โศกเศร้าและคร่ำครวญ จงให้การหัวเราะของตนกลับกลาย
เป็นการคร่ำครวญ และความปีติยินดีของตนกลับกลายเป็นความเศร้าสลด 10 ท่านทั้ง
หลายจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่าน
ขึ้น

อย่าตัดสินพี่น้องของตน

11 พี่น้องทั้งหลาย อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องและตัดสินพี่น้อง
ของตน ผู้นั้นก็กล่าวร้ายต่อพระราชบัญญัติ และตัดสินพระราชบัญญัติ แต่ถ้าท่าน
ตัดสินพระราชบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน 12
มีผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียว คือพระองค์ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้
และทรงสามารถทำลายเสียได้ แต่ท่านเป็นผู้ใดเล่า ท่านจึงตัดสินผู้อื่น

อย่าอวดอ้างถึงพรุ่งนี้

13 ดูเถิด ท่านที่พูดว่า วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในเมืองนั้นเมืองนี้ และจะอยู่ที่นั่น
ปีหนึ่ง และจะค้าขายได้กำไร 14 แต่ว่าท่านทั้งหลายไม่รู้ว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในวัน
พรุ่งนี้ ชีวิตของท่านเป็นอะไรเล่า ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้
วก็หายไป 15 ท่านทั้งหลายควรจะพูดว่า ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะมีชีวิตอ
ยู่ และจะกระทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น 16 แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายยินดีในการโอ้อวดของตน
ความยินดีอย่างนี้เป็นความชั่วทั้งสิ้น 17 เหตุฉะนั้น คนใดที่รู้จักกระทำการดี และไม่ได้
กระทำ บาปจึงมีแก่คนนั้น

5

ตักเตือนคนมั่งมี

1 ดูเถิด ท่านผู้มั่งมี จงร้องไห้โอดครวญเพราะความวิบัติซึ่งจะเกิดขึ้นกับท่าน 2 ทรัพย์
สมบัติของท่านก็ผุพังไป และมอดก็กัดกินเสื้อผ้าของท่าน 3 ทองและเงินของท่านก็เก
ิดสนิม และสนิมนั้นจะเป็นพยานหลักฐานต่อท่าน และจะกินเนื้อท่านดุจไฟ ท่านได้สำ
สมสมบัติไว้แล้วสำหรับวันสุดท้าย 4 ดูเถิด ค่าจ้างของคนงานที่ได้เกี่ยวข้าวในนาของ
ท่าน ซึ่งท่านได้ฉ้อโกงไว้นั้น ก็ร่ำร้องขึ้น และเสียงร้องของคนที่เกี่ยวข้าวนั้น ได้ทราบ
ถึงพระกรรณขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธาแล้ว 5 ท่านมีชีวิตอยู่ในโลกอย่าง
ฟุ่มเฟือยและสนุกสนาน ท่านได้บำรุงเลี้ยงจิตใจของท่านเหมือนอย่างในวันประหาร
6 ท่านได้ตัดสินลงโทษ และได้ฆ่าคนชอบธรรม เขาก็ไม่ได้ต่อสู้ท่าน

จงคอยท่าการเสด็จกลับมา

7 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงอดทนจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ดูเถิด
ชาวนารอคอยผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน และเพียรคอยจนกระทั่งมีฝนต้นฤดูและ
ฝนปลายฤดู 8 ท่านทั้งหลายก็จงอดทนเช่นนั้นเหมือนกัน จงตั้งอกตั้งใจให้ดี ด้วยว่าการ
เสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จวนจะถึงอยู่แล้ว 9 พี่น้องทั้งหลาย จงอย่าขุ่นเคืองใจต่
อกัน เกรงว่าท่านจะถูกพิพากษา ดูเถิด องค์พระผู้พิพากษาทรงประทับยืนอยู่หน้าประตู
แล้ว 10 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า จงเอาแบบอย่างในการทนทุกข์และการอดทนของ
พวกศาสดาพยากรณ์ ผู้ได้กล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า 11 ดูเถิด เราถือว่า
ผู้ที่อดทนก็เป็นสุข ท่านได้ยินเกี่ยวกับความอดทนของโยบ และได้เห็นทีสุดปลายแห่ง
องค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นทรงเปี่ยมไปด้วยพระเมตตาและความ
กรุณาปรานีสักเท่าใด

การอธิษฐานเพื่อคนป่วย

12 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็คือ จงอย่าปฏิญาณ
ไม่ว่าจะโดยอ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก และไม่ว่าจะโดยคำปฏิญาณอื่นใดก็ตาม
แต่ที่ควรว่าใช่ก็จงว่าใช่ ที่ควรว่าไม่ก็จงว่าไม่ เกรงว่าท่านจะต้องถูกลงโทษ 13 มีผู้ใด
ในพวกท่านทนทุกข์หรือ จงให้ผู้นั้นอธิษฐาน มีผู้ใดร่าเริงยินดีหรือ จงให้ผู้นั้นร้องเพลง
สรรเสริญ 14 มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสต
จักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์
พระผู้เป็นเจ้า 15 และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต และองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขาได้กระทำบาป ก็จะทรงโปรดอภัยให้

แก่เขา 16 ท่านทั้งหลายจงสารภาพความผิดต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเพื่อกันและ
กัน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้หายโรค คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริงเอาจังของ
ผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล 17 ท่านเอลียาห์ก็เป็นมนุษย์ที่มีสภาพอารมณ์
เช่นเดียวกับเราทั้งหลาย และท่านได้อธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่
ตกต้องแผ่นดินเป็นเวลาถึงสามปีกับหกเดือน 18 และท่านได้อธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง และ
ฟ้าสวรรค์ได้ประทานฝนให้ และแผ่นดินจึงได้งอกพืชผลต่างๆ 19 พี่น้องทั้งหลาย ถ้า
คนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง และผู้ใดชักจูงเขาให้เขากลับใจเสียใหม่ได้
20 จงให้ผู้นั้นรู้เถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปคนนั้นให้พ้นจากทางผิดของเขา ก็ได้ช่วยชีวิต
หนึ่งให้รอดพ้นจากความตาย และได้ปกปิดการบาปเป็นอันมากไว้

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
1 เปโตร

เปโตรได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในระหว่างปีค□ศ□ 60 และ 70 จากกรุงบาบิโลน เปโตรเป็น □อัครสาวกไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต□ (กท 2:7-8) เหมือนอย่างเปาโลเป็นอัครสาวกสำหรับพวกต่างชาติ เปาโลไปประกาศต่อพวกต่างชาติซึ่งอยู่ในประเทศกรีซและกรุงโรม แต่เปโตรไปประกาศที่กรุงบาบิโลน แล้วได้เขียนจดหมายสองฉบับนี้ จากที่นั่น (5:13) กรุงบาบิโลนในที่นี้ไม่ได้หมายถึงกรุงโรม ชื่อของกรุงบาบิโลนนี้ได้อยู่ในทั้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่มากกว่า 270 ครั้ง และไม่ได้หมายถึงกรุงโรมจนกระทั่งยอห์น ได้ใช้เป็นคำเปรียบเทียบในหนังสือวิวรณ์ซึ่งได้เขียนขึ้นอีก 30 ปีต่อมา ไม่มีข้อพระคัมภีร์บอกว่าเปโตรเคยไปที่กรุงโรมแต่มีหลายข้อที่แสดงว่าเขาไม่เคยอยู่ที่นั่น ในโรมบทที่ 16 เปาโลไม่ได้พูดถึงเปโตร แต่ได้พูดถึงอีกหลายๆคนซึ่งอยู่ที่กรุงโรม และเปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรมในตอนที่เปาโลถึงที่นั่น (กจ 28:16-24) ไม่มีจดหมายฉบับใดของเปาโลที่เขียนขึ้นขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรมที่พูดหรือแสดงว่าเปโตรเคยอยู่ในกรุงโรม ใน 2 ทิโมธี 4:11 เปาโลเขียนว่า □ลูกาคนเดียวเท่านั้นทีอยู่กับข้าพเจ้า□

อันดรูว์ ซึ่งเป็นน้องชายของเปโตร ได้นำเปโตรไปถึงพระเยซู (ยน 1:41-42) เปโตรเป็นชาวประมงซึ่งอยู่ที่แคว้นกาลิลีในตอนที่ท่านรับเชื่อ และท่านกลายเป็นคนแรกในพวกอัครสาวก 12 คน พระเยซูทรงตั้งคริสตจักรไว้บนความเชื่อของเปโตร ซึ่งความเชื่อนี้เป็น □ศิลา□ ที่มั่นคง และไม่ได้ตั้งคริสตจักรไว้บนเปโตร ซึ่งชื่อเปโตรหมายความว่า □หินเล็กๆ□ ที่ไม่มั่นคง (1 คร 3:11)

เป้าหมายของจดหมายฉบับนี้คือ แสดงว่าความหวังของคริสเตียนเป็นความหวังอันมีชีวิตแห่งมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย จดหมายฉบับนี้มีคำสั่งและคำแนะนำหลายอย่างที่จะช่วยคริสเตียนใหม่ๆให้ตั้งมั่นคงในความเชื่อ

ถึงคริสเตียนชนชาติยิวในหลายแคว้น

1 เปโตร อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน พวกที่กระจัดกระจายไปอยู่ในแคว้นปอ
นทัส แคว้นกาลาเทีย แคว้นคัปปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย 2 ซึ่งทรงเลือก
ไว้แล้วตามที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงล่วงรู้ไว้ก่อน โดยพระวิญญาณได้ทรงชำระ ให้
บังเกิดความนบนอบเชื่อฟัง และให้รับการประพรมด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์
ขอให้พระคุณและสันติสุขบังเกิดทวีคูณแก่ท่านทั้งหลายเถิด 3 จงถวายสรรเสริญแด่
พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากรุณา
แก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์
จากความตายของพระเยซูคริสต์ 4 และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจาก
มลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย 5 ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดช
ของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏ
ในวาระสุดท้าย 6 ในความรอดนั้นท่านทั้งหลายชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้
จำเป็นทีท่านจะต้องเป็นทุกข์ใจชั่วขณะหนึ่ง ด้วยการถูกทดลองต่างๆ 7 เพื่อการลอง
ดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำซึ่งพินาศไปได้ ถึงแม้ว่าความเชื่อนั้น
ถูกลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เกิดเกียรติและสง่าราศี ในเวลาที่

พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ 8 พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่ท่านยัง
รักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชม ด้วยความปี
ติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี 9 แล้วจิตวิญญาณของ
ท่านทั้งหลายจึงได้รับความรอดเป็นผลสุดท้ายแห่งความเชื่อ

ความหวังของพวกศาสดาพยากรณ์เกี่ยวกับพระคริสต์ในอดีต

10 พวกศาสดาพยากรณ์ก็ได้อุตส่าห์สืบค้นหาในความรอดนั้น และได้พยากรณ์ถึง
พระคุณซึ่งจะบังเกิดแก่ท่านทั้งหลาย 11 เขาได้สืบค้นหาสิ่งใดหรือลักษณะแห่งเวลา
ซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในตัวเขา ได้ทรงบ่งไว้ เมื่อพระวิญญาณ
นั้นได้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะมา
ภายหลัง 12 ก็ทรงโปรดเผยให้พวกศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นทราบว่า ที่เขาเหล่านั้น
ได้ปรนนิบัติในเหตุการณ์ทั้งปวงนั้น ไม่ใช่สำหรับเขาเอง แต่สำหรับเราทั้งหลาย บัดนี้
คนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลาย ก็ได้กล่าวสิ่งเหล่านั้นแก่ท่านแล้ว
โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ทรงโปรดประทานจากสวรรค์ เป็นสิ่งซึ่งพวกทูตสวรรค์
ปรารถนาจะได้ดู

คำเตือนให้เป็นคนบริสุทธิ์

13 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวเตรียมใจของท่านไว้ให้ดี และจงข่มใจ ตั้ง
ความหวังให้เต็มเปี่ยมในพระคุณซึ่งจะทรงโปรดประทานแก่ท่านเมื่อพระเยซูคริสต์จะ
ทรงสำแดงพระองค์ 14 ดุจดังเป็นบุตรที่เชื่อฟัง ขออย่าได้ประพฤติตามราคะตัณหา
อย่างที่เกิดจากความโง่เขลาของท่านในกาลก่อน 15 แต่พระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้ง
หลายนั้นบริสุทธิ์ฉันใด ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ในบรรดาการประพฤติทุกอย่าง
ด้วยฉันนั้น 16 ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเป็น
ผู้บริสุทธิ์” 17 และถ้าท่านอธิษฐานขอต่อพระบิดา ผู้ทรงพิพากษาทุกคนตามการกระ
ทำของเขาโดยไม่เห็นแก่หน้าคนใดเลย จงประพฤติตนด้วยความยำเกรงตลอดเวลาที่
ท่านอยู่ในโลกนี้ 18 ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤติอัน
หาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วยสิ่ง
ที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง 19 แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตอันมีราคามากของพระ
คริสต์ ดังเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดด่างพร้อย 20 แท้จริงพระเจ้าได้ทรงดำริ
พระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้าย
นี้ เพื่อท่านทั้งหลาย 21 เพราะพระคริสต์ท่านจึงเชื่อในพระเจ้า ผู้ทรงบันดาลพระคริสต์
ให้ฟื้นจากความตาย และทรงประทานสง่าราศีแก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อและความ
หวังใจของท่านดำรงอยู่ในพระเจ้า 22 ที่ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์
แล้ว ด้วยการเชื่อฟังความจริงโดยพระวิญญาณ จนมีใจรักพวกพี่น้องอย่างจริงใจ ท่าน
ทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง 23 ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่
จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวจนะของพระเจ้าอัน
ทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิตย์ 24 เพราะว่า “บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และ
บรรดาสง่าราศีของมนุษย์ก็เป็นเสมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็ร่วง
โรยไป 25 แต่พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้ายั่งยืนอยู่เป็นนิตย์” พระวจนะนั้นคือข่าว
ประเสริฐที่ได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว

2

1 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงละการปองร้ายทั้งปวง บรรดาการอุบาย การหน้าซื่อใจ
คด ความริษยา และคำพูดส่อเสียดทั้งหลาย 2 เช่นเดียวกับทารกแรกเกิด จงปรารถนา
น้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อจะทำให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้น 3 หากว่าท่านได้ชิ
มดูรู้แล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าประกอบด้วยพระกรุณา 4 จงมาหาพระองค์ เหมือนมาถึง
ศิลาอันมีชีวิตอยู่ ซึ่งมนุษย์ได้ปฏิเสธไม่ยอมรับแล้ว แต่ว่าพระเจ้าทรงเลือกไว้ และทรง
ค่าอันประเสริฐ

คริสเตียนเป็นศิลาอันมีชีวิต

5 และท่านทั้งหลายก็เสมือนศิลาที่มีชีวิต ที่กำลังก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ
เป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายสักการบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ ที่ชอบพระทัยของพระเจ้า
โดยทางพระเยซูคริสต์ 6 เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ดูเถิด เราวางศิลาก
้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และ
ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย 7 เหตุฉะนั้นพระองค์ทรงมีค่าอัน
ประเสริฐสำหรับท่านทั้งหลายที่เชื่อ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังนั้น ศิลาซึ่ง
ช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว 8 และ เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด
และเป็นก้อนหินทีทำให้ขัดเคืองใจ ที่เขาสะดุดนั้นเพราะเขาไม่เชื่อฟังพระวจนะ ตาม
ที่เขาถูกกำหนดไว้เช่นนั้นด้วย 9 แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว
เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อ
ท่านทั้งหลายจะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมา
จากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์ 10 เมื่อก่อนท่านทั้งหลาย
หาเป็นชนชาติไม่ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหา
ได้รับพระกรุณาไม่ แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว 11 พวกที่รัก ข้าพเจ้าวิงวอนท่าน
ทั้งหลายเหมือนท่านเป็นคนต่างด้าวและเป็นผู้สัญจร ให้ท่านละเว้นจากตัณหาของเนื้อ
หนัง ซึ่งทำศึกกับจิตวิญญาณ 12 จงให้การประพฤติของท่านทั้งหลายเป็นทีน่านับถือ
ท่ามกลางคนต่างชาตินั้น เพื่อว่าในข้อที่เขาติเตียนท่านว่าเป็นคนทำชั่วนั้น เมื่อเขาเห็น
การดีของท่านแล้ว เขาจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันซึ่งพระองค์จะทรงเยี่ยมเยียนเขา

จงเชื่อฟังผู้ปกครองและกฎหมายของประเทศ

13 ท่านทั้งหลายจงยอมฟังการบังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง เพราะเห็นแก่องค์
พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าผู้นั้นเป็นกษัตริย์ผู้มีอำนาจยิ่ง 14 หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้ที่ได้รับคำ
สั่งจากกษัตริย์นั้น ให้ลงโทษผู้กระทำชั่ว และยกย่องคนที่ประพฤติดี 15 เพราะเป็นพระ
ประสงค์ของพระเจ้า ที่จะให้ท่านทั้งหลายระงับความโง่ของคนโฉดเขลาให้สงบด้วย
การประพฤติดี 16 จงเป็นเหมือนคนที่มีเสรีภาพ แต่ท่านอย่าใช้เสรีภาพนั้นให้เป็นที
ปกปิดความชั่วไว้ แต่จงใช้เหมือนเป็นทาสของพระเจ้า 17 จงให้เกียรติแก่ทุกคน จงรัก
บรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า จงถวายเกียรติแด่กษัตริย์ 18 ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับ
ใช้ จงเชื่อฟังนายของท่านด้วยความยำเกรงทุกอย่าง ไม่ใช่เฉพาะนายที่เป็นคนใจดี
และสุภาพเท่านั้น แต่ทั้งนายที่ร้ายด้วย 19 เพราะว่าถ้าผู้ใด เพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิด
ชอบจำเพาะพระเจ้า ยอมอดทนต่อความทุกข์โศกเศร้าอย่างอยุติธรรม นี่แหละเป็น
ความชอบ 20 ด้วยว่าถ้าท่านทำการชั่ว แล้วถูกเฆี่ยนเพราะการชั่วนั้น แม้ท่านทนถูก
เฆี่ยนด้วยอดกลั้นใจ จะเป็นที สรรเสริญอะไรแก่ท่าน แต่ว่าถ้าท่านทั้งหลายกระทำ

การดี และทนเอาการข่มเหงด้วยอดกลั้นใจเพราะการดีนั้น เช่นนี้แหละเป็นการชอบ
พระทัยพระเจ้า 21 ด้วยว่าท่านทั้งหลายถูกทรงเรียกไว้สำหรับเหตุการณ์นั้น เพราะว่า
พระคริสต์ได้ทรงรับทนทุกข์ทรมานเพื่อเราทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อท่าน
จะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์ 22 พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พบ
อุบายในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย 23 เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์
ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่
ได้ทรงมาดร้าย แต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้แก่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบ
ธรรม 24 พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น
เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอย
เฆี่ยนของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย 25 เพราะว่าท่านทั้งหลาย
เป็นเหมือนแกะที่พลัดฝูงไป แต่บัดนี้ได้กลับมาหาพระผู้เลี้ยง และศิษยาภิบาลแห่งจิต
วิญญาณของท่านทั้งหลายแล้ว

3

การปฏิบัติต่อกันและกันของสามีและภรรยา

1 ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภรรยาก็เช่นกัน จงเชื่อฟังสามีของท่าน เพื่อว่าแม้สามีบาง
คนจะไม่เชื่อฟังพระวจนะ แต่ความประพฤติของภรรยาก็อาจจะจูงใจเขาได้ด้วยโดยไม่
ต้องใช้พระวจนะนั้น 2 คือเมื่อเขาเห็นการประพฤติอันบริสุทธิ์ของท่านทั้งหลาย ผู้เป็น
ภรรยาประกอบกับความยำเกรง 3 การประดับกายของท่านนั้น อย่าให้เป็นการประดับ
ภายนอก คือการถักผม ประดับด้วยเครื่องทองคำ และนุ่งห่มเสื้อผ้าสวยงาม 4 แต่จงให้
เป็นอย่างคนที่ซ่อนไว้ในจิตใจ ด้วยสิ่งที่ไม่รู้เสื่อมสลาย คือเครื่องประดับแห่งจิตใจที่
อ่อนสุภาพและสงบเสงี่ยม ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่ามากในสายพระเนตรพระเจ้า 5 บรรดาสตรี
บริสุทธิ์ในครั้งโบราณนั้นเช่นกัน ผู้ซึ่งวางใจในพระเจ้า ก็ได้ประดับกายเช่นกันและเชื่อ
ฟังสามีของตน 6 เช่นนางซาราห์เชื่อฟังอับราฮัมและเรียกท่านว่านาย ถ้าท่านทั้งหลาย
ประพฤติดี และไม่มีความหวาดกลัวด้วยตกตะลึงสิ่งใด ท่านก็เป็นลูกหลานของนาง
7 ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นสามีก็เหมือนกัน จงอยู่กินกับภรรยาโดยใช้ความรู้ จงให้เกียรติ
แก่ภรรยาเหมือนหนึ่งเป็นภาชนะที่อ่อนแอกว่า และเหมือนเป็นคู่รับมรดกพระคุณแห่ง
ชีวิตด้วยกัน เพื่อจะได้ไม่มีสิงหนึ่งสิ่งใดขัดขวางคำอธิษฐานของท่าน

จงใฝ่ใจประพฤติการดี

8 ในที่สุดนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกันฉันพี่น้อง
มีจิตใจอ่อนโยน มีใจสุภาพ 9 อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย อย่าด่าตอบการด่า แต่
ตรงกันข้ามจงอวยพรแก่เขา โดยรู้อยู่ว่าพระองค์ได้ทรงเรียกท่านกระทำเช่นนั้น เพื่อ
ท่านจะได้รับพระพรเป็นมรดก 10 เพราะว่า ผู้ที่จะรักชีวิตและปรารถนาที่จะเห็นวันดี
ก็ให้ผู้นั้นบังคับลิ้นของตนจากความชั่ว และห้ามริมฝีปากไม่พูดเป็นอุบายล่อลวง 11
ให้เขาละความชั่วและกระทำความดี แสวงหาความสงบสุขและดำเนินตามนั้น 12 เพราะ
ว่าพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเฝ้าดูคนชอบธรรม และพระกรรณของพระองค์
ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเขา แต่พระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งต่อสู้กับ
คนทั้งหลายที่ทำความชั่ว 13 ถ้าท่านทั้งหลายใฝ่ใจประพฤติความดี ใครผู้ใดจะทำร้าย
ท่านได้ 14 แต่ถ้าท่านทั้งหลายต้องทนทุกข์ เพราะเหตุการชอบธรรม ท่านก็เป็นสุข อย่า
กลัวคำขู่ของเขา และอย่าคิดวิตกไปเลย 15 แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือพระเจ้า

ซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบ
ทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจ
สุภาพและด้วยความยำเกรง 16 มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี เพื่อในข้อความที่เขาทั้ง
หลายได้พูดใส่ร้ายท่านเหมือนเป็นผู้ประพฤติชั่ว เขาที่ใส่ร้ายการประพฤติดีของท่าน
ในพระคริสต์จะได้มีความละอาย 17 เพราะว่า การได้รับความทุกข์เพราะทำความดี ถ้า
เป็นทีชอบพระทัยพระเจ้า ก็ดีกว่าจะต้องทนอยู่เพราะการประพฤติชั่ว

พระคริสต์โดยเดชพระวิญญาณได้เทศนาแก่วิญญาณในที่คุมขัง

18 ด้วยว่า พระคริสต์เช่นกันก็ได้ทนทุกข์ครั้งเดียวเท่านั้น เพราะความผิดบาป คือ
พระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อพระองค์จะได้ทรงนำเราทั้งหลายไปถึง
พระเจ้า ฝ่ายเนื้อหนังพระองค์ก็ทรงสิ้นพระชนม์ แต่ทรงมีชีวิตขึ้นโดยพระวิญญาณ
19 และโดยพระวิญญาณเช่นกัน พระองค์ได้เสด็จไปประกาศแก่วิญญาณที่ติดคุกอยู่
20 ซึ่งแต่ก่อนไม่ได้เชื่อฟัง คราวเมื่อพระเจ้าทรงโปรดงดโทษไว้นาน คือครั้งโนอาห์
เมื่อกำลังจัดแจงต่อนาวา ในนาวานั้นได้รอดจากน้ำน้อยคน คือแปดคน 21 เช่นเดียวกัน
บัดนี้พิธีบัพติศมาก็เป็นภาพที่รอดแก่เราทั้งหลาย (ไม่ใช่ด้วยชำระราคีแห่งเนื้อหนัง แต่
โดยให้มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีจำเพาะพระเจ้า) โดยซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็น
ขึ้นมาจากตาย 22 พระองค์ได้เสด็จเข้าในสวรรค์แล้ว และสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์
ของพระเจ้า พวกทูตสวรรค์และผู้มีอำนาจและผู้มีฤทธิ์เดชทั้งหลาย ทรงมอบไว้ให้อยู่
ใต้อำนาจของพระองค์แล้ว

4

หน้าที่ของคริสเตียน

1 ฉะนั้น โดยเหตุที่พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังเพื่อเราทั้งหลายแล้ว
ท่านทั้งหลายก็จงมีความคิดอย่างเดียวกันไว้เป็นเครื่องอาวุธด้วย เพราะว่าผู้ที่ได้ทน
ทุกข์ทรมานในเนื้อหนังก็ไม่สัมพันธ์กับบาปแล้ว 2 เพื่อเขาจะได้ไม่ดำเนินชีวิตที่ยังเหลือ
อยู่ในเนื้อหนังตามใจปรารถนาของมนุษย์ แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า 3 ด้วยว่า
เวลาที่ผ่านไปในชีวิตของเราแล้วนั้น น่าจะเพียงพอสำหรับการกระทำสิ่งที่คนต่างชาติ
ชอบกระทำ คราวเมื่อเราได้ดำเนินตามกิเลสตัณหา ตามใจปรารถนาอันชั่ว เมาเหล้า
องุ่น เฮฮาเอะอะเอ็ดตะโรกัน เลี้ยงกันอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย และการไหว้รูปเคารพอัน
เป็นที่น่าเกลียด 4 เขาประหลาดใจที่บัดนี้ท่านทั้งหลายไม่ได้ประพฤติเหลวไหลมาก
เหมือนอย่างเขา เขาก็กล่าวร้ายท่าน 5 คนเหล่านั้นจะต้องให้การแก่พระองค์ผู้พร้อมแล้ว
ที่จะทรงพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย 6 ด้วยเหตุนี้เอง ข่าวประเสริฐจึงได้ประกาศ
แม้แก่คนที่ตายไปแล้ว เพื่อเขาจะได้ถูกพิพากษาตามอย่างมนุษย์ในเนื้อหนัง แต่มีชี
วิตอยู่ตามอย่างพระเจ้าฝ่ายจิตวิญญาณ 7 แต่สิ่งทั้งปวงใกล้จะถึงวาระที่สุดแล้ว เหตุ
ฉะนั้นท่านทั้งหลายจงสำแดงกิริยาเสงี่ยมเจียมตัว และจงเฝ้าระวังในการอธิษฐาน 8 ยิ่ง
กว่าอะไรทั้งหมดก็จงรักซึ่งกันและกันให้มาก ด้วยว่าความรักก็ปกปิดความผิดไว้มาก
หลาย 9 ท่านทั้งหลายจงต้อนรับเลี้ยงดูซึ่งกันและกันโดยไม่บ่น 10 ตามซึ่งทุกคนได้รับ
ของประทานแล้ว ก็ให้เจือจานของประทานนั้นแก่กันและกัน เหมือนอย่างเจ้าหน้าที่อัน
ดีสำหรับพระคุณต่างๆของพระเจ้า 11 ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าวสั่งสอน ก็ให้กล่าวตามพ
ระโอวาทของพระเจ้า ถ้าคนใดรับการปรนนิบัติ ก็ให้ปรนนิบัติตามกำลังซึ่งพระเจ้าทรง

โปรดประทานนั้น เพื่อว่าพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติในการทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์
การสรรเสริญและไอศวรรยานุภาพจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน

ผู้เชื่อจงอย่าท้อใจ
12 ท่านที่รัก อย่าประหลาดใจที่ท่านต้องได้รับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสเป็นการ
ลองใจ เหมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์อันประหลาดได้เกิดขึ้นกับท่าน 13 แต่ว่าท่านทั้งหลาย
จงชื่นชมยินดีในการที่ท่านได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อสง่า
ราศีของพระองค์ปรากฏขึ้น ท่านทั้งหลายก็จะได้ชื่นชมยินดีเป็นอันมากด้วย 14 ถ้าท่าน
ถูกด่าว่าเพราะพระนามของพระคริสต์ ท่านก็เป็นสุข ด้วยว่าพระวิญญาณแห่งสง่าราศี
และของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ฝ่ายเขาก็กล่าวร้ายพระองค์ แต่ฝ่ายท่านก็ถวาย
เกียรติยศแด่พระองค์ 15 แต่ว่าอย่าให้มีผู้ใดในพวกท่านได้รับโทษฐานเป็นฆาตกร หรือ
เป็นขโมย หรือเป็นคนทำร้าย หรือเป็นคนที่เที่ยวยุ่งกับธุระของคนอื่น 16 แต่ถ้าผู้ใด
ถูกการร้ายเพราะเป็นคริสเตียน ก็อย่าให้ผู้นั้นมีความละอายเลย แต่ให้เขาถวายพระ
เกียรติแด่พระเจ้าเพราะเหตุนั้น 17 ด้วยว่าถึงเวลาแล้วที่การพิพากษาจะต้องเริ่มตั้งต้นที
ครอบครัวของพระเจ้า และถ้าการพิพากษานั้นเริ่มต้นทีพวกเราก่อน ปลายทางของคน
เหล่านั้นทีไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร 18 และถ้าคนชอบธรรมจะ
รอดพ้นไปได้อย่างยากเย็นแล้ว คนอธรรมและคนบาปจะไปอยู่ที่ไหน 19 เหตุฉะนั้น ให้
คนทั้งหลายที่ทนความทุกข์ยากตามพระประสงค์ของพระเจ้า ฝากจิตวิญญาณของตน
ไว้กับพระองค์ด้วยการประพฤติดี เหมือนหนึ่งฝากไว้กับพระองค์ผู้ทรงสร้างอันสัตย์ซื่อ

5

จงเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระคริสต์
1 ข้าพเจ้าจึงตักเตือนบรรดาผู้ปกครองในพวกท่านทั้งหลาย ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็น
ผู้ปกครองคนหนึ่งเช่นกัน และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วน
ที่จะรับสง่าราศีอันจะมาปรากฏภายหลังด้วย 2 จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่กับท่าน
จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สิ
่งของอันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อม 3 และไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขี่ผู้สืบทอดของ
พระเจ้า แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น 4 และเมื่อพระผู้เลี้ยงใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ
ท่านทั้งหลายจะรับมงกุฎแห่งสง่าราศีที่ร่วงโรยไม่ได้เลย 5 ในทำนองเดียวกัน ท่านที่
อ่อนอาวุโส ก็จงยอมตามผู้อาวุโส อันทีจริงให้ท่านทุกคนคาดเอวไว้ด้วยความถ่อมใจ
ในการปฏิบัติต่อกันและกัน ด้วยว่าพระเจ้าทรงต่อสู้คนเหล่านั้นที ถือตัวจองหอง แต่
พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนทั้งหลายที่ถ่อมใจลง 6 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจง
ถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงยกท่านขึ้น
เมื่อถึงเวลาอันควร 7 จงละบรรดาความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์ เพราะ
ว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย 8 ท่านทั้งหลายจงเป็นคนใจหนักแน่น จงระวังระไว
ให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่าน คือพญามาร วนเวียนอยู่รอบๆดุจสิงโตคำราม เที่ยวไปเสาะ
หาคนที่มันจะกัดกินได้ 9 จงต่อสู้กับศัตรูนั้นด้วยตั้งใจมั่นคงในความเชื่อ โดยรู้อยู่ว่า
ความยากลำบากอย่างนั้นก็มีแก่พวกพี่น้องทั้งหลายของท่านที่อยู่ในโลกเช่นเดียวกัน
10 และพระเจ้าแห่งบรรดาพระคุณทั้งปวง ผู้ได้ทรงเรียกให้เราทั้งหลายเข้าในสง่าราศี
นิรันดร์ของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ครั้นท่านทั้งหลายทนทุกข์อยู่หน่อยหนึ่งแล้ว
พระองค์เองจะทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายถึงที่สำเร็จ ให้ตั้งมั่นคง ให้ท่านมีกำลังมากขึ้น

และทรงให้ท่านมีพื้นฐานมั่นคง 11 ขอสง่าราศีและไอศวรรยานุภาพจงมีแด่พระองค์
ตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน 12 ข้าพเจ้าได้เขียนอย่างย่อๆมาถึงท่านทั้งหลายผ่านทางสิล
วานัส ซึ่งข้าพเจ้าถือว่าเป็นพี่น้องที่สัตย์ซื่อคนหนึ่ง เมื่อเตือนสติและเป็นพยานแก่ท่าน
ทั้งหลายว่า พระคุณนั้นเป็นพระคุณที่แท้จริงของพระเจ้า ซึ่งท่านทั้งหลายก็ยืนหยัดอย
ู่ในพระคุณนั้น 13 คริสตจักรที่เมืองบาบิโลน ซึ่งทรงเลือกไว้เช่นเดียวกันกับท่านทั้ง
หลาย ฝากความคิดถึงมายังท่าน และมาระโกบุตรชายของข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึง
มายังท่านด้วย 14 จงทักทายกันด้วยธรรมเนียมจุบอันแสดงความรักต่อกัน ขอสันติสุข
ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
2 เปโตร

ซีโมนเปโตรได้ลงนามว่าท่านเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ท่านพูดถึงจดหมายฉบับแรกของท่าน และขอให้ผู้อ่านทั้งหลายระลึกว่าเปโตรได้อยู่กับพระเยซูในตอนที่พระองค์ได้ทรงจำแลงพระกาย (1:16-18) จดหมายฉบับนี้เขียนถึงพวกคริสเตียนที่อยู่ในแคว้นเอเชียน้อย ในช่วงที่เปโตรคิดว่าอีกไม่นานท่านจะต้องตาย (1:14) จดหมายฉบับนี้เป็นฉบับสุดท้ายของเปโตร และมีคำแนะนำและคำสั่งสอนสุดท้ายสำหรับเพื่อนคริสเตียนที่รักของท่าน เปโตรขอให้เขามีความเชื่อ ความบริสุทธิ์ ความหวังและขอให้เขาเจริญขึ้นในพระคุณ เราเชื่อว่าจดหมายทั้ง 2 ฉบับนี้ได้เขียนจากกรุงบาบิโลน ที่ซึ่งเปโตรได้ประกาศพระคริสต์กับพวกยิวที่ยังอยู่ที่นั่นคือพวกที่ยังไม่ได้กลับมาจากการเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน หลังจากกิจการ 15:7 พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าเปโตรได้กลับมากรุงเยรูซาเล็มอีกเลย ไม่มีบันทึกที่น่าเชื่อถือได้ว่า เปโตรตายที่ไหนหรืออย่างไร จดหมายฉบับนี้พูดถึงความเชื่อแท้ที่จะถูกทำลายในยุคสุดท้าย

จงเพิ่มพูนขึ้นจนเกิดผลในความรู้แห่งพระคริสต์

1 ซีโมนเปโตร ผู้รับใช้และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน ท่านทั้งหลายที่ได้รับ
ความเชื่ออันประเสริฐอย่างเดียวกันกับเรา โดยความชอบธรรมของพระเจ้าและพระ
เยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราทั้งหลาย 2 ขอพระคุณและสันติสุขจงเพิ่มพูนแก่
ท่านทั้งหลาย โดยรู้จักพระเจ้าและพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 3 ด้วยเห็นแล้วว่า
ฤทธิ์เดชอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ได้ให้สิ่งสารพัดแก่เราที่จะให้มีชีวิตและทางที่เป็น
อย่างพระเจ้า โดยรู้จักพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกเราให้ถึงสง่าราศีและคุณธรรม 4 ด้วยเหตุ
เหล่านี้พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่า
ด้วยพระสัญญาเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะ
ตัณหา และจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์ 5 เพราะเหตุนี้เองท่านจงอุตส่าห์จนสุด
กำลังที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อ เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม 6 เอาความเหนี่ยวรั้งตน
เพิ่มความรู้ เอาความอดทนเพิ่มความเหนี่ยวรั้งตน เอาการที่เป็นอย่างพระเจ้าเพิ่มความ
อดทน 7 เอาความรักฉันพี่น้องเพิ่มการที่เป็นอย่างพระเจ้า และเอาความรักคนทั่วไป
เพิ่มความรักฉันพี่น้อง 8 เพราะถ้ามีใจอย่างนั้นอยู่ในท่านทั้งหลายพร้อมบริบูรณ์แล้ว
ก็จะกระทำให้ท่านไม่เกียจคร้านหรือไร้ผลในความรู้แห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น
เจ้าของเรา 9 เพราะว่าผู้ใดที่ขาดสิ่งเหล่านี้ก็เป็นคนตาบอดตาสั้น และลืมไปว่าตนได้รับ
การชำระจากความผิดบาปเมื่อก่อนนั้นเสียแล้ว 10 เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงยิ่งอ
ุตส่าห์กระทำตนให้เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงเรียก และทรงเลือกท่านไว้แล้วนั้น เพราะ
ว่าถ้าท่านประพฤติเช่นนั้น ท่านจะไม่สะดุดล้มเลย 11 ด้วยว่าอย่างนั้นท่านทั้งหลายจะ
มีสิทธิสมบูรณ์ที่จะเข้าในอาณาจักรนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และ
พระผู้ช่วยให้รอดของเรา 12 เหตุฉะนั้น ถึงแม้ว่าท่านจะรู้และตั้งมั่นคงอยู่ในความจริง
ที่ท่านรับแล้วนั้นก็ดี ข้าพเจ้าก็ไม่ละเลยที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายเสมอให้ระลึกถึงสิ่ง
เหล่านี้ 13 ตราบใดที่ข้าพเจ้ายังอาศัยอยู่ในพลับพลานี้ ข้าพเจ้าเห็นสมควรที่จะเตือน

สติท่านทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้ 14 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า อีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะ
ต้องสละทิ้งพลับพลาของข้าพเจ้าไป ดังที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้
ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว

คำพยานอันหนักแน่นของเปโตร

15 ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าจะอุตส่าห์กระทำให้ท่านทั้งหลายระลึกถึงสิ่งเหล่านี้เสมอเมื่อ
ข้าพเจ้าตายแล้ว 16 เพราะว่าเมื่อเราได้สำแดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงฤทธิ์เดชของ
พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และการที่พระองค์จะเสด็จมานั้น เราไม่ได้
คล้อยตามนิยายที่เขาคิดแต่งไว้ด้วยความเฉลียวฉลาด แต่เราได้เห็นอานุภาพของ
พระองค์ด้วยตาของเราเอง 17 เพราะว่าคราวเมื่อพระองค์ได้ทรงรับเกียรติและสง่าราศี
จากพระเจ้าพระบิดา เมื่อพระสุรเสียงจากสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ได้มาถึงพระองค์ ตรัสแก่
พระองค์ว่า ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก 18 และเราก็ได้ยิน
พระสุรเสียงนี้มาจากสวรรค์ ในครั้งที่เราได้อยู่กับพระองค์ที่ภูเขาอันบริสุทธิ์นั้น 19 และ
เรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น
เสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจำรุ่งจะผุด
ขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย 20 จงรู้ข้อนี้ก่อน คือว่าคำพยากรณ์ทุกคำที่จารึกไว้ในพระ
คัมภีร์แล้ว ไม่มีใครตีความได้ตามลำพังใจของตนเอง 21 ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตน
ั้นไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่
พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา

2

ผู้พยากรณ์เท็จและผู้หลอกลวง

1 แต่ว่าได้มีผู้พยากรณ์เท็จท่ามกลางประชาชนทั้งหลายด้วย เช่นเดียวกับที่จะมี
อาจารย์เท็จท่ามกลางท่านทั้งหลาย ผู้ซึ่งจะแอบเอาลัทธิที่ออกนอกลู่นอกทางอันจะนำ
ไปสู่ความหายนะเข้ามาด้วย และจะปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่เขาไว้ และจะ
นำความพินาศอย่างฉับพลันมาถึงตนเอง 2 จะมีหลายคนประพฤติตามทางแห่งการสาป
แช่งของเขา และเพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุ ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย 3 และ
ด้วยความโลภเขาจะกล่าวคำตลบตะแลงเพื่อค้ากำไรจากท่านทั้งหลาย การลงโทษคน
เหล่านั้นที่ได้ถูกพิพากษานานมาแล้วจะไม่เนินช้า และความหายนะของเขาก็จะไม่หลับ
ไหลไป 4 เพราะว่า ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงยกเว้นพวกทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาปนั้น แต่ได้ทรง
ผลักเขาลงไปสู่นรก และได้มัดเขาไว้ด้วยเครื่องจองจำแห่งความมืด คุมไว้จนกว่าจะ
ถึงเวลาทรงพิพากษา 5 และไม่ได้ทรงยกเว้นมนุษย์โลกครั้งโบราณ แต่ได้ทรงช่วยโน
อาห์ผู้ประกาศความชอบธรรมกับคนอื่นอีกเจ็ดคนให้รอด เมื่อคราวที่พระองค์ได้ทรง
บันดาลให้น้ำท่วมโลกของคนอธรรม 6 และได้ทรงลงโทษเมืองโสโดมและเมืองโกโม
ราห์ให้พินาศเป็นเถ้าถ่าน เพื่อให้เป็นตัวอย่างแก่คนต่อไปที่จะประพฤติชั่ว 7 และได้
ทรงช่วยโลทผู้ชอบธรรมให้รอด ผู้มีความทุกข์ใหญ่หลวงเพราะการประพฤติลามกของ
คนชั่วเหล่านั้น 8 (ด้วยว่าคนชอบธรรมนั้น ซึ่งได้อาศัยอยู่ในท่ามกลางเขาเหล่านั้น เมื่อ
ท่านได้เห็นและได้ยิน จิตใจที่ชอบธรรมของท่านก็เป็นทุกข์เป็นร้อนทุกวันๆเพราะการ
ประพฤติชั่วของคนเหล่านั้น 9 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบวิธีที่จะช่วยคนที่ตามทาง
ของพระเจ้าให้รอดพ้นจากการทดลองต่างๆ และทรงทราบวิธีที่จะรักษาคนอธรรมไว้
จนถึงวันพิพากษาเพื่อจะได้ลงโทษเขา

สัญญลักษณ์บางอย่างของผู้พยากรณ์เท็จ

10 โดยเฉพาะคนเหล่านี้นที่ปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง ในราคะตัณหาแห่งความ
โสโครก และหมิ่นประมาทผู้ใหญ่ที่มีอำนาจ คนเหล่านี้ทะนงตนและประพฤติตาม
อำเภอใจ เขาไม่สะทกสะท้านที่จะกล่าวประณามผู้ที่มีบรรดาศักดิ์ 11 แต่ฝ่ายทูตสวรรค์
แม้ว่ามีฤทธิ์และกำลังมากกว่า ก็หาได้กล่าวประณามคนเหล่านั้นหน้าพระพักตร์ของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ 12 แต่ว่าคนเหล่านั้นเป็นเหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่ปราศจากความ
คิด เป็นสัตว์ที่ทำตามสัญชาตญาณ เกิดมาเพื่อถูกจับและถูกฆ่า เขากล่าวประณามสิ่งที่
เขาไม่เข้าใจเลย เขาจะต้องพินาศในการชั่วร้ายของตนเอง 13 และจะรับบำเหน็จแห่ง
การอธรรม เหมือนคนที่ถือการเสเพลเฮฮาในเวลากลางวันเป็นความเพลิดเพลิน เขา
ด่างพร้อยและมลทิน และประพฤติการเสเพลเฮฮาด้วยการหลอกลวงของตนเอง เมื่อ
กำลังกินเลี้ยงรวมกับท่านทั้งหลาย 14 ตาเขาเต็มไปด้วยความปรารถนาแห่งการล่วง
ประเวณี และเขาหยุดกระทำบาปไม่ได้เลย เขาวางกับดักคนที่มีจิตใจไม่มั่นคง เขามี
ใจชินกับการโลภ เขาเป็นลูกแห่งความสาปแช่ง 15 เขาสละทิ้งทางถูกต้อง หลงไปใน
ทางผิด ดำเนินตามทางของบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ ผู้ที่ชอบบำเหน็จแห่งการอธรรม
16 แต่บาลาอัมก็ได้ถูกติเพราะการที่เขาได้กระทำความชั่วช้านั้น ลาใบ้ตัวนั้นพูดเป็น
ภาษามนุษย์ และได้ยับยั้งอาการคลุ้มคลั่งของศาสดาพยากรณ์คนนั้น 17 คนเหล่านี้เป็น
บ่อที่ไร้น้ำ เป็นเมฆที่ถูกพายุพัดไป ทรงเตรียมหมอกแห่งความมืดทึบไว้แล้วสำหรับคน
เหล่านั้นเป็นนิตย์ 18 เพราะว่าเขาพูดเย่อหยิ่งอวดตัว และเขาใช้ความปรารถนาแห่งเนื้อ
หนังกับความกำหนัด เพื่อจะล่อลวงคนทั้งหลายที่กำลังหนีไปจากคนเหล่านั้นทีหลง
ประพฤติผิด 19 เขาสัญญาว่าจะให้คนเหล่านั้นพ้นจากการเป็นทาส แต่ตัวเขาเองยังเป็น
ทาสของความหายนะ เพราะว่ามนุษย์พ่ายแพ้แก่สิ่งใด เขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น

ความหน้าซื่อใจคดของผู้สอนเท็จ

20 เพราะว่าถ้าหลังจากที่เขาพ้นจากสรรพมลทินของโลกนี้แล้ว ด้วยการที่เขารู้เกี่ย
วกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอด เขากลับเกี่ยวข้องและพ่าย
แพ้แก่การชั่วนั้นอีก บั้นปลายของเขาก็กลับชั่วร้ายยิ่งกว่าตอนต้น 21 เพราะว่าถ้าเขา
ไม่ได้รู้จักทางชอบธรรมนั้นเสียเลยก็ยังจะดีกว่าที่เขาได้รู้แล้ว แต่กลับหันหลังให้พระ
บัญญัติอันบริสุทธิ์ที่ได้ทรงโปรดประทานให้แก่เขานั้น 22 พฤติกรรมได้เกิดกับเขาตาม
สุภาษิตซึ่งเป็นความจริงว่า “สุนัขได้กลับกินสิ่งที่มันสำรอกออกมาแล้ว และสุกรที่ได้
ชำระล้างตัวแล้วก็กลับลุยลงไปนอนในปลักอีก”

3

1 บัดนี้ พวกที่รัก นี่เป็นจดหมายฉบับที่สองที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านทั้งหลาย และใน
จดหมายทั้งสองฉบับนั้น ข้าพเจ้าได้สะกิดใจอันบริสุทธิ์ของท่านให้ระลึก 2 เพื่อท่านทั้ง
หลายจะได้ใส่ใจถ้อยคำทั้งหลายที่พวกศาสดาพยากรณ์อันบริสุทธิ์ได้กล่าวไว้เมื่อก่อน
และคำบัญชาของเราทั้งหลายพวกอัครสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้
รอด

คำเตือนเกี่ยวกับผู้เยาะเย้ยการเสด็จกลับมา

3 จงรู้ข้อนี้ก่อน คือในวันสุดท้ายคนที่ชอบเยาะเย้ยจะเกิดขึ้นและดำเนินตามใจ
ปรารถนาชั่วของตน 4 และจะถามว่า “คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่
ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษหลับล่วงไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนที่ได้เป็นอยู่

ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก 5 เพราะว่าเขาแกล้งลืมข้อนี้เสีย คือโดยคำตรัสของพระเจ้า
ฟ้าสวรรค์ได้อุบัติขึ้นตั้งแต่โบราณ และแผ่นดินโลกจึงได้บังเกิดขึ้นแยกออกจากน้ำ
และท่ามกลางน้ำ 6 โดยเหตุเหล่านั้น พระองค์จึงได้ทรงบันดาลให้น้ำมาท่วมทำลายโลก
ที่มีอยู่ในเวลานั้น 7 แต่ว่าท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกที่อยู่เดี๋ยวนี้ พระองค์ทรงเก็บงำ
ไว้โดยคำตรัสนั้นสำหรับให้ไฟเผา คือเก็บไว้จนถึงวันทรงพิพากษาและวันพินาศแห่ง
บรรดาคนอธรรม 8 แต่พวกที่รัก อย่าลืมข้อนี้เสีย คือวันเดียวขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็น
เหมือนกับพันปี และพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว 9 องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อย
ช้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้น
พระทัยไว้ เพราะเห็นแก่เราทั้งหลายมาช้านาน ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศ
เลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

10 แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบย่องมาในเวลา
กลางคืน และในวันนั้นท้องฟ้าจะล่วงเสียไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุจะสลาย
ไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า และแผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะต้อง
ไหม้เสียสิ้นด้วย 11 เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดสิ้นเช่นนี้ ท่านทั้งหลาย
ควรจะเป็นคนเช่นใดในชีวิตที่บริสุทธิ์และที่เป็นอย่างพระเจ้า 12 คอยท่าและเร่งที่จะให้
วันของพระเจ้ามาถึง เมื่อไฟจะติดท้องฟ้าอากาศให้ละลายไป และโลกธาตุจะละลาย
ไปด้วยไฟอันร้อนยิ่ง 13 แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เราจึงคอยท้องฟ้าอากาศ
ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ซึ่งความชอบธรรมจะดำรงอยู่ 14 เหตุฉะนั้นพวกที่รัก เมื่อ
ท่านทั้งหลายยังคอยสิ่งเหล่านี้อยู่ ท่านก็จงอุตส่าห์ให้พระองค์ทรงพบท่านทั้งหลายอยู่
เป็นสุข ปราศจากมลทินและข้อตำหนิ 15 และจงถือว่า การที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
ทรงอดกลั้นพระทัยไว้นานนั้นเป็นการช่วยให้รอด ดังที่เปาโลน้องที่รักของเราได้เขียน
จดหมายถึงท่านทั้งหลายด้วย ตามสติปัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่ท่าน
นั้น 16 เหมือนในจดหมายของท่านทุกฉบับ ท่านได้กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านั้น และใน
จดหมายนั้นมีบางข้อที่เข้าใจยาก ซึ่งคนทั้งหลายที่ไม่ได้เรียนรู้และไม่แน่นอนมั่นคง
นั้นได้เปลี่ยนแปลงเสีย เหมือนเขาได้เปลี่ยนแปลงข้ออื่นๆในพระคัมภีร์ จึงเป็นเหตุกระ
ทำให้ตัวพินาศ 17 เพราะเหตุนั้น พวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายรู้เรื่องนี้ก่อนแล้ว ท่านก็จง
ระวังให้ดี เกรงว่าท่านอาจจะหลงไปกระทำผิดตามการผิดของคนชั่ว และท่านทั้งหลาย
จะสูญเสียความหนักแน่นมั่นคงของท่าน 18 แต่ขอท่านทั้งหลายจงเจริญขึ้นในพระคุณ
และในความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา
สง่าราศีจงมีแด่พระองค์ทั้งในปัจจุบันนี้และตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
1 ยอห์น

คนส่วนมากเชื่อว่าอัครสาวกยอห์นเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ รวมทั้งพวกบรรพบุรุษของคริสตจักรก็มีความเห็นพ้องกันว่ายอห์นเป็นผู้เขียน และการใช้ภาษาของจดหมายฉบับนี้ก็เหมือนกับการใช้ภาษาในหนังสือยอห์น จดหมายฉบับนี้อาจจะเขียนขึ้นประมาณปีค.ศ. 85 หรือ 90 จากเมืองเอเฟซัสซึ่งเป็นที่อาศัยของยอห์น จดหมายฉบับนี้เน้นถึงความรักของคริสเตียน ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระบิดา และการดำเนินในความสว่าง จดหมายฉบับนี้เตือนให้เราระวังเกี่ยวกับวิญญาณเท็จ และให้เราแน่ใจเกี่ยวกับความรอดของเรา จดหมายฉบับนี้ ขอให้เรานำวิญญาณของคนบาปมาถึงพระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตนิรันดร์ให้ (5:13)

คำพยานส่วนตัวของยอห์นเกี่ยวกับพระคริสต์

1 ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งเราทั้งหลายได้ยิน ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้
พินิจดู และจับต้องด้วยมือของเรา เกี่ยวกับพระวาทะแห่งชีวิต 2 (และชีวิตนั้นได้ปรากฏ
และเราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้
ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย)

การมีสามัคคีธรรมกับพระบิดาและพระบุตรนำมาซึ่งความยินดีอันเต็มเปี่ยม

3 ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้
ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริงเราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระ
เยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ 4 และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อ
ความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม

บาปที่ไม่ได้สารภาพและชำระเสียก็ขัดขวางการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า

5 แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่า
พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย 6 ถ้าเราจะว่าเราร่วม
สามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พูดมุสา และไม่ได้ดำเนิน
ชีวิตตามความจริง 7 แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตใน
ความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระ
บุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น 8 ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเรา
ไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย

พระสัญญาเกี่ยวกับการสารภาพบาป

9 ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยก
บาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น 10 ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้
ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา และพระดำรัสของพระองค์ก็มิได้
อยู่ในเราทั้งหลายเลย

2

พระคริสต์ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือเรา

1 ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่าน
จะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มีพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือ
พระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น 2 และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับ
เราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์
ทั้งปวงในโลกด้วย 3 เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์โดยข้อนี้ คือถ้าเรารักษาพระ
บัญญัติของพระองค์ 4 คนใดที่กล่าวว่า ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ แต่มิได้รักษาพระบัญญั
ติของพระองค์ คนนั้นก็เป็นคนพูดมุสา และความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย 5 แต่ผู้
ใดที่รักษาพระวจนะของพระองค์ ความรักของพระเจ้าก็สมบูรณ์อยู่ในคนนั้นอย่างแท้
จริง ด้วยอาการอย่างนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์ 6 ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่
ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย 7 พี่น้องทั้งหลาย
ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย แต่เป็นพระบัญญัติเก่าซึ่งท่าน
ทั้งหลายได้มีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก พระบัญญัติเก่านั้นคือพระดำรัสซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน
ตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว 8 อีกนัยหนึ่ง ข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย และ
ข้อความนั้นก็เป็นความจริงทั้งฝ่ายพระองค์และฝ่ายท่านทั้งหลาย เพราะว่าความมืด
นั้นล่วงไปแล้ว และบัดนี้ความสว่างแท้ก็ส่องอยู่ 9 ผู้ใดที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง
และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังอยู่ในความมืดจนถึงบัดนี้ 10 ผู้ที่รักพี่น้อง
ของตนก็อยู่ในความสว่าง และไม่มีโอกาสที่จะสะดุดสำหรับผู้นั้นเลย 11 แต่ผู้ที่เกล
ียดชังพี่น้องของตนก็อยู่ในความมืด และเดินในความมืด และไม่รู้ว่าตนกำลังไปทาง
ไหน เพราะว่าความมืดนั้นได้ทำให้ตาของเขาบอดไปเสียแล้ว 12 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย
ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะว่าบาปของท่านได้รับการอภัยแล้วเพราะเห็นแก่
พระนามของพระองค์ 13 ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะ
ท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคน
หนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้ชัยชนะแก่มารร้าย ท่านทั้ง
หลายผู้เป็นลูกเล็กๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระ
บิดา 14 ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้
จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียน
จดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายมีกำลังมาก และพระวจนะของพระเจ้าดำรงอยู่ใน
ท่านทั้งหลาย และท่านได้ชัยชนะแก่มารร้ายแล้ว

อย่ารักโลก

15 อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น
16 เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความ
เย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก 17 และโลกกับสิ่งยั่วยวนของโลก
กำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าก็ดำรงอยู่เป็นนิตย์

คริสเตียนปลอมจะปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

18 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้
ฟังมาว่า ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะมา บัดนี้ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ก็มีอยู่มากแล้ว ฉะนั้น
เราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว 19 เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้
นก็ไม่ใช่พวกเรา เพราะว่าถ้าเขาเป็นพวกของเรา เขาจะอยู่กับเราต่อไป แต่เขาได้ออก
ไปแล้ว ซึ่งก็เป็นทีปรากฏชัดแล้วว่า เขาเหล่านั้นหาใช่พวกของเราทุกคนไม่ 20 ท่านทั้ง

หลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง 21 ข้าพเจ้าเขียน
มายังท่านทั้งหลายมิใช่เพราะท่านไม่รู้ความจริง แต่เพราะท่านทั้งหลายรู้แล้ว และรู้ว่า
คำมุสาไม่ได้มาจากความจริงเลย 22 ใครเล่าเป็นผู้ที่พูดมุสา ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นผู้ที่
ปฏิเสธว่าพระเยซูมิใช่พระคริสต์ ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร ผู้นั้นแหละเป็นปฏิ
ปักษ์ต่อพระคริสต์ 23 ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา แต่ผู้ใดที่รับพระบุตร
ผู้นั้นก็มีพระบิดาด้วย 24 เหตุฉะนั้น จงให้ข้อความที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่
กับท่านเถิด ถ้าข้อความที่ท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่าน ท่านจะตั้งมั่นคงอยู่
ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย 25 นี่แหละเป็นพระสัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้
แก่เรา คือชีวิตนิรันดร์นั่นเอง 26 ข้าพเจ้าเขียนข้อความนี้ถึงท่าน เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที
ล่อลวงท่าน 27 แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และ
ท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง
และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่าน
ก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น 28 และบัดนี้ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ใน
พระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่มีความ
ละอายจำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา 29 ถ้าท่านทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้
ชอบธรรม ท่านก็รู้ว่าทุกคนที่ประพฤติตามความชอบธรรมก็บังเกิดจากพระองค์ด้วย

3

ผู้เชื่อเป็นบุตรของพระเจ้า

1 จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้
ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า เหตุที่โลกไม่รู้จักเราทั้งหลาย ก็เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์
2 ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไป
เบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะ
เป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่พระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น 3 และ
ทุกคนที่มีความหวังเช่นนี้ในพระองค์ ก็ย่อมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่พระองค์
ทรงบริสุทธิ์ 4 ผู้ใดที่กระทำบาปก็ละเมิดพระราชบัญญัติด้วย เพราะความบาปเป็นสิ่งที่
ละเมิดพระราชบัญญัติ 5 ท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า พระองค์ได้ทรงปรากฏเพื่อนำบาป
ทั้งหลายของเราไปเสีย และบาปในพระองค์ไม่มีเลย

จงระวัง มนุษย์เก่า ที่ยังคงทำบาปอยู่

6 คนใดที่อาศัยอยู่ในพระองค์ คนนั้นไม่กระทำบาป ผู้ใดที่กระทำบาป ผู้นั้นยังไม่
ได้เห็นพระองค์ และยังไม่ได้รู้จักพระองค์ 7 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครชักจูง
ท่านให้หลง ผู้ที่ประพฤติการชอบธรรมก็เป็นผู้ชอบธรรม เหมือนอย่างพระองค์ทรง
เป็นผู้ชอบธรรม 8 ผู้ที่กระทำบาปก็มาจากพญามาร เพราะว่าพญามารได้กระทำบาป
ตั้งแต่เริ่มแรก พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทรงทำลาย
กิจการของพญามารเสีย 9 ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำบาป เพราะเมล็ดของ
พระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า 10
ดังนี้แหละจึงเห็นได้ว่าผู้ใดเป็นบุตรของพระเจ้า และผู้ใดเป็นลูกของพญามาร คือว่า
ผู้ใดที่มิได้ประพฤติตามความชอบธรรม และไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็มิได้มาจาก
พระเจ้า

คริสเตียนต้องรักซึ่งกันและกัน

11 นี่เป็นคำสั่งสอนที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน 12 อย่าเป็นเหมือนคาอินที่มาจากมารร้ายนั้น และได้ฆ่าน้องชายของตนเอง และเหตุใดเขาจึงฆ่าน้องชาย ก็เพราะการกระทำของเขาชั่ว และการกระทำของน้องชายนั้นชอบธรรม 13 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าประหลาดใจถ้าโลกนี้เกลียดชังท่าน 14 เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังอยู่ในความตาย 15 ผู้ใดเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นฆาตกร และท่านทั้งหลายก็รู้แล้วว่า ไม่มีฆาตกรคนใดที่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย 16 ดังนี้แหละเราจึงรู้จักความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมปล่อยวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายก็ควรจะปล่อยวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง 17 แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน และยังใจจืดใจดำไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้ 18 ลูกเล็กๆทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูดและด้วยลิ้นเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง

จะมีความมั่นใจในการอธิษฐานได้อย่างไร

19 และโดยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะได้ตั้งใจของเราให้แน่วแน่จำเพาะพระองค์ 20 เพราะถ้าใจของเรากล่าวโทษตัวเรา พระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง 21 ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มีความมั่นใจจำเพาะพระเจ้า 22 และเราขอสิ่งใดก็ตามเราก็จะได้สิ่งนั้นจากพระองค์ เพราะเรารักษาพระบัญญัติของพระองค์ และปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ 23 และนี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ คือให้เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และให้เรารักซึ่งกันและกัน ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้แก่เราแล้ว 24 และทุกคนที่รักษาพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เราแล้ว

4

จงพิสูจน์วิญญาณทั้งหลาย

1 ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุกๆวิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก 2 โดยข้อนี้ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า คือวิญญาณทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า 3 และวิญญาณทั้งปวงที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า วิญญาณนั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินว่าจะมา และบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว 4 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก 5 เขาเหล่านั้นเป็นฝ่ายโลก เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดตามโลก และโลกก็ฟังเขา 6 เราทั้งหลายเป็นฝ่ายพระเจ้า ผู้ที่รู้จักพระเจ้าก็ฟังเรา และผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระเจ้าก็ไม่ฟังเรา ดังนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญาณแห่งความจริงและวิญญาณแห่งความเท็จ

พระเจ้าทรงเป็นความรัก

7 ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และ
ทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า 8 ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะ
ว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก 9 โดยข้อนี้ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราทั้งหลายก็เป็นที
่ประจักษ์แล้ว เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมาให้
เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตรนั้น 10 ในข้อนี้แหละ
เป็นความรัก มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของ
พระองค์ให้เป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา 11 ท่าน
ที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายเช่นนี้ เราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย 12
ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าไม่ว่าเวลาใด ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรง
สถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา 13 ดังนี้แหละเรา
ทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้
ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา 14 และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็น
พยานว่า พระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรให้เสด็จมาเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก 15 ผู้ใด
ยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น และคน
นั้นอยู่ในพระเจ้า 16 เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้า
ทรงเป็นความรัก และผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่
ในผู้นั้น 17 ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้า
ในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้
18 ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขจัดความกลัวเสีย ด้วย
ว่าความกลัวทำให้ทุกข์ทรมาน และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์ 19 เราทั้ง
หลายรักพระองค์ ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน 20 ถ้าผู้ใดว่า ข้าพเจ้ารักพระเจ้า
และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพูดมุสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่
แลเห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้ 21 พระบัญญัตินี้เราทั้งหลายก็ได้
มาจากพระองค์ คือว่าให้คนที่รักพระเจ้านั้นรักพี่น้องของตนด้วย

5

ผู้ที่บังเกิดจากพระเจ้าก็มีชัยชนะแก่โลก

1 ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า และทุกคนที่รัก
พระองค์ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็รักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย 2 เมื่อเราทั้งหลายรัก
พระเจ้าและได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ เราจึงรู้ว่าเรารักคนทั้งหลายที่เป็นบุตร
ของพระเจ้า 3 เพราะนี่แหละเป็นความรักต่อพระเจ้า คือที่เราทั้งหลายรักษาพระบัญญั
ติของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นทีหนักใจ 4 ด้วยว่าผู้ใดที่บังเกิด
จากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อ
ของเราทั้งหลายนี่เอง 5 ใครเล่าชนะโลก เว้นไว้แต่ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตร
ของพระเจ้า 6 นี่แหละคือผู้ที่ได้เสด็จมาด้วยน้ำและพระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่
ด้วยน้ำอย่างเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต และพระวิญญาณทรงเป็นพยานเพราะพระ
วิญญาณทรงเป็นความจริง 7 เพราะมีพยานอยู่สามพยานในสวรรค์ คือพระบิดา พระ
วาทะ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพยานทั้งสามนี้เป็นองค์เดียวกัน 8 มีพยานอยู่สาม
พยานในแผ่นดินโลก คือพระวิญญาณ น้ำ และพระโลหิต และพยานทั้งสามนี้สอดคล้อง

กัน 9 ถ้าเรายังรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจ้าก็ยิ่งใหญ่กว่า
เพราะนี่คือพยานหลักฐานของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของ
พระองค์ 10 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าก็มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็
ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา เพราะเขามิได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรง
เป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์

ผู้ที่เชื่อก็มีชีวิตนิรันดร์

11 และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เรา
ทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ 12 ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มี
พระบุตรของพระเจ้าก็ไม่มีชีวิต 13 ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลาย
ที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรัน
ดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า 14 และนี่คือความมั่นใจ
ที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรง
โปรดฟังเรา 15 และถ้าเรารู้ว่า พระองค์ทรงโปรดฟังเรา เมื่อเราทูลขอสิ่งใดๆ เราก็รู้ว่า
เราได้รับตามที่เราทูลขอจากพระองค์นั้น 16 ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำบาปอย่าง
หนึ่งอย่างใดที่ไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจงทูลขอ และพระองค์ก็จะทรงประทานชีวิตแก่
ผู้นั้นทีได้กระทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย บาปที่นำไปสู่ความตายก็มี ข้าพเจ้ามิได้
ว่าให้เขาอธิษฐานสำหรับบาปอย่างนั้น 17 การอธรรมทุกอย่างเป็นบาป แต่บาปที่ไม่ได้
นำไปสู่ความตายก็มี 18 เราทั้งหลายรู้ว่า คนใดที่บังเกิดจากพระเจ้าก็ไม่กระทำบาป แต่
ว่าคนที่บังเกิดจากพระเจ้าก็ระวังรักษาตัว และมารร้ายนั้นไม่แตะต้องเขาเลย 19 เราทั้ง
หลายรู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า และชาวโลกทั้งสิ้นตกอยู่ใต้อำนาจของความชั่ว 20 และ
เราทั้งหลายรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และได้ทรงประทานความเข้าใจแก่
เรา เพื่อให้เรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท้นั้น คือ
อยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ นี่แหละเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และเป็นชีวิตนิ
รันดร์ 21 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงระวังรักษาตัวไว้ให้พ้นจากรูปเคารพ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
2 ยอห์น

จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายส่วนตัวสั้นๆจากอัครสาวกยอห์นไปถึง ท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้ ฉบับที่สองนี้เขียนขึ้นเพื่อให้เรารู้ว่าเราควรจะประพฤติอย่างไรต่อผู้ที่สอนเทียมเท็จ และมีคำเตือนพิเศษว่าผู้ที่ไม่เชื่อคำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ก็ยังไม่ได้ความรอด และคนเหล่านั้นไม่ควรได้รับการต้อนรับอย่างคริสเตียน

ความจริงควบคู่กับความรัก

1 ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน มายังท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้ และบรรดาบุตร
ของเธอ ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องด้วยความจริงนั้น และมิใช่แต่ข้าพเจ้าเท่านั้น แต่คนทั้ง
ปวงที่ได้รู้จักความจริงก็รักด้วย 2 เพราะเห็นแก่ความจริงที่อยู่ในเราทั้งหลาย และซึ่งจะ
ดำรงอยู่กับเราเป็นนิตย์ 3 ขอพระกรุณาธิคุณ พระเมตตาคุณ และสันติสุขจากพระเจ้า
พระบิดา และจากพระเยซูคริสต์เจ้าพระบุตรแห่งพระบิดา สถิตอยู่กับท่านทั้งหลาย
ในความจริงและในความรัก 4 ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้เห็นบุตรของท่าน
ดำเนินตามความจริง ตามที่เราได้รับพระบัญญัติจากพระบิดา 5 และท่านสุภาพสตรี
บัดนี้ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน มิใช่เสมือนหนึ่งว่าข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ให้แก่ท่าน
แต่เป็นพระบัญญัติที่เราได้มีมาแล้วตั้งแต่เริ่มแรก นั่นก็คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและ
กัน 6 และความรักนั้นก็คือ การที่เราทั้งหลายดำเนินตามพระบัญญัติของพระองค์ นี่
เป็นพระบัญญัตินั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อท่านทั้งหลายจะ
ดำเนินตาม

อย่าร่วมสามัคคีธรรมกับผู้ที่ไม่ได้อยู่ในพระโอวาท

7 เพราะว่ามีผู้ล่อลวงเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์
ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่อลวงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ 8 ท่าน
ทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับ
บำเหน็จเต็มที่ 9 ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า
ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร 10 ถ้าผู้ใดมา
หาท่านและไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย
11 เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น 12 ข้าพเจ้ายังมี
ข้อความอีกหลายข้อที่จะเขียนมาถึงท่าน แต่ก็ไม่อยากจะเขียนด้วยกระดาษและน้ำ
หมึก ข้าพเจ้าหวังใจว่าจะมาหาท่าน และสนทนากันต่อหน้า เพื่อความปีติยินดีของเรา
จะได้เต็มเปี่ยม 13 บรรดาบุตรของน้องสาวของท่านที่ได้ทรงเลือกสรรไว้ ฝากความ
ระลึกถึงมายังท่าน เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
3 ยอห์น

ฉบับที่สามนี้เขียนโดยอัครสาวกยอห์นไปถึงกายอัส ซึ่งมีชื่อเสียงดีในการต้อนรับแขก พวกบรรพบุรุษของคริสตจักรได้เป็นพยานว่าผู้ที่เขียนฉบับที่ 2 และ 3 นี้เป็นอัครสาวกยอห์น อาจารย์ เอซูเบียสเข้าใจว่ายอห์นได้เขียนฉบับที่ 2 และ 3 หลังจากที่ท่านได้รับการปล่อยจากเกาะปัทมอส ซึ่งหลังจากที่ท่านได้เขียนหนังสือวิวรณ์แล้ว

ฉบับนี้ได้ยกย่องกายอัสสำหรับการประพฤติแบบคริสเตียนของเขาได้เตือนเขาถึงเรื่องดิโอเตรเฟส (ซึ่งเป็นผู้สอนผิดและผู้ล่อลวงคนอื่น และได้ยกย่องผู้ชายคนหนึ่งชื่อเดเมตริอัส

จดหมายถึงกายอัสผู้เป็นทีรัก

1 ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน กายอัสที่รัก ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องด้วยความจริงนั้น 2 ท่านที่รัก ข้าพเจ้าปรารถนามากกว่าทุกสิ่งที่จะให้ท่านจำเริญขึ้นและมีสุขภาพดี เหมือนอย่างที่จิตวิญญาณของท่านจำเริญอยู่นั้น 3 เพราะว่าข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งเมื่อพวกพี่น้องได้มา และเป็นพยานถึงความจริงที่อยู่ในตัวท่าน ตามที่ท่านได้ดำเนินตามความจริงนั้น 4 ไม่มีสิงใดที่จะทำให้ข้าพเจ้ายินดียิ่งกว่านี้ คือที่ได้ยินว่า บุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าดำเนินตามความจริง

การต้อนรับและช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระเจ้า

5 ท่านที่รัก เมื่อท่านกระทำสิ่งใดแก่พี่น้องและแก่คนแปลกถิ่น ท่านก็กระทำอย่างสัตย์ซื่อ 6 เขาเหล่านั้นได้เป็นพยานต่อหน้าคริสตจักรถึงความรักของท่าน ถ้าท่านจะช่วยจัดส่งเขาเหล่านั้นในการเดินทางของเขา ตามที่สมควรตามแบบอย่างของพระเจ้า ท่านก็จะกระทำดี 7 เขาเหล่านั้นได้ออกไปเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ และไม่ได้รับสิ่งใดจากพวกต่างชาติเลย 8 ฉะนั้นเราควรต้อนรับคนอย่างนั้น เพื่อเราจะได้เป็นผู้ร่วมงานกับความจริง

คำเตือนต่อดิโอเตรเฟส

9 ข้าพเจ้าได้เขียนถึงคริสตจักร แต่ดิโอเตรเฟส ผู้อยากจะเป็นใหญ่เป็นโตท่ามกลางพวกเขาหาได้รับรองเราไว้ไม่ 10 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะจดจำการกระทำทั้งหลายของเขา คือที่เขาพร่ำกล่าวใส่ความเราด้วยถ้อยคำประสงค์ร้าย และเท่านั้นก็ยังไม่สาแก่ใจ เขาเองไม่ยอมรับรองพี่น้องเหล่านั้น และหนำซ้ำยังกีดกันคนที่ใคร่จะรับรองเขา และไล่เขาออกจากคริสตจักรไปเสีย 11 ท่านที่รัก อย่าเอาเยี่ยงสิ่งที่ชั่ว แต่จงเอาอย่างสิ่งที่ดี ผู้ที่ทำดีก็มาจากพระเจ้า ผู้ที่ทำชั่วก็ไม่เห็นพระเจ้า

คำสรรเสริญสำหรับเดเมตริอัส

12 เดเมตริอัสได้รับการชื่นชมจากคนทั้งปวง และความจริงเองก็เป็นพยานอยู่ในตัวของมันเองอยู่แล้ว ใช่แล้ว เราเองก็เป็นพยานด้วย และท่านก็รู้ว่าคำพยานของเราเป็นความจริง 13 ข้าพเจ้ามีหลายเรื่องที่จะเขียน แต่ไม่อยากจะเขียนถึงท่านด้วยน้ำหมึกและปากกา 14 แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่าจะได้พบท่านในเร็วๆนี้ และจะได้พูดกันต่อหน้า ขอสันติสุขจงมีแก่ท่าน บรรดาสหายของเราฝากคำคำนับมายังท่าน ขอฝากความระลึกถึงมายังบรรดาสหายแต่ละคนตามชื่อของเขานั้น

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ยูดาส

ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้คือยูดาสซึ่งเป็นน้องชายของยากอบ ท่านทั้งสองเป็นน้องชายของพระเยซูเจ้า คือเป็นบุตรชายของโยเซฟและมารีย์ แต่ท่านทั้งสองได้ถ่อมใจลงและเรียกตัวเองว่า ผู้รับใช้ (ทาส) ของพระเยซูคริสต์

ยูดาสได้เตือนพวกคริสเตียนเกี่ยวกับผู้สอนเทียมเท็จเหมือนกับจดหมายฉบับที่ 2 ของเปโตรและขอให้ผู้อ่าน ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อ โดยเตือนเขาว่า หลังจากที่พระเจ้าทรงช่วยพวกอิสราเอลให้พ้นจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ พระองค์ได้ทรงทำลายทุกคนในพวกเขาที่ไม่เชื่อ พระองค์ได้ทรงรักษาคนบาปไว้จนกว่าจะถึงเวลาพิพากษา พระองค์ได้ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ และพระองค์จะทรงพิพากษาคนที่กล่าวก้าวร้าวและ คนเพ้อฝันแต่เรื่องสกปรกโสโครกเหล่านี้ได้กระทำให้เนื้อหนังเป็นมลทิน ยูดาสได้ใช้คำพยากรณ์ของเอโนคเกี่ยวกับการครอบครองของพระคริสต์ (ในยุค 1000 ปี) และการพิพากษาของพระองค์ในเวลานั้น

คำนำ

1 ยูดาส ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และเป็นน้องชายของยากอบ เรียน คนทั้งหลายที่ทรงชำระตั้งไว้ให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้าพระบิดา และที่ทรงคุ้มครองรักษาไว้ในพระเยซูคริสต์ และที่ทรงเรียกไว้แล้ว 2 ขอพระเมตตาคุณ สันติสุข และความรักจงเพิ่มทวียิ่งขึ้นแก่ท่านทั้งหลายเถิด

คำเตือนให้คริสเตียนต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อ

3 ท่านที่รักทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้าพากเพียรเขียนถึงท่านทั้งหลายในเรื่องเกี่ยวกับความรอดสำหรับคนทั่วไปนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นว่า ข้าพเจ้าจำเป็นต้องเขียนเตือนสติท่านให้ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อซึ่งครั้งหนึ่งได้ทรงโปรดมอบไว้แก่วิสุทธิชนแล้ว 4 เพราะว่ามีบางคนได้เล็ดลอดเข้ามาอย่างไม่รู้ตัว ซึ่งเป็นผู้ที่ถูกเล็งไว้ล่วงหน้ามานานแล้วว่าจะได้รับการพิพากษาลงโทษอย่างนี้ เป็นคนอธรรม ที่ได้บิดเบือนพระคุณของพระเจ้าของเราไปเป็นการกระทำความชั่วช้าลามก และได้ปฏิเสธพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ตัวอย่างของความชั่วร้ายที่ต้องรับการพิพากษาลงโทษ

5 ถึงแม้ว่าท่านเคยรู้เรื่องเหล่านี้มาแล้วก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังปรารถนาให้ท่านทั้งหลายระลึกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดช่วยให้พลไพร่นั้นรอดจากแผ่นดินอียิปต์แล้ว ภายหลังพระองค์ได้ทรงทำลายคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อพระองค์เสีย 6 และเหล่าทูตสวรรค์ที่ไม่ได้รักษาเทวสภาพของตน แต่ได้ละทิ้งถิ่นฐานของตนนั้น พระองค์ก็ได้ทรงจองจำไว้ด้วยโซ่ตรวนอันเป็นนิรันดร์ ขังไว้ในที่มืดจนกว่าจะถึงการพิพากษาในวันสำคัญยิ่งนั้น 7 เช่นเดียวกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และเมืองที่อยู่รอบๆนั้น ที่ได้หลงตัวไปกับการผิดประเวณี และมัวเมาในกามวิตถาร ก็ได้ทรงบัญญัติไว้เป็นตัวอย่างของการที่จะต้องได้รับพระอาชญาในไฟนิรันดร์

ผู้สอนเทียมเท็จ

8 เช่นเดียวกัน คนเพ้อฝันแต่เรื่องสกปรกโสโครกเหล่านี้ได้กระทำให้เนื้อหนังเป็น
มลทิน ดูหมิ่นผู้มีอำนาจ และพูดจาให้ร้ายต่อผู้มีบรรดาศักดิ์ 9 ฝ่ายอัครเทวทูตาธิบดี
มีคาเอล ครั้นเมื่อท่านโต้เถียงกับพญามารเรื่องศพของโมเสส ท่านเองก็ยังไม่บังอาจ
ตั้งข้อกล่าวหาอย่างเย้ยหยันต่อมารเลย ได้แต่เพียงกล่าวว่า ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้า
ทรงห้ามเจ้าเถิด 10 แต่ว่าคนเหล่านี้พูดให้ร้ายถึงสิ่งที่เขาเองไม่รู้จัก แต่ได้กระทำตาม
สิ่งที่ตนเองรู้จักตามสัญชาตญาณ เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่ไม่มีความคิด เขาได้กระทำ
ให้ตนเองเสื่อมทรามไปด้วยการนั้น 11 วิบัติจงมีแก่เขา เพราะเขาได้ดำเนินในทางของ
คาอิน และได้วิ่งพล่านไปตามความผิดพลาดของบาลาอัมเพราะเห็นแก่สินจ้าง และได้
พินาศไปในการกบฏอย่างโคราห์ 12 คนเหล่านี้เป็นรอยด่างในการประชุมเลี้ยงผูกรัก
ของท่านทั้งหลาย ขณะเขาร่วมการเลี้ยงกับท่าน เขาเลี้ยงแต่ตนเองโดยไม่เกรงกลัวเลย
เขาเป็นเมฆที่ปราศจากน้ำที่ถูกพัดลอยไปตามลม เป็นต้นไม้ที่ผลของมันเหี่ยวแห้งไปจึง
ไม่มีผลอยู่เลย และตายมาสองหนแล้ว เพราะถูกถอนออกทั้งราก 13 เป็นคลื่นทีบ้าคลั่ง
ในมหาสมุทร ที่ซัดฟองของความบัดสีของตนเองขึ้นมา เขาเป็นดาวที่ลอยลับไป เป็น
ผู้ที่ตกอยู่ในความมืดทึบตลอดกาล 14 เอโนคคนที่เจ็ดนับแต่อาดัมได้พยากรณ์ถึงคน
เหล่านี้ด้วยว่า ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์
หลายหมื่น 15 เพื่อทรงพิพากษาปรับโทษคนทั้งปวง และทรงกระทำให้ทุรชนทั้งปวงรู้สึก
ตัวถึงการอธรรมที่เขาได้กระทำด้วยใจชั่ว และรู้สึกตัวถึงการหยาบช้าทั้งหมดที่ทุรชน
คนบาปเหล่านั้นได้กล่าวร้ายต่อพระองค์ 16 คนเหล่านี้มักเป็นคนบ่น เป็นคนโพนทะนา
เป็นคนดำเนินตามตัณหาอันชั่วของตัว และปากเขากล่าวคำโอ้อวดต่างๆ เป็นคนยกยอ
ผู้อื่นเพื่อหวังประโยชน์ของตน 17 แต่ว่าท่านที่รักทั้งหลาย ท่านจงระลึกถึงคำพยากรณ์
เมื่อก่อนของเหล่าอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ได้กล่าว
ไว้ 18 คือว่า พวกอัครสาวกนั้นได้บอกท่านทั้งหลายว่า ในสมัยสุดท้ายจะมีคนเยาะเย้ย
บังเกิดขึ้น เขาเป็นคนที่ดำเนินตามตัณหาอันชั่วของตัว 19 คนเหล่านี้คือคนที่แยกตัว
ออกมาและประพฤติตัวตามโลกียวิสัย และปราศจากพระวิญญาณ

ทรงบัญชาให้อธิษฐานและเป็นพยาน

20 แต่ท่านทั้งหลายผู้เป็นทีรัก จงก่อสร้างตัวของท่านขึ้นบนความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่ง
ของท่าน โดยการอธิษฐานด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 21 จงรักษาตัวไว้ในความรักของ
พระเจ้า คอยพระกรุณาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจนถึงชีวิตนิรันดร์ 22 และจงแสดงความเมตตาต่อบางคน โดยรู้ความต่างกัน 23 และจงช่วยคนอื่นๆ
ให้รอดโดยความกลัวด้วยการฉุดเขาออกมาจากไฟ จงเกลียดชังแม้แต่เสื้อผ้าที่เปรอะ
เปื้อนด้วยเนื้อหนังเถิด 24 บัดนี้แด่พระองค์ผู้ทรงสามารถคุ้มครองรักษาท่านมิให้ล้มลง
และทรงนำท่านให้ตั้งอยู่จำเพาะสง่าราศีของพระองค์โดยปราศจากตำหนิ และมีความ
ร่าเริงยินดีอย่างเหลือล้น 25 สง่าราศี พระอานุภาพ การครอบครอง และศักดานุภาพ
จงมีแด่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่เพียงพระองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ทั้ง
ปัจจุบันกาล และในกาลต่อๆไปเป็นนิตย์ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือวิวรณ์

หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มเดียวในพระคัมภีร์ซึ่งเริ่มต้นและลงท้ายว่า ผู้ที่อ่านและประพฤติตามคำสั่งสอนที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้จะได้รับพระพร

อัครสาวกยอห์นเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ (1:4) ในปีค□ศ□ 95 ขณะที่ท่านถูกเนรเทศไปอยู่ที่เกาะปัทมอส (1:9) □วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์□ นี้ได้เขียนไปถึงคริสตจักรทั้ง 7 แห่งโดยผู้นำของแต่ละแห่ง (ทูต) เพื่อจะเข้าใจหนังสือวิวรณ์ได้อย่างละเอียด เราควรอ่านหนังสือดาเนียลก่อน เพราะว่าคำพยากรณ์ในหนังสือดาเนียลเป็นพื้นฐานสำหรับคำพยากรณ์ ในหนังสือวิวรณ์คำสั่งสอนสำหรับคริสตจักรทั้ง 7 นั้นก็เป็นสำหรับสมัยนั้น (1:11) แต่คำพยากรณ์ส่วนมากก็เป็นสำหรับอนาคต □เหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้า□ (1:19) คำสั่งสอนสำหรับคริสตจักรทั้ง 7 นั้น ซึ่งอยู่ในบทที่ 2 และ 3 ก็เป็นสำหรับคริสตจักรในเวลานั้นเอง คือคริสตจักรทั้ง 7 นั้น ไม่ได้เปรียบเทียบกับเวลา 7 สมัยของคริสตจักรซึ่งจะต้องสำเร็จก่อนการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ (ซึ่งเป็นคำสอนเท็จ□ เพราะว่าถ้าเป็นอย่างนั้น คำสอนของพระเยซูว่าพระองค์จะกลับมาอย่างขโมยและเราควรคอยท่าการเสด็จกลับมาของพระเยซูตลอดนั้นก็จะผิดไป (มธ 24:36; มก 13:32-37) และคำตรัสที่ว่า □ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์□ (กจ 1:7) ก็จะผิดไปเช่นกัน แต่ละคนที่ตั้งวันและเวลาสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูก็ทำผิดอย่างมากมาย

เราควรจะพยายามตีความหมายของหนังสือวิวรณ์นี้อย่างตรงไปตรงมา หนังสือนี้พูดถึงการปรากฏของผู้ต่อต้านพระคริสต์และผู้พยากรณ์เท็จ การทุกข์ทรมานยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นเวลา 3 ปีครึ่ง หรือ 42 เดือน และการที่ผู้ต่อต้านพระคริสต์จะเป็นผู้นำของโลกและต้องการให้ทุกคนนมัสการเขาด้วย หนังสือนี้กล่าวถึงการปกป้องของพระเจ้าต่อประเทศอิสราเอล การเสด็จกลับมาของพระเยซูพร้อมด้วยสง่าราศี การสงครามที่อารมาเกดโดน การครอบครองของพระเยซูในโลกนี้เป็นเวลา 1000 ปี บนบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิด และการพิพากษาครั้งสุดท้ายต่อพวกคนที่ไม่เชื่อที่ตายไปแล้ว ในที่สุดพระเจ้าจะประทานกรุงเยรูซาเล็มใหม่ให้มาอยู่บนโลกนี้ และพวกที่รอดแล้วจะประสบความสุขนิรันดร์กับพระเจ้าและพระคริสต์ (22:18-19) หนังสือนี้เป็นหนังสือปิดท้ายพระคัมภีร์ทำให้พระคัมภีร์เสร็จบริบูรณ์

วิวรณ์ของพระคริสต์ต่อยอห์น

1 วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานแก่พระองค์ เพื่อชี้แจงให้ผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์รู้ถึงสิ่งที่จะต้องอุบัติขึ้นในไม่ช้า และพระองค์ได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปสำแดงแก่ยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์ 2 ยอห์นเป็นพยานฝ่ายพระวจนะของพระเจ้า และเป็นพยานฝ่ายคำพยานของพระเยซูคริสต์ และเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งท่านได้เห็นนั้น 3 ขอความสุขจงมีแก่บรรดาผู้อ่านและผู้ฟังคำพยากรณ์เหล่านี้ และถือรักษาข้อความที่เขียนไว้ในคำพยากรณ์นี้ เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

เขียนถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดในแคว้นเอเชีย

4 ยอห์นเรียนมายังคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย ขอให้ท่านทั้งหลายจงได้
รับพระคุณและสันติสุขจากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ และผู้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน
และผู้จะเสด็จมานั้น และจากพระวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่หน้าพระที่นั่งของพระองค์ 5 และ
จากพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อ และทรงเป็นผู้แรกที่ได้ฟื้นจากความตาย
และผู้ทรงครอบครองกษัตริย์ทั้งปวงในโลก แด่พระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย และได้
ทรงชำระบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์ 6 และทรงตั้งเราไว้ให้เป็นกษัตริย์และ
เป็นปุโรหิตของพระเจ้าพระบิดาของพระองค์ พระเกียรติและไอศวรรย์จงมีแด่พระองค์
สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน

คำนับมายังคริสตจักรทั้งหลาย

7 ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ และนัยน์ตาทุกดวงและคนเหล่านั้นที่ได้แทง
พระองค์จะเห็นพระองค์ และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร่ำไห้เพราะพระองค์ จงเป็นไป
อย่างนั้น เอเมน 8 องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า **เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐม
และเป็นอวสาน ผู้ทรงเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ ผู้ได้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน ผู้จะเสด็จมา
นั้น และผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด** 9 ข้าพเจ้า ยอห์น พี่น้องของท่านทั้งหลาย ผู้เป็น
เพื่อนร่วมการยากลำบาก และร่วมราชอาณาจักร และร่วมความอดทนของพระเยซู
คริสต์ ข้าพเจ้าจึงได้มาอยู่ที่เกาะปัทมอส เนื่องด้วยพระวจนะของพระเจ้า และเนื่อง
ด้วยคำพยานของพระเยซูคริสต์ 10 พระวิญญาณได้ทรงดลใจข้าพเจ้าในวันขององค์
พระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากเบื้องหลังข้าพเจ้าดุจเสียงแตร
11 ตรัสว่า **เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย และสิ่ง
ซึ่งท่านได้เห็นจงเขียนไว้ในหนังสือ และฝากไปให้คริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้น
เอเชีย คือคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เมืองสเมอร์นา เมืองเปอร์กามัม เมืองธิยาทิ
รา เมืองซาร์ดิส เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย** 12 ข้าพเจ้าจึงเหลียวมา
ทางพระสุรเสียงที่ตรัสแก่ข้าพเจ้านั้น ครั้นเหลียวแล้วข้าพเจ้าก็เห็นคันประทีปทองคำ
เจ็ดคัน 13 และในท่ามกลางคันประทีปทั้งเจ็ดคันนั้น มีผู้หนึ่งเหมือนกับบุตรมนุษย์ ทรง
ฉลองพระองค์กรอมพระบาท และทรงคาดผ้ารัดประคดทองคำที่พระอุระ 14 พระเศียร
และพระเกศาของพระองค์ขาวดุจขนแกะสีขาว และขาวดุจหิมะ และพระเนตรของ
พระองค์ดุจเปลวเพลิง 15 พระบาทของพระองค์ดุจทองสัมฤทธิ์เงางาม ราวกับว่าได้ถู
กหลอมในเตาไฟ พระสุรเสียงของพระองค์ดุจเสียงน้ำมากหลาย 16 พระองค์ทรงถือ
ดวงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และมีพระแสงสองคมที่คมกริบ
ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และสีพระพักตร์ของพระองค์ดุจดังดวงอาทิตย์ที่
ฉายแสงด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ 17 เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลง
แทบพระบาทของพระองค์เหมือนกับคนที่ตายแล้ว แต่พระองค์ทรงแตะตัวข้าพเจ้าด้วย
พระหัตถ์เบื้องขวา แล้วตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า **อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและเป็น
เบื้องปลาย 18 และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ ดูเถิด เราก็ยังดำรง
ชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน และเราถือลูกกุญแจแห่งนรกและแห่งความ
ตาย**

ยอห์นเขียนถึงอนาคตกาล

19 **จงเขียนเหตุการณ์ซึ่งเจ้าได้เห็น และเหตุการณ์ที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ กับทั้ง
เหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้าด้วย 20 ส่วนความลึกลับของดาวทั้งเจ็ดดวง
ซึ่งเจ้าได้เห็นในมือข้างขวาของเรา และแห่งคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้น ก็คือ**

ดาวทั้งเจ็ดดวงได้แก่ทูตสวรรค์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด และคันประทีปเจ็ดคันซึ่งเจ้าได้เห็นแล้วนั้นได้แก่คริสตจักรทั้งเจ็ด

2

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

1 **จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า พระองค์ผู้ทรงถือดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้นตรัสดังนี้ว่า** 2 **เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า รู้ความเหนื่อยยากและความอดทนของเจ้า และรู้ว่าเจ้าไม่สามารถทนต่อทุรชนได้ เจ้าได้ลองใจคนเหล่านั้นที่กล่าวว่าเขาเป็นอัครสาวก และหาได้เป็นไม่ และเจ้าก็เห็นว่าเขาเป็นคนมุสา** 3 **เรารู้ว่าพวกเจ้าได้ทนและมีความเพียร และเหนื่อยยากเพราะเห็นแก่นามของเรา และมิได้อ่อนระอาไป** 4 **แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือว่าเจ้าละทิ้งความรักดั้งเดิมของเจ้า** 5 **เหตุฉะนั้น จงระลึกถึงสภาพเดิมที่เจ้าได้หล่นจากมาแล้วนั้น จงกลับใจเสียใหม่ และประพฤติตามอย่างเดิม มิฉะนั้นเราจะรีบมาหาเจ้า และจะยกคันประทีปของเจ้าออกจากที่ เว้นไว้แต่เจ้าจะกลับใจใหม่** 6 **แต่ว่าพวกเจ้ายังมีความดีอยู่บ้าง คือว่าเจ้าเกลียดชังกิจการของพวกนิโคเลาส์นิยมที่เราเองก็เกลียดชังเช่นกัน** 7 **ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ที่อยู่ในท่ามกลางอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า**

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองสเมอร์นา

8 **จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองสเมอร์นาว่า พระองค์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย ผู้ซึ่งสิ้นพระชนม์แล้ว และกลับฟื้นขึ้นอีก ได้ตรัสดังนี้ว่า** 9 **เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า และเรารู้ว่าพวกเจ้ามีความทุกข์ลำบากและยากจน (แต่ว่าเจ้าก็มั่งมี) และรู้เรื่องการหมิ่นประมาทของคนเหล่านั้นที่กล่าวว่าเขาเป็นพวกยิวและหาได้เป็นไม่ แต่พวกเขาเป็นธรรมศาลาของซาตาน** 10 **อย่ากลัวความทุกข์ทรมานต่างๆซึ่งเจ้าจะได้รับนั้น ดูเถิด พญามารจะขังพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อจะลองใจเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะได้รับความทุกข์ทรมานถึงสิบวัน แต่เจ้าจงสัตย์ซื่อจนถึงความตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า** 11 **ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะจะไม่ได้รับอันตรายจากความตายครั้งที่สองเลย**

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามัม

12 **จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามัมว่า พระองค์ผู้ทรงถือดาบสองคมที่คมกริบตรัสดังนี้ว่า** 13 **เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า เรารู้จักที่อยู่ของเจ้าคือเป็นที่นั่งของซาตาน เจ้ายึดนามของเราไว้มั่น และไม่ปฏิเสธความเชื่อในเรา แม้ในเวลาที่อันทีพาผู้เป็นพยานที่สัตย์ซื่อของเรา ต้องถูกฆ่าในท่ามกลางพวกเจ้าในที่ซึ่งซาตานอยู่** 14 **แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้าบางคนถือตามคำสอนของบาลาอัม ซึ่งสอนบาลาคให้ก่อเหตุเพื่อให้ชนชาติอิสราเอลสะดุด คือให้เขากินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้วและให้เขาล่วงประเวณี** 15 **และมีพวกเจ้าบางคนที่ถือคำสอนของพวกนิโคเลาส์นิยมด้วย**

เหมือนกัน ที่เราเองก็เกลียดชัง 16 จงกลับใจเสียใหม่ มิฉะนั้นเราจะรีบมาหาเจ้า
และจะสู้กับเขาเหล่านั้นด้วยดาบแห่งปากของเรา 17 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่ง
พระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินมานาที่
ซ่อนอยู่ และจะให้หินขาวแก่ผู้นั้นด้วย ที่หินนั้นมีชื่อใหม่จารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้เลย
นอกจากผู้ที่รับเท่านั้น

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองธิยาทิรา

18 จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองธิยาทิรา ว่า พระองค์ผู้ซึ่งเป็น
พระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระเนตรดุจเปลวไฟ และมีพระบาทดุจทองสัมฤทธิ์
เงางาม ได้ตรัสดังนี้ว่า 19 เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า ความรัก การปรนนิบัติ
ความเชื่อ และความเพียรของเจ้า และแนวการกระทำของเจ้า และรู้ว่าการเบื้อง
ปลายของเจ้ามีมากกว่าการเบื้องต้น 20 แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย
คือพวกเจ้ายอมให้ผู้หญิงชื่อเยเซเบล ที่ยกตัวขึ้นเป็นผู้พยากรณ์หญิง หญิงนั้น
สอนและล่อลวงพวกผู้รับใช้ของเรา ให้ล่วงประเวณีและให้กินของที่บูชาแก่รูป
เคารพแล้ว 21 เราได้ให้โอกาสหญิงนั้นกลับใจจากการล่วงประเวณีของนาง แต่
นางก็ไม่ได้กลับใจเลย 22 ดูเถิด เราจะทิ้งหญิงนั้นไว้บนเตียง และคนทั้งหลาย
ที่ล่วงประเวณีกับนาง เราก็จะทิ้งไว้ให้ผจญกับความระทมทุกข์ เว้นไว้แต่ว่าคน
เหล่านั้นจะกลับใจจากการกระทำของตน 23 เราจะประหารลูกทั้งหลายของหญิง
นั้นเสียให้ตาย และคริสตจักรทั้งหลายจะได้รู้ว่าเราเป็นผู้พินิจพิจารณาจิตใจ
และเราจะให้สิ่งตอบแทนแก่เจ้าทั้งหลายทุกคนให้เหมาะสมกับการงานของเจ้า
24 สำหรับพวกเจ้า และคนอื่นทีเหลืออยู่ที่เมืองธิยาทิรา ผู้ไม่ถือคำสอนนี้ และไม่รู้
จักสิ่งที่เขาเรียกว่า ความล้ำลึกของซาตานนั้น เราขอบอกว่า เราจะไม่มอบภาระ
อื่นให้เจ้า 25 แต่สิ่งที่เจ้ามีอยู่แล้วนั้น จงยึดไว้ให้มั่นจนกว่าเราจะมา 26 ผู้ใดมี
ชัยชนะและถือรักษากิจการของเราไว้จนถึงที่สุด เราจะให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบ
ครองบรรดาประชาชาติ 27 และผู้นั้นจะบังคับบัญชาคนทั้งหลายด้วยคทาเหล็ก
เหมือนกับเมื่อหม้อดินของช่างหม้อที่แตกออกเป็นเสี่ยงๆ ตามที่เราได้รับจาก
พระบิดาของเรา 28 และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้แก่ผู้นั้น 29 ใครมีหูก็ให้ฟัง
ข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด

3

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองซาร์ดิส

1 จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองซาร์ดิสว่า พระองค์ผู้ทรงมีพระ
วิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า และทรงมีดาราเจ็ดดวงนั้น ได้ตรัสดังนี้ว่า เรารู้จัก
แนวการกระทำของเจ้า เจ้าได้ชื่อว่ามีชีวิตอยู่ แต่ว่าเจ้าได้ตายเสียแล้ว 2 เจ้าจง
ระแวดระวังให้ดี และกระตุ้นส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งจวนจะตายอยู่แล้วนั้นให้แข็งแรง
ขึ้น เพราะว่าเราไม่พบการประพฤติของเจ้าดีพร้อมต่อพระพักตร์พระเจ้า 3 เหตุ
ฉะนั้น เจ้าจงระลึกว่าเจ้าได้รับและได้ยินอะไร จงยึดไว้ให้มั่นและกลับใจเสียใหม่
ฉะนั้นถ้าเจ้าไม่เฝ้าระวัง เราจะมาหาเจ้าเหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้ว่าเรา
จะมาหาเจ้าเมื่อไร 4 แต่ก็มีพวกเจ้าสองสามชื่อที่เมืองซาร์ดิสที่ไม่ได้กระทำให้
เสื้อผ้าของตนมีมลทิน และเขาเหล่านั้นจะแต่งตัวสีขาวเดินไปกับเรา เพราะว่า

เขาเป็นคนที่สมควรแล้ว 5 ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะสวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบ
ชื่อผู้นั้นออกจากหนังสือแห่งชีวิต แต่เราจะรับรองชื่อผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดา
ของเรา และต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ 6 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระ
วิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย

7 **จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย ว่า พระองค์ผู้**
บริสุทธิ์ ผู้สัตย์จริง ผู้ทรงถือลูกกุญแจของดาวิด ผู้ทรงเปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดปิด
ผู้ทรงปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดเปิด ได้ตรัสดังนี้ว่า 8 เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า ดู
เถิด เราได้ตั้งประตูซึ่งเปิดไว้ตรงหน้าพวกเจ้า ประตูนี้ไม่มีใครปิดได้ เพราะว่าเจ้า
มีกำลังเพียงเล็กน้อย แต่กระนั้นเจ้าก็ได้รักษาคำของเราและไม่ได้ปฏิเสธนาม
ของเรา 9 ดูเถิด เราจะทำให้พวกธรรมศาลาของซาตานที่พูดมุสาว่าเขาเป็นพวก
ยิวและไม่ได้เป็นนั้น ดูเถิด เราจะทำให้เขามากราบลงแทบเท้าของเจ้า และให้เขา
รู้ว่า เราได้รักพวกเจ้า 10 เพราะเหตุเจ้าได้รักษาคำของเราด้วยความเพียร เรา
จะรักษาเจ้าจากเวลาแห่งการทดลองนั้นด้วย ซึ่งจะบังเกิดขึ้นทั่วทั้งโลก เพื่อจะ
ลองดูใจคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วแผ่นดินโลก 11 ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว จงยึดมั่นในสิ่ง
ที่เจ้ามี เพื่อไม่ให้ผู้ใดชิงเอามงกุฎของเจ้าไปได้ 12 ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะกระทำให้
ผู้นั้นเป็นเสาในพระวิหารแห่งพระเจ้าของเรา และผู้นั้นจะไม่ออกไปภายนอกอีก
เลย และเราจะจารึกพระนามพระเจ้าของเราไว้ที่ผู้นั้น และชื่อเมืองของพระเจ้า
ของเรา คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ ที่ลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้าของเรา และเราจะ
จารึกนามใหม่ของเราไว้ที่ผู้นั้นด้วย 13 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณ
ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซีย

14 **จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซีย ว่า พระองค์ผู้ทรงเป็น**
พระเอเมน ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อและสัตย์จริง และทรงเป็นปฐมเหตุแห่งสิ่ง
สารพัดซึ่งพระเจ้าทรงสร้าง ได้ตรัสดังนี้ว่า 15 เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้าว่า
เจ้าไม่เย็นไม่ร้อน เราใคร่ให้เจ้าเย็นหรือร้อน 16 ดังนั้น เพราะเหตุที่เจ้าเป็นแต่
อุ่นๆไม่เย็นและไม่ร้อน เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา 17 เพราะเจ้าพูดว่า
เราเป็นคนมั่งมี ได้ทรัพย์สมบัติทวีมากขึ้น และเราไม่ต้องการสิ่งใดเลย เจ้าไม่
รู้ว่าเจ้าเป็นคนแร้นแค้นเข็ญใจ เป็นคนน่าสังเวช เป็นคนขัดสน เป็นคนตาบอด
และเปลือยกายอยู่ 18 เราเตือนสติเจ้าให้ซื้อทองคำที่หลอมให้บริสุทธิ์ในไฟแล้ว
จากเรา เพื่อเจ้าจะได้เป็นคนมั่งมี และเสื้อผ้าขาวเพื่อจะนุ่งห่มได้ และเพื่อความ
ละอายแห่งกายเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ปรากฏ และเอายาทาตาของเจ้าเพื่อ
เจ้าจะแลเห็นได้ 19 เรารักผู้ใด เราก็ตักเตือนและตีสอนผู้นั้น เหตุฉะนั้นจงมีความ
กระตือรือร้น และกลับใจเสียใหม่

พระคริสต์ทรงเคาะประตูใจของแต่ละคน

20 **ดูเถิด เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะ**
เข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหาร
ร่วมกับเรา 21 ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา เหมือ

นกับที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์
22 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด□ □

4

ยอห์นได้รับการสำแดงในสวรรค์
1 ต่อจากนั้น ดูเถิด ข้าพเจ้าได้เห็นประตูสวรรค์เปิดอ้าอยู่ และพระสุรเสียงแรกซึ่ง
ข้าพเจ้าได้ยินนั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าดุจเสียงแตรว่า □จงขึ้นมาบนนี้เถิด และเราจะ
สำแดงให้เจ้าเห็นเหตุการณ์ที่จะต้องเกิดขึ้นในภายหน้า□ 2 ในทันใดนั้น พระวิญญาณ
ก็ทรงดลใจข้าพเจ้า และดูเถิด มีพระที่นั่งตั้งอยู่ในสวรรค์ และมีท่านองค์หนึ่งประทับ
บนพระที่นั่งนั้น 3 และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นปรากฏประดุจพลอยหยกและ
พลอยทับทิม และมีรุ้งล้อมรอบพระที่นั่งนั้น ดูประหนึ่งพลอยมรกต

คำสรรเสริญของผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่และสิ่งมีชีวิตที่อยู่บนสวรรค์
4 และล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีที่นั่งอีกยี่สิบสี่ที่นั่ง และข้าพเจ้าได้เห็นผู้อาวุโสยี่สิบ
สี่คนนั่งอยู่บนที่นั่งเหล่านั้น ทุกคนนุ่งห่มเสื้อสีขาว และสวมมงกุฎทองคำบนศีรษะ 5
มีฟ้าแลบฟ้าร้อง และเสียงต่างๆดังออกมาจากพระที่นั่งนั้น และมีประทีปเจ็ดดวงจุดไว้
ตรงหน้าพระที่นั่ง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า 6 และตรงหน้าพระที่นั่งนั้นมี
ทะเลแก้วดูเหมือนแก้วผลึก และท่ามกลางพระที่นั่งและล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีสัตว์สี่ตัว
ซึ่งมีตาเต็มทั้งข้างหน้าและข้างหลัง 7 สัตว์ตัวที่หนึ่งนั้นเหมือนสิงโต สัตว์ตัวที่สองนั้น
เหมือนลูกโค สัตว์ตัวที่สามนั้นมีหน้าเหมือนมนุษย์ และสัตว์ตัวที่สี่เหมือนนกอินทรีกำลัง
บิน 8 สัตว์ทั้งสี่นั้นแต่ละตัวมีปีกหกปีกอยู่รอบตัว และมีตาเต็มข้างใน และสัตว์เหล่านั้
นร้องตลอดวันตลอดคืนไม่ได้หยุดเลยว่า □บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ได้ทรงสภาพอยู่ในกาลก่อน ผู้ทรงสภาพอยู่ในปัจจุ
บัน และผู้ซึ่งจะเสด็จมา□ 9 เมื่อสัตว์เหล่านั้นถวายคำสรรเสริญ ถวายพระเกียรติ และคำ
ขอบพระคุณแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ 10
ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่นั้นก็ทรุดตัวลงจำเพาะพระพักตร์พระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น
และนมัสการพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ และถอดมงกุฎออกวางตรง
หน้าพระที่นั่งร้องว่า 11 □โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับคำ
สรรเสริญ พระเกียรติ และฤทธิ์เดช เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง และ
สรรพสิ่งทั้งปวงนั้นก็ทรงสร้างขึ้นแล้วและดำรงอยู่ตามชอบพระทัยของพระองค์□

5

หนังสือแห่งภัยพิบัติทั้งเจ็ดที่ได้ประทับตราไว้
1 และในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น ข้าพเจ้าได้เห็น
หนังสือม้วนหนึ่งเขียนไว้ทั้งข้างในและข้างนอก มีตราประทับอยู่เจ็ดดวง 2 และข้าพเจ้า
ได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์องค์หนึ่ง ประกาศด้วยเสียงอันดังว่า □ใครเป็นผู้ที่สมควรจะ
แกะตราและคลี่หนังสือม้วนนั้นออก□ 3 และไม่มีผู้ใดในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก หรือใต้
แผ่นดินที สามารถคลี่หนังสือม้วนนั้นออก หรือดูหนังสือนั้นได้ 4 และข้าพเจ้าก็ร่ำไห้
มากมาย เพราะไม่มีผู้ใดสมควรจะคลี่หนังสือม้วนนั้นออกและอ่านหนังสือนั้น หรือดูหน
ังสือนั้นได้

พระคริสต์ผู้ได้ทรงถูกตรึงเพื่อเป็นค่าไถ่

5 และมีผู้หนึ่งในพวกผู้อาวุโสนั้น บอกแก่ข้าพเจ้าว่า อย่าร้องไห้เลย ดูเถิด สิงโต
แห่งตระกูลยูดาห์ เป็นมูลรากของดาวิด พระองค์ทรงมีชัยแล้ว พระองค์จึงทรงสามารถ
แกะตราทั้งเจ็ดดวงและคลี่หนังสือม้วนนั้นออกได้

พระเมษโปดกของพระเจ้าคือลูกแกะของพระเจ้า *(ยน 1:29, 36)*

6 และ ใน ท่ามกลาง พระ ที่ นั่ง กับ สัตว์ ทั้ง สี่ นั้น และ ท่ามกลาง พวก ผู้ อาวุโส ดู เถิด
ข้าพเจ้าแลเห็นพระเมษโปดกประทับยืนอยู่ประหนึ่งทรงถูกปลงพระชนม์ ทรงมีเขาเจ็ด
เขาและมีตาเจ็ดดวง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ที่ทรงส่งออกไปทั่วแผ่น
ดินโลก 7 และพระเมษโปดกนั้นได้เข้ามารับม้วนหนังสือจากพระหัตถ์เบื้องขวาของ
พระองค์ ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น 8 เมื่อพระองค์ทรงรับหนังสือม้วนนั้นแล้ว สัตว์
ทั้งสี่กับผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั้นก็ทรุดตัวลงจำเพาะพระพักตร์พระเมษโปดก ทุกคนถือ
พิณเขาคู่และถือขันทองคำบรรจุเครื่องหอม ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของพวกวิสุทธิชนทั้ง
ปวง 9 และเขาทั้งหลายก็ร้องเพลงใหม่ ว่าดังนี้ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะทรงรับ
ม้วนหนังสือ และแกะตราม้วนหนังสือนั้นออก เพราะว่าพระองค์ทรงถูกปลงพระชนม์
แล้ว และด้วยพระโลหิตของพระองค์นั้น พระองค์ได้ทรงไถ่เราทั้งหลายซึ่งมาจากทุก
ตระกูล ทุกภาษาทุกชาติและทุกประเทศ ให้ไปถึงพระเจ้า 10 พระองค์ได้ทรงโปรดให้เรา
ทั้งหลายเป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา และเราทั้งหลายจะได้ครอบ
ครองแผ่นดินโลก

ชีวิตทั้งมวลร้องสรรเสริญพระเจ้า

11 แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และข้าพเจ้าได้ยินเสียงทูตสวรรค์เป็นอันมากนับเป็นโกฏิๆ
เป็นแสนๆ ซึ่งอยู่ล้อมรอบพระที่นั่งรอบสัตว์และผู้อาวุโสทั้งหลายนั้น 12 ร้องเสียงดัง
ว่า พระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้น เป็นผู้ที่สมควรได้รับฤทธิ์เดช ทรัพย์
สมบัติ ปัญญา อานุภาพ เกียรติ สง่าราศี และคำสดุดี 13 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงสิ่งม
ีชีวิตทั้งหมด ทั้งในสวรรค์ ในแผ่นดินโลก ใต้แผ่นดินโลก ในมหาสมุทร และบรรดาที่
อยู่ในที่เหล่านั้น ร้องว่า ขอให้คำสดุดีและเกียรติ และสง่าราศีและฤทธิ์เดช จงมีแด่
พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง และแด่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิตย์ 14 และสัตว์
ทั้งสี่นั้นก็ร้องว่า เอเมน และผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่ก็ทรุดตัวลงนมัสการพระองค์ ผู้ทรง
พระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์

6

ตราประทับดวงแรก *(มีชัยแก่โลก)*

1 เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงหนึ่งนั้นออกแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็น และได้ยิน
สัตว์ตัวหนึ่งในสัตว์สี่ตัวนั้นร้องดุจเสียงฟ้าร้องว่า มาดูเถิด 2 ข้าพเจ้าก็แลเห็น และดู
เถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่ม้านั้นถือธนู และได้รับมงกุฎ และผู้นั้นก็ออกไปอย่างมี
ชัย และเพื่อได้ชัยชนะ

ตราประทับดวงที่สอง *(สงคราม)*

3 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สองนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สองร้องว่า
มาดูเถิด 4 และมีม้าอีกตัวหนึ่งออกไปเป็นม้าสีแดงสด ผู้ที่ขี่ม้าตัวนี้ได้รับอนุญาตให้นำ

สันติสุขไปจากแผ่นดินโลก เพื่อให้คนทั้งปวงรบราฆ่าฟันกัน และผู้นี้ได้รับดาบใหญ่เล่มหนึ่ง

ตราประทับดวงที่สาม *(ความอดอยาก)*

5 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สามนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สามร้องว่า มาดูเถิด แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าดำตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่ม้านั้นถือตราชู 6 แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงออกมาจากท่ามกลางสัตว์ทั้งสี่นั้นว่า ข้าวสาลีราคาทะนานละหนึ่งเดนาริอัน ข้าวบาร์เลย์สามทะนานต่อหนึ่งเดนาริอัน และเจ้าอย่าทำอันตรายแก่น้ำมันและน้ำองุ่น

ตราประทับดวงที่สี่ *(ความตายอันน่ากลัวของประชากรหนึ่งในสี่*

7 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สี่นั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงสัตว์ตัวที่สี่ร้องว่า มาดูเถิด 8 แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าสีกะเลียวตัวหนึ่ง ผู้ที่นั่งบนหลังม้านั้นมีชื่อว่าความตาย และนรกก็ติดตามเขามาด้วย และได้ให้ทั้งสองนี้มีอำนาจล้างผลาญแผ่นดินโลกได้หนึ่งในสี่ส่วน ด้วยดาบ ด้วยความอดอยาก ด้วยความตาย และด้วยสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดิน

ตราประทับดวงที่ห้า *(เสียงร้องจากดวงวิญญาณใต้แท่นบูชา)*

9 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่ห้านั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็นดวงวิญญาณใต้แท่นบูชา เป็นวิญญาณของคนทั้งหลายที่ถูกฆ่าเพราะพระวจนะของพระเจ้า และเพราะคำพยานที่เขายึดถือนั้น 10 เขาเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้บริสุทธิ์และสัตย์จริง อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษา และตอบสนองให้เลือดของเราต่อคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก 11 แล้วพระองค์ทรงประทานเสื้อสีขาวแก่คนเหล่านั้นทุกคน และทรงกำชับเขาให้หยุดพักต่อไปอีกหน่อย จนกว่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขาและพวกพี่น้องของเขาจะถูกฆ่าเหมือนกับเขานั้นจะครบจำนวน

ตราประทับดวงที่หก *(ความโกลาหลบนแผ่นดินโลกเหตุจากพระพิโรธ*

12 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่หกนั้นแล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแผ่นดินไหวใหญ่โต ดวงอาทิตย์ก็กลายเป็นมืดดำดุจผ้ากระสอบขนสัตว์ และดวงจันทร์ก็กลายเป็นสีเลือด 13 และดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้าก็ตกลงบนแผ่นดิน เหมือนต้นมะเดื่ออันหวั่นไหวด้วยลมกล้าจนทำให้ผลหล่นลงไม่ทันสุก 14 ท้องฟ้าก็หายไปเหมือนกับหนังสือที่เขาม้วนขึ้นไปหมด และภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะก็เลื่อนไปจากที่เดิม 15 แล้วกษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต เศรษฐี นายทหารใหญ่ ผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นทาสและเป็นอิสระ ก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและโขดหินตามภูเขา 16 พวกเขาร้องบอกกับภูเขาและโขดหินว่า จงล้มทับเราเถิด จงซ่อนเราไว้ให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และให้พ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น 17 เพราะว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว และผู้ใดจะทนอยู่ได้เล่า

7

อิสราเอล *144,000* คนจาก *12* ตระกูลได้รับการประทับตรา

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์สีองค์ยืนอยู่ที่มุมทั้งสี่ของแผ่นดินโลก ห้ามลมในแผ่นดินโลกทั้งสี่ทิศไว้ เพื่อไม่ให้ลมพัดบนบก ในทะเล หรือที่ต้นไม้ใดๆ 2 แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งปรากฏขึ้นมาจากทิศตะวันออก ถือ

ดวงตราของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังแก่ทูต
สวรรค์ทั้งสี่ ผู้ได้รับมอบอำนาจให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินและทะเลนั้น 3 ว่า จงอย่าทำ
อันตรายแผ่นดิน ทะเลหรือต้นไม้ จนกว่าเราจะได้ประทับตราไว้ที่หน้าผากผู้รับใช้ทั้ง
หลายของพระเจ้าของเราเสียก่อน 4 และข้าพเจ้าได้ยินจำนวนของผู้ที่ได้การประทับ
ตรา คือผู้ที่ได้การประทับตรานั้น ก็มาจากทุกตระกูลในชนชาติอิสราเอลได้แสนสี่หมื่น
สี่พันคน 5 ผู้ที่มาจากตระกูลยูดาห์ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูล
รูเบนได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลกาดได้การประทับตราหมื่น
สองพันคน 6 ผู้ที่มาจากตระกูลอาเชอร์ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจาก
ตระกูลนัฟทาลีได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลมนัสเสห์ได้การ
ประทับตราหมื่นสองพันคน 7 ผู้ที่มาจากตระกูลสิเมโอนได้การประทับตราหมื่นสองพัน
คน ผู้ที่มาจากตระกูลเลวีได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลอิสสา
คาร์ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน 8 ผู้ที่มาจากตระกูลเศบูลุนได้การประทับตรา
หมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลโยเซฟได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจาก
ตระกูลเบนยามินได้การประทับตราหมื่นสองพันคน

การปรากฏของมวลชนที่ได้รับความรอดต่อหน้าพระที่นั่ง

9 ต่อจากนั้นมา ข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิด คนมากมาย ถ้ามีผู้ใดจะนับประมาณมิได้
เลย มาจากทุกชาติ ทุกตระกูล ประชากร และทุกภาษา คนเหล่านั้นสวมเสื้อสีขาว ถือ
ใบตาลยืนอยู่หน้าพระที่นั่ง และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก 10 คนเหล่านั้นร้องเสียงดัง
ว่า ความรอดมีอยู่ที่พระเจ้าของเราผู้ประทับบนพระที่นั่ง และมีอยู่ที่พระเมษโปดก
11 และทูตสวรรค์ทั้งปวงที่ยืนรอบพระที่นั่ง รอบผู้อาวุโส และรอบสัตว์ทั้งสี่นั้น ก้มลง
กราบหน้าพระที่นั่ง และนมัสการพระเจ้า 12 กล่าวว่า เอเมน ความสรรเสริญ สง่าราศี
ปัญญา การขอบพระคุณ พระเกียรติ อำนาจ และฤทธิ์เดช จงมีแด่พระเจ้าของเราตลอด
ไปเป็นนิตย์ เอเมน 13 และคนหนึ่งในพวกผู้อาวุโสนั้นถามข้าพเจ้าว่า คนทีสวมเสื้อสี
ขาวเหล่านี้คือใคร และมาจากไหน 14 ข้าพเจ้าตอบท่านว่า ท่านเจ้าข้า ท่านก็ทราบอยู่
แล้ว ท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า คนเหล่านี้คือคนที่มาจากความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ พวก
เขาได้ชำระล้างเสื้อผ้าของเขาในพระโลหิตของพระเมษโปดกจนเสื้อผ้านั้นขาวสะอาด
15 เพราะเหตุนั้นเขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์
ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง
จะสถิตอยู่ท่ามกลางเขาเหล่านั้น 16 พวกเขาจะไม่หิวกระหายอีกเลย แสงแดดและความ
ร้อนจะไม่ส่องต้องเขาอีกต่อไป 17 เพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่งนั้นจะ
ทรงเลี้ยงดูเขาไว้ และจะทรงนำเขาไปให้ถึงน้ำพุแห่งชีวิต และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตา
ทุกหยดจากตาของเขาเหล่านั้น

8

ตราประทับดวงที่เจ็ด (แตรทั้งเจ็ดแห่งการพิพากษา

1 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่เจ็ด ความเงียบก็ครอบคลุมสวรรค์อยู่ประมาณครึ่ง
ชั่วโมง 2 แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้น
ได้รับพระราชทานแตรเจ็ดคัน 3 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งถือกระถางไฟทองคำออก
มายืนอยู่ที่แท่น และทรงประทานเครื่องหอมเป็นอันมากแก่ทูตองค์นั้น เพื่อให้ถวาย

ร่วมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งปวงบนแท่นทองคำที่อยู่หน้าพระที่นั่งนั้น 4 และ
ควันเครื่องหอมนั้นก็ลอยขึ้นไปพร้อมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งหลาย จากมือทูต
สวรรค์สู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า 5 แล้วทูตสวรรค์องค์นั้นก็นำกระถางไปบรรจุไฟ
จากแท่นจนเต็ม และโยนกระถางนั้นลงบนแผ่นดินโลก และมีเสียงต่างๆ ฟ้าร้อง ฟ้าแลบ
และแผ่นดินไหว 6 และทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือแตรทั้งเจ็ดนั้นต่างก็เตรียมพร้อมที่จะเป่า

แตรที่หนึ่ง (พืชพันธุ์แห่งแผ่นดินโลกถูกทำลายหนึ่งในสาม

7 เมื่อทูตสวรรค์องค์แรกเป่าแตรขึ้น ลูกเห็บและไฟปนด้วยเลือดก็ถูกทิ้งลงบนแผ่น
ดิน ต้นไม้ไหม้ไปหนึ่งในสามส่วน และหญ้าเขียวสดไหม้ไปหมดสิ้น

แตรที่สอง (สัตว์ทะเลถูกทำลายหนึ่งในสาม

8 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สองเป่าแตรขึ้น ก็มีสิงหนึ่งเหมือนภูเขาใหญ่กำลังลุกไหม้ถูก
ทิ้งลงไปในทะเล และทะเลนั้นได้กลายเป็นเลือดเสียหนึ่งในสามส่วน 9 สัตว์ทั้งปวงที่มีชี
วิตอยู่ในทะเลนั้นตายเสียหนึ่งในสามส่วน และบรรดาเรือกำปั่นแตกเสียหนึ่งในสามส่วน

แตรที่สาม (แม่น้ำและบ่อน้ำพุมีรสขมหนึ่งในสาม

10 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามเป่าแตรขึ้น ก็มีดาวใหญ่ดวงหนึ่งเป็นเปลวไฟลุกโพลง
ดุจโคมไฟตกจากท้องฟ้า ดาวนั้นตกลงบนแม่น้ำหนึ่งในสามส่วน และตกที่บ่อน้ำพุทั้ง
หลาย 11 ดาวดวงนี้มีชื่อว่าบอระเพ็ด รสของน้ำกลายเป็นรสขมเสียหนึ่งในสามส่วน และ
คนเป็นอันมากก็ได้ตายไปเพราะน้ำนั้นกลายเป็นน้ำรสขมไป

แตรที่สี่ (ดวงต่างๆในท้องฟ้ามืดไปหนึ่งในสาม

12 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สี่เป่าแตรขึ้น ดวงอาทิตย์ก็ถูกทำลายไปหนึ่งในสามส่วน
ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายก็เช่นเดียวกันจึงมืดไปหนึ่งในสามส่วน กลางวันก็ไม่
สว่างเสียหนึ่งในสามส่วน และกลางคืนก็เช่นเดียวกับกลางวัน 13 แล้วข้าพเจ้าก็มองดู
และได้ยินทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่บินอยู่ในท้องฟ้า ร้องประกาศเสียงดังว่า วิบัติ วิบัติ
วิบัติ จะมีแก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเสียงแตรของทูตสวรรค์ทั้งสามองค์
กำลังจะเป่าอยู่แล้ว

9

แตรที่ห้า (ภัยพิบัติจากเหวที่ไม่มีก้นเหว

1 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเป่าแตรขึ้น ข้าพเจ้าก็เห็นดาวดวงหนึ่งตกจากฟ้าลงมาที่แผ่
นดินโลก และประทานลูกกุญแจสำหรับเหวที่ไม่มีก้นเหวให้แก่ดาวดวงนั้น 2 เมื่อเขาเปิด
เหวที่ไม่มีก้นเหวนั้น ก็มีควันพลุ่งขึ้นมาจากเหวนั้นดุจควันทีเตาใหญ่ และดวงอาทิตย์
และอากาศก็มืดไป เพราะเหตุควันทีขึ้นมาจากเหวนั้น 3 มีฝูงตั๊กแตนบินออกจากควัน
นั้นมายังแผ่นดินโลก ได้ประทานอำนาจแก่ตั๊กแตนนั้น เหมือนกับอำนาจของแมลงป่อง
แห่งแผ่นดินโลก 4 และมีคำสั่งแก่มันไม่ให้ทำร้ายหญ้าบนแผ่นดินโลก หรือพืชเขียว
หรือต้นไม้ แต่ให้ทำร้ายคนเหล่านั้นทีไม่มีตราของพระเจ้าบนหน้าผากของเขาเท่านั้น
5 และไม่ให้ฆ่าคนเหล่านั้น แต่ให้ทรมานเขาห้าเดือน การทรมานนั้นเป็นการทรมานที่
เหมือนกับถูกแมลงป่องต่อย 6 ตลอดเวลาเหล่านั้น คนทั้งหลายจะแสวงหาความตายแต่
จะไม่พบ เขาอยากจะตาย แต่ความตายจะหนีไปจากเขา 7 ตั๊กแตนนั้นมีรูปร่างเหมือน
ม้าที่ผูกเครื่องพร้อมสำหรับออกศึก บนหัวมีสิงหนึ่งที่ดูเหมือนมงกุฎทองคำ หน้ามัน

เหมือนหน้ามนุษย์ 8 ผมมันเหมือนผมผู้หญิง ฟันมันเหมือนฟันสิงโต 9 มันมีทับทรวงเห
มือนกับทับทรวงเหล็ก เสียงปีกมันเหมือนเสียงรถม้าเป็นอันมากกรูเข้ารบข้าศึก 10 มั
นมีหางเหมือนหางแมลงป่อง และหางมันนั้นมีเหล็กไน มันมีอำนาจที่จะทำร้ายมนุษย์
ตลอดห้าเดือน 11 มันมีทูตแห่งเหวที่ไม่มีก้นเหวนั้นเป็นกษัตริย์ปกครองมัน ที่มีชื่อเรียก
ในภาษาฮีบรูว่า อาบัดโดน แต่ในภาษากรีกเรียกว่า อปอลลิโยน 12 วิบัติอย่างที่หนึ่งผ่าน
ไปแล้ว ดูเถิด ยังมีวิบัติอีกสองอย่างที่จะเกิดขึ้นในภายหน้า

แตรที่หก (มนุษย์หนึ่งในสามถูกฆ่าตาย

13 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่หกเป่าแตรขึ้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงออกมาจากเชิงงอนมุมทั้ง
สี่ของแท่นทองคำที่อยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า 14 เสียงนั้นสั่งทูตสวรรค์องค์ที่หกที่ถือ
แตรนั้นว่า จงแก้มัดทูตสวรรค์ทั้งสี่ที่ถูกมัดไว้ที่แม่น้ำใหญ่นั้น คือแม่น้ำยูเฟรติส 15
ทูตสวรรค์ทั้งสี่ก็ถูกแก้ปล่อยไป ซึ่งทรงเตรียมไว้สำหรับชั่วโมง วัน เดือน และปี ที่จะให้
ฆ่ามนุษย์เสียหนึ่งในสามส่วน 16 และจำนวนพลทหารม้ามีสองร้อยล้าน นี่คือจำนวนที่
ข้าพเจ้าได้ยิน 17 ในนิมิตนั้นข้าพเจ้าสังเกตเห็นม้าเป็นดังนี้คือ ผู้ที่นั่งบนหลังม้านั้น ก็มี
ทับทรวงสีไฟ สีพลอยสีแดง และสีกำมะถัน หัวม้าทั้งหลายนั้นเหมือนหัวสิงโต มีไฟและ
ควันและกำมะถันพลุ่งออกมาจากปากของมัน 18 มนุษย์ถูกฆ่าเสียหนึ่งในสามส่วนด้วย
ภัยพิบัติสามอย่างนี้ คือ ไฟและควันและกำมะถันทีพลุ่งออกมาจากปากมันนั้น 19 เพราะ
ว่าฤทธิ์ของม้านั้นอยู่ที่ปากและหาง หางของมันเหมือนงูและมีหัว สิ่งเหล่านี้ทำให้มัน
ทำร้ายคนได้ 20 มนุษย์ทั้งหลายที่เหลืออยู่ ที่มิได้ถูกฆ่าด้วยภัยพิบัติเหล่านี้ ยังไม่ได้กลับ
ใจเสียใหม่จากงานที่มือเขาได้กระทำ ไม่ได้เลิกบูชาผี บูชา รูปเคารพที่ทำด้วยทองคำ
เงิน ทองสัมฤทธิ์ หินและไม้ รูปเคารพเหล่านั้นจะดูหรือฟังหรือเดินก็ไม่ได้ 21 และเขา
ก็มิได้กลับใจเสียใหม่จากการฆาตกรรม และการเวทมนตร์ การล่วงประเวณี และการ
ลักขโมย

10

ยอห์นได้รับหนังสือม้วนเล็กๆม้วนหนึ่ง

1 และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์มากอีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีเมฆคลุม
ตัวท่าน และมีรุ้งบนศีรษะท่าน และหน้าท่านเหมือนดวงอาทิตย์ และเท้าท่านเหมือนเสา
ไฟ 2 ท่านถือหนังสือเล็กๆม้วนหนึ่งซึ่งคลี่อยู่ในมือของท่าน ท่านวางเท้าขวาของท่าน
บนทะเล และเท้าซ้ายของท่านบนบก 3 ท่านร้องเสียงดังดุจเสียงสิงโตคำราม เมื่อท่าน
ร้องแล้ว เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดเสียงก็ดังขึ้น 4 เมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าจึง
ลงมือจะเขียน แต่ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า จงประทับ
ตราปิดข้อความซึ่งฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้ร้องนั้น จงอย่าเขียนข้อความเหล่านั้น 5 ฝ่ายทูต
สวรรค์องค์ที่ข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้นได้ชูมือขึ้นสู่ท้องฟ้า 6 และ
ปฏิญาณโดยอ้างพระนามของพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ ผู้ได้ ทรงสร้างฟ้า
สวรรค์ และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในฟ้าสวรรค์นั้น ทรงสร้างแผ่นดินโลก และสรรพสิ่งซึ่งมี
อยู่ในแผ่นดินโลกนั้น และทรงสร้างทะเล กับสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในทะเลนั้น ว่า จะไม่มี
การเนิ่นช้าอีกต่อไปแล้ว 7 แต่ว่าในวันแห่งเสียงของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดนั้น คือเมื่อท่าน
จะเป่าแตรขึ้น ความลึกลับของพระเจ้าที่พระองค์ได้ตรัสไว้แก่พวกศาสดาพยากรณ์ ซึ่ง
เป็นผู้รับใช้ของพระองค์นั้นก็จะสำเร็จ 8 และพระสุรเสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินจากสวรรค์นั้น
ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า จงไปรับหนังสือเล็กๆม้วนนั้นทีคลี่อยู่ในมือของทูตสวรรค์องค์ที่

ยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้น 9 ข้าพเจ้าจึงไปหาทูตสวรรค์องค์นั้นและกล่าวแก่ท่าน
ว่า ขอหนังสือม้วนเล็กนั้นเถิด ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า เอาไปเถิด และกินมันเสีย มัน
จะทำให้ท้องเจ้าขม แต่เมื่ออยู่ในปากของเจ้า มันจะหวานเหมือนน้ำผึ้ง 10 ข้าพเจ้ารับ
หนังสือม้วนเล็กนั้นจากมือทูตสวรรค์แล้วก็กินเข้าไป ขณะที่มันอยู่ในปากของข้าพเจ้า
นั้นมันก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง แต่เมื่อข้าพเจ้ากินมันเข้าไปแล้วท้องข้าพเจ้าก็ขม 11 และ
ท่านบอกข้าพเจ้าว่า เจ้าต้องพยากรณ์อีก ต่อชนชาติทั้งหลาย บรรดาประชาชาติ
ภาษา และกษัตริย์

11

การวัดพระวิหารชั้นใน

1 ท่านผู้หนึ่งจึงเอาไม้อ้อท่อนหนึ่งให้ข้าพเจ้ารูปร่างเหมือนไม้เรียว และทูตสวรรค์
องค์นั้นยืนอยู่กล่าวว่า จงลุกขึ้นไปวัดพระวิหารของพระเจ้า และแท่นบูชา และคำนวณ
คนทั้งหลายซึ่งนมัสการในนั้น 2 แต่ไม่ต้องวัดลานชั้นนอกพระวิหารนั้น เพราะว่าที่นั่น
ได้มอบไว้แก่คนต่างชาติแล้ว และเขาจะเหยียบย่ำเมืองบริสุทธิ์ลงใต้เท้าตลอดสี่สิบสอง
เดือน

คำพยากรณ์ของพยานทั้งสอง

3 และเราจะให้ฤทธิ์อำนาจแก่พยานทั้งสองของเรา และเขาจะพยากรณ์ตลอดพัน
สองร้อยหกสิบวัน นุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบ 4 พยานทั้งสองนั้นคือต้นมะกอกเทศสองต้น
และคันประทีปสองคันที่ตั้งอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า ผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลก
5 ถ้าผู้ใดประสงค์จะทำร้ายพยานทั้งสองนั้น ไฟก็จะพลุ่งออกจากปากเขาเผาผลาญ
ศัตรูผู้นั้น ถ้าผู้ใดจะทำร้ายพยานทั้งสอง ผู้นั้นก็จะต้องตายในลักษณะนี้ 6 พยานทั้ง
สองมีฤทธิ์ปิดท้องฟ้าได้ เพื่อไม่ให้ฝนตกในระหว่างวันเหล่านั้นที เขากำลังพยากรณ์
และมีฤทธิ์อำนาจเหนือน้ำทำให้กลายเป็นเลือดได้ และมีฤทธิ์บันดาลให้ภัยพิบัติต่างๆ
กระหน่ำโลก กี่ครั้งก็ได้ตามความปรารถนาของเขา 7 และเมื่อเสร็จสิ้นการเป็นพยาน
แล้ว สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีก้นเหวก็จะสู้รบกับเขา จะชนะเขาและจะฆ่าเขาเสีย
8 และศพของเขาจะอยู่ที่ถนนในเมืองใหญ่นั้น ซึ่งตามฝ่ายจิตวิญญาณเรียกว่า เมืองโส
โดมและอียิปต์ อันเป็นเมืองซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกตรึงด้วย 9 คนหลายชาติ
หลายตระกูล หลายภาษา หลายประชาชาติ จะเพ่งดูศพเขาตลอดสามวันครึ่ง และจะไม่
ยอมให้เอาศพนั้นใส่อุโมงค์เลย 10 คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแผ่นดินโลกจะยินดีเพราะเขา
และจะสนุกสนานรื่นเริง จะให้ของขวัญแก่กัน เพราะว่าผู้พยากรณ์ทั้งสองนี้ได้ทรมาน
คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในโลก 11 เมื่อเวลาผ่านไปสามวันครึ่งแล้ว ลมปราณแห่งชีวิต
จากพระเจ้าก็เข้าสู่ศพของเขาอีก และเขาก็ลุกขึ้นยืน คนทั้งหลายที่ได้เห็นเขาก็มีความ
หวาดกลัวเป็นอันมาก 12 คนทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากสวรรค์ ตรัสแก่เขาว่า
จงขึ้นมาที่นี่เถิด และพวกศัตรูก็เห็นเขาขึ้นไปในหมู่เมฆสู่สวรรค์

แผ่นดินไหวครั้งใหญ่

13 และในเวลานั้นก็เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ และเมืองนั้นก็ถล่มลงเสียหนึ่งในสิบส่วน
มีคนตายเพราะแผ่นดินไหวเจ็ดพันคน และคนที่เหลืออยู่นั้นมีความหวาดกลัวยิ่ง และ
ได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์ 14 วิบัติอย่างที่สองก็ผ่านไปแล้ว ดูเถิด วิบัติ
อย่างที่สามก็จะมาถึงในไม่ช้านี้แหละ

แตรที่เจ็ด (การประกาศถึงชัยชนะแห่งอาณาจักรของพระคริสต์)

15 และทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดก็เป่าแตรขึ้น และมีเสียงหลายๆเสียงกล่าวขึ้นดังๆในสวรรค์ว่า "ราชอาณาจักรทั้งหลายแห่งพิภพนี้ได้กลับเป็นราชอาณาจักรทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์" 16 และผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนซึ่งนั่งในที่นั่งของตนเบื้องพระพักตร์พระเจ้าก็ทรุดตัวลงกราบนมัสการพระเจ้า 17 และทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมาในอนาคต ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงใช้ฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ และได้ทรงครอบครอง 18 เหล่าประชาชาติมีความโกรธแค้น แต่พระพิโรธของพระองค์ก็มาถึงแล้ว ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาคนทั้งหลายที่ตายไปแล้ว และถึงเวลาที่พระองค์จะทรงประทานบำเหน็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวกศาสดาพยากรณ์ และวิสุทธิชนทั้งปวง และแก่คนทั้งหลายที่ยำเกรงพระนามของพระองค์ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย และถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงทำลายคนที่ทำลายแผ่นดินโลก" 19 แล้วพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ก็เปิดออก ในพระวิหารนั้นเห็นมีหีบพันธสัญญาของพระองค์ แล้วก็มีฟ้าแลบและเสียงต่างๆ ฟ้าร้อง แผ่นดินไหว ลูกเห็บก็ตกอย่างหนัก

12

ผู้หญิงและพญานาค

1 มีการมหัศจรรย์ใหญ่ยิ่งปรากฏในสวรรค์ คือผู้หญิงคนหนึ่งมีดวงอาทิตย์เป็นอาภรณ์ มีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้า และบนศีรษะมีดวงดาวสิบสองดวงเป็นมงกุฎ 2 ผู้หญิงนั้นมีครรภ์ และร้องครวญด้วยความเจ็บครรภ์ที่ใกล้จะคลอด 3 และมีการมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งปรากฏในสวรรค์ ดูเถิด มีพญานาคใหญ่สีแดงตัวหนึ่ง มีเจ็ดหัวและมีสิบเขา และที่หัวเหล่านั้นมีมงกุฎเจ็ดอัน 4 หางพญานาคตวัดดวงดาวในท้องฟ้าทิ้งลงมาที่แผ่นดินโลกเสียหนึ่งในสามส่วน และพญานาคนั้นยืนอยู่เบื้องหน้าผู้หญิงที่กำลังจะคลอดบุตร เพื่อจะกินบุตรเมื่อคลอดออกมาแล้ว

บุตรนั้นจะได้ครอบครอง

5 หญิงนั้นคลอดบุตรชาย ผู้ซึ่งจะครอบครองประชาชาติทั้งปวงด้วยคทาเหล็ก และบุตรนั้นได้ขึ้นไปถึงพระเจ้า ถึงพระที่นั่งของพระองค์ 6 และหญิงนั้นก็หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ที่นางมีสถานที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้ เพื่อนางจะได้รับการเลี้ยงดูอยู่ที่นั่นตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน

มีคาเอลและทูตสวรรค์ของท่านต่อสู้กับซาตาน

7 และมีสงครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลและพวกทูตสวรรค์ของท่านได้ต่อสู้กับพญานาค และพญานาคกับพวกทูตของมันก็ต่อสู้ 8 แต่ฝ่ายพญานาคแพ้ และพวกพญานาคไม่มีที่อยู่ในสวรรค์อีกเลย 9 พญานาคใหญ่ซึ่งเป็นงูดึกดำบรรพ์ ที่เขาเรียกกันว่า พญามารและซาตาน ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก พญานาคและพวกทูตของมันก็ถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลก 10 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังขึ้นในสวรรค์ว่า "บัดนี้ความรอด และฤทธิ์เดช และราชอาณาจักรแห่งพระเจ้าของเรา และอำนาจพระคริสต์ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เพราะว่าผู้ที่กล่าวโทษพวกพี่น้องของเราต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา ทั้งกลางวันและกลางคืนนั้น ก็ได้ถูกผลักทิ้งลงมาแล้ว 11 เขาเหล่านั้นชนะพญา

มารด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และโดยคำพยานของพวกเขาเอง และเขาไม่ได้
เสียดายที่จะพลีชีพของตน 12 ฉะนั้นสวรรค์และบรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์จงรื่นเริงยินดี
เถิด แต่วิบัติจะมีแก่ผู้ที่อยู่ในแผ่นดินโลกและทะเล เพราะว่าพญามารได้ลงมาหาเจ้า
ด้วยความโกรธยิ่งนัก เพราะมันรู้ว่าเวลาของมันมีน้อย

ซาตานข่มเหงหญิงนั้น

13 เมื่อพญานาคนั้นเห็นว่ามันถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลกแล้ว มันก็ข่มเหงหญิงที่
คลอดบุตรชายนั้น 14 แต่ทรงประทานปีกนกอินทรีใหญ่สองปีกแก่หญิงนั้น เพื่อให้นาง
บินหนีหน้างูเข้าไปในถิ่นทุรกันดารในสถานที่ของนาง จนถึงที่ซึ่งนางจะได้รับการเลี้ยง
ดู ตลอดวาระหนึ่งและสองวาระและครึ่งวาระ 15 งูนั้นก็พ่นน้ำออกจากปากเหมือนน้ำ
ท่วมไหลตามหญิงนั้น เพื่อจะให้พัดหญิงนั้นไปกับน้ำท่วม 16 แต่แผ่นดินก็ได้ช่วยหญิง
นั้นไว้ได้ โดยแยกออกเป็นช่องแล้วสูบน้ำท่วมนั้นที่พ่นออกจากปากพญานาคนั้นลงไป
17 พญานาคโกรธแค้นหญิงนั้น มันจึงออกไปทำสงครามกับเชื้อสายของนางที่เหลืออยู่
นั้น คือผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยานของพระเยซูคริสต์

13

สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากทะเล

1 และข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ที่หาดทรายชายทะเล และเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล
มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา ที่เขาทั้งสิบนั้นมีมงกุฎสิบอัน และมีชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาท
จารึกไว้ที่หัวทั้งหลายของมัน 2 สัตว์ร้ายที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้น เหมือนเสือดาว และเท้า
เหมือนเท้าหมี และปากเหมือนปากสิงโต และพญานาคได้ให้ฤทธิ์ของมัน และที่นั่งของ
มัน และสิทธิอำนาจอันใหญ่ยิ่งแก่สัตว์ร้ายนั้น 3 ข้าพเจ้าได้เห็นว่าหัวๆหนึ่งของสัตว์ร้าย
ดูเหมือนถูกฟันปางตาย แต่แผลที่ถูกฟันนั้นรักษาหายแล้ว คนทั้งโลกติดตามสัตว์ร้าย
นั้นไปด้วยความอัศจรรย์ใจ 4 เขาทั้งหลายได้บูชาพญานาคที่ได้ให้อำนาจแก่สัตว์ร้าย
นั้น เขาได้บูชาสัตว์ร้ายนั้น กล่าวว่า ใครจะเปรียบปานสัตว์นี้ได้ และใครสามารถจะ
ทำสงครามกับสัตว์นี้ได้ 5 และยอมให้สัตว์ร้ายนั้นมีปากที่พูดคำกล่าวร้ายและหมิ่น
ประมาท และยอมให้มันใช้อำนาจกระทำอย่างนั้นตลอดสี่สิบสองเดือน 6 มันกล่าวคำ
หมิ่นประมาทต่อพระเจ้า เพื่อหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระองค์ ต่อพลับพลาของ
พระองค์ และต่อผู้ที่อยู่ในสวรรค์

สัตว์ร้ายกระทำสงครามกับพวกวิสุทธิชน

7 และยอมให้มันทำสงครามกับพวกวิสุทธิชน และชนะเขา และให้มันมีอำนาจเหนือ
ชนทุกตระกูล ทุกภาษา และทุกประชาชาติ 8 และบรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินโลกจะบูชา
สัตว์ร้ายนั้น คือคนทั้งปวงที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก ผู้ทรง
ถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกทรงสร้างโลก 9 ใครมีหูก็ให้ฟังเอาเถิด 10 ผู้ใดที่กำหนดไว้ให้
ไปเป็นเชลยผู้นั้นก็จะต้องไปเป็นเชลย ผู้ใดฆ่าเขาด้วยดาบผู้นั้นก็ต้องถูกฆ่าด้วยดาบ นี่
แหละคือความอดทนและความเชื่อของพวกวิสุทธิชน

สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากแผ่นดิน

11 และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน มีสองเขาเหมือนลูกแกะ
และพูดเหมือนพญานาค 12 มันใช้อำนาจของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้นอย่างครบถ้วนต่อหน้า

สัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น มันทำให้โลกและคนที่อยู่ในโลกบูชาสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น ที่มีแผลปาง
ตายแต่รักษาหายแล้ว 13 สัตว์ร้ายนี้แสดงการมหัศจรรย์ใหญ่ จนกระทำให้ไฟตกลงมา
จากฟ้าสู่แผ่นดินโลกประจักษ์แก่ตามนุษย์ทั้งหลาย 14 มันล่อลวงคนทั้งหลายที่อยู่ใน
โลกด้วยการอัศจรรย์นั้น ซึ่งมันมีอำนาจกระทำท่ามกลางสายตาของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น
และมันสั่งให้คนทั้งหลายที่อยู่ในโลกสร้างรูปจำลองให้แก่สัตว์ร้าย ที่ถูกฟันด้วยดาบแต่
ยังมีชีวิตอยู่นั้น 15 และมันมีอำนาจที่จะให้ลมหายใจแก่รูปสัตว์นั้น เพื่อให้รูปสัตว์ร้าย
นั้นทั้งพูดได้ และกระทำให้บรรดาคนที่ไม่ยอมบูชารูปสัตว์ร้ายนั้นถึงแก่ความตายได้
16 และมันยังได้บังคับคนทั้งปวง ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย คนมั่งมีและคนจน ไทยและทาส ให้
รับเครื่องหมายไว้ที่มือขวาหรือที่หน้าผากของเขา 17 เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำการซื้อขายได้
นอกจากผู้ที่มีเครื่องหมายนั้น หรือชื่อของสัตว์ร้ายนั้น หรือเลขชื่อของมัน 18 ในเรื่อง
นี้จงใช้สติปัญญา ถ้าผู้ใดมีความเข้าใจก็ให้คิดตรึกตรองเลขของสัตว์ร้ายนั้น เพราะว่า
เป็นเลขของบุคคลผู้หนึ่ง เลขของมันคือหกร้อยหกสิบหก

14

ความชื่นชมยินดีของคน *144,000* คน

1 ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด พระเมษโปดกทรงยืนอยู่ที่ภูเขาศิโยน และผู้ที่อยู่กับ
พระองค์มีจำนวนแสนสี่หมื่นสี่พันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มีพระนามของพระบิดาของพระองค์เข
ียนไว้ที่หน้าผากของเขา 2 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากสวรรค์ดุจเสียงน้ำมากหลาย และ
ดุจเสียงฟ้าร้องสนั่น และข้าพเจ้าได้ยินเสียงพวกดีดพิณเขาคู่กำลังบรรเลงอยู่ 3 คนเห
ล่านั้นร้องเพลงราวกับว่า เป็นเพลงบทใหม่ต่อหน้าพระที่นั่ง หน้าสัตว์ทั้งสี่นั้น และหน้า
พวกผู้อาวุโส ไม่มีใครสามารถเรียนรู้เพลงบทนั้นได้ นอกจากคนแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น
ที่ได้ทรงไถ่ไว้แล้วจากแผ่นดินโลก 4 คนเหล่านี้เป็นคนที่มิได้มีมลทินกับผู้หญิง เพราะ
ว่าเขาเป็นพวกพรหมจารี พระเมษโปดกเสด็จไปที่ใด คนเหล่านี้ก็ตามเสด็จไปด้วย พวก
เขาเป็นผู้ที่ทรงไถ่จากมวลมนุษย์ เป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก
5 ปากเขาไม่กล่าวคำอุบายเลย เพราะเขาไม่มีความผิดต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า

ทูตสวรรค์องค์แรกประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ

6 แล้วข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งที่บินอยู่ในท้องฟ้า เพื่อประกาศข่าว
ประเสริฐอันเป็นอมตะแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในโลก แก่ทุกชาติ ทุกตระกูล ทุกภาษา และ
ประชากร 7 ท่านประกาศด้วยเสียงอันดังว่า จงยำเกรงพระเจ้า และถวายสง่าราศีแด่
พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว และจงนมัสการพระองค์ ผู้ได้
ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และบ่อน้ำพุทั้งหลาย

ทูตสวรรค์องค์ที่สองประกาศการล่มจมของบาบิโลน

8 ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งตามไปประกาศว่า บาบิโลนมหานครนั้นล่มจมแล้ว ล่มจม
แล้ว เพราะว่านครนั้นทำให้ประชาชาติทั้งปวงดื่มเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาลของเธอ
ในการล่วงประเวณี

ทูตสวรรค์องค์ที่สามประกาศการทุกข์ทรมานเป็นนิตย์ของทุกคนที่รับเครื่องหมาย
และบูชาสัตว์ร้าย

9 และทูตสวรรค์ซึ่งเป็นองค์ที่สามตามไปประกาศด้วยเสียงอันดังว่า ถ้าผู้ใดบูชา
สัตว์ร้ายและรูปของมัน และรับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของตน 10 ผู้

นั้นจะต้องดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งไม่ได้ระคนกับสิ่งใด ที่ได้เทลงในถ้วยพระพิโรธของพระองค์ และเขาจะต้องถูกทรมานด้วยไฟและกำมะถันต่อหน้าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก 11 และควันแห่งการทรมานของเขาพลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์ และผู้ที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และผู้ใดก็ตามที่รับเครื่องหมายชื่อของมันจะไม่มีการพักผ่อนเลยทั้งกลางวันและกลางคืน

พระสัญญาอันมั่นคงสำหรับพวกวิสุทธิชน

12 นี่แหละคือความอดทนของพวกวิสุทธิชน คือผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าและความเชื่อของพระเยซูไว้ 13 และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์สั่งข้าพเจ้าว่า จงเขียนไว้เถิดว่า ตั้งแต่นี้สืบไปคนทั้งหลายที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข และพระวิญญาณตรัสว่า จริงอย่างนั้น เพื่อเขาจะได้หยุดพักจากความเหนื่อยยากของเขา และการงานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป

การเก็บเกี่ยวบนแผ่นดินโลก

14 ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด มีเมฆขาว และมีผู้หนึ่งประทับบนเมฆนั้นเหมือนกับบุตรมนุษย์ สวมมงกุฎทองคำบนพระเศียร และพระหัตถ์ถือเคียวอันคม 15 และมีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหารร้องทูลพระองค์ ผู้ประทับบนเมฆนั้นด้วยเสียงอันดังว่า จงใช้เคียวของพระองค์เกี่ยวไปเถิด เพราะว่าถึงเวลาที่พระองค์จะเกี่ยวแล้ว เพราะว่าผลที่จะต้องเก็บเกี่ยวในแผ่นดินโลกนั้นสุกแล้ว 16 และพระองค์ผู้ประทับบนเมฆนั้น ได้ทรงตวัดเคียวนั้นบนแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกก็ได้ถูกเกี่ยวแล้ว 17 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ออกมาจากพระวิหารบนสวรรค์ ถือเคียวอันคมเช่นเดียวกัน 18 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งผู้มีฤทธิ์เหนือไฟ ได้ออกมาจากแท่นบูชา และร้องบอกทูตองค์นั้นที่ถือเคียวคมนั้นด้วยเสียงอันดังว่า ท่านจงใช้เคียวคมของท่านเกี่ยวเก็บพวงองุ่นแห่งแผ่นดินโลก เพราะลูกองุ่นนั้นสุกดีแล้ว 19 ทูตสวรรค์นั้นก็ตวัดเคียวบนแผ่นดินโลก และเก็บเกี่ยวผลองุ่นแห่งแผ่นดินโลก และขว้างลงไปในบ่อย่ำองุ่นอันใหญ่แห่งพระพิโรธของพระเจ้า 20 บ่อย่ำองุ่นถูกย่ำภายนอกเมือง และโลหิตไหลออกจากบ่อย่ำองุ่นนั้นสูงถึงบังเหียนม้า ไหลนองไปประมาณสามร้อยกิโลเมตร

15

ขันทั้งเจ็ดแห่งพระพิโรธของพระเจ้า

1 ข้าพเจ้าเห็นหมายสำคัญในสวรรค์อีกประการหนึ่ง ใหญ่ยิ่งและน่าประหลาด คือมีทูตสวรรค์เจ็ดองค์ถือภัยพิบัติเจ็ดอย่าง อันเป็นภัยพิบัติครั้งสุดท้าย เพราะว่าพระพิโรธของพระเจ้าสิ้นสุดลงด้วยภัยพิบัติเหล่านั้น 2 ข้าพเจ้าเห็นเป็นเหมือนทะเลแก้วปนไฟ และบรรดาคนที่มีชัยต่อสัตว์ร้าย และรูปของมัน และเครื่องหมายของมัน และเลขประจำชื่อของมัน ยืนอยู่บนทะเลแก้วนั้น พวกเขาถือพิณเขาคู่ของพระเจ้า 3 เขาร้องเพลงของโมเสส ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของพระเมษโปดกว่า ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่งและมหัศจรรย์นัก ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์แห่งวิสุทธิชนทั้งปวง วิถีทางทั้งหลายของพระองค์ยุติธรรมและเที่ยงตรง 4 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีผู้ใดบ้างที่จะไม่ยำเกรงพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ประชาชาติทั้งปวงจะมานมัสการจำเพาะพระพักตร์พระองค์

เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์ปรากฏแจ้งแล้ว 5 ต่อจากนี้ข้าพเจ้าได้แลเห็น และ
ดูเถิด พระวิหารของพลับพลาแห่งสักขีพยานในสวรรค์เปิดออก 6 และทูตสวรรค์ทั้งเจ็ด
องค์ที่ถือภัยพิบัติทั้งเจ็ด ได้ออกมาจากพระวิหารนั้น นุ่งห่มผ้าป่านสีขาวและบริสุทธิ
์ และคาดรัดประคดทองคำ 7 และสัตว์ตัวหนึ่งในสี่ตัวนั้นได้เอาขันทองคำเจ็ดใบเต็มด
้วยพระพิโรธของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ ส่งให้แก่ทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้น
8 และพระวิหารก็เต็มไปด้วยควันซึ่งมาจากสง่าราศีของพระเจ้า และจากฤทธานุภาพ
ของพระองค์ และไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปในพระวิหารนั้นได้ จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ดของ
ทูตสวรรค์เจ็ดองค์นั้นจะได้สิ้นสุดลง

16

1 แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากพระวิหาร สั่งทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้นว่า
จงไปเถิด เอาขันทั้งเจ็ดใบ ที่เต็มไปด้วยพระพิโรธของพระเจ้า เทลงบนแผ่นดินโลก

ขันใบแรก (แผลร้ายที่มีหนอง)

2 ทูตสวรรค์องค์แรกจึงออกไปและเทขันของตนลงบนแผ่นดินโลก และคนทั้งหลาย
ที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และบูชารูปของมัน ก็เกิดเป็นแผลร้ายที่เป็นหนองมีทุกข์
เวทนาแสนสาหัส

ขันใบที่สอง (ทะเลเป็นเหมือนเลือด)

3 ทูตสวรรค์องค์ที่สองก็เทขันของตนลงในทะเล และทะเลก็กลายเป็นเหมือนเลือด
ของคนตาย และบรรดาสิ่งที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นก็ตายหมดสิ้น

ขันใบที่สาม (แม่น้ำทั้งหลายกลายเป็นเลือด)

4 ทูตสวรรค์องค์ที่สามเทขันของตนลงที่แม่น้ำและบ่อน้ำพุทั้งปวง และน้ำเหล่านั้
นก็กลายเป็นเลือด 5 และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์แห่งน้ำร้องว่า โอ ข้าแต่องค์พระ
ผู้เป็นเจ้า ผู้ดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะทรงดำรงอยู่ใน
อนาคต พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม เพราะพระองค์ทรงพิพากษาอย่างนั้น 6 เพราะ
เขาทั้งหลายได้กระทำให้โลหิตของพวกวิสุทธิชนและของพวกศาสดาพยากรณ์ไหล
ออก และพระองค์ได้ประทานโลหิตให้เขาดื่ม ด้วยเขาทั้งหลายก็สมควรอยู่แล้ว 7 และ
ข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งซึ่งอยู่ที่แท่นบูชาร้องว่า จริงอย่างนั้น พระเจ้า
องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด การพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและ
ชอบธรรมแล้ว

ขันใบที่สี่ (ความร้อนอันน่ากลัวจากดวงอาทิตย์

8 ทูตสวรรค์องค์ที่สี่เทขันของตนลงที่ดวงอาทิตย์ และทรงให้อำนาจแก่ดวงอาทิตย์
นั้นที่จะคลอกมนุษย์ด้วยไฟ 9 ความร้อนแรงกล้าได้คลอกคนทั้งหลาย และพวกเขาพูด
หมิ่นประมาทพระนามของพระเจ้า ผู้ซึ่งมีฤทธิ์เหนือภัยพิบัติเหล่านั้น และพวกเขาไม่ได้
กลับใจและไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์

ขันใบที่ห้า (ความมืดในอาณาจักรของสัตว์ร้าย)

10 ทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเทขันของตนลงบนที่นั่งของสัตว์ร้ายนั้น และอาณาจักรขอ
งมันก็มืดไป คนเหล่านั้นได้กัดลิ้นของตนด้วยความเจ็บปวด 11 และพูดหมิ่นประมาท

พระเจ้าแห่งสวรรค์ เพราะความเจ็บปวดและเพราะแผลที่มีหนองตามตัวของเขา แต่เขาไม่ได้กลับใจเสียใหม่จากการประพฤติของตน

ขันใบที่หก *(การเตรียมทางไว้สำหรับพวกกษัตริย์แห่งทิศตะวันออก*
12 ทูตสวรรค์องค์ที่หกเทขันของตนลงที่แม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ทำให้น้ำ
ในแม่น้ำนั้นแห้งไป เพื่อเตรียมมรรคาไว้สำหรับบรรดากษัตริย์ที่มาจากทิศตะวันออก
13 และข้าพเจ้าเห็นผีโสโครกสามตนรูปร่างคล้ายกบออกมาจากปากพญานาค และ
ออกจากปากสัตว์ร้ายนั้น และออกจากปากของผู้พยากรณ์เท็จ 14 ด้วยว่าผีเหล่านั้นเป็น
ผีร้ายกระทำการอัศจรรย์ มันออกไปหากษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกคือทั่วพิภพ เพื่อ
ให้บรรดากษัตริย์เหล่านั้นร่วมกันทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุ
ภาพสูงสุด 15 **จงดูเถิด เราจะมาเหมือนขโมย ผู้ที่เฝ้าระวังให้ดีและรักษาเสื้อผ้า
ของตนจะเป็นสุข เกลือกว่าผู้นั้นจะเดินเปลือยกาย และคนทั้งหลายจะได้เห็น
ความน่าละอายของเขา** 16 และมันให้เขาทั้งหลายชุมนุมที่ตำบลหนึ่ง ซึ่งภาษาฮีบรู
เรียกว่า อารมาเกดโดน

ขันใบที่เจ็ด *(ความพินาศของบาบิโลน)*
17 ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดได้เทขันของตนลงในอากาศ และมีพระสุรเสียงดังออกมา
จากพระที่นั่งในพระวิหารแห่งสวรรค์ว่า สำเร็จแล้ว 18 และเกิดมีเสียงต่างๆ มีฟ้าร้อง
มีฟ้าแลบ และเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ซึ่งตั้งแต่มีมนุษย์เกิดมาบนแผ่นดินโลก ไม่เคย
มีแผ่นดินไหวร้ายแรงและยิ่งใหญ่เช่นนี้เลย 19 มหานครนั้นก็แยกออกเป็นสามส่วน และ
บ้านเมืองของนานาประชาชาติก็ล่มจม มหานครบาบิโลนนั้นก็อยู่ในความทรงจำต่อ
เบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะให้นครนั้นดื่มถ้วยเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธอันใหญ่หลวง
ของพระองค์ 20 และบรรดาเกาะต่างๆก็หนีหายไป และภูเขาทั้งหลายก็ไม่มีผู้ใดพบ
21 และมีลูบเห็บใหญ่ตกลงมาจากฟ้าถูกคนทั้งปวง แต่ละก้อนหนักประมาณห้าสิบกิโลก
รัม คนทั้งหลายจึงพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า เพราะภัยพิบัติที่เกิดจากลูกเห็บนั้น เพราะ
ว่าภัยพิบัติจากลูกเห็บนั้นร้ายแรงยิ่งนัก

17

การพิพากษาลงโทษแม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย
1 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบนั้นมาหาข้าพเจ้า และพูดว่า เชิญ
มาที่นี่เถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูการพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญที่นั่งอยู่บน
น้ำมากหลาย 2 คือหญิงที่บรรดากษัตริย์ทั่วแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีด้วย และคนทั้ง
หลายที่อยู่ในแผ่นดินโลกก็ได้มัวเมาด้วยเหล้าองุ่นแห่งการล่วงประเวณีของเธอ 3 ทูต
สวรรค์องค์นั้นได้นำข้าพเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยพระวิญญาณ และข้าพเจ้าได้
เห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้มตัวหนึ่ง ซึ่งมีชื่อหลายชื่อเป็นคำหมิ่น
ประมาทเต็มไปทั้งตัว มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา 4 หญิงนั้นนุ่งห่มด้วยผ้าสีม่วงและสีแดง
เข้ม และประดับด้วยเครื่องทองคำ เพชรพลอยต่างๆและไข่มุก หญิงนั้นถือถ้วยทองคำ
ที่เต็มด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและของโสโครกแห่งการล่วงประเวณีของตน 5 และที่หน
้าผากของหญิงนั้นเขียนชื่อไว้ว่า ความลึกลับ บาบิโลนมหานคร แม่ของหญิงแพศยา
ทั้งหลาย และแม่แห่งสิ่งทั้งปวงที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก 6 และข้าพเจ้าเห็น
หญิงนั้นเมามายด้วยโลหิตของพวกวิสุทธิชน และโลหิตของคนทั้งหลายที่พลีชีพเพื่อ

เป็นพยานของพระเยซู เมื่อข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็อัศจรรย์ใจยิ่งนัก 7 ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงถามข้าพเจ้าว่า เหตุไฉนท่านจึงอัศจรรย์ใจ ข้าพเจ้าจะบอกให้ท่านรู้ถึงความลึกลับของหญิงนั้น และของสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวและสิบเขาที่เป็นพาหนะของหญิงนั้น

กษัตริย์ทั้งหลายเป็นพันธมิตรกับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

8 สัตว์ร้ายที่ท่านได้เห็นนั้นเป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และมันจะขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีก้นเหวเพื่อไปสู่ความพินาศแล้ว และคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก ซึ่งไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตตั้งแต่แรกทรงสร้างโลกนั้น ก็จะอัศจรรย์ใจ เมื่อเขาเห็นสัตว์ร้าย ซึ่งได้เป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และกำลังจะเป็น 9 นี่ต้องใช้สติปัญญา หัวทั้งเจ็ดนั้นคือภูเขาเจ็ดยอดที่หญิงนั้นนั่งอยู่ 10 และมีกษัตริย์เจ็ดองค์ ซึ่งห้าองค์ได้ล่วงไปแล้ว องค์หนึ่งกำลังเป็นอยู่ และอีกองค์หนึ่งนั้นยังไม่ได้เป็นขึ้น และเมื่อเป็นขึ้นมาแล้ว จะต้องดำรงอยู่ชั่วขณะหนึ่ง 11 สัตว์ร้ายที่เป็นแล้วเมื่อก่อน แต่เดี๋ยวนี้ไม่ได้เป็นนั้นก็เป็นทีแปด แต่ก็ยังเป็นองค์หนึ่งในเจ็ดองค์นั้น และจะไปสู่ความพินาศ 12 เขาทั้งสิบเขาที่ท่านได้เห็นนั้นคือกษัตริย์สิบองค์ที่ยังไม่ได้เสวยราชสมบัติ แต่จะรับอำนาจอย่างกษัตริย์ด้วยกันกับสัตว์ร้ายนั้นหนึ่งชั่วโมง 13 กษัตริย์ทั้งหลายนั้นมีน้ำพระทัยอย่างเดียวกัน และทรงมอบฤทธิ์และอำนาจของตนไว้แก่สัตว์ร้ายนั้น 14 กษัตริย์เหล่านี้จะกระทำสงครามกับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงชนะพวกเขา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้นเป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียก และทรงเลือกไว้ และเป็นผู้ที่สัตย์ซื่อ 15 และทูตสวรรค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า น้ำมากหลายที่ท่านได้เห็นหญิงแพศยานั่งอยู่นั้น ก็คือชนชาติ มวลชน ประชาชาติ และภาษาต่างๆ 16 เขาสิบเขาที่ท่านได้เห็นอยู่บนสัตว์ร้าย จะพากันเกลียดชังหญิงแพศยานั้น จะกระทำให้นางโดดเดี่ยวอ้างว้างและเปลือยกาย และจะกินเนื้อของหญิงนั้น และเผานางเสียด้วยไฟ 17 เพราะว่าพระเจ้าทรงดลใจเขาให้กระทำตามพระทัยของพระองค์ โดยการทรงทำให้พวกเขามีความคิดอย่างเดียวกัน และมอบอาณาจักรของเขาให้แก่สัตว์ร้ายนั้น จนถึงจะสำเร็จตามพระวจนะของพระเจ้า 18 และผู้หญิงที่ท่านเห็นนั้นก็คือนครใหญ่ ที่มีอำนาจเหนือกษัตริย์ทั้งหลายทั่วแผ่นดินโลก

18

นครบาบิโลนล่มจม

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าก็ได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านมีอำนาจใหญ่ยิ่ง และรัศมีของท่านได้ทำให้แผ่นดินโลกสว่างไป 2 ท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงกึกก้องว่า บาบิโลนมหานครล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว กลายเป็นทีอาศัยของผีปีศาจ เป็นทีคุมขังของผีโสโครกทุกอย่าง และเป็นกรงของนกทุกอย่างที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด 3 เพราะว่าประชาชาติทั้งปวงได้ดื่มเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาลในการล่วงประเวณีของนครนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และพ่อค้าทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกก็ได้มั่งมีขึ้นด้วยทรัพย์ฟุ่มเฟือยของนครนั้น 4 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งประกาศมาจากสวรรค์ว่า ชนชาติของเราจงออกมาจากนครนั้นเถิด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่มีส่วนในการบาปของนครนั้น และเพื่อท่านจะไม่ต้องรับภัยพิบัติที่จะเกิดแก่นครนั้น 5 เพราะว่าบาปของนครนั้นกองสูง

ขึ้นถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงจำความชั่วช้าแห่งนครนั้นได้ 6 นครนั้นได้ให้ผลอ
ย่างไร ก็จงให้ผลแก่นครนั้นอย่างนั้น และจงตอบแทนการกระทำของนครนั้นเป็นสอง
เท่า ในถ้วยที่นครนั้นได้ผสมไว้ก็จงผสมลงเป็นสองเท่าให้นครนั้น 7 นครนั้นได้เย่อหยิ่ง
จองหองและมีชีวิตอย่างหรูหรามากเท่าใด ก็จงให้นครนั้นได้รับการทรมานและความ
ระทมทุกข์มากเท่านั้น เพราะว่านครนั้นทะนงใจว่า เราดำรงอยู่ในตำแหน่งราชินี ไม่ใช่
หญิงม่าย เราจะไม่ประสบความระทมทุกข์เลย 8 เหตุฉะนั้น ภัยพิบัติต่างๆของนครนั้น
จะเกิดขึ้นในวันเดียว ความตาย และความระทมทุกข์ การกันดารอาหาร และไฟจะเผา
นครนั้นให้พินาศหมดสิ้น เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงพิพากษานครนั้น
ทรงอานุภาพยิ่งใหญ่

กษัตริย์และพ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกคร่ำครวญต่อบาบิโลน

9 บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกที่ได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และได้มีชีวิตอย่าง
หรูหราร่วมกันนั้น เมื่อได้เห็นควันไฟที่ไหม้นครนั้น ก็จะพิลาปร่ำไห้คร่ำครวญเพราะ
นครนั้น 10 พวกกษัตริย์จะยืนอยู่แต่ห่างๆเพราะกลัวภัยแห่งการทรมานของนครนั้น และ
จะกล่าวว่า อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย บาบิโลนมหานครที่ยิ่งใหญ่ นครที่แข็งแรง เพราะ
เจ้าได้รับการพิพากษาโทษให้พินาศไปภายในชั่วโมงเดียวเท่านั้น 11 บรรดาพ่อค้าใน
แผ่นดินโลกจะร่ำไห้คร่ำครวญเพราะนครนั้น เพราะว่าไม่มีใครซื้อสินค้าของเขาอีกต่อ
ไปแล้ว 12 สินค้าเหล่านั้นคือ ทองคำ เงิน เพชรพลอยต่างๆ ไข่มุก ผ้าป่านเนื้อละเอียด
ผ้าสีม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงเข้ม ไม้หอมทุกชนิด บรรดาภาชนะที่ทำด้วยงา บรรดาภาชนะ
ไม้ที่มีราคามาก ภาชนะทองสัมฤทธิ์ ภาชนะเหล็ก ภาชนะหินอ่อน 13 อบเชย เครื่องเทศ
เครื่องหอม กำยาน เหล้าองุ่น น้ำมัน ยอดแป้ง ข้าวสาลี สัตว์ต่างๆ แกะ ม้า รถรบ และ
ทาส และชีวิตมนุษย์ 14 และผลซึ่งจิตของเจ้ากระหายใคร่ได้นั้นก็ล่วงพ้นไปจากเจ้าแล้ว
สิ่งสารพัดอันวิเศษยิ่งและหรูหราก็พินาศไปจากเจ้าแล้ว และเจ้าจะไม่ได้พบมันอีกเลย
15 บรรดาพ่อค้าที่ได้ขายสิ่งของเหล่านั้น จนเป็นคนมั่งมีเพราะนครนั้น จะยืนอยู่แต่ไกล
เพราะกลัวภัยจากการทรมานของนครนั้น พวกเขาจะร้องไห้คร่ำครวญด้วยเสียงดัง 16
ว่า อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย มหานครนั้น ที่ได้นุ่งห่มผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง และ
ผ้าสีแดงเข้ม ที่ได้ประดับด้วยทองคำ เพชรพลอยต่างๆและไข่มุกนั้น 17 เพียงในชั่วโมง
เดียว ทรัพย์สมบัติอันยิ่งใหญ่นั้นก็พินาศสูญไปสิ้น และนายเรือทุกคน คนทีโดยสารเรือ
พวกลูกเรือ และคนทั้งหลายที่มีอาชีพทางทะเล ก็ได้ยืนอยู่แต่ห่างๆ 18 และเมื่อคนเหล่า
นั้นได้เห็นควันไฟที่ไหม้นครนั้นก็ร้องว่า นครใดเล่าจะเป็นเหมือนมหานครนี้ 19 และ
เขาทั้งหลายก็โปรยผงคลีลงบนศีรษะของตน พลางร้องไห้คร่ำครวญว่า อนิจจาเอ๋ย
อนิจจาเอ๋ย มหานครนั้น อันเป็นทีซึ่งคนทั้งปวงที่มีเรือกำปั่นเดินทะเลได้กลายเป็นคนมั่
งมีด้วยเหตุจากสิ่งของมีค่าของนครนั้น เพราะภายในชั่วโมงเดียวนครนั้นก็เป็นทีรกร้าง
ไป

การชื่นชมยินดีในสวรรค์ต่อการพิพากษาของพระเจ้า

20 เมืองสวรรค์ พวกอัครสาวกอันบริสุทธิ์ และพวกศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย จงร่าเริง
ยินดีเพราะนครนั้นเถิด เพราะพระเจ้าทรงแก้แค้นต่อนครนั้นให้ท่านทั้งหลายแล้ว 21
แล้วทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่มีฤทธิ์มาก ก็ได้ยกหินก้อนหนึ่งเหมือนหินโม่ใหญ่ทุ่มลงไปใน
ทะเลแล้วว่า บาบิโลนมหานครนั้นจะถูกทุ่มลงโดยแรงอย่างนี้แหละ และจะไม่มีใคร
เห็นนครนั้นอีกต่อไปเลย 22 และจะไม่มีใครได้ยินเสียงนักดีดพิณเขาคู่ นักเล่นมโหรี
นักเป่าปี่ และนักเป่าแตร ในเจ้าอีกต่อไป และในเจ้าจะไม่มีช่างในวิชาช่างต่างๆอีกต่อ

ไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงโม่แป้งในเจ้าอีกต่อไป 23 และในเจ้าจะไม่มีแสงประทีป
ส่องสว่างอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงเจ้าบ่าวเจ้าสาวในเจ้าอีกต่อไป เพราะ
ว่าบรรดาพ่อค้าของเจ้าได้เป็นคนใหญ่โตแห่งแผ่นดินโลกแล้ว และโดยวิทยาคมของ
เจ้าได้ล่อลวงบรรดาประชาชาติให้ลุ่มหลง 24 และในนครนั้นเขาได้พบโลหิตของพวก
ศาสดาพยากรณ์และพวกวิสุทธิชน และบรรดาคนที่ถูกฆ่าบนแผ่นดินโลก

19

อาเลลูยาบนสวรรค์

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังกึกก้องของฝูงชนจำนวนมากใน
สวรรค์ร้องว่า อาเลลูยา ความรอด สง่าราศี พระเกียรติ และฤทธิ์เดชจงมีแด่องค์พระ
ผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา 2 เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและชอบ
ธรรม พระองค์ได้ทรงพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญนั้น ที่ได้กระทำให้แผ่น
ดินโลกชั่วไปด้วยการล่วงประเวณีของนาง และ พระองค์ได้ทรงแก้แค้นผู้หญิงนั้นเพื่อ
ทดแทนโลหิตแห่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์ 3 คนเหล่านั้นร้องอีกครั้งว่า อาเลลูยา
ควันไฟที่เกิดจากนครนั้นพลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์ 4 และพวกผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่คน
กับสัตว์ทั้งสี่นั้น ก็ได้ทรุดตัวลงนมัสการพระเจ้า ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นและร้องว่า เอ
เมน อาเลลูยา 5 และมีเสียงออกมาจากพระที่นั่งว่า ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ของ
พระองค์ และผู้ที่ยำเกรงพระองค์ ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา
6 แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงดุจเสียงฝูงชนเป็นอันมาก ดุจเสียงน้ำมากหลาย และดุจเสียง
ฟ้าร้องสนั่นว่า อาเลลูยา เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด
ทรงครอบครองอยู่

การเลี้ยงสมรสอันวิเศษของพระเมษโปดก

7 ขอให้เราทั้งหลายร่าเริงยินดีและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะว่าถึงเวลา
มงคลสมรสของพระเมษโปดกแล้ว และมเหสีของพระองค์ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว 8 และ
ทรงโปรดให้เธอสวมผ้าป่านเนื้อละเอียด สะอาดและขาว เพราะผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้น
เป็นความชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน 9 และทูตสวรรค์องค์นั้นสั่งข้าพเจ้าว่า จง
เขียนไว้เถิดว่า ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในการมงคลสมรสของพระเมษ
โปดก และท่านบอกข้าพเจ้าว่า ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระดำรัสแท้ของพระเจ้า 10 แล้ว
ข้าพเจ้าได้ทรุดตัวลงแทบเท้าของท่านเพื่อจะนมัสการท่าน แต่ท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้า
ว่า อย่าเลย ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เหมือนกับท่าน และพวกพี่น้องของท่านที่ยึดถือ
คำพยานของพระเยซู จงนมัสการพระเจ้าเถิด เพราะว่าคำพยานของพระเยซูนั้นเป็น
หัวใจของการพยากรณ์

การเสด็จกลับมาสู่แผ่นดินโลกของพระคริสต์พร้อมด้วยเหล่าพลโยธาของพระองค์

11 แล้วข้าพเจ้าได้เห็นสวรรค์เปิดออก และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงม้านั้
นมีพระนามว่า สัตย์ซื่อและสัตย์จริง พระองค์ทรงพิพากษาและกระทำสงครามด้วย
ความชอบธรรม 12 พระเนตรของพระองค์ดุจเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์
มีมงกุฎหลายอัน และพระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักเลย นอกจาก
พระองค์เอง 13 พระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์
นั้นคือ พระวาทะของพระเจ้า 14 เหล่าพลโยธาในสวรรค์สวมอาภรณ์ผ้าป่านเนื้อ
ละเอียด ขาวและสะอาด ได้นั่งบนหลังม้าขาวตามเสด็จพระองค์ไป 15 มีพระแสงคมออก

มาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงฟันฟาดบรรดานานาประชาชาติ
ด้วยพระแสงนั้น และพระองค์จะทรงครอบครองเขาด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรง
เหยียบบ่อย่ำองุ่นแห่งพระพิโรธอันเฉียบขาดของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด 16
พระองค์ทรงมีพระนามจารึกที่ฉลองพระองค์ และที่ต้นพระอูรุของพระองค์ว่า "พระ
มหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง"

การชุมนุมของฝูงนกในท้องฟ้า

17 แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์ ท่านร้องประกาศแก่นก
ทั้งปวงที่บินอยู่ในท้องฟ้าด้วยเสียงอันดังว่า "จงมาประชุมกันในการเลี้ยงของพระเจ้า
ยิ่งใหญ่ 18 เพื่อจะได้กินเนื้อกษัตริย์ เนื้อนายทหาร เนื้อคนมีบรรดาศักดิ์ เนื้อม้า และเนื้อ
คนที่นั่งบนม้า และเนื้อประชาชนทั้งไทยและทาส ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่" 19 และข้าพเจ้า
เห็นสัตว์ร้ายนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลก พร้อมทั้งพลรบของกษัตริย์เหล่านั้น
มาประชุมกันจะทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้า และกับพลโยธาของพระองค์

ปลายทางปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ผู้พยากรณ์เท็จ และกองทัพของเขา

20 สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมด้วยผู้พยากรณ์เท็จ ที่ได้กระทำการอัศจรรย์ต่อหน้าสัตว์
ร้ายนั้น และใช้การอัศจรรย์นั้นล่อลวงคนทั้งหลายที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น
และบูชารูปของมัน สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จถูกทิ้งทั้งเป็นลงในบึงไฟที่ไหม้ด้วย
กำมะถัน 21 และคนที่เหลืออยู่นั้น ก็ถูกฆ่าด้วยพระแสงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของ
พระองค์ผู้ทรงม้านั้นเสีย และนกทั้งปวงก็กินเนื้อของคนเหล่านั้นจนอิ่ม

20

ซาตานถูกขังไว้พันปี

1 แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านถือลูกกุญแจของเหวที่
ไม่มีก้นเหวนั้นและถือโซ่ใหญ่ 2 และท่านได้จับพญานาค ซึ่งเป็นงูดึกดำบรรพ์ ผู้ซึ่งเป็น
พญามารและซาตาน และล่ามมันไว้พันปี 3 แล้วทิ้งมันลงไปในเหวที่ไม่มีก้นเหวนั้น แล
้วได้ลั่นกุญแจประทับตรา เพื่อไม่ให้มันล่อลวงบรรดาประชาชาติได้อีกต่อไป จนครบ
กำหนดพันปีแล้วหลังจากนั้นจะต้องปล่อยมันออกไปชั่วขณะหนึ่ง

การฟื้นขึ้นของคริสเตียนเพื่อครอบครองร่วมกับพระคริสต์

4 ข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และผู้ที่นั่งบนบัลลังก์นั้น ทรงมอบให้เป็นผู้
ที่จะพิพากษา และข้าพเจ้ายังได้เห็นดวงวิญญาณของคนทั้งปวงที่ถูกตัดศีรษะ เพราะ
เป็นพยานของพระเยซู และเพราะพระวจนะของพระเจ้า และเป็นผู้ที่ไม่ได้บูชาสัตว์ร้าย
นั้นหรือรูปของมัน และไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คน
เหล่านั้นกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ และได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาพันปี 5 แต่
คนอื่นๆที่ตายแล้วไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าจะครบกำหนดพันปี นี่แหละคือการฟื้น
จากความตายครั้งแรก 6 ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกก็เป็นสุขและ
บริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเหล่านั้น แต่เขาจะเป็นปุโรหิตของ
พระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดเวลาพันปี

การกบฏในยุคพันปี ซาตานถูกทิ้งลงในนรก

7 ครั้นพันปีล่วงไปแล้ว ก็จะปล่อยซาตานออกจากคุกที่ขังมันไว้ 8 และมันจะออกไป
ล่อลวงบรรดาประชาชาติทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลก คือโกกและมาโกก ให้คนมาชุมนุ
มกันทำศึกสงคราม จำนวนคนเหล่านั้นมากมายดุจเม็ดทรายที่ทะเล 9 และคนเหล่านั้น
ยกขบวนออกไปทั่วแผ่นดินโลก และล้อมกองทัพของพวกวิสุทธิชน และเมืองอันเป็นที
รักนั้นไว้ แต่ไฟได้ตกลงมาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์ เผาผลาญคนเหล่านั้น 10 ส่วน
พญามารที่ล่อลวงเขาเหล่านั้นก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟและกำมะถัน ที่สัตว์ร้ายและผู้
พยากรณ์เท็จอยู่นั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็น
นิตย์

การพิพากษาบนพระที่นั่งใหญ่สีขาว

11 ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และ
แผ่นดินโลกและฟ้าอากาศก็อันตรธานไปจากพระพักตร์พระองค์ และไม่มีที่อยู่สำหรับ
แผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย 12 ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้
น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆก็เปิดออก หนังสืออ
ีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตาม
ข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำ 13 ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลาย
ที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลาย
ก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน 14 แล้วความตายและนรกก็ถูกผลัก
ทิ้งลงไปในบึงไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง 15 และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือ
แห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ

21

เยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ลอยลงมาจากพระเจ้า

1 ข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะท้องฟ้าเดิมและแผ่นดินโลก
เดิมนั้นหายไปหมดสิ้นแล้ว และทะเลก็ไม่มีอีกแล้ว 2 ข้าพเจ้า คือยอห์น ได้เห็นเมืองบ
ริสุทธิ์ คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ เลื่อนลอยลงมาจากพระเจ้าและจากสวรรค์ กรุงนี้ได้จัด
เตรียมไว้พร้อมแล้ว เหมือนอย่างเจ้าสาวแต่งตัวไว้สำหรับสามี

พลับพลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์และสิ่งสารพัดถูกสร้างขึ้นใหม่

3 ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากสวรรค์ว่า “ดูเถิด พลับพลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์
แล้ว พระองค์จะทรงสถิตกับเขา เขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ และพระเจ้าเองจะประ
ทับอยู่กับเขา และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา 4 พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกๆหยดจาก
ตาของเขา ความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความคร่ำครวญ การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะ
ไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว” 5 พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งตรั
สว่า “ดูเถิด เราสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่” และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้
เถิด เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์จริงและสัตย์ซื่อ” 6 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า
“สำเร็จแล้ว เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและอวสาน ผู้ใดกระหาย เราจะให้ผู้
นั้นดื่มจากบ่อน้ำพุแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย 7 ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะได้รับสิ่ง
สารพัดเป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา 8 แต่คน
ขลาด คนไม่เชื่อ คนที่น่าสะอิดสะเอียน ฆาตกร คนล่วงประเวณี คนใช้เวทมนตร์ คน
ไหว้รูปเคารพ และคนทั้งปวงที่พูดมุสานั้น จะได้รับส่วนของตนในบึงที่เผาไหม้ด้วยไฟ
และกำมะถัน นั่นคือความตายครั้งที่สอง”

แบบของเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์

9 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในบรรดาทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบ อันเต็มด้วยภัยพิบัติ
สุดท้ายทั้งเจ็ดประการนั้น ได้มาพูดกับข้าพเจ้าว่า เชิญมานี่เถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูเจ้า
สาวที่เป็นมเหสีของพระเมษโปดก 10 ท่านได้นำข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณขึ้นไปบน
ภูเขาสูงใหญ่ และได้สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นเมืองใหญ่นั้น คือกรุงเยรูซาเล็มอันบริสุทธิ์ ซึ่งกำลังลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า 11 เมืองนั้นประกอบด้วยสง่าราศีของ
พระเจ้า ใสสว่างดุจพลอยมณีอันหาค่ามิได้ เช่นเดียวกับพลอยหยกอันสุกใสเหมือน
แก้วผลึก 12 เมืองนั้นมีกำแพงสูงใหญ่ มีประตูสิบสองประตู และที่ประตูมีทูตสวรรค์
สิบสององค์ และที่ประตูนั้นจารึกเป็นชื่อตระกูลของชนชาติอิสราเอลสิบสองตระกูล
13 ทางด้านตะวันออกมีสามประตู ทางด้านเหนือมีสามประตู ทางด้านใต้มีสามประตู
ทางด้านตะวันตกมีสามประตู 14 และกำแพงเมืองนั้นมีฐานสิบสองฐาน และที่ฐานนั้น
จารึกชื่ออัครสาวกสิบสองคนของพระเมษโปดก 15 ทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับข้าพเจ้านั้น
ถือไม้วัดทองคำเพื่อจะวัดเมือง และวัดประตูและกำแพงของเมืองนั้น 16 เมืองนั้นเป็น
สี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้างยาวเท่ากันและท่านเอาไม้วัดเมืองนั้น ได้สองพันสี่ร้อยกิโลเมตร
กว้างยาวและสูงเท่ากัน 17 ท่านวัดกำแพงเมืองนั้น ได้เจ็ดสิบสองเมตร ตามมาตรวัดของ
มนุษย์ ซึ่งคือมาตรวัดของทูตสวรรค์องค์นั้น 18 กำแพงเมืองนั้นก่อด้วยพลอยหยก และ
เมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ สุกใสดุจแก้ว 19 ฐานของกำแพงเมืองนั้นประดับด้วยเพชร
พลอยทุกชนิด ฐานที่หนึ่งเป็นพลอยหยก ที่สองไพทูรย์ ที่สามหินควัอตซ์โปร่งแสง ที่สี่
มรกต 20 ที่ห้าโกเมน ที่หกทับทิม ที่เจ็ดเพชรสีเขียว ที่แปดพลอยเขียว ที่เก้าบุษราคัม ที่
สิบหยก ที่สิบเอ็ดพลอยสีแดง ที่สิบสองเป็นพลอยสีม่วง 21 ประตูทั้งสิบสองประตูนั้นเป็น
ไข่มุกสิบสองเม็ด ประตูละเม็ด และถนนในเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ ใสราวกับแก้ว

พระเจ้าสถิตอยู่กับมนุษย์ ประตูเมืองสวรรค์จะไม่ปิดเลย

22 ข้าพเจ้าไม่เห็นมีพระวิหารในเมืองนั้นเลย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้
ทรงฤทธานุภาพสูงสุด และพระเมษโปดกทรงเป็นพระวิหารในเมืองนั้น 23 เมืองนั้นไม่
ต้องการแสงของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ เพราะว่าสง่าราศีของพระเจ้าเป็นแสงสว่าง
ของเมืองนั้น และพระเมษโปดกทรงเป็นความสว่างของเมืองนั้น 24 บรรดาประชาชาติ
ที่รอดแล้วจะเดินไปในท่ามกลางแสงสว่างของเมืองนั้น และบรรดากษัตริย์ในแผ่นดิน
โลกจะนำสง่าราศีและเกียรติของตนเข้ามาในเมืองนั้น 25 ประตูเมืองทุกประตูจะไม่ปิด
เลยในเวลากลางวัน ด้วยว่าจะไม่มีเวลากลางคืนในเมืองนั้นเลย 26 และคนทั้งหลายจะ
นำสง่าราศีและเกียรติของบรรดาประชาชาติเข้ามาในเมืองนั้น 27 สิ่งใดที่เป็นมลทิน
หรือผู้ใดก็ตามที่กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน หรือพูดมุสาจะเข้าไปในเมืองไม่ได้เลย
เว้นแต่เฉพาะคนที่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกเท่านั้นจึงจะเข้าไป
ได้

22

แม่น้ำแห่งชีวิตและต้นไม้แห่งชีวิต

1 ท่านได้ชี้ให้ข้าพเจ้าดูแม่น้ำบริสุทธิ์ที่มีน้ำแห่งชีวิต ใสเหมือนแก้วผลึก ไหลออก
มาจากพระที่นั่งของพระเจ้า และของพระเมษโปดก 2 ท่ามกลางถนนในเมืองนั้นและ
ริมแม่น้ำทั้งสองฟากมีต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งออกผลสิบสองชนิด ออกผลทุกๆเดือน และใบ
ของต้นไม้นั้นสำหรับรักษาบรรดาประชาชาติให้หาย 3 จะไม่มีการสาปแช่งใดๆอีกต่อไป

พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดกจะตั้งอยู่ในเมืองนั้น และบรรดาผู้รับใช้ของ
พระองค์จะปรนนิบัติพระองค์ 4 เขาเหล่านั้นจะเห็นพระพักตร์พระองค์ และพระนาม
ของพระองค์จะประทับอยู่ที่หน้าผากเขา 5 กลางคืนจะไม่มีที่นั่น เขาไม่ต้องการแสง
เทียนหรือแสงอาทิตย์ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าทรงประทานแสงสว่างแก่
เขา และเขาจะครอบครองอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ 6 และทูตสวรรค์องค์นั้นบอกข้าพเจ้า
ว่า ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์ซื่อและสัตย์จริง และองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งพวก
ศาสดาพยากรณ์อันบริสุทธิ์ ได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์สำแดงแก่บรรดาผู้รับใช้
ของพระองค์ ถึงเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า 7 **ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว
ผู้ใดที่ถือรักษาคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ก็เป็นสุข**

คำสั่งให้ประกาศคำพยากรณ์นี้
8 ข้าพเจ้า คือยอห์น เป็นผู้ได้เห็นและได้ยินเหตุการณ์เหล่านี้ และครั้นข้าพเจ้าได้ยิน
และได้เห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ทรุดตัวลงจะนมัสการแทบเท้าทูตสวรรค์ที่ได้สำแดงเหตุ
การณ์เหล่านี้แก่ข้าพเจ้า 9 แต่ท่านห้ามข้าพเจ้าว่า อย่าเลย ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อน
ผู้รับใช้เช่นเดียวกับท่าน และพวกพี่น้องของท่านคือพวกศาสดาพยากรณ์ และพวกที่
ถือรักษาถ้อยคำในหนังสือนี้ จงนมัสการพระเจ้าเถิด 10 และท่านบอกข้าพเจ้าว่า อย่า
ประทับตราปิดคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ เพราะว่าใกล้จะถึงเวลานั้นแล้ว 11 ผู้ที่เป็นคน
อธรรมก็ให้เขาอธรรมต่อไป ผู้ที่เป็นคนลามกก็ให้เขาลามกต่อไป ผู้ที่เป็นคนชอบธรรม
ก็ให้เขาชอบธรรมต่อไป และผู้ที่เป็นคนบริสุทธิ์ก็ให้เขาเป็นคนบริสุทธิ์ต่อไป 12
**ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว และจะนำบำเหน็จของเรามาด้วย เพื่อตอบแทนการกระ
ทำของทุกคน 13 เราคืออัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอวสาน เป็นเบื้อง
ต้นและเบื้องปลาย** 14 คนทั้งหลายที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็เป็นสุข
เพื่อว่าเขาจะได้มีสิทธิ์ในต้นไม้แห่งชีวิต และเพื่อเขาจะได้เข้าไปในเมืองนั้นโดยทาง
ประตู 15 ด้วยว่าภายนอกนั้นมีสุนัข คนใช้เวทมนตร์ คนล่วงประเวณี ฆาตกร คนไหว้รูป
เคารพ คนใดที่รักและกระทำการมุสา 16 **เราคือเยซูผู้ใช้ให้ทูตสวรรค์ของเราไปเป็น
พยานสำแดงเหตุการณ์เหล่านี้แก่ท่านเพื่อคริสตจักรทั้งหลาย เราเป็นรากและ
เป็นเชื้อสายของดาวิด และเป็นดาวประจำรุ่งอันสุกใส**

การชวนเชิญครั้งสุดท้ายของพระคัมภีร์ต่อคนบาป
17 พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า เชิญมาเถิด และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า เชิญมา
เถิด และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่
ต้องเสียอะไรเลย 18 ข้าพเจ้าเป็นพยานแก่ทุกคนที่ได้ยินคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ว่า ถ้า
ผู้ใดจะเพิ่มเติมคำเข้าไปในหนังสือนี้ พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มภัยพิบัติที่เขียนไว้ในหนังสื
อม้วนนี้แก่ผู้นั้น 19 และถ้าผู้ใดตัดข้อความออกจากหนังสือพยากรณ์นี้ พระเจ้าก็จะทรง
เอาส่วนแบ่งของผู้นั้นทีมีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิต และที่มีอยู่ในเมืองบริสุทธิ์นั้น และจาก
สิ่งที่มีเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ไปเสีย

คำทรงเตือนและพระสัญญาว่าพระคริสต์จะเสด็จมา
20 พระองค์ผู้ทรงเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งปวงนี้ ตรัสว่า **แน่นอน เราจะมาโดย
เร็ว** เอเมน พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นเช่นนั้น เชิญเสด็จมาเถิด 21 ขอให้พระคุณแห่งพระ
เยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

ประวัติความเป็นมาของ
เพลงสดุดี

หนังสือสดุดีประกอบด้วยบทเพลงและบทกวี 150 บท เล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ได้ถูกเขียนขึ้นในลักษณะเป็นเล่มเดียว แล้วหลังจากนั้นคนที่มีความปรารถนาดีได้แบ่งเล่มเหล่านั้นเป็นบท และข้อต่างๆเพื่อจะช่วยให้ใช้เล่มเหล่านั้นอย่างสะดวกขึ้น

ถึงแม้ว่าเราเรียกเล่มนี้ว่า เพลงสดุดีของดาวิด กษัตริย์ดาวิดไม่ได้เขียนทุกๆบทในหนังสือสดุดีนี้ อาสาฟได้เขียนบทเพลง 12 บท (50; 73-83) เอธานได้เขียนบทเพลงหนึ่งบท (89) โมเสสได้เขียนบทเพลงบทเดียว (90) และบทเพลงบางบทเราไม่รู้ว่าใครเป็นผู้เขียน แต่กษัตริย์ดาวิดได้เขียนบทเพลงส่วนมาก

วิธีแต่งบทกวีของพวกฮีบรูเป็นดังนี้ เขาใช้คำสัมผัส ประโยคคู่ ประโยคซ้ำ และประโยคที่มีความหมายตรงกันข้าม บทเพลงส่วนใหญ่เป็นคำอธิษฐานและคำสรรเสริญ แต่บางบทเป็นคำพยากรณ์ มีคำพยากรณ์หลายข้อเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ (สดด 2; 22; 69:8-9 ให้เปรียบกับ ลก 24:25-26)

บทเพลงทุกบทมาจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากมนุษย์ที่เขียนขึ้น พระเจ้าทรงดลใจผู้เขียนและเขาเขียนตามการดลใจนั้น หนังสือสดุดีนี้มั่งคั่งด้วยเรื่องการถวายตัวต่อพระเจ้า การอธิษฐาน การสรรเสริญพระเจ้า การแนะนำ และการช่วยเหลือ คริสเตียนควรท่องจำบทเพลงบางบททั้งหมด และบางข้อจากบทเพลงอื่น ๆ

1

เล่มที่หนึ่งซึ่งเปรียบกับหนังสือปฐมกาล เกี่ยวกับมนุษย์ ความสุขของคนที่รักพระเจ้า

1 บุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของคนบาป หรือ
นั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย ผู้นั้นก็เป็นสุข 2 แต่ความปีติยินดีของผู้นั้นอยู่
ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ เขาไตร่ตรองถึงพระราชบัญญัติของพระองค์ทั้ง
กลางวันและกลางคืน 3 เขาจะเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล
และใบก็จะไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็จะจำเริญขึ้น

คนอธรรมขาดความสุข

4 คนอธรรมไม่เป็นเช่นนั้น แต่เป็นเหมือนแกลบซึ่งลมพัดกระจายไป 5 เหตุฉะนั้นคน
อธรรมจะไม่ยั่งยืนอยู่ได้เมื่อถึงการพิพากษา หรือคนบาปไม่ยืนยงในที่ชุมนุมของคน
ชอบธรรม 6 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทราบทางของคนชอบธรรม แต่ทางของคนอธรรม
จะพินาศไป

2

ราชอาณาจักรของพระบุตร

1 เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้
ประโยชน์ 2 บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองปรึกษากันต่อ
สู้พระเยโฮวาห์และผู้รับการเจิมของพระองค์ กล่าวว่า 3 ให้เราระเบิดสายแอกของเขา
ให้ขาดสะบั้น และขจัดบังเหียนของเขาให้พ้นจากเรา 4 พระองค์ผู้ประทับในสวรรค์จะ
ทรงพระสรวล องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเย้ยหยันเขาเหล่านั้น 5 แล้วพระองค์จะตรัสกับ

เขาทั้งหลายด้วยพระพิโรธ และกระทำให้เขาสยดสยองด้วยความกริ้วของพระองค์ ตรัสว่า 6 เราได้ตั้งกษัตริย์ของเราไว้แล้วบนศิโยน ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา 7 ข้าพเจ้าจะประกาศพระดำรัสของพระองค์ พระเยโฮวาห์รับสั่งกับข้าพเจ้าว่า เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่เจ้าแล้ว 8 จงขอจากเราเถิด และเราจะมอบบรรดาประชาชาติให้เป็นมรดกของเจ้า ตลอดทั้งแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า 9 เจ้าจะตีเขาให้แตกด้วยคทาเหล็ก และฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆดุจภาชนะของช่างหม้อ

ทรงชักชวนกษัตริย์ทั้งหลายให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์

10 เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ทั้งหลาย จงฉลาดเถิด ข้าแต่นักปกครองแห่งแผ่นดินโลก จงรับคำเตือนเถิด 11 จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยความยำเกรง และจงเกษมเปรมปรีดิ์ด้วยตัวสั่น 12 จงจุบพระบุตรเถิดเกลือกว่าพระองค์จะทรงพระพิโรธ และเจ้าต้องพินาศจากทางนั้น เมื่อพระพิโรธของพระองค์นั้นจุดให้ลุกแต่น้อย ความสุขเป็นของคนทั้งหลายผู้วางใจในพระองค์

3

เราปลอดภัยเพราะพระเจ้าทรงป้องกัน เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อเสด็จหนีจากอับซาโลมโอรสของพระองค์

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ศัตรูของข้าพระองค์ทวีมากขึ้นเหลือเกิน คู่อริมากมายเหล่านี้กำลังลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ 2 มีคนเป็นอันมากกำลังกล่าวถึงจิตวิญญาณข้าพระองค์ว่า ในพระเจ้าไม่มีทางรอดสำหรับเขา เซลาห์ 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นโล่ล้อมรอบตัวข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นสง่าราศีของข้าพระองค์ และทรงเป็นผู้ชูศีรษะของข้าพระองค์ไว้ 4 ข้าพเจ้าร้องทูลพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้าจากภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เซลาห์ 5 ข้าพเจ้านอนลงและหลับไป ข้าพเจ้ากลับตื่นขึ้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงอุปถัมภ์ข้าพเจ้า 6 ข้าพเจ้าไม่กลัวคนเป็นหมื่นๆ ซึ่งตั้งตนต่อสู้ข้าพเจ้าอยู่รอบด้าน 7 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โปรดทรงลุกขึ้น โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะพระองค์ทรงตบแก้มศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์ และทรงทุบฟันของคนอธรรมทั้งปวง 8 การช่วยให้รอดเป็นของพระเยโฮวาห์ ขอพระพรของพระองค์หลั่งลงเหนือประชาชนของพระองค์เทอญ เซลาห์

4

ดาวิดอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความชอบธรรมของข้าพระองค์ ขอทรงโปรดสดับเมื่อข้าพระองค์ร้องทูล เมื่อข้าพระองค์จนตรอก พระองค์ทรงประทานช่องทางให้ ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์และทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ 2 โอ บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย ท่านจะทำให้เกียรติของข้าพเจ้ากลายเป็นความอับอายอีกนานเท่าใด ท่านจะรักสิ่งไร้สาระ และแสวงหาการมุสาอีกนานเท่าใด เซลาห์

จงวางใจในพระเยโฮวาห์

3 จงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงแยกคนที่ตามทางของพระเจ้าไว้สำหรับพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงสดับเมื่อข้าพเจ้าทูลพระองค์ 4 โกรธก็โกรธเถิด แต่อย่าทำบาป จงคำนึงในใจเวลาอยู่บนที่นอนและสงบอยู่ เซลาห์ 5 จงถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งความ

ชอบธรรมและวางใจในพระเยโฮวาห์ 6 มีคนเป็นอันมากกล่าวว่า ผู้ใดจะแสดงสิ่งดีๆให้
เราได้เห็นบ้าง ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเปล่งแสงสว่างจากสีพระพักตร์ของพระองค์
มาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย 7 พระองค์ได้ประทานความชื่นบานให้แก่จิตใจของข้า
พระองค์มากกว่าเมื่อพวกเขาได้ข้าวและน้ำองุ่นมากมาย 8 ข้าพระองค์จะเอนกายลง
นอนหลับในความสันติ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงกระทำให้ข้า
พระองค์อาศัยอยู่อย่างปลอดภัย

5

คนอธรรมไม่ได้รับพระเมตตา ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องเป่า เพลงสดุดีของดาวิด
1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับถ้อยคำของข้าพระองค์ ขอทรง
พิจารณาเสียงคร่ำครวญของข้าพระองค์ 2 ข้าแต่พระบรมกษัตริย์และพระเจ้าของข้า
พระองค์ ขอทรงฟังเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์จะอธิษฐานทูลต่อ
พระองค์ 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในเวลาเช้าพระองค์จะทรงสดับเสียงของข้าพระองค์
ในเวลาเช้าข้าพระองค์จะเตรียมคำอธิษฐานทูลต่อพระองค์และเฝ้าคอยดูอยู่ 4 ด้วย
ว่าพระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ปีติยินดีในความชั่ว ความชั่วร้ายจะไม่อาศัยอยู่กับ
พระองค์ 5 คนโง่เขลาจะไม่ยืนอยู่เฉพาะพระเนตรของพระองค์ พระองค์ทรงเกลียดชัง
ผู้กระทำความชั่วช้าทั้งสิ้น 6 พระองค์จะทรงทำลายผู้ที่พูดมุสา พระเยโฮวาห์จะทรง
สะอิดสะเอียนต่อผู้กระหายเลือดและคนหลอกลวง

ดาวิดวางใจว่าพระเจ้าจะทรงนำท่าน
7 แต่โดยความเมตตาอันบริบูรณ์ของพระองค์ข้าพระองค์จะเข้าไปในพระนิเวศของ
พระองค์ ข้าพระองค์จะนมัสการตรงต่อพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยความ
ยำเกรงพระองค์ 8 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เนื่องด้วยพวกศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงนำ
ข้าพระองค์ไปโดยความชอบธรรมของพระองค์ ขอทรงโปรดทำทางซึ่งข้าพระองค์เดิน
นั้นให้ราบรื่น 9 เพราะในปากของเขาเหล่านั้นไม่มีความสัตย์ซื่อ จิตใจของเขาก็คือความ
ชั่วร้าย ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาประจบสอพลอด้วยลิ้นของเขา 10 โอ
ข้าแต่พระเจ้า โปรดทำลายพวกเขา และให้เขาทั้งหลายล้มลงด้วยความคิดเห็นของ
ตนเอง เหตุการละเมิดเป็นอันมากนั้นขอทรงขับไล่เขาออกไปเนื่องจากเขาทั้งหลายได้
กบฏต่อพระองค์ 11 แต่ให้คนทั้งปวงที่วางใจในพระองค์นั้นเปรมปรีดิ์ ให้เขาร้องเพลง
ด้วยความชื่นชมยินดีอยู่เสมอ เพราะพระองค์ทรงป้องกันเขาไว้ ให้คนที่รักพระนามของ
พระองค์ปรีดาปราโมทย์อยู่ในพระองค์ 12 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์จะทรง
อำนวยพระพรแก่คนชอบธรรม พระองค์จะทรงคุ้มครองเขาไว้ด้วยความโปรดปราน
ประดุจเป็นโล่ป้องกันเขา

6

ดาวิดบ่น แต่ได้ชนะพวกศัตรูของท่าน ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสายตามทำนอง
เชมินิท เพลงสดุดีของดาวิด
1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงขนาบข้าพระองค์เมื่อทรงโกรธ และขออย่าทรง
ลงทัณฑ์ข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์ 2 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระ
กรุณาแก่ข้าพระองค์เพราะข้าพระองค์อ่อนระโหยโรยแรง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอ
ทรงรักษาข้าพระองค์เพราะกระดูกของข้าพระองค์ทุกข์ยากลำบากนัก 3 ทั้งจิตใจของ
ข้าพระองค์ก็ทุกข์ยากลำบากอย่างยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ อีกนานสักเท่าใด 4 โอ ข้า

แต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงหันมาช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้นด้วยเถิด โอ ขอทรงช่วย
ข้าพระองค์ให้รอดเพราะเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์ 5 เพราะถ้าในความตาย ไม่มี
การระลึกถึงพระองค์แล้ว ในแดนผู้ตายใครเล่าจะโมทนาพระคุณของพระองค์ 6 ข้า
พระองค์อ่อนเปลี้ยด้วยการคร่ำครวญ และหลั่งน้ำตาท่วมที่นอนตลอดทั้งคืน ที่เอนกาย
ก็ชุ่มโชกไปด้วยน้ำตาของข้าพระองค์ 7 ตาของข้าพระองค์ทรุดโทรมไปเพราะความ
ทุกข์ใจ มันอ่อนเพลียลงเพราะคู่อริทั้งปวงของข้าพระองค์ 8 บรรดาเจ้าผู้กระทำความ
ชั่วช้าจงพรากไปจากข้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงร้องไห้ของข้าแล้ว 9 พระเย
โฮวาห์ทรงสดับคำวิงวอนของข้า พระเยโฮวาห์จะทรงรับคำอธิษฐานของข้า 10 ขอให้
ศัตรูทั้งสิ้นของข้าได้อายและลำบากยากนัก ขอให้เขาทั้งหลายหันกลับและได้รับความ
อับอายในพริบตาเดียว

7

ดาวิดอธิษฐานเรื่องการประสงค์ร้ายของพวกศัตรู ชิกกาโยนของดาวิดซึ่งท่านร้อง
ถวายพระเยโฮวาห์เกี่ยวกับคำพูดของคูชคนเบนยามิน

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจอยู่ในพระองค์
ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นภัยจากผู้ข่มเหงทั้งมวล ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น
2 เกรงว่าเขาจะฉีกจิตวิญญาณข้าพระองค์เสียอย่างสิงโต และฉีกจิตวิญญาณนั้นออก
เป็นชิ้นๆ โดยไม่มีผู้ใดช่วยได้ 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถ้า
ข้าพระองค์กระทำเช่นนี้ คือถ้ามีความชั่วช้าในมือของข้าพระองค์ 4 ถ้าข้าพระองค์
ตอบแทนความชั่วแก่ผู้ที่อยู่อย่างสันติกับข้าพระองค์ (แต่ผู้ที่เป็นศัตรูด้วยปราศจากเหตุ
ข้าพระองค์เคยช่วยผู้นั้นให้รอดพ้นไป 5 ก็ขอให้ศัตรูข่มเหงจิตวิญญาณข้าพระองค์
ทัน และให้เขาเหยียบย่ำชีวิตข้าพระองค์ลงถึงดิน และวางเกียรติยศของข้าพระองค์ไว้
ในผงคลี เซลาห์ 6 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงลุกขึ้นด้วยพระพิโรธของ
พระองค์ ขอทรงขึ้นสู้ความเกรี้ยวกราดของศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงตื่นขึ้นเพื่อ
ทำการพิพากษาที่พระองค์ทรงกำหนดแล้ว 7 ดังนั้นชุมนุมชนชาติทั้งหลายจะมาอยู่
รอบพระองค์ เพราะเห็นแก่ชุมนุมนั้นขอทรงกลับไปประทับบนที่สูง 8 พระเยโฮวาห์จะ
ทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลาย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพิพากษาข้าพระองค์ตาม
ความชอบธรรมของข้าพระองค์ และตามความสัตย์สุจริตซึ่งมีอยู่ในข้าพระองค์ 9 โอ ขอ
ให้ความชั่วร้ายของคนชั่วจงมาถึงที่สิ้นสุด แต่ขอทรงสถาปนาคนชอบธรรมขึ้น เพราะ
พระเจ้าผู้ทรงชอบธรรมทรงทดลองความคิดและจิตใจทั้งหลาย 10 การป้องกันข้าพเจ้า
อยู่กับพระเจ้า ผู้ทรงช่วยคนใจเที่ยงตรงให้รอด 11 พระเจ้าทรงพิพากษาคนชอบธรรม
และพระเจ้าทรงพระพิโรธกับคนชั่วทุกวัน 12 ถ้ามนุษย์คนใดไม่กลับใจ พระองค์จะ
ทรงลับคมดาบของพระองค์ พระองค์ทรงโก่งธนูเตรียมพร้อมไว้ 13 พระองค์ทรงเตรียม
อาวุธแห่งความตาย พระองค์ทรงกระทำให้ลูกธนูของพระองค์ต่อสู้ผู้ข่มเหงทั้งหลาย
14 ดูเถิด คนชั่วก่อความชั่วช้าขึ้นแล้ว กำลังท้องความชั่วช้า และคลอดการมุสาออก
มา 15 เขาขุดหลุมพรางไว้ และตกลงไปในหลุมที่เขาทำไว้นั้น 16 ความชั่วช้าของเขาจะ
กลับมาสุมศีรษะเขา และความทารุณของเขาจะลงมาบนกบาลของเขาเอง 17 ข้าพเจ้า
จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์เนื่องด้วยความชอบธรรมของพระองค์ และข้าพเจ้าจะร้อง
เพลงสรรเสริญพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้สูงสุด

8

พระราชกิจและความรักของพระเจ้ายกย่องสง่าราศีของพระองค์ ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองกิททีธ เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของ
พระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก พระองค์ผู้ทรงตั้งสง่าราศีของพระองค์ไว้เหนือ
ฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย 2 จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดูดนม พระองค์ทรงตั้งกำลัง
เพราะบรรดาคู่อริของพระองค์ เพื่อระงับยับยั้งศัตรูและผู้กระทำการแก้แค้น 3 เมื่อข้า
พระองค์พิจารณาดูฟ้าสวรรค์อันเป็นผลงานแห่งนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์
และดวงดาวซึ่งพระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้ 4 มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึง
เขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยี่ยมเยียนเขา 5 เพราะพระองค์ทรงทำให้
เขาต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว และทรงประทานสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎ
ให้แก่เขา 6 พระองค์ทรงมอบอำนาจให้ครอบครองบรรดาพระหัตถกิจของพระองค์
พระองค์ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา 7 คือฝูงแกะและฝูงวัวทั้งสิ้น ทั้งสัตว์ป่า
ด้วย 8 ตลอดทั้งนกในอากาศ ปลาในทะเล และอะไรต่างๆที่ไปมาอยู่ตามทะเล 9 โอ
ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของพระองค์
สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก

9

การสรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยการพิพากษาของพระองค์ ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองมุธลับเบน เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้า
พระองค์ ข้าพระองค์จะบอกถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ 2 ข้าพระองค์จะยินดี
และปลาบปลื้มใจในพระองค์ โอ ข้าแต่องค์ผู้สูงสุด ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญ
พระนามของพระองค์ 3 เมื่อพวกศัตรูของข้าพระองค์หันกลับ เขาทั้งหลายก็สะดุดและ
พินาศไปต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ 4 เพราะพระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและ
ความเที่ยงตรงแก่ข้าพระองค์ พระองค์ประทับบนพระที่นั่งและประทานการพิพากษา
อันชอบธรรม 5 พระองค์ได้ทรงขนาบบรรดาประชาชาติ และทรงทำลายคนชั่ว แล้วทรง
ลบชื่อของเขาออกเสียเป็นนิตย์ 6 โอ ศัตรูเอ๋ย ความพินาศของเจ้าได้สำเร็จเป็นนิตย์
พระองค์ทรงทำลายบรรดาหัวเมืองของเขา และที่ระลึกของเขาก็วอดวายพร้อมกับเขา
7 แต่พระเยโฮวาห์จะทรงยืนยงอยู่เป็นนิตย์ พระองค์ทรงตระเตรียมบัลลังก์ของพระองค์
เพื่อการพิพากษา 8 พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม พระองค์จะทรง
พิพากษาบรรดาประชาชาติด้วยความเที่ยงธรรม 9 พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นที่ลี้ภัยของ
คนที่ถูกกดขี่ ทรงเป็นที่ลี้ภัยในเวลายากลำบาก 10 บรรดาผู้ที่รู้จักพระนามของพระองค์
ก็จะวางใจในพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งบรรดาผู้
ที่เสาะแสวงหาพระองค์ 11 จงร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งประทับในศิโยน
จงบอกเล่าถึงพระราชกิจของพระองค์ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย 12 เมื่อพระองค์
ทรงไต่สวนเรื่องโลหิต พระองค์ทรงจำเขาทั้งหลายไว้ พระองค์มิได้ทรงลืมคำร้องทุกข์
ของผู้ถ่อมตัวลง 13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ ขอทรง
ทอดพระเนตรว่าข้าพระองค์ต้องทนทุกข์ทรมานเพราะคนที่เกลียดชังข้าพระองค์เพียง
ใด ข้าแต่พระองค์ ผู้ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นจากประตูของความตาย 14 เพื่อข้าพระองค์
จะกล่าวบรรดาคำสรรเสริญพระองค์ที่ในประตูทั้งหลายแห่งธิดาศิโยน ข้าพระองค์จะ

เปรมปรีดิ์ในการช่วยให้รอดของพระองค์ 15 บรรดาประชาชาติได้จมลงในหลุมซึ่งเขา
ทำไว้ และเท้าของเขาติดตาข่ายซึ่งเขาเองซ่อนดักไว้ 16 พระเยโฮวาห์ทรงเผยพระองค์
ให้ปรากฏแจ้งด้วยการพิพากษาซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ คนชั่วถูกดักด้วยกิจการที่
ทำด้วยมือของเขาเอง ฮิกเกอัน เซลาห์ 17 คนชั่วจะต้องถอยไปสู่นรก คือประชาชาติ
ทั้งมวลที่ลืมพระเจ้า 18 เพราะพระองค์จะไม่ทรงลืมคนขัดสนเสมอไป และความหวัง
ของคนยากจนจะไม่พินาศไปเป็นนิตย์ 19 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้น อย่าให้
มนุษย์มีชัยได้ แต่ให้บรรดาประชาชาติถูกพิพากษาในสายพระเนตรของพระองค์ทั้งสิ้น
20 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงให้เขายำเกรง และให้บรรดาประชาชาติทราบว่า เขา
ทั้งหลายเป็นเพียงมนุษย์เท่านั้น เซลาห์

10

ดาวิดร้องทุกข์ต่อพระเจ้า

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ไฉนพระองค์ประทับยืนอยู่ห่างไกล ไฉนพระองค์ทรงซ่อน
พระองค์เสียในยามยากลำบาก 2 คนชั่วข่มเหงคนยากจนอย่างทะนงองอาจ ขอให้เขา
ติดกับบ่วงแร้วแห่งอุบายที่เขาคิดขึ้นนั้น 3 เพราะคนชั่วอวดถึงสิ่งที่ใจเขาอยากได้นั้น
และอวยพรคนที่โลภ ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเกลียดชัง 4 เพราะคนชั่วนั้นด้วยสีหน้าที่เย่อ
หยิ่งยโสจะไม่แสวงหาพระเจ้า พระเจ้ามิได้อยู่ในความคิดทั้งสิ้นของเขาเลย 5 วิธีการ
ของคนชั่วร้ายกาจอยู่ทุกเวลา การพิพากษาของพระองค์อยู่สูงพ้นสายตาของเขา เขา
พ่นความร้ายใส่บรรดาคู่อริของเขา 6 โดยคิดในใจของเขาว่า ข้าจะไม่หวั่นไหว เพราะ
ข้าจะไม่พบความยากลำบากเลย 7 การแช่งด่า การล่อลวง และการฉ้อฉลอยู่เต็มปาก
ของเขา ความชั่วร้ายและความเลวทรามอยู่ใต้ลิ้นของเขา 8 เขานั่งซุ่มคอยดักทำร้ายอยู่
ตามชนบท และกระทำฆาตกรรมคนไร้ผิดเสียในที่เร้นลับ ตาของเขาสอดหาคนยากจน
9 เขาซุ่มอยู่ในที่ลับเหมือนสิงโตอยู่ในที่กำบัง เขาซุ่มอยู่เพื่อจับคนยากจน แล้วเขาฉุด
ลากคนยากจนมาด้วยตาข่ายของเขา 10 เขาหมอบลงและย่อตัวลง เพื่อคนยากจนจะ
จมลงด้วยพวกที่แข็งแรงของเขา 11 เขาคิดในใจว่า พระเจ้าลืมแล้ว พระองค์ทรงซ่อน
พระพักตร์และจะไม่ทรงเห็นเลย

การทูลขอให้แก้ไขสถานการณ์

12 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้น โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงชูพระหัตถ์ของ
พระองค์ขึ้น ขออย่าทรงลืมคนที่ถ่อมตัวลง 13 ไฉนคนชั่วจึงประณามพระเจ้า และกล่าว
ในใจของตนเองว่า พระองค์จะไม่ทรงเอาเรื่องเอาราว 14 พระองค์ทรงเห็น เออ
พระองค์ทรงพิเคราะห์ความยากลำบากและความโกรธเคืองแล้ว เพื่อพระองค์จะได้
ทรงดำเนินคดีด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ คนยากจนมอบตัวไว้กับพระองค์ พระองค์
ทรงเป็นผู้ช่วยคนกำพร้าพ่อ 15 ขอพระองค์ทรงหักแขนของคนชั่วและคนกระทำชั่ว ขอ
ทรงค้นความชั่วของเขาออกมาจนหมดสิ้น 16 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์อยู่
เป็นนิตย์นิรันดร์ บรรดาประชาชาติจะพินาศไปจากแผ่นดินของพระองค์ 17 ข้าแต่พระ
เยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับความปรารถนาของคนที่ถ่อมตัวลง จะทรงเสริมกำลังใจเขา
และพระองค์จะทรงเงี่ยพระกรรณสดับถ้อยคำของเขา 18 เพื่อประทานความยุติธรรม
แก่คนกำพร้าพ่อและคนถูกบีบบังคับ เพื่อมนุษย์บนแผ่นดินโลกจะไม่บีบบังคับเขาอีก
ต่อไป

11

การทรงเตรียมและความยุติธรรมของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 ข้าพเจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์ ท่านจะพูดกับจิตใจข้าพเจ้าอย่างไรว่า จงหนีไป
ที่ภูเขาเหมือนนก 2 เพราะดูเถิด คนชั่วโก่งธนูและเอาลูกธนูพาดสายไว้แล้ว เพื่อจะยิง
เข้าไปอย่างลับๆให้ถูกคนใจเที่ยงธรรม 3 ถ้ารากฐานถูกทำลายเสียแล้ว คนชอบธรรม
จะทำอะไรได้ 4 พระเยโฮวาห์ทรงสถิตในพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระที่นั่ง
ของพระเยโฮวาห์อยู่บนฟ้าสวรรค์ พระเนตรของพระองค์มองและหนังตาของพระองค์
ทดสอบบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 5 พระเยโฮวาห์ทรงทดสอบคนชอบธรรม แต่วิญญาณ
ของพระองค์ทรงเกลียดชังคนชั่วและผู้ที่รักความทารุณโหดร้าย 6 พระองค์จะทรงเท
บ่วงแร้วต่างๆ เพลิงและไฟกำมะถันใส่คนชั่ว ลมที่แผดเผาจะเป็นส่วนถ้วยของเขาเหล่า
นั้น 7 เพราะพระเยโฮวาห์ผู้ชอบธรรมทรงรักความชอบธรรม พระพักตร์ของพระองค์
ทอดพระเนตรคนเที่ยงตรง

12

ดาวิดมั่นใจในพระสัญญาของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองเชมินิท เพลง
สดุดีของดาวิด

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดช่วยเพราะคนที่ตามทางของพระเจ้าไม่มีอีกแล้ว
และคนสุจริตได้อันตรธานไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 2 ทุกคนกล่าวคำไร้สาระต่อ
เพื่อนบ้านของตน เขาทั้งหลายพูดด้วยริมฝีปากที่ป้อยอและสองใจ 3 พระเยโฮวาห์จะ
ทรงตัดริมฝีปากที่ป้อยอออกเสียสิ้น และลิ้นที่พูดวาจาเย่อหยิ่งนั้นด้วย 4 คือบรรดาผู้ที่
กล่าวว่า เราจะชนะด้วยลิ้นของเรา ริมฝีปากของเราเป็นฝ่ายเรา ใครจะเป็นนายเรา
5 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะลุกขึ้นเดี๋ยวนี้ เพราะคนยากจนถูกบีบบังคับ และคนขัดสน
คร่ำครวญ เราจะจัดเขาไว้ในที่ปลอดภัยจากคนที่พ่นความร้ายใส่เขา 6 พระดำรัสของ
พระเยโฮวาห์เป็นพระดำรัสที่บริสุทธิ์ เป็นเหมือนเงินหลอมให้บริสุทธิ์ในเตาไฟบนแผ่น
ดินแล้วถึงเจ็ดครั้ง 7 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงป้องกันพวกเขาทั้งหลาย
พระองค์จะทรงปกปักรักษาพวกเขาไว้เสมอจากพงศ์พันธุ์นี้ 8 คนชั่วก็เพ่นพ่านไปมาอยู่
รอบด้าน ขณะเมื่อมีการยกย่องคนชั่วช้าที่สุด

13

ดาวิดร้องทุกข์ต่อพระเจ้าเรื่องความชักช้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ อีกนานเท่าใดพระองค์จะทรงลืมข้าพระองค์เสีย เป็นนิตย์
หรือ พระองค์จะปิดบังพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์นานเท่าใด 2 ข้าพระองค์
จะต้องตรึกตรองในใจของข้าพระองค์ และมีความทุกข์โศกอยู่ในใจทุกวันนานเท่าใด
ศัตรูของข้าพระองค์จะเหนือข้าพระองค์นานเท่าใด

การทูลขอพระคุณ

3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณา และฟังข้าพระองค์
ด้วยเถิด ทั้งขอทรงเพิ่มความสว่างแก่ตาข้าพระองค์ เกลือกว่าข้าพระองค์จะหลับอยู่
ในความตาย 4 เกรงว่าศัตรูของข้าพระองค์จะว่า เราชนะเขาแล้ว เกรงว่าคู่อริของ
ข้าพระองค์จะเปรมปรีดิ์ เพราะข้าพระองค์กำลังหวั่นไหว 5 แต่ข้าพระองค์วางใจใน
ความเมตตาของพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์จะเปรมปรีดิ์ในความรอดของพระองค์

6 ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้า
อย่างบริบูรณ์

14

คนโง่ที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าและมนุษย์ธรรมดา ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด
1 คนโง่รำพึงในใจของตนว่า ไม่มีพระเจ้า เขาทั้งหลายก็เลวทรามลง เขากระทำ
กิจการที่น่าสะอิดสะเอียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี 2 พระเยโฮวาห์ทรงมองลงมาจากฟ้า
สวรรค์ ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่าจะมีคนใดบ้างที่เข้าใจที่เสาะแสวงหาพระเจ้า 3 เขา
ทั้งหลายก็หลงเจิ่นไปหมด เขาทั้งหลายก็เลวทรามลงเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียว
ที่ทำดี ไม่มีเลย 4 บรรดาผู้ที่กระทำความชั่วช้าไม่มีความรู้หรือ คือผู้ที่กินประชาชน
ของเราอย่างกินขนมปัง และไม่ร้องทูลพระเยโฮวาห์ 5 เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นอย่างน่า
สยดสยองยิ่งนัก เพราะพระเจ้าทรงสถิตตลอดชั่วอายุของผู้ชอบธรรม 6 เจ้าได้คว่ำ
แผนงานของคนยากจนเสีย แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของเขา 7 โอ ขอการช่วย
ให้รอดเพื่ออิสราเอลมาจากศิโยนเสียทีเถิด เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้พวกเชลยแห่ง
ประชาชนของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะปลาบปลื้ม อิสราเอลจะยินดี

15

ดาวิดพรรณนาถึงพลเมืองของศิโยน เพลงสดุดีของดาวิด
1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะอาศัยอยู่ในพลับพลาของพระองค์ ผู้ใดจะอยู่บนภูเขา
อันบริสุทธิ์ของพระองค์ 2 คือผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรม และประพฤติตามความชอบ
ธรรม และพูดความจริงจากใจของตน 3 ผู้ซึ่งไม่ใช้ลิ้นของตนในการนินทาว่าร้าย ไม่
กระทำชั่วต่อเพื่อนบ้าน และไม่ตำหนิเพื่อนบ้านของตน 4 ในสายตาของเขา คนถ่อย
เป็นคนที่ถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม เขาให้เกียรติแก่ผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ เมื่อให้คำสัตย์
ปฏิญาณแล้วต้องพบกับความปวดร้าวเขาก็ไม่กลับคำ 5 เขาเป็นผู้ที่ให้คนอื่นกู้เงินโดยมิ
ได้คิดดอกเบี้ย และไม่ยอมรับสินบนต่อสู้ผู้ไร้ความผิด ผู้ซึ่งกระทำสิ่งเหล่านี้จะไม่หวั่น
ไหวเป็นนิตย์

16

ดาวิดขอให้พระเจ้าทรงพิทักษ์ท่าน มิคทามบทหนึ่งของดาวิด
1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพิทักษ์ข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์
2 โอ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าได้ทูลพระเยโฮวาห์แล้วว่า พระองค์ทรงเป็นองค์
พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ นอกเหนือพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่มีดีเลย 3 วิสุทธิ
ชนในแผ่นดินและผู้ประเสริฐ เป็นพวกที่ข้าพเจ้ามีความปีติยินดีทั้งสิ้นด้วย 4 แต่บรรดา
ผู้ที่รีบติดตามพระอื่น ความทุกข์โศกของเขาก็ทวีขึ้น ข้าพเจ้าจะไม่ถวายเครื่องดื่มบูชา
แห่งเลือดของพวกเขา หรือริมฝีปากของข้าพเจ้าจะไม่ออกชื่อพระนั้น

การเป็นขึ้นมาจากความตายไปสู่ชีวิตนิรันดร์
5 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนมรดกและถ้วยของข้าพเจ้า พระองค์ทรงรักษาส่วนของ
ข้าพระองค์ไว้ 6 เขตแดนของข้าพเจ้าเป็นที่ที่ร่มรื่น เออ ข้าพเจ้ามีมรดกที่ดี 7 ข้าพเจ้า
จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ผู้ประทานคำปรึกษาแก่ข้าพเจ้า เออ ในกลางคืนจิตใจของ
ข้าพเจ้าเตือนสอนข้าพเจ้า 8 ข้าพเจ้าตั้งพระเยโฮวาห์ไว้ตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะ

พระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว 9 เพราะฉะนั้นจิตใจของ
ข้าพเจ้าจึงยินดีและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ปรีดา เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่
ในความหวังใจด้วย 10 เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ใน
นรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป 11 พระองค์จะทรงสำแดง
วิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น ใน
พระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเพลิดเพลินอยู่เป็นนิตย์

17

ดาวิดขอพระเจ้าทรงป้องกันท่านจากพวกศัตรู คำอธิษฐานของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับความฝ่ายยุติธรรม ทรงฟังคำร้องทูลของข้า
พระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ซึ่งมาจากริมฝีปากที่
ไม่มีการหลอกลวงของข้าพระองค์ 2 ขอให้การชนะความของข้าพระองค์มาจากพระ
พักตร์พระองค์ ขอพระเนตรของพระองค์ทรงเห็นสิ่งเที่ยงธรรม 3 เมื่อพระองค์ทรงลอง
จิตใจของข้าพระองค์ และเสด็จเยี่ยมเยียนข้าพระองค์ในเวลากลางคืน เมื่อทรงทดสอบ
ข้าพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ทรงพบความชั่วในข้าพระองค์เลย ข้าพระองค์ตั้งใจแล้
วว่าปากของข้าพระองค์จะมิได้ละเมิด 4 เกี่ยวด้วยกิจการของมนุษย์ โดยพระวจนะจาก
พระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ข้องเกี่ยวกับทางแห่งคนทารุณโหดร้าย 5 ขอ
ให้ย่างเท้าของข้าพระองค์แนบสนิทกับวิถีของพระองค์ เพื่อเท้าของข้าพระองค์มิได้
พลาด 6 โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ร้องทูลถึงพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงสดับข้า
พระองค์ ขอทรงเอียงพระกรรณสดับถ้อยคำของข้าพระองค์ด้วยเถิด 7 โอ ข้าแต่พระ
ผู้ช่วยของบรรดาผู้แสวงหาที่ลี้ภัยจากปฏิปักษ์ของเขา ณ พระหัตถ์ขวาของพระองค์
ขอทรงสำแดงความเมตตาอย่างมหัศจรรย์ของพระองค์ 8 ขอทรงรักษาข้าพระองค์ดัง
แก้วตา ขอทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ภายใต้ร่มปีกของพระองค์ 9 ให้พ้นจากคนชั่วผู้ล้าง
ผลาญและจากศัตรูผู้คอยเข่นฆ่าซึ่งล้อมข้าพระองค์ไว้โดยรอบ 10 เขาปิดใจของเขาไว้
เพราะเหตุความมั่งคั่งของตน ปากของเขาพูดคำหยิ่งยโส 11 เขาสะกดรอยข้าพระองค์
เดี๋ยวนี้ได้ล้อมข้าพระองค์ไว้ เขาจับตาดูข้าพระองค์เพื่อจะเหวี่ยงข้าพระองค์ลงดิน
12 เขาเป็นดุจสิงโตที่กระหายเหยื่อของมัน เหมือนดังสิงโตหนุ่มซึ่งซุ่มดักทำร้ายอยู่ใน
ที่ลับ 13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นปะทะเขาไว้ และคว่ำเขาลงเสีย ขอทรง
ช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้นจากคนชั่วด้วยดาบของพระองค์ 14 โอ ข้าแต่พระเยโฮ
วาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมนุษย์ผู้ซึ่งเป็นพระหัตถ์ของพระองค์ จากมนุษย์
แห่งโลกนี้ จากมนุษย์ผู้ซึ่งมีส่วนของชีวิตนี้ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้ท้องของเขาเต็มไปด้วย
ทรัพย์สมบัติที่พระองค์ทรงซ่อนไว้ พวกเขามีลูกหลานอุดมสมบูรณ์ และส่วนที่เหลือ
เขามอบไว้ให้แก่ลูกอ่อนของเขา 15 ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเห็นพระพักตร์ของ
พระองค์ในความชอบธรรม เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์จะอิ่มเอิบใจด้วยพระ
ลักษณะของพระองค์

18

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะเหตุพระพรอันมากมาย ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดี
ของดาวิด ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งถวายถ้อยคำของเพลงบทนี้แด่พระเยโฮวาห์ในวั
นที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยท่านให้พ้นจากเงื้อมมือศัตรูทั้งหลายของท่าน และจากเงื้อม
พระหัตถ์ของซาอูล ท่านกล่าวว่า

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะรักพระองค์ 2 พระเยโฮ
วาห์เป็นศิลา ป้อมปราการ และผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์ เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์
เป็นกำลังของข้าพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์ เป็นดั้ง เป็นเขาแห่งความ
รอดของข้าพระองค์ เป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์ 3 ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อ
พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพระองค์จะได้รับการช่วยให้พ้น
จากศัตรูของข้าพระองค์ 4 ความโศกเศร้าแห่งความตายล้อมข้าพระองค์ไว้ กระแสแห่ง
คนอธรรมที่ท่วมทับข้าพระองค์ทำให้ข้าพระองค์กลัว 5 ความโศกเศร้าแห่งนรกล้อมข้า
พระองค์ไว้ บ่วงมัจจุราชปะทะข้าพระองค์ 6 ในยามทุกข์ระทมใจ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อ
พระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าร้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรง
สดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์ และเสียงร้องของข้าพเจ้าได้ยินต่อ
พระพักตร์พระองค์ ไปถึงพระกรรณของพระองค์ 7 แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและ
โคลงเคลง รากฐานของภูเขาก็หวั่นไหวด้วย และสั่นสะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ้ว
8 ควันออกไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเพลิงผลาญออกมาจากพระโอษฐ์
ของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น 9 พระองค์ทรงโน้มฟ้าสวรรค์ลงด้วยและเสด็จลง
มา ความมืดทึบอยู่ใต้พระบาทของพระองค์ 10 พระองค์ทรงเครูบตนหนึ่ง แล้วทรงเหาะ
ไป พระองค์ทรงเหาะไปโดยปีกของลมอย่างรวดเร็ว 11 พระองค์ทรงกระทำให้ความ
มืดปกคลุมพระองค์ไว้ ให้เมฆมืดและอุ้มน้ำเป็นพลับพลาของพระองค์ 12 มีลูกเห็บและ
ถ่านเพลิงแตกออกมาทะลุเมฆจากความสว่างสุกใสข้างหน้าพระองค์ 13 พระเยโฮวาห์
ทรงคะนองกึกก้องในฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้สูงสุดก็เปล่งพระสุรเสียง คือลูกเห็บและ
ถ่านเพลิง 14 พระองค์ทรงยิงลูกธนูของพระองค์ออกไป ทำให้เขาต่างกระจัดกระจาย
ไป พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบแปลบปลาบ ทำให้เขาโกลาหล 15 โอ ข้าแต่พระเยโฮ
วาห์ แล้วก็เห็นก้นทะเลตลอดจนรากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้ง เมื่อพระองค์ทรงขนาบ
ทะเลด้วยลมที่พวยพุ่งจากช่องพระนาสิกของพระองค์ 16 พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่
สูงทรงจับข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าออกมาจากน้ำอันมากหลาย 17 พระองค์
ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากศัตรูเข้มแข็งของข้าพเจ้า และจากบรรดาผู้ที่เกลียดชัง
ข้าพเจ้า เพราะเขามีอานุภาพเกินกว่าข้าพเจ้ามากนัก 18 เขาขัดขวางข้าพเจ้าในวันที
ข้าพเจ้าประสบหายนะ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่พักพิงของข้าพเจ้า 19 พระองค์ทรง
นำข้าพเจ้าออกมายังที่กว้างใหญ่ และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้น เพราะพระองค์ทรงชื่นชม
ยินดีในข้าพเจ้า 20 พระเยโฮวาห์ประทานรางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของ
ข้าพเจ้า พระองค์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า 21 เพราะ
ข้าพเจ้ารักษาบรรดามรรคาของพระเยโฮวาห์ และไม่ได้พรากจากพระเจ้าของข้าพเจ้า
อย่างชั่วร้าย 22 เพราะคำตัดสินทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามิ
ได้ผลักกฎเกณฑ์ของพระองค์ไปเลย 23 ต่อพระพักตร์พระองค์ข้าพเจ้าไร้ตำหนิ และ
ข้าพเจ้ารักษาตัวไว้ไม่ทำความชั่วช้า 24 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงตอบแทน
ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้าในสาย
พระเนตรของพระองค์ 25 พระองค์จะทรงสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่มีความเมตตา
พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์อย่างไร้ตำหนิต่อผู้ที่ไร้ตำหนิ 26 พระองค์จะทรงสำแดง
พระองค์บริสุทธิ์ต่อผู้ที่บริสุทธิ์ พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์เป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ที่
คดโกง 27 เพราะพระองค์จะทรงช่วยประชาชนที่ยากแค้นให้พ้น แต่ตาที่หยิ่งยโสนั้น
พระองค์จะทรงกระทำให้ต่ำลง 28 พระองค์จะทรงจุดตะเกียงของข้าพระองค์ พระเยโฮ
วาห์พระเจ้าของข้าพระองค์จะทรงกระทำความมืดของข้าพระองค์ให้สว่าง 29 พระเจ้า
ข้า ข้าพระองค์ตะลุยกองทัพได้โดยพระองค์ และโดยพระเจ้าของข้าพเจ้านี้ข้าพเจ้า
สามารถกระโดดข้ามกำแพงได้ 30 สำหรับพระเจ้าพระองค์นี้ พระมรรคาของพระองค์

ดีเลิศทุกประการ พระวจนะของพระเยโฮวาห์พิสูจน์แล้วเป็นความจริง พระองค์ทรง
เป็นดั้งของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์ 31 เพราะผู้ใดจะเป็นพระเจ้า นอกจากพระ
เยโฮวาห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลา เว้นแต่พระเจ้าของเรา 32 คือพระเจ้าผู้ทรงเอากำลัง
คาดเอวของข้าพเจ้าไว้ และทรงกระทำให้ทางของข้าพเจ้ารอบคอบ 33 พระองค์ทรง
กระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างตีนกวางตัวเมีย และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่
สูง 34 พระองค์ทรงฝึกมือของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม ดังนั้นแขนของข้าพเจ้าสามารถ
ทำให้คันธนูเหล็กกล้าหักได้ 35 พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้า
พระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงค้ำจุนข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์ทรงน้อม
พระทัยลง ก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น 36 พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับ
ย่างเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลาด 37 ข้าพระองค์ไล่ตามศัตรูของ
ข้าพระองค์ทัน และไม่หันกลับจนกว่าเขาจะถูกผลาญเสียสิ้น 38 ข้าพระองค์ได้แทง
เขาทะลุ เขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นได้อีก เขาล้มลงที่ใต้เท้าของข้าพระองค์ 39 เพราะ
พระองค์ทรงเอากำลังคาดเอวข้าพระองค์ไว้เพื่อทำสงคราม พระองค์ทรงกระทำให้
พวกที่ลุกขึ้นต่อสู้กับข้าพระองค์สยบลงอย่างราบคาบ 40 พระองค์ทรงโปรดประทาน
คอของศัตรูของข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะทำลายบรรดาผู้ที่เกลียด
ชังข้าพระองค์เสียสิ้น 41 เขาร้องให้ช่วย แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลพระเย
โฮวาห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา 42 ข้าพระองค์จึงทุบเขาแหลกละเอียดอย่างผงคลี
ต่อหน้าลม ข้าพระองค์จึงโยนเขาออกไปเหมือนโคลนตามถนน 43 พระองค์ทรงช่วยข้า
พระองค์ให้พ้นจากการยื้อแย่งกับประชาชน และทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นหัวหน้าของ
บรรดาประชาชาติ ชนชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะได้ปรนนิบัติข้าพระองค์ 44 พอ
เขาได้ยินถึงข้าพระองค์ เขาก็จะเชื่อฟัง ชนต่างด้าวจะได้มาหมอบราบต่อข้าพระองค์
45 ชนต่างด้าวนั้นจะเสียกำลังใจ และตัวสั่นออกมาจากที่กำบังอันเข้มแข็งของเขา
เหล่านั้น 46 พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที่ควรสรรเสริญ
พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง 47 คือพระเจ้าผู้ประทานการแก้
แค้นแก่ข้าพระองค์ และทรงปราบปรามบรรดาชนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้อำนาจ
ของข้าพระองค์ 48 ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรู พระเจ้าข้า พระองค์ทรงยก
ข้าพระองค์ขึ้นเหนือพวกที่ลุกขึ้นต่อสู้กับข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้
พ้นจากคนทารุณโหดร้าย 49 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์จึงจะ
ขอเทิดทูนพระองค์ไว้ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนาม
ของพระองค์ 50 พระองค์ประทานชัยชนะอันยิ่งใหญ่แก่กษัตริย์ของพระองค์ และทรง
สำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้นั้น คือดาวิด และแก่เชื้อพระวงศ์ของท่าน
เป็นนิตย์

19

สิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าทรงสร้างแล้วประกาศสง่าราศีของพระองค์ ถึงหัวหน้านักร้อง
เพลงสดุดีของดาวิด

1 ฟ้าสวรรค์ประกาศสง่าราศีของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถกิจของ
พระองค์ 2 วันส่งถ้อยคำให้แก่วัน และคืนแจ้งความรู้ให้แก่คืน 3 วาจาไม่มี ถ้อยคำก็ไม่มี
และไม่มีใครได้ยินเสียงฟ้า 4 ถึงกระนั้นเสียงฟ้าก็ออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำก็
แพร่ไปถึงสุดปลายพิภพ พระองค์ทรงตั้งพลับพลาไว้ให้ดวงอาทิตย์ ณ ที่นั้น 5 ซึ่งออก
มาอย่างเจ้าบ่าวออกมาจากห้องโถงของเขา และวิ่งไปตามวิถีด้วยความชื่นบานอย่าง
ชายฉกรรจ์ 6 ดวงอาทิตย์ขึ้นมาจากสุดปลายฟ้าสวรรค์ข้างหนึ่ง และโคจรไปถึงที่สุด

ปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีสิ่งใดสามารถซ่อนให้พ้นจากความร้อนของมันได้ 7 พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์รอบคอบและฟื้นฟูจิตวิญญาณ พระโอวาทของพระเยโฮวาห์นั้นแน่นอนกระทำให้คนรู้น้อยมีปัญญา 8 กฎเกณฑ์ของพระเยโฮวาห์นั้นถูกต้องกระทำให้จิตใจเปรมปรีดิ์ พระบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นบริสุทธิ์กระทำให้ดวงตากระจ่างแจ้ง 9 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นั้นสะอาดหมดจดถาวรเป็นนิตย์ คำตัดสินของพระเยโฮวาห์ก็เที่ยงตรงและชอบธรรมทั้งสิ้น 10 น่าปรารถนามากกว่าทองคำ เออ ยิ่งกว่าทองคำเนื้อดีมากนัก หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งและรวงผึ้ง 11 อนึ่ง สิ่งเหล่านี้เป็นที่ตักเตือนผู้รับใช้ของพระองค์ การที่จะรักษาข้อความเหล่านั้นก็ได้บำเหน็จอันใหญ่ยิ่ง

ดาวิดทูลขอพระคุณ

12 แต่ผู้ใดเล่าจะเข้าใจเรื่องความผิดพลาดของตนได้ ขอพระองค์ทรงชำระข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดที่ซ่อนเร้นอยู่ 13 ขอทรงยับยั้งผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากบาปโดยประมาทนั้นด้วยเถิด ขออย่าให้มันมีอำนาจเหนือข้าพระองค์เลย แล้วข้าพระองค์จะไร้ตำหนิและพ้นจากความผิดจากการละเมิดที่ยิ่งใหญ่นั้น 14 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ ขอให้ถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ และการรำพึงในจิตใจเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด

20

การทูลขอพระพรโดยทางสถานบริสุทธิ์ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 ขอพระเยโฮวาห์ทรงฟังท่านในวันยากลำบาก พระนามของพระเจ้าแห่งยาโคบพิทักษ์รักษาท่าน 2 ขอพระองค์ทรงให้ความช่วยเหลือมาจากสถานบริสุทธิ์ และทรงเพิ่มกำลังให้แก่ท่านมาจากเมืองศิโยน 3 ขอทรงระลึกถึงเครื่องถวายทั้งสิ้นของท่าน และโปรดปรานเครื่องเผาบูชาของท่าน เซลาห์ 4 ขอทรงประสิทธิ์ประสาทตามใจปรารถนาของท่านด้วย และให้โครงการที่ท่านคิดนั้นสำเร็จทั้งสิ้น 5 เพื่อพวกเราจะได้โห่ร้องเนื่องด้วยความรอดของท่าน และยกธงขึ้นในพระนามพระเจ้าของเรา ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้คำทูลขอทั้งสิ้นของท่านสำเร็จเถิด 6 บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบว่าพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ พระองค์จะทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์อันบริสุทธิ์ของพระองค์ และโดยชัยชนะอันทรงอานุภาพด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ 7 บ้างก็วางใจในรถรบ บ้างก็วางใจในม้า แต่เราจะระลึกถึงพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา 8 เขาทั้งหลายจะล้มพับลงไป แต่เราจะลุกขึ้นยืนตรงอยู่ 9 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดเถิด ขอให้กษัตริย์ทรงฟังเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายร้องทูลต่อท่าน

21

การขอบพระคุณสำหรับชัยชนะ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กษัตริย์จะเปรมปรีดิ์ในพระกำลังของพระองค์ ท่านจะปีติยินดีอย่างยิ่งในความรอดของพระองค์ 2 พระองค์ทรงประสิทธิ์ประสาทตามใจปรารถนาของท่าน และมิได้ทรงยับยั้งสิ่งที่ริมฝีปากท่านทูลขอ เซลาห์ 3 เพราะพระองค์ทรงอำนวยพรดีแก่ท่าน พระองค์ทรงสวมมงกุฎทองคำบริสุทธิ์บนศีรษะของท่าน 4 ท่านทูลขอชีวิต และพระองค์ก็ประทานชีวิตยืนนานเป็นนิตย์นิรันดร์ 5 สง่าราศีของท่านใหญ่ยิ่งเนื่องด้วยความรอดของพระองค์ พระองค์ทรงประดับกษัตริย์ด้วยยศศักดิ์และความสง่าโอ่อ่าตระการ 6 พระองค์ทรงโปรดให้ท่านรับพระพรอย่างที่สุดเป็นนิตย์ และทรง

กระทำให้ท่านยินดีปรีดาอย่างเหลือล้นด้วยสีพระพักตร์ของพระองค์ 7 เพราะกษัตริย์
วางใจในพระเยโฮวาห์ และด้วยความเมตตาของพระองค์ผู้สูงสุด ท่านจะไม่หวั่นไหว
เลย 8 พระหัตถ์ของพระองค์จะค้นพบเหล่าศัตรูทั้งหลาย พระหัตถ์ขวาจะพบบรรดาผู้
ที่เกลียดชังพระองค์ 9 เมื่อพระองค์ทรงพระพิโรธ พระองค์จะทรงกระทำให้เขาร้อนจัด
ดังเตาไฟ พระเยโฮวาห์จะทรงกลืนเขาด้วยพระพิโรธของพระองค์ และไฟจะเผาผลาญ
เขาเสีย 10 พระองค์จะทรงทำลายลูกหลานของเขาเสียจากแผ่นดินโลก และพรากเชื้อ
สายของเขาจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 11 แม้เขาทั้งหลายได้ปองร้ายต่อพระองค์ แม้
เขาประดิษฐ์เรื่องชั่วร้าย เขาก็จะกระทำไม่สำเร็จ 12 ฉะนั้นพระองค์จะทรงกระทำให้
เขาหนีพ่ายไปเมื่อพระองค์จะทรงเล็งธนูไปตรงหน้าเขาทีเดียว 13 ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขอทรงเป็นทียกย่องเชิดชูในพระกำลังของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะร้องเพลง
สรรเสริญฤทธานุภาพของพระองค์

22

ทรงพยากรณ์ถึงคำตรัสของพระเยซูบนกางเขน ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองอาเย
เลท ชาหาร์ เพลงสดุดีของดาวิด

1 พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้า
พระองค์เสีย เหตุใดพระองค์ทรงเมินเฉยที่จะช่วยข้าพระองค์ และต่อถ้อยคำคร่ำครวญ
ของข้าพระองค์ 2 โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลในเวลากลาง
วัน แต่พระองค์มิได้ทรงฟัง ถึงกลางคืนข้าพระองค์ยังร่ำทูลต่อไปไม่หยุด 3 ถึงอย่างไร
พระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ โอ พระองค์ประทับเหนือคำสรรเสริญของคนอิสราเอล
4 บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายวางใจในพระองค์ เขาทั้งหลายวางใจ และพระองค์
ทรงช่วยเขาให้พ้น 5 เขาร้องทูล พระองค์ก็ทรงช่วยเขาให้รอด เขาวางใจในพระองค์
เขาจึงมิได้รับความอับอาย 6 ข้าพระองค์เป็นดุจตัวหนอน มิใช่คน คนก็ด่า ประชาชน
ก็ดูหมิ่น 7 บรรดาผู้ที่เห็นข้าพระองค์ก็หัวเราะเยาะเย้ยข้าพระองค์ เขาบุ้ยริมฝีปาก
และสั่นศีรษะกล่าวว่า 8 เขาวางใจในพระเยโฮวาห์ว่าพระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้น
จงให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น เพราะพระองค์ทรงพอพระทัยในเขา 9 ถึงกระนั้น
พระองค์ก็ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์มารดา และทรงให้ข้าพระองค์มี
ความหวังใจเมื่ออยู่ที่อกแม่ 10 ตั้งแต่คลอด ข้าพระองค์ก็ต้องพึ่งพระองค์ พระองค์
ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ตั้งแต่ข้าพระองค์ยังอยู่ในครรภ์มารดา 11 ขออย่าทรง
ห่างไกลข้าพระองค์ เพราะความยากลำบากอยู่ใกล้และไม่มีผู้ใดช่วยได้เลย 12 เหล่า
วัวผู้ล้อมข้าพระองค์ วัวผู้แข็งแรงแห่งบาชานล้อมข้าพระองค์ไว้ 13 มันอ้าปากกว้าง
เข้าใส่ข้าพระองค์ดั่งสิงโตขณะกัดฉีกและคำรามร้อง 14 ข้าพระองค์ถูกเทออกเหมือน
อย่างน้ำ กระดูกทั้งสิ้นของข้าพระองค์หลุดลุ่ยไป จิตใจก็เหมือนขี้ผึ้ง ละลายภายในอก
ของข้าพระองค์ 15 กำลังของข้าพระองค์เหือดแห้งไปเหมือนเศษหม้อดิน และลิ้นของ
ข้าพระองค์ก็เกาะติดที่ขากรรไกร พระองค์ทรงวางข้าพระองค์ไว้ในผงคลีมัจจุราช
16 พระเจ้าข้า บรรดาสุนัขล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ คนทำชั่วหมู่หนึ่งล้อมข้าพระองค์
เขาแทงมือแทงเท้าข้าพระองค์ 17 ข้าพระองค์นับกระดูกทั้งหลายของข้าพระองค์ได้
เป็นชิ้นๆ เขาจ้องมองและยิ้มเยาะข้าพระองค์ 18 เสื้อผ้าของข้าพระองค์เขาแบ่งปันกัน
ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้นเขาก็จับสลากกัน 19 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์
อย่าทรงห่างไกลเลย โอ ข้าแต่พระองค์ กำลังของข้าพระองค์ ขอทรงเร่งรีบมาช่วย
ข้าพระองค์ด้วยเถิด 20 ขอทรงช่วยจิตวิญญาณข้าพระองค์ให้พ้นจากดาบ ช่วยชีวิตข้า

พระองค์จากฤทธิ์ของสุนัข 21 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากปากสิงโต เพราะ
พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์จากบรรดาเขาของม้ายูนิคอนเหล่านั้นด้วย 22 ข้าพระองค์
จะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญ
พระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน 23 ท่านผู้เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระองค์ ท่าน
เชื้อสายทั้งหลายของยาโคบเอ๋ย จงถวายสง่าราศีแด่พระองค์ ท่านเชื้อสายทั้งสิ้นของ
อิสราเอลเอ๋ย จงเกรงกลัวพระองค์ 24 เพราะพระองค์มิได้ทรงดูถูกหรือสะอิดสะเอียน
ต่อความทุกข์ยากของผู้ที่ทุกข์ใจ และพระองค์มิได้ทรงซ่อนพระพักตร์จากเขา เมื่อเขา
ร้องทูล พระองค์ทรงสดับ 25 ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ในที่ชุมนุมชนใหญ่ ข้า
พระองค์จะทำตามคำปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ 26 คนเสงี่ยมเจียมตัวจะได้
กินอิ่ม บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ขอจิตใจของท่านทั้งหลาย
มีชีวิตอยู่เป็นนิตย์ 27 ที่สุดปลายทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะจดจำและหันกลับมายังพระเย
โฮวาห์ และครอบครัวทั้งสิ้นของบรรดาประชาชาติจะนมัสการต่อพระพักตร์พระองค์
28 เพราะอำนาจการปกครองเป็นของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงครอบครองเหนือ
บรรดาประชาชาติ 29 เออ คนร่ำรวยทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะต้องกินเลี้ยงและกราบ
ลงต่อพระองค์ บรรดาผู้ที่ลงไปสู่ผงคลีทั้งสิ้นจะกราบไหว้ต่อพระพักตร์พระองค์ คือ
บรรดาผู้ที่รักษาตัวให้คงชีวิตอยู่ไม่ได้แล้วนั้น 30 จะมีเชื้อสายๆหนึ่งปรนนิบัติพระองค์
จะทรงนับว่าพวกนั้นเป็นยุคที่ถวายแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า 31 พวกเขาจะมาประกาศความ
ชอบธรรมของพระองค์แก่ชนชาติหนึ่งที่จะเกิดมา ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการนั้น

23

เพลงสดุดีของผู้เลี้ยงแกะ เพลงสดุดีของดาวิด

1 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน 2 พระองค์ทรงกระทำให้
ข้าพเจ้านอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปริมน้ำแดนสงบ 3 พระองค์
ทรงฟื้นจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะ
เห็นแก่พระนามของพระองค์ 4 แม้ข้าพระองค์จะเดินไปตามหุบเขาเงามัจจุราช ข้า
พระองค์ไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์ทรงสถิตกับข้าพระองค์ คทาและธาร
พระกรของพระองค์เล้าโลมข้าพระองค์ 5 พระองค์ทรงเตรียมสำรับให้ข้าพระองค์ต่อ
หน้าต่อตาศัตรูของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเจิมศีรษะข้าพระองค์ด้วยน้ำมัน ขันน้ำ
ของข้าพระองค์ก็ล้นอยู่ 6 แน่ทีเดียวที่ความดีและความเมตตาจะติดตามข้าพเจ้าไป
ตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สืบไป
เป็นนิตย์

24

กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศี เพลงสดุดีของดาวิด

1 แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่
ในพิภพนั้น 2 เพราะพระองค์เองทรงประดิษฐานแผ่นดินไว้บนทะเลและทรงสถาปนา
มันไว้เหนือน้ำ 3 ผู้ใดจะขึ้นไปบนภูเขาของพระเยโฮวาห์ และผู้ใดจะยืนอยู่ในที่บริสุทธิ์
ของพระองค์ 4 คือผู้ที่มีมือสะอาดและใจบริสุทธิ์ ผู้ที่มิได้ปลงใจในสิ่งไร้สาระและมิ
ได้ปฏิญาณอย่างหลอกลวง 5 เขาจะรับพระพรจากพระเยโฮวาห์ และความชอบธรรม
จากพระเจ้าแห่งความรอดของเขา 6 อย่างนี้แหละเป็นยุคที่เสาะหาพระองค์ ที่เสาะหา

พระพักตร์ของพระองค์ โอ ยาโคบเอ๋ย เซลาห์ 7 โอ ประตูเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้นเถิด บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้นเถิด เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีจะได้เสด็จเข้ามา
8 กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเยโฮวาห์ ผู้เข้มแข็งและทรงอานุภาพ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงอานุภาพในสงคราม 9 โอ ประตูเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้นเถิด บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้นเถิด เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีจะได้เสด็จเข้ามา 10 กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศี เซลาห์

25

ดาวิดทูลขอด้วยความวางใจ เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จิตวิญญาณข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์ 2 โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อาย ขออย่าให้ศัตรูของข้าพระองค์ได้ไชโยเหนือข้าพระองค์ 3 เออ อย่าให้ผู้ใดๆที่เฝ้าพระองค์อยู่นั้นได้อาย แต่ผู้ที่ละเมิดโดยไม่มีเหตุนั้นขอให้ได้รับความอาย 4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงกระทำให้ข้าพระองค์รู้จักพระมรรคาของพระองค์ ขอทรงสอนวิถีของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 5 ขอทรงนำข้าพระองค์ไปในความจริงของพระองค์ และขอทรงสอนข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์รอคอยพระองค์อยู่วันยังค่ำ 6 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงพระกรุณาของพระองค์และถึงความเมตตาของพระองค์ ด้วยสิ่งเหล่านั้นมีมาแต่กาลก่อน

การทูลขอให้อภัยความผิดบาปของตน

7 ขออย่าทรงนึกถึงบาปในวัยหนุ่มของข้าพระองค์ หรือการละเมิดของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ด้วยเห็นแก่ความดีของพระองค์ ขอทรงนึกถึงข้าพระองค์ด้วยเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์ 8 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ประเสริฐและเที่ยงธรรม เพราะฉะนั้นพระองค์จะทรงสั่งสอนพระมรรคานั้นแก่คนบาป 9 พระองค์จะทรงนำคนใจถ่อมไปในสิ่งที่ถูก และทรงสอนมรรคาของพระองค์แก่คนใจถ่อม 10 พระมรรคาทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์เป็นความเมตตาและความจริง แก่บรรดาผู้ที่รักษาพันธสัญญาและบรรดาพระโอวาทของพระองค์ 11 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขอทรงให้อภัยความชั่วช้าของข้าพระองค์ เพราะความชั่วนั้นใหญ่โตนัก 12 ผู้ใดเล่าที่เป็นคนยำเกรงพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงสั่งสอนผู้นั้นในทางที่เขาควรเลือกได้ 13 จิตวิญญาณเขาเองจะอาศัยอยู่อย่างสงบ และเชื้อสายของเขาจะได้แผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ 14 ความลึกลับของพระเยโฮวาห์มีอยู่แก่คนทียำเกรงพระองค์ และพระองค์จะทรงแจ้งพันธสัญญาของพระองค์แก่เขาเหล่านั้น 15 ตาของข้าพเจ้าจ้องตรงพระเยโฮวาห์เสมอ เพราะพระองค์จะทรงถอนเท้าของข้าพเจ้าออกจากข่าย 16 ขอพระองค์ทรงหันมาทางข้าพระองค์ และมีพระเมตตาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ว้าเหว่และเป็นทุกข์อยู่ 17 ความยากลำบากในใจของข้าพระองค์ก็ขยายกว้างออกไป โอ ขอทรงนำข้าพระองค์ออกจากความทุกข์ใจของข้าพระองค์ 18 ขอทรงพิจารณาความทุกข์ยากและความยากลำบากของข้าพระองค์ และทรงยกบาปทั้งสิ้นของข้าพระองค์เสีย 19 ขอทรงพิจารณาว่าคู่อริของข้าพระองค์มีมากเท่าใด และเขาเกลียดชังข้าพระองค์ด้วยความเกลียดอย่างทารุณสักเพียงใด 20 โอ ขอทรงระแวดระวังชีวิตของข้าพระองค์ และช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความอาย เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์ 21 ขอให้

ความสุจริตและความเที่ยงธรรมสงวนข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์รอคอยพระองค์
อยู่ 22 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงไถ่อิสราเอลออกจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา

26

ดาวิดพึ่งพระเจ้าในความสุจริตของท่าน เพลงสดุดีของดาวิด
1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงตัดสินเข้าข้างข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ดำเนิน
อยู่ในความสุจริตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้วางใจในพระเยโฮวาห์ ฉะนั้นข้า
พระองค์จะไม่พลาด 2 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพิสูจน์ข้าพระองค์ และลองข้าพระองค์
เถิด ทดสอบใจและจิตของข้าพระองค์เถิด 3 เพราะความเมตตาของพระองค์อยู่ต่อตา
ข้าพระองค์ และข้าพระองค์ดำเนินในความจริงของพระองค์ 4 ข้าพระองค์มิได้นั่งอยู่
กับคนไร้สาระ หรือจะมิได้สมาคมกับคนมารยา 5 ข้าพระองค์เกลียดชุมนุมคนที่ทำ
ชั่ว และข้าพระองค์จะไม่นั่งกับคนชั่ว 6 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อความบริสุทธิ์ข้า
พระองค์จะชำระมือและจะเดินอยู่รอบแท่นของพระองค์ 7 พลางประกาศด้วยเสียงแห่ง
การโมทนาพระคุณและบอกเล่าถึงพระราชกิจมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ 8 ข้าแต่
พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์รักพระนิเวศอันเป็นที่ประทับของพระองค์ และสถานที่ประทับ
แห่งเกียรติยศของพระองค์ 9 ขออย่าทรงกวาดจิตวิญญาณข้าพระองค์ไปกับคนบาป
หรือกวาดชีวิตของข้าพระองค์ไปกับคนกระหายเลือด 10 คือคนซึ่งในมือของเขามี
แผนการชั่ว และมือขวาของเขาเต็มด้วยสินบน 11 แต่สำหรับข้าพระองค์ ข้าพระองค์
เดินในความสุจริต ขอทรงไถ่ข้าพระองค์และทรงกรุณาต่อข้าพระองค์ 12 เท้าของข้า
พระองค์เหยียบอยู่บนพื้นราบ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ในที่ชุมนุมชน

27

ดาวิดยึดมั่นในความเชื่อโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด
1 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลัวผู้ใดเล่า
พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งแห่งชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องเกรงใคร 2 เมื่อ
คนชั่วได้เข้ามาหาข้าพเจ้าเพื่อจะกินเนื้อข้าพเจ้า คือปฏิปักษ์และคู่อริของข้าพเจ้า เขา
ได้สะดุดและล้มลง 3 แม้กองทัพตั้งค่ายสู้ข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าจะไม่กลัว แม้
ข้าพเจ้าจะได้รับภัยสงคราม ข้าพเจ้ายังไว้ใจได้อยู่

ดาวิดปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความรัก
4 ข้าพเจ้าทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระเยโฮวาห์ซึ่งข้าพเจ้าจะเสาะแสวงหาเสมอ คือที่
ข้าพเจ้าจะได้อยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ตลอดวันเวลาชั่วชีวิตของข้าพเจ้า
เพื่อจะดูความงามของพระเยโฮวาห์ และเพื่อจะพินิจพิจารณาอยู่ในพระวิหารของ
พระองค์ 5 เพราะพระองค์จะทรงซ่อนข้าพเจ้าในที่กำบังของพระองค์ในยามยาก
ลำบาก พระองค์จะปิดข้าพเจ้าไว้ในที่ซ่อนเร้นแห่งพลับพลาของพระองค์ พระองค์
จะทรงตั้งข้าพเจ้าไว้สูงบนศิลา 6 และบัดนี้ศีรษะของข้าพเจ้าจะเชิดขึ้นเหนือศัตรู
ของข้าพเจ้าที่อยู่รอบข้าง ฉะนั้นข้าพเจ้าจะถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งการโห่ร้องใน
พลับพลาของพระองค์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ 7
โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับเมื่อข้าพระองค์ร้องทูลด้วยเสียงของข้าพระองค์ ขอ
ทรงกรุณาและตรัสตอบข้าพระองค์ 8 พระองค์ตรัสแล้วว่า “จงหาหน้าของเรา” จิตใจ
ของข้าพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะแสวงหาพระพักตร์

ของพระองค์ 9 ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ อย่าผลักไสผู้
รับใช้ของพระองค์ออกไปเสียด้วยความกริ้ว พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์
โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ขออย่าทรงทิ้งข้าพระองค์ หรือสละข้า
พระองค์เสีย 10 แม้บิดาและมารดาของข้าพระองค์ทอดทิ้งข้าพระองค์ แต่พระเยโฮวาห์
จะทรงยกข้าพระองค์ขึ้น 11 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอสอนมรรคาของพระองค์แก่ข้า
พระองค์ และทรงนำข้าพระองค์ไปบนวิถีราบ เหตุด้วยศัตรูของข้าพระองค์ 12 ขออย่า
ทรงมอบข้าพระองค์ไว้กับปฏิปักษ์ให้เขาทำตามใจชอบ เพราะพยานเท็จได้ลุกขึ้นสู้
ข้าพระองค์ และเขาหายใจออกมาเป็นความทารุณ 13 ข้าพเจ้าคงหมดสติไปนอกจาก
ข้าพเจ้าเชื่อว่า ข้าพเจ้าจะเห็นความดีของพระเยโฮวาห์ที่ในแผ่นดินของคนเป็น 14 จง
รอคอยพระเยโฮวาห์ จงเข้มแข็ง และพระองค์จะทำให้จิตใจของท่านกล้าหาญ เออ จง
รอคอยพระเยโฮวาห์เถิด

28

ดาวิดทูลขอเรื่องศัตรูของท่าน เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ศิลาของข้าพระองค์ ขออย่า
ให้พระกรรณหนวกต่อข้าพระองค์ เกรงว่าถ้าพระองค์ทรงเงียบอยู่ต่อข้าพระองค์ ข้า
พระองค์จะเป็นเหมือนคนเหล่านั้นทีลงไปยังปากแดนผู้ตาย 2 ขอทรงสดับเสียงวิงวอน
ของข้าพระองค์ ขณะเมื่อข้าพระองค์ร้องทูลขอความอุปถัมภ์จากพระองค์ ขณะเมื่อ
ข้าพระองค์ยกมือของข้าพระองค์ขึ้นตรงต่อที่บริสุทธิ์ที่สุดของพระองค์ 3 ขออย่าทรง
กวาดข้าพระองค์ไปพร้อมกับคนชั่ว กับบรรดาคนที่กระทำความชั่วช้า ผู้พูดอย่างสันติ
กับเพื่อนบ้านของตน แต่การปองร้ายอยู่ในใจของเขาทั้งหลาย 4 ขอทรงสนองเขาตาม
การงานของเขา และตามความชั่วแห่งกิจการของเขา ขอทรงสนองเขาตามงานน้ำมือ
ของเขา และทรงตอบแทนเขาตามสมควร 5 เพราะเขาไม่นับถือพระราชกิจของพระเย
โฮวาห์ หรือพระหัตถกิจของพระองค์ พระองค์จะทรงพังเขาลงและไม่สร้างเขาขึ้นอีก

สาธุการแด่พระเยโฮวาห์

6 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับเสียงวิงวอนของข้าพเจ้า 7 พระ
เยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและเป็นโล่ของข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าวางใจในพระองค์
ข้าพเจ้าจึงได้รับความอุปถัมภ์ ฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงปีติยินดียิ่ง ข้าพเจ้าจะถวาย
โมทนาแก่พระองค์ด้วยบทเพลงของข้าพเจ้า 8 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังของเขาทั้ง
หลาย พระองค์ทรงเป็นป้อมแห่งความรอดของผู้รับเจิมของพระองค์

การอธิษฐานเผื่อประชาชน

9 ขอ ทรง ช่วย ประชาชน ของ พระองค์ ให้ รอด และ อำนวย พระพร แก่ มรดก ของ
พระองค์ ขอทรงเป็นผู้เลี้ยงดูเขา และหอบหิ้วเขาไปเป็นนิตย์

29

ดาวิดขอให้บรรดาเจ้านายถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่เทวชีพทั้งหลาย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์เถิด จงถวายสง่าราศีและพระ
กำลังแด่พระเยโฮวาห์ 2 จงถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮ
วาห์ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ 3 พระสุรเสียงของ
พระเยโฮวาห์อยู่เหนือน้ำ พระเจ้าแห่งสง่าราศีทรงคะนองเสียง คือพระเยโฮวาห์ทรงอยู่
เหนือน้ำทั้งหลาย 4 พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ทรงฤทธานุภาพ พระสุรเสียงของพระ

เยโฮวาห์เต็มด้วยความสูงส่ง 5 พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หักต้นสนสีดาร์ พระเยโฮ
วาห์ทรงหักต้นสนสีดาร์แห่งเลบานอน 6 พระองค์ทรงกระทำให้พวกเขากระโดดเหมือน
ลูกวัว เลบานอนและสีรีออนเหมือนม้ายูนิคอนหนุ่ม 7 พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์แยก
เปลวเพลิงออกจากกัน 8 พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์สั่นถิ่นทุรกันดาร พระเยโฮวาห์
ทรงสั่นถิ่นทุรกันดารแห่งเมืองคาเดช 9 พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์กระทำให้กวาง
ตัวเมียตกลูก และทำให้ป่าดงโหรงเหรง และในพระวิหารของพระองค์ทุกคนกล่าวถึง
สง่าราศีของพระองค์ 10 พระเยโฮวาห์ประทับเหนือน้ำท่วม พระเยโฮวาห์ประทับเป็นก
ษัตริย์เป็นนิตย์ 11 พระเยโฮวาห์จะทรงประทานกำลังแก่ประชาชนของพระองค์ พระเย
โฮวาห์จะทรงอำนวยพระพรแก่ประชาชนของพระองค์ให้มีสันติภาพ

30

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงช่วยท่านพ้นได้ เพลงสดุดีและบทเพลง
ของดาวิด ณ พิธีถวายพระราชวังของดาวิด
1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะยอพระเกียรติพระองค์ เพราะพระองค์ทรง
ดึงข้าพระองค์ขึ้นมา และมิได้ทรงให้คู่อริของข้าพระองค์เปรมปรีดิ์เพราะข้าพระองค์
2 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลขอความอุปถัมภ์
จากพระองค์ และพระองค์ได้ทรงรักษาข้าพระองค์ให้หาย 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
พระองค์ทรงนำจิตวิญญาณของข้าพระองค์ขึ้นมาจากแดนผู้ตาย ทรงให้ข้าพระองค์
มีชีวิต เพื่อข้าพระองค์ไม่ต้องลงไปสู่ปากแดนผู้ตาย 4 โอ ท่านวิสุทธิชนของพระองค์
เอ๋ย จงร้องสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และถวายโมทนาเมื่อระลึกถึงความบริสุทธิ์ของ
พระองค์ 5 เพราะพระพิโรธของพระองค์นั้นเป็นแต่ชั่วขณะหนึ่ง และความโปรดปราน
ของพระองค์นั้นตลอดชีวิต การร้องไห้อาจจะอ้อยอิ่งอยู่สักคืนหนึ่ง แต่ความชื่นบาน
จะมาเวลาเช้า 6 ข้าพระองค์พูดในความเจริญรุ่งเรืองของข้าพระองค์ว่า ข้าพเจ้าจะ
ไม่หวั่นไหวเลย 7 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โดยความโปรดปรานของพระองค์ พระองค์
ทรงสถาปนาข้าพระองค์ไว้อย่างภูเขาเข้มแข็ง พอพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของ
พระองค์ ข้าพระองค์ก็ลำบากใจ 8 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อ
พระองค์ และข้าพระองค์ได้วิงวอนพระเยโฮวาห์ว่า 9 จะได้กำไรอะไรจากโลหิต
ของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์ลงไปยังปากแดนผู้ตาย ผงคลีจะสรรเสริญพระองค์
หรือ มันจะบอกเล่าเรื่องความจริงของพระองค์หรือ 10 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอ
ทรงสดับและทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเป็นผู้อุปถัมภ์
ของข้าพระองค์ 11 สำหรับข้าพระองค์ พระองค์ทรงเปลี่ยนการไว้ทุกข์เป็นการเต้นรำ
พระองค์ทรงแก้เสื้อผ้ากระสอบของข้าพระองค์ออก และทรงคาดเอวข้าพระองค์ด้วย
ความยินดี 12 เพื่อจิตวิญญาณของข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์และไม่
นิ่งเงียบ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายโมทนาแด่
พระองค์เป็นนิตย์

31

ดาวิดไว้วางใจในพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด
1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อาย
เลย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นในความชอบธรรมของพระองค์ 2 ขอทรงเงี่ยพระกร
รณให้แก่ข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดอย่างรวดเร็วเถิด ขอพระองค์ทรง
เป็นศิลาเข้มแข็งของข้าพระองค์ เป็นป้อมปราการเข้มแข็งที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด
3 พระเจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ ขอทรงพา
และนำข้าพระองค์ด้วยเห็นแก่พระนามของพระองค์ 4 ขอทรงปลดข้าพระองค์ออกจาก

ข่ายที่พวกเขาวางอย่างลับๆเพื่อดักข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นกำลังของข้า
พระองค์ 5 ข้าพระองค์มอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์
โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความจริง พระองค์ทรงไถ่ข้าพระองค์แล้ว 6 ข้า
พระองค์เกลียดบรรดาผู้ที่นับถือพระเทียมเท็จ แต่ข้าพระองค์วางใจในพระเยโฮวาห์
7 ข้าพระองค์จะเปรมปรีดิ์และยินดีในความเมตตาของพระองค์ เพราะพระองค์ทรง
ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพระองค์ พระองค์ทรงทราบเรื่องความทุกข์ยากแห่ง
จิตวิญญาณของข้าพระองค์ 8 และมิได้ทรงมอบข้าพระองค์ไว้ในมือของศัตรู พระองค์
ทรงวางเท้าของข้าพระองค์ไว้ในที่กว้างขวาง 9 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระ
กรุณาแก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์กำลังทุกข์ใจ นัยน์ตาของข้าพระองค์ก็ร่วงโรย
ไปเพราะความระทม ทั้งจิตวิญญาณและร่างกายของข้าพระองค์ด้วย 10 เพราะชีวิตของ
ข้าพระองค์ก็ร่อยหรอไปด้วยความทุกข์โศก และปีเดือนของข้าพระองค์ก็หมดไปด้วย
การถอนหายใจ กำลังของข้าพระองค์อ่อนลงเพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ และ
กระดูกของข้าพระองค์ก็ร่วงโรยไป 11 ข้าพระองค์เป็นที่นินทาท่ามกลางบรรดาปฏิปักษ์
ของข้าพระองค์ โดยเฉพาะท่ามกลางเพื่อนบ้านของข้าพระองค์ เป็นเรื่องน่าครั่นคร้าม
ของผู้ที่คุ้นเคย ผู้ที่เห็นข้าพระองค์ในถนนก็หนีข้าพระองค์ไป 12 เขาลืมข้าพระองค์
เสียประหนึ่งว่าเป็นคนตายแล้ว ข้าพระองค์เหมือนอย่างภาชนะที่แตก 13 พระเจ้าข้า ข้า
พระองค์ได้ยินเสียงซุบซิบของคนเป็นอันมาก มีความสยดสยองอยู่ทุกด้าน ขณะเมื่อ
เขาร่วมกันคิดแผนการต่อสู้ข้าพระองค์ ขณะที่เขาปองร้ายชีวิตของข้าพระองค์ 14 โอ
ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ข้าพระองค์ทูลว่า พระองค์ทรง
เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ 15 วันเวลาของข้าพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์
ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือศัตรูและผู้ข่มเหงของข้าพระองค์ 16 ขอพระ
พักตร์พระองค์ทอแสงบนผู้รับใช้ของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยความ
เมตตาของพระองค์ 17 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อาย เพราะข้า
พระองค์ร้องทูลพระองค์ ขอให้คนชั่วได้อาย ขอให้เขาเงียบเสียงไปยังแดนผู้ตาย 18
ขอให้ริมฝีปากที่มุสาเป็นใบ้ ซึ่งพูดทะลึ่งอวดดีต่อคนชอบธรรม ด้วยความจองหองและ
การดูหมิ่น

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีเลิศของพระองค์

19 โอ ความดีของพระองค์อุดมสักเท่าใดที่พระองค์ทรงสะสมไว้เพื่อบรรดาผู้ที่เกรง
กลัวพระองค์ และทรงกระทำไว้เพื่อผู้ที่วางใจในพระองค์ ต่อหน้าบุตรทั้งหลายของ
มนุษย์ 20 พระองค์ทรงซ่อนเขาไว้ในความลึกลับแห่งพระพักตร์พระองค์ให้พ้นจากการ
ปองร้ายของมนุษย์ พระองค์ทรงยึดเขาไว้อย่างลึกลับในที่กำบังของพระองค์ให้พ้น
จากลิ้นที่ทะเลาะวิวาท 21 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสำแดงความ
เมตตาอย่างมหัศจรรย์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ในเมืองเข้มแข็ง 22 ด้วยข้าพระองค์
กล่าวอย่างรีบร้อนว่า ข้าพระองค์ถูกตัดขาดไปพ้นสายพระเนตรของพระองค์แล้ว
แต่พระองค์ยังทรงได้ยินเสียงแห่งคำวิงวอนของข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลขอ
ต่อพระองค์ 23 โอ ท่านบรรดาวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์เอ๋ย จงรักพระเยโฮวาห์ เพ
ราะพระเยโฮวาห์ทรงพิทักษ์รักษาคนสัตย์ซื่อไว้ แต่ทรงสนองผู้กระทำอหังการอย่าง
เต็มขนาด 24 จงเข้มแข็ง และพระองค์จะให้ใจของท่านกล้าหาญเถิด ท่านทั้งปวงผู้หวัง
ใจในพระเยโฮวาห์

32

ความเชื่อได้ปกปิดบาปของผู้ที่เชื่อ เพลงสดุดีของดาวิด มัสคิลบทหนึ่ง

1 บุคคลผู้ซึ่งได้รับอภัยการละเมิดแล้วก็เป็นสุข คือผู้ทรงกลบเกลื่อนบาปให้นั้น 2
บุคคลซึ่งพระเยโฮวาห์มิได้ทรงถือโทษความชั่วช้าก็เป็นสุข คือผู้ที่ไม่มีการหลอกลวง
ในใจของเขา 3 เมื่อข้าพระองค์นิ่งเงียบ ร่างกายของข้าพระองค์ก็ร่วงโรยไปโดยการ
คร่ำครวญวันยังค่ำของข้าพระองค์ 4 พระหัตถ์ของพระองค์หนักอยู่บนข้าพระองค์ทั้ง
วันทั้งคืน กำลังของข้าพระองค์ก็เหี่ยวแห้งไปอย่างความร้อนในหน้าแล้ง เซลาห์ 5 ข้า
พระองค์สารภาพบาปของข้าพระองค์ต่อพระองค์ และข้าพระองค์มิได้ซ่อนความชั่ว
ช้าของข้าพระองค์ไว้ ข้าพระองค์ทูลว่า ข้าพระองค์จะสารภาพการละเมิดของข้า
พระองค์ต่อพระเยโฮวาห์ แล้วพระองค์ทรงยกโทษความชั่วช้าแห่งความบาปของข้า
พระองค์ เซลาห์ 6 เพราะฉะนั้นทุกคนที่ตามทางของพระเจ้าจะอธิษฐานต่อพระองค์ใน
เวลาที่จะพบพระองค์ได้ ในเวลาน้ำท่วมมาก น้ำจะไม่มาถึงคนนั้น 7 พระองค์ทรงเป็นที
่ซ่อนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากความยากลำบาก พระองค์
ทรงล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยเพลงฉลองการช่วยให้พ้น เซลาห์ 8 เราจะแนะนำและสอน
เจ้าถึงทางที่เจ้าควรจะเดินไป เราจะให้คำปรึกษาแก่เจ้าด้วยจับตาเจ้าอยู่ 9 อย่าเป็น
เหมือนม้าหรือล่อที่ปราศจากความเข้าใจ ซึ่งต้องติดเหล็กขวางปากและบังเหียน มิฉะ
นั้นมันก็จะเข้ามาหาเจ้า 10 อันความทุกข์ของคนชั่วนั้นมีมาก แต่ความเมตตาจะล้อม
บุคคลที่วางใจในพระเยโฮวาห์ 11 ข้าแต่คนชอบธรรม จงยินดีในพระเยโฮวาห์ และเปรม
ปรีดิ์ บรรดาท่านผู้มีใจเที่ยงตรงจงโห่ร้องเถิด

33

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีเลิศของพระองค์

1 โอ ข้าแต่ท่านผู้ชอบธรรม จงเปรมปรีดิ์ในพระเยโฮวาห์ การสรรเสริญนั้นควรแก่คน
เที่ยงธรรม 2 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยพิณเขาคู่ จงถวายสดุดีแด่พระองค์ด้วยพิณ
ใหญ่และพิณสิบสาย 3 จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระองค์ จงดีดสายอย่างแคล่วคล่อง
พร้อมกับโห่ร้อง 4 เพราะพระวจนะของพระเยโฮวาห์เที่ยงธรรม และบรรดาพระราช
กิจของพระองค์ก็สำเร็จด้วยความจริง 5 พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและความยุติ
ธรรม แผ่นดินโลกเต็มด้วยความดีของพระเยโฮวาห์ 6 โดยพระวจนะของพระเยโฮวาห์
ฟ้าสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้นมา กับบริวารทั้งปวงก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ 7 พระองค์
ทรงรวบรวมน้ำทะเลไว้ด้วยกันเป็นกองใหญ่ และทรงเก็บที่ลึกไว้ในคลัง 8 ให้แผ่น
ดินโลกทั้งสิ้นยำเกรงพระเยโฮวาห์ ให้บรรดาชาวพิภพทั้งปวงยืนตะลึงพรึงเพริดต่อ
พระองค์ 9 เพราะพระองค์ตรัส มันก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มันก็ออกมา 10 พระ
เยโฮวาห์ทรงให้การปรึกษาของชาติต่างๆเปล่าประโยชน์ พระองค์ทรงให้แผนงานของ
ชนชาติทั้งหลายไร้ผล 11 คำปรึกษาของพระเยโฮวาห์ตั้งมั่นคงเป็นนิตย์ พระดำริใน
พระทัยของพระองค์อยู่ทุกชั่วอายุ 12 ประชาชาติที่พระเจ้าของเขาคือพระเยโฮวาห์ก็
เป็นสุข คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้เป็นมรดกของพระองค์ 13 พระเยโฮวาห์
ทอดพระเนตรจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ทอดพระเนตรบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 14 จากที่
ซึ่งพระองค์ประทับพระองค์ทอดพระเนตรเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น 15 คือพระองค์ผู้
ทรงประดิษฐ์จิตใจของเขาทั้งหลายทุกคน และทรงพิจารณากิจการของเขาทั้งหลายทั้ง
สิ้น 16 กองทัพใหญ่หาช่วยให้กษัตริย์องค์หนึ่งองค์ใดรอดพ้นไปไม่ กำลังอันมากมายก็
ไม่ช่วยนักรบให้พ้นได้ 17 ม้าศึกจะเป็นที่หวังความปลอดภัยก็หาไม่ กำลังมหาศาลของมั

นก็ช่วยให้รอดไม่ได้ 18 ดูเถิด พระเนตรของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือผู้ที่ยำเกรงพระองค์
เหนือผู้ที่หวังในความเมตตาของพระองค์ 19 เพื่อพระองค์จะทรงช่วยจิตวิญญาณของ
เขาให้พ้นจากมัจจุราช และให้เขาดำรงชีวิตอยู่ได้ในเวลากันดารอาหาร

ความไว้วางใจในพระเจ้า
20 จิตวิญญาณของเราทั้งหลายรอคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์
และเป็นโล่ของเรา 21 เออ จิตใจของเราทั้งหลายยินดีในพระองค์ เพราะเราวางใจใน
พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ 22 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอความเมตตาของพระองค์
จงอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายตามที่ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์

34

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าและแนะนำให้คนอื่นทำเช่นกัน เพลงสดุดีของดาวิดเมื่อ
ท่านทำเป็นบ้าต่อหน้าอาบีเมเลค พระองค์จึงขับไล่ท่านออกไปเสียและท่านก็ไป
1 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตลอดไป คำสรรเสริญพระองค์อยู่ที่ปากข้าพเจ้า
เรื่อยไป 2 จิตใจของข้าพเจ้าจะโอ้อวดในพระเยโฮวาห์ คนทีเสงี่ยมเจียมตัวจะฟัง
และยินดี 3 โอ เชิญยอพระเกียรติพระเยโฮวาห์พร้อมกับข้าพเจ้า ให้เราสรรเสริญ
พระนามของพระองค์ด้วยกัน 4 ข้าพเจ้าได้แสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงฟัง
ข้าพเจ้า และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความกลัวทั้งสิ้นของข้าพเจ้า 5 เขาทั้งหลายเพ่
งดูพระองค์ และเบิกบาน หน้าตาของเขาจึงไม่ต้องอาย 6 คนจนคนนี้ร้องทูล และพระเย
โฮวาห์ทรงสดับ และทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา 7 ทูตสวรรค์
ของพระเยโฮวาห์ได้ตั้งค่ายล้อมบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และช่วยเขาทั้งหลายให้
รอด 8 โอ ขอเชิญชิมดูแล้วจะเห็นว่าพระเยโฮวาห์ประเสริฐ คนทีวางใจในพระองค์ก็
เป็นสุข 9 โอ ท่านวิสุทธิชนทั้งหลายของพระองค์ จงยำเกรงพระเยโฮวาห์ เพราะผู้ที่
ยำเกรงพระองค์ไม่ขาดแคลน 10 เหล่าสิงโตหนุ่มยังขาดแคลนและหิวโหย แต่บรรดาผู้
ที่แสวงหาพระเยโฮวาห์จะไม่ขาดของดีใดๆ 11 บุตรทั้งหลายเอ๋ย มาเถิด มาฟังเรา เรา
จะสอนเจ้าถึงความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ 12 มนุษย์คนใดผู้ปรารถนาชีวิตและรักวัน
คืนทั้งหลาย เพื่อเขาจะได้เห็นของดี 13 จงระวังลิ้นของเจ้าจากความชั่ว และอย่าให้
ริมฝีปากพูดเป็นอุบายล่อลวง 14 จงหนีความชั่ว และกระทำความดี แสวงหาความสงบ
สุขและดำเนินตามนั้น 15 พระเนตรของพระเยโฮวาห์เห็นคนชอบธรรม และพระกรรณ
ของพระองค์สดับคำอ้อนวอนของเขา 16 พระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ตั้งต่อสู้กับคน
ทั้งหลายที่ทำความชั่ว เพื่อจะตัดการระลึกถึงเขาเสียจากแผ่นดินโลก 17 เมื่อคนชอบ
ธรรมร้องทูลขอ พระเยโฮวาห์ทรงสดับและทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้ง
สิ้นของเขา 18 พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ใกล้ผู้ที่จิตใจฟกช้ำและทรงช่วยผู้ที่จิตใจสำนึกผิด
ให้รอด 19 คนชอบธรรมนั้นถูกข่มใจหลายอย่าง แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาออกมา
ให้พ้นหมด 20 พระองค์ทรงรักษากระดูกเขาไว้ทั้งหมด ไม่หักสักซี่เดียว 21 ความชั่วจะ
สังหารคนชั่ว และคนทั้งหลายที่เกลียดชังคนชอบธรรมจะสาบสูญไป 22 พระเยโฮวาห์
ทรงไถ่ชีวิตผู้รับใช้ของพระองค์ และไม่มีผู้ใดที่วางใจในพระองค์แล้วจะต้องสาบสูญไป

35

ดาวิดทูลขอความปลอดภัย เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงผจญผู้ที่ผจญข้าพระองค์ ขอทรงสู้รบผู้ที่รบกับข้า
พระองค์ 2 ขอทรงถือโล่และดั้ง และทรงลุกขึ้นช่วยข้าพระองค์ 3 ขอทรงเตรียมหอก
และขวานศึกสู้ผู้ข่มเหงข้าพระองค์ ขอตรัสกับจิตใจของข้าพระองค์ว่า เราเป็นผู้ช่วย
ให้รอดของเจ้า 4 ผู้ที่แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์นั้น ขอให้เขาได้อายและอัปยศ
ผู้ที่ประดิษฐ์ความชั่วต่อสู้ข้าพระองค์นั้น ขอทรงให้เขากลับไปและอดสู 5 ขอให้เขา
เป็นเหมือนแกลบต่อหน้าลม และขอให้ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ขับไล่ตามเขาไป
6 ขอให้ทางของเขามืดและลื่น และขอให้ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ข่มเหงพวกเขา
7 เพราะเขาเอาข่ายซ่อนดักข้าพระองค์ไว้อย่างไม่มีเหตุ เขาขุดหลุมพรางเอาชีวิตข้า
พระองค์อย่างไม่มีเรื่อง 8 ขอให้ความพินาศมาถึงเขาอย่างไม่รู้ตัว และขอให้ข่ายที่เขา
ซ่อนไว้นั้นติดเขาเองและให้เขาติดข่ายพินาศเอง 9 แล้วจิตวิญญาณของข้าพระองค์จะ
เปรมปรีดิ์ในพระเยโฮวาห์ ลิงโลดอยู่ในการช่วยให้รอดของพระองค์ 10 กระดูกทั้งสิ้น
ของข้าพระองค์จะกล่าวว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มีผู้ใดเหมือนพระองค์ พระองค์ผู้ทรง
ช่วยคนยากจนให้พ้นจากผู้ที่เข้มแข็งเกินกำลังของเขา คนยากจนและคนขัดสนจาก
ผู้ที่ปล้นเขา 11 มีพยานเท็จลุกขึ้น เขาฟ้องสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่ทราบ 12 เขาสนองข้า
พระองค์โดยทำชั่วตอบความดี จิตใจของข้าพระองค์ก็ตรมตรอม 13 ส่วนข้าพระองค์
เมื่อเขาป่วยข้าพระองค์สวมผ้ากระสอบ ข้าพระองค์ข่มใจตนเองด้วยการอดอาหาร
ข้าพระองค์ซบหน้าลงที่อกอธิษฐาน 14 ข้าพระองค์ประพฤติอย่างที่เขาเป็นเพื่อนหรือ
พี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คอตกและร้องไห้คร่ำครวญเหมือนคนไว้ทุกข์ให้
มารดา 15 แต่พอข้าพระองค์สะดุด เขาก็ชุมนุมกันอย่างชอบใจ นักเลงหัวไม้รวบรวมกัน
มาสู้กับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยังไม่รู้ แต่พวกเขาได้ด่าว่าข้าพระองค์อย่างไม่หยุดยั้ง
16 เขาเยาะเย้ยอย่างคนหน้าซื่อใจคดในการเลี้ยงต่างๆ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้าพระองค์
17 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะนิ่งทอดพระเนตรอีกนานเท่าใด ขอทรงช่วยจิต
วิญญาณข้าพระองค์ให้พ้นจากการร้ายกาจของเขา ช่วยชีวิตข้าพระองค์จากหมู่สิงโต
18 แล้วข้าพระองค์จะโมทนาพระคุณพระองค์ในที่ชุมนุมใหญ่ ข้าพระองค์จะสรรเสริญ
พระองค์ท่ามกลางคนเป็นอันมาก 19 ขออย่าให้คู่อริอย่างไร้เหตุผลนั้นมีความเปรมปรี
ดิ์เหนือข้าพระองค์ และอย่าให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์อย่างไม่มีเหตุได้หลิ่วตา
ให้กัน 20 เพราะเขาไม่พูดอย่างสันติ แต่เขาคิดถ้อยคำหลอกลวงต่อบรรดาผู้ที่สงบเงียบ
ในแผ่นดิน 21 เขาอ้าปากกว้างใส่ข้าพระองค์ เขากล่าวว่า อ้าฮา อ้าฮา เราเห็นกับตา
แล้ว

ดาวิดทูลขอให้พระเจ้าต่อสู้กับพวกศัตรูของท่าน

22 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทอดพระเนตรแล้ว ขออย่าทรงนิ่งเสีย โอ ข้า
แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าทรงสถิตไกลจากข้าพระองค์ 23 ข้าแต่พระเจ้าของข้า
พระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงร้อนพระทัย ตื่นขึ้นเพื่อเห็นแก่
สิทธิของข้าพระองค์ เพื่อเห็นแก่เรื่องของข้าพระองค์เถิด 24 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงให้ความยุติธรรมแก่ข้าพระองค์ตามความชอบธรรม
ของพระองค์ และขออย่าให้เขาเปรมปรีดิ์เหนือข้าพระองค์ 25 อย่าให้เขาทั้งหลายรำพึง
ในใจว่า เอ้อเฮอ เราได้ตามใจปรารถนาของเรา อย่าให้เขากล่าวได้ว่า เราได้กลืน
เขาเสียแล้ว 26 ขอให้เขาได้อายและได้ความยุ่งยากด้วยกัน คือเขาผู้เปรมปรีดิ์เพราะ
ความลำเค็ญของข้าพระองค์ ให้เขาได้ห่มความอายและความอัปยศ คือผู้ที่เขาอวดตัว
สู้ข้าพระองค์ 27 ขอให้บรรดาผู้ที่เห็นชอบในเหตุอันชอบธรรมของข้าพระองค์โห่ร้อง
และยินดี และกล่าวอยู่เสมอว่า ขอให้พระเยโฮวาห์นั้นใหญ่ยิ่ง พระองค์ผู้ทรงปีติยินดี

ในความเจริญของผู้รับใช้ของพระองค์ 28 แล้วลิ้นของข้าพระองค์จะบอกเล่าถึงความชอบธรรมของพระองค์ และจะสรรเสริญพระองค์วันยังค่ำ

36

สภาพของคนอธรรม ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์
1 การละเมิดของคนชั่วล้วงลึกเข้าไปในใจของข้าพเจ้าว่า ในแววตาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า 2 เพราะเขาป้อยอตนเองในสายตาของตนจนได้พบว่าความชั่วช้าของเขาเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ 3 ถ้อยคำจากปากของเขาก็ชั่วช้าและหลอกลวง เขาหยุดที่จะประพฤติอย่างฉลาดและกระทำความดี 4 เขาปองความชั่วร้ายเมื่อเขาอยู่บนที่นอนของเขา เขาวางตัวในทางที่ไม่ดี เขามิได้เกลียดชังความชั่ว 5 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์อยู่ในฟ้าสวรรค์ ความสัตย์ซื่อของพระองค์ไปถึงเมฆ 6 ความชอบธรรมของพระองค์เหมือนภูเขาใหญ่ทั้งหลาย คำตัดสินของพระองค์เหมือนที่ลึกยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยมนุษย์และสัตว์ให้รอด 7 โอ ข้าแต่พระเจ้า ความเมตตาของพระองค์ประเสริฐสักเท่าใด บุตรทั้งหลายของมนุษย์เข้าลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์ 8 เขาอิ่มด้วยความอุดมสมบูรณ์แห่งพระนิเวศของพระองค์ และพระองค์จะประทานให้เขาดื่มจากแม่น้ำแห่งความสุขเกษมของพระองค์ 9 เพราะธารน้ำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์ เราจะเห็นความสว่างโดยสว่างของพระองค์

การทูลขอพระพรจากพระเจ้า
10 โอ ขอประทานความเมตตาของพระองค์ต่อไปแก่ผู้ที่รู้จักพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์แก่คนใจเที่ยงธรรม 11 ขออย่าให้เท้าของคนจองหองมาเหนือข้าพระองค์ หรือให้มือของคนชั่วขับไล่ข้าพระองค์ไปเสีย 12 แล้วคนกระทำความชั่วช้าก็ล้มอยู่ที่นั่น เขาถูกผลักลง ลุกขึ้นอีกไม่ได้

37

สันติภาพและความดีในอนาคตสำหรับผู้ที่วางใจในพระเยโฮวาห์ เพลงสดุดีของดาวิด
1 อย่าให้เจ้าเดือดร้อนเพราะเหตุคนที่กระทำชั่ว อย่าอิจฉาคนที่กระทำความชั่วช้า 2 เพราะไม่ช้าเขาจะเหี่ยวไปเหมือนหญ้า และแห้งไปเหมือนพืชสด 3 จงวางใจในพระเยโฮวาห์ และกระทำความดี ท่านจึงจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินและจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างแท้จริง 4 จงปีติยินดีในพระเยโฮวาห์และพระองค์จะประทานตามใจปรารถนาของท่าน 5 จงมอบทางของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ วางใจในพระองค์ และพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ 6 พระองค์จะทรงให้ความชอบธรรมของท่านกระจ่างอย่างความสว่าง และให้ความยุติธรรมของท่านแจ้งอย่างเที่ยงวัน 7 จงสงบอยู่ต่อพระเยโฮวาห์ และเพียรรอคอยพระองค์อยู่ อย่าให้ใจของท่านเดือดร้อนเพราะเหตุผู้ที่เจริญตามทางของเขา หรือเพราะเหตุผู้ที่กระทำตามอุบายชั่ว 8 จงระงับความโกรธ และทิ้งความพิโรธ อย่าให้ใจเดือดร้อนของท่านนำท่านไปกระทำชั่ว 9 เพราะคนที่กระทำชั่วจะถูกตัดออกไป แต่คนเหล่านั้นที่รอคอยพระเยโฮวาห์จะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก 10 ยังอีกหน่อยหนึ่งคนชั่วจะไม่มีอีก แม้จะมองดูที่ที่ของเขาให้ดี เขาก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น 11 แต่คนใจอ่อนสุภาพจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และตัวเขาจะปีติยินดีในสันติภาพอุดมสมบูรณ์ 12 คนชั่วปองร้ายคนชอบธรรม และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่เขา 13 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพระ

สรวลต่อคนชั่ว เพราะพระองค์ทอดพระเนตรเห็นวันเวลาของเขากำลังมา 14 คนชั่วชัก
ดาบและโก่งคันธนู เพื่อเอาคนจนและคนขัดสนลง เพื่อสังหารคนที่เดินอย่างเที่ยงธรรม
15 ดาบของเขาจะเข้าไปในใจของเขาเอง และคันธนูของเขาจะหัก 16 เล็กๆน้อยๆที่คน
ชอบธรรมมีก็ดีกว่าความอุดมสมบูรณ์ของคนชั่วเป็นอันมาก 17 เพราะแขนของคนชั่วจะ
หัก แต่พระเยโฮวาห์ทรงเชิดชูคนชอบธรรม 18 พระเยโฮวาห์ทรงทราบวันเวลาของคน
ไร้ตำหนิ และมรดกของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิตย์ 19 เขาจะไม่ได้อายในยามชั่วร้าย ในวั
นกันดารเขาจะอิ่มใจ 20 แต่คนชั่วจะพินาศ ศัตรูของพระเยโฮวาห์จะเหมือนสง่าของลูก
แกะ เขาจะอันตรธานไป อันตรธานไปเหมือนควัน 21 คนชั่วขอยืมและไม่จ่ายคืน แต่คน
ชอบธรรมนั้นแสดงความเมตตาและแจกจ่าย 22 เพราะคนเช่นนั้นที่พระองค์ทรงอำนวย
พระพรจะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก แต่คนทั้งหลายที่ถูกพระองค์สาปจะต้องถูกตัดออก
ไปเสีย 23 พระเยโฮวาห์ทรงนำย่างเท้าของคนดี และพระองค์ทรงพอพระทัยในทางของ
เขา 24 แม้เขาล้ม เขาจะไม่ถูกเหวี่ยงลงเหยียดยาว เพราะว่าพระหัตถ์พระเยโฮวาห์พยุ
งเขาไว้ 25 ข้าพเจ้าเคยหนุ่ม และเดี๋ยวนี้แก่แล้ว แต่ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นคนชอบธรรม
ถูกทอดทิ้ง หรือเชื้อสายของเขาขอทาน 26 เขาแสดงความเมตตาและให้ยืมเสมอ และ
เชื้อสายของเขาก็ได้รับพระพร 27 จงพรากเสียจากการชั่ว และกระทำความดี และท่าน
จะดำรงอยู่เป็นนิตย์ 28 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักการพิพากษา พระองค์จะไม่ทอดทิ้ง
วิสุทธิชนของพระองค์ จะทรงสงวนคนเหล่านั้นไว้เป็นนิตย์ แต่เชื้อสายของคนชั่วจะถูก
ตัดออกไปเสีย 29 คนชอบธรรมจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และอาศัยอยู่บนนั้นเป็น
นิตย์ 30 ปากของคนชอบธรรมเปล่งสติปัญญา และลิ้นของเขาพูดความยุติธรรม 31 พระ
ราชบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในจิตใจของเขา และย่างเท้าของเขาจะไม่พลาด 32 คนชั่ว
เฝ้าดูคนชอบธรรมและแสวงหาที่จะสังหารเขาเสีย 33 พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทิ้งเขาไว้
ในมือของเขา หรือให้เขาถูกปรับโทษเมื่อเขาขึ้นศาล 34 จงรอคอยพระเยโฮวาห์ และ
รักษาทางของพระองค์ไว้ และพระองค์จะยกย่องท่านให้ได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก ท่าน
จะได้เห็นเมื่อคนชั่วถูกตัดออกไปเสีย 35 ข้าพเจ้าเห็นคนชั่วมีอำนาจมากยิ่ง และสูงเด่น
อย่างต้นเขียวสดที่อยู่ในท้องถิ่นของมัน 36 เขาได้ผ่านไป และดูเถิด ไม่มีเขาเสียแล้ว ถึง
ข้าพเจ้าจะแสวงหาเขา ก็ไม่พบเขา 37 จงหมายคนไร้ตำหนิไว้ และมองดูคนเที่ยงธรรม
เพราะอนาคตของคนนั้นคือสันติภาพ 38 แต่ผู้ละเมิดจะถูกทำลายเสียด้วยกัน จุดหมาย
ปลายทางของคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย 39 ความรอดของคนชอบธรรมมาจากพระเย
โฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นกำลังของเขาในเวลายากลำบาก 40 พระเยโฮวาห์จะทรงช่วย
เขาและทรงช่วยเขาให้พ้น พระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้นจากคนชั่วและทรงช่วยเขาให้
รอด เพราะเขาทั้งหลายวางใจในพระองค์

38

ดาวิดทูลขอพระกรุณาจากพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด เพื่อการถวายบูชารำลึก

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงขนาบข้าพระองค์ด้วยความกริ้วของพระองค์
หรือตีสอนข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์ 2 เพราะลูกธนูของพระองค์จมเข้าไป
ในข้าพระองค์ และพระหัตถ์ของพระองค์ลงมาเหนือข้าพระองค์ 3 เพราะพระพิโรธของ
พระองค์จึงไม่มีความปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์จึงไม่
มีอนามัยในกระดูกของข้าพระองค์ 4 เพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ท่วมศีรษะ มัน
หนักเหมือนภาระซึ่งหนักเหลือกำลังข้าพระองค์ 5 เพราะความโง่เขลาของข้าพระองค์
บาดแผลของข้าพระองค์จึงเหม็นและเปื่อยเน่า 6 ข้าพระองค์หนักใจ ข้าพระองค์ก็งอ

ลงมาก ข้าพระองค์เดินเป็นทุกข์ไปวันยังค่ำ 7 เพราะบั้นเอวของข้าพระองค์เต็มไปด้วย
โรคที่น่ารังเกียจ และไม่มีความปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์ 8 ข้าพระองค์ร่วงโรย
และฟกช้ำทีเดียว ข้าพระองค์ครวญครางเพราะใจข้าพระองค์ไม่สงบ 9 ข้าแต่องค์พระ
ผู้เป็นเจ้า ความปรารถนาทั้งสิ้นของข้าพระองค์ก็แจ้งอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ การ
ถอนหายใจของข้าพระองค์ก็ไม่พ้นทีพระองค์ทรงทราบ 10 หัวใจของข้าพระองค์เต้น
และกำลังของข้าพระองค์หมดไป และความสว่างของนัยน์ตาของข้าพระองค์ก็สูญไป
จากข้าพระองค์เสียแล้วด้วย 11 มิตรและเพื่อนของข้าพระองค์ยืนเด่นอยู่ห่างจากภัย
พิบัติของข้าพระองค์ และญาติของข้าพระองค์ยืนห่างออกไปไกลโพ้น 12 และบรรดา
ผู้ที่แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์ได้วางบ่วงไว้ บรรดาผู้ที่คิดทำร้ายข้าพระองค์พูดเป็
นอุบาย และรำพึงถึงการทรยศอยู่วันยังค่ำ 13 แต่ข้าพระองค์เหมือนคนหูหนวก ข้า
พระองค์ไม่ได้ยิน ข้าพระองค์เหมือนคนใบ้ผู้ไม่อ้าปากของเขา 14 พ่ะย่ะค่ะ ข้าพระองค์
เหมือนคนที่ไม่ได้ยิน ซึ่งในปากของเขาไม่มีการตัดพ้อ 15 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่
ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์คือ
พระองค์ผู้ที่จะทรงฟังข้าพระองค์ 16 เพราะข้าพระองค์ทูลว่า โปรดฟังข้าพระองค์เถิด
มิฉะนั้นพวกเขาจะเปรมปรีดิ์เพราะข้าพระองค์ คือผู้ที่โอ้อวดต่อข้าพระองค์เมื่อเท้า
ข้าพระองค์พลาดไป 17 เพราะข้าพระองค์จะล้มแล้ว และความเศร้าโศกอยู่ต่อหน้าข้า
พระองค์เสมอ 18 ข้าพระองค์จะสารภาพความชั่วช้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเป็น
ทุกข์เพราะบาปของข้าพระองค์ 19 บรรดาผู้ที่เป็นคู่อริของข้าพระองค์ก็ว่องไวและแข็ง
แรง และคนที่เกลียดข้าพระองค์โดยไร้เหตุทวีมากขึ้น 20 บรรดาผู้ที่กระทำชั่วแก่ข้า
พระองค์ตอบแทนความดี เป็นปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ติดตามความ
ดี 21 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้า
พระองค์ ขออย่าสถิตไกลจากข้าพระองค์ 22 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความรอดของ
ข้าพระองค์ ขอทรงรีบมาช่วยข้าพระองค์เถิด

39

ดาวิดรักษาความคิดของท่านไว้ ถึงหัวหน้านักร้อง ถึงเยดูธูน เพลงสดุดีของดาวิด

1 ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะระแวดระวังทางของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ทำบาปด้วย
ลิ้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใส่บังเหียนปากของข้าพเจ้า ตราบเท่าที่คนชั่วอยู่ต่อหน้า
ข้าพเจ้า 2 ข้าพเจ้าก็เป็นใบ้เงียบไป ข้าพเจ้านิ่งเงียบแม้แต่จากสิ่งที่ดี ความทุกข์ใจของ
ข้าพเจ้ารุนแรงขึ้น 3 จิตใจข้าพเจ้าร้อนอยู่ภายในข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังรำพึงอยู่
นั้นไฟก็ลุก ข้าพเจ้าจึงพูดด้วยลิ้นของข้าพเจ้าว่า 4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้ข้าพระ
องค์ทราบถึงบั้นปลายของข้าพระองค์ และวันเวลาของข้าพระองค์จะนานสักเท่าใด
เพื่อข้าพระองค์จะทราบว่าข้าพระองค์อ่อนแอแค่ไหน 5 ดูเถิด พระองค์ทรงกระทำให้
วันเวลาของข้าพระองค์ยาวสองสามฝ่ามือเท่านั้น ชั่วชีวิตของข้าพระองค์ไม่เท่าไรเลย
เฉพาะพระพักตร์พระองค์ มนุษย์ทุกคนดำรงอยู่อย่างไร้สาระแน่ทีเดียว เซลาห์ 6 มนุษย์
ทุกคนดำเนินไปอย่างเงาแน่ทีเดียว เขาทั้งหลายยุ่งอยู่เปล่าๆแน่ทีเดียว มนุษย์โกยกอง
ไว้ และไม่ทราบว่าใครจะเก็บไป 7 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ข้าพระองค์จะรอคอย
อะไร ความหวังของข้าพระองค์อยู่ในพระองค์ 8 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการ
ละเมิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์ อย่าให้ข้าพระองค์เป็นทีนินทาของคนโง่ 9 ข้าพระองค์
เป็นใบ้ ข้าพระองค์ไม่อ้าปาก เป็นพระองค์เองที่ทรงกระทำเช่นนั้น

คำอธิษฐานของดาวิด

10 ขอทรงถอนโทษทัณฑ์จากข้าพระองค์เสียเถิด ข้าพระองค์ร่วงโรยไปด้วยการทุบตี
จากพระหัตถ์ของพระองค์ 11 เมื่อพระองค์ทรงตีสอนมนุษย์ด้วยการขนาบเพราะเรื่อง
ความชั่วช้า พระองค์ทรงเผาผลาญความสวยงามของเขาเสียอย่างตัวมอด มนุษย์ทุกคน
ก็ไร้สาระแน่ทีเดียว เซลาห์ 12 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของ
ข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณแก่การร้องทูลของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเฉยเมย
ต่อน้ำตาของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นแต่แขกที่ผ่านไปของพระองค์ เป็นคน
ที่อาศัยอยู่อย่างบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพระองค์ 13 โอ ขอทรงเมินพระพักตร์จากข้า
พระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเบิกบานขึ้น ก่อนที่ข้าพระองค์จะจากไปและไม่มีอยู่อีก

40

เรื่องความวางใจในพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 ข้าพเจ้าได้เพียรรอคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเอนพระองค์ลงสดับคำร้องทูล
ของข้าพเจ้า 2 พระองค์ทรงฉุดข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุมอันน่าสลด ออกมาจากเลนตม
แล้ววางเท้าของข้าพเจ้าลงบนศิลา กระทำให้ย่างเท้าของข้าพเจ้ามั่นคง 3 พระองค์
ทรงบรรจุเพลงใหม่ในปากข้าพเจ้า เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา คนเป็นอัน
มากจะเห็นและเกรงกลัวและวางใจในพระเยโฮวาห์ 4 คนใดที่วางใจในพระเยโฮวาห์
ก็เป็นสุข ผู้มิได้หันไปหาคนจองหองหรือไปหาบรรดาผู้ที่หลงเจิ่นไปตามความเท็จ
5 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทวีพระราชกิจอัน
มหัศจรรย์ของพระองค์ และพระดำริของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดรายงานพระ
ราชกิจทั้งสิ้นเหล่านั้นได้ ถ้าข้าพระองค์จะประกาศและบอกกล่าวแล้ว ก็มีมากมายเหลือ
ที่จะนับ

การเชื่อฟังเป็นเครื่องบูชาที่ดีที่สุด

6 เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ พระองค์ทรงเบิกหูของ
ข้าพระองค์ เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์มิได้ทรงเรียกร้อง 7 แล
้วข้าพระองค์ทูลว่า ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว พระเจ้าข้า ในหนังสือม้วนก็มีเขียน
เรื่องข้าพระองค์ 8 โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ปีติยินดีที่กระทำตาม
น้ำพระทัยพระองค์ พระราชบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์ 9 ข้า
พระองค์ได้ประกาศเรื่องความชอบธรรมในชุมนุมชนใหญ่ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ดู
เถิด ตามที่พระองค์ทรงทราบแล้ว ข้าพระองค์มิได้ยับยั้งริมฝีปากของข้าพระองค์ไว้เลย
10 ข้าพระองค์มิได้ง่ำความชอบธรรมของพระองค์ไว้แต่ในจิตใจของข้าพระองค์ ข้า
พระองค์ได้พูดถึงความสัตย์ซื่อและความรอดของพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ปิดบังความ
เมตตาและความจริงของพระองค์ไว้จากชุมนุมชนใหญ่โตนั้น 11 โอ ข้าแต่พระเยโฮ
วาห์ ขอพระองค์อย่าทรงยึดเหนี่ยวพระกรุณาคุณของพระองค์จากข้าพระองค์ ขอให้
ความเมตตาและความจริงของพระองค์สงวนข้าพระองค์ไว้เป็นนิตย์ 12 เพราะความชั่ว
ได้ล้อมข้าพระองค์ไว้อย่างนับไม่ถ้วน ความชั่วช้าของข้าพระองค์ตามทันข้าพระองค์
จนข้าพระองค์มองอะไรไม่เห็น มันมากกว่าเส้นผมบนศีรษะข้าพระองค์ จิตใจของข้า
พระองค์ก็ฝ่อไป 13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพอพระทัยที่จะช่วยข้าพระองค์ให้พ้น
โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเร่งมาสงเคราะห์ข้าพระองค์เถิด 14 ขอให้ผู้ที่หาโอกาส
ทำลายชีวิตของข้าพระองค์ได้อายและเกิดความยุ่งเหยิงด้วยกัน ขอให้ผู้ปรารถนาสิ่งชั่ว
ร้ายต่อข้าพระองค์นั้นต้องหันกลับไปและได้ความอัปยศ 15 ขอให้คนเหล่านั้นสาบสูญ
ไปเพื่อเป็นรางวัลสำหรับความน่าละอายที่เขาได้พูดกับข้าพระองค์ว่า อ้าฮา อ้าฮา

นั้น 16 ขอให้บรรดาผู้แสวงหาพระองค์เปรมปรีดิ์และยินดีในพระองค์ ขอให้บรรดาผู้ที่
รักความรอดของพระองค์ กล่าวเสมอว่า “พระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่งนัก” 17 ฝ่ายข้าพระองค์
ยากจนและขัดสน แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้า
ของข้าพระองค์ ขออย่าทรงรอช้า พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์และเป็นผู้ช่วยให้พ้นของ
ข้าพระองค์

41

การเอาใจใส่คนจน ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด
1 ผู้ใดเอาใจใส่คนจนก็เป็นสุข พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเขาให้พ้นในวันยากลำบาก
2 พระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันเขาและรักษาเขาให้มีชีวิต ในแผ่นดินเขาจะได้รับพระพร
พระองค์จะไม่ทรงมอบเขาไว้กับศัตรูของเขาให้ทำตามใจชอบ 3 เมื่อเขาอยู่บนที่นอน
ด้วยความอิดโรยพระเยโฮวาห์จะทรงทำให้เขาแข็งแรงขึ้น เมื่อเขาอยู่บนที่นอนแห่ง
ความเจ็บไข้พระองค์จะทรงรักษาเขาให้หายหมด

การทูลขอของดาวิด
4 ข้าพระองค์ทูลว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ ขอทรง
รักษาจิตวิญญาณข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์” 5 ศัตรูของ
ข้าพเจ้ากล่าวใส่ร้ายข้าพเจ้าว่า “เมื่อไรเขาจะตายนะ และชื่อของเขาจะได้พินาศ”
6 ถ้าคนหนึ่งคนใดมาเห็นข้าพระองค์ เขาจะพูดเรื่องไร้สาระ ขณะที่ใจของเขาเก็บเรื่อง
ความชั่วช้า เมื่อเขาออกไปเขาก็ป่าวร้องไป 7 ทุกคนที่เกลียดข้าพระองค์ เขาซุบซิบกัน
ถึงเรื่องข้าพระองค์ เขาปองร้ายต่อข้าพระองค์ 8 เขาทั้งหลายกล่าวว่า “โรคร้ายเข้าไป
อยู่ในตัวเขาแล้ว เขาจะไม่ลุกไปจากที่ที่เขานอนนั้นอีก” 9 แม้ว่าเพื่อนในอกของข้า
พระองค์ ผู้ซึ่งข้าพระองค์ไว้วางใจ ผู้ที่รับประทานอาหารของข้าพระองค์ได้ยกส้นเท้า
ต่อข้าพระองค์

ดาวิดพึ่งพระเจ้าสำหรับความช่วยเหลือ
10 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอแต่พระองค์ทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ขอทรงยกข้า
พระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะสนองเขา 11 โดยข้อนี้ ข้าพระองค์ทราบว่า พระองค์ทรง
พอพระทัยในข้าพระองค์ คือศัตรูของข้าพระองค์ไม่ได้ชนะข้าพระองค์ 12 แต่พระองค์
ทรงค้ำชูข้าพระองค์ไว้เพราะความสัตย์สุจริตของข้าพระองค์ และทรงตั้งข้าพระองค์
ไว้ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ 13 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสรา
เอลเป็นนิตย์ในอดีต และสืบไปเป็นนิตย์ เอเมนและเอเมน

42

เล่มที่สองซึ่งเปรียบกับหนังสืออพยพ เกี่ยวกับประเทศอิสราเอล ดาวิดมีความ
ร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง มัสคิลบทหนึ่งของคณะโคราห์
1 กวางกระเสือกกระสนหาลำธารที่มีน้ำไหลฉันใด โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตวิญญาณของ
ข้าพระองค์ก็กระเสือกกระสนหาพระองค์ฉันนั้น 2 จิตวิญญาณของข้าพเจ้ากระหายหา
พระเจ้า หาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ เมื่อไรข้าพเจ้าจะได้มาปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้า
3 ข้าพเจ้ากินน้ำตาต่างอาหารทั้งวันคืน ขณะที่คนพูดกับข้าพเจ้าวันแล้ววันเล่าว่า
“พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน” 4 เมื่อข้าพเจ้าระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็ระบายความใน
ใจออกมาได้ เพราะข้าพเจ้าไปกับประชาชน คือไปกับพวกเขาถึงพระนิเวศของพระเจ้า
ด้วยเสียงโห่ร้องยินดีและเสียงเพลงโมทนา คือมวลชนกำลังมีเทศกาลฉลอง 5 โอ จิต

ใจของข้าพเจ้าเอ๋ย ไฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่ ไฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า เจ้าจงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์สำหรับความช่วยเหลือที่มาจากพระพักตร์ของพระองค์ 6 โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ฝ่ออยู่ภายในข้าพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จึงจะระลึกถึงพระองค์ ตั้งแต่แผ่นดินแห่งแม่น้ำจอร์แดนและแห่งภูเขาเฮอร์โมนตั้งแต่เนินมิซาร์ 7 เมื่อเสียงน้ำแก่งตกที่ลึกก็กู่เรียกที่ลึก บรรดาคลื่นและระลอกของพระองค์ท่วมข้าพระองค์แล้ว 8 กลางวันพระเยโฮวาห์จะทรงบัญชาความเมตตาของพระองค์ และกลางคืนเพลงของพระองค์จะอยู่กับข้าพเจ้า พร้อมกับคำอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งชีวิตของข้าพเจ้า 9 ข้าพเจ้าทูลพระเจ้าศิลาของข้าพเจ้าว่า ไฉนพระองค์ทรงลืมข้าพระองค์เสีย ไฉนข้าพระองค์จึงต้องไปอย่างเป็นทุกข์ เพราะการบีบบังคับของศัตรู 10 ปรปักษ์ของข้าพเจ้าเยาะเย้ยข้าพเจ้า ประดุจดาบภายในบรรดากระดูกของข้าพเจ้า ในเมื่อเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าทุกวันว่า พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน 11 โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย ไฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่ ไฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า เจ้าจงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงเป็นสวัสดิภาพแห่งสีหน้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

43

ดาวิดสัญญาว่าจะปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความปีติยินดี

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแก้แทนข้าพระองค์ และต่อสู้คดีของข้าพระองค์ต่อประชาชาติที่ไร้ธรรม โอ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนล่อลวงและคนอธรรม 2 เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งกำลังของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย ไฉนข้าพระองค์จึงต้องไปอย่างเป็นทุกข์เพราะการบีบบังคับของศัตรู 3 โอ ขอทรงโปรดใช้ความสว่างและความจริงของพระองค์ออกไปให้นำข้าพระองค์ ให้ทั้งสองนำข้าพระองค์มาถึงภูเขาบริสุทธิ์ของพระองค์ และถึงพลับพลาของพระองค์ 4 แล้วข้าพระองค์จะไปยังแท่นบูชาของพระเจ้า ถึงพระเจ้าซึ่งเป็นความชื่นบานยอดยิ่งของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายเพลงสดุดีแก่พระองค์ด้วยพิณเขาคู่

พระเจ้าทรงเป็นผู้หนุนจิตใจของดาวิด

5 โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย ไฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่ ไฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า จงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงเป็นสวัสดิภาพแห่งสีหน้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

44

ความโปรดปรานในอดีต ถึงหัวหน้านักร้อง มัสคิลบทหนึ่งของคณะโคราห์

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยินกับหูของตน บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายเล่าให้ฟัง ถึงกิจการซึ่งพระองค์ทรงกระทำในสมัยของเขา ในสมัยโบราณกาลนั้น 2 พระองค์ทรงขับไล่บรรดาประชาชาติออกไปด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง แต่พระองค์ทรงปลูกบรรพบุรุษทั้งหลายไว้ พระองค์ทรงให้ชาติทั้งหลายทุกข์ใจ และได้ทรงขับไล่ชาติทั้งหลายนั้นออกไป 3 เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้แผ่นดินนั้นมาครอบครองด้วยดาบของเขาเอง มิใช่แขนของเขาที่ช่วยให้เขารอด แต่โดยพระหัตถ์ขวา และพระกรของพระองค์ และโดยความสว่างจากสีพระพักตร์พระองค์ เพราะพระองค์ทรงโปรดปรานเขาทั้งหลาย 4 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของข้าพระองค์

ขอพระองค์ทรงบัญชาการช่วยให้พ้นไว้สำหรับยาโคบ 5 ข้าพระองค์ทั้งหลายดันศัตรู
ออกไปโดยพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเหยียบคนที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ลงด้วย
พระนามของพระองค์ 6 เพราะข้าพระองค์ไม่วางใจในคันธนูของข้าพระองค์ และดาบ
ของข้าพระองค์ช่วยข้าพระองค์ให้รอดไม่ได้

ความชั่วร้ายต่างๆในปัจจุบัน

7 แต่พระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดจากศัตรู และทรงให้ผู้เกลียด
ข้าพระองค์ได้ความอาย 8 ข้าพระองค์ทั้งหลายอวดถึงพระเจ้าได้ตลอดทั้งวัน และข้า
พระองค์ทั้งหลายสรรเสริญพระนามของพระองค์เป็นนิตย์ เซลาห์ 9 แต่พระองค์ยังทรง
ทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายเสีย และให้ข้าพระองค์ได้ความอัปยศ และมิได้เสด็จออก
ไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลาย 10 พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลาย
ถอยกลับจากคู่อริ และคนที่เกลียดข้าพระองค์ทั้งหลายก็ได้ของริบไป 11 พระองค์ทรง
กระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดังแกะที่จะเอาไปกิน และทรงกระจายข้าพระองค์ทั้ง
หลายให้ไปอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ 12 พระองค์ทรงขายประชาชนของพระองค์
อย่างให้เปล่า ตามราคาไม่ทรงได้อะไรเพิ่มเลย 13 พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็
นทีนินทาของเพื่อนบ้าน เป็นทีเยาะเย้ยและดูหมิ่นแก่ผู้ที่อยู่รอบข้าพระองค์ 14 พระองค์
ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคำครหาท่ามกลางประชาชาติ เป็นทีสั่นศีรษะ
ท่ามกลางชาติทั้งหลาย 15 ความอัปยศอดสูอยู่ตรงหน้าข้าพระองค์วันยังค่ำ และความ
อับอายคลุมหน้าข้าพระองค์ 16 เนื่องด้วยเสียงของคนเยาะเย้ย และคนหมิ่นประมาท
เนื่องด้วยศัตรูและผู้แก้แค้น 17 สิ่งทั้งปวงนี้เกิดแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย แม้ว่าข้าพระองค์
ไม่ลืมพระองค์ หรือทุจริตต่อพันธสัญญาของพระองค์ 18 จิตใจของข้าพระองค์ทั้ง
หลายก็มิได้หันกลับ ย่างเท้าของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มิได้พรากจากพระมรรคาของ
พระองค์ 19 ถึงแม้พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายแหลกลาญในที่ของมังกร และ
คลุมข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ด้วยเงามัจจุราช 20 ถ้าเราได้ลืมพระนามพระเจ้าของเรา
หรือพนมมือของเราให้แก่พระอื่น 21 พระเจ้าจะไม่ทรงค้นหาเรื่องนี้หรือ เพราะพระองค์
ทรงทราบความลึกลับของจิตใจ 22 เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูก
ประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า

ดาวิดทูลขอความช่วยเหลือ

23 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตื่นเถิด ไฉนพระองค์บรรทมอยู่ ขอทรงตื่น
ขึ้นเถิด ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียตลอดกาล 24 ไฉนพระองค์ทรงซ่อนพระ
พักตร์ของพระองค์เสีย ไฉนพระองค์ทรงลืมการที่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกข์ยากและถู
กบีบบังคับเสีย 25 เพราะจิตวิญญาณข้าพระองค์ทั้งหลายโน้มถึงผงคลี ร่างกายของข้า
พระองค์ทั้งหลายเกาะติดดิน 26 ลุกขึ้นเถิด พระเจ้าข้า ขอเสด็จมาช่วยข้าพระองค์ทั้ง
หลาย ขอทรงไถ่ข้าพระองค์ไว้เพื่อเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์

45

ความรุ่งเรืองแห่งอาณาจักรของพระคริสต์ ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองโชชานิม
มัสคิลบทหนึ่งของคณะโคราห์ เพลงแห่งความรัก

1 จิตใจข้าพเจ้าล้นไหลด้วยแนวคิดดี ข้าพเจ้าเล่าบทประพันธ์ของข้าพเจ้าถวายกษั
ตริย์ ลิ้นของข้าพเจ้าเหมือนปากไก่ของอาลักษณ์ที่ชำนาญ 2 พระองค์ท่านงามเลิศยิ่ง
กว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์ พระคุณหลั่งลงบนริมฝีปากของพระองค์ท่าน เพราะฉะนั้น
พระเจ้าทรงอำนวยพระพรพระองค์ท่านตลอดกาล 3 โอ ข้าแต่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ขอ

ทรงขัดดาบไว้ที่เอวของพระองค์ท่าน โดยสง่าราศีและความสูงส่งของพระองค์ท่าน
4 ขอทรงม้าอย่างโอ่อ่าตระการเสด็จไปอย่างมีชัย เพื่อเห็นแก่ความจริง ความอ่อน
สุภาพและความชอบธรรม ให้พระหัตถ์ขวาของพระองค์ท่านสอนกิจอันน่าครั่นคร
้ามแก่พระองค์ท่าน 5 ลูกธนูของพระองค์ท่านก็คมอยู่ในจิตใจของศัตรูของกษัตริย์
ชนชาติทั้งหลายจึงล้มอยู่ใต้พระองค์ท่าน 6 โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรง
เป็นนิตย์และเป็นนิตย์ ธารพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นธารพระกรเที่ยง
ธรรม 7 พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและทรงเกลียดชังความชั่วช้า ฉะนั้นพระเจ้าคือ
พระเจ้าของพระองค์ท่านได้ทรงเจิมพระองค์ท่านไว้ ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่า
พระสหายทั้งปวงของพระองค์ท่าน 8 บรรดาฉลองพระองค์ของพระองค์ท่านก็หอมฟุ้ง
ไปด้วยกลิ่นมดยอบ กฤษณา และการบูรจากพระราชวังงาช้าง ฉลองพระองค์เหล่านี้
กระทำให้พระองค์ท่านยินดี 9 ในหมู่สตรีผู้มีเกียรติของพระองค์ท่านมีราชธิดาของบร
รดากษัตริย์ พระราชินีประดับทองคำเมืองโอฟีร์ประทับอยู่ข้างขวาพระหัตถ์พระองค์
ท่าน 10 โอ ธิดาเอ๋ย จงพิเคราะห์ ฟังและเอียงหูของเธอลง จงลืมชนชาติของเธอ และ
ลืมบ้านบิดาของเธอเสีย 11 และกษัตริย์จะทรงปรารถนาความงามของเธอ เนื่องจาก
พระองค์ท่านเป็นเจ้านายของเธอ จงโค้งลงให้พระองค์ท่านเถิด 12 ธิดาของเมืองไทระ
จะเอาของกำนัลมากำนัลเธอ คือเศรษฐีมั่งคั่งที่สุดของประชาชนจะขอความกรุณาจาก
เธอ 13 เจ้าหญิงประดับพระกายในห้องของพระนางเธอด้วยเสื้อผ้ายกทองคำ 14 เขาจะ
นำพระนางผู้ทรงเสื้อหลายสีเข้าเฝ้ากษัตริย์ และจะนำหญิงพรหมจารีผู้ติดตามคือเพื่อน
เจ้าสาวมาถวายพระองค์ 15 เขาทั้งหลายจะถูกนำไปด้วยความชื่นบานและยินดี เขาจะ
เข้าไปในพระราชวัง 16 บรรดาโอรสของพระองค์ท่านจะแทนบรรพบุรุษของพระองค์
ท่าน พระองค์ท่านจะแต่งตั้งให้เป็นเจ้านายทั่วแผ่นดินโลกทั้งสิ้น 17 เราจะกระทำให้
พระนามของพระองค์ท่านเป็นที เชิดชูตลอดบรรดาชั่วอายุ ฉะนั้นชนชาติทั้งหลายจะ
สดุดีพระองค์ท่านเป็นนิจกาล

46

พระเจ้าทรงเป็นที ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย ถึงหัวหน้านักร้อง
ของคณะโคราห์ บทเพลงตามทำนองอาลาโมท

1 พระเจ้าทรงเป็นที ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย เป็นความช่วยเหลือ
ที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก 2 ฉะนั้นเราจะไม่กลัว แม้ว่าแผ่นดินโลกจะถูกยกออก
ไป แม้ว่าภูเขาทั้งหลายจะโคลงเคลงลงสู่สะดือทะเล 3 แม้ว่าน้ำทะเลคึกคะนองและ
ฟองฟู แม้ว่าภูเขาสั่นสะเทือนเพราะทะเลอลวนนั้น เซลาห์ 4 มีแม่น้ำสายหนึ่ง ที่คลอง
ระบายจะกระทำให้พระมหานครของพระเจ้ายินดี คือพลับพลาบริสุทธิ์ขององค์ผู้
สูงสุด 5 พระเจ้าทรงสถิตกลางพระมหานคร เธอจะไม่โคลงเคลงย้ายไป พอรุ่งอรุณ
พระเจ้าก็ทรงช่วยเธอไว้ 6 บรรดาประชาชาติก็อลหม่าน และราชอาณาจักรทั้งหลาย
ก็คลอนแคลน พระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียง แผ่นดินโลกก็ละลายไป 7 พระเยโฮวาห์
จอมโยธาทรงสถิตกับเราทั้งหลาย พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที ลี้ภัยของพวกเรา เซ
ลาห์ 8 มาเถิด มาดูพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ ว่าพระองค์ทรงกระทำให้เกิดการ
รกร้างอะไรบ้างในแผ่นดินโลก 9 พระองค์ทรงให้สงครามสงบถึงที่สุดปลายแผ่นดิน
โลก พระองค์ทรงหักคันธนูและฟันหอกเสีย พระองค์ทรงเผารถรบเสียด้วยไฟ 10 จง
นิ่งเสีย และรู้เถอะว่า เราคือพระเจ้า เราจะเป็นทียกย่องท่ามกลางประชาชาติ เราจะเป็
นทียกย่องในแผ่นดินโลก 11 พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับเราทั้งหลาย พระเจ้า
ของยาโคบทรงเป็นที ลี้ภัยของพวกเรา เซลาห์

47

คำชักชวนแก่บรรดาประชาชาติ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของคณะโคราห์

1 โอ ดูก่อนชนชาติทั้งหลาย จงตบมือ จงโห่ร้องถวายพระเจ้าด้วยเสียงไชโย 2 เพ
ราะพระเยโฮวาห์องค์ผู้สูงสุดเป็นที่น่าคร้ามกลัว ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่
เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น 3 พระองค์จะทรงปราบปรามชนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้
เรา และชาวประเทศทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เท้าของเรา 4 พระองค์จะทรงเลือกมรดก
ของเราให้เรา เป็นสิ่งภูมิใจของยาโคบที่พระองค์ทรงรัก เซลาห์ 5 พระเยโฮวาห์เสด็จ
ขึ้นด้วยเสียงโห่ร้อง พระเยโฮวาห์เสด็จขึ้นด้วยเสียงแตร 6 จงร้องเพลงสรรเสริญถวาย
พระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญเถิด จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระมหากษัตริย์ของเรา
จงร้องเพลงสรรเสริญเถิด 7 เพราะพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จง
ร้องเพลงสรรเสริญด้วยความเข้าใจ 8 พระเจ้าทรงครอบครองเหนือนานาประชาชาติ
พระเจ้าทรงประทับบนพระที่นั่งแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ 9 บรรดาเจ้านายของ
ชนชาติทั้งหลายประชุมกัน เป็นประชาชนของพระเจ้าแห่งอับราฮัม เพราะบรรดาโล่
ของแผ่นดินโลกเป็นของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องอย่างสูง

48

ภูเขาศิโยนจะเป็นนครขององค์พระผู้เป็นเจ้า บทเพลงและเพลงสดุดีของคณะโค
ราห์

1 พระเยโฮวาห์นั้นยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง ในนครแห่งพระเจ้าของ
เรา บนภูเขาแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ 2 มองขึ้นไปก็ดูงาม เป็นความชื่นบาน
ของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น คือภูเขาศิโยน ด้านทิศเหนือ ซึ่งเป็นนครของพระมหากษัตริ
ย์ 3 ภายในปราสาททั้งหลายของนครนั้นก็เป็นที่ทราบกันแล้วว่า พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้
ภัยอันมั่นคง 4 เพราะดูเถิด กษัตริย์ชุมนุมกันแล้วเสด็จไปด้วยกัน 5 พอท่านทั้งหลาย
เห็นนครนั้นท่านก็พากันประหลาดใจ ท่านเป็นทุกข์ แล้วก็ตื่นหนีไป 6 ความตระหนก
ตกประหม่าจับใจท่านที่นั่น มีความทุกข์ระทมอย่างหญิงกำลังคลอดบุตร 7 พระองค์
ทรงฟาดทำลายกำปั่นแห่งทารชิชด้วยลมตะวันออก 8 เราได้ยินอย่างไร เราก็ได้เห็นอ
ย่างนั้น ในนครแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา ในนครแห่งพระเจ้าของเรา ซึ่งพระเจ้าจะ
ทรงสถาปนาไว้เป็นนิตย์ เซลาห์ 9 โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายคำนึงถึงความ
เมตตาของพระองค์ ในท่ามกลางพระวิหารของพระองค์ 10 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระนาม
ของพระองค์ไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกอย่างไร คำสรรเสริญพระองค์ก็ไปถึงอย่าง
นั้น พระหัตถ์ขวาของพระองค์เต็มไปด้วยความชอบธรรม 11 ขอภูเขาศิโยนจงเปรม
ปรีดิ์ ขอธิดาแห่งยูดาห์จงยินดี เพราะเหตุคำตัดสินของพระองค์ 12 จงเดินรอบศิโยน
ไปให้รอบเถิด จงนับหอคอยของศิโยน 13 จงสังเกตเชิงเทินของเธอให้ดี จงพิจารณา
ปราสาททั้งหลายของเธอ เพื่อท่านจะได้บอกคนชั่วอายุต่อไป 14 ว่านี่คือพระเจ้า ทรง
เป็นพระเจ้าของเราเป็นนิจกาล พระองค์จะทรงเป็นผู้นำของเราจนถึงเวลาสิ้นชีวิต

49

การวางใจในพระเจ้าสำหรับการเป็นขึ้นมาใหม่ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของ
คณะโคราห์

1 ดูก่อนชาติทั้งหลาย จงฟังข้อความนี้ ชาวพิภพทั้งปวงเอ๋ย จงเงี่ยหูฟัง 2 ทั้งผู้ใหญ่
ผู้น้อย ทั้งเศรษฐีและคนจนด้วยกัน 3 ปากของข้าพเจ้าจะเผยปัญญา การรำพึงของ
จิตใจข้าพเจ้าคือความเข้าใจ 4 ข้าพเจ้าจะเอียงหูฟังคำอุปมา ข้าพเจ้าจะแก้ปริศนาของ
ข้าพเจ้าให้เข้ากับเสียงพิณเขาคู่ 5 ทำไมข้าพเจ้าจึงกลัวในคราวทุกข์ยากลำบาก เมื่อ
ความชั่วช้าแห่งผู้ข่มเหงล้อมตัวข้าพเจ้า 6 คนผู้วางใจในทรัพย์ศฤงคารของตัว และ
อวดอ้างความมั่งคั่งอันอุดมของตน 7 แน่ทีเดียวไม่มีคนใดไถ่พี่น้องของตนได้ หรือ
ถวายค่าชีวิตของเขาแด่พระเจ้า 8 (เพราะค่าไถ่ชีวิตของเขานั้นแพงและไม่เคยพอเลย
9 ที่เขาจะมีชีวิตเรื่อยไปเป็นนิตย์และไม่ต้องเห็นความเปื่อยเน่า 10 เออ เขาเห็นว่า ถึง
ปราชญ์ก็ยังตาย คนโง่และคนโฉดก็ต้องพินาศเหมือนกัน และละทรัพย์ศฤงคารของตน
ไว้ให้คนอื่น 11 จิตใจเขาคิดว่าวงศ์วานของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิตย์ และที่อยู่ของเขา
ถึงทุกชั่วอายุ ถึงเขาเคยเรียกที่ดินของตัวตามชื่อของตน 12 มนุษย์จะคงชีพในยศศักด
ิ์ของตนไม่ได้ เขาก็เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่พินาศ 13 วิถีทางของพวกเขาคือความโง่
เขลา ถึงกระนั้นคนชั่วอายุต่อไปก็พอใจกับคำกล่าวของเขา เซลาห์ 14 ดังแกะ เขาถูก
กำหนดไว้ให้แก่แดนผู้ตาย มัจจุราชจะเป็นเมษบาลของเขา คนเที่ยงธรรมจะมีอำนาจ
เหนือเขาทั้งหลายในเวลาเช้า และความงามของเขาจะเปื่อยสิ้นไปในแดนผู้ตายซึ่งคือ
ที่อาศัยของเขา 15 แต่พระเจ้าจะทรงไถ่จิตวิญญาณของข้าพเจ้าจากฤทธานุภาพของ
แดนผู้ตาย เพราะพระองค์จะทรงรับข้าพเจ้าไว้ เซลาห์ 16 ท่านอย่ากลัวเมื่อผู้หนึ่งมั่งมี
ขึ้น เมื่อสง่าราศีของบ้านของเขาเพิ่มขึ้น 17 เพราะเมื่อเขาตาย เขาจะไม่เอาอะไรไปเลย
สง่าราศีของเขาจะไม่ลงไปตามเขา 18 แม้ว่าเมื่อเขาเป็นอยู่ เขานับว่าตัวเขาสุขสบาย
และคนอื่นจะยกย่องท่านเมื่อท่านเจริญ 19 เขาจะไปอยู่กับพวกบรรพบุรุษของเขา ผู้
ซึ่งจะไม่เห็นความสว่างอีก 20 มนุษย์ซึ่งมียศศักดิ์ แต่ขาดความเข้าใจ เขาก็เหมือนสัตว์
เดียรัจฉานที่พินาศ

50

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงครอบครองบนแผ่นดินโลก เพลงสดุดีของอาสาฟ

1 พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือพระเยโฮวาห์ตรัสและทรงเรียกแผ่นดินโลก ตั้งแต่ที่
ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตก 2 พระเจ้าทรงทอแสงออกมาจากศิโยนนครแห่ง
ความงามหมดจด 3 พระเจ้าของเราจะเสด็จมา พระองค์จะมิได้ทรงเงียบอยู่ เพลิงจะเผา
ผลาญมาข้างหน้าพระองค์ รอบพระองค์คือวาตะอันทรงมหิทธิฤทธิ์ 4 พระองค์จะทรง
เรียกถึงฟ้าสวรรค์เบื้องบน และถึงแผ่นดินโลก เพื่อพระองค์จะทรงพิพากษาประชาชน
ของพระองค์ว่า 5 จงรวบรวมบรรดาวิสุทธิชนของเรามาให้เรา ผู้กระทำพันธสัญญา
กับเราด้วยเครื่องสัตวบูชา 6 ฟ้าสวรรค์จะประกาศความชอบธรรมของพระองค์ เพราะ
พระเจ้านั่นแหละทรงเป็นผู้พิพากษา เซลาห์

พระเจ้าทรงชอบพระทัยในการเชื่อฟังพระองค์

7 โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงฟัง และเราจะพูด โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะเป็นพยาน
ปรักปรำเจ้า เราเป็นพระเจ้า พระเจ้าของเจ้า 8 เราจะมิได้ตักเตือนเจ้าเรื่องเครื่องสัตว
บูชาของเจ้า เครื่องเผาบูชาของเจ้ามีอยู่ต่อหน้าเราเสมอ 9 เราจะไม่รับวัวผู้จากเรือน
ของเจ้า หรือแพะผู้จากคอกของเจ้า 10 เพราะสัตว์ทุกตัวในป่าเป็นของเรา ทั้งสัตว์
เลี้ยงบนภูเขาตั้งพันยอด 11 เรารู้จักบรรดานกแห่งภูเขาทั้งหลาย และบรรดาสัตว์ใน
นาเป็นของเรา 12 ถ้าเราหิว เราจะไม่บอกเจ้า เพราะพิภพและสารพัดที่อยู่ในนั้นเป็น

ของเรา 13 เราจะกินเนื้อวัวผู้หรือ หรือดื่มเลือดแพะหรือ 14 จงนำเครื่องการโมทนา
พระคุณมาเป็นเครื่องสักการบูชาแด่พระเจ้า และทำตามคำปฏิญาณของเจ้าต่อองค์ผู้
สูงสุด 15 และจงร้องทูลเราในวันทุกข์ยากลำบาก เราจะช่วยเจ้าให้พ้น และเจ้าจะถวาย
สง่าราศีแก่เรา 16 แต่พระเจ้าตรัสกับคนชั่วว่า เจ้ามีสิทธิ์อะไรที่จะท่องกฎเกณฑ์
ของเรา หรือรับปากตามพันธสัญญาของเรา 17 เพราะเจ้าเกลียดคำสั่งสอน และเจ้า
เหวี่ยงคำของเราไว้ข้างหลังเจ้า 18 เมื่อเจ้าเห็นโจร เจ้าก็คบเขา และเจ้าเข้าสังคมกับ
คนล่วงประเวณี 19 เจ้าปล่อยปากของเจ้าให้พูดชั่ว และลิ้นของเจ้าประกอบการหลอก
ลวง 20 เจ้านั่งพูดใส่ร้ายพี่น้องของเจ้า เจ้านินทาลูกชายมารดาของเจ้าเอง 21 เจ้าได้
กระทำสิ่งเหล่านี้แล้ว เราก็นิ่งเงียบ เจ้าคิดว่าเราเป็นเหมือนเจ้า แต่เราจะขนาบเจ้า และ
เราจะรายงานสิ่งเหล่านั้นต่อหน้าต่อตาเจ้า 22 เจ้าทั้งหลายผู้ลืมพระเจ้า จงพิจารณา
เรื่องนี้ หาไม่เราจะฉีกเจ้าเป็นชิ้นๆ และจะไม่มีสักคนที่ช่วยเจ้าให้พ้นได้ 23 บุคคลที่นำ
การสรรเสริญมาเป็นเครื่องสักการบูชาก็ให้เกียรติแก่เรา เราจะสำแดงความรอดของ
พระเจ้าแก่ผู้จัดทางของเขาอย่างถูกต้อง

51

ดาวิดทูลขออภัยและขอคืนดีกันกับพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด
เมื่อนาธันผู้พยากรณ์มาเฝ้าท่าน หลังจากที่ท่านเข้าหานางบัทเชบาแล้ว

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแสดงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ตามความเมตตาของ
พระองค์ ขอทรงลบการละเมิดของข้าพระองค์ออกไปตามแต่พระกรุณาอันอุดมของ
พระองค์ 2 ขอทรงล้างข้าพระองค์จากความชั่วช้าให้หมดสิ้น และทรงชำระข้าพระองค์
จากบาปของข้าพระองค์ 3 เพราะข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดของข้าพระองค์
แล้ว และบาปของข้าพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ 4 ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อ
พระองค์ ต่อพระองค์เท่านั้น และได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระองค์ ทั้งนี้
เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรมในคำตรัสของพระองค์ และกระจ่างแจ้งในการพิพากษา
ของพระองค์ 5 ดูเถิด ข้าพระองค์ถือกำเนิดมาในความชั่วช้า และมารดาตั้งครรภ์ข้า
พระองค์ในบาป 6 ดูเถิด พระองค์มีพระประสงค์ความจริงภายใน และจะทรงสอนสติ
ปัญญาแก่ข้าพระองค์ภายในจิตใจลึกลับของข้าพระองค์ 7 ขอทรงชำระข้าพระองค์
ด้วยต้นหุสบ ข้าพระองค์จึงจะสะอาด ขอทรงล้างข้าพระองค์และข้าพระองค์จะขาวก
ว่าหิมะ 8 ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยินความชื่นบานและความยินดี เพื่อกระดูกซึ่ง
พระองค์ทรงหักนั้นจะเปรมปรีดิ์ 9 ขอทรงเบือนพระพักตร์พระองค์จากบาปทั้งหลาย
ของข้าพระองค์เสีย และทรงลบบรรดาความชั่วช้าของข้าพระองค์ให้สิ้น 10 โอ ข้า
แต่พระเจ้า ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ และฟื้นน้ำใจที่หนักแน่นขึ้นใหม่
ภายในข้าพระองค์ 11 ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ไปเสียจากเบื้องพระพักตร์พระองค์
และขออย่าทรงนำพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์ 12 ขอทรง
คืนความชื่นบานในความรอดแก่ข้าพระองค์ และชูข้าพระองค์ไว้ด้วยเต็มพระทัย 13
แล้วข้าพระองค์จะสอนผู้ละเมิดทั้งหลายถึงบรรดาพระมรรคาของพระองค์ และคน
บาปทั้งหลายจะกลับสู่พระองค์ 14 โอ ข้าแต่พระเจ้า คือพระเจ้าแห่งความรอดของ
ข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดเพราะทำโลหิตเขาตก และ
ลิ้นของข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความชอบธรรมของพระองค์ 15 โอ ข้าแต่องค์
พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงเบิกริมฝีปากของข้าพระองค์ และปากของข้าพระองค์จะสำแดง
การสรรเสริญพระองค์ 16 เพราะพระองค์มิได้ทรงประสงค์เครื่องสัตวบูชา มิฉะนั้นข้า
พระองค์จะถวายให้ พระองค์มิได้พอพระทัยเครื่องเผาบูชา 17 เครื่องบูชาที่พระเจ้าทรง

รับได้คือจิตใจที่ชอกช้ำ จิตใจที่สำนึกผิดและชอกช้ำนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์
จะมิได้ทรงดูถูก 18 ขอทรงกระทำดีแก่ศิโยนตามพระกรุณาของพระองค์ ขอทรงสร้าง
กำแพงเยรูซาเล็ม 19 แล้วพระองค์จะทรงปีติยินดีในเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรม
ในเครื่องเผาบูชาและในเครื่องเผาบูชาทั้งตัว แล้วเขาจะถวายวัวผู้บนแท่นบูชาของ
พระองค์

52

ดาวิดขอบพระคุณ ถึงหัวหน้านักร้อง มัสคิลบทหนึ่ง เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อโดเอก
คนเอโดมมาทูลซาอูลว่า ดาวิดได้มาที่เรือนอาหิเมเลค

1 โอ เจ้าผู้มีอิทธิ ไฉนเจ้าจึงโอ้อวดในการชั่ว ความเมตตาของพระเจ้าดำรงอยู่วัน
ยังค่ำ 2 ลิ้นของเจ้าออกอุบายประสงค์ร้าย และหลอกลวงอย่างมีดโกนคม 3 เจ้ารักชั่ว
มากกว่าดี และการมุสามากกว่าพูดความชอบธรรม เซลาห์ 4 เจ้ารักทุกคำที่ทำลาย โอ
ลิ้นแห่งการหลอกลวง 5 แต่พระเจ้าจะทรงทำลายเจ้าลงเสียเป็นนิตย์ พระองค์จะทรง
ฉวยและดึงเจ้าจากที่อยู่อาศัยของเจ้า พระองค์จะทรงถอนรากเจ้าเสียจากแผ่นดินของ
คนเป็น เซลาห์ 6 คนชอบธรรมจะเห็นและเกรงกลัว และจะหัวเราะเยาะเขา กล่าวว่า
7 จงดูบุรุษผู้ไม่ให้พระเจ้าเป็นกำลังของตน แต่ไว้ใจในความมั่งคั่งอันอุดมของเขา
เขาเสริมกำลังตัวเขาในความชั่วร้ายของเขา 8 ฝ่ายข้าพเจ้าเป็นเหมือนต้นมะกอกเทศ
เขียวสดในพระนิเวศของพระเจ้า ข้าพเจ้าวางใจในความเมตตาของพระเจ้าเป็นนิจกาล
9 ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์เป็นนิตย์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำเช่นนั้น ข้า
พระองค์จะรอคอยพระนามของพระองค์ เพราะเป็นพระนามประเสริฐต่อหน้าวิสุทธิชน
ของพระองค์

53

ความเลวทรามของมนุษย์ ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองมาหะลัท มัสคิลบทหนึ่ง เพ
ลงสดุดีของดาวิด

1 คนโง่รำพึงในใจของตนว่า ไม่มีพระเจ้า เขาทั้งหลายก็เลวทรามลง และกระทำ
ความชั่วช้าที่น่าสะอิดสะเอียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี 2 พระเจ้าทรงมองลงมาจากฟ้า
สวรรค์ ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่าจะมีคนใดบ้างที่เข้าใจที่เสาะแสวงหาพระเจ้า 3 เขา
ทั้งหลายก็ถดถอยไปหมด เขาทั้งหลายก็เลวทรามลงเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่
ทำดี ไม่มีเลย 4 บรรดาผู้ที่กระทำความชั่วช้าไม่มีความรู้หรือ คือผู้ที่กินประชาชนของ
เราอย่างกินขนมปัง และไม่ร้องทูลพระเจ้า 5 เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นอย่างน่าสยดสยองยิ่ง
นัก ในที่ซึ่งไม่น่ามีความสยดสยอง เพราะพระเจ้าทรงกระจายกระดูกของคนที่ตั้งค่าย
สู้เจ้า พระองค์ทรงให้เขาทั้งหลายได้อาย เพราะพระเจ้าทรงชังเขา 6 โอ ขอการช่วยให้
รอดเพื่ออิสราเอลมาจากศิโยนเสียทีเถิด เมื่อพระเจ้าทรงให้พวกเชลยแห่งประชาชน
ของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะปลาบปลื้ม อิสราเอลจะยินดี

54

ดาวิดทูลขอการช่วยให้พ้นไป ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย มัสคิลบทหนึ่ง เพลง
สดุดีของดาวิด เมื่อพวกชาวศิฟไปทูลซาอูลว่า ดาวิดซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางเราไม่ใช่
หรือ

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยพระนามของพระองค์ และแก้
แทนข้าพระองค์ด้วยอานุภาพของพระองค์ 2 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสดับคำอธิษฐาน

ของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ 3 เพราะคนแปลกหน้าได้ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์ ผู้บีบบังคับเสาะหาชีวิตของข้าพระองค์ เขามิได้ตั้งพระเจ้าไว้ตรงหน้าเขา เซลาห์

ดาวิดวางใจในพระเจ้า
4 ดูเถิด พระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ผดุงชีวิต
ของข้าพเจ้าไว้ 5 พระองค์จะทรงตอบสนองการร้ายต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้าและทรง
ขจัดเขาเสียด้วยความจริงของพระองค์ 6 ข้าพระองค์จะถวายสัตวบูชาตามใจสมัคร
แก่พระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์
เพราะพระนามนั้นประเสริฐ 7 เพราะพระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความทุกข์ยาก
ลำบากทุกอย่าง และนัยน์ตาของข้าพเจ้ามองเห็นพระประสงค์ของพระองค์ต่อพวกศั
ตรูของข้าพเจ้านั้นสำเร็จ

55

ความกลัวและความสะทกสะท้านมาเหนือดาวิด ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย
มัสคิลบทหนึ่ง เพลงสดุดีของดาวิด
1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอ
อย่าซ่อนพระองค์เสียจากคำวิงวอนของข้าพระองค์ 2 ขอทรงสดับ และขอทรงฟังข้า
พระองค์ ข้าพระองค์เศร้าสลดในเรื่องร้องทุกข์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงส่งเสียง
ครวญคราง 3 เพราะเสียงของศัตรู เพราะการบีบบังคับของคนชั่ว เหตุว่าเขาฟ้องว่า
ข้าพระองค์ได้ทำความชั่วช้า และเขาบ่มความเกลียดชังข้าพระองค์โดยความโกรธ 4
จิตใจของข้าพระองค์ระทมอยู่ในข้าพระองค์ ความสยดสยองของมัจจุราชตกเหนือข้า
พระองค์ 5 ความกลัวและความสะทกสะท้านมาเหนือข้าพระองค์ ความหวาดเสียวท่วม
ข้าพระองค์ 6 และข้าพระองค์ว่า โอ ข้าอยากมีปีกอย่างนกเขา จะได้บินหนีไปและอยู่
สงบ 7 ดูเถิด ข้าจะได้พเนจรไปไกล ข้าจะได้พักอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เซลาห์

ดาวิดขอพระเจ้าทรงทำลายพวกศัตรูของท่าน
8 ข้าจะได้รีบหนีไปจากลมดุเดือดและพายุ 9 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรง
ทำลายเสีย และให้ภาษาของเขายุ่งเหยิงไป เพราะข้าพระองค์เห็นความทารุณและการ
โกลาหลที่ในนคร 10 เขาเดินบนกำแพงรอบนครอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน และความ
บาปผิดกับความเศร้าโศกอยู่ภายในนคร 11 ความเลวทรามมีอยู่ท่ามกลางเธอ การหลอก
ลวงและการฉ้อโกงไม่พรากไปจากถนนทั้งปวงของเธอ 12 มิใช่ศัตรูผู้เยาะเย้ยข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะได้ทนได้ มิใช่ผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้าผู้พองตัวใส่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้หลบ
เขาได้ 13 แต่เป็นท่าน เสมอบ่าเสมอไหล่กับข้าพเจ้า เป็นเกลอของข้าพเจ้า เป็นมิตรรู้จัก
มักคุ้นกับข้าพเจ้า 14 เราเคยสนทนาปราศรัยกันอย่างชื่นใจ เราดำเนินในพระนิเวศของ
พระเจ้าฉันมิตรสนิท 15 ขอมัจจุราชมาหาเขาเหล่านั้น ให้เขาลงไปยังนรกทั้งเป็น เพราะ
ความเลวทรามอยู่ในที่อยู่อาศัยของเขาและอยู่ท่ามกลางพวกเขา 16 สำหรับข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเจ้า และพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด 17 ทั้งเวลา
เช้า เวลาเย็น และเวลาเที่ยง ข้าพเจ้าจะอธิษฐานและร้องทุกข์ และพระองค์จะทรง
สดับเสียงของข้าพเจ้า 18 พระองค์ได้ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพเจ้าให้ปลอดภัยจาก
สงครามที่ข้าพเจ้าต่อสู้อยู่ เพราะคนเป็นอันมากอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า 19 พระเจ้าจะทรงสดับ
และลดเขาลง คือพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่โบราณกาล เซลาห์ เพราะเขาไม่เปลี่ยน

เขาจึงไม่ยำเกรงพระเจ้า 20 เขายื่นมือออกต่อสู้ผู้อยู่อย่างสันติกับเขา เขาฝ่าฝืนพันธ
สัญญาของเขา 21 คำพูดจากปากของเขาเรียบลื่นยิ่งกว่าเนย แต่สงครามอยู่ภายในใจ
ของเขา ถ้อยคำของเขาอ่อนนุ่มยิ่งกว่าน้ำมัน แต่ทว่าเป็นดาบที่ชักออกมาแล้ว 22 จง
มอบภาระของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงค้ำจุนท่าน พระองค์จะไม่
ทรงยอมให้คนชอบธรรมคลอนแคลนเลย 23 โอ ข้าแต่พระเจ้า แต่พระองค์จะทรงเหวี่ยง
เขาลงสู่ปากแดนพินาศ คนที่ทำให้โลหิตตกและคนหลอกลวงจะมีชีวิตอยู่ไม่ถึงครึ่ง
จำนวนเวลาของเขา แต่ข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์

56

ดาวิดขอให้รอดพ้นจากพวกศัตรู ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองโยนาเธเลมเรโคคิม
มิคทามบทหนึ่งของดาวิด เมื่อชาวฟีลิสเตียจับท่านในเมืองกัท
1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์ เพราะมนุษย์จะกลืนข้าพระองค์เสีย
เขาต่อสู้และบีบบังคับข้าพระองค์วันยังค่ำ 2 โอ ข้าแต่พระองค์ผู้สูงสุด พวกศัตรูของ
ข้าพระองค์จะกลืนข้าพระองค์เสียวันยังค่ำ เพราะหลายคนต่อสู้ข้าพระองค์ 3 เมื่อข้า
พระองค์กลัว ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ 4 ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระ
วจนะของพระองค์ ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่าเนื้อหนัง
อาจกระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้ 5 เขาประทุษร้ายต่อคำกล่าวของข้าพระองค์วันยัง
ค่ำ ความคิดทั้งสิ้นของเขาล้วนมุ่งร้ายต่อข้าพระองค์ 6 เขาร่วมหัวกัน เขาซุ่มอยู่ เขา
เฝ้ารอยเท้าของข้าพระองค์อย่างกับคนที่ซุ่มคอยเอาชีวิตข้าพระองค์ 7 เขาจะหนีให้พ้น
เพราะเหตุความชั่วช้าของเขาหรือ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเหวี่ยงชนชาติทั้งหลายลง
มาด้วยพระพิโรธ 8 พระองค์ทรงนับการระหกระเหินของข้าพระองค์ ทรงเก็บน้ำตาของ
ข้าพระองค์ใส่ขวดของพระองค์ไว้ น้ำตานั้นไม่อยู่ในบัญชีของพระองค์หรือ พระเจ้าค่ะ

ดาวิดวางใจในพระเจ้า
9 แล้วศัตรูของข้าพระองค์จะหันกลับในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูล ข้าพระองค์ทราบ
เช่นนี้ว่า พระเจ้าทรงสถิตฝ่ายข้าพระองค์ 10 ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระ
วจนะของพระองค์ ในพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวจนะของพระองค์
11 ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่ามนุษย์อาจกระทำอะไรแก่
ข้าพระองค์ได้ 12 โอ ข้าแต่พระเจ้า ที่ข้าพระองค์ปฏิญาณไว้นั้น ข้าพระองค์จะทำตาม
ข้าพระองค์จะถวายคำสรรเสริญแด่พระองค์ 13 เพราะพระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณ
ของข้าพระองค์ให้พ้นจากมัจจุราช พระองค์จะทรงช่วยเท้าของข้าพระองค์ให้พ้นจาก
การล้มมิใช่หรือ เพื่อข้าพระองค์จะดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าในความสว่าง
แห่งชีวิต

57

การทูลขอของดาวิด ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองอาลทัสชิท มิคทามบทหนึ่งของ
ดาวิด เมื่อท่านหนีซาอูลที่ในถ้ำ
1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ขอทรงพระกรุณาต่อข้า
พระองค์ เพราะจิตวิญญาณของข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ข้าพระองค์ลี้ภัยอยู่ใต้
ร่มปีกของพระองค์จนกว่าภัยอันตรายเหล่านี้จะผ่านพ้นไป 2 ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อ
พระเจ้าองค์ผู้สูงสุด ต่อพระเจ้าผู้ทรงกระทำการทั้งสิ้นให้สำเร็จเพื่อข้าพเจ้า 3 พระองค์

จะทรงใช้มาจากฟ้าสวรรค์ และช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากการเยาะเย้ยของผู้ที่อยากกลืน
ข้าพเจ้าเสีย เซลาห์ พระเจ้าจะทรงใช้ความเมตตาและความจริงลงมา 4 จิตใจข้าพเจ้า
อยู่ท่ามกลางเหล่าสิงโต ข้าพเจ้านอนท่ามกลางผู้ที่ไฟติดตัวคือบุตรทั้งหลายของมนุษย์
ฟันของเขาทั้งหลายคือหอกและลูกธนู ลิ้นของเขาคือดาบคม 5 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอ
ทรงเป็นทียกย่องเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก 6 เขา
ทั้งหลายวางตาข่ายดักเท้าข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าได้ค้อมลง เขาขุดบ่อไว้ต่อหน้า
ข้าพเจ้า แต่เขาก็ตกลงไปเสียเอง เซลาห์

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้า
7 โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มั่นคง จิตใจของข้าพระองค์มั่นคง ข้า
พระองค์จะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญ 8 จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงตื่นเถิด พิณ
ใหญ่และพิณเขาคู่เอ๋ย จงตื่นเถิด ข้าพเจ้าจะปลุกอรุณ 9 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้า
พระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญ
พระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย 10 เพราะความเมตตาของพระองค์ใหญ่ยิ่งถึงฟ้า
สวรรค์ ความจริงของพระองค์สูงถึงเมฆ 11 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นทีเชิดชูเหนือ
ฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก

58

การตำหนิผู้พิพากษาอธรรม ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองอาลทัสชิท มิคทามบท
หนึ่งของดาวิด
1 โอ ชุมนุมชนเอ๋ย ท่านพูดอย่างชอบธรรมหรือ โอ บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย ท่าน
พิพากษาอย่างเที่ยงธรรมหรือ 2 เปล่าเลย ในใจของท่าน ท่านประดิษฐ์ความผิด ท่านชั่ง
ความทารุณแห่งมือของท่านในแผ่นดินโลก

ลักษณะของคนชั่ว
3 คนชั่วหลงเจิ่นไปตั้งแต่จากครรภ์ เขาหลงทางไปตั้งแต่เกิด คือพูดมุสา 4 เขามีพิษ
เหมือนพิษงู เหมือนงูพิษหูหนวกที่อุดหูของมัน 5 มันจึงไม่ฟังเสียงของหมองู ผู้ซึ่งมีมนต์
ขลัง 6 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงหักฟันในปากของมันเสีย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอ
ทรงฉีกเขี้ยวของสิงโตหนุ่มออกเสีย 7 ให้พวกเขาละลายไปเหมือนน้ำที่ไหลไม่ขาดสาย
เมื่อเขาเล็งธนูเพื่อยิงลูกศร ให้ลูกศรนั้นถูกตัดเป็นชิ้นๆ 8 ขอให้เขาเหมือนทากที่ละลาย
เป็นเมือกไป เหมือนทารกแท้งที่ไม่เคยเห็นดวงอาทิตย์ 9 ก่อนหม้อของเจ้าจะรู้สึกร้อน
จากหนามทั้งเป็น พระองค์จะทรงกวาดหนามเหล่านั้นไปเสียเหมือนลมหมุน และด้วย
พระพิโรธของพระองค์ 10 คนชอบธรรมจะเปรมปรีดิ์ เมื่อเขาเห็นการแก้แค้น เขาจะเอา
โลหิตของคนชั่วล้างเท้าของเขา 11 จะมีคนกล่าวว่า แน่แล้ว มีบำเหน็จให้แก่คนชอบ
ธรรม แน่แล้ว มีพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาโลก

59

ดาวิดทูลขอการช่วยให้พ้นไป ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองอาลทัสชิท มิคทามบท
หนึ่งของดาวิด เมื่อซาอูลทรงใช้คนให้ไปเฝ้าบ้านของท่านเพื่อจะฆ่าท่านเสีย
1 โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรูของข้า
พระองค์ ขอทรงช่วยป้องกันข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์
2 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้ที่ทำความชั่วร้าย และขอทรงช่วยข้าพระองค์

ให้รอดจากคนกระหายเลือด 3 เพราะดูเถิด เขาซุ่มคอยเอาชีวิตข้าพระองค์ ผู้มี
อำนาจร่วมหัวกันต่อสู้ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มิใช่การละเมิดหรือบาป
ของข้าพระองค์เอง 4 เขาวิ่งไปเตรียมพร้อม มิใช่ความผิดของข้าพระองค์ ขอทรง
กระปรี้กระเปร่า ขอทรงมาช่วยข้าพระองค์และทอดพระเนตร 5 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
พระเจ้าจอมโยธา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอล ขอทรงตื่นขึ้นลงโทษบรรดา
ประชาชาติ ขออย่าทรงเมตตาผู้ละเมิดที่คิดร้ายแม้สักคนเดียว เซลาห์ 6 เขากลับมาทุก
เย็น หอนอย่างสุนัข และตระเวนไปทั่วนคร 7 ดูเถิด ปากของเขายังพ่นอยู่ และมีดาบที่
ริมฝีปากของเขา เพราะเขาคิดว่า ใครจะฟังเรา 8 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์
ทรงหัวเราะเยาะเขา พระองค์ทรงเยาะเย้ยประชาชาติทั้งปวง 9 เพราะเหตุพระกำลัง
ของพระองค์ ข้าพระองค์จะคอยเฝ้าพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการของ
ข้าพระองค์ 10 พระเจ้าแห่งความเมตตาของข้าพเจ้าจะทรงป้องกันข้าพเจ้า พระเจ้าจะ
ทรงให้ข้าพเจ้าเห็นความปรารถนาของข้าพเจ้าต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้านั้นสำเร็จ 11
โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระโล่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าทรงสังหารเขาเสีย
เกรงว่าชนชาติของข้าพระองค์จะลืม ขอให้เขาระหกระเหินไปด้วยฤทธานุภาพของ
พระองค์และทำให้เขาล้มลง 12 เพราะบาปปากของเขา และเพราะถ้อยคำริมฝีปากของ
เขา ขอให้เขาติดกับโดยความเย่อหยิ่งของเขา เพราะการสาปแช่งและการมุสาซึ่งเขา
เปล่งออกมานั้น 13 ขอทรงเผาผลาญเขาเสียโดยพระพิโรธ ขอทรงเผาผลาญเขาจน
เขาไม่เหลือเลย แล้วเขาจะทราบว่าพระเจ้าทรงปกครองเหนือยาโคบ ถึงที่สุดปลาย
แผ่นดินโลก เซลาห์ 14 ให้เขากลับมาทุกเย็น หอนอย่างสุนัข และตระเวนไปทั่วนคร
15 ให้เขาเที่ยวไปหาอาหาร ถ้าไม่ได้กินอิ่มก็ขู่คำราม 16 แต่ข้าพระองค์จะร้องเพลง
ถึงอานุภาพของพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาของพระองค์ในเวลา
เช้า เพราะพระองค์ทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ เป็นที่ลี้ภัยในยามทุกข์ของ
ข้าพระองค์ 17 โอ ข้าแต่พระกำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญ
พระองค์ เพราะพระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ และทรงเป็นพระเจ้าแห่ง
ความเมตตาของข้าพระองค์

60

ดาวิดทูลขอการช่วยให้พ้นไป ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองชูชานเอดูท มิคทามบท
หนึ่งของดาวิดเพื่อสั่งสอน เมื่อท่านขับเคี่ยวกับอารัมนาหะราอิม และกับอารัมโซบาห์
และเมื่อขากลับโยอาบได้ฆ่าชาวเอโดมเสียหนึ่งหมื่นสองพันคนในหุบเขาเกลือ

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว ทั้งได้ทรงทำให้
ข้าพระองค์ทั้งหลายกระจัดกระจายไป พระองค์ทรงไม่พอพระทัย โอ ขอให้พระองค์
ทรงหันมาหาข้าพระองค์ทั้งหลายอีก 2 พระองค์ทรงกระทำให้แผ่นดินหวั่นไหว ทรง
ให้มันแตกแยกออก ขอทรงซ่อมช่องของมันเพราะมันโยกเยก 3 พระองค์ทรงกระทำ
ให้ประชาชนของพระองค์ประสบความลำบาก พระองค์ทรงบังคับข้าพระองค์ให้ดื่มน้ำ
องุ่นแห่งความประหลาดใจ 4 พระองค์ทรงตั้งธงไว้ให้บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ เพื่อ
ชักขึ้นเพราะเหตุความจริง เซลาห์ 5 ขอทรงช่วยให้รอดโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์
และทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อว่าผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยให้พ้น 6 พระเจ้าได้
ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า เราจะปีติยินดี เราจะแบ่งเมืองเชเคม และแบ่ง
หุบเขาเมืองสุดคทออก 7 กิเลอาดเป็นของเรา มนัสเสห์เป็นของเรา เอฟราอิมเป็นที่กัน
ศีรษะของเรา ยูดาห์เป็นผู้ตั้งพระราชบัญญัติของเรา 8 โมอับเป็นอ่างล้างชำระของเรา
เราเหวี่ยงรองเท้าของเราลงบนเอโดม เราโห่ร้องด้วยความมีชัยเหนือฟีลิสเตีย 9 ผู้ใด
จะนำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม 10 โอ ข้าแต่พระเจ้า

พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่
ทรงออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วละ 11 ขอประทานความช่วยเหลือ
เพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ผล 12 โดยพระเจ้า
เอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง พระองค์เองจะทรงเป็นผู้เหยียบคู่อริของ
ข้าพเจ้าทั้งหลายลง

61

ดาวิดร้องทูลต่อพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงฟังเสียงร้องของข้าพระองค์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของ
ข้าพระองค์ 2 ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์มาแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลก เมื่อจิตใจของ
ข้าพระองค์อ่อนระอาไป ขอทรงนำข้าพระองค์มาถึงศิลาที่สูงกว่าข้าพระองค์ 3 เพราะ
พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นหอคอยเข้มแข็งที่ประจันหน้าศัตรู 4 ข้า
พระองค์จะอยู่ในพลับพลาของพระองค์เป็นนิตย์ ข้าพระองค์จะวางใจในที่กำบังปีก
ของพระองค์ เซลาห์ 5 โอ ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงสดับคำปฏิญาณของข้า
พระองค์ และพระองค์ประทานมรดกของบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระนามของพระองค์แก่
ข้าพระองค์ 6 พระองค์จะทรงยืดพระชนม์ของกษัตริย์ ให้ปีเดือนของท่านยืนนานไป
หลายชั่วอายุ 7 ท่านจะคอยเฝ้าต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นนิตย์ โอ ขอทรงแต่งตั้งความ
เมตตาและความจริงไว้คุ้มครองท่าน 8 แล้วข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระนาม
ของพระองค์เสมอ ตามที่ข้าพระองค์ทำตามคำปฏิญาณอยู่แต่ละวันนั้น

62

ดาวิดวางใจในพระเจ้าแต่ผู้เดียว ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองเยดูธูน เพลงสดุดี
ของดาวิด

1 แน่นอนจิตใจของข้าพเจ้าคอยท่าพระเจ้า ความรอดของข้าพเจ้ามาจากพระองค์
2 พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลา และเป็นความรอดของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการของ
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหวใหญ่โต 3 พวกเจ้าจะคิดความร้ายต่อคนอื่นนานสัก
เท่าใด เจ้าทุกคนจะถูกสังหาร ผู้เหมือนกำแพงที่เอนและรั้วที่โยกเยก 4 เขาคิดแต่เพียง
จะผลักท่านลงมาจากยศของท่าน เขาพอใจในความเท็จ เขาอวยพรด้วยปากของเขา
แต่เขาแช่งอยู่ในใจ เซลาห์ 5 จิตใจของข้าพเจ้า จงคอยท่าพระเจ้าแต่องค์เดียว เพราะ
ความหวังของข้าพเจ้ามาจากพระองค์ 6 พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลา และเป็นความรอด
ของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว 7 ความช่วยให้รอด
และสง่าราศีของข้าพเจ้าอยู่ที่พระเจ้า ศิลาอันทรงมหิทธิฤทธิ์และที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า
คือพระเจ้า 8 ประชาชนเอ๋ย จงวางใจในพระองค์ตลอดเวลา จงระบายความในใจของ
ท่านต่อพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยของเรา เซลาห์ 9 คนฐานะต่ำก็เป็นสิ่งไร้สาระ
คนฐานะสูงก็เป็นความเท็จ เมื่อชั่งดูเขาก็ลอยขึ้น เขารวมด้วยกันยังเบากว่าสิ่งไร้สาระ
10 อย่าวางใจในการบีบบังคับ อย่าหวังเปล่าด้วยการปล้นสะดม ถ้าความมั่งคั่งเพิ่มขึ้น
อย่าวางใจในสิ่งนั้น 11 พระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้สองครั้งแล้ว ว่าฤทธา
นุภาพเป็นของพระเจ้า 12 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความเมตตาเป็นของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงสนองมนุษย์ทุกคนตามการงานของเขา

63

ดาวิดกระหายหาพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารยูดาห์

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์แสวงหา
พระองค์แต่เช้า จิตวิญญาณของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์ เนื้อหนังของข้า
พระองค์กระเสือกกระสนหาพระองค์ในดินแดนที่แห้งและกระหายน้ำ ที่ที่ไม่มีน้ำ 2 เช่น
นั้นแหละ ข้าพระองค์จึงเคยเห็นพระองค์ในสถานบริสุทธิ์ เห็นฤทธานุภาพและสง่าราศี
ของพระองค์ 3 เพราะว่าความเมตตาของพระองค์ดีกว่าชีวิต ริมฝีปากของข้าพระองค์
จะสรรเสริญพระองค์ 4 เช่นนั้นแหละ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ตราบเท่าชีวิต
ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะชูมือต่อพระนามของพระองค์ 5 จิตใจของข้าพระองค์
จะอิ่มหนำดังกินไขกระดูกและไขมัน และปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์
ด้วยริมฝีปากที่ชื่นบาน 6 เมื่อข้าพระองค์คิดถึงพระองค์ขณะอยู่บนที่นอน และตรึก
ตรองถึงพระองค์ทุกๆยาม 7 เพราะพระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์ของข้าพระองค์ ข้า
พระองค์จึงเปรมปรีดิ์อยู่ในร่มปีกของพระองค์ 8 จิตวิญญาณของข้าพระองค์เกาะติ
ดอยู่ที่พระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ชูข้าพระองค์ไว้

ดาวิดมั่นใจว่าพวกศัตรูจะถูกทำลาย

9 แต่บรรดาผู้แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์เพื่อทำลาย จะลงไปในที่ลึกแห่งแผ่นดิน
โลก 10 เขาจะล้มลงด้วยดาบ เขาจะเป็นเหยื่อของสุนัขจิ้งจอก 11 แต่กษัตริย์จะทรงเปรม
ปรีดิ์ในพระเจ้า ทุกคนที่ปฏิญาณในพระนามของพระองค์จะอวดอ้างพระนามนั้น แต่
ปากของคนมุสาจะถูกปิด

64

ดาวิดขอให้รอดพ้นจากพวกศัตรู ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสดับเสียงของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์อธิษฐาน ขอทรง
สงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้จากความคิดกลัวศัตรู 2 ขอทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้จากการ
หารืออย่างลับๆของคนชั่ว จากการปองร้ายของคนกระทำความชั่วช้า 3 ผู้ลับลิ้นของ
เขาอย่างลับดาบ ผู้เอาคำขมขื่นเล็งอย่างลูกธนู 4 ยิงออกมาจากที่ซุ่มยังคนปราศจาก
ตำหนิ ยิงเขาทันทีและอย่างไม่กลัวเกรง 5 เขายึดจุดประสงค์ชั่วของเขาไว้มั่น เขาพูดถึง
การวางกับดักอย่างลับๆ คิดว่า ใครจะเห็นเขาทั้งหลายได้ 6 เขาทั้งหลายค้นหาความ
ชั่วช้า เขาทั้งหลายค้นหาอย่างขมีขมันจนสำเร็จ เพราะความคิดภายในและจิตใจของ
มนุษย์นั้นลึกล้ำนัก 7 แต่พระเจ้าจะทรงยิงธนูใส่เขา เขาจะบาดเจ็บทันที 8 เพราะว่าเขา
ทำให้ลิ้นของเขาเป็นสิ่งสะดุดแก่เขาเอง ทุกคนที่เห็นเขาจะหนีไป 9 แล้วทุกคนจะกลัว
เกรง เขาจะบอกถึงกิจการของพระเจ้า และตรึกตรองถึงสิ่งนั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำ
แล้ว 10 คนชอบธรรมจะเปรมปรีดิ์ในพระเยโฮวาห์ และจะวางใจในพระองค์ บรรดาคน
ที่เที่ยงธรรมในจิตใจจะอวดอ้างพระองค์

65

การสรรเสริญพระคุณของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีและบทเพลงของ
ดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ในศิโยนการสรรเสริญคอยท่าพระองค์ เขาจะทำตามคำปฏิญาณ
แก่พระองค์ 2 โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงสดับคำอธิษฐาน เนื้อหนังทั้งสิ้นจะมายังพระองค์

3 ความชั่วช้าทั้งหลายชนะข้าพระองค์ เนื่องด้วยการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย
พระองค์ก็จะทรงชำระล้างให้

ความประเสริฐของพระเจ้าต่อผู้เลือกสรรของพระองค์

4 สุขจริงหนอ ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกและนำมาใกล้ให้พำนักอยู่ในบริเวณพระนิเวศ
ของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะอิ่มเอิบด้วยความดีแห่งพระนิเวศของพระองค์ คือ
พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ 5 โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้ง
หลาย พระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยความชอบธรรมโดยกิจการที่น่าครั่
นคร้าม พระองค์ผู้ทรงเป็นความไว้วางใจของที่สิ้นสุดปลายทั้งปวงของแผ่นดินโลก
และของคนที่อยู่ทางทะเลที่ไกลโพ้น 6 พระองค์ผู้ทรงสถาปนาภูเขาด้วยพระกำลังของ
พระองค์ ทรงคาดพระองค์ไว้ด้วยอานุภาพ 7 ผู้ทรงระงับเสียงอึงคะนึงของทะเล เสียง
อึงคะนึงของคลื่นทะเล เสียงโกลาหลของชาวประเทศทั้งหลาย 8 ผู้ที่อยู่ในเขตแผ่นดิน
โลกไกลโพ้นจึงเกรงกลัวต่อหมายสำคัญของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้เช้าขึ้น
และเย็นลงกู่ก้องด้วยความชื่นบาน 9 พระองค์ทรงเยี่ยมเยียนแผ่นดินโลก และทรงรดน้ำ
พระองค์ทรงกระทำให้อุดมยิ่งด้วยแม่น้ำของพระเจ้าซึ่งมีน้ำเต็ม พระองค์ทรงจัดหา
ข้าวให้ เพราะทรงจัดเตรียมโลกไว้เช่นนั้นแหละ 10 พระองค์ทรงรดน้ำตามรอยไถของ
มันอย่างอุดม และให้ขี้ไถราบลง ให้อ่อนละมุนด้วยฝน และทรงอวยพรผลิตผลของมัน
11 พระองค์ทรงให้ปีเป็นยอดด้วยความดีของพระองค์ พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์
มีความไพบูลย์ย้อยหยด 12 ทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็หยดย้อย เนินเขาคาดเอวด้วย
ความชื่นบาน 13 ป่าพงห่มตัวด้วยฝูงแพะแกะ หุบเขาพราวไปด้วยข้าว เขาโห่ร้องด้วย
ความชื่นบานและร้องเพลง

66

ดาวิดบอกถึงความประเสริฐอันพิเศษของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง บทเพลงหรือ
เพลงสดุดี

1 แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงทำเสียงชื่นบานถวายพระเจ้า 2 จงร้องเพลงถวายพระ
เกียรติแด่พระนามของพระองค์ จงถวายสรรเสริญอย่างรุ่งเรืองต่อพระองค์ 3 จงทูล
พระเจ้าว่า “พระราชกิจของพระองค์น่าครั่นคร้ามยิ่งนัก ฤทธานุภาพของพระองค์
ใหญ่หลวงนัก จนศัตรูจะหมอบราบต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ 4 แผ่นดินโลกทั้ง
สิ้นจะนมัสการพระองค์ และจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ เขาทั้งหลายจะร้องเพลง
สรรเสริญพระนามของพระองค์” เซลาห์ 5 จงมาดูสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ พระราช
กิจของพระองค์น่าครั่นคร้ามต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 6 พระองค์ทรงเปลี่ยนทะเล
ให้เป็นดินแห้ง คนเดินข้ามแม่น้ำไป ที่นั่นเราได้เปรมปรีดิ์ในพระองค์ 7 ผู้ทรงปกครอง
ด้วยอานุภาพของพระองค์เป็นนิตย์ ผู้ซึ่งพระเนตรเฝ้าบรรดาประชาชาติอยู่ อย่าให้
คนมักกบฏยกย่องตนเอง เซลาห์ 8 โอ ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงสรรเสริญพระเจ้าของ
เรา จงให้ได้ยินเสียงสรรเสริญพระองค์ 9 ผู้ทรงให้จิตวิญญาณเราอยู่ท่ามกลางคนเป็น
และมิได้ทรงยอมให้เท้าเราพลาด 10 โอ ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงลองใจข้า
พระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงทดลองข้าพระองค์อย่างทดลองเงิน 11 พระองค์ทรง
นำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้ามาในข่าย พระองค์ทรงวางความทุกข์ยากไว้ที่เอวของข้า
พระองค์ 12 พระองค์ทรงให้คนขับรถรบทับศีรษะของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์
ทั้งหลายต้องลุยไฟลุยน้ำ แต่พระองค์ยังทรงนำข้าพระองค์มาสู่ที่อิ่มเอิบ 13 ข้าพระองค์
จะเข้าไปในพระนิเวศของพระองค์พร้อมด้วยเครื่องเผาบูชา ข้าพระองค์จะทำตามคำ

ปฏิญาณต่อพระองค์ 14 ตามที่ริมฝีปากข้าพระองค์ได้พูดไว้ และที่ปากข้าพระองค์ได้
กล่าวในยามที่ข้าพระองค์ทุกข์ยากลำบาก 15 ข้าพระองค์จะถวายสัตว์อ้วนพีเป็นเครื่อง
เผาบูชาแด่พระองค์ พร้อมกับควันเครื่องสัตวบูชาด้วยแกะผู้ ข้าพระองค์จะถวายบู
ชาด้วยวัวผู้และแพะ เซลาห์ 16 บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้า ขอเชิญมาฟัง และข้าพเจ้า
จะบอกถึงว่าพระองค์ได้ทรงกระทำอะไรแก่จิตวิญญาณข้าพเจ้าบ้าง 17 ปากข้าพเจ้า
ได้ร้องทูลพระองค์ และลิ้นข้าพเจ้าได้ยกย่องพระองค์ 18 ถ้าข้าพเจ้าได้บ่มความชั่ว
ช้าไว้ในใจข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงสดับ 19 แต่พระเจ้าได้ทรงสดับแน่ที
เดียว พระองค์ได้ทรงฟังเสียงคำอธิษฐานของข้าพเจ้า 20 สาธุการแด่พระเจ้า เพราะ
ว่าพระองค์ไม่ทรงปฏิเสธคำอธิษฐานของข้าพเจ้า หรือยับยั้งความเมตตาของพระองค์
เสียจากข้าพเจ้า

67

การอธิษฐานและการสรรเสริญพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย เพลงสดุดี
หรือบทเพลง
1 ขอพระเจ้าทรงพระเมตตาต่อข้าพระองค์ทั้งหลาย และอำนวยพรแก่ข้าพระองค์
ขอพระองค์ทรงให้พระพักตร์ฉายสว่างแก่ข้าพระองค์ เซลาห์ 2 เพื่อพระมรรคาของ
พระองค์จะเป็นที่รู้จักในแผ่นดินโลก ความรอดของพระองค์จะเป็นที่ทราบท่ามกลาง
บรรดาประชาชาติทั้งสิ้น 3 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ให้
ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ 4 โอ ขอให้ชาวประเทศทั้งหลายยินดีและร้องเพลง
ด้วยความชื่นบาน เพราะพระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความชอบธรรม
และทรงครอบครองชาวประเทศทั้งหลายในโลก เซลาห์ 5 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอชนชาติ
ทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ 6 แล้วแผ่นดินโลกจึง
จะได้เกิดผล พระเจ้าคือพระเจ้าของเราจะทรงอำนวยพระพรแก่เรา 7 พระเจ้าจะทรง
อวยพระพรแก่เรา แล้วที่สุดปลายแผ่นดินโลกจะเกรงกลัวพระองค์

68

การอธิษฐานเมื่อคนอิสราเอลย้ายหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ ถึงหัวหน้านักร
้อง เพลงสดุดีหรือบทเพลงของดาวิด
1 ขอพระเจ้าทรงลุกขึ้น ให้ศัตรูของพระองค์กระจายไป ให้บรรดาผู้ที่เกลียดชัง
พระองค์หนีไปต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ 2 ควันถูกขับไปฉันใด ก็ขอทรงไล่เขาไป
ฉันนั้น ขี้ผึ้งละลายต่อหน้าไฟฉันใด ก็ขอให้คนชั่วพินาศต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าฉัน
นั้น 3 แต่ขอให้คนชอบธรรมชื่นบาน ให้เขาเต้นโลดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ให้เขา
ลิงโลดด้วยความชื่นบาน 4 จงร้องเพลงถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญพระนาม
ของพระองค์ จงยกย่องพระองค์ผู้ทรงเมฆเป็นพาหนะโดยพระนามของพระองค์คือ
พระเยโฮวาห์ จงลิงโลดต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ 5 พระเจ้าในที่ประทับบริสุทธิ์
ของพระองค์ ทรงเป็นพระบิดาของคนกำพร้าพ่อ และทรงเป็นผู้พิพากษาของหญิงม
่าย 6 พระเจ้าทรงให้คนเปลี่ยวเปล่าอยู่ในครอบครัว พระองค์ทรงปลดปล่อยคนเหล่านั้
นที่ถูกล่ามด้วยโซ่ตรวน แต่คนมักกบฏจะอาศัยในแผ่นดินที่แห้งแล้ง 7 โอ ข้าแต่พระเจ้า
เมื่อพระองค์เสด็จนำหน้าประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จไปตามถิ่นทุรกัน
ดาร เซลาห์ 8 แผ่นดินโลกก็หวั่นไหว ท้องฟ้าก็เทฝนลงมาต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า
ภูเขาซีนายโน้มสั่นสะเทือนต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าคือพระเจ้าของอิสราเอล 9 โอ

ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงส่งฝนอันอุดมลงมา เมื่อมรดกของพระองค์อ่อนระโหย
พระองค์ทรงฟื้นขึ้นใหม่ 10 ชุมนุมชนของพระองค์ก็มาอาศัยในนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า
โดยความดีของพระองค์ พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่คนขัดสน 11 องค์พระผู้เป็น
เจ้าประทานพระวจนะ พวกที่นำข่าวนั้นก็เป็นพวกใหญ่โต 12 บรรดากษัตริย์ของกอง
ทัพทั้งหลายก็หนีไป ผู้หญิงที่อยู่บ้านก็เอาข้าวของที่ริบมาได้แบ่งกัน 13 ถึงแม้ท่าน
นอนอยู่ท่ามกลางคอกแกะ ท่านก็จะเหมือนปีกนกเขาที่บุด้วยเงิน และขนของมันที่บุ
ด้วยทองคำ 14 เมื่อผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระจายกษัตริย์ ณ ที่นั่น มันก็ขาวเหมือนหิมะที่
ตกลงบนภูเขาศัลโมน 15 ภูเขาของพระเจ้าเหมือนยังภูเขาเมืองบาชาน ภูเขาที่มียอด
สูงก็เหมือนยังภูเขาเมืองบาชาน 16 ภูเขาที่มียอดสูงเอ๋ย ทำไมมองด้วยความริษยา
ณ ที่ภูเขาซึ่งพระเจ้าทรงประสงค์ให้เป็นที่พำนักของพระองค์ เออ ที่ที่พระเยโฮวาห์
จะประทับเป็นนิตย์ 17 รถรบของพระเจ้าอเนกอนันต์ คือมีทูตสวรรค์นับเป็นพันๆ องค์
พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขา เหมือนในซีนาย คือในสถานบริสุทธิ์ 18
พระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และรับของประ
ทานเพื่อมนุษย์ และรับเพื่อผู้ที่กบฏด้วย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจะทรงประทับท่ามก
ลางพวกเขา 19 สาธุการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงค้ำชูเราทั้งหลายอยู่ทุกวัน พระเจ้า
ผู้ทรงเป็นความรอดของเรา เซลาห์ 20 พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าแห่งความรอด ซึ่งได้
พ้นความตายนั้นก็อยู่ที่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า 21 แต่พระเจ้าจะทรงตีศีรษะของศั
ตรูของพระองค์ให้แตก คือกระหม่อมมีผมของผู้ที่ขืนดำเนินในทางละเมิดของเขา 22
องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาจากบาชาน เราจะนำประชาชน
ของเรากลับมาจากที่ลึกของทะเล 23 เพื่อเจ้าจะเอาเท้าอาบเลือดของคู่อริของเจ้า เพื่อ
ลิ้นสุนัขของเจ้าจะมีส่วนด้วย 24 โอ ข้าแต่พระเจ้า การเสด็จของพระองค์ปรากฏแล้ว
การเสด็จของพระเจ้าของข้าพระองค์ พระมหากษัตริย์ของข้าพระองค์ เข้าในสถานบริ
สุทธิ์ 25 นักร้องนำหน้า นักดนตรีคัดท้าย ระหว่างนั้นมีสตรีเล่นรำมะนา 26 ท่านทั้งหลาย
ผู้เป็นน้ำพุของอิสราเอล จงสรรเสริญพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าในที่ชุมนุมใหญ่
27 นั่นมีเบนยามินผู้น้อยที่สุดนำหน้า บรรดาเจ้านายยูดาห์อยู่เป็นหมู่ใหญ่ เจ้านายแห่ง
เศบูลุน เจ้านายแห่งนัฟทาลี 28 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเรียกอานุภาพของพระองค์
มา พระเจ้าทรงบัญชาพระกำลังของพระองค์ พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำเพื่อข้าพระองค์
ทั้งหลาย 29 บรรดากษัตริย์จะนำของกำนัลมาถวายพระองค์ เนื่องด้วยพระวิหารของ
พระองค์ที่เยรูซาเล็ม 30 ขอทรงขนาบหมู่คนที่แทงด้วยหอก ฝูงวัวกับลูกวัวแห่งชนชาติ
ทั้งหลาย จนเขาทุกคนยินยอมด้วยถวายเงินแผ่น ขอให้ชนชาติทั้งหลายผู้ปีติยินดีใน
สงครามได้กระจัดพลัดพรากไป 31 พวกเจ้านายจะออกมาจากอียิปต์ เอธิโอเปียจะรีบ
ยื่นมือของเขาออกทูลพระเจ้า 32 โอ บรรดาอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกเอ๋ย จงร้อง
เพลงถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า เซลาห์ 33 ต่อพระองค์ผู้
ทรงฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์ดึกดำบรรพ์ ดูเถิด พระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์
คือพระสุรเสียงทรงมหิทธิฤทธิ์ 34 จงถวายฤทธานุภาพแด่พระเจ้า ซึ่งความสูงส่งของ
พระองค์อยู่เหนืออิสราเอล และฤทธานุภาพของพระองค์อยู่ในท้องฟ้า 35 โอ ข้าแต่
พระเจ้า พระองค์ทรงน่าครั่นคร้ามนักในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ คือพระเจ้าของ
อิสราเอล พระองค์นั้นประทานฤทธิ์และกำลังแก่ประชาชนของพระองค์ สาธุการแด่
พระเจ้า

69

ดาวิดร้องทุกข์เรื่องความยากลำบาก ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองโชชานิม เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะน้ำขึ้นมาถึงจิตวิญญาณข้า
พระองค์แล้ว 2 ข้าพระองค์จมอยู่ในเลนลึกไม่มีที่ยืน ข้าพระองค์มาอยู่ในน้ำลึกและน้ำ
ท่วมข้าพระองค์ 3 ข้าพระองค์อ่อนระอาใจด้วยเหตุร้องไห้ คอของข้าพระองค์แห้งผาก
ตาของข้าพระองค์มัวลง ด้วยการคอยท่าพระเจ้าของข้าพระองค์ 4 บรรดาคนที่เกลียด
ชังข้าพระองค์โดยไร้เหตุ มีมากยิ่งกว่าเส้นผมบนศีรษะข้าพระองค์ คนที่จะทำลายข้า
พระองค์ก็มีอิทธิพล คือผู้ที่เป็นพวกศัตรูของข้าพระองค์อย่างไม่มีเหตุ แล้วข้าพระองค์
ได้ส่งคืนสิ่งที่ข้าพระองค์มิได้ขโมยไป 5 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงทราบถึงความ
โง่ของข้าพระองค์ ความผิดบาปที่ข้าพระองค์กระทำแล้วมิได้ซ่อนไว้จากพระองค์ 6 โอ
ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา ขออย่าให้บรรดาผู้ที่คอยท่าพระองค์ได้รับ
ความอายเพราะข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของอิสราเอล ขออย่าให้บรรดาผู้ที่เสาะ
หาพระองค์ได้ความอัปยศเพราะข้าพระองค์ 7 ที่ข้าพระองค์ทนการเยาะเย้ย ที่ความ
อับอายได้คลุมหน้าข้าพระองค์ไว้ก็เพราะเห็นแก่พระองค์ 8 ข้าพระองค์กลายเป็นแขก
แปลกหน้าของพี่น้อง และเป็นคนต่างด้าวของบุตรแห่งมารดาข้าพระองค์ 9 ความร้อน
ใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมท้นข้าพระองค์ และคำพูดเยาะเย้ยของบรรดา
ผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์ 10 เมื่อข้าพระองค์ร้องไห้และถ่อมใจลงด้วย
การอดอาหาร มันกลายเป็นการเยาะเย้ยข้าพระองค์ 11 ข้าพระองค์ใช้ผ้ากระสอบเป็น
เครื่องนุ่งห่ม ข้าพระองค์กลายเป็นขี้ปากของเขา 12 คนที่นั่งที่ประตูเมืองก็พูดตำหนิข้า
พระองค์ คนขี้เมาแต่งเพลงร้องว่าข้าพระองค์

การทูลขอให้พ้นไป

13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์อธิษฐานต่อพระองค์ใน
เวลาอันเหมาะสม โอ ข้าแต่พระเจ้า โดยความเมตตาอันอุดมของพระองค์ ขอทรงโปรด
ฟังข้าพระองค์ด้วยความจริงแห่งความรอดของพระองค์ 14 ขอทรงช่วยข้าพระองค์
ให้พ้นจากจมลงในเลน ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนที่เกลียดชังข้าพระองค์
และจากน้ำลึก 15 ขออย่าให้น้ำท่วมข้าพระองค์ หรือน้ำที่ลึกกลืนข้าพระองค์เสีย หรือ
ปากแดนผู้ตายงับข้าพระองค์ไว้ 16 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์
เพราะความเมตตาของพระองค์นั้นเลิศ ขอทรงหันมาหาข้าพระองค์ตามพระกรุณาอัน
อุดมของพระองค์ 17 ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสียจากผู้รับใช้ของ
พระองค์ เพราะข้าพระองค์ทุกข์ใจ ขอทรงรีบฟังข้าพระองค์ 18 ขอมาใกล้จิตวิญญาณ
ข้าพระองค์ ทรงไถ่จิตวิญญาณนั้นไว้ เพราะศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงปลดเปลื้อง
ข้าพระองค์ 19 พระองค์ทรงทราบการที่เขาเยาะเย้ยข้าพระองค์แล้ว ทั้งความอายและ
ความอัปยศของข้าพระองค์ บรรดาคู่อริของข้าพระองค์อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์หมด
20 การเยาะเย้ยกระทำให้จิตใจข้าพระองค์ชอกช้ำ ข้าพระองค์จึงหมดกำลังใจ ข้า
พระองค์มองหาผู้สงสาร แต่ก็ไม่มี หาผู้เล้าโลม แต่ข้าพระองค์หาไม่พบ 21 เขาให้ดี
หมีแก่ข้าพระองค์เป็นอาหาร ให้น้ำส้มสายชูแก่ข้าพระองค์ดื่มแก้กระหาย 22 ขอให้สำรั
บที่อยู่ตรงหน้าเขาเองกลายเป็นบ่วงแร้ว และสิ่งที่ควรเป็นสำหรับความสุขสบายของเขา
ให้กลายเป็นเครื่องดัก 23 ขอให้ตาของเขามืดไปเพื่อเขาจะได้มองไม่เห็น และทำบั้นเอว
เขาให้สั่นสะเทือนเรื่อยไป 24 ขอทรงเทความกริ้วลงเหนือเขา และให้ความกริ้วอันร้อน
ยิ่งตามทันเขา 25 ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขา
26 เพราะเขาได้ข่มเหงผู้ที่พระองค์ทรงเฆี่ยนตี เขาเล่าถึงความเจ็บปวดของผู้ที่พระองค์

ให้บาดเจ็บแล้ว 27 ขอทรงเพิ่มโทษความชั่วช้า แล้วทรงเพิ่มอีก อย่าให้เขาได้รับความ
ชอบธรรมจากพระองค์ 28 ขอให้เขาถูกลบออกเสียจากทะเบียนผู้มีชีวิต อย่าให้เขาขึ้น
ทะเบียนไว้ในหมู่คนชอบธรรม 29 แต่ข้าพระองค์ทุกข์ยากและมีความเศร้าโศก โอ ข้า
แต่พระเจ้า ขอความรอดของพระองค์ตั้งข้าพระองค์ไว้ให้สูง 30 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญ
พระนามพระเจ้าด้วยบทเพลง ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์โดยโมทนาพระคุณ 31 การนั้น
จะเป็นทีพอพระทัยพระเยโฮวาห์มากกว่าวัวผู้หรือวัวผู้ทั้งเขาและกีบ 32 บรรดาผู้ถ่อม
ใจจะเห็นและยินดี ท่านผู้เสาะหาพระเจ้า ขอให้ใจของท่านฟื้นชื่นขึ้น 33 เพราะพระ
เยโฮวาห์ทรงสดับคนขัดสน และมิได้ทรงดูหมิ่นคนของพระองค์ที่ถูกจองจำ 34 ขอฟ้า
สวรรค์และแผ่นดินโลกสรรเสริญพระองค์ ทั้งทะเลและสรรพสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ในนั้น
35 เพราะพระเจ้าจะทรงช่วยศิโยนให้รอด และจะสร้างหัวเมืองยูดาห์ขึ้น เขาทั้งหลาย
จะอาศัยอยู่ที่นั่น และได้เป็นกรรมสิทธิ์ 36 เชื้อสายของผู้รับใช้ของพระองค์จะได้เป็น
มรดก และบรรดาผู้ที่รักพระนามของพระองค์จะอยู่ที่นั่น

70

การอธิษฐานเรื่องคนอธรรมและคนชอบธรรม ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดา
วิด สำหรับการบูชาอันเป็นทีระลึก

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเร่งมาช่วยข้าพระองค์ให้พ้น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอ
ทรงเร่งมาช่วยข้าพระองค์เถิด 2 ขอให้ผู้ที่มุ่งเอาชีวิตของข้าพระองค์ได้อายและเกิด
ความอลวน ขอให้ผู้ปรารถนาที่จะให้ข้าพระองค์เจ็บนั้นต้องหันกลับไปและได้ความ
อัปยศ 3 ผู้ที่พูดว่า อ้าฮา อ้าฮา นั้นขอให้ต้องหันกลับไปเพราะเป็นผลแห่งความ
อายของเขา 4 ขอให้บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์เปรมปรีดิ์และยินดีในพระองค์ ขอ
ให้บรรดาผู้ที่รักความรอดของพระองค์ กล่าวเสมอว่า พระเจ้าใหญ่ยิ่งนัก 5 แต่ข้า
พระองค์ยากจนและขัดสน โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงรีบมาหาข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระ
เยโฮวาห์ ขออย่าทรงรอช้า พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์และผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์

71

ดาวิดทูลขอเพื่อตนเองและเรื่องพวกศัตรูของท่าน

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ อย่าให้ข้าพระองค์รับความ
ละอายเลย 2 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นและหลีกเลี่ยงหลบหนีโดยความชอบธรรม
ของพระองค์ ขอทรงเอียงพระกรรณฟังข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด
3 ขอพระองค์ทรงเป็นทีลี้ภัยเข้มแข็งของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์อาศัยเสมอ พระองค์
ทรงบัญชาที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะพระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อม
ปราการของข้าพระองค์ 4 โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์
ให้พ้นจากมือคนชั่ว จากเงื้อมมือของคนอธรรมและคนดุร้าย 5 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็น
เจ้าพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นทีวางใจ
ของข้าพระองค์ตั้งแต่เด็กๆมา 6 ข้าพระองค์พึ่งพระองค์ตั้งแต่กำเนิด พระองค์ทรงเป็น
ผู้นำข้าพระองค์มาจากครรภ์มารดาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์เสมอ
7 ข้าพระองค์เป็นทีอัศจรรย์ใจของคนเป็นอันมาก แต่พระองค์ทรงเป็นทีลี้ภัยเข้มแข็ง
ของข้าพระองค์ 8 ขอให้ปากของข้าพระองค์เต็มไปด้วยการสรรเสริญพระองค์ และ
ถวายเกียรติแด่พระองค์วันยังค่ำ 9 เมื่อวัยชรา ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ทิ้งเสีย
ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์หมดแรง 10 เพราะบรรดาศัตรูของข้า

พระองค์กล่าวร้ายข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่จ้องเอาชีวิตของข้าพระองค์ปรึกษากัน 11 และ
กล่าวว่า พระเจ้าทรงทอดทิ้งเขาแล้ว จงข่มเหงและฉวยเขาไว้ เพราะไม่มีผู้ใดช่วยเขา
ให้พ้น 12 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงอยู่ไกลข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้า
พระองค์ ขอทรงรีบมาช่วยข้าพระองค์ 13 ขอให้ศัตรูชีวิตของข้าพระองค์รับความอาย
และถูกล้างผลาญเสีย ผู้เสาะหาที่จะทำอันตรายข้าพระองค์นั้น ขอให้การเยาะเย้ยและ
ความอัปยศท่วมเขา 14 แต่ข้าพระองค์จะหวังอยู่ตลอดไป และจะสรรเสริญพระองค์มาก
ยิ่งขึ้นๆ 15 ปากของข้าพระองค์จะเล่าถึงความชอบธรรมและความรอดของพระองค์วัน
ยังค่ำ เพราะจำนวนเหล่านั้นมากมายเกินความรู้ของข้าพระองค์ 16 ข้าพระองค์จะไป
ด้วยพระกำลังขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะกล่าวถึงความชอบธรรม
ของพระองค์ ของพระองค์เท่านั้น 17 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงสอนข้าพระองค์
ตั้งแต่เด็กๆมา และข้าพระองค์ยังป่าวร้องราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์ 18 แม้จะถึงวัย
ชราและผมหงอกก็ตาม โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย จนกว่า
ข้าพระองค์จะประกาศถึงอานุภาพของพระองค์แก่ชั่วอายุถัดไป และฤทธิ์เดชของ
พระองค์แก่บรรดาผู้ที่จะเกิดมา

การสรรเสริญพระเจ้า

19 โอ ข้าแต่พระเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์ไปถึงที่สูงนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า
พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำการใหญ่ ผู้ใดจะเหมือนพระองค์ 20 พระองค์ผู้ทรงกระทำให้
ข้าพระองค์ประสบความทุกข์ยากลำบากเป็นอันมากจะทรงรื้อข้าพระองค์ขึ้นมาอีก
พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ขึ้นมาอีกจากที่ลึกของโลก 21 พระองค์จะทรงเพิ่มเกียรติ
แก่ข้าพระองค์ และเล้าโลมข้าพระองค์รอบด้าน 22 โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์
ฝ่ายข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่ถึงเรื่องความจริงของพระองค์ โอ
ข้าแต่องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณ
เขาคู่ 23 ริมฝีปากของข้าพระองค์จะโห่ร้องด้วยความชื่นบาน เมื่อข้าพระองค์ร้องเพลง
สรรเสริญพระองค์ ทั้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ 24 และ
ลิ้นของข้าพระองค์จะพูดถึงความชอบธรรมของพระองค์ตลอดวันยังค่ำ เพราะผู้ซึ่ง
แสวงหาที่จะทำอันตรายข้าพระองค์ได้รับความอับอายและอัปยศ

72

ดาวิดอธิษฐานเพื่อซาโลมอน เพลงสดุดีเพื่อซาโลมอน

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอประทานความยุติธรรมของพระองค์แก่กษัตริย์ และความ
ชอบธรรมของพระองค์แก่ราชโอรส 2 ท่านจะได้พิพากษาประชาชนของพระองค์ด้วย
ความชอบธรรม และคนยากจนของพระองค์ด้วยความยุติธรรม 3 บรรดาภูเขาจะบังเกิด
สันติสุข สำหรับประชาชน และเนินเขา โดยความชอบธรรม 4 ท่านจะสู้คดีของคน
ยากจนแห่งประชาชน ให้การช่วยให้พ้นแก่ลูกหลานของคนขัดสน และจะทุบผู้บีบ
บังคับเป็นชิ้นๆ 5 พวกเขาจะเกรงกลัวพระองค์ตราบที่ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์คงอยู่
ตลอดทุกชั่วอายุ 6 ท่านจะเป็นเหมือนฝนที่ตกบนหญ้าที่ตัดแล้ว เหมือนห่าฝนที่รดแผ่น
ดินโลก 7 ในสมัยของท่านคนชอบธรรมจะเจริญขึ้น และสันติภาพอันอุดมจนไม่มีดวง
จันทร์ 8 ท่านจะครอบครองจากทะเลถึงทะเล และจากแม่น้ำนั้นถึงที่สุดปลายแผ่นดิน
โลก 9 บรรดาผู้ที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารจะกราบลงต่อท่าน และบรรดาศัตรูของท่านจะเลีย
ผงคลี 10 บรรดากษัตริย์แห่งเมืองทารชิชและของเกาะทั้งปวงจะถวายราชบรรณาการ

บรรดากษัตริย์แห่งเชบาและเส□บาจะนำของกำนัลมา 11 กษัตริย์ทั้งปวงจะกราบลง
ไหว้ท่าน บรรดาประชาชาติจะปรนนิบัติท่าน 12 เพราะท่านจะช่วยคนขัดสนให้พ้นเมื่อ
เขาร้องทูล คนยากจน และคนที่ไร้ผู้อุปถัมภ์ 13 ท่านจะสงสารคนอ่อนเปลี้ย และคน
ขัดสน และช่วยชีวิตบรรดาคนขัดสน 14 ท่านจะไถ่ชีวิตของเขาจากการหลอกลวงและ
ความรุนแรง และโลหิตของเขาจะประเสริฐในสายตาของท่าน 15 ท่านผู้นั้นจะมีชีวิต
ยืนนาน คนจะถวายทองคำเมืองเชบาแก่ท่าน เขาจะอธิษฐานเผื่อท่านเรื่อยไป และจะ
อวยพรท่านวันยังค่ำ 16 จะมีข้าวอุดมในแผ่นดินบนยอดภูเขาทั้งหลาย ผลของแผ่นดิน
จะแกว่งไกวเหมือนเลบานอน และคนจากนครจะบานออกเหมือนหญ้าในทุ่งนา 17 นาม
ของท่านจะดำรงอยู่เป็นนิตย์ ชื่อเสียงของท่านจะยั่งยืนอย่างดวงอาทิตย์ คนจะอวยพร
กันเองโดยใช้ชื่อท่าน ประชาชาติทั้งปวงจะเรียกท่านว่าผู้ได้รับพระพร 18 สาธุการแด่
พระเยโฮวาห์พระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำสิ่งมหัศจรรย์แต่พระองค์เดียว
19 สาธุการแด่พระนามรุ่งโรจน์ของพระองค์เป็นนิตย์ ขอสง่าราศีของพระองค์เต็มโลก
เอเมนและเอเมน 20 คำอธิษฐานของดาวิด บุตรชายของเจสซี จบเท่านี้

73

เล่มที่ สามซึ่งเปรียบกับหนังสือเลวีนิติ เกี่ยวกับสถานบริสุทธิ์ พระประสงค์ของ
พระเจ้าสำหรับคนชอบธรรมและคนอธรรม เพลงสดุดีของอาสาฟ

1 แท้จริงพระเจ้าทรงดีต่ออิสราเอล ต่อบุคคลผู้มีใจบริสุทธิ์ 2 แต่ข้าพเจ้าเล่า เท
้าของข้าพเจ้าเกือบสะดุด ย่างเท้าของข้าพเจ้าหมิ่นพลาดเต็มทีแล้ว 3 เพราะข้าพเจ้า
ริษยาคนโง่เขลา เมื่อข้าพเจ้าเห็นความเจริญรุ่งเรืองของคนชั่ว 4 เพราะเขาทั้งหลาย
ไม่มีความเจ็บปวดเมื่อเขาตายไป แต่กำลังของเขายังสมบูรณ์อยู่ 5 เขาทั้งหลายไม่
ลำบากอย่างคนอื่นๆ เขาทั้งหลายไม่รับภัยอย่างคนอื่นๆ 6 เพราะฉะนั้นความเย่อหยิ่ง
จึงเป็นสร้อยคอของเขา ความทารุณคลุมเขาไว้อย่างเครื่องแต่งกาย 7 ตาของเขาพอง
ด้วยความอ้วนพี เขามีสิ่งของเหลือเฟือตามใจปรารถนา 8 เขาเย้ยและพูดด้วยความมุ่ง
ร้าย เขาใฝ่สูงขู่ว่าจะบีบบังคับ 9 เขาอ้าปากสู้ฟ้าสวรรค์ และลิ้นของเขาก็คะนองไปใน
โลก 10 ประชาชนของพระองค์จึงหันกลับมา และน้ำแห่งความบริบูรณ์ถูกบีบให้เขา
ทั้งหลาย 11 และเขาทั้งหลายพูดว่า □พระเจ้าทรงทราบได้อย่างไร พระองค์ผู้สูงสุดมี
ความรู้หรือ□ 12 ดูเถิด คนอธรรมเป็นเช่นนี้แหละ เขาเจริญในแผ่นดินโลกและร่ำรวยขึ้น
13 แท้จริง ข้าพเจ้าชำระใจให้สะอาด และชำระมือด้วยความบริสุทธิ์ก็เปล่าประโยชน์
14 เพราะข้าพเจ้ารับภัยอยู่วันยังค่ำและถูกขนาบอยู่ทุกเช้า 15 ถ้าข้าพระองค์ได้พูดว่า
□ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนี้□ ดูเถิด ข้าพระองค์จะทำผิดต่อชั่วอายุแห่งบุตรทั้งหลายของ
พระองค์แล้ว 16 แต่เมื่อข้าพระองค์ตริตรองว่า จะเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างไร ข้าพระองค์
รู้สึกว่า เป็นงานที่เหน็ดเหนื่อย 17 จนข้าพระองค์เข้าไปในสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้า
แล้วข้าพระองค์จึงพิเคราะห์เห็นปลายทางของเขาทั้งหลาย 18 จริงละ พระองค์ทรง
วางเขาไว้ในที่ลื่น พระองค์ทรงกระทำให้เขาล้มถึงความพินาศ 19 เขาถูกนำไปสู่การ
รกร้างในครู่เดียวเสียจริงๆ เขาถูกครอบงำด้วยความสยดสยองอย่างสิ้นเชิง 20 โอ ข้า
แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหมือนความฝันทั้งที่ตื่นอยู่ เมื่อพระองค์ทรงตื่นอยู่ พระองค์จะ
ดูหมิ่นภาพของเขา 21 เมื่อจิตใจของข้าพระองค์ขมขื่น เมื่อข้าพระองค์เสียวแปลบถึง
หัวใจ 22 ข้าพระองค์โฉดและไม่เดียงสา ข้าพระองค์ประพฤติเหมือนสัตว์ต่อพระพักตร์
พระองค์ 23 ถึงกระนั้นก็ดี ข้าพระองค์อยู่กับพระองค์เสมอ พระองค์ทรงจับมือขวาของ

ข้าพระองค์ไว้ 24 พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ด้วยความปรึกษาของพระองค์ และภาย
หลังพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้ได้รับเกียรติยศ 25 นอกจากพระองค์ ข้าพระองค์
มิมีผู้ใดในฟ้าสวรรค์ นอกจากพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาผู้ใดในโลก 26 เนื้อ
หนังและจิตใจของข้าพระองค์จะวายไป แต่พระเจ้าทรงเป็นกำลังใจของข้าพระองค์
และเป็นส่วนของข้าพระองค์เป็นนิตย์ 27 เพราะดูเถิด บุคคลผู้ห่างเหินจากพระองค์จะ
พินาศ พระองค์ทรงให้บุคคลที่ไม่จริงต่อพระองค์ดับไป 28 แต่ส่วนข้าพระองค์ ที่จะเข้า
ใกล้พระเจ้านั้นดี ข้าพระองค์ได้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพื่อข้าพระองค์จะ
ได้เล่าถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์

74

คำพยากรณ์ไว้ทุกข์เรื่องการทำลายกรุงเยรูซาเล็มเมื่อพวกอิสราเอลถูกนำไปเป็น
เชลย มัสคิลบทหนึ่งของอาสาฟ
1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ไฉนพระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ทิ้งหลายทิ้งเสียเป็นนิตย์ ไฉน
ความกริ้วของพระองค์กรุ่นขึ้นต่อแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ 2 ขอทรงระลึกถึงชุมนุ
มชนของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงไถ่มาแต่ดึกดำบรรพ์ ซึ่งพระองค์ทรงไถ่ไว้ให้เป็น
ตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ ขอทรงระลึกถึงภูเขาศิโยน ซึ่งพระองค์ทรงเคยประทั
บนั้น 3 ขอทรงนำย่างพระบาทของพระองค์มายังซากปรักหักพังอยู่เนืองนิตย์ คือมายัง
สิ่งทั้งปวงที่ถูกศัตรูกระทำอย่างชั่วร้ายในสถานบริสุทธิ์นั้น 4 พวกคู่อริของพระองค์
คำรามอยู่กลางสถานประชุมของพระองค์ เขาตั้งธงของเขาเองไว้เป็นหมายสำคัญ 5 คน
หนึ่งคนใดจะมีชื่อเสียงเหมือนคนยกขวานขึ้นเหนือพุ่มต้นไม้ 6 แต่บัดนี้บรรดาไม้ที่แกะ
สลักทั้งสิ้นเขาก็พังลงมาเสียด้วยขวานและค้อน 7 เขาเอาไฟเผาสถานบริสุทธิ์ของ
พระองค์ เขาทำลายความศักดิ์สิทธิ์แห่งสถานที่พระนามของพระองค์ประทับนั้นถึงดิน
8 เขารำพึงในใจว่า เราจงทำลายเขาทั้งหลายให้สิ้นเชิง เขาเผาบรรดาสถานประชุม
ของพระเจ้าที่ในแผ่นดินหมด 9 พวกเราไม่เห็นหมายสำคัญทั้งหลายของเรา ไม่มีผู้
พยากรณ์อีกแล้ว ในพวกเราไม่มีใครทราบว่านานเท่าใด 10 โอ ข้าแต่พระเจ้า คู่อริ
จะเย้ยอยู่นานเท่าใด ศัตรูจะหมิ่นประมาทพระนามของพระองค์เป็นนิตย์หรือ 11 ไฉน
พระองค์จึงหดพระหัตถ์ของพระองค์เสีย คือพระหัตถ์ขวาของพระองค์ ขอทรงเหยียด
พระหัตถ์จากพระทรวงของพระองค์ 12 ถึงกระนั้น พระเจ้า กษัตริย์ของข้าพระองค์ ทรง
อยู่แต่ดึกดำบรรพ์ ทรงประกอบกิจความรอดท่ามกลางแผ่นดินโลก 13 พระองค์ทรง
แยกทะเลด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ พระองค์ทรงหักหัวมังกรในน้ำ 14 พระองค์
ทรงทุบหัวทั้งหลายของเลวีอาธานเป็นชิ้นๆ พระองค์ประทานมันให้เป็นอาหารของคน
ที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร 15 พระองค์ทรงแยกเปิดน้ำพุและลำธาร พระองค์ทรงให้
แม่น้ำที่ไหลอยู่เสมอแห้งไป 16 วันเป็นของพระองค์ คืนเป็นของพระองค์ด้วย พระองค์
ทรงสถาปนาความสว่างและดวงอาทิตย์ 17 พระองค์ทรงจัดเขตทั้งสิ้นของแผ่นดินโลก
พระองค์ทรงสร้างฤดูร้อนและฤดูหนาว 18 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกข้อนี้
ว่า ศัตรูเยาะเย้ยอย่างไร และชนชาติโง่ได้หมิ่นประมาทพระนามของพระองค์อย่างไร
19 โอ ขออย่าทรงมอบวิญญาณนกเขาของพระองค์แก่ฝูงชนโหดร้าย ขออย่าทรงลืม
ชุมนุมชนยากจนของพระองค์เป็นนิตย์ 20 ขอสนพระทัยในพันธสัญญา เพราะสถานที่
มืดของแผ่นดินเต็มไปด้วยที่อยู่ของความทารุณ 21 โอ ขออย่าให้ผู้ที่ถูกบีบบังคับได้
อาย ขอให้คนจนและคนขัดสนสรรเสริญพระนามของพระองค์ 22 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอ
ทรงลุกขึ้น สู้คดีของพระองค์ ขอทรงระลึกว่าคนโง่เย้ยพระองค์อยู่วันยังค่ำ 23 ขออย่า

ทรงลืมเสียงของคู่อริของพระองค์ เสียงอึงคะนึงของคนที่ลุกขึ้นสู้พระองค์ก็เพิ่มขึ้นอยู่เรื่อยๆ

75

ผู้พยากรณ์สรรเสริญพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองอาลทัสชิท เพลงสดุดีหรือบทเพลงของอาสาฟ
1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายขอโมทนาพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอโมทนาพระองค์ เพราะบรรดาพระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์ประกาศว่าพระนามของพระองค์อยู่ใกล้

คำสัญญาว่าจะพิพากษาด้วยความเที่ยงธรรม
2 เมื่อสถานประชุมมาอยู่ต่อหน้าเรา เราจะพิพากษาด้วยความเที่ยงธรรม 3 เมื่อแผ่นดินโลกละลาย พร้อมทั้งบรรดาชาวแผ่นดินโลกนั้น ผู้ที่รักษาเสาของมันให้มั่นอยู่คือเราเอง เซลาห์ 4 เราพูดกับคนโง่เขลาว่า อย่าประพฤติโง่เขลา และแก่คนชั่วว่า อย่ายกเขาขึ้น 5 อย่ายกเขาของเจ้าขึ้นให้สูง หรือพูดจาอย่างคอแข็ง 6 เพราะการยกขึ้นนั้นมิได้มาจากทิศตะวันออกหรือทิศตะวันตก และมิใช่มาจากทิศใต้ 7 แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา พระองค์ทรงให้คนหนึ่งลง และทรงยกอีกคนหนึ่งขึ้น 8 เพราะในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มีถ้วยลูกหนึ่ง มีน้ำองุ่นเป็นฟอง ประสมไว้ดี พระองค์ทรงเทของดื่มจากถ้วยนั้นและคนชั่วของแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะดื่มหมดทั้งตะกอน 9 แต่ข้าพเจ้าจะประกาศเป็นนิตย์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของยาโคบ 10 บรรดาเขาของคนชั่วจะถูกเราตัดออกหมด แต่เขาของผู้ชอบธรรมจะถูกเชิดชูขึ้น

76

การประกาศถึงความรุ่งเรืองของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย เพลงสดุดีหรือบทเพลงของอาสาฟ
1 ในยูดาห์เขารู้จักพระเจ้า ในอิสราเอลพระนามของพระองค์ใหญ่ยิ่ง 2 ที่ประทับของพระองค์ตั้งอยู่ในซาเล็ม ที่พำนักของพระองค์อยู่ในศิโยน 3 ที่นั่นพระองค์ทรงหักลูกธนูทั้งโล่ ดาบ และการยุทธ์ เซลาห์ 4 พระองค์ทรงรุ่งโรจน์สูงส่งยิ่งกว่าภูเขาที่มีเหยื่อ 5 ด้วยว่าคนใจเข้มแข็งถูกริบข้าวของ เขาหลับไป ชายฉกรรจ์ทั้งสิ้นไม่สามารถใช้มือของเขาได้อีกแล้ว 6 โอ ข้าแต่พระเจ้าของยาโคบ พอพระองค์ทรงขนาบทั้งรถม้าและม้าก็ล่วงลับไป 7 แต่พระองค์เจ้า พระองค์ทรงเป็นที่น่าคร้ามกลัว เมื่อพระองค์ทรงกริ้วขึ้นแล้วใครจะยืนอยู่ในสายพระเนตรของพระองค์ได้ 8 พระองค์ทรงลั่นคำพิพากษามาจากฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลกก็กลัวและนิ่งเงียบ 9 เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้นพิพากษา เพื่อช่วยผู้ถ่อมตัวทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกให้รอด เซลาห์ 10 แน่ละ ความโกรธของมนุษย์จะสรรเสริญพระองค์ และความโกรธที่เหลืออยู่นั้นพระองค์จะทรงยับยั้งไว้

จงปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความยำเกรง
11 จงปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย และจงปฏิบัติตาม ให้คนที่อยู่รอบพระองค์นำของกำนัลมายังพระองค์ผู้ซึ่งเขาควรเกรงกลัว 12 พระองค์จะทรงตัดดวงจิตของผู้ครอบครองทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นที่น่าคร้ามกลัวแก่บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก

77

นักแต่งสดุดีสู้กับความไม่วางใจ ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองเยดูธูน เพลงสดุดีของอาสาฟ

1 ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพเจ้า ทูลต่อพระเจ้าด้วยเสียงของ
ข้าพเจ้า และพระองค์ได้ทรงเงี่ยพระกรรณสดับข้าพเจ้า 2 ในวันยากลำบากของ
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ในกลางคืนบาดแผลข้าพเจ้าไหลออก
ไม่หยุด จิตใจของข้าพเจ้าไม่รับคำเล้าโลม 3 ข้าพเจ้าระลึกถึงพระเจ้า ข้าพเจ้าก็
ครวญคราง ข้าพเจ้าคร่ำครวญ จิตใจของข้าพเจ้าก็อ่อนระอาไป เซลาห์ 4 พระองค์
ทรงจับหนังตาของข้าพระองค์ไว้ไม่ให้ปิด ข้าพระองค์ทุกข์มากจนพูดไม่ออก 5 ข้า
พระองค์พิจารณาถึงสมัยก่อน ข้าพระองค์จำปีที่นมนานมาแล้วได้ 6 ข้าพระองค์ระลึก
ถึงบทเพลงของข้าพระองค์ในกลางคืน ข้าพระองค์ตรึกตรองกับจิตใจของตนเอง และ
จิตวิญญาณของข้าพระองค์ก็เสาะหา 7 องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทอดทิ้งเป็นนิตย์ และ
จะไม่เคยพอพระทัยอีกหรือ 8 ความเมตตาของพระองค์จะระงับอยู่เป็นนิตย์หรือ พระ
สัญญาของพระองค์สิ้นสุดตลอดทุกชั่วอายุหรือ 9 พระเจ้าทรงลืมที่จะทรงพระกรุณา
หรือ เพราะพระพิโรธพระองค์จึงทรงปิดความสังเวชเสียหรือ เซลาห์

การชัยชนะ

10 และข้าพเจ้าว่า นั่นแหละเป็นความทุกข์ของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะระลึกถึงปีทั้ง
หลายแห่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ผู้สูงสุด 11 ข้าพเจ้าจะระลึกถึงพระราชกิจทั้งปวง
ของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์จะจดจำบรรดาการมหัศจรรย์ของพระองค์
ในสมัยก่อนๆ 12 ข้าพระองค์จะตรึกตรองถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ และกล่าว
ถึงพระราชกิจของพระองค์ 13 โอ ข้าแต่พระเจ้า วิธีการของพระองค์อยู่ในสถานบริ
สุทธิ์ พระองค์ใดจะยิ่งใหญ่อย่างพระเจ้าของเรา 14 พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงกระทำ
การมหัศจรรย์ ผู้ทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย 15
พระองค์ได้ทรงไถ่ประชาชนของพระองค์ด้วยพระกรของพระองค์ คือลูกหลานของ
ยาโคบและโยเซฟ เซลาห์ 16 โอ ข้าแต่พระเจ้า เมื่อน้ำเห็นพระองค์ น้ำเห็นพระองค์ มั
นก็เกรงกลัวแน่ทีเดียว ที่ลึกก็สั่นสะท้าน 17 เมฆเทน้ำลงมา ท้องฟ้าก็คะนองเสียง ลูก
ธนูของพระองค์ก็ปลิวไปปลิวมา 18 ฟ้าผ่าของพระองค์มีเสียงอยู่ในฟ้าสวรรค์ ฟ้าแลบ
ทำให้พิภพสว่าง แผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและหวั่นไหว 19 พระมรรคาของพระองค์
อยู่ในทะเล พระวิถีของพระองค์อยู่ในน้ำมหึมาทั้งหลาย ถึงกระนั้นรอยพระบาทของ
พระองค์ก็ไม่มีใครรู้ 20 พระองค์ทรงนำประชาชนของพระองค์โดยมือของโมเสสและ
อาโรนเหมือนฝูงแพะแกะ

78

คนอิสราเอลจะสอนลูกหลานเรื่องความดีเลิศของพระเจ้า มัสคิลบทหนึ่งของอา
สาฟ

1 โอ ประชาชนของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเงี่ยหูฟังกฎของข้าพเจ้า เอียงหูของท่านทั้งหลาย
ฟังถ้อยคำจากปากข้าพเจ้า 2 ข้าพเจ้าจะอ้าปากกล่าวคำอุปมา ข้าพเจ้าจะกล่าวคำลึ
กลับของโบราณกาล 3 ถึงสิ่งที่เราทั้งหลายได้ยินได้ทราบ ที่บรรพบุรุษของเราได้บอก
เรา 4 เราจะไม่ซ่อนไว้จากลูกหลานของเขา แต่จะบอกแก่ชั่วอายุที่กำลังเกิดมา ถึงการ
สรรเสริญพระเยโฮวาห์ และฤทธานุภาพของพระองค์ และการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์
ได้ทรงกระทำ 5 เพราะพระองค์ทรงสถาปนาพระโอวาทไว้ในยาโคบ และทรงแต่งตั้ง

พระราชบัญญัติไว้ในอิสราเอล ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาแก่บรรพบุรุษของเรา ว่าให้แจ้ง
เรื่องราวเหล่านั้นแก่ลูกหลานของเขา 6 เพื่อชั่วอายุรุ่นต่อไปจะทราบเรื่องคือลูกหลาน
ที่จะเกิดมา และที่จะลุกขึ้นบอกลูกหลานของเขา 7 เพื่อเขาจะตั้งความหวังของเขาไว้
ในพระเจ้า และไม่ลืมพระราชกิจของพระเจ้า แต่รักษาพระบัญญัติของพระองค์ 8 และ
เพื่อเขาจะมิได้เหมือนบรรพบุรุษของเขา คือชั่วอายุที่ดื้อดึงและมักกบฏ ชั่วอายุที่จิตใจ
ไม่มั่นคง ผู้ซึ่งจิตวิญญาณของเขาไม่มั่นคงต่อพระเจ้า 9 บรรดาคนเอฟราอิม มีอาวุธ
พร้อมและถือคันธนู ได้หันกลับในวันสงคราม 10 เขาทั้งหลายมิได้รักษาพันธสัญญาของ
พระเจ้า และปฏิเสธที่จะเดินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ 11 เขาลืมสิ่งที่พระองค์
ได้ทรงกระทำและการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงสำแดงแก่เขา 12 พระองค์ทรงกระทำ
การมหัศจรรย์ท่ามกลางสายตาของบรรพบุรุษของเขา ในแผ่นดินอียิปต์ ในไร่นาโศอัน
13 พระองค์ทรงแยกทะเล และให้เขาเดินผ่านไป และกระทำให้น้ำตั้งอยู่เหมือนกองสูง
14 ในกลางวันพระองค์ทรงนำเขาด้วยเมฆ และด้วยแสงไฟคืนยังรุ่ง 15 พระองค์ทรงผ่า
หินในถิ่นทุรกันดาร ประทานน้ำเป็นอันมากให้เขาดื่มเหมือนมาจากที่ลึก 16 พระองค์
ทรงกระทำให้ลำธารออกมาจากหิน ทรงกระทำให้น้ำไหลลงมาเหมือนแม่น้ำ 17 แต่เขา
ยังกระทำบาปยิ่งขึ้นต่อพระองค์ ได้กบฏต่อองค์ผู้สูงสุดในที่แห้งแล้ง 18 เขาทดลอง
พระเจ้าอยู่ในใจของเขาโดยเรียกร้องอาหารที่เขาอยาก 19 เขาพูดปรักปรำพระเจ้าว่า
“พระเจ้าจะทรงเตรียมสำรับในถิ่นทุรกันดารได้หรือ” 20 ดูเถิด พระองค์ทรงตีหินให้
น้ำพุออกมา และลำธารก็ไหลล้น พระองค์จะประทานขนมปังด้วยได้หรือ หรือทรง
จัดเนื้อให้ประชาชนของพระองค์ได้หรือ 21 เพราะฉะนั้น เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงสดับ
แล้ว พระองค์ทรงพระพิโรธ มีไฟลุกโพลงขึ้นสู้ยาโคบ พระพิโรธของพระองค์สูงขึ้น
สู้อิสราเอล 22 เพราะเขาไม่เชื่อพระเจ้า และไม่ไว้วางใจในความรอดของพระองค์ 23
พระองค์ยังทรงบัญชาเมฆเบื้องบน และทรงเปิดประตูฟ้าสวรรค์ 24 พระองค์ทรงหลั่ง
มานาให้เขารับประทาน และทรงประทานอาหารทิพย์ให้เขา 25 มนุษย์ได้กินอาหาร
ของทูตสวรรค์ พระองค์ทรงประทานอาหารให้เขาอย่างอุดม 26 พระองค์ทรงกระทำ
ให้ลมตะวันออกพัดในฟ้าสวรรค์ และทรงนำลมใต้ออกมาด้วยฤทธิ์ของพระองค์ 27
พระองค์ทรงหลั่งเนื้อให้เขาอย่างผงคลี คือนก ดังเม็ดทรายในทะเล 28 พระองค์ทรง
ให้มันตกลงมากลางค่ายของเขา และรอบที่อาศัยของเขา 29 เขาได้รับประทานอิ่มด
ี เพราะพระองค์ประทานสิ่งที่เขาอยาก 30 แต่ก่อนที่เขาจะหายอยาก ขณะที่อาหารยัง
อยู่ในปากของเขา 31 พระพิโรธของพระเจ้าพลุ่งขึ้นต่อเขา และพระองค์ทรงสังหารคน
ฉกรรจ์ที่สุดของเขาเสีย และทรงคว่ำคนที่คัดเลือกแล้วในอิสราเอลเสีย 32 ถึงมีเรื่อง
ทั้งสิ้นนี้ เขาก็ยังกระทำบาป เขามิได้เชื่อถือการมหัศจรรย์ของพระองค์ 33 พระองค์จึง
ทรงกระทำให้วันของเขาหายไปดังสิ่งไร้สาระ และทรงให้ปีของเขาหายไปด้วยความ
ยากลำบาก 34 เมื่อพระองค์ทรงสังหารเขา เขาแสวงหาพระองค์ เขาได้กลับมาแสวง
พระเจ้าด้วยใจร้อนรน 35 เขาระลึกว่าพระเจ้าทรงเป็นศิลาของเขา และพระเจ้าองค์
สูงสุดเป็นพระผู้ไถ่ของเขา 36 แต่เขายอพระองค์ด้วยปากของเขา และมุสาต่อพระองค์
ด้วยลิ้นของเขา 37 เพราะจิตใจของเขาไม่แน่วแน่ต่อพระองค์ เขาไม่จริงจังต่อพันธ
สัญญาของพระองค์ 38 ถึงกระนั้นด้วยความสังเวชพระองค์ทรงอภัยความชั่วช้าของเขา
และมิได้ทรงทำลายเขา พระองค์ทรงยับยั้งพระพิโรธของพระองค์บ่อยๆ และมิได้ทรง
กวนพระพิโรธของพระองค์ทั้งสิ้นให้ขึ้นมา 39 พระองค์ทรงระลึกว่าเขาเป็นเพียงแต่เนื้อ
หนัง เป็นลมที่ผ่านไปแล้วมิได้กลับมาอีก 40 เขายั่วพระองค์ในถิ่นทุรกันดารบ่อยสัก
เท่าใด และทำให้พระองค์โทมนัสในทะเลทราย 41 แต่เขายังได้กลับทดลองพระเจ้าอีก
และได้ทำให้องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลเศร้าพระทัย 42 เขามิได้ระลึกถึงพระหัตถ์ของ

พระองค์ หรือวันที พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากคู่อริของเขา 43 เมื่อพระองค์ทรง
กระทำหมายสำคัญของพระองค์ในอียิปต์ และการมหัศจรรย์ของพระองค์ในไร่นาโศ
อัน 44 พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำและลำธารของเขาให้เป็นเลือด เพื่อเขาดื่มอะไรไม่
ได้ 45 พระองค์ทรงส่งฝูงเหลือบมาท่ามกลางเขา ซึ่งผลาญเขา และกบ ซึ่งทำลายเขา
46 พระองค์ประทานพืชผลของเขาแก่ตั๊กแตนวัยคลาน และผลงานออกแรงของเขาแก่
ตั๊กแตนวัยบิน 47 พระองค์ทรงทำลายเถาองุ่นของเขาด้วยลูกเห็บ และต้นมะเดื่อของ
เขาด้วยน้ำค้างแข็ง 48 พระองค์ทรงมอบฝูงวัวของเขาไว้กับลูกเห็บ และฝูงแพะแกะ
ของเขากับฟ้าผ่า 49 พระองค์ทรงปล่อยความกริ้วดุร้ายของพระองค์มาเหนือเขา ทั้ง
พระพิโรธ ความกริ้วและความทุกข์ลำบาก โดยส่งเหล่าทูตสวรรค์ชั่วร้ายท่ามกลางเขา
50 พระองค์ทรงเปิดวิถีให้แก่ความกริ้วของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงเว้นจิตวิญญาณ
เขาไว้จากความตาย แต่ประทานชีวิตของเขาแก่โรคระบาด 51 พระองค์ทรงประหารลู
กหัวปีทั้งสิ้นในอียิปต์ คือผลแรกแห่งกำลังของเขาในเต็นท์ของฮาม 52 แล้วพระองค์
ทรงนำประชาชนของพระองค์ออกมาเหมือนนำแกะ และนำเขาไปในถิ่นทุรกันดาร
เหมือนฝูงแพะแกะ 53 พระองค์นำเขาไปอย่างปลอดภัย เขาจึงไม่กลัว แต่ทะเลท่วมศั
ตรูของเขา 54 และพระองค์ทรงพาเขามายังเขตแดนแห่งสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ ยัง
ภูเขานี้ ซึ่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ 55 พระองค์ทรงขับประชาชาติต่างๆ
ออกไปข้างหน้าเขา พระองค์ทรงวัดแบ่งแดนประชาชาตินั้นให้เป็นมรดก และทรงตั้ง
บรรดาตระกูลอิสราเอลไว้ในเต็นท์ของเขา 56 แต่เขาทั้งหลายยังทดลองและยั่วพระเจ้า
องค์สูงสุด มิได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ 57 กลับหันไปเสียและประพฤติ
ทรยศอย่างบรรพบุรุษของเขา เขาบิดไปเหมือนคันธนูที่ไว้ใจไม่ได้ 58 เพราะเขายั่วเย้า
พระองค์ให้ทรงกริ้วด้วยเรื่องปูชนียสถานสูงของเขาทั้งหลาย ได้หมุนให้พระองค์
หวงแหนเขาด้วยเรื่องรูปเคารพแกะสลักของเขา 59 เมื่อพระเจ้าทรงสดับ พระองค์ทรง
พระพิโรธยิ่ง และพระองค์ทรงรังเกียจอิสราเอลยิ่งนัก 60 พระองค์ทรงละพลับพลาใน
ชีโลห์ คือเต็นท์ที่พระองค์ทรงตั้งไว้ท่ามกลางมนุษย์ 61 และทรงมอบฤทธานุภาพของ
พระองค์แก่การเป็นเชลย และสง่าราศีของพระองค์แก่มือของคู่อริ 62 พระองค์ทรงมอบ
ประชาชนของพระองค์แก่ดาบ และทรงพระพิโรธต่อมรดกของพระองค์ 63 ไฟผลาญ
หนุ่มๆของเขาเสีย และสาวๆของเขาก็ไม่ได้แต่งงาน 64 บรรดาปุโรหิตของเขาล้มลงด้วย
ดาบ และหญิงม่ายของเขาไม่มีการร้องทุกข์ 65 แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตื่นอย่างตื่น
บรรทม อย่างชายฉกรรจ์โห่ร้องเพราะฤทธิ์เหล้าองุ่น 66 และพระองค์ทรงตีปฏิปักษ์ของ
พระองค์ในข้างหลัง และให้เขาได้อายเป็นนิตย์ 67 พระองค์ทรงปฏิเสธพลับพลาของโย
เซฟ พระองค์มิได้ทรงเลือกตระกูลเอฟราอิม 68 แต่พระองค์ทรงเลือกตระกูลยูดาห์ ภู
เขาศิโยนซึ่งพระองค์ทรงรัก 69 พระองค์ทรงสร้างสถานบริสุทธิ์ของพระองค์อย่างกับ
พระราชวังสูง อย่างแผ่นดินโลกซึ่งพระองค์ตั้งไว้เป็นนิตย์ 70 พระองค์ทรงเลือกดาวิดผู้
รับใช้ของพระองค์ ทรงพาท่านมาจากคอกแกะ 71 พระองค์ทรงพาท่านมาจากการดูแล
แม่แกะที่มีลูกอ่อนให้เป็นผู้เลี้ยงดูยาโคบประชาชนของพระองค์ และอิสราเอลมรดก
ของพระองค์อย่างเลี้ยงแกะ 72 ท่านจึงเลี้ยงดูเขาทั้งหลายด้วยใจเที่ยงธรรม และนำเขา
ทั้งหลายไปด้วยมือช่ำชอง

79

การร้องทุกข์เรื่องการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม เพลงสดุดีของอาสาฟ

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า พวกต่างชาติได้เข้าในมรดกของพระองค์ เขาได้ทำให้พระวิหา
รบริสุทธิ์ของพระองค์มีมลทิน เขาได้ทำให้เยรูซาเล็มเป็นที่ปรักหักพัง 2 เขาให้ศพผู้รับ
ใช้ของพระองค์เป็นอาหารแก่บรรดานกในอากาศ ให้เนื้อของวิสุทธิชนของพระองค์
แก่สัตว์ป่าแห่งแผ่นดิน 3 เขาได้เทโลหิตของคนเหล่านั้นออกมาอย่างน้ำรอบเยรูซาเล็ม
จนไม่มีคนฝังศพ 4 เรากลายเป็นที่เย้ยหยันแก่เพื่อนบ้านของเรา เป็นที่สบประมาทและ
เยาะเย้ยแก่คนที่อยู่รอบเรา 5 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงกริ้วอีกนานเท่าใด เป็น
นิตย์หรือ พระเจ้าข้า ความหวงแหนของพระองค์จะไหม้ดังไฟไปอีกนานเท่าใด 6 ขอ
ทรงเทความกริ้วของพระองค์ลงเหนือบรรดาประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือ
ราชอาณาจักรทั้งหลายที่ไม่ร้องทูลออกพระนามของพระองค์ 7 เพราะเขาทั้งหลายได้
ผลาญยาโคบ และกระทำให้ที่อาศัยของเขาร้างเปล่า

การทูลขอพระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้พ้น

8 โอ ขออย่าทรงระลึกถึงความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอ
ความสังเวชของพระองค์เร่งมาพบข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ทั้งหลาย
ตกต่ำมาก 9 โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้า
พระองค์ เพราะเห็นแก่สง่าราศีแห่งพระนามของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้
พ้นและอภัยบาปของข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ 10 ควรหรือที่
บรรดาประชาชาติจะกล่าวว่า พระเจ้าของเขาอยู่ที่ไหน ขอให้พระองค์ทรงปรากฏ
ในท่ามกลางประชาชาติต่อสายตาของข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยการแก้แค้นโลหิตของ
ผู้รับใช้พระองค์ที่ไหลออกมา 11 ขอให้เสียงคร่ำครวญของบรรดาเชลยมาอยู่ต่อพระ
พักตร์พระองค์ ด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ขอทรงสงวนคนเหล่านั้นที่ต้อง
ถึงตาย 12 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตอบแทนการที่เขาได้เย้ยหยันต่อพระองค์
สักเจ็ดเท่า ณ ทรวงอกเพื่อนบ้านของข้าพระองค์ 13 แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายประชาชน
ของพระองค์ ฝูงแพะแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ จะโมทนาพระคุณพระองค์เป็นนิตย์
ข้าพระองค์ทั้งหลายจะกล่าวสรรเสริญพระองค์ตลอดทุกชั่วอายุ

80

การทูลขอให้พระเจ้าทรงโปรดปรานอีก ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองโชชานิมเอ
ดูท เพลงสดุดีของอาสาฟ

1 โอ ข้าแต่พระผู้ทรงเลี้ยงดูอิสราเอลอย่างเลี้ยงแกะ คือพระองค์ผู้ทรงนำโยเซฟ
อย่างนำฝูงแพะแกะ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับ พระผู้ประทับระหว่างพวกเครูบ ขอ
ทรงทอแสงออกมา 2 ต่อหน้าเอฟราอิม และเบนยามิน และมนัสเสห์ ขอทรงปลุกพระ
ราชอำนาจของพระองค์ขึ้นมาช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด 3 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอ
ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของพระองค์ทอแสง เพื่อ
ข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด 4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระองค์จะทรง
กริ้วต่อคำอธิษฐานของประชาชนของพระองค์นานสักเท่าใด 5 พระองค์ได้ทรงเลี้ยงเขา
ด้วยน้ำตาต่างอาหาร และทรงให้เขาดื่มน้ำตาอย่างเต็มขนาด 6 พระองค์ทรงกระทำให้
ข้าพระองค์เป็นที่แตกร้าวกันในหมู่เพื่อนบ้านของข้าพระองค์ และศัตรูของข้าพระองค์
หัวเราะกัน 7 โอ ข้าแต่พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพ
ดี ขอพระพักตร์ของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด 8 พระองค์ทรงนำ
เถาองุ่นออกจากอียิปต์ พระองค์ทรงขับไล่บรรดาประชาชาติออกไปและทรงปลูกเถา
องุ่นไว้ 9 พระองค์ทรงปราบดินให้ มันก็หยั่งรากลึกและแผ่เต็มแผ่นดิน 10 ร่มเงาของ

มันคลุมภูเขาและกิ่งก้านของมันเหมือนต้นสนสีดาร์อันดี 11 มันส่งกิ่งไปถึงทะเลและส่ง
แขนงไปถึงแม่น้ำ 12 ทำไมพระองค์จึงทรงพังรั้วต้นไม้ลงเสีย บรรดาคนทั้งสิ้นทีผ่านไป
ตามทางจึงเด็ดผลของมัน 13 หมูป่าจากดงมาย่ำยีมันและบรรดาสัตว์ป่าในไร่นากินมัน
เป็นอาหาร 14 โอ ข้าแต่พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงหันกลับเถิด พระเจ้าข้า ขอทรงมอง
จากฟ้าสวรรค์และทรงเห็น ขอทรงสนพระทัยในเถาองุ่นนี้ 15 คือสวนองุ่นซึ่งพระหัตถ์
ขวาของพระองค์ทรงปลูกไว้ และกิ่งที่พระองค์ทรงให้เจริญแข็งแรงเพื่อพระองค์เอง
16 มันถูกเผาเสียด้วยไฟ มันถูกตัดลง พวกเขาพินาศด้วยการตำหนิจากสีพระพักตร์ของ
พระองค์ 17 ขอพระหัตถ์ของพระองค์จงอยู่เหนือผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์
คือบุตรของมนุษย์ที่พระองค์ทรงกระทำให้แข็งแรงเพื่อพระองค์เอง 18 แล้วข้าพระองค์
ทั้งหลายจะไม่หันกลับมาจากพระองค์ ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ แล
้วข้าพระองค์ทั้งหลายจะทูลออกพระนามพระองค์ 19 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า
จอมโยธา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของพระองค์
ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอดได้

81

การสรรเสริญพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองกิททีธ เพลงสดุดีของอาสาฟ
1 จงร้องเพลงถวายพระเจ้า พระกำลังของพวกเรา จงร้องเพลงด้วยเสียงดังถวาย
แด่พระเจ้าของยาโคบ 2 จงเปล่งเสียงสดุดี จงตีรำมะนาทั้งพิณเขาคู่อันไพเราะ และ
พิณใหญ่ 3 จงเป่าแตรเมื่อวันขึ้นค่ำ เมื่อวันเพ็ญณ วันการเลี้ยงของเรา 4 เพราะเป็นกฎ
เกณฑ์สำหรับอิสราเอล เป็นพระราชบัญญัติของพระเจ้าแห่งยาโคบ 5 พระองค์ทรงตั้ง
ให้เป็นพระโอวาทในโยเซฟ เมื่อพระองค์ทรงออกไปสู่แผ่นดินอียิปต์ ในที่ซึ่งข้าพเจ้า
ได้ยินภาษาซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยรู้จัก 6 ว่า เราผ่อนบ่าของเขาจากภาระของเขา มือเขา
เป็นอิสระพ้นกระจาด 7 เมื่อทุกข์ใจเจ้าเรียก เราก็ช่วยเจ้าให้พ้น เราตอบเจ้าในที่ลับลี้
ของฟ้าร้อง เราได้ทดลองเจ้าที่น้ำ ณ เมรีบาห์ เซลาห์ 8 โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงฟัง
แล้วเราจะทักท้วงเจ้า โอ อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้าจะฟังเรา 9 จะไม่มีพระแปลกๆท่ามกลาง
เจ้าเลย เจ้าจะไม่กราบไหว้พระต่างด้าว 10 เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พา
เจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ อ้าปากของเจ้าให้กว้างเถิด เราจะป้อนเจ้าให้อิ่ม 11 แต่
ประชาชนของเราไม่ฟังเสียงของเรา อิสราเอลไม่ยอมรับเราเลย 12 เราจึงมอบเขาไว้แก่
จิตใจดื้อด้านของเขาเอง ให้ดำเนินตามคำปรึกษาของเขาเอง 13 โอ ประชาชนของเรา
น่าจะฟังเรา และอิสราเอล น่าจะเดินในทางทั้งหลายของเรา 14 แล้วไม่ช้า เราก็จะให้
ศัตรูของเขานอบน้อมลง และจะหันมือของเราสู้คู่อริของเขา 15 บรรดาผู้ที่เกลียดชัง
พระเยโฮวาห์จะหมอบราบต่อพระองค์ แต่เวลาของเขาทั้งหลายจะยั่งยืนอยู่เป็นนิตย์
16 พระองค์จะทรงเลี้ยงเขาด้วยข้าวสาลีอย่างดีที่สุด เราจะให้เจ้าพอใจด้วยน้ำผึ้งที่มา
จากหิน

82

การทูลขอให้พระเจ้าทรงพิพากษา เพลงสดุดีของอาสาฟ
1 พระเจ้าทรงเข้าประทับในชุมนุมชนของผู้มีอำนาจ พระองค์ทรงทำการพิพากษา
ท่ามกลางพระทั้งหลายว่า 2 ท่านจะตัดสินอย่างอยุติธรรมและแสดงความลำเอียงข้าง
คนชั่วนานเท่าใด เซลาห์ 3 จงให้ความยุติธรรมแก่คนยากจนและกำพร้าพ่อ จงดำรง
สิทธิของผู้ที่ทุกข์ยากและคนขัดสน 4 จงช่วยคนยากจนและคนขัดสนให้พ้น ช่วยเขาให้

พ้นจากมือของคนชั่ว 5 เขาทั้งหลายไม่รู้และไม่เข้าใจ เขาเดินไปมาในความมืด รากทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกก็หวั่นไหว 6 เราได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายเป็นพระ เป็นบุตรองค์ผู้สูงสุด ท่านทุกคนนั่นแหละ 7 ถึงกระนั้น ท่านก็จะตายอย่างมนุษย์และล้มลงเหมือนเจ้านายคนหนึ่งคนใด 8 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงลุกขึ้นพิพากษาแผ่นดินโลก เพราะบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะเป็นมรดกของพระองค์

83

การร้องทุกข์เรื่องการคิดกบฏ บทเพลงหรือเพลงสดุดีของอาสาฟ

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงนิ่งอยู่ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงเงียบและเฉยอยู่
2 เพราะดูเถิด ศัตรูของพระองค์สับสนอลหม่าน บรรดาผู้ที่ชังพระองค์ได้ยกศีรษะของเขาขึ้น 3 เขาวางแผนการแยบคายสู้ประชาชนของพระองค์ เขาปรึกษากันสู้ผู้ที่พระองค์ทรงซ่อนอยู่ 4 เขาพูดว่า มาเถิด ให้เราตัดเขาออกจากการเป็นประชาชาติ เพื่อจะไม่ระลึกถึงชื่ออิสราเอลอีกต่อไป 5 เพราะเขาปองร้ายเป็นใจเดียวกัน เขาทำพันธสัญญาสู้พระองค์ 6 คือ เต็นท์ของเอโดม และคนอิชมาเอล โมอับ และคนฮาการ์ 7 เกบาล อัมโมน และอามาเลค ฟีลิสเตียกับชาวเมืองไทระ 8 อัสซีเรียก็สมทบเขาด้วย เขาได้ช่วยลูกหลานของโลท เซลาห์

การอธิษฐานสู้ศัตรูของอิสราเอล

9 ขอทรงทำกับเขาอย่างพระองค์ทรงกระทำกับมีเดียน อย่างที่ทำกับสิเสราและยาบินที่ลำธารคีโชน 10 ผู้ถูกทำลายที่ตำบลเอนโดร์ ผู้กลายเป็นปุ๋ยของที่ดิน 11 ขอทรงทำขุนนางของเขาเหมือนโอเรบและเศเอบ ทำเจ้านายทั้งสิ้นของเขาเหมือนเศบาร์และศาลมุนนา 12 ผู้ที่กล่าวว่า ให้เราเอาที่อาศัยทั้งหลายของพระเจ้ามาเป็นกรรมสิทธิ์ของเราเถิด 13 โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงทำเขาให้เหมือนกงจักร เหมือนแกลบต่อหน้าลม 14 อย่างไฟเผาผลาญป่าไม้ อย่างเปลวเพลิงที่ให้ภูเขาลุกโพลง 15 ขอทรงข่มเหงเขาด้วยพายุแรงกล้าของพระองค์ และทรงทำให้เขาคร้ามกลัวด้วยพายุจัดของพระองค์ 16 ทรงให้หน้าของเขาเต็มไปด้วยความอาย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อเขาจะได้แสวงหาพระนามของพระองค์ 17 ขอให้เขาอับอาย และกลัวอยู่เป็นนิตย์ ให้เขาอดสูและพินาศไป 18 เพื่อคนทั้งปวงจะทราบว่าพระองค์ ผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์แต่ผู้เดียว ทรงเป็นผู้สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

84

ความปรารถนาเข้าไปนมัสการในพระวิหาร ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองกิททีธ เพลงสดุดีของคณะโคราห์

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ที่ประทับของพระองค์เป็นที่รักจริงๆ 2 วิญญาณของข้าพระองค์ปรารถนา เออ อาลัยหาบริเวณพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ใจกายของข้าพระองค์โห่ร้องถวายพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ 3 แม้นกกระจอกก็หาบ้านได้ แล้วและนกนางแอ่นหารังสำหรับตัวมันได้ ที่ที่มันจะตกฟองออกลูก คือที่แท่นบูชาของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา กษัตริย์และพระเจ้าของข้าพระองค์ 4 ความสุขเป็นของบุคคลที่อาศัยในพระนิเวศของพระองค์ เขาจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์เสมอ เซลาห์ 5 ความสุขเป็นของบุคคลที่กำลังของเขาอยู่ในพระองค์ คือคนที่ในใจของเขาเป็นทางทั้งหลายของพระองค์ 6 ขณะที่เขาผ่านไปตามหว่างเขาบาคา เขากระทำให้เป็

นทีน้ำพุ ฝนต้นฤดูกระทำให้สระน้ำเต็ม 7 เขาไปด้วยมีกำลังมาเพิ่มขึ้นๆ เขาทั้งหลายจะ
เข้าเฝ้าพระเจ้าในศิโยน

การทูลขอให้เข้าไปอยู่ในพระวิหาร
8 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์
โอ ข้าแต่พระเจ้าของยาโคบ ขอทรงเงี่ยพระกรรณ เซลาห์ 9 ขอทอดพระเนตร โอ
ข้าแต่พระเจ้าโล่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทอดพระเนตรหน้าผู้รับเจิมของพระองค์
10 เพราะวันเดียวในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ดีกว่าพันวันในที่อื่น ข้าพระองค์จะ
เป็นคนเฝ้าประตูพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ดีกว่าอยู่ในเต็นท์ของความชั่ว
ร้าย 11 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นดวงอาทิตย์และเป็นโล่ พระเยโฮวาห์จะ
ทรงปูนความกรุณาและเกียรติ พระองค์จะมิได้ทรงหวงของดีอันใดไว้เลยจากบุคคล
ผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรม 12 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา บุคคลที่วางใจใน
พระองค์ก็เป็นสุข

85

นักแต่งสดุดีทูลขอพระเมตตาดังเดิม ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของคณะโคราห์
1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงโปรดปรานแผ่นดินของพระองค์ พระองค์ทรง
ให้พวกเชลยของยาโคบกลับสู่สภาพดี 2 พระองค์ได้ทรงยกความชั่วช้าของประชาชน
ของพระองค์เสีย พระองค์ทรงกลบเกลื่อนบาปทั้งสิ้นของเขา เซลาห์ 3 พระองค์ได้ทรง
นำพระพิโรธทั้งสิ้นของพระองค์กลับ พระองค์ทรงเคยหันจากความกริ้วอันร้อนแรง
ของพระองค์ 4 โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วย
ข้าพระองค์ให้กลับคืนอีก ขอทรงระงับความกริ้วจากข้าพระองค์ทั้งหลาย 5 พระองค์จะ
ทรงกริ้วต่อข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นนิตย์หรือ พระองค์จะทรงให้ความกริ้วของพระองค์
ดำรงตลอดทุกชั่วอายุหรือ 6 พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายฟื้นอีกหรือ เพื่อ
ประชาชนของพระองค์จะได้เปรมปรีดิ์ในพระองค์ 7 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรง
สำแดงความเมตตาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย และขอประทานความรอดของ
พระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งปวง

ความมั่นใจในความดีเลิศของพระเจ้า
8 ข้าพระองค์จะได้ฟังความที่พระเจ้าพระเยโฮวาห์จะตรัส เพราะพระองค์จะตรัส
ความสันติแก่ประชาชนของพระองค์ และแก่วิสุทธิชนของพระองค์ แต่อย่าให้เขาทั้ง
หลายหันกลับไปสู่ความโง่อีก 9 แน่ทีเดียวที่ความรอดของพระองค์อยู่ใกล้คนที่เกรง
กลัวพระองค์ เพื่อสง่าราศีจะอยู่ในแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลาย 10 ความเมตตาและ
ความจริงได้พบกัน ความชอบธรรมและสันติภาพได้จุบกันและกัน 11 ความจริงจะงอก
ขึ้นมาจากแผ่นดิน และความชอบธรรมจะมองลงมาจากฟ้าสวรรค์ 12 เออ พระเยโฮ
วาห์จะประทานสิ่งที่ดีๆ และแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเกิดผล 13 ความชอบ
ธรรมจะนำหน้าพระองค์ และจะตั้งข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ในมรรคาแห่งรอยพระบาท
ของพระองค์

86

ดาวิดพึ่งพระเมตตาของพระเจ้า คำอธิษฐานของดาวิด
1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์
ยากจนและขัดสน 2 ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้เพราะข้าพระองค์บริสุทธิ์ โอ ข้า
แต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ผู้วางใจในพระองค์ 3 โอ

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ร้องทูลต่อ
พระองค์วันยังค่ำ 4 ขอทรงให้จิตใจผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็น
เจ้า จิตใจข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์ 5 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์
ประเสริฐและทรงพร้อมที่จะประทานอภัย อุดมด้วยความเมตตาต่อบรรดาผู้ร้องทูล
พระองค์ 6 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับคำทูลอธิษฐานของข้า
พระองค์ ขอทรงสดับเสียงร้องทูลวิงวอนของข้าพระองค์ 7 ในวันลำบากของข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะร้องทูลพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์ 8 โอ ข้าแต่องค์
พระผู้เป็นเจ้า ในบรรดาพระไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ และไม่มีกิจการใดๆ เหมือน
พระราชกิจของพระองค์ 9 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บรรดาประชาชาติที่พระองค์
ทรงสร้างจะมานมัสการต่อพระพักตร์พระองค์ และจะเทิดทูนพระนามของพระองค์
10 เพราะพระองค์ใหญ่ยิ่งและทรงกระทำการมหัศจรรย์ พระองค์แต่องค์เดียวทรงเป็น
พระเจ้า 11 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสอนพระมรรคาของพระองค์แก่ข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะดำเนินในความจริงของพระองค์ ขอทรงสำรวมใจของข้าพระองค์ให้
ยำเกรงพระนามของพระองค์ 12 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจ และข้าพระองค์จะเทิดทูนพระนามของ
พระองค์เป็นนิตย์ 13 เพราะความเมตตาของพระองค์ที่ทรงมีต่อข้าพระองค์นั้นใหญ่ยิ่ง
นัก และพระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์ให้พ้นจากที่ลึกที่สุดของนรก 14
โอ ข้าแต่พระเจ้า คนหยิ่งยโสได้ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ หมู่คนทารุณเสาะหาชีวิตข้า
พระองค์ เขามิได้ประดิษฐานพระองค์ไว้ตรงหน้าเขา 15 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้ากอปรด้วยพระกรุณาและพระเมตตา ทรงกริ้วช้า และอุดมด้วย
ความเมตตา และความจริง 16 โอ ขอทรงหันมาเมตตาข้าพระองค์ ขอประทานกำลังแก่
ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอทรงช่วยชีวิตบุตรชายของหญิงคนใช้ของพระองค์ 17 ขอ
ประทานหมายสำคัญแห่งความโปรดปรานของพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อคนที่เกลียด
ชังข้าพระองค์จะเห็น และจะได้อาย ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ได้ทรงช่วยข้า
พระองค์และทรงเล้าโลมข้าพระองค์

87

สง่าราศีของอิสราเอลในอนาคต เพลงสดุดีหรือบทเพลงของคณะโคราห์
1 รากฐานของพระองค์อยู่บนภูเขาอันบริสุทธิ์ 2 พระเยโฮวาห์ทรงรักประตูศิโยนมาก
ยิ่งกว่าบรรดาที่อาศัยของยาโคบ 3 โอ นครแห่งพระเจ้าเอ๋ย เขากล่าวสรรเสริญเธอ เซ
ลาห์ 4 ในบรรดาผู้ที่รู้จักเรา เราระบุชื่อราหับและบาบิโลน ดูเถิด ฟีลิสเตีย ไทระ และ
เอธิโอเปีย เขากล่าวกันว่า “ผู้นี้เกิดที่นั่น” 5 และเขาจะพูดเรื่องศิโยนว่า “ผู้นี้และผู้นั้น
เกิดในเมืองนั้น” เพราะองค์ผู้สูงสุดนั่นแหละจะสถาปนาเมืองนั้นไว้ 6 ขณะที่พระเยโฮ
วาห์ทรงจดชนชาติทั้งหลาย พระองค์จะทรงบันทึกว่า “ผู้นี้เกิดที่นั่น” เซลาห์ 7 นักร้อง
และนักเล่นเครื่องดนตรีจะอยู่ที่นั่น น้ำพุทั้งสิ้นของเราอยู่ในเธอ

88

คำอธิษฐานแห่งความโศกเศร้า บทเพลงหรือเพลงสดุดีของคณะโคราห์ ถึงหัวหน้า
นักร้อง ตามทำนองมาหะลัท เลอันโนท มัสคิลบทหนึ่งของเฮมาน คนเอสราห์
1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อ
พระพักตร์พระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน 2 ขอคำอธิษฐานของข้าพระองค์มาจำเพาะ

เบื้องพระพักตร์ของพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับคำร้องทูลของข้าพระองค์
3 เพราะจิตใจของข้าพระองค์ลำบากเต็มที และชีวิตของข้าพระองค์เข้าใกล้แดนผู้
ตาย 4 เขานับข้าพระองค์ในบรรดาผู้ที่ลงไปยังปากแดน ข้าพระองค์เป็นเหมือนชายที่
ไม่มีกำลัง 5 เหมือนคนที่เขาทิ้งไว้ท่ามกลางคนตาย เหมือนคนถูกฆ่าที่นอนอยู่ในหลุม
ศพ ผู้ที่พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงอีก และเขาทั้งหลายถูกพรากเสียจากพระหัตถ์ของ
พระองค์ 6 พระองค์ทรงใส่ข้าพระองค์ไว้ในส่วนลึกของปากแดนผู้ตาย ในแดนที่มืดและ
ลึก 7 พระพิโรธของพระองค์หนักอยู่บนข้าพระองค์ และพระองค์ทรงทับถมข้าพระองค์
ด้วยคลื่นทั้งสิ้นของพระองค์ เซลาห์ 8 พระองค์ทรงกันผู้ที่คุ้นเคยกับข้าพระองค์ให้
ออกห่างจากข้าพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นทีน่ารังเกียจต่อเขาทั้ง
หลาย ข้าพระองค์ถูกขัง ข้าพระองค์จึงออกไปไม่ได้ 9 นัยน์ตาของข้าพระองค์มัวไป
เพราะความทุกข์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ทุกวัน ข้าพระองค์ชู
มือขึ้นต่อพระองค์ 10 พระองค์จะทรงกระทำการมหัศจรรย์เพื่อคนตายหรือ ชาวแดน
ผู้ตายจะลุกขึ้นสรรเสริญพระองค์ได้หรือ เซลาห์ 11 เขาจะประกาศความเมตตาของ
พระองค์ในหลุมศพหรือ หรือจะประกาศความสัตย์สุจริตในแดนพินาศหรือ 12 ในความ
มืดเขาจะรู้จักการมหัศจรรย์ของพระองค์หรือ ในแผ่นดินแห่งความหลงลืมเขาจะรู้จัก
ความชอบธรรมของพระองค์หรือ 13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อ
พระองค์ ในเวลาเช้าคำอธิษฐานของข้าพระองค์จะขึ้นไปหาพระองค์ 14 ข้าแต่พระเยโฮ
วาห์ ไฉนพระองค์ทรงเหวี่ยงจิตวิญญาณข้าพระองค์ออกไปเสีย ไฉนพระองค์ทรงซ่อน
พระพักตร์เสียจากข้าพระองค์ 15 ตั้งแต่เป็นอนุชนมา ข้าพระองค์ทุกข์ยากและพร้อม
ที่จะตาย ขณะข้าพระองค์ทนต่อความสยดสยองของพระองค์ ข้าพระองค์มีจิตใจไขว้
เขวไป 16 ความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์กวาดไปเหนือข้าพระองค์ สิ่งที่น่ากลัว
จากพระองค์ตัดข้าพระองค์ออกเสีย 17 มันล้อมข้าพระองค์ไว้รอบวันยังค่ำอย่างน้ำท่วม
มันท่วมข้าพระองค์มิด 18 พระองค์ทรงให้คนรักและสหายห่างเหินจากข้าพระองค์ ผู้ที่
คุ้นเคยกับข้าพระองค์อยู่ในความมืด

89

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะพันธสัญญาและความโปรดปรานของพระองค์ มัสคิลบ
ทหนึ่งของเอธาน คนเอสราห์
1 ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาของพระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ ด้วยปากของข้า
พระองค์ ข้าพระองค์จะประกาศความสัตย์สุจริตของพระองค์ตลอดทุกชั่วอายุ 2 ด้วยข้า
พระองค์ได้กล่าวแล้วว่า “ความเมตตาจะตั้งอยู่เป็นนิตย์ พระองค์จะสถาปนาความสัตย์
สุจริตของพระองค์ในฟ้าสวรรค์ทีเดียว” 3 “เราได้กระทำพันธสัญญากับผู้ที่ถูกเลือก
ของเรา เราได้ปฏิญาณกับดาวิดผู้รับใช้ของเรา 4 ว่า “เราจะสถาปนาเชื้อสายของเจ้า
ไว้เป็นนิตย์และจะสร้างบัลลังก์ของเจ้าไว้ทุกชั่วอายุ” ” เซลาห์ 5 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ฟ้าสวรรค์จะสรรเสริญการมหัศจรรย์ของพระองค์ และสรรเสริญความสัตย์สุจริตของ
พระองค์ในที่ประชุมของบรรดาวิสุทธิชนด้วย 6 เพราะผู้ใดเล่าที่ในฟ้าสวรรค์จะเปรียบ
กับพระเยโฮวาห์ได้ ในบรรดาลูกหลานของผู้มีอำนาจผู้ใดจะเหมือนพระเยโฮวาห์ 7 คือ
องค์พระเจ้าผู้เป็นทีเกรงกลัวอย่างยิ่งในสภาของบรรดาวิสุทธิชน และบรรดาผู้ที่อยู่รอบ
พระองค์เกรงขามพระองค์ 8 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ข้าแต่พระเยโฮ
วาห์ ผู้ใดจะทรงฤทธานุภาพเท่าเทียมพระองค์ ด้วยความสัตย์สุจริตของพระองค์รอบ
พระองค์ 9 พระองค์ทรงปกครองการเดือดดาลของทะเล เมื่อคลื่นสูงขึ้นพระองค์ทรง

ให้สงบ 10 พระองค์ทรงทุบราหับเป็นชิ้นๆเหมือนผู้ถูกฆ่า พระองค์ทรงกระจายศัตรูของ
พระองค์ด้วยพระกรทรงฤทธิ์ของพระองค์ 11 ฟ้าสวรรค์เป็นของพระองค์ แผ่นดินโลก
เป็นของพระองค์ด้วย พระองค์ได้ทรงตั้งพิภพและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น 12 ทิศเหนือและ
ทิศใต้ พระองค์ก็ได้ทรงสร้าง ภูเขาทาโบร์กับภูเขาเฮอร์โมนจะสรรเสริญพระนามของ
พระองค์อย่างชื่นบาน 13 พระองค์มีพระกรอันทรงฤทธิ์ พระหัตถ์ของพระองค์ก็แข็งแรง
พระหัตถ์ขวาของพระองค์ก็สูง 14 ความเที่ยงธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบ
ัลลังก์ของพระองค์ ความเมตตาและความจริงเดินนำหน้าพระองค์ 15 ชนชาติที่รู้จักโห่
ร้องอย่างชื่นบานก็เป็นสุข โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พวกเขาจะเดินในความสว่างจากสี
พระพักตร์ของพระองค์ 16 พวกเขาจะปลาบปลื้มยินดีในพระนามพระองค์วันยังค่ำ และ
ได้รับการเชิดชูโดยความชอบธรรมของพระองค์ 17 เพราะพระองค์ทรงเป็นสง่าราศีแห่
งกำลังของเขาทั้งหลาย แต่โดยความโปรดปรานของพระองค์ เขาของข้าพระองค์ทั้ง
หลายจะถูกเชิดชูขึ้น 18 เพราะผู้ป้องกันเราทั้งหลายเป็นพระเยโฮวาห์ กษัตริย์ของเรา
เป็นองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล 19 ในกาลก่อน พระองค์ตรัสด้วยนิมิตแก่ผู้บริสุทธิ์ของ
พระองค์และตรัสว่า เราได้ช่วยเหลือชายฉกรรจ์คนหนึ่ง เราได้เชิดชูคนที่ถูกเลือกคน
หนึ่งเหนือประชาชน 20 เราได้พบดาวิดผู้รับใช้ของเรา ด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ของเรา เรา
ได้เจิมเขาไว้แล้ว 21 เพื่อว่ามือของเราจะอยู่กับเขาเป็นนิตย์ และแขนของเราจะเสริม
กำลังของเขา 22 ศัตรูจะเรียกอะไรจากเขาไม่ได้ บุตรแห่งความชั่วร้ายจะกดขี่เขาไม่
ได้ 23 เราจะขยี้คู่อริของเขาต่อหน้าเขา และตีผู้ที่เกลียดเขาให้ล้มลง 24 ความสัตย์สุจร
ิตและความเมตตาของเราจะอยู่กับเขา และเขาของเขาจะเป็นที่เชิดชูโดยนามของเรา
25 เราจะเอามือของเขาวางไว้บนทะเล และมือขวาของเขาบนแม่น้ำทั้งหลาย 26 เขาจะ
ร้องต่อเราว่า พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ และ
เป็นศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์ 27 และเราจะให้เขาเป็นบุตรหัวปีของเราด้วย
สูงกว่าบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก 28 เราจะเก็บความเมตตาของเราไว้ให้เขาเป็น
นิตย์ และพันธสัญญาของเราจะตั้งมั่นคงอยู่เพื่อเขา 29 เราจะสถาปนาเชื้อสายของเขา
ไว้เป็นนิตย์ ทั้งบัลลังก์ของเขาให้ดำรงตราบเท่ากาลของฟ้าสวรรค์ 30 ถ้าลูกหลานของ
เขาทิ้งราชบัญญัติของเรา และไม่ดำเนินตามคำตัดสินของเรา 31 ถ้าเขาทั้งหลายฝ่าฝืน
กฎเกณฑ์ของเรา และมิได้รักษาบัญญัติของเรา 32 แล้วเราจะลงโทษการละเมิดของเขา
ด้วยไม้เรียว และความชั่วช้าของเขาด้วยการเฆี่ยน 33 แต่จะไม่ถอนความเมตตาของเรา
ไปจากเขา หรือไม่จริงต่อความสัตย์สุจริตของเรา 34 เราจะไม่ฝ่าฝืนพันธสัญญาของ
เรา หรือพลิกแพลงถ้อยคำที่ออกไปจากริมฝีปากของเรา 35 เราปฏิญาณด้วยความบริ
สุทธิ์ของเราเด็ดขาดว่า เราจะไม่มุสาต่อดาวิด 36 เชื้อสายของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิตย์
บัลลังก์ของเขาจะยืนนานอย่างดวงอาทิตย์ต่อหน้าเรา 37 จะสถาปนาไว้อย่างดวงจันทร์
เป็นนิตย์ และเหมือนสักขีพยานอันสัตย์ซื่อในท้องฟ้า เซลาห์ 38 แต่พระองค์ทรงได้เหวี่
ยงออกไปและเกลียดชัง พระองค์ทรงพระพิโรธต่อผู้ที่เจิมไว้ของพระองค์ 39 พระองค์
ได้ทรงบอกเลิกพันธสัญญากับผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำมงกุฎของท่าน
มลทินโดยเหวี่ยงลงสู่พื้นดิน 40 พระองค์ได้พังรั้วต้นไม้ของท่านทั้งสิ้น พระองค์ทรง
ให้ที่กำบังเข้มแข็งของท่านปรักหักพังลง 41 คนทั้งปวงที่ผ่านไปก็ปล้นท่าน ท่านก็เป็
นที่นินทาของเพื่อนบ้าน 42 พระองค์ทรงยกย่องมือขวาของคู่อริของท่าน พระองค์ทรง
กระทำให้ศัตรูทั้งสิ้นของท่านเปรมปรีดิ์ 43 จริงทีเดียว พระองค์ทรงหันคมดาบของท่าน
และพระองค์มิได้ทรงกระทำให้ท่านตั้งมั่นอยู่ในสงคราม 44 พระองค์ได้ทรงกระทำให้
สง่าของท่านเสื่อมสูญไป และทรงเหวี่ยงบัลลังก์ของท่านลงสู่พื้นดิน 45 พระองค์ทรงตัด

วันวัยหนุ่มของท่านให้สั้น และทรงคลุมท่านไว้ด้วยความอาย เซลาห์

พระสัญญาอันมั่นคงของพระเจ้าต่อดาวิด
46 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะซ่อนองค์อยู่นานเท่าใด เป็นนิตย์หรือ พระพิโรธ
ของพระองค์จะไหม้อยู่นานเท่าใด 47 ขอทรงระลึกว่า ช่วงชีวิตของข้าพระองค์สั้นแค่
ไหน ไฉนพระองค์ทรงเนรมิตสร้างบรรดามนุษย์มาอย่างเปล่าประโยชน์ 48 มนุษย์คน
ใดมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องเห็นความตาย เขาจะช่วยจิตวิญญาณของตนให้พ้นจากมือ
ของแดนผู้ตายได้หรือ เซลาห์ 49 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความเมตตาในกาลก่อน
ของพระองค์อยู่ที่ไหน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณต่อดาวิดโดยความจริงของพระองค์
50 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงระลึกว่าผู้รับใช้ของพระองค์ถูกด่าอย่างไร และ
ข้าพระองค์รับความสบประมาทของบรรดาชนชาติที่มีอำนาจใหญ่โตไว้ในอกของข้า
พระองค์อย่างไร 51 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ นั่นแหละศัตรูของพระองค์ได้เย้ยหยัน นั่น
แหละเขาเย้ยรอยเท้าของผู้ที่เจิมไว้ของพระองค์ 52 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์เป็นนิตย์
เอเมนและเอเมน

90

เล่มที่สี่ซึ่งเปรียบกับหนังสือกันดารวิถี เกี่ยวกับอิสราเอลและชนชาตินั้น โมเสสกล่าว
ถึงพระสัญญาและการทำโทษของพระเจ้า คำอธิษฐานของโมเสส คนของพระเจ้า
1 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่อาศัยของข้าพระองค์ทั้งหลายตลอด
ทุกชั่วอายุ 2 ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายเกิดขึ้นมา ก่อนที่พระองค์ทรงให้กำเนิดแผ่นดินโลก
และพิภพ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล 3 พระองค์ทรง
ให้มนุษย์กลับไปสู่ความพินาศ และตรัสว่า บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย จงกลับเถิด
4 เพราะพันปีในสายพระเนตรของพระองค์เป็นเหมือนวานนี้ซึ่งผ่านไปแล้ว หรือเหมือน
ยามเดียวในเวลากลางคืน 5 พระองค์ทรงกวาดมนุษย์ไปเสียอย่างน้ำท่วม เขาเป็นเหมือน
การนอนหลับ เหมือนหญ้าที่งอกขึ้นใหม่ในเวลาเช้า 6 ในเวลาเช้ามันก็บานออกและใหญ่
ขึ้น ครั้นเวลาเย็นก็ถูกตัดลงและเหี่ยวไป 7 เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายถูกความกริ้วของ
พระองค์ผลาญเสีย ข้าพระองค์ก็เดือดร้อนเพราะพระพิโรธของพระองค์ 8 พระองค์
ทรงตั้งความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ต่อพระพักตร์พระองค์ ทรงตั้งบาปลับๆของข้า
พระองค์ไว้ในความสว่างแห่งพระพักตร์ของพระองค์ 9 วันทั้งปวงของข้าพระองค์ทั้ง
หลายสิ้นไปใต้พระพิโรธของพระองค์ กำหนดปีของข้าพระองค์สิ้นสุดลงอย่างเสียง
ถอนหายใจ

ความสั้นแห่งชีวิต
10 กำหนดปีของข้าพระองค์ทั้งหลายคือเจ็ดสิบหรือถ้าเป็นเหตุจากมีกำลังก็ถึงแปด
สิบ แต่ช่วงชีวิตนั้นมีแต่งานและความโศกเศร้า ไม่ช้าก็สูญไปและข้าพระองค์ทั้งหลาย
ก็จากไป 11 ผู้ใดจะทราบถึงฤทธิ์ความกริ้วของพระองค์ และพระพิโรธของพระองค์
ตามความเกรงกลัวพระองค์ 12 ขอพระองค์ทรงสอนให้นับวันของข้าพระองค์ เพื่อข้า
พระองค์ทั้งหลายจะตั้งจิตตั้งใจได้สติปัญญา 13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงหันมา
เถิดพระเจ้าข้า หรือยังอีกนานเท่าใด ขอทรงมีความสงสารบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์
14 โอ ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายอิ่มในเวลาเช้าด้วยความเมตตาของพระองค์ เพื่อ
ข้าพระองค์ทั้งหลายจะได้เปรมปรีดิ์และยินดีตลอดวันเวลาของข้าพระองค์ 15 ขอทรง
ให้ข้าพระองค์ทั้งหลายยินดีให้มากวันเท่ากับที่พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์ทุกข์

ยากนั้น และให้มากปีเท่ากับที่ข้าพระองค์ได้ประสบการร้าย 16 ขอให้พระราชกิจ
ของพระองค์ปรากฏแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และให้สง่าราศีของพระองค์ปรากฏแก่
ลูกหลานของเขา 17 ขอความงามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์อยู่เหนือข้า
พระองค์ทั้งหลาย ขอทรงสถาปนาหัตถกิจของข้าพระองค์เหนือข้าพระองค์ พระเจ้าข้า
ขอพระองค์ทรงสถาปนาหัตถกิจของข้าพระองค์ทั้งหลาย

91

สภาพอันมีสุขของคนที่รักพระเจ้า

1 ผู้ที่อาศัยอยู่ ณ ที่กำบังขององค์ผู้สูงสุดจะอยู่ในร่มเงาของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
2 ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงพระเยโฮวาห์ว่า พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์และ
ป้อมปราการของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ผู้ที่ข้าพระองค์จะไว้วางใจ

ความปลอดภัยของคนที่รักพระเจ้า

3 เพราะพระองค์จะทรงช่วยตัวท่านให้พ้นจากกับของพรานนกและจากโรคภัยอย่าง
ร้ายแรงนั้น 4 พระองค์จะทรงปกท่านไว้ด้วยปีกของพระองค์ และท่านจะวางใจอยู่ใต้ปี
กของพระองค์ ความจริงของพระองค์เป็นโล่และเป็นดั้งของท่าน

การยกย่องคนที่รักพระเจ้า

5 ท่านจะไม่กลัวความสยดสยองในกลางคืน หรือกลัวลูกธนูที่ปลิวไปในกลางวัน
6 หรือโรคภัยที่ไล่มาในความมืด หรือความพินาศที่เกิดความหายนะในเที่ยงวัน 7 พัน
คนจะล้มอยู่ที่ข้างๆท่าน หมื่นคนที่มือขวาของท่าน แต่ภัยนั้นจะไม่มาใกล้ท่าน 8 ท่านจะ
มองดูด้วยตาเท่านั้น และเห็นการตอบแทนแก่คนชั่ว 9 เพราะท่านได้กระทำให้พระเยโฮ
วาห์ผู้เป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าคือองค์ผู้สูงสุด เป็นที่อยู่ของท่าน 10 ไม่มีการร้ายใดๆจะ
ตกมาบนท่าน ไม่มีภัยมาใกล้ที่อาศัยของท่าน 11 เพราะพระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์
ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ระแวดระวังท่านในทางทั้งปวงของท่าน 12 เขาทั้งหลายจะ
เอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าเท้าของท่านจะกระแทกหิน 13 ท่านจะเหยียบสิงโตและ
งูพิษ ท่านจะย่ำสิงโตหนุ่มและมังกร 14 เพราะเขาผูกพันกับเราด้วยความรัก เราจึงจะ
ช่วยเขาให้พ้น เราจะตั้งเขาไว้ในที่สูง เพราะเขารู้จักนามของเรา 15 เขาจะร้องทูลเรา
และเราจะตอบเขา เราจะอยู่กับเขาในยามลำบาก เราจะช่วยเขาให้พ้นและให้เกียรติ
เขา 16 เราจะให้เขาอิ่มใจด้วยชีวิตยืนยาว และสำแดงความรอดของเราแก่เขา

92

การสรรเสริญความดีเลิศของพระเจ้า เพลงสดุดีหรือบทเพลงสำหรับวันสะบาโต

1 เป็นการดีที่จะโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์ โอ ข้าแต่องค์ผู้สูงสุด ที่จะร้องเพลง
สรรเสริญพระนามของพระองค์ 2 ที่จะประกาศความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า
และความสัตย์สุจริตของพระองค์ในกลางคืน 3 เป็นเสียงก้องไปด้วยพิณสิบสายและ
พิณใหญ่ และด้วยเสียงพิณเขาคู่ 4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงกระทำให้
ข้าพระองค์ยินดีด้วยพระราชกิจของพระองค์ ข้าพระองค์จะฉลองชัยชนะเนื่องในพระ
หัตถกิจของพระองค์ 5 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์ใหญ่หลวงนัก
พระดำริของพระองค์สุดลึกล้ำ 6 คนเขลาจะทราบไม่ได้ คนโฉดเข้าใจเรื่องนี้ไม่ได้ 7
ว่า ถึงแม้คนชั่วจะงอกขึ้นอย่างหญ้า และคนกระทำความชั่วช้าทั้งปวงเจริญขึ้น เขาทั้ง
หลายจะถูกทำลายเป็นนิตย์ 8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงอยู่บนที่สูงเป็นนิตย์ 9

โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะดูเถิด ศัตรูของพระองค์ เพราะดูเถิด ศัตรูของพระองค์จะพินาศ คนกระทำความชั่วช้าทั้งปวงจะต้องกระจัดกระจายไป 10 แต่พระองค์ทรงเชิดชูเขาของข้าพระองค์อย่างกับเขาม้ายูนิคอน ข้าพระองค์จะถูกเจิมด้วยน้ำมันใหม่ 11 นัยน์ตาของข้าพระองค์จะเห็นความปรารถนาของข้าพระองค์ต่อพวกศัตรูของข้าพระองค์นั้นสำเร็จ หูของข้าพระองค์จะได้ยินถึงความปรารถนาของข้าพระองค์ต่อคนชั่วที่ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์นั้นสำเร็จ 12 คนชอบธรรมจะงอกขึ้นอย่างต้นอินทผลัม เขาจะเจริญขึ้นอย่างต้นสนสีดาร์ในเลบานอน 13 คนที่ถูกปลูกไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในบริเวณของพระเจ้าของเราทั้งหลาย 14 เขาแก่แล้วก็ยังเกิดผล เขาจะมีน้ำเลี้ยงเต็มและเขียวสดอยู่ 15 เพื่อแสดงว่าพระเยโฮวาห์นั้นเที่ยงธรรม พระองค์ทรงเป็นศิลาของข้าพระองค์ ในพระองค์ไม่มีความอธรรม

93

ความรุ่งเรืองแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้า

1 พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง พระองค์ทรงสวมความยิ่งใหญ่ พระเยโฮวาห์ทรงสวมกำลัง พระองค์ทรงเอาพระกำลังคาดพระองค์ โลกได้สถาปนาไว้แล้ว มันจะไม่หวั่นไหว 2 พระที่นั่งของพระองค์ได้สถาปนาไว้แล้วตั้งแต่กาลดึกดำบรรพ์ พระองค์ดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาล 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กระแสน้ำได้คะนอง กระแสน้ำคะนองเสียง กระแสน้ำคะนองเสียงกึกก้อง 4 พระเยโฮวาห์บนที่สูงนั้นทรงมหิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเสียงของน้ำมากหลาย ทรงมหิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าคลื่นทะเล 5 บรรดาพระโอวาทของพระองค์แน่นอนทีเดียว โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความบริสุทธิ์เหมาะกับพระนิเวศของพระองค์เป็นนิตย์

94

การขอร้องเรื่องการปกครองอย่างกดขี่และการขาดความเคารพ

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า เจ้าแห่งการแก้แค้น โอ ข้าแต่พระเจ้า เจ้าแห่งการแก้แค้น ขอทรงสำแดงพระองค์ 2 ข้าแต่ผู้พิพากษาโลก ขอทรงลุกขึ้น ให้คนโอหังได้รับผลสนองอันสมกับเขา 3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ คนชั่วจะนานเท่าใด คนชั่วจะลิงโลดอยู่นานเท่าใด 4 เขาจะพล่ามและพูดอย่างจองหองนานเท่าใด คนกระทำความชั่วช้าทั้งปวงจะโอ้อวดนานเท่าใด 5 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาทุบประชาชนของพระองค์เป็นชิ้นๆ และทำมรดกของพระองค์ให้ทุกข์ยาก 6 เขาสังหารแม่ม่ายและคนต่างด้าว และกระทำฆาตกรรมลูกกำพร้าพ่อ 7 และเขากล่าวว่า “พระเยโฮวาห์จะไม่แลเห็น พระเจ้าของยาโคบจะไม่หยั่งรู้” 8 คนเขลาที่สุดของประชาชนเอ๋ย จงเข้าใจเถิด คนโง่ทั้งหลายเมื่อไรเจ้าจึงจะฉลาด 9 พระองค์ผู้ทรงปลูกหู พระองค์จะไม่ทรงได้ยินหรือ พระองค์ผู้ทรงปั้นตา พระองค์จะไม่ทรงเห็นหรือ 10 พระองค์ผู้ทรงตีสอนบรรดาประชาชาติ พระองค์จะไม่ทรงขนาบหรือ พระองค์ผู้ทรงสอนความรู้ให้มนุษย์ พระองค์จะไม่ทรงทราบหรือ 11 พระเยโฮวาห์ทรงทราบความคิดของมนุษย์ว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ

พระพรแห่งความทุกข์ยาก

12 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ คนที่พระองค์ทรงตีสอนนั้นก็เป็นสุข คือคนที่พระองค์ทรงสอนด้วยพระราชบัญญัติของพระองค์ 13 เพื่อจะให้เขาพักจากวันลำบากจนกว่าจะขุดบ่อไว้ให้คนชั่ว 14 เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ทอดทิ้งประชาชนของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงสละมรดกของพระองค์ 15 เพราะความยุติธรรมจะกลับไปหาความชอบธรรม

และบรรดาคนเที่ยงธรรมในใจจะติดตามไป 16 ผู้ใดจะลุกขึ้นต่อต้านคนกระทำความ
ชั่วแทนข้าพเจ้า ผู้ใดจะยืนต่อสู้คนกระทำความชั่วช้าแทนข้าพเจ้า 17 ถ้าพระเยโฮวาห์
มิใช่ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้า วิญญาณของข้าพเจ้าคงอยู่ในความสงัด 18 เมื่อข้าพเจ้า
ได้คิดว่า เท้าของข้าพลาด โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์ยึดข้า
พระองค์ไว้ 19 เมื่อความกังวลในใจของข้าพระองค์มีมาก การเล้าโลมของพระองค์ก็หน
ุนจิตใจของข้าพระองค์ให้ชื่นบาน 20 บัลลังก์แห่งความชั่วช้าจะร่วมมิตรกับพระองค์ได้
หรือ คือผู้ที่ใช้กฎหมายประกอบการชั่วร้าย 21 เขาทั้งหลายผูกมิตรกันต่อสู้ชีวิตของคน
ชอบธรรม และปรับโทษโลหิตที่ไร้ความผิด 22 แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นทีกำบังเข้มแข็ง
ของข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าของข้าพเจ้าเป็นศิลาที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า 23 พระองค์จะ
ทรงนำความชั่วช้าของเขาเองมาเหนือเขา และจะทรงตัดเขาเหล่านั้นออกเสียเพราะ
ความชั่วร้ายของเขาเอง ใช่แล้ว พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงตัดเขาออกเสีย

95

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีเลิศของพระองค์

1 โอ มาเถิด ให้เราทั้งหลายร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ให้เรากระทำเสียงชื่นบาน
ถวายศิลาแห่งความรอดของพวกเรา 2 ให้เราทั้งหลายเข้ามาอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์
พระองค์ด้วยโมทนา ให้เรากระทำเสียงชื่นบานถวายพระองค์ด้วยบทเพลงสดุดี 3 เพราะ
พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และทรงเป็นกษัตริย์ใหญ่ยิ่งเหนือพระทั้งหลาย 4
ที่ลึกของแผ่นดินโลกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ที่สูงของภูเขาเป็นของพระองค์ด้วย
5 ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้างมัน และพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปั้น
แผ่นดินแห้ง 6 โอ มาเถิด ให้เรานมัสการและกราบลง ให้เราคุกเข่าลงต่อพระพักตร์
พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างพวกเรา 7 เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา และเราเป็น
ประชาชนแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ และเป็นแกะแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ วันนี้ ถ้า
ท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ 8 อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไป
อย่างในครั้งกบฏนั้น เหมือนอย่างในวันทีถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร 9 เมื่อบรรพบุรุษ
ของท่านทดลองเราโดยเอาเราเข้าพิสูจน์ และได้เห็นกิจการของเรา 10 เราจึงเคืองคน
ชั่วอายุนั้นอยู่สีสิบปีและว่า เขาเป็นชนชาติที่มีใจมักหลงผิด เขาไม่รู้จักทางทั้งหลาย
ของเรา 11 เพราะฉะนั้นเราจึงปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่
สงบสุขของเรา

96

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้าเพราะความยุติธรรมของพระองค์

1 โอ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ แผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงถวาย
พระเยโฮวาห์ 2 จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ สรรเสริญพระนามของพระองค์ จง
ประกาศความรอดของพระองค์ทุกๆวัน 3 จงเล่าถึงสง่าราศีของพระองค์ท่ามกลาง
บรรดาประชาชาติ ถึงการมหัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลาย
4 เพราะพระเยโฮวาห์นั้นทรงยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง พระองค์ทรง
เป็นทีเกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง 5 เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ
แต่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ 6 เกียรติและความสูงส่งมีอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์
พระองค์ กำลังและความงามอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ 7 โอ ตระกูลของชนชาติ
ทั้งหลายเอ๋ย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงถวายสง่าราศีและกำลังแด่พระเยโฮวาห์ 8 จง

ถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์ จงนำเครื่องบูชาและ
มายังบริเวณพระนิเวศของพระองค์ 9 โอ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับ
แห่งความบริสุทธิ์ ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงตัวสั่นต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ 10 จงพูด
ท่ามกลางบรรดาประชาชาติว่าพระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง เออ พิภพจะถูกสถาปนา
เพื่อมันจะไม่หวั่นไหวเลย พระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความชอบ
ธรรม 11 จงให้ฟ้าสวรรค์เปรมปรีดิ์ และแผ่นดินโลกยินดี ให้ทะเลคำรน กับสิ่งทั้งปวงที่
อยู่ในนั้น 12 ให้ทุ่งนาเริงโลด กับสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น แล้วต้นไม้ทั้งสิ้นของป่าไม้จะ
ปลาบปลื้มยินดี 13 เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เสด็จมา ด้วยพระองค์
เสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และชนชาติทั้ง
หลายด้วยความจริงของพระองค์

97

ความรุ่งเรืองแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้า

1 พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง จงให้แผ่นดินโลกเปรมปรีดิ์ ให้เกาะเล็กๆมากมาย
นั้นยินดี 2 เมฆและความมืดทึบอยู่รอบพระองค์ ความชอบธรรมและความยุติธรรม
เป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์ 3 ไฟลุกอยู่ข้างหน้าพระองค์และไหม้ปฏิปักษ์
ของพระองค์รอบข้างเสีย 4 ฟ้าแลบของพระองค์กระทำให้พิภพสว่าง แผ่นดินโลกเห็น
แล้วสั่นสะท้าน 5 ภูเขาละลายอย่างขี้ผึ้งต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อเบื้องพระ
พักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น 6 ฟ้าสวรรค์ป่าวร้องความชอบธรรม
ของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายเห็นสง่าราศีของพระองค์ 7 ให้ผู้ปรนนิบัติรูปเคารพ
สลักทั้งสิ้นได้อาย คือผู้ที่อวดในรูปเคารพของเขา ให้พระทั้งสิ้นกราบลงต่อพระองค์ 8 ศิ
โยนได้ยินและยินดีและธิดาทั้งปวงของยูดาห์เปรมปรีดิ์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะ
คำพิพากษาของพระองค์ 9 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์สูงสุดเหนือแผ่นดินโลก
ทั้งสิ้น พระองค์ทรงสูงเด่นกว่าพระทั้งปวงอย่างยิ่ง 10 ท่านผู้ที่รักพระเยโฮวาห์ ก็จง
เกลียดชังความชั่ว พระองค์ทรงอารักขาชีวิตวิสุทธิชนของพระองค์ พระองค์ทรงช่วย
เขาให้พ้นจากมือของคนชั่ว 11 ความสว่างแจ้งขึ้นแก่คนชอบธรรม และความชื่นบานมี
ขึ้นแก่คนใจเที่ยงธรรม 12 ท่านผู้ชอบธรรมเอ๋ย จงเปรมปรีดิ์ในพระเยโฮวาห์ และถวาย
โมทนาเมื่อระลึกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์

98

สิ่งทั้งปวงจงสรรเสริญพระเจ้า เพลงสดุดี

1 โอ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำการ
มหัศจรรย์ พระหัตถ์ขวาและพระกรบริสุทธิ์ของพระองค์ได้นำความมีชัยมา 2 พระเย
โฮวาห์ทรงกระทำให้ความรอดของพระองค์เป็นที่รู้จัก พระองค์ทรงสำแดงความชอบ
ธรรมของพระองค์อย่างเปิดเผยท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ 3 พระองค์ทรง
ระลึกถึงความเมตตาและความจริงของพระองค์ต่อวงศ์วานอิสราเอล ที่สุดปลายแผ่น
ดินโลกทั้งสิ้นได้เห็นความรอดของพระเจ้าของเรา 4 ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงเปล่งเสียง
ชื่นบานถวายแด่พระเยโฮวาห์ เปล่งเป็นเสียงเพลงชื่นบานและร้องเพลงสรรเสริญ 5 จง
ร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเยโฮวาห์ด้วยพิณเขาคู่ ด้วยพิณเขาคู่ คลอด้วยเสียงเพ
ลงสดุดี 6 ด้วยเสียงแตรและเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็กจงกระทำเสียงชื่นบานต่อ
พระพักตร์พระเยโฮวาห์ คือพระมหากษัตริย์ 7 ให้ทะเลคำรนกับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในทะเล

นั้น พิภพและบรรดาผู้อาศัยอยู่ในนั้น 8 ให้กระแสน้ำตบมือของมัน ให้บรรดาเนินเขาปี
ติยินดีด้วยกัน 9 เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เสด็จมาพิพากษา
โลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และชนชาติทั้งหลายด้วยความ
เที่ยงตรง

99

การนมัสการในศิโยน

1 พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง ให้ชนชาติทั้งหลายตัวสั่น พระองค์ผู้ประทับระหว่าง
พวกเครูบ ให้แผ่นดินโลกหวั่นไหว 2 พระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่งอยู่ในศิโยน พระองค์สูงเด่น
อยู่เหนือประชาชาติทั้งปวง 3 ให้เขาสรรเสริญพระนามอันยิ่งใหญ่และน่าคร้ามกลัวของ
พระองค์ เพราะพระนามนั้นบริสุทธิ์ 4 ฤทธานุภาพของกษัตริย์ทรงรักความยุติธรรม
พระองค์ทรงสถาปนาความเที่ยงตรง พระองค์ทรงประกอบความยุติธรรมและความ
ชอบธรรมขึ้นในยาโคบ 5 จงยอพระเกียรติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และนมัสการ
ที่แท่นรองพระบาทของพระองค์ เพราะพระองค์บริสุทธิ์ 6 โมเสสและอาโรนอยู่ในพวก
ปุโรหิตของพระองค์ ซามูเอลอยู่ในพวกที่ทูลออกพระนามของพระองค์ด้วย พวกท่าน
ร้องทูลพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงตอบท่านเหล่านั้น 7 พระองค์ตรัสกับท่านที่ในเสา
เมฆ ท่านทั้งปวงได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์และกฎที่พระองค์ประทานแก่
ท่าน 8 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงตอบท่าน
เหล่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยกโทษท่านเหล่านั้น แต่ทรงเป็นผู้สนองการกระทำ
ผิดของท่านเหล่านั้น 9 จงยอพระเกียรติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และนมัสการที่ภู
เขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราบริสุทธิ์

100

จงสรรเสริญพระเจ้าด้วยความชื่นบาน เพลงสดุดีเพื่อสรรเสริญพระเจ้า

1 ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงเปล่งเสียงชื่นบานถวายแด่พระเยโฮวาห์ 2 จงปรนนิบัติพระ
เยโฮวาห์ด้วยความยินดี จงเข้ามาเฝ้าพระองค์ด้วยการร้องเพลง 3 จงรู้เถิดว่า พระเย
โฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า คือพระองค์เองที่ทรงสร้างเราทั้งหลาย เราไม่ได้สร้างตัวเอง
ขึ้น เราเป็นประชาชนของพระองค์ เป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ 4 จงเข้าประตู
ของพระองค์ด้วยการโมทนา และเข้าบริเวณพระนิเวศของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ
จงถวายโมทนาขอบพระคุณพระองค์ จงถวายสาธุการแด่พระนามของพระองค์ 5 เพ
ราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ และความจริงของ
พระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

101

ดาวิดปฏิญาณว่าจะประพฤติอย่างดีรอบคอบ เพลงสดุดีของดาวิด

1 ข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความเมตตาและความยุติธรรม โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ข้าพระองค์จะร้องเพลงถวายพระองค์ 2 ข้าพระองค์จะประพฤติอย่างเฉลียวฉลาดตาม
มรรคาที่ดีรอบคอบ โอ เมื่อไรพระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะดำเนิน
ด้วยใจซื่อสัตย์ภายในเรือนของข้าพระองค์ 3 ข้าพระองค์จะไม่ตั้งสิ่งใดๆที่ชั่วช้าไว้ต่อ
หน้าต่อตาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เกลียดกิจการของผู้ที่ไม่ซื่อตรง กิจการนั้นจะ
ไม่ติดอยู่กับข้าพระองค์ 4 ข้าพระองค์จะอยู่ห่างไกลจากคนใจดื้อรั้น ข้าพระองค์จะไม่

ร่วมรู้คนชั่วร้ายเลย 5 บุคคลใดก็ตามใส่ร้ายเพื่อนบ้านของเขาอย่างลับๆ ข้าพระองค์จะ
ขจัดเขาออกเสีย คนที่มีตายโสและใจที่จองหองข้าพระองค์จะไม่ยอมทนด้วย 6 นัยน์
ตาข้าพระองค์จะมองหาคนที่ซื่อตรงในแผ่นดิน เพื่อเขาจะอาศัยอยู่กับข้าพระองค์ ผู้
ใดดำเนินในทางที่ดีรอบคอบ ผู้นั้นจะปรนนิบัติข้าพระองค์ 7 ผู้ที่ประพฤติหลอกลวงจะ
ไม่ได้อาศัยอยู่ในเรือนของข้าพระองค์ คนใดที่พูดเท็จจะไม่ยั่งยืนอยู่ต่อสายตาของข้า
พระองค์ 8 ข้าพระองค์จะทำลายคนชั่วทั้งสิ้นในแผ่นดินเสียแต่เนิ่นๆ เพื่อว่าข้าพระองค์
จะได้ตัดบรรดาผู้กระทำชั่วออกเสียให้หมดจากนครของพระเยโฮวาห์

102

การขอร้องอย่างทุกข์ใจ คำอธิษฐานของผู้ถูกข่มใจ เมื่อเขาอ่อนระอาใจ และ
ระบายความนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอเสียงร้องของ
ข้าพระองค์มาถึงพระองค์ 2 ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์
ในวันทุกข์ใจของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับข้าพระองค์ ขอทรงตอบข้า
พระองค์โดยเร็วในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ 3 เพราะวันของข้าพระองค์สิ
้นไปอย่างควัน และกระดูกของข้าพระองค์ไหม้อย่างเตาไฟ 4 จิตใจของข้าพระองค์
ถูกนาบและเหี่ยวไปเหมือนหญ้า ข้าพระองค์จึงลืมรับประทานอาหารของข้าพระองค์
5 เหตุด้วยเสียงร้องครางของข้าพระองค์ กระดูกของข้าพระองค์เกาะติดเนื้อของข้า
พระองค์ 6 ข้าพระองค์เป็นเหมือนนกกระทุงที่ในถิ่นทุรกันดาร ดุจนกเค้าแมวแห่งทะเล
ทราย 7 ข้าพระองค์เฝ้าอยู่ ข้าพระองค์เหมือนนกกระจอกโดดเดี่ยวบนหลังคาเรือน 8
ศัตรูของข้าพระองค์เยาะหยันข้าพระองค์วันยังค่ำ ผู้ที่คลั่งใส่ข้าพระองค์ปฏิญาณตัว
ต่อต้านข้าพระองค์ 9 เพราะข้าพระองค์กินขี้เถ้าต่างอาหาร และเจือน้ำตาเข้ากับเครื่อง
ดื่ม 10 เหตุด้วยความพิโรธและความกริ้วของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงชูข้าพระองค์
ขึ้นและโยนข้าพระองค์ทิ้งไปเสีย 11 วันเวลาของข้าพระองค์เหมือนเงาเวลาเย็น ข้า
พระองค์เหี่ยวไปเหมือนหญ้า

จงระลึกถึงพระเมตตาทั้งหลายของพระเจ้า
12 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์จะทรงประทับอยู่เป็นนิตย์ การระลึกถึง
พระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ 13 พระองค์จะทรงลุกขึ้นเมตตาศิโยน เพราะถึงเวลาที่
จะทรงพระกรุณาเธอ เออ เวลากำหนดมาถึงแล้ว 14 เพราะผู้รับใช้ของพระองค์รักซาก
ก้อนหินของเธอนัก และสงสารผงคลีของเธอ 15 บรรดาประชาชาติจะกลัวพระนามของ
พระเยโฮวาห์ และบรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลกกลัวสง่าราศีของพระองค์ 16 เพราะ
เมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงสร้างศิโยนนั้น พระองค์จะทรงปรากฏด้วยสง่าราศีของ
พระองค์ 17 พระองค์จะสนพระทัยในคำอธิษฐานของคนสิ้นเนื้อประดาตัว และจะไม่
ทรงดูหมิ่นคำอธิษฐานของเขา 18 จงบันทึกเรื่องนี้ไว้ให้ชั่วอายุที่จะมีมา เพื่อประชาชน
ที่ยังจะทรงสร้างมานั้นจะได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์ 19 เพราะพระองค์ทอดพระเนตร
ลงมาจากที่สูงอันบริสุทธิ์ของพระองค์ จากฟ้าสวรรค์พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรแผ่น
ดินโลก 20 เพื่อทรงสดับเสียงร้องครางของเชลย เพื่อทรงปล่อยคนที่ต้องถึงตายให้
เป็นอิสระ 21 เพื่อจะประกาศพระนามของพระเยโฮวาห์ในศิโยน และกล่าวสรรเสริญ
พระองค์ในเยรูซาเล็ม 22 ขณะเมื่อชนชาติทั้งหลายรวบรวมกัน ทั้งบรรดาราชอาณาจักร
เพื่อปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ 23 พระองค์ทรงหักกำลังของข้าพเจ้ากลางทาง พระองค์ทรง
กระทำให้วันเวลาของข้าพเจ้าสั้นเข้า 24 ข้าพเจ้าว่า โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์

ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสียในครึ่งกลางวันเวลาของข้าพระองค์ พระองค์ผู้ปีเดือน
ดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ 25 เมื่อเดิมพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้า
สวรรค์เป็นพระหัตถกิจของพระองค์ 26 สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์จะทรงดำรง
อยู่ บรรดาสิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม พระองค์จะทรงเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ไว้
ดุจเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป 27 แต่พระองค์ยังทรงเป็นอย่างเดิม
และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด 28 ลูกหลานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่
มั่นคง และเชื้อสายของเขาจะได้รับการสถาปนาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

103

การสรรเสริญพระเจ้าสำหรับบรรดาพระเมตตาของพระองค์ เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ และทั้งสิ้นที อยู่ภายใน
ข้า จงถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ 2 โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวาย
สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ และอย่าลืมพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์ 3
ผู้ทรงอภัยความชั่วช้าทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของท่าน 4 ผู้ทรงไถ่ชีวิต
ของท่านมาจากปากแดนผู้ตาย ผู้ทรงสวมความเมตตาและพระกรุณาเป็นมงกุฎให้ท่าน
5 ผู้ทรงให้ปากท่านอิ่มด้วยของดี วัยหนุ่มของท่านจึงกลับคืนมาใหม่อย่างวัยนกอินทรี
6 พระเยโฮวาห์ทรงประกอบความชอบธรรมและการยุติธรรมให้แก่บรรดาผู้ที่ถูกบีบ
บังคับ 7 พระองค์ทรงสำแดงวิธีการของพระองค์แก่โมเสส พระราชกิจของพระองค์
แก่ประชาชนอิสราเอล 8 พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาและมีพระคุณ ทรงกริ้วช้าและ
อุดมด้วยความเมตตา 9 พระองค์จะไม่ทรงปรักปรำเสมอหรือทรงกริ้วอยู่เป็นนิตย์ 10
พระองค์มิได้ทรงกระทำต่อเราตามเรื่องบาปของเรา หรือทรงสนองตามความชั่วช้า
ของเรา 11 เพราะว่าฟ้าสวรรค์สูงเหนือแผ่นดินเท่าใด ความเมตตาของพระองค์ที่มีต่
อบรรดาคนที่เกรงกลัวพระองค์ก็ใหญ่ยิ่งเท่านั้น 12 ตะวันออกไกลจากตะวันตกเท่าใด
พระองค์ทรงปลดการละเมิดของเราจากเราไปไกลเท่านั้น 13 บิดาสงสารบุตรของตน
ฉันใด พระเยโฮวาห์ทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น 14 เพราะพระองค์
ทรงทราบโครงร่างของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี 15 ส่วนมนุษย์นั้น วัน
เวลาของเขาเหมือนหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนดอกไม้ในทุ่งนา 16 เพราะลมพัดผ่านมัน
ไป มันก็สูญเสีย และสถานที่ของมันไม่รู้จักมันอีก 17 แต่ความเมตตาของพระเยโฮ
วาห์นั้นดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาลต่อผู้ที่ยำเกรงพระองค์ และความชอบ
ธรรมของพระองค์ต่อหลานเหลน 18 ต่อบรรดาผู้ที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์ และ
ระลึกอยู่ที่จะกระทำตามพระบัญญัติของพระองค์ 19 พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาบัลลั
งก์ของพระองค์ไว้ในฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ครองทุกสิ่งอยู่ 20 ข้า
แต่ท่านทั้งหลาย ผู้เป็นทูตสวรรค์ของพระองค์ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ท่าน
ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้กระทำตามพระบัญชาของพระองค์ และเชื่อฟังเสียงพระวจนะของ
พระองค์ 21 พลโยธาทั้งสิ้นของพระองค์ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ คือบรรดาผู้
รับใช้ที่กระทำตามพระทัยพระองค์ 22 พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ในทุกสถานที่ที่
พระองค์ทรงครอบครองอยู่ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จง
ถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์

104

การไตร่ตรองถึงสง่าราศีของพระเจ้า

1 โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ใหญ่ยิ่งนัก พระองค์ทรงเกียรติและความสูงส่งเป็น
ฉลองพระองค์ 2 ผู้ทรงคลุมพระองค์ด้วยแสงสว่างดุจดังฉลองพระองค์ ผู้ทรงขึงฟ้า
สวรรค์ออกดังขึงม่าน 3 ผู้ทรงวางคานของที่ประทับอันสูงของพระองค์ไว้ในน้ำ ผู้ทรง
ใช้เมฆเป็นราชรถ ผู้ทรงดำเนินไปบนปีกของลม 4 ผู้ทรงบันดาลพวกทูตสวรรค์ของ
พระองค์ให้เป็นดุจวิญญาณ และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง
5 ผู้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก เพื่อมิให้มันหวั่นไหวเป็นนิตย์ 6 พระองค์ทรงคลุม
มันไว้ด้วยน้ำลึกอย่างกับเครื่องนุ่งห่ม น้ำอยู่เหนือภูเขา 7 เมื่อพระองค์ทรงขนาบ น้ำนั้
นก็หนีไป พอได้ยินเสียงฟ้าร้องของพระองค์ มันก็วิ่งไป 8 น้ำนั้นขึ้นไปยังภูเขา แล้วไหล
ลงไปยังหุบเขา ไปยังที่ซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้ให้น้ำนั้น 9 พระองค์ทรงวางขอบเขต
มิให้มันข้าม เพื่อมิให้มันคลุมแผ่นดินโลกอีก 10 พระองค์ทรงกระทำให้น้ำพุพลุ่งขึ้นมา
ในหุบเขา น้ำนั้นก็ไหลไประหว่างเขา 11 ให้บรรดาสัตว์ป่าได้ดื่มและให้ลาป่าดับความ
กระหายของมัน 12 ที่ริมน้ำนั้น นกในอากาศจึงได้มีที่อาศัย มันร้องอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้
13 พระองค์ทรงรดภูเขาจากที่ประทับอันสูงของพระองค์ แผ่นดินโลกก็อิ่มด้วยผลพระ
ราชกิจของพระองค์ 14 พระองค์ทรงให้หญ้างอกมาเพื่อสัตว์เลี้ยง และผักให้มนุษย์ได้
ดูแล เพื่อเขาจะทำให้เกิดอาหารจากแผ่นดิน 15 และน้ำองุ่นซึ่งให้ใจมนุษย์ยินดี น้ำมัน
เพื่อทำให้หน้าของเขาทอแสง และขนมปังซึ่งเสริมกำลังใจมนุษย์ 16 บรรดาต้นไม้ของ
พระเยโฮวาห์ได้อิ่มหนำ คือต้นสนสีดาร์แห่งเลบานอนซึ่งพระองค์ได้ทรงปลูกไว้ 17 นก
สร้างรังของมันอยู่ในนั้น ส่วนนกกระสาดำนั้น ต้นสนสามใบเป็นบ้านของมัน 18 ภูเขา
สูงนั้นเป็นที่ลี้ภัยของเลียงผา หินเป็นของตัวกระจงผา 19 พระองค์ทรงจัดตั้งดวงจันทร์
ให้กำหนดฤดู ดวงอาทิตย์รู้จักเวลาตกของมัน 20 พระองค์ทรงให้เกิดความมืดและ
เป็นกลางคืน เป็นที่ซึ่งบรรดาสัตว์ของป่าไม้คลานออกมา 21 สิงโตหนุ่มคำรามหาเหยื่อ
ของมัน และแสวงหาอาหารของมันจากพระเจ้า 22 เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นมันก็รวบรวมกัน
และไปนอนอยู่ในที่ของมัน 23 มนุษย์ก็ออกไปทำงานของเขา ไปทำภารกิจของเขาจน
เวลาเย็น 24 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์มากมายจริงๆ พระองค์
ทรงสร้างการงานนั้นทั้งสิ้นด้วยพระปัญญา แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติของ
พระองค์ 25 ทะเลอยู่ข้างโน้น ทั้งใหญ่และกว้าง ซึ่งในนั้นมีสิ่งเคลื่อนไหวนับไม่ถ้วน คือ
สัตว์ที่มีชีวิตทั้งเล็กและใหญ่ 26 กำปั่นแล่นไปโน่นแน่ะ และเลวีอาธานที่พระองค์สร้าง
ไว้ให้เล่นนั้น 27 บรรดาสิ่งเหล่านี้แหงนหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์ประทานอาหารแก่
มันตามเวลา 28 เมื่อพระองค์ประทานให้ มันก็เก็บไป เมื่อพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออก
มันก็อิ่มหนำด้วยของดี 29 เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์เสีย มันทั้งหลายก็ลำบากใจ
เมื่อพระองค์ทรงเอาลมหายใจมันไปเสีย มันก็ตาย และกลับเป็นผงคลี 30 เมื่อพระองค์
ทรงส่งวิญญาณของพระองค์ออกไป มันก็ถูกสร้างขึ้นมา และพระองค์ก็ทรงเปลี่ยน
โฉมหน้าของพื้นดินเสียใหม่ 31 สง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะดำรงอยู่เป็นนิตย์ พระเย
โฮวาห์จะทรงเปรมปรีดิ์ในบรรดาพระราชกิจของพระองค์ 32 ผู้ทรงทอดพระเนตรโลก
มันก็สั่นสะท้าน ผู้ทรงแตะต้องภูเขา มันก็มีควันขึ้นมา 33 ข้ามีชีวิตอยู่ตราบใด ข้าจะ
ร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ขณะข้ายังเป็นอยู่ ข้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของ
ข้า 34 การรำพึงของข้าจะเป็นสิ่งที่พอพระทัย ข้าจะเปรมปรีดิ์ในพระเยโฮวาห์ 35 ขอคน

บาปถูกผลาญเสียจากแผ่นดินโลก และขออย่าให้มีคนชั่วอีกเลย โอ จิตใจของข้าเอ๋ย
จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

105

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

1 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามพระองค์ จงให้
บรรดาพระราชกิจของพระองค์แจ้งแก่ชนชาติทั้งหลาย 2 จงร้องเพลงถวายพระองค์
ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์ จงเล่าถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ 3 จงอวดพระ
นามบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์เปรมปรีดิ์ 4 จง
แสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระกำลังของพระองค์ แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์เรื่อย
ไป 5 จงระลึกถึงการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ การมหัศจรรย์และคำพิพากษาแห่ง
พระโอษฐ์ของพระองค์ 6 โอ เชื้อสายของอับราฮัม ผู้รับใช้ของพระองค์ เชื้อสายของยา
โคบ ผู้เลือกสรรของพระองค์ 7 พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คำพิพากษา
ของพระองค์อยู่ทั่วไปในแผ่นดินโลก 8 พระองค์ทรงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่
เป็นนิตย์ คือพระวจนะที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ตลอดหนึ่งพันชั่วอายุ

พระเจ้าได้ทรงช่วยพวกบรรพบุรุษแห่งอิสราเอล

9 คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำ
ไว้กับอิสอัค 10 ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับยาโคบให้เป็นพระราชบัญญัติ และแก่
อิสราเอลให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ 11 ว่า “เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า เป็นส่วน
มรดกของเจ้าทั้งหลาย” 12 เมื่อเขายังมีคนจำนวนน้อย จำนวนน้อยจริง ยังเป็นแต่คน
อาศัยอยู่ในนั้น 13 พเนจรไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น จากราชอาณาจักรนี้ถึ
งอีกชนชาติหนึ่ง 14 พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงขนาบกษั
ตริย์หลายองค์ด้วยเห็นแก่เขา 15 ว่า “อย่าแตะต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ อย่าทำอันตราย
แก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา” 16 เมื่อพระองค์ทรงเรียกการกันดารอาหารให้เกิดขึ้นที
่แผ่นดิน และทรงทำลายอาหารที่บำรุงชีวิตเสียสิ้น 17 พระองค์ทรงใช้ชายคนหนึ่งไปข้าง
หน้าเขา คือโยเซฟ ซึ่งถูกขายไปเป็นทาส 18 เท้าของเขาเจ็บช้ำด้วยตรวน ตัวเขาเข้าอยู่
ในปลอกเหล็ก 19 จนกว่าสิ่งที่เขาบอกได้บังเกิดขึ้น พระวจนะของพระเยโฮวาห์ทดสอบ
เขา 20 กษัตริย์ก็ทรงใช้ให้ไปปล่อยตัวเขา ผู้ปกครองของชนชาติทั้งหลายได้ปล่อยเขา
เป็นอิสระ 21 กษัตริย์ทรงตั้งเขาให้เป็นเจ้านายเหนือวังของพระองค์ เป็นผู้ปกครอง
กรรมสิทธิ์ทั้งปวงของพระองค์ 22 ให้ผูกมัดเจ้านายของพระองค์ตามชอบใจ และสอน
สติปัญญาแก่ผู้อาวุโสของพระองค์ 23 แล้วอิสราเอลได้มาที่อียิปต์ ยาโคบได้อาศัยอยู่
ในแผ่นดินของฮาม 24 และพระเจ้าทรงกระทำให้ประชาชนของพระองค์มีลูกดก และ
ทรงกระทำให้เขาแข็งแรงกว่าคู่อริของเขา 25 พระองค์ทรงหันใจเขาเหล่านั้นให้เกลียด
ประชาชนของพระองค์ ให้ใช้กลอุบายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ 26 พระองค์ทรงใช้โมเสส
ผู้รับใช้ของพระองค์ และอาโรนผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ 27 เขาทั้งสองกระทำหมาย
สำคัญท่ามกลางเขาทั้งหลาย ทำการมหัศจรรย์ในแผ่นดินของฮาม 28 พระองค์ทรงใช้
ความมืดมา กระทำให้แผ่นดินมืด เขาทั้งหลายมิได้กบฏต่อพระวจนะของพระองค์ 29
พระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นเลือด และให้ปลาของเขาตาย 30 กบแห่กันมาเป็น
ฝูงใหญ่ที่แผ่นดินของเขา แม้ห้องในของกษัตริย์ของเขาก็มี 31 พระองค์ตรัส และฝูง
เหลือบก็มาและริ้นมีไปทั่วในแผ่นดินของเขา 32 พระองค์ประทานลูกเห็บแก่เขาแทนฝน

และไฟไหม้ทั่วแผ่นดินของเขา 33 พระองค์ทรงนาบเถาองุ่น และต้นมะเดื่อของเขา และ
ทรงฟาดต้นไม้ในประเทศของเขาให้หัก 34 พระองค์ตรัส และตั๊กแตนวัยบินก็มา และ
ตั๊กแตนวัยคลานมานับไม่ถ้วน 35 มากินพืชในแผ่นดินของเขาหมด และกินผลแห่งดิ
นของเขาสิ้น 36 พระองค์ทรงสังหารบรรดาลูกหัวปีในแผ่นดินของเขา คือผลแรกแห่ง
กำลังทั้งสิ้นของเขา 37 แล้วพระองค์ทรงนำอิสราเอลออกไปพร้อมกับเงินและทองคำ
และไม่มีสักคนหนึ่งในตระกูลของพระองค์ที่อ่อนแอ 38 เมื่อเขาพรากจากไป อียิปต์ก็
ยินดี เพราะความครั่นคร้ามต่ออิสราเอลได้ตกอยู่บนเขา 39 พระองค์ทรงกางเมฆเป็น
เครื่องกำบัง และไฟให้ความสว่างเวลากลางคืน 40 ประชาชนร้องขอ และพระองค์ทรง
นำนกคุ่มมา และให้เขาอิ่มใจด้วยอาหารจากฟ้าสวรรค์ 41 พระองค์ทรงเปิดหิน และน้ำ
ก็ไหลออกมา มันไหลพุ่งไปเป็นแม่น้ำในที่แห้งแล้ง 42 เพราะพระองค์ทรงระลึกถึงพระ
สัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ และอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์ 43 พระองค์จึงทรงนำ
ประชาชนของพระองค์ออกมาด้วยความชื่นบาน ทรงนำผู้ที่เลือกสรรไว้นั้นด้วยความ
เบิกบานใจ 44 และพระองค์ประทานแผ่นดินของบรรดาประชาชาติให้แก่เขา และเขา
ได้ผลงานของชาติทั้งหลายเป็นกรรมสิทธิ์ 45 เพื่อเขาจะปฏิบัติกฎเกณฑ์ของพระองค์
และรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

106

การกบฏของประชาชนและบรรดาพระเมตตาของพระเจ้า

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะ
พระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 2 ผู้ใดจะพรรณนา
ถึงพระราชกิจอันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะแสดงถึงพระเกียรติของ
พระองค์อย่างครบถ้วนได้ 3 บรรดาผู้ที่รักษาความยุติธรรมก็เป็นสุข และผู้ที่กระทำ
ความชอบธรรมตลอดเวลา 4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์
ด้วยความโปรดปรานซึ่งพระองค์ทรงมีต่อประชาชนของพระองค์ โอ ขอทรงประทาน
ความรอดของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์ 5 เพื่อข้าพระองค์จะเห็นความเจริญรุ่งเรือง
ของบรรดาผู้เลือกสรรของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเปรมปรีดิ์ในความยินดีแห่ง
ประชาชาติของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะอวดได้ร่วมกับมรดกของพระองค์ 6 ทั้ง
ข้าพระองค์ทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ได้กระทำบาปแล้ว ข้าพระองค์ทั้ง
หลายได้กระทำความชั่วช้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำอย่างชั่วร้าย 7 บรรพบุรุษของ
ข้าพระองค์ทั้งหลายเมื่อท่านอยู่ในอียิปต์ท่านมิได้เข้าใจการมหัศจรรย์ของพระองค์
ท่านมิได้ระลึกถึงความเมตตาอันอุดมของพระองค์ แต่ได้กบฏต่อพระองค์ที่ทะเล
ที่ทะเลแดง 8 ถึงกระนั้นพระองค์ยังทรงช่วยท่านให้รอดเพราะเห็นแก่พระนามของ
พระองค์ เพื่อพระองค์จะให้ทราบถึงฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ 9 พระองค์
ทรงขนาบทะเลแดง มันก็แห้งไป และพระองค์ทรงนำท่านข้ามที่ลึกอย่างกับเดินข้ามถิ่น
ทุรกันดาร 10 พระองค์จึงทรงช่วยท่านให้พ้นมือของผู้ที่เกลียดชังท่าน และไถ่ท่านจาก
เงื้อมมือของศัตรู 11 และน้ำท่วมปฏิปักษ์ของท่าน เขาไม่เหลือสักคนเดียว 12 แล้วท่าน
เชื่อพระวจนะของพระองค์ ท่านร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ 13 แต่ไม่ช้าท่านก็ลืมพระ
ราชกิจของพระองค์เสีย ท่านไม่คอยพระดำรัสปรึกษาของพระองค์ 14 แต่ในถิ่นทุรกัน
ดารนั้นท่านมีความอยากอย่างรุนแรง และได้ทดลองพระเจ้าในทะเลทราย 15 พระองค์
ทรงประทานสิ่งที่ท่านขอ แต่ทรงใช้โรคผอมแห้งมาท่ามกลางจิตใจท่าน 16 เมื่อคนใน
ค่ายริษยาโมเสสและอาโรนวิสุทธิชนของพระเยโฮวาห์ 17 พื้นแผ่นดินอ้าปากกลืนดา

ธานและทับคณะอาบีรัมเสีย 18 ไฟระเบิดในคณะของท่านและเปลวเพลิงผลาญคนชั่ว
เสีย 19 ท่านได้สร้างลูกวัวในโฮเรบและนมัสการรูปเคารพหล่อ 20 ท่านจึงเอาสง่าราศี
ของพระเจ้าแลกกับรูปของวัวที่กินหญ้า 21 ท่านลืมพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของท่าน
ผู้ได้ทรงกระทำพระราชกิจใหญ่โตในอียิปต์ 22 ทำการมหัศจรรย์ในแผ่นดินของฮาม
และสิ่งน่าคร้ามกลัวที่ทะเลแดง 23 เพราะฉะนั้นพระองค์ตรัสว่าจะทำลายท่านเสีย ดี
แต่โมเสสผู้เลือกสรรของพระองค์ได้มายืนเฝ้าทัดทานพระองค์ เพื่อหันพระพิโรธของ
พระองค์เสียจากการทำลาย 24 แล้วท่านก็ดูถูกแผ่นดินอันร่มรื่นนั้น ท่านไม่เชื่อพระ
วจนะของพระองค์ 25 ท่านบ่นอยู่ในเต็นท์ของท่าน และไม่ฟังพระสุรเสียงของพระเย
โฮวาห์ 26 เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ปฏิญาณต่อท่าน ว่าจะ
ทำให้ท่านล้มตายในถิ่นทุรกันดาร 27 และจะกระจายเชื้อสายของท่านไปท่ามกลาง
ประชาชาติ หว่านเขาไปทั่วประเทศทั้งหลาย 28 แล้วท่านก็ไปติดพันอยู่กับพระบาอัล
แห่งเมืองเปโอร์ และรับประทานเครื่องสัตวบูชาที่บูชาพระตาย 29 ท่านยั่วเย้าพระองค์
ให้ทรงกริ้วด้วยการกระทำของท่าน และโรคระบาดเกิดขึ้นท่ามกลางท่าน 30 แล้วฟีเน
หัสได้ยืนขึ้นจัดการลงโทษและโรคระบาดนั้นก็หยุด 31 ที่เขาทำนั้นพระองค์ทรงนับว่า
เป็นความชอบธรรมแก่เขาตลอดทุกชั่วอายุสืบต่อไปเป็นนิตย์ 32 ท่านทำให้พระองค์
กริ้วที่น้ำแห่งการโต้เถียง เพราะเรื่องของท่านนี้ โมเสสก็พลอยเสียหายด้วย 33 เพราะ
ท่านทำให้จิตใจโมเสสขมขื่น ดังนั้นริมฝีปากของเขาจึงพูดถ้อยคำหุนหัน 34 ท่านมิได้
ทำลายชนชาติทั้งหลายตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านไว้ 35 แต่ท่านได้ปะปนกับ
ประชาชาติเหล่านั้น และหัดทำอย่างที่เขาทำกัน 36 ท่านปรนนิบัติรูปเคารพของเขา
ซึ่งกลายเป็นบ่วงสำหรับท่าน 37 ท่านฆ่าบุตรชายและบุตรสาวของท่านถวายเป็นเครื่อง
สักการบูชาแก่ปีศาจ 38 ท่านเทโลหิตผู้ไร้ผิดออกมาคือโลหิตบุตรชายบุตรสาวของท่าน
ผู้ซึ่งท่านได้ฆ่าเป็นเครื่องสักการบูชาแก่รูปเคารพแห่งคานาอัน แผ่นดินก็มลทินไปด้วย
โลหิต 39 ท่านจึงเป็นคนไม่สะอาดด้วยการกระทำของท่าน และประพฤติเยี่ยงโสเภณี
ในการกระทำของท่าน 40 แล้วความกริ้วของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่อประชาชนของ
พระองค์ และพระองค์ทรงรังเกียจมรดกของพระองค์ 41 พระองค์ทรงมอบท่านไว้ในมือ
ประชาชาติต่างๆ บรรดาผู้ที่เกลียดท่านจึงปกครองเหนือท่าน 42 ศัตรูของท่านได้บีบ
บังคับท่านและท่านตกไปอยู่ใต้อำนาจของเขา 43 พระองค์ทรงช่วยท่านให้พ้นหลาย
ครั้ง แต่ท่านมักกบฏในจุดประสงค์ของท่าน และถูกเหยียดลงด้วยความชั่วช้าของท่าน
44 ถึงอย่างไร เมื่อพระองค์สดับเสียงร้องทูลของท่าน พระองค์ทรงสนพระทัยในความ
ทุกข์ใจของท่าน 45 เพื่อเห็นแก่ท่าน พระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์
และกลับทรงกรุณาตามความเมตตาอันอุดมของพระองค์ 46 พระองค์ทรงให้ท่านได้รับ
ความสงสารจากบรรดาผู้ที่ได้ยึดท่านไปเป็นเชลย 47 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า
ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด และขอทรงรวบรวม
ข้าพระองค์ทั้งหลายจากท่ามกลางประชาชาติต่างๆ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะโมทนา
ขอบพระคุณพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ และเริงโลดในการสรรเสริญพระองค์ 48 จง
ถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล
และขอประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า “เอเมน” จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

107

เล่มที่ห้าซึ่งเปรียบกับหนังสือพระราชบัญญัติ เกี่ยวกับพระเจ้าและพระวจนะของ

พระองค์ การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

1 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความ
เมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 2 ให้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงไถ่ไว้แล้วกล่าวดังนั้น
เถิด คือผู้ที่พระองค์ทรงไถ่ไว้จากมือของปรปักษ์ 3 และรวบรวมเข้ามาจากแผ่นดินทั้ง
หลาย จากตะวันออก และจากตะวันตก จากเหนือและจากใต้

การปฏิบัติตามกฎต่างๆของพระเจ้า

4 เขาก็พเนจรอยู่ในป่าในที่แห้งแล้ง หาไม่พบทางที่จะเข้านครซึ่งพอจะอาศัยได้
5 หิวโหยและกระหาย จิตใจของเขาก็อ่อนระอาไปในตัวเขา 6 แล้วในความยากลำบาก
ของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ใจของ
เขา 7 พระองค์ทรงนำเขาไปในทางตรงจนเขามาถึงนครซึ่งพอจะอาศัยได้ 8 โอ ให้
เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของ
พระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 9 เพราะผู้ที่กระหาย พระองค์ทรงให้เขาอิ่ม และ
ผู้ที่หิว พระองค์ทรงให้เขาหนำใจด้วยของดี 10 ผู้ที่นั่งอยู่ในความมืดและเงามัจจุราช
ถูกขังอยู่ด้วยความทุกข์ยากและติดตรวน 11 เพราะเขากบฏต่อพระวจนะของพระเจ้า
และหยามคำปรึกษาขององค์ผู้สูงสุด 12 พระองค์จึงทรงกระทำจิตใจของเขาทั้งหลาย
ให้ถ่อมลงด้วยงานหนัก เขาล้มลงและไม่มีใครช่วย 13 แล้วในความยากลำบากของ
เขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขา 14
พระองค์ทรงนำเขาออกมาจากความมืดและเงามัจจุราช และทรงระเบิดพันธนะของ
เขาให้ขาดสะบั้น 15 โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์
เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 16 เพราะพระองค์ทรง
พังประตูทองสัมฤทธิ์และทรงตัดซี่ลูกกรงเหล็กเสีย 17 เขาเป็นคนโง่เพราะการละเมิด
ของเขา และเพราะความชั่วช้าของเขา เขาต้องทนความทุกข์ยาก 18 จิตใจเขารังเกียจ
อาหารทุกชนิดและเข้าไปใกล้ประตูความตาย 19 แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อ
เขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขา 20 พระองค์
ทรงใช้พระวจนะของพระองค์ไปรักษาเขา และทรงช่วยเขาให้พ้นจากสิ่งต่างๆที่จะ
ทำลายเขา 21 โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะ
การมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีอยู่ต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 22 และให้เขาถวายเครื่อง
สักการบูชาโมทนาพระคุณ และเล่าพระราชกิจของพระองค์ด้วยความชื่นบาน 23 ผู้ที่
ลงเรือไปในทะเล ทำอาชีพอยู่บนน้ำกว้างใหญ่ 24 เขาได้เห็นพระราชกิจของพระเยโฮ
วาห์ และการมหัศจรรย์ของพระองค์ในที่น้ำลึก 25 เพราะพระองค์ทรงบัญชา และทรง
ให้เกิดลมพายุซึ่งให้คลื่นทะเลกำเริบ 26 คนเหล่านั้นถูกซัดขึ้นไปสู่ท้องฟ้าและลงไปสู่
ที่ลึก ใจของเขาละลายไปเพราะเหตุความยากลำบาก 27 เขาถลาและโซเซไปอย่างคน
เมาและสิ้นปัญญาลง 28 แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์
พระองค์ทรงช่วยนำเขาออกจากความทุกข์ใจของเขา 29 พระองค์ทรงกระทำให้พายุ
สงบลงและคลื่นทะเลก็นิ่ง 30 แล้วเขาก็ยินดีเพราะเขามีความเงียบ และพระองค์ทรงนำ
เขามายังท่าที่เขาปรารถนา 31 โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของ
พระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 32 ให้เขายอ
พระเกียรติพระองค์ในชุมนุมประชาชน และสรรเสริญพระองค์ในที่ประชุมของผู้อาวุโส
33 พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำให้เป็นถิ่นทุรกันดาร น้ำพุให้เป็นดินแห้งผาก 34 แผ่นดินที
มีผลดกให้เป็นทีแห้งแล้ง เพราะเหตุความโหดร้ายของชาวเมือง 35 พระองค์ทรงเปลี่ยน

ถิ่นทุรกันดารให้เป็นสระน้ำ แผ่นดินแห้งผากให้เป็นน้ำพุ 36 และพระองค์ทรงให้คน
หิวโหยอาศัยที่นั่น เพื่อเขาจะสถาปนานครซึ่งพอจะอาศัยได้ 37 เขาหว่านนา และปลูก
สวนองุ่นและได้ผลดกมาก 38 โดยพระพรของพระองค์เขาทั้งหลายทวีผลมากยิ่ง และ
พระองค์มิได้ทรงให้วัวของเขาลดจำนวนลง 39 เมื่อเขาถูกทำให้น้อยลงและถูกเหยียด
ให้ต่ำโดยการบีบบังคับกับความยากลำบากและความโศกเศร้า 40 พระองค์ทรงเทความ
ดูหมิ่นลงบนเจ้านาย ทรงกระทำให้เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารที่ไม่มีหนทาง 41 แต่
พระองค์ทรงยกคนขัดสนขึ้นจากความทุกข์ยาก และกระทำให้ครอบครัวของเขามาก
อย่างฝูงแพะแกะ 42 คนชอบธรรมจะเห็นและยินดี และความชั่วช้าทั้งปวงก็จะปิดปาก
ของมัน 43 ผู้ใดฉลาดและจะรักษาสิ่งเหล่านี้ ก็จะเข้าใจถึงความเมตตาของพระเยโฮ
วาห์

108

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้า บทเพลงหรือเพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มั่นคง ข้าพระองค์จะร้องเพลงและร้อง
เพลงสรรเสริญด้วยจิตใจของข้าพระองค์ 2 พิณใหญ่และพิณเขาคู่เอ๋ย จงตื่นเถิด
ข้าพเจ้าจะปลุกอรุณ 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์
ท่ามกลางประชาชาติ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้ง
หลาย 4 เพราะความเมตตาของพระองค์ใหญ่ยิ่งเหนือฟ้าสวรรค์ ความจริงของพระองค์
สูงถึงเมฆ

การทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

5 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่เชิดชูเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่
เหนือทั่วแผ่นดินโลก 6 ขอทรงช่วยให้รอดโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์และทรงตอบ
ข้าพระองค์ เพื่อว่าผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยให้พ้น 7 พระเจ้าได้ตรัสด้วย
ความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า เราจะปีติยินดี เราจะแบ่งเมืองเชเคม และแบ่งหุบเขา
เมืองสุคคทออก 8 กิเลอาดเป็นของเรา มนัสเสห์เป็นของเรา เอฟราอิมเป็นที่กันศีรษะ
ของเรา ยูดาห์เป็นผู้ตั้งพระราชบัญญัติของเรา 9 โมอับเป็นอ่างล้างชำระของเรา เรา
เหวี่ยงรองเท้าของเราลงบนเอโดม เราโห่ร้องด้วยความมีชัยเหนือฟีลิสเตีย 10 ผู้ใดจะ
นำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม 11 โอ ข้าแต่พระเจ้า
พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่
ทรงออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วละ 12 ขอประทานความช่วยเหลือ
เพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ผล 13 โดยพระเจ้า
เอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง พระองค์เองจะทรงเป็นผู้เหยียบคู่อริของ
ข้าพเจ้าทั้งหลายลง

109

ดาวิดบ่นเรื่องพวกศัตรูที่นินทาท่าน ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ผู้ซึ่งข้าพระองค์สรรเสริญ ขออย่าทรงนิ่งเสีย 2 เพราะปากของ
คนชั่วและปากของคนหลอกลวงอ้าใส่ข้าพระองค์อยู่แล้ว พวกเขาได้พูดปรักปรำข้า
พระองค์ด้วยลิ้นมุสา 3 เขาทั้งหลายล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยถ้อยคำเกลียดชัง และโจมตี
ข้าพระองค์อย่างไร้เหตุ 4 เขาเป็นพวกปฏิปักษ์ต่อข้าพระองค์แทนความรักของข้า
พระองค์ ส่วนข้าพระองค์ได้อธิษฐานเท่านั้น 5 เขาตอบแทนข้าพระองค์ด้วยความชั่ว

แทนความดี และความเกลียดชังแทนความรักของข้าพระองค์ 6 ขอทรงตั้งคนชั่วให้อยู่
เหนือเขาและให้ซาตานยืนอยู่ที่มือขวาของเขา 7 เมื่อพิจารณาคดี ก็ให้เขาปรากฏว่า
เป็นผู้กระทำผิด และให้คำอธิษฐานของเขากลายเป็นความบาป 8 ขอให้วันเวลาของเขา
น้อย ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา 9 ขอให้ลูกของเขากำพร้าพ่อ และภรรยา
ของเขาเป็นม่าย 10 ขอให้ลูกของเขาต้องเร่ร่อนขอทานเรื่อยไป ขอให้เขาหาอาหาร
จากที่รกร้างว่างเปล่าของเขา 11 ขอให้เจ้าหนี้มายึดของทั้งสิ้นทีเขามีอยู่ ขอคนต่างถิ่น
มาปล้นผลงานของเขาไป 12 ขออย่าให้ผู้ใดเอ็นดูเขา อย่าให้ผู้ใดสงสารลูกกำพร้าพ่อ
ของเขา 13 ขอให้ทายาทของเขาถูกตัดออก และในคนชั่วอายุต่อมาก็ขอให้ชื่อของเขา
ถูกขีดฆ่าออกเสีย 14 ขอให้ความชั่วช้าของบรรพบุรุษของเขายังเป็นทีจำได้อยู่ต่อพระ
พักตร์พระเยโฮวาห์ อย่าให้บาปของมารดาเขาลบเลือนไป 15 ขอให้บาปเหล่านั้นอยู่
ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอไป เพื่อพระองค์จะทรงตัดการระลึกถึงเขาเหล่า
นั้นเสียจากแผ่นดินโลก 16 เพราะเขาไม่จดจำที่จะแสดงความเอ็นดู แต่ข่มเหงคนจน
และคนขัดสน เพื่อจะฆ่าคนที่เศร้าใจเสีย 17 เขารักที่จะแช่ง ขอให้คำแช่งตกบนเขา
เขาไม่ชอบการให้พร ขอพรจงห่างไกลจากเขา 18 เขาเอาการแช่งห่มต่างเสื้อผ้าของ
เขา ขอให้ซึมเข้าไปในกายของเขาอย่างน้ำ ขอให้ซึมเข้าไปในกระดูกของเขาอย่าง
น้ำมัน 19 ให้เหมือนเครื่องแต่งกายที่คลุมเขาอยู่ เหมือนเข็มขัดที่คาดเขาไว้เสมอ 20
ทั้งนี้ขอให้เป็นบำเหน็จจากพระเยโฮวาห์แก่พวกปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ แก่ผู้ที่กล่าว
ร้ายต่อชีวิตของข้าพระองค์ 21 โอ ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงกระทำ
เพื่อข้าพระองค์โดยเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพราะว่าความเมตตาของพระองค์
นั้นประเสริฐ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น 22 เพราะข้าพระองค์ยากจนและขัดสน และ
จิตใจของข้าพระองค์ก็บาดเจ็บอยู่ภายใน 23 ข้าพระองค์สิ้นสุดไปแล้วอย่างเงาตอน
เย็น ข้าพระองค์ถูกสลัดออกเหมือนตั๊กแตน 24 เข่าของข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยเพราะ
การอดอาหาร ร่างกายของข้าพระองค์ก็ซูบผอมไป 25 ข้าพระองค์กลายเป็นทีตำหนิ
ติเตียนของเขา เมื่อเขามองดูข้าพระองค์ เขาก็สั่นศีรษะ 26 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ โอ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดตาม
ความเมตตาของพระองค์ 27 เพื่อเขาจะทราบว่านี่เป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าแต่
พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงกระทำการนี้ 28 ให้เขาแช่งไป แต่ขอพระองค์ทรงอำนวย
พระพร เมื่อเขาลุกขึ้น ขอให้เขาได้อาย แต่ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี 29 ขอให้
พวกปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ห่มความอัปยศ ขอให้ความอับอายสวมกายเขาอย่างเสื้อ
คลุม 30 ด้วยปากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์เป็นอย่างมาก ข้าพเจ้า
จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนมากหลาย 31 เพราะพระองค์จะทรงประทับขวามือ
ของคนขัดสน เพื่อทรงช่วยเขาให้พ้นจากคนที่ปรับโทษจิตใจเขานั้น

110

พระเยโฮวาห์ทรงประทานให้กษัตริย์มีอำนาจครอบครอง เพลงสดุดีของดาวิด

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา
จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า 2 พระเยโฮวาห์จะทรงใช้
คทาทรงฤทธิ์ของพระองค์ท่านไปจากศิโยน จงครอบครองท่ามกลางศัตรูของพระองค์
ท่านเถิด 3 ชนชาติของพระองค์ท่านจะสมัครถวายตัวของเขาด้วยความเต็มใจ ในวัน
แห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ท่าน ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์จากครรภ์ของ
อรุโณทัย น้ำค้างแห่งวัยหนุ่มเป็นของพระองค์ท่าน 4 พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแล้ว

และจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า เจ้าเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซ
เดค 5 องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับข้างขวาหัตถ์ของพระองค์ท่าน พระองค์จะทรงทลาย
บรรดากษัตริย์ในวันที่ทรงพระพิโรธ 6 พระองค์จะทรงกระทำการพิพากษาท่ามกลาง
ประชาชาติให้ซากศพเต็มไปหมด พระองค์จะทรงทลายผู้เป็นประมุขทั่วแผ่นดินโลก
อันกว้างขวาง 7 พระองค์ท่านจะทรงดื่มจากลำธารข้างทาง ฉะนั้นพระองค์ท่านจะทรง
ผงกพระเศียรขึ้น

111

จงสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระราชกิจยิ่งใหญ่ของพระองค์

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจ
ของข้าพเจ้า ในคณะผู้เที่ยงธรรม ในชุมนุมชน 2 บรรดาพระราชกิจของพระเยโฮวาห์
ใหญ่ยิ่ง เป็นที่ค้นคว้าของทุกคนที่พอใจ 3 พระราชกิจของพระองค์สูงส่งและมีเกียรติ
และความชอบธรรมของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ 4 พระองค์ได้ทรงให้พระราชกิจ
มหัศจรรย์ของพระองค์เป็นที่จดจำ พระเยโฮวาห์ทรงมีพระคุณและเต็มไปด้วยพระ
กรุณา 5 พระองค์ประทานอาหารให้ผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ พระองค์จะทรงจดจำพันธ
สัญญาของพระองค์เสมอ 6 พระองค์ได้ทรงสำแดงฤทธานุภาพแห่งพระราชกิจของ
พระองค์แก่ประชาชนของพระองค์ เพื่อจะทรงประทานมรดกของบรรดาประชาชาติ
แก่เขา 7 พระหัตถกิจของพระองค์นั้นสุจริตและยุติธรรม และพระบัญญัติทั้งหลาย
ของพระองค์ก็ไว้ใจได้ 8 สถาปนาอยู่เป็นนิจกาล และประกอบความจริงกับความเที่ยง
ธรรม 9 พระองค์ทรงใช้การไถ่ให้มายังประชาชนของพระองค์ พระองค์ทรงบัญชาพันธ
สัญญาของพระองค์เป็นนิตย์ พระนามของพระองค์บริสุทธิ์และน่าคร้ามกลัวจริงๆ

จงยำเกรงพระเยโฮวาห์

10 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของสติปัญญา บรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามพระ
บัญญัติของพระองค์ก็ได้ความเข้าใจดี การสรรเสริญพระเจ้าดำรงอยู่เป็นนิตย์

112

พระสัญญาต่างๆสำหรับผู้ที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด คนที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข คือผู้ปีติยินดี
เป็นอันมากในพระบัญญัติของพระองค์ 2 เชื้อสายของเขาจะทรงอานุภาพในแผ่นดิน
ชั่วอายุที่เที่ยงธรรมจะรับพระพร 3 ทรัพย์ศฤงคารและความมั่งคั่งมีอยู่ในเรือนของเขา
และความชอบธรรมของเขาดำรงอยู่เป็นนิตย์ 4 ความสว่างจะโผล่ขึ้นมาในความมืด
ให้คนเที่ยงธรรม เขามีความเมตตา เต็มไปด้วยความสงสารและชอบธรรม 5 คนที่ดีจะ
แสดงความเมตตาคุณและให้ยืม เขาจะดำเนินการของเขาด้วยความยุติธรรม 6 แน่นอน
เขาจะไม่ถดถอยเป็นนิตย์ คนจะระลึกถึงคนชอบธรรมอยู่เป็นนิตย์ 7 เขาจะไม่กลัวข่าว
ร้าย จิตใจของเขายึดแน่น วางใจในพระเยโฮวาห์ 8 จิตใจของเขาแน่วแน่ เขาจะไม่
กลัวจนกว่าจะเห็นความประสงค์ต่อศัตรูของเขาสำเร็จ 9 เขาแจกจ่าย เขาได้ให้แก่คน
ยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงเป็นนิตย์ เขาของเขาจะถูกเชิดชูขึ้นด้วยเกียรติ
10 คนชั่วจะเห็นแล้วเป็นทุกข์ใจ เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วละลายไป ความปรารถนาของ
คนชั่วนั้นจะสูญเปล่า

113

จงสรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีงามของพระองค์

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด โอ บรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงสรรเสริญ
เถิด จงสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ 2 สาธุการแด่พระนามของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่
บัดนี้เป็นต้นไปเป็นนิตย์ 3 ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตกพระนามของ
พระเยโฮวาห์เป็นทีสรรเสริญ 4 พระเยโฮวาห์ประทับอยู่สูงเหนือประชาชาติทั้งปวง และ
สง่าราศีของพระองค์สูงเหนือฟ้าสวรรค์ 5 ไม่มีพระใดเป็นเหมือนพระเยโฮวาห์พระเจ้า
ของเรา ผู้ประทับบนที่สูง 6 ผู้ถ่อมพระทัยลงทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงในฟ้าสวรรค์และ
แผ่นดินโลก 7 พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นมาจากผงคลี และทรงยกคนขัดสนขึ้นมา
จากกองขี้เถ้า 8 เพื่อให้เขานั่งกับบรรดาเจ้านาย คือบรรดาเจ้านายแห่งชนชาติของ
พระองค์ 9 พระองค์โปรดให้หญิงหมันมีบ้านอยู่ เป็นแม่ที่ชื่นบานมีบุตร จงสรรเสริญ
พระเยโฮวาห์เถิด

114

จงยำเกรงพระเจ้าเพราะบรรดาพระราชกิจของพระองค์

1 เมื่ออิสราเอลออกไปจากอียิปต์ คือวงศ์วานของยาโคบไปจากชนชาติต่างภาษา 2 ยู
ดาห์กลายเป็นสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ อิสราเอลเป็นอาณาจักรของพระองค์ 3 ทะเล
มองแล้วหนี จอร์แดนหันกลับ 4 ภูเขากระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเขากระโดดเหมือนลูก
แกะ 5 เป็นอะไรนะ โอ ทะเลเอ๋ย เจ้าจึงหนี แม่น้ำจอร์แดนเอ๋ย เจ้าจึงหันกลับ 6 ภูเขาเอ๋ย
เจ้าจึงกระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเขาเอ๋ย เจ้าจึงกระโดดเหมือนลูกแกะ 7 แผ่นดินเอ๋ยสั่น
เทิ้มเถิด ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าของยาโคบ 8 ผู้ให้
หินเป็นสระน้ำ หินเหล็กไฟเป็นน้ำพุ

115

จงมั่นใจในพระเจ้า

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มิใช่แก่เหล่าข้าพระองค์ มิใช่แก่เหล่าข้าพระองค์ พระเจ้าข้า
แต่ขอถวายสง่าราศีแด่พระนามของพระองค์ เพราะเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์
และความจริงของพระองค์ 2 ทำไมบรรดาประชาชาติจะกล่าวว่า บัดนี้พระเจ้าของเขา
ทั้งหลายอยู่ไหนเล่า 3 แต่พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ในฟ้าสวรรค์ สิ่งใดที่พระองค์
พอพระทัยพระองค์ก็ทรงกระทำ 4 รูปเคารพของคนเหล่านั้นเป็นเงินและทองคำ เป็น
หัตถกรรมของมนุษย์ 5 รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้ มีตา แต่ดูไม่ได้ 6 มีหู แต่ฟังไม่
ได้ยิน มีจมูก แต่ดมไม่ได้ 7 มีมือ แต่คลำไม่ได้ มีเท้า แต่เดินไม่ได้ รูปเหล่านั้นทำเสียง
ในคอไม่ได้ 8 ผู้ที่ทำรูปเหล่านั้นจะเป็นเหมือนรูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปเห
ล่านั้นก็เช่นกัน 9 โอ อิสราเอลเอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด พระองค์ทรงเป็นความ
อุปถัมภ์และเป็นโล่ของเขาทั้งหลาย 10 โอ วงศ์วานอาโรนเอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮ
วาห์เถิด พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเขาทั้งหลาย 11 ท่านผู้เกรงกลัว
พระเยโฮวาห์เอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็น
โล่ของเขาทั้งหลาย 12 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นห่วงเราทั้งหลาย พระองค์จะทรงอำนวย
พระพรเราทั้งหลาย พระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่วงศ์วานอิสราเอล พระองค์จะ
ทรงอำนวยพระพรแก่วงศ์วานอาโรน 13 พระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่บรรดาผู้ที่
ยำเกรงพระเยโฮวาห์ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ 14 พระเยโฮวาห์จะทรงให้ท่านเพิ่มพูนขึ้นทั้ง

ท่านและลูกหลานของท่าน 15 ท่านได้รับพระพรจากพระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์
และแผ่นดินโลก 16 ฟ้าสวรรค์เป็นฟ้าสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงประทาน
แผ่นดินโลกให้แก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ 17 คนตายไม่สรรเสริญพระเยโฮวาห์ หรือผู้
ที่ลงไปสู่ที่สงัดก็เช่นนั้น 18 แต่เราทั้งหลายจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้น
ไปเป็นนิตย์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

116

การประกาศความรักต่อพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงช่วยให้พ้น

1 ข้าพเจ้ารักพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ทรงสดับเสียงและคำวิงวอนของข้าพเจ้า
2 เพราะพระองค์ทรงเงี่ยพระกรรณสดับข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะทูลพระองค์
ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ 3 ความเศร้าโศกแห่งความตายมาล้อมข้าพเจ้าอยู่ ความ
เจ็บปวดแห่งนรกจับข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าประสบความทุกข์ใจและความระทม 4 แล้ว
ข้าพเจ้าร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วย
ชีวิตข้าพระองค์ให้รอด 5 พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาและชอบธรรม พระเจ้าของ
เราทั้งหลายกอปรด้วยพระเมตตา 6 พระเยโฮวาห์ทรงสงวนคนรู้น้อยไว้ เมื่อข้าพเจ้า
ตกต่ำ พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด 7 โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย กลับไปสู่ที่พัก
ของเจ้าเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่เจ้าอย่างบริบูรณ์ 8 เพราะพระองค์ทรง
ช่วยจิตใจข้าพระองค์ให้พ้นจากมัจจุราช ช่วยนัยน์ตาข้าพระองค์จากน้ำตา ช่วยเท้า
ข้าพระองค์จากการล้ม 9 ข้าพเจ้าจะดำเนินอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ใน
แผ่นดินของคนเป็น 10 ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด ข้าพเจ้าได้รับความ
ทุกข์ยากใหญ่ยิ่ง 11 ข้าพเจ้ากล่าวด้วยความเร่งร้อนว่า คนเรานี้เป็นคนโกหกทั้งนั้น
12 ข้าพเจ้าจะเอาอะไรตอบแทนพระเยโฮวาห์ได้ เนื่องจากบรรดาพระราชกิจอันมี
พระคุณต่อข้าพเจ้า 13 ข้าพเจ้าจะยกถ้วยแห่งความรอดและร้องทูลออกพระนามพระ
เยโฮวาห์ 14 บัดนี้ข้าพเจ้าจะทำตามคำปฏิญาณของข้าพเจ้าแด่พระเยโฮวาห์ต่อหน้า
ประชาชนทั้งปวงของพระองค์ 15 มรณกรรมแห่งวิสุทธิชนของพระองค์สำคัญในสาย
พระเนตรของพระเยโฮวาห์ 16 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แท้จริงข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้
ของพระองค์ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นบุตรชายของหญิง
คนใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงแก้พันธนะของข้าพระองค์ 17 ข้าพระองค์จะถวาย
เครื่องสักการบูชาโมทนาพระคุณแด่พระองค์ และจะร้องทูลออกพระนามของพระเย
โฮวาห์ 18 บัดนี้ข้าพเจ้าจะทำตามคำปฏิญาณของข้าพเจ้าแด่พระเยโฮวาห์ต่อหน้า
ประชาชนทั้งปวงของพระองค์ 19 ในบริเวณพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ โอ เยรูซาเล็ม
เอ๋ย ในท่ามกลางเธอ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

117

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะความเมตตาและความจริงของพระองค์

1 โอ ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย
จงยกย่องพระองค์เถิด 2 เพราะความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อเรานั้นใหญ่หลวง และ
ความจริงของพระเยโฮวาห์ดำรงเป็นนิตย์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

118

การโมทนาขอบพระคุณเพราะความรอดของพระเยโฮวาห์

1 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความ
เมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 2 บัดนี้จงให้อิสราเอลกล่าวว่า ความเมตตาของ
พระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 3 บัดนี้จงให้วงศ์วานอาโรนกล่าวว่า ความเมตตาของพระองค์
ดำรงเป็นนิตย์ 4 บัดนี้จงให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์กล่าวว่า ความเมตตาของ
พระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 5 ข้าพเจ้าได้ร้องทูลพระเยโฮวาห์ในยามเป็นทุกข์ พระเยโฮ
วาห์ทรงตอบข้าพเจ้าและทรงตั้งข้าพเจ้าให้อยู่ในที่กว้างขวาง 6 มีพระเยโฮวาห์อยู่ฝ่าย
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า 7 พระเยโฮวาห์ทรง
อยู่ฝ่ายข้าพเจ้า พร้อมกับผู้อื่นที่ช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะเห็นความปรารถนาของ
ข้าพเจ้าต่อคนที่เกลียดข้าพเจ้านั้นสำเร็จ 8 การวางใจในพระเยโฮวาห์ก็ดีกว่าที่จะเชื่อ
ใจในมนุษย์ 9 การวางใจในพระเยโฮวาห์ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในเจ้านาย 10 ประชาชาติ
ทั้งหลายได้ล้อมข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ 11 เขาทั้ง
หลายได้ล้อมข้าพเจ้า ล้อมรอบข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเย
โฮวาห์ 12 เขาได้ล้อมข้าพเจ้าเหมือนผึ้ง เขาทั้งหลายดับเสียแล้วเหมือนเปลวไฟหนาม
เพราะข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ 13 เจ้าได้ผลักข้าพเจ้าอย่างแรง
เพื่อให้ข้าพเจ้าล้มลง แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยข้าพเจ้า 14 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลัง
และบทเพลงของข้าพเจ้า พระองค์ทรงมาเป็นความรอดของข้าพเจ้า 15 เสียงแห่งความ
ยินดีและความรอดอยู่ในพลับพลาของผู้ชอบธรรมว่า พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์
ห้าวหาญนัก 16 พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์เป็นที่เชิดชู พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮ
วาห์ห้าวหาญนัก 17 ข้าพเจ้าจะไม่ตาย แต่ข้าพเจ้าจะเป็นอยู่ และประกาศพระราชกิจ
ของพระเยโฮวาห์ 18 พระเยโฮวาห์ทรงตีสอนข้าพเจ้าอย่างหนัก แต่พระองค์ไม่ทรงมอบ
ข้าพเจ้าไว้กับมัจจุราช 19 ขอเปิดประตูความชอบธรรมให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเข้าประตู
นั้นไปและจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ 20 นี่คือประตูของพระเยโฮวาห์ คนชอบธรรม
จะเข้าไปทางนี้ 21 ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์
และมาเป็นความรอดของข้าพระองค์ 22 ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็น
ศิลามุมเอกแล้ว 23 การนี้เป็นมาจากพระเยโฮวาห์ เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตา
เรา 24 นี่เป็นวันซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้าง เราจะเปรมปรีดิ์และยินดีในวันนั้น 25 โอ
ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดเถิด โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้
ขอประทานความจำเริญแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด 26 ขอให้ท่านผู้เข้ามาในพระนาม
ของพระเยโฮวาห์จงได้รับพระพร ข้าพเจ้าทั้งหลายอวยพรท่านทั้งหลายจากพระนิเวศ
ของพระเยโฮวาห์ 27 พระเจ้าทรงเป็นพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงประทานความสว่างแก่เรา
จงผูกมัดเครื่องบูชาด้วยเชือกไปถึงเชิงงอนของแท่นบูชา 28 พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า
ของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของ
ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเชิดชูพระองค์ 29 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์
เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์

119

บรรดาคำอธิษฐาน การสรรเสริญและการประกาศว่าจะเชื่อฟังพระเจ้า อาเลฟ (ก

1 บรรดาผู้ที่ดีรอบคอบในทางของเขาก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระราชบัญญัติ
ของพระเยโฮวาห์ 2 ผู้ที่รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ก็เป็นสุข คือผู้ที่แสวงหา
พระองค์ด้วยสุดใจ 3 ทั้งผู้ที่ไม่กระทำความชั่วช้า แต่เดินตามบรรดาพระมรรคาของ

พระองค์ 4 พระองค์ได้ทรงบัญชาให้เราทั้งหลายรักษาข้อบังคับของพระองค์อย่าง
เคร่งครัด 5 โอ ขอให้ทางทั้งหลายของข้าพระองค์มั่นคงในการรักษากฎเกณฑ์ของ
พระองค์ 6 แล้วข้าพระองค์จะไม่ได้รับความอาย เมื่อข้าพระองค์เอาใจใส่พระบัญญัติ
ทั้งสิ้นของพระองค์ 7 ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยใจเที่ยงตรง เมื่อข้าพระองค์
เรียนรู้คำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ 8 ข้าพระองค์จะรักษากฎเกณฑ์ของ
พระองค์ โอ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียอย่างสิ้นเชิงเลย

เบธ (ข

9 หนุ่มๆจะรักษาทางของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร โดยระแวดระวังตามพระวจนะ
ของพระองค์ 10 ข้าพระองค์แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจของข้าพระองค์ โอ ขออย่าให้
ข้าพระองค์หลงไปจากพระบัญญัติของพระองค์ 11 ข้าพระองค์ได้สะสมพระดำรัสของ
พระองค์ไว้ในใจของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์ 12 โอ ข้าแต่
พระเยโฮวาห์ สาธุการแด่พระองค์ ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
13 ข้าพระองค์ประกาศด้วยริมฝีปากของข้าพระองค์ถึงบรรดาคำตัดสินแห่งพระโอษฐ์
ของพระองค์ 14 ข้าพระองค์ปีติยินดีในทางแห่งบรรดาพระโอวาทของพระองค์ มาก
เท่ากับในความมั่งคั่งทั้งสิ้น 15 ข้าพระองค์จะรำพึงถึงข้อบังคับของพระองค์ และเอาใจ
ใส่ทางทั้งหลายของพระองค์ 16 ข้าพระองค์จะปีติยินดีในกฎเกณฑ์ของพระองค์ ข้า
พระองค์จะไม่ลืมพระวจนะของพระองค์

กิเมล (ค

17 ขอทรงกระทำแก่ผู้รับใช้ของพระองค์อย่างบริบูรณ์ เพื่อข้าพระองค์จะมีชีวิตและ
จะรักษาพระวจนะของพระองค์ 18 ขอเบิกตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเห็นสิ่ง
มหัศจรรย์จากพระราชบัญญัติของพระองค์ 19 ข้าพระองค์เป็นคนพเนจรบนแผ่นดิน
โลก ขออย่าทรงซ่อนพระบัญญัติของพระองค์จากข้าพระองค์เสีย 20 จิตใจของข้า
พระองค์เร่าร้อนเพราะปรารถนาคำตัดสินของพระองค์ตลอดเวลา 21 พระองค์ทรง
ขนาบคนยโสที่ถูกสาปแช่ง ผู้หลงไปจากพระบัญญัติของพระองค์ 22 ขอทรงนำการ
ตำหนิและการประมาทไปจากข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้รักษาบรรดาพระโอวาท
ของพระองค์ 23 แม้เจ้านายนั่งปรึกษากันต่อสู้ข้าพระองค์ แต่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้
รำพึงถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์ 24 บรรดาพระโอวาทของพระองค์เป็นความปีติยินดี
ของข้าพระองค์ เป็นทีปรึกษาของข้าพระองค์

ดาเลธ (ง

25 จิตใจของข้าพระองค์ติดผงคลี ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระวจนะ
ของพระองค์ 26 ข้าพระองค์ได้ทูลถึงทางของข้าพระองค์ และพระองค์ทรงฟังข้า
พระองค์ ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 27 ขอทรงกระทำให้ข้า
พระองค์เข้าใจทางแห่งข้อบังคับของพระองค์ และข้าพระองค์จะกล่าวถึงพระราชกิ
จอันมหัศจรรย์ของพระองค์ 28 จิตใจของข้าพระองค์ละลายไปด้วยความโศก ขอทรง
เสริมกำลังข้าพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์ 29 ขอทรงให้ทางเทียมเท็จไกลจาก
ข้าพระองค์ และขอโปรดประทานพระราชบัญญัติของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 30 ข้า
พระองค์ได้เลือกทางแห่งความจริง ข้าพระองค์ตั้งคำตัดสินของพระองค์ไว้ตรงหน้าข้า
พระองค์ 31 ข้าพระองค์ผูกพันอยู่กับบรรดาพระโอวาทของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮ
วาห์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ขายหน้า 32 ข้าพระองค์จะวิ่งในทางพระบัญญัติของพระองค์
เมื่อพระองค์ทรงให้จิตใจของข้าพระองค์กว้างขวาง

ฮี (จ

33 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสอนทางกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และ
ข้าพระองค์จะรักษาทางนั้นไว้จนสุดปลาย 34 ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์
และข้าพระองค์จะรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้ ข้าพระองค์จะปฏิบัติพระราช
บัญญัตินั้นด้วยสุดใจของข้าพระองค์ 35 ขอโปรดให้ข้าพระองค์ไปในมรรคาแห่งพระ
บัญญัติของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ยินดีในมรรคานั้น 36 ขอทรงโน้มใจข้าพระองค์
ในบรรดาพระโอวาทของพระองค์และมิใช่ในทางโลภกำไร 37 ขอทรงหันนัยน์ตาของ
ข้าพระองค์ไปจากการมองดูสิ่งอนิจจัง และขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ในพระ
มรรคาของพระองค์ 38 ขอทรงยืนยันพระวจนะของพระองค์กับผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้
เกรงกลัวพระองค์ 39 ขอทรงหันการเยาะเย้ยซึ่งข้าพระองค์ครั่นคร้ามนั้นไปเสีย เพราะ
คำตัดสินของพระองค์นั้นดี 40 ดูเถิด ข้าพระองค์ปรารถนาข้อบังคับของพระองค์ โดย
ความชอบธรรมของพระองค์ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์

เวา (ฉ

41 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอความเมตตาของพระองค์มาถึงข้าพระองค์ คือความ
รอดของพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์ 42 แล้วข้าพระองค์จะมีคำตอบแก่ผู้ที่
เยาะเย้ยข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์วางใจในพระวจนะของพระองค์ 43 ขออย่าทรง
นำพระวจนะแห่งความจริงออกไปจากปากข้าพระองค์อย่างสิ้นเชิง เพราะความหวัง
ของข้าพระองค์อยู่ในคำตัดสินของพระองค์ 44 ข้าพระองค์จะรักษาพระราชบัญญัติ
ของพระองค์สืบๆไปเป็นนิจกาล 45 และข้าพระองค์จะเดินอย่างเสรีเพราะข้าพระองค์
ได้แสวงหาข้อบังคับของพระองค์ 46 ข้าพระองค์จะพูดถึงพระโอวาทของพระองค์ต่อ
เบื้องพระพักตร์บรรดากษัตริย์และจะไม่ขายหน้า 47 ข้าพระองค์จะปีติยินดีในพระบัญญั
ติของพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์รัก 48 ข้าพระองค์จะยกมือต่อพระบัญญัติของพระองค์
ซึ่งข้าพระองค์รัก และข้าพระองค์จะรำพึงถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์

เซน (ช

49 ขอทรงระลึกถึงพระวจนะของพระองค์ที่มีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรง
กระทำให้ข้าพระองค์หวังอยู่นั้น 50 นี่คือการเล้าโลมในความทุกข์ยากของข้าพระองค์
คือพระวจนะของพระองค์ให้ชีวิตแก่ข้าพระองค์ 51 คนโอหังเย้ยหยันข้าพระองค์ยิ่ง
นัก แต่ข้าพระองค์ไม่หันเสียจากพระราชบัญญัติของพระองค์ 52 ข้าพระองค์ระลึกถึง
คำตัดสินของพระองค์แต่โบราณกาล โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้รับความ
เล้าโลมใจ 53 ความกริ้วอันเร่าร้อนฉวยข้าพระองค์ไว้ เพราะเหตุคนชั่ว ผู้ละทิ้งพระราช
บัญญัติของพระองค์ 54 กฎเกณฑ์ของพระองค์ได้เป็นบทเพลงของข้าพระองค์ในเรือน
ที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่นั้น 55 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในกลางคืนข้าพระองค์ระลึกถึง
พระนามของพระองค์ และรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้ 56 สิ่งนี้ได้ตกมายังข้า
พระองค์เพราะข้าพระองค์รักษาข้อบังคับของพระองค์ไว้

เชธ (ซ

57 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นส่วนของข้าพระองค์ ข้าพระองค์กล่าวว่า
ข้าพระองค์จะรักษาพระวจนะของพระองค์ 58 ข้าพระองค์วอนขอความโปรดปรานของ
พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ขอทรงกรุณาแก่ข้าพระองค์ตามพระดำรัสของ
พระองค์ 59 ข้าพระองค์คิดถึงทางทั้งหลายของข้าพระองค์ แล้วข้าพระองค์หันเท้าของ
ข้าพระองค์ไปสู่บรรดาพระโอวาทของพระองค์ 60 ข้าพระองค์เร่งรีบไม่ล่าช้าที่จะรักษา
พระบัญญัติของพระองค์ 61 แม้หมู่คนชั่วดักข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมพระราช
บัญญัติของพระองค์ 62 พอเที่ยงคืน ข้าพระองค์จะลุกขึ้นโมทนาพระคุณพระองค์เนื่อง

ด้วยคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ 63 ข้าพระองค์เป็นเพื่อนกับทุกคนผู้ยำเกรง
พระองค์กับผู้ที่รักษาข้อบังคับของพระองค์ 64 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แผ่นดินโลกเต็
มด้วยความเมตตาของพระองค์ ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์

เทธ (ฌ

65 พระองค์ได้ทรงกระทำดีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ตามพ
ระวจนะของพระองค์ 66 ขอทรงสอนคำตัดสินและความรู้แก่ข้าพระองค์ เพราะข้า
พระองค์เชื่อถือพระบัญญัติของพระองค์ 67 ก่อนที่ข้าพระองค์ทุกข์ยาก ข้าพระองค์
หลงเจิ่น แต่บัดนี้ข้าพระองค์รักษาพระวจนะของพระองค์ไว้ 68 พระองค์ประเสริฐ และ
ทรงกระทำการดี ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 69 คนโอหังป้าย
ความเท็จใส่ข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะรักษาข้อบังคับของพระองค์ด้วยสุดใจ 70
จิตใจของเขาทั้งหลายต่ำช้าเหมือนไขมัน แต่ข้าพระองค์ปีติยินดีในพระราชบัญญัติ
ของพระองค์ 71 ดีแล้วที่ข้าพระองค์ทุกข์ยากเพื่อข้าพระองค์จะเรียนรู้ถึงกฎเกณฑ์
ของพระองค์ 72 สำหรับข้าพระองค์ พระราชบัญญัติแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ก็ดีกว่า
ทองคำและเงินพันๆแท่ง

โจด (ญ

73 พระหัตถ์ของพระองค์ได้สร้างและสถาปนาข้าพระองค์ ขอประทานความเข้าใจ
แก่ข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะเรียนรู้พระบัญญัติของพระองค์ 74 บรรดาผู้เกรงกลัว
พระองค์จะเห็นข้าพระองค์และเปรมปรีดิ์ เพราะว่าข้าพระองค์ได้หวังในพระวจนะ
ของพระองค์ 75 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทราบว่าคำตัดสินของพระองค์นั้น
ถูกต้องแล้ว และทราบว่าด้วยความซื่อตรงพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทุกข์ยาก 76 ขอ
ความเมตตาของพระองค์เป็นทีเล้าโลมข้าพระองค์ ตามพระดำรัสของพระองค์ที่มีแก่
ผู้รับใช้ของพระองค์ 77 ขอพระกรุณาของพระองค์มายังข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะ
เป็นอยู่ เพราะพระราชบัญญัติของพระองค์เป็นความปีติยินดีของข้าพระองค์ 78 ขอทรง
ให้คนโอหังได้รับความอาย เพราะว่าเขาได้คว่ำข้าพระองค์ด้วยความเท็จโดยไม่มีเหตุ
แต่ข้าพระองค์จะรำพึงถึงข้อบังคับของพระองค์ 79 ขอให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์
หันกลับมายังข้าพระองค์ พร้อมกับผู้ที่ทราบถึงบรรดาพระโอวาทของพระองค์ 80 ขอ
ให้จิตใจข้าพระองค์ไร้ตำหนิในเรื่องกฎเกณฑ์ของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ต้อง
ขายหน้า

คาฟ (ด

81 จิตใจของข้าพระองค์อ่อนระโหยคอยความรอดของพระองค์ แต่ข้าพระองค์หวัง
ในพระวจนะของพระองค์ 82 นัยน์ตาของข้าพระองค์มัวมืดไปด้วยคอยพระดำรัสของ
พระองค์ ข้าพระองค์ทูลถามว่า เมื่อไรพระองค์จะทรงเล้าโลมข้าพระองค์ 83 เพราะ
ว่าข้าพระองค์เป็นเหมือนถุงหนังถูกรมควัน แต่ข้าพระองค์ยังไม่ลืมกฎเกณฑ์ของ
พระองค์ 84 ผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่นานเท่าไร พระองค์จะทรงกระทำการพิพากษา
บรรดาผู้ข่มเหงข้าพระองค์เมื่อไร 85 คนโอหังได้ขุดหลุมพรางดักข้าพระองค์ ซึ่งไม่
สอดคล้องกับพระราชบัญญัติของพระองค์ 86 พระบัญญัติของพระองค์ทั้งสิ้นสัตย์
ซื่อ เขาข่มเหงข้าพระองค์ด้วยความเท็จ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ด้วย 87 เขาเกือบจะ
ทำให้ข้าพระองค์ดับชีพไปจากแผ่นดินโลกแล้ว แต่ข้าพระองค์ไม่ทอดทิ้งข้อบังคับ
ของพระองค์ 88 ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ด้วยความเมตตาของพระองค์ เพื่อข้า
พระองค์จะรักษาพระโอวาทแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์

ลาเมด (ต

89 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวจนะของพระองค์ปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิตย์
90 ความซื่อตรงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ พระองค์ทรงสถาปนาแผ่นดินโลกและ
มันก็ตั้งอยู่ 91 โดยกฎของพระองค์สิ่งเหล่านี้ตั้งมั่นอยู่ทุกวันนี้ เพราะของทุกสิ่งเป็นผู้
รับใช้ของพระองค์ 92 ถ้าพระราชบัญญัติของพระองค์ไม่เป็นทีปีติยินดีของข้าพระองค์
ข้าพระองค์คงจะพินาศแล้วในความทุกข์ยากของข้าพระองค์ 93 ข้าพระองค์จะไม่ลืมข้
อบังคับของพระองค์เลย เพราะพระองค์ทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์โดยข้อบังคับนั
ั้น 94 ข้าพระองค์เป็นของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะข้าพระองค์ได้
แสวงหาข้อบังคับของพระองค์ 95 คนชั่วซุ่มคอยทำลายข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะ
พิจารณาพระโอวาทของพระองค์ 96 ข้าพระองค์เคยเห็นขอบเขตของความสมบูรณ์ทั้ง
สิ้นแล้ว แต่พระบัญญัติของพระองค์กว้างขวางเหลือเกิน

เมม (ถ

97 โอ ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์จริงๆ เป็นคำรำพึงของข้าพระองค์
วันยังค่ำ 98 โดยพระบัญญัติของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ฉลาดกว่า
ศัตรูของข้าพระองค์ เพราะพระบัญญัตินั้นอยู่กับข้าพระองค์เสมอ 99 ข้าพระองค์มี
ความเข้าใจมากกว่าบรรดาครูของข้าพระองค์ เพราะบรรดาพระโอวาทของพระองค์
เป็นคำรำพึงของข้าพระองค์ 100 ข้าพระองค์เข้าใจมากกว่าคนสูงอายุ เพราะข้าพระ
องค์รักษาข้อบังคับของพระองค์ 101 ข้าพระองค์รั้งเท้าข้าพระองค์ไว้จากวิถีชั่วทุกอย่าง
เพื่อรักษาพระวจนะของพระองค์ 102 ข้าพระองค์มิได้เลี่ยงจากคำตัดสินของพระองค์
เพราะพระองค์ได้ทรงสอนข้าพระองค์ 103 พระดำรัสของพระองค์นั้น ข้าพระองค์ชิม
แล้วหวานจริงๆ หวานกว่าน้ำผึ้งเมื่อถึงปากข้าพระองค์ 104 ข้าพระองค์ได้ความเข้าใจ
โดยข้อบังคับของพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์เกลียดชังวิถีเท็จทุกอย่าง

นูน (ท

105 พระวจนะของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่าง
แก่มรรคาของข้าพระองค์ 106 ข้าพระองค์ได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณและจะกระทำให้สำเร็จ
ว่าจะรักษาคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ 107 ข้าพระองค์ทุกข์ยากอย่างหนัก
โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์
108 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรับคำสักการบูชาด้วยปากของข้าพระองค์ และขอ
สอนคำตัดสินของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 109 ชีวิตของข้าพระองค์อยู่ในมือของข้า
พระองค์เสมอ แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมพระราชบัญญัติของพระองค์ 110 คนชั่ววางกับดัก
ข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่หลงเจิ่นจากข้อบังคับของพระองค์ 111 บรรดาพระโอวาท
ของพระองค์ ข้าพระองค์รับไว้เป็นมรดกเป็นนิตย์ พระเจ้าข้า เป็นความชื่นบานแก่ใจ
ข้าพระองค์ 112 ข้าพระองค์โน้มจิตใจข้าพระองค์ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพระองค์เป็น
นิตย์จนอวสาน

ซาเมค (ธ

113 ข้าพระองค์เกลียดชังความคิดสองจิตสองใจ แต่ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติ
ของพระองค์ 114 พระองค์ทรงเป็นทีซ่อนและเป็นโล่ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์หวังใน
พระวจนะของพระองค์ 115 แน่ะ เจ้าคนทำชั่ว ไปเสียจากข้า เพื่อข้าจะรักษาพระบัญญั
ติของพระเจ้าของข้า 116 ขอทรงประคองข้าพระองค์ไว้ตามพระดำรัสของพระองค์
เพื่อข้าพระองค์จะเป็นอยู่ และอย่าให้ข้าพระองค์ขายหน้าในความหวังของข้าพระองค์
117 ขอทรงชูข้าพระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะปลอดภัย และมีความนับถือกฎเกณฑ์
ของพระองค์สืบๆไป 118 พระองค์ทรงตะเพิดบรรดาคนที่หลงเจิ่นจากกฎเกณฑ์ของ

พระองค์ พระเจ้าข้า อุบายหลอกลวงของเขาคือความเท็จ 119 พระองค์ทรงทิ้งบรรดา
คนชั่วของแผ่นดินโลกเหมือนทิ้งขี้แร่ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์รักบรรดาพระโอวาท
ของพระองค์ 120 เนื้อหนังข้าพระองค์สั่นเทิ้มเพราะเกรงกลัวพระองค์ และข้าพระองค์
กลัวคำตัดสินของพระองค์

เอน (น

121 ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งที่ยุติธรรมและเที่ยงธรรม ขออย่าทรงละข้าพระองค์แก่
ผู้บีบบังคับข้าพระองค์ 122 ขอทรงเป็นประกันเพื่อช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ ขออย่า
ทรงให้คนโอหังบีบบังคับข้าพระองค์ 123 นัยน์ตาของข้าพระองค์มัวมืดไปด้วยคอย
ความรอดของพระองค์ และคอยพระดำรัสชอบธรรมของพระองค์สำเร็จ 124 ขอทรง
กระทำแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ตามความเมตตาของพระองค์ และขอทรงสอนกฎเกณฑ์
ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 125 ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ขอทรงประทาน
ความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรู้ถึงบรรดาพระโอวาทของพระองค์
126 เป็นเวลาที่พระเยโฮวาห์ควรทรงจัดการ เพราะเขาหักพระราชบัญญัติของพระองค์
127 เพราะฉะนั้นข้าพระองค์รักพระบัญญัติของพระองค์ยิ่งกว่าทองคำ ยิ่งกว่าทองคำเนื้
อดี 128 เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ถือว่าบรรดาข้อบังคับของพระองค์ถูกต้องในทุกเรื่อง
ข้าพระองค์เกลียดมรรคาทุจริตทุกทาง

บี (บ

129 บรรดาพระโอวาทของพระองค์ประหลาดนัก เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพระองค์
จึงรักษาไว้ 130 การคลี่คลายพระวจนะของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่
คนรู้น้อย 131 ข้าพระองค์หอบจนอ้าปาก เพราะข้าพระองค์กระหายพระบัญญัติของ
พระองค์ 132 ขอทรงหันมาหาข้าพระองค์และมีพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ดังที่พระองค์
ทรงเคยกระทำต่อผู้ที่รักพระนามของพระองค์ 133 ขอทรงให้ย่างเท้าของข้าพระองค์
มั่นคงอยู่ในพระดำรัสของพระองค์ ขออย่าทรงให้ความชั่วช้าใดๆมีอำนาจเหนือข้า
พระองค์ 134 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นการบีบบังคับของมนุษย์ เพื่อข้าพระองค์จะ
รักษาข้อบังคับของพระองค์ 135 ขอทรงกระทำให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงมา
ที่ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 136 ข้า
พระองค์น้ำตาไหลพรั่งพรูเพราะคนไม่รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์

ซาดดี (ป

137 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ชอบธรรมและคำตัดสินของพระองค์ก็ถูก
ต้อง 138 บรรดาพระโอวาทที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ก็ชอบธรรมและสัตย์สุจริตทั้ง
สิ้น 139 ความเร่าร้อนของข้าพระองค์เผาข้าพระองค์อยู่ เพราะคู่อริของข้าพระองค์
ลืมพระวจนะของพระองค์ 140 พระดำรัสของพระองค์นั้นบริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นผู้รับใช้
ของพระองค์รักพระดำรัสนั้น 141 ข้าพระองค์ต่ำต้อยและเป็นที่ดูถูก แต่ข้าพระองค์ไม่
ลืมข้อบังคับของพระองค์ 142 ความชอบธรรมของพระองค์ชอบธรรมอยู่เป็นนิตย์ และ
พระราชบัญญัติของพระองค์เป็นความจริง 143 ความทุกข์ยากลำบากและความแสน
ระทมได้มาสู่ข้าพระองค์ แต่พระบัญญัติของพระองค์เป็นความปีติยินดีของข้าพระองค์
144 บรรดาพระโอวาทของพระองค์ชอบธรรมเป็นนิตย์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้า
พระองค์เพื่อข้าพระองค์จะดำรงชีวิตอยู่

คอฟ (ผ

145 ข้าพระองค์ร้องทูลด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอ
ทรงฟังข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ 146 ข้าพระองค์ร้องทูล

พระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพื่อข้าพระองค์จะรักษาบรรดาพระโอวาท
ของพระองค์ 147 ข้าพระองค์ตื่นขึ้นก่อนอรุณ ทูลขอความช่วยเหลือ ข้าพระองค์หวัง
อยู่ในพระวจนะของพระองค์ 148 นัยน์ตาของข้าพระองค์ตื่นอยู่ก่อนถึงยามทุกยามใน
กลางคืน เพื่อรำพึงถึงพระดำรัสของพระองค์ 149 ขอทรงฟังเสียงข้าพระองค์ด้วยความ
เมตตาของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามคำ
ตัดสินของพระองค์ 150 ผู้ติดตามการมุ่งร้ายเข้ามาใกล้ข้าพระองค์แล้ว เขาอยู่ห่างไกล
จากพระราชบัญญัติของพระองค์ 151 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงสถิตใกล้
และพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ก็จริง 152 ข้าพระองค์ทราบนานแล้วจากบรรดาพระ
โอวาทของพระองค์ ว่าพระองค์ทรงตั้งไว้เป็นนิตย์

เรช (ฝ

153 ขอทอดพระเนตรความทุกข์ยากของข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้
พ้น เพราะข้าพระองค์มิได้ลืมพระราชบัญญัติของพระองค์ 154 ขอทรงแก้คดีของข้า
พระองค์และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพ
ระดำรัสของพระองค์ 155 ความรอดนั้นอยู่ห่างไกลจากคนชั่ว เพราะเขาไม่แสวงหา
กฎเกณฑ์ของพระองค์ 156 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระกรุณาของพระองค์ใหญ่หลวง
นัก ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามคำตัดสินของพระองค์ 157 ผู้ข่มเหงและ
ปรปักษ์ของข้าพระองค์มีมากมาย แต่ข้าพระองค์ไม่หันเหไปจากบรรดาพระโอวาท
ของพระองค์ 158 ข้าพระองค์มองดูคนละเมิดด้วยความชิงชัง เพราะเขาไม่รักษาพระ
ดำรัสของพระองค์ 159 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพิเคราะห์ว่าข้าพระองค์รักข้อบ
ังคับของพระองค์มากเท่าใด ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามความเมตตาของ
พระองค์ 160 ตั้งแต่แรกพระวจนะของพระองค์คือความจริง และคำตัดสินอันชอบธรรม
ของพระองค์ทุกข้อดำรงอยู่เป็นนิตย์

ชิน (พ

161 เจ้านายได้ข่มเหงข้าพระองค์โดยปราศจากเหตุ แต่จิตใจของข้าพระองค์ตะลึง
พรึงเพริดเพราะพระวจนะของพระองค์ 162 ข้าพระองค์เปรมปรีดิ์เพราะพระดำรัส
ของพระองค์ อย่างผู้ซึ่งพบของที่ถูกริบมาเป็นอันมาก 163 ข้าพระองค์เกลียดและ
สะอิดสะเอียนต่อความเท็จ แต่ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์ 164 ข้า
พระองค์สรรเสริญพระองค์วันละเจ็ดครั้ง เหตุเรื่องข้อตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์
165 บุคคลเหล่านั้นที่รักพระราชบัญญัติของพระองค์มีสันติภาพใหญ่ยิ่ง ไม่มีสิ่ง
ใดกระทำให้เขาสะดุดได้ 166 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์หวังในความรอดของ
พระองค์ และข้าพระองค์ทำตามพระบัญญัติของพระองค์ 167 จิตใจของข้าพระองค์
รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ ข้าพระองค์รักพระโอวาทนั้นมากยิ่ง 168 ข้า
พระองค์รักษาข้อบังคับและบรรดาพระโอวาทของพระองค์ เพราะทางทั้งสิ้นของข้า
พระองค์อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

เทา (ฟ

169 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ขึ้นมาต่อเบื้องพระพักตร์
พระองค์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์ 170 ขอคำ
วิงวอนของข้าพระองค์ขึ้นมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้
พ้นตามพระดำรัสของพระองค์ 171 ริมฝีปากของข้าพระองค์จะเทคำสรรเสริญออก
มา ที่พระองค์ทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 172 ลิ้นของข้าพระองค์
จะกล่าวเรื่องพระดำรัสของพระองค์ เพราะพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ชอบธรรม
173 ขอพระหัตถ์ของพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้เลือกข้อบังคับ

ของพระองค์ 174 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์กระหายความรอดของพระองค์
และพระราชบัญญัติของพระองค์เป็นความปีติยินดีของข้าพระองค์ 175 ขอทรงโปรด
ให้จิตใจข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ และจิตใจนั้นจะสรรเสริญพระองค์ และให้คำตัดสินของ
พระองค์ช่วยข้าพระองค์ 176 ข้าพระองค์หลงเจิ่นดังแกะที่หายไป ขอทรงเสาะหาผู้รับ
ใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ไม่ลืมพระบัญญัติของพระองค์

120

ดาวิดทูลขอเรื่องศัตรูของท่าน บทเพลงใช้แห่ขึ้น

1 เมื่อ ข้าพเจ้า ทุกข์ใจ ข้าพเจ้า ได้ ร้อง ทูล ต่อ พระ เย โฮ วาห์ และ พระองค์ ทรง ฟัง
ข้าพเจ้า 2 คือทูลว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยจิตใจข้าพระองค์ให้พ้นจากริม
ฝีปากมุสา จากลิ้นทีหลอกลวง 3 แน่ะ ลิ้นหลอกลวงเอ๋ย จะประทานสิ่งใดแก่เจ้าและ
จะเพิ่มเติมอะไรให้เจ้าอีก 4 ลูกธนูคมของนักรบกับถ่านไม้จำพวกสนจูนิเปอร์ที่ลุกโพลง
น่ะซี 5 วิบัติแก่ข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าอาศัยกับชนเมเชค ที่พักอยู่ท่ามกลางเต็นท์ของคน
เคดาร์ 6 จิตใจข้าพเจ้าพักอยู่ท่ามกลางผู้เกลียดสันตินานจนเกินไปแล้ว 7 ข้าพเจ้าชอบ
สันติ แต่เมื่อข้าพเจ้าพูด เขาหนุนสงคราม

121

ผู้ที่วางใจในพระเจ้าอยู่อย่างปลอดภัย บทเพลงใช้แห่ขึ้น

1 ข้าพเจ้าจะเงยหน้าดูภูเขา ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามาจากไหน 2 ความอุปถัมภ์
ของข้าพเจ้ามาจากพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก 3 พระองค์จะ
ไม่ให้เท้าของท่านพลาดไป พระองค์ผู้ทรงอารักขาท่านจะไม่เคลิ้มไป 4 ดูเถิด พระองค์
ผู้ทรงอารักขาอิสราเอลจะไม่ทรงหลับสนิทหรือนิทรา 5 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้อารักขา
ท่าน พระเยโฮวาห์ทรงเป็นทีกำบังที่ข้างขวามือของท่าน 6 ดวงอาทิตย์จะไม่โจมตีท่าน
ในเวลากลางวัน หรือดวงจันทร์ในเวลากลางคืน 7 พระเยโฮวาห์จะทรงอารักขาท่าน
ให้พ้นภยันตรายทั้งสิ้น พระองค์จะทรงอารักขาชีวิตของท่าน 8 พระเยโฮวาห์จะทรง
อารักขาการเข้าออกของท่านตั้งแต่กาลบัดนี้สืบไปเป็นนิตย์

122

ดาวิดปีติยินดีเรื่องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด

1 ข้าพเจ้ายินดี เมื่อเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ให้เราเข้าไปยังพระนิเวศพระเยโฮวาห์
เถิด 2 โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย เท้าของพวกข้าพเจ้าจะยืนอยู่ภายในประตูกำแพงของเธอ
3 เขาสร้างเยรูซาเล็มไว้เป็นนครซึ่งประสานแน่นไว้ด้วยกัน 4 เป็นที ที่บรรดาตระกูล
ต่างๆขึ้นไป คือบรรดาตระกูลของพระเยโฮวาห์ ไปยังหีบพระโอวาทของอิสราเอล ให้
ถวายโมทนาแก่พระนามของพระเยโฮวาห์ 5 พระที่นั่งสำหรับการพิพากษาได้ตั้งอยู่ที่
นั่น คือพระที่นั่งของพระราชวงศ์ดาวิด 6 จงอธิษฐานขอสันติภาพให้แก่เยรูซาเล็มว่า
ขอบรรดาผู้ที่รักเธอจงจำเริญ 7 ขอสันติภาพจงมีอยู่ภายในกำแพงของเธอ และให้
ความเจริญอยู่ภายในวังของเธอ 8 เพื่อเห็นแก่พี่น้องและมิตรสหาย บัดนี้ข้าพเจ้าจะ
พูดว่า สันติภาพจงมีอยู่ภายในเธอ 9 เพื่อเห็นแก่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้า
ของเรา ข้าพเจ้าจะหาความดีให้เธอ

123

คนทีตามทางของพระเจ้ามั่นใจในพระองค์ บทเพลงใช้แห่ขึ้น
1 โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ประทับในฟ้าสวรรค์ ข้าพระองค์เงยหน้าดูพระองค์ 2 ดูเถิด ตา
ของผู้รับใช้มองดูมือนายของตนฉันใด และตาของสาวใช้มองดูมือนายหญิงของตน
ฉันใด ตาของข้าพเจ้าทั้งหลายมองดูพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลายจนกว่า
พระองค์จะมีพระกรุณาต่อข้าพเจ้าทั้งหลายฉันนั้น 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรง
พระกรุณาต่อพวกข้าพระองค์ ขอทรงพระกรุณาต่อพวกข้าพระองค์เถิด พระเจ้าข้า
เพราะพวกข้าพระองค์เอือมระอาความหมิ่นประมาท 4 จิตใจของข้าพระองค์ทั้งหลาย
เอือมระอาการเยาะเย้ยของคนที่อยู่สบาย คือการหมิ่นประมาทของคนเย่อหยิ่ง

124

พระพรแห่งการช่วยให้พ้นอย่างอัศจรรย์ บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด
1 ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตฝ่ายพวกเรา เออ ขอให้อิสราเอลกล่าวว่า 2 ถ้า
พระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตฝ่ายพวกเรา เมื่อคนลุกขึ้นต่อสู้เรา 3 แล้วเขาจะกลืนเราเสีย
ทั้งเป็น เมื่อความโกรธของเขาพลุ่งขึ้นต่อเรา 4 แล้วน้ำทั้งหลายจะท่วมพวกเรา กระแส
น้ำจะไหลอยู่เหนือจิตใจเรา 5 แล้วน้ำที่กำเริบจะไหลท่วมจิตใจเราไป 6 สาธุการแด่
พระเยโฮวาห์ผู้มิได้ทรงให้เราเป็นเหยื่อฟันเขาเหล่านั้น 7 จิตใจเรารอดไปอย่างนกจาก
กับของพรานนก กับก็หัก และเราได้หนีรอดไป 8 ความอุปถัมภ์ของเราอยู่ในพระนาม
ของพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

125

ผู้ที่วางใจในพระเจ้าอยู่อย่างปลอดภัย บทเพลงใช้แห่ขึ้น
1 บรรดาผู้ที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็เหมือนภูเขาศิโยน ซึ่งไม่หวั่นไหว แต่ดำรง
อยู่เป็นนิตย์ 2 ภูเขาอยู่รอบเยรูซาเล็มฉันใด พระเยโฮวาห์ทรงอยู่รอบประชาชนของ
พระองค์ ตั้งแต่เวลานี้สืบต่อไปเป็นนิตย์ฉันนั้น 3 เพราะคทาของคนชั่วจะไม่พักอยู่
เหนือแผ่นดินทีตกเป็นส่วนของคนชอบธรรม เกรงว่าคนชอบธรรมจะยื่นมือออกกระทำ
ความชั่วช้า

คำอธิษฐาน
4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงประกอบการดีต่อผู้ทำดี และต่อผู้เที่ยงธรรมในจิตใจ
ของเขา 5 แต่บรรดาผู้ที่หันเข้าหาทางคดของเขา พระเยโฮวาห์จะทรงพาเขาไปพร้อม
กับคนทำความชั่วช้า แต่สันติภาพจะมีอยู่ในอิสราเอล

126

ศิโยนฉลองการกลับมาจากการเป็นเชลย บทเพลงใช้แห่ขึ้น
1 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้ศิโยนกลับมาจากการเป็นเชลย เราก็เป็นเหมือนคนที่ฝันไป
2 ปากของเราได้หัวเราะเต็มที่ และลิ้นของเราได้เปล่งเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน แล้วเขา
ได้พูดกันท่ามกลางประชาชาติว่า พระเยโฮวาห์ทรงกระทำการมโหฬารให้เขา 3 พระ
เยโฮวาห์ทรงกระทำการมโหฬารให้เรา เรามีความยินดี 4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรง
ให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกลับมาจากการเป็นเชลย อย่างทางน้ำไหลที่ทางใต้ 5 บรรดาผู้

ที่หว่านด้วยน้ำตาจะได้เกี่ยวด้วยเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน 6 ผู้ที่ร้องไห้ออกไปหอบหิ้ว
เมล็ดพืชอันมีค่าจะกลับบ้านด้วยเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน นำฟ่อนข้าวของตนมาด้วย

127

พระพรของพระเจ้าบริสุทธิ์ บทเพลงใช้แห่ขึ้นของซาโลมอน
1 ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสร้างบ้าน บรรดาผู้ที่สร้างก็เหนื่อยเปล่า ถ้าพระเยโฮวาห์
มิได้ทรงเฝ้าอยู่เหนือนคร คนยามตื่นอยู่ก็เหนื่อยเปล่า 2 เป็นการเหนื่อยเปล่าที่ท่านลุก
ขึ้นแต่เช้ามืด นอนดึก และกินอาหารแห่งความเศร้าโศก เพราะพระองค์ประทานแก่ผู้ที่
รักของพระองค์ให้หลับสบาย

บุตรที่ดีเป็นของประทานจากพระเจ้า
3 ดูเถิด บุตรทั้งหลายเป็นมรดกจากพระเยโฮวาห์ ผู้บังเกิดจากครรภ์เป็นรางวัลของ
พระองค์ 4 บุตรทั้งหลายที่เกิดเมื่อเขายังหนุ่มก็เหมือนลูกธนูในมือนักรบ 5 ชายใดๆที่มี
ลูกธนูเต็มแล่งก็เป็นสุข เขาจะไม่ต้องละอาย แต่เขาจะพูดกับศัตรูของเขาที่ประตูเมือง

128

พระพรสำหรับครอบครัวที่สัตย์ซื่อ บทเพลงใช้แห่ขึ้น
1 ทุกคนที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินในมรรคาของพระองค์
2 เพราะท่านจะกินผลน้ำมือของท่าน ท่านจะเป็นสุข และท่านจะอยู่เย็นเป็นสุข 3 ภรรยา
ของท่านจะเป็นอย่างเถาองุ่นลูกดกอยู่ข้างบ้านของท่าน ลูกๆของท่านจะเป็นเหมือน
หน่อมะกอกเทศรอบโต๊ะของท่าน 4 ดูเถิด คนที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์จะได้รับพระพร
ดั่งนี้แหละ 5 พระเยโฮวาห์จะทรงอำนวยพระพรท่านจากศิโยน และท่านจะเห็นความ
เจริญของเยรูซาเล็มตลอดวันเวลาชีวิตของท่าน 6 เออ ท่านจะเห็นลูกหลานของท่าน
และสันติภาพมีอยู่ในอิสราเอล

129

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงช่วยอิสราเอลให้รอด บทเพลงใช้แห่ขึ้น
1 “เขาได้ให้ข้าพเจ้าทุกข์ยากหลายครั้งตั้งแต่หนุ่มๆมา” ให้อิสราเอลกล่าวเถิดว่า
2 “เขาได้ให้ข้าพเจ้าทุกข์ยากหลายครั้งตั้งแต่หนุ่มๆมา แต่เขายังเอาชนะข้าพเจ้าไม่ได้
3 คนที่ไถก็ได้ไถบนหลังข้าพเจ้า เขาทำรอยไถของเขาให้ยาว” 4 พระเยโฮวาห์ทรง
ชอบธรรม พระองค์ทรงตัดเครื่องจองจำของคนชั่วออก 5 ขอให้บรรดาผู้ที่เกลียดชัง
ศิโยนได้ขายหน้าและต้องถอยกลับไป 6 ให้เขาเป็นเหมือนหญ้าที่งอกบนหลังคาเรือน
ซึ่งเหี่ยวแห้งไปก่อนมันโตขึ้น 7 ซึ่งคนเกี่ยวไม่เก็บใส่มือหรือคนที่มัดฟ่อนไม่เก็บไว้ที่อก
ของเขา 8 ทั้งคนที่ผ่านไปไม่พูดว่า “ขอพระพรของพระเยโฮวาห์อยู่บนท่านทั้งหลาย
เราอวยพรท่านทั้งหลายในพระนามพระเยโฮวาห์”

130

ความหวังในการอธิษฐาน บทเพลงใช้แห่ขึ้น
1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์จากที่ลึก 2 ข้าแต่องค์พระผู้เป็น
เจ้า ขอทรงสดับเสียงของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับเสียงคำวิงวอนของ
ข้าพระองค์ 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ถ้าพระองค์จะทรงหมายความชั่วช้าไว้ องค์พระ

ผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า ผู้ใดจะยืนอยู่ได้ 4 แต่พระองค์มีการอภัยเพื่อเขาจะยำเกรงพระองค์
5 ข้าพเจ้าคอยพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าคอยอยู่ และข้าพเจ้าหวังในพระวจนะ
ของพระองค์ 6 จิตใจของข้าพเจ้าคอยองค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่งกว่าคนยามคอยเวลารุ่งเช้า
ข้าพเจ้ากล่าวว่า ยิ่งกว่าคนยามคอยเวลารุ่งเช้า 7 จงให้อิสราเอลหวังใจในพระเยโฮ
วาห์ เพราะในพระเยโฮวาห์มีความเมตตา และในพระองค์มีการไถ่อย่างสมบูรณ์ 8 และ
พระองค์จะทรงไถ่อิสราเอลจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของเขา

131

ดาวิดถ่อมใจลงและตักเตือนอิสราเอล บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพระองค์มิได้เห่อเหิม และนัยน์ตาของข้าพระองค์
มิได้ยโส ข้าพระองค์มิได้ไปยุ่งกับเรื่องใหญ่โต หรือเรื่องมหัศจรรย์เกินตัวของข้า
พระองค์ 2 แต่ข้าพระองค์ได้สงบและระงับจิตใจของข้าพระองค์ อย่างเด็กที่หย่านม
มารดาของตนแล้ว จิตใจของข้าพระองค์เหมือนอย่างเด็กที่หย่านมแล้ว 3 จงให้
อิสราเอลหวังใจในพระเยโฮวาห์ตั้งแต่กาลบัดนี้สืบไปเป็นนิตย์

132

คำอธิษฐานเมื่อย้ายหีบพระโอวาท บทเพลงใช้แห่ขึ้น

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงดาวิดและความลำบากยากเข็ญทั้งสิ้นของท่าน
2 ว่า ท่านได้ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์อย่างไร และได้ปฏิญาณตัวไว้ต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิ
ฤทธิ์ของยาโคบว่า 3 แน่นอนข้าพระองค์จะไม่เข้าตัวบ้านหรือขึ้นไปนอนบนที่นอนของ
ตน 4 ข้าพระองค์จะไม่ให้นัยน์ตาของข้าพระองค์หลับ หรือให้หนังตาเคลิ้มไป 5 จนกว่า
ข้าพระองค์จะหาสถานที่สำหรับพระเยโฮวาห์ได้ คือที่ประทับของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิ
ฤทธิ์ของยาโคบ 6 ดูเถิด เราได้ยินเรื่องนี้ในเอฟราธาห์ เราได้พบสิ่งนี้ในนาของป่า
ไม้ 7 เราจะไปยังที่ประทับของพระองค์ เราจะนมัสการที่รองพระบาทของพระองค์
8 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นเสด็จไปยังที่พำนักของพระองค์ ทั้งพระองค์
และหีบแห่งอานุภาพของพระองค์ 9 ขอปุโรหิตของพระองค์สวมความชอบธรรม และ
ให้วิสุทธิชนของพระองค์โห่ร้องด้วยความชื่นบาน 10 เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของ
พระองค์ ขออย่าทรงเมินพระพักตร์หนีจากผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้นั้น 11 พระเยโฮวาห์
ทรงปฏิญาณเป็นความจริงกับดาวิด ซึ่งพระองค์จะไม่ทรงหันกลับคือว่า เราจะตั้งผล
จากตัวของเจ้าไว้บนบัลลังก์ของเจ้า 12 ถ้าบรรดาบุตรของเจ้ารักษาพันธสัญญาของเรา
และบรรดาพระโอวาทของเราซึ่งเราจะสอนเขา เหล่าบุตรของเขาทั้งหลายด้วยเช่นก
ันจะนั่งบนบัลลังก์ของเจ้าเป็นนิตย์ 13 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเลือกศิโยน พระองค์มี
พระประสงค์จะให้เป็นทีประทับของพระองค์ 14 ตรัสว่า นี่เป็นทีพำนักของเราเป็นนิตย์
เราจะอยู่ที่นี่ เพราะปรารถนาเช่นนั้น 15 เราจะอำนวยพรอย่างมากมายแก่เสบียงของ
เมืองนี้ เราจะให้คนจนของเมืองนี้อิ่มด้วยขนมปัง 16 เราจะเอาความรอดห่มปุโรหิตของ
เมืองนั้น และวิสุทธิชนของเมืองนั้นจะโห่ร้องด้วยความชื่นบาน 17 ณ ที่นั้นเราจะกระทำ
ให้มีเขาหนึ่งงอกขึ้นมาสำหรับดาวิด เราได้เตรียมประทีปดวงหนึ่งสำหรับผู้รับเจิมของ
เรา 18 เราจะเอาความอายห่มศัตรูของท่าน แต่มงกุฎของท่านจะแวววาวอยู่บนท่าน

133

ความดีงามเมื่อพี่น้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด

1 ดูเถิด ซึ่งพี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ก็เป็นการดีและน่าชื่นใจ
มากสักเท่าใด 2 เหมือนน้ำมันประเสริฐอยู่บนศีรษะไหลอาบลงมาบนหนวดเครา บน
หนวดเคราของอาโรน ไหลอาบลงมาบนคอเสื้อของท่าน 3 เหมือนน้ำค้างของภูเขา
เฮอร์โมน เหมือนน้ำค้างซึ่งตกลงบนเทือกเขาศิโยน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงบังคับ
บัญชาพระพรที่นั่น คือชีวิตจำเริญเป็นนิตย์

134

คำตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า บทเพลงใช้แห่ขึ้น

1 มาเถิด มาถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ บรรดาท่านผู้รับใช้ทั้งสิ้นของพระเยโฮ
วาห์ ผู้ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในกลางคืน 2 จงยกมือของท่านขึ้นในสถาน
บริสุทธิ์ และถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ 3 ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรท่าน
จากศิโยน คือพระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

135

คำตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงสรรเสริญพระนามของพระเยโฮวาห์ โอ บรรดา
ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงสรรเสริญพระองค์ 2 ท่านที่ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระ
เยโฮวาห์ ที่ในบริเวณพระนิเวศของพระเจ้าของเรา 3 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพ
ราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ จงร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะการกระ
ทำนั้นเพลิดเพลิน 4 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเลือกยาโคบไว้สำหรับพระองค์เอง เลือก
อิสราเอลไว้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ 5 เพราะข้าพเจ้าทราบว่าพระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่ง
และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่งกว่าพระอื่นทั้งสิ้น 6 พระเยโฮวาห์พอพระทัยสิ่ง
ใด พระองค์ก็ทรงกระทำในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ในทะเลและที่น้ำลึกทั้งสิ้น 7
พระองค์ทรงกระทำให้เมฆลอยขึ้นมาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงกระทำ
ฟ้าแลบให้แก่ฝนและทรงนำลมออกมาจากคลังของพระองค์ 8 พระองค์คือผู้ทรงสังหาร
ลูกหัวปีของอียิปต์ ทั้งของคนและของสัตว์ 9 โอ อียิปต์เอ๋ย ผู้ทรงให้หมายสำคัญและการ
มหัศจรรย์ท่ามกลางเจ้า ให้ต่อสู้กับฟาโรห์และบรรดาข้าราชการของท่าน 10 พระองค์
คือผู้ทรงตีประชาชาติใหญ่โต และทรงสังหารกษัตริย์ผู้ทรงฤทธิ์ 11 คือสิโหนกษัตริย์
ของคนอาโมไรต์ และโอกกษัตริย์ของเมืองบาชาน และบรรดาราชอาณาจักรแห่งคา
นาอัน 12 และประทานแผ่นดินของเขาทั้งหลายให้เป็นมรดก เป็นมรดกแก่อิสราเอล
ประชาชนของพระองค์ 13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระนามของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความระลึกถึงพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ 14 เพราะพระเยโฮ
วาห์จะทรงแก้แทนประชาชนของพระองค์ และทรงกลับพระทัยในเรื่องบรรดาผู้รับใช้
ของพระองค์

บรรดารูปเคารพไร้สาระ

15 รูปเคารพของบรรดาประชาชาติเป็นเงินและทองคำ เป็นหัตถกรรมของมนุษย์ 16
รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้ มีตา แต่ดูไม่ได้ 17 มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน ทั้งไม่มีลมหายใจ
ในปากของรูปนั้น 18 ผู้ที่ทำรูปนั้นเหมือนรูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปนั้นก
็เช่นกัน 19 โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ โอ วงศ์วานอา
โรนเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ 20 โอ วงศ์วานเลวีเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่

พระเยโฮวาห์ ท่านที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ 21 สาธุการ
แด่พระเยโฮวาห์จากศิโยน พระองค์ผู้ทรงพำนักอยู่ในเยรูซาเล็ม จงสรรเสริญพระเยโฮ
วาห์เถิด

136

คำตักเตือนให้ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับบรรดาพระเมตตาของพระองค์

1 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงประเสริฐ เพราะความ
เมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 2 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าผู้เหนือพระทั้ง
หลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 3 โอ จงโมทนาขอบพระคุณถวาย
แด่พระองค์ ผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้าทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
4 ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่แต่องค์เดียว เพราะความเมตตา
ของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 5 ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ด้วยพระสติปัญญา
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 6 ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงกางแผ่นดิน
โลกออกเหนือน้ำทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 7 ถวายแด่
พระองค์ ผู้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่ๆ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
8 สร้างดวงอาทิตย์ให้ครองกลางวัน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 9
ดวงจันทร์และดาวทั้งหลายให้ครองกลางคืน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็น
นิตย์ 10 ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงตีอียิปต์ทางบรรดาลูกหัวปี เพราะความเมตตาของ
พระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 11 และทรงนำอิสราเอลออกมาจากท่ามกลางเขา เพราะความ
เมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 12 ด้วยพระหัตถ์เข้มแข็งและพระกรที่เหยียดออก
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 13 ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงแบ่งทะเลแดง
ออกจากกัน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 14 และทรงให้อิสราเอล
ผ่านไปท่ามกลางทะเลนั้น เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 15 แต่ทรงคว่ำ
ฟาโรห์และกองทัพของท่านเสียในทะเลแดง เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็น
นิตย์ 16 ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงนำประชาชนของพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร เพราะ
ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 17 ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงตีพระมหากษัตริย์ทั้ง
หลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 18 และทรงสังหารกษัตริย์พระนาม
อุโฆษ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 19 มีสิโหนกษัตริย์ของคนอาโม
ไรต์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 20 และโอกกษัตริย์แห่งเมืองบาชาน
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 21 และประทานแผ่นดินของเขาให้เป็น
มรดก เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 22 ให้เป็นมรดกแก่อิสราเอลผู้รับ
ใช้ของพระองค์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 23 คือพระองค์นี่เอง ผู้
ทรงระลึกถึงเราในฐานะต่ำต้อยของเรา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
24 และทรงไถ่เราให้พ้นจากศัตรูของเรา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
25 พระองค์ผู้ประทานอาหารแก่เนื้อหนังทั้งปวง เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรง
เป็นนิตย์ 26 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เพราะความเมตตาของ
พระองค์ดำรงเป็นนิตย์

137

ความมั่นคงของพวกยิวในเมื่อเขาเป็นเชลย

1 ณ ริมฝั่งแม่น้ำแห่งบาบิโลนเรานั่งลง เมื่อได้ระลึกถึงศิโยนเราก็ร่ำไห้ 2 ในท่ามกลาง
ที่นั่นเราแขวนพิณเขาคู่ของเราไว้ที่ต้นหลิว 3 เพราะที่นั่นผู้ที่นำเราไปเป็นเชลยต้องการ
ให้เราร้องเพลง และผู้ที่ปล้นเราต้องการให้สนุกสนาน เขาว่า จงร้องเพลงศิโยนสักบท

หนึ่งให้เราฟัง 4 เราจะร้องเพลงของพระเยโฮวาห์ได้อย่างไร ที่ในแผ่นดินต่างด้าว 5 โอ
เยรูซาเล็มเอ๋ย ถ้าข้าพเจ้าลืมเธอก็ขอให้มือขวาของข้าพเจ้าลืมฝีมือเสีย 6 ขอให้ลิ้นของ
ข้าพเจ้าเกาะติดเพดานปากของข้าพเจ้า ถ้าว่าข้าพเจ้าไม่ระลึกถึงเธอ ถ้าว่าข้าพเจ้ามิ
ได้ตั้งเยรูซาเล็มไว้เหนือความชื่นบานอันสูงที่สุดของข้าพเจ้า 7 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ในวันแห่งเยรูซาเล็มขอทรงระลึกถึงคนเอโดม ผู้ที่พูดว่า จงทลายเสีย จงทลายเสีย ลง
ไปจนถึงรากฐานของมัน 8 โอ ธิดาแห่งบาบิโลนเอ๋ย ซึ่งจะต้องล้างผลาญเสีย ความสุข
จงมีแก่ผู้ที่สนองเจ้าให้สมกับที่เจ้าได้กระทำกับเรา 9 ความสุขจงมีแก่ผู้ที่เอาลูกเล็กเด็ก
แดงของเจ้าเหวี่ยงกระแทกลงกับก้อนหิน

138

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะพระวจนะของพระองค์เป็นความจริง เพลงสดุดีของดาวิด

1 ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้อง
เพลงสรรเสริญถวายพระองค์ต่อหน้าบรรดาพระ 2 ข้าพระองค์กราบลงตรงมายังพระ
วิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะความเมตตา
และความจริงของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเชิดชูพระวจนะของพระองค์เหนือ
พระนามทั้งหลายของพระองค์ 3 ในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูล พระองค์ได้ทรงตอบข้า
พระองค์ พระองค์ทรงเพิ่มกำลังจิตใจของข้าพระองค์ 4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บร
รดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกจะสรรเสริญพระองค์ เมื่อท่านเหล่านั้นได้ยินพระวจนะ
แห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ 5 และท่านเหล่านั้นจะร้องเพลงถึงพระมรรคาของพระเย
โฮวาห์ เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์นั้นใหญ่หลวง 6 ถึงแม้พระเยโฮวาห์นั้นสูงยิ่ง
พระองค์ก็ทรงเห็นแก่คนต่ำต้อย แต่พระองค์ทรงทราบคนโอหังได้แต่ไกล

ความมั่นใจในพระเจ้า

7 แม้ข้าพระองค์เดินอยู่กลางความลำบากยากเย็น พระองค์จะทรงสงวนชีวิตข้า
พระองค์ไว้ พระองค์จะทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกต่อต้านความพิโรธของ
ศัตรูของข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด
8 พระเยโฮวาห์จะทรงให้สำเร็จพระประสงค์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระ
เยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ ขออย่าทรงละทิ้งพระหัตถกิจของ
พระองค์

139

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าและทูลขอความจริงใจ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงตรวจสอบข้าพระองค์และทรงรู้จักข้า
พระองค์ 2 เมื่อข้าพระองค์นั่งลงและลุกขึ้น พระองค์ทรงทราบ พระองค์ทรงประจักษ
์ในความคิดของข้าพระองค์ได้แต่ไกล 3 พระองค์ทรงค้นวิถีของข้าพระองค์และการ
นอนของข้าพระองค์ และทรงคุ้นเคยกับทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์ 4 โอ ข้าแต่พระเย
โฮวาห์ แม้ก่อนที่ลิ้นของข้าพระองค์จะพูด ดูเถิด พระองค์ก็ทรงทราบความเสียหมด
แล้ว 5 พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์อยู่ทั้งข้างหลังและข้างหน้า และทรงวางพระหัตถ์
บนข้าพระองค์ 6 ความรู้อย่างนี้มหัศจรรย์เกินข้าพระองค์ สูงนัก ข้าพระองค์เอื้อมไม่ถึง
7 ข้าพระองค์จะไปไหนให้พ้นพระวิญญาณของพระองค์ได้ หรือข้าพระองค์จะหนีไป
ไหนให้พ้นพระพักตร์ของพระองค์ 8 ถ้าข้าพระองค์ขึ้นไปยังสวรรค์ พระองค์ทรงสถิตที่

นั่น ถ้าข้าพระองค์จะทำที่นอนไว้ในนรก ดูเถิด พระองค์ทรงสถิตที่นั่น 9 ถ้าข้าพระองค์
จะติดปีกแสงอรุณ และอาศัยอยู่ที่ส่วนของทะเลไกลโพ้น 10 แม้ถึงที่นั่น พระหัตถ์ของ
พระองค์จะนำข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะยึดข้าพระองค์ไว้ 11 ถ้าข้า
พระองค์จะว่า แน่นอนความมืดจะบังข้าไว้และความสว่างจะรอบข้าเป็นกลางคืน
12 สำหรับพระองค์ แม้ความมืดก็มิได้ซ่อนอะไรไว้จากพระองค์ กลางคืนก็แจ้งอย่าง
กลางวัน ความมืดเป็นอย่างความสว่าง 13 เพราะพระองค์ทรงปั้นส่วนภายในของข้า
พระองค์ พระองค์ทรงทอข้าพระองค์เข้าด้วยกันในครรภ์มารดาของข้าพระองค์ 14 ข้า
พระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะข้าพระองค์ถูกสร้างมาอย่างแปลกประหลาดและ
น่ากลัว พระราชกิจของพระองค์มหัศจรรย์ จิตใจข้าพระองค์ทราบเรื่องนี้อย่างดี 15 เมื่อ
ข้าพระองค์ถูกสร้างอยู่ในที่ลับลี้ ประดิษฐ์ขึ้นมา ณ ภายในที่ลึกแห่งโลก โครงร่างของ
ข้าพระองค์ไม่ปิดบังไว้จากพระองค์ 16 พระเนตรของพระองค์ทรงเห็นส่วนประกอบ
ของข้าพระองค์ในเมื่อยังไม่สมบูรณ์ ในวันทั้งหลายที่กำลังประกอบขึ้น เมื่อครั้งไม่เกิด
ขึ้น อวัยวะทั้งหลายของข้าพระองค์ก็ทรงจารึกไว้ในพระตำรับของพระองค์ 17 โอ ข้า
แต่พระเจ้า พระดำริของพระองค์ประเสริฐแก่ข้าพระองค์จริงๆ รวมกันเข้าก็ไพศาล
นักหนา 18 ถ้าข้าพระองค์จะนับก็มากกว่าเม็ดทราย เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์
ก็ยังอยู่กับพระองค์ 19 โอ ข้าแต่พระเจ้า แน่นอนพระองค์จะทรงสังหารคนชั่วเสีย
ดังนั้น คนกระหายเลือดเอ๋ย จงพรากไปจากข้าพระองค์ 20 เพราะพวกเขากล่าวต่อ
ต้านพระองค์ด้วยมุ่งร้าย และพวกศัตรูของพระองค์ใช้พระนามของพระองค์อย่างไร้
ประโยชน์ 21 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์มิได้เกลียดผู้ที่เกลียดพระองค์หรือ
และข้าพระองค์มิได้สะอิดสะเอียนคนเหล่านั้นผู้ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์ดอกหรือ 22 ข้า
พระองค์เกลียดเขาด้วยความเกลียดอย่างที่สุด และนับเขาเป็นศัตรูของข้าพระองค์ 23
โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงค้นดูข้าพระองค์ และทรงทราบจิตใจของข้าพระองค์ ขอทรง
ลองข้าพระองค์ และทรงทราบความคิดของข้าพระองค์ 24 และทอดพระเนตรว่ามีทาง
ชั่วใดๆในข้าพระองค์หรือไม่ และขอทรงนำข้าพระองค์ไปในมรรคานิรันดร์

140

ดาวิดทูลขอพระเจ้าทรงช่วยท่านให้พ้น ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนชั่วร้าย ขอทรงสงวน
ข้าพระองค์ไว้จากคนทารุณ 2 ผู้คิดปองร้ายอยู่ในจิตใจของเขา และก่อกวนต่อเนื่องกัน
ให้มีสงครามขึ้น 3 เขาทำลิ้นของเขาให้คมเหมือนลิ้นงู และภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษ
ของงูพิษ เซลาห์ 4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้พ้นจากมือของ
คนชั่ว ขอทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากคนทารุณ ผู้คิดแผนการพลิกเท้าของข้าพระองค์
5 คนโอหังได้ซ่อนกับดักข้าพระองค์และวางบ่วงไว้ ที่ข้างทางเขากางตาข่าย เขาตั้งบ่
วงแร้วดักข้าพระองค์ เซลาห์ 6 ข้าพเจ้าทูลพระเยโฮวาห์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า
ของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังเสียงทูลวิงวอนของข้าพระองค์ 7
โอ ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นกำลังแห่งความรอดของข้าพระองค์
พระองค์ทรงคลุมศีรษะข้าพระองค์ไว้ในยามศึก 8 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงอ
นุมัติตามความปรารถนาของคนชั่ว อย่าให้การคิดปองร้ายของเขาคืบหน้าไป เกลือกว่า
เขาจะยกตัวขึ้น เซลาห์ 9 ฝ่ายศีรษะของคนที่ล้อมข้าพระองค์ไว้นั้น ขอให้ความสาระแน
แห่งริมฝีปากของเขาท่วมเขา 10 ขอให้ถ่านที่ลุกอยู่ตกใส่เขา ขอให้เขาถูกทิ้งในไฟลง
ไปในบ่อ ไม่ให้ลุกขึ้นมาอีก 11 ขออย่าให้เขาตั้งคนส่อเสียดไว้ในแผ่นดิน ขอให้ความ
ร้ายล่าคนทารุณจนคว่ำเขาได้ 12 ข้าพเจ้าทราบว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำความ

เที่ยงธรรมให้แก่ผู้ที่ทุกข์ยาก และทรงจัดความยุติธรรมให้แก่คนขัดสน 13 แน่นอนทีเดียว ที่คนชอบธรรมจะถวายโมทนาขอบพระคุณพระนามของพระองค์ คนเที่ยงธรรมจะอาศัยอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

141

ดาวิดทูลขอให้เรื่องของท่านเป็นทีพอพระทัยของพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ขอทรงรีบตอบข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับเสียงข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ 2 ขอให้คำอธิษฐานของข้าพระองค์เป็นดังเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และที่ข้าพระองค์ยกมือขึ้นเป็นดังเครื่องสัตวบูชาเวลาเย็น 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์ ขอรักษาประตูริมฝีปากของข้าพระองค์ 4 ขออย่าให้จิตใจข้าพระองค์เอนเอียงไปหาความชั่วใดๆ หรือให้ข้าพระองค์สาละวนอยู่กับการชั่วร้ายร่วมกับคนที่ทำความชั่วช้า และขออย่าให้ข้าพระองค์กินของโอชะของเขา 5 ขอให้คนชอบธรรมตีข้าพระองค์ จะเป็นความเมตตาแก่ข้าพระองค์ ขอให้เขาติเตียนข้าพระองค์ จะเป็นน้ำมันดีเลิศซึ่งจะไม่ให้ศีรษะข้าพระองค์แตก เพราะข้าพระองค์ยังอธิษฐานต่อสู้ความชั่วของเขาทั้งหลายอยู่ 6 เมื่อผู้พิพากษาทั้งหลายของเขาถูกโยนลงที่หน้าผา เขาจะได้ยินถ้อยคำของข้าพระองค์ เพราะเป็นถ้อยคำไพเราะ 7 กระดูกของเราทั้งหลายกระจายที่ปากแดนผู้ตายฉันใด เหมือนเมื่อคนหนึ่งตัดและผ่าไม้อยู่บนแผ่นดินฉันนั้น 8 โอ ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ตาของข้าพระองค์เพ่งตรงพระองค์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้จิตใจข้าพระองค์ไร้คุณธรรม 9 ขอพระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ให้พ้นจากกับซึ่งเขาวางดักข้าพระองค์ไว้ และจากบ่วงแร้วของผู้กระทำความชั่วช้า 10 ขอให้คนชั่วตกไปด้วยกันในข่ายของตนเอง แต่ขอให้ข้าพระองค์ผ่านพ้นไป

142

ดาวิดได้รับความปลอบโยนเมื่อท่านอธิษฐาน มัสคิลบทหนึ่งของดาวิด คำอธิษฐานเมื่อท่านอยู่ในถ้ำ

1 ข้าพเจ้าร้องทูลพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงของข้าพเจ้า ด้วยเสียงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวิงวอนต่อพระเยโฮวาห์ 2 ข้าพเจ้าหลั่งคำคร่ำครวญของข้าพเจ้าออกมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ข้าพเจ้าทูลเรื่องความลำบากยากเย็นของข้าพเจ้าต่อพระองค์ 3 เมื่อจิตใจของข้าพระองค์อ่อนระอาภายใน พระองค์ทรงทราบทางของข้าพระองค์ ในวิถีที่ข้าพระองค์เดินไปเขาซ่อนกับไว้ดักข้าพระองค์ 4 ข้าพระองค์มองทางขวามือและมองดู แต่ไม่มีใครยอมรู้จักข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีที่หลบภัย ไม่มีใครเอาใจใส่จิตใจข้าพระองค์ 5 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ข้าพระองค์ว่า พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นส่วนของข้าพระองค์ในแผ่นดินของคนเป็น 6 ขอทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ตกต่ำมากนัก ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้ข่มเหงข้าพระองค์ เพราะเขาแข็งแรงเกินกำลังข้าพระองค์ 7 ขอทรงพาจิตใจข้าพระองค์ออกจากคุก เพื่อข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ คนชอบธรรมจะล้อมข้าพระองค์ไว้เพราะพระองค์จะทรงกระทำแก่ข้าพระองค์อย่างบริบูรณ์

143

การทูลขอความโปรดปรานเมื่อต้องถูกตัดสิน เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกร
รณสดับคำวิงวอนของข้าพระองค์ ขอทรงตอบข้าพระองค์ตามความสัตย์สุจริตของ
พระองค์ ตามความชอบธรรมของพระองค์ 2 ขออย่าทรงตัดสินผู้รับใช้ของพระองค์
เพราะไม่มีคนเป็นคนใดที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์ 3 เพราะศัตรูข่มเหง
จิตใจข้าพระองค์ มันขยี้ชีวิตข้าพระองค์ลงถึงดิน มันได้กระทำให้ข้าพระองค์อาศัยใน
ที่มืด เหมือนคนที่ตายนานแล้ว 4 เพราะฉะนั้นจิตวิญญาณของข้าพระองค์จึงอ่อนระอา
อยู่ในข้าพระองค์ จิตใจภายในข้าพระองค์ก็อ้างว้าง 5 ข้าพระองค์ระลึกถึงสมัยเก่าก่อน
ได้ ข้าพระองค์รำพึงถึงทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ ข้าพระองค์รำพึงถึงพระหัตถกิจ
ของพระองค์ 6 ข้าพระองค์เหยียดมือออกไปสู่พระองค์ จิตใจของข้าพระองค์กระหาย
หาพระองค์อย่างแผ่นดินที่แห้งผาก เซลาห์ 7 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรีบฟังข้า
พระองค์ จิตวิญญาณข้าพระองค์ฝ่อไปแล้ว ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์
ไว้จากข้าพระองค์ เกรงว่าข้าพระองค์จะเหมือนคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนผู้ตาย
8 ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยินถึงความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า เพราะข้า
พระองค์วางใจในพระองค์ ขอทรงสอนข้าพระองค์ถึงทางที่ควรดำเนินไป เพราะข้า
พระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์ 9 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้
พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ซ่อนตัวอยู่กับพระองค์ 10 ขอทรงสอนให้ข้า
พระองค์ทำตามพระทัยของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์
พระวิญญาณของพระองค์ประเสริฐ ขอทรงนำข้าพระองค์เข้าไปยังแผ่นดินแห่งความ
เที่ยงธรรม 11 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ เพราะเห็นแก่
พระนามของพระองค์ ขอทรงนำจิตใจข้าพระองค์ออกมาจากความยากลำบากเพราะ
เห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์ 12 และขอทรงตัดศัตรูของข้าพระองค์ออกไปตาม
ความเมตตาของพระองค์ และขอทรงทำลายบรรดาผู้ที่ทรมานจิตใจข้าพระองค์ เพราะ
ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์

144

ดาวิดทูลขอความเมตตาและสัญญาว่าจะได้สรรเสริญพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด

1 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์ ผู้ทรงฝึกมือของข้าพระองค์ให้
ทำสงคราม และนิ้วมือของข้าพระองค์ให้ทำศึก 2 ทรงเป็นความดีและป้อมปราการ
ของข้าพระองค์ เป็นที่กำบังเข้มแข็ง และเป็นผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์ เป็นโล่ของ
ข้าพระองค์ และเป็นผู้ซึ่งข้าพระองค์วางใจอยู่ ผู้ทรงปราบชนชาติทั้งหลายไว้ใต้ข้า
พระองค์ 3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มนุษย์เป็นอะไรเล่าซึ่งพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่เขา หรื
อบุตรของมนุษย์เป็นอะไรซึ่งพระองค์ทรงคิดถึงเขา 4 มนุษย์เหมือนสิ่งไร้สาระ วันเวลา
ของเขาเหมือนเงาที่ผ่านไป 5 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโน้มฟ้าสวรรค์ของพระองค์
และขอเสด็จลงมาแตะต้องภูเขาเพื่อให้มันมีควันขึ้น 6 ขอทรงพุ่งฟ้าผ่าออกมาและ
กระจายเขาไป ขอทรงยิงลูกธนูของพระองค์และทรงทำลายพวกเขา 7 ขอทรงเหยียด
พระหัตถ์ของพระองค์จากที่สูง ขอทรงช่วยเหลือข้าพระองค์ และช่วยข้าพระองค์ให้
พ้นจากน้ำมากหลาย ให้พ้นจากมือของชนต่างด้าว 8 ผู้ซึ่งปากของเขาพูดเรื่องไร้สา
ระและซึ่งมือขวาของเขาเป็นมือขวาแห่งความมุสา 9 โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์จะ
ร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณ

ใหญ่และพิณสิบสาย 10 พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานความรอดแก่บรรดากษัตริย์ ผู้ทรง
ช่วยดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากดาบที่นำมาซึ่งความเจ็บปวด 11 ขอทรงช่วย
เหลือข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือคนต่างด้าว ผู้ซึ่งปากของ
เขาพูดเรื่องไร้สาระและซึ่งมือขวาของเขาเป็นมือขวาแห่งความมุสา 12 เพื่อบรรดา
บุตรชายของข้าพระองค์ทั้งหลายเมื่อเขายังหนุ่มๆอยู่จะเป็นเหมือนต้นไม้โตเต็มขนาด
เพื่อบรรดาบุตรสาวของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเป็นเหมือนเสาหัวมุม สลักออกมาตาม
แบบพระราชวัง 13 เพื่อยุ้งฉางของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเต็ม มีของบรรจุอยู่ทุกอย่าง
เพื่อแกะของข้าพระองค์ทั้งหลายมีลูกตั้งพันตั้งหมื่นตามถนนของข้าพระองค์ทั้งหลาย
14 เพื่อวัวตัวผู้ของข้าพระองค์ทั้งหลายมีกำลังใช้แรงงาน เพื่อไม่มีใครพังเข้ามา ไม่มี
ออกไป เพื่อไม่มีเสียงร้องทุกข์ในถนนหนทางของข้าพระองค์ทั้งหลาย 15 ชนชาติผู้
มีพระพรอย่างนี้หลั่งลงมาถึงก็เป็นสุข ชนชาติซึ่งพระเจ้าของเขาคือพระเยโฮวาห์ก็
เป็นสุข

145

ดาวิด สรรเสริญ พระเจ้า เพราะ ความ ดี และ ความ เมตตา ของ พระองค์ บทเพลง
สรรเสริญของดาวิด

1 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระมหากษัตริย์ ข้าพระองค์จะเยินยอ
พระองค์ จะถวายสาธุการแด่พระนามของพระองค์เป็นนิจกาล 2 ข้าพระองค์จะถวาย
สาธุการแด่พระองค์ทุกๆวัน ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์เป็นนิจกาล
3 พระเยโฮวาห์นั้นยิ่งใหญ่ และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง ความใหญ่ยิ่งของพระองค์
นั้นเหลือจะหยั่งรู้ 4 คนชั่วอายุหนึ่งจะสรรเสริญพระราชกิจของพระองค์ให้คนอีกชั่ว
อายุหนึ่งฟัง และจะประกาศกิจการอันทรงอานุภาพของพระองค์ 5 ข้าพระองค์จะกล่าว
ถึงเกียรติยศอันรุ่งโรจน์ของความสูงส่งของพระองค์ และถึงพระราชกิจมหัศจรรย์ของ
พระองค์ 6 มนุษย์จะกล่าวถึงอานุภาพแห่งกิจการอันน่าเกรงขามของพระองค์ และข้า
พระองค์จะเล่าถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ 7 เขาทั้งหลายจะโฆษณาข่าวเลื่องลือให้
ระลึกถึงคุณความดีอันอุดมของพระองค์ออกมา และจะร้องเพลงถึงความชอบธรรม
ของพระองค์ 8 พระเยโฮวาห์ทรงพระเมตตาและทรงเต็มไปด้วยพระกรุณา ทรงกริ้ว
ช้าและมีความเมตตาอย่างอุดม 9 พระเยโฮวาห์ทรงดีต่อทุกคน และความเมตตาของ
พระองค์มีอยู่เหนือพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ 10 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราช
กิจทั้งสิ้นของพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ และวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์จะถวาย
สาธุการแด่พระองค์ 11 เขาทั้งหลายจะพูดถึงสง่าราศีแห่งราชอาณาจักรของพระองค์
และเล่าถึงฤทธานุภาพของพระองค์ 12 เพื่อให้กิจการอันทรงอานุภาพของพระองค์
และสง่าราศีอันรุ่งโรจน์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์แจ้งแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์
13 ราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และอำนาจการปกครอง
ของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ 14 พระเยโฮวาห์ทรงชูทุกคนที่กำลังจะล้มลง
และทรงยกทุกคนที่โน้มตัวลงให้ลุกขึ้น 15 นัยน์ตาทั้งปวงมองดูพระองค์ และพระองค์
ประทานอาหารให้ตามเวลา 16 พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้
สิ่งสารพัดที่มีชีวิตอิ่มตามความปรารถนา 17 พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมตามทางทั้งสิ้น
ของพระองค์ และทรงบริสุทธิ์ในการกระทำทั้งสิ้นของพระองค์ 18 พระเยโฮวาห์ทรง
สถิตใกล้ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ตามความจริง 19 พระองค์จะ
ทรงโปรดตามความปรารถนาของบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ พระองค์จะทรงสดับเสียง

ร้องทูลของเขาด้วย และจะทรงช่วยเขาให้รอด 20 พระเยโฮวาห์ทรงสงวนทุกคนที่รัก
พระองค์ไว้ แต่บรรดาคนชั่ว พระองค์จะทรงทำลาย 21 ปากของข้าพเจ้าจะกล่าวสรร
เสริญพระเยโฮวาห์ และให้บรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้นถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของ
พระองค์เป็นนิจกาล

146

นักแต่งสดุดีปฏิญาณว่าจะสรรเสริญพระเจ้าเป็นนิตย์

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮ
วาห์เถิด 2 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าจะ
ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้าพเจ้าขณะที่ข้าพเจ้ายังเป็นอยู่ 3 อย่าวางใจในเจ้า
นายหรือในบุตรของมนุษย์ ซึ่งไม่มีความช่วยเหลืออยู่ในตัวเขา 4 เมื่อลมหายใจของ
เขาพรากไป เขาก็กลับคืนเป็นดิน ในวันเดียวกันนั้นความคิดของเขาก็พินาศ 5 คนที
่ผู้อุปถัมภ์ของเขาคือพระเยโฮวาห์ของยาโคบก็เป็นสุข คือผู้ที่ความหวังของเขาอยู่
ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา 6 ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและ
บรรดาสิ่งของที่อยู่ในนั้น ผู้รักษาความจริงไว้เป็นนิตย์ 7 ผู้ทรงประกอบความยุติธรรม
ให้แก่คนที่ถูกบีบบังคับ ผู้ประทานอาหารแก่คนที่หิว พระเยโฮวาห์ทรงปล่อยผู้ถูกคุม
ขังให้เป็นอิสระ 8 พระเยโฮวาห์ทรงเบิกตาของคนตาบอด พระเยโฮวาห์ทรงยกคนที่
ตกต่ำให้ลุกขึ้น พระเยโฮวาห์ทรงรักคนชอบธรรม 9 พระเยโฮวาห์ทรงเฝ้าดูคนต่างด้าว
พระองค์ทรงชูลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่าย แต่พระองค์ทรงพลิกทางของคนชั่ว 10 พระ
เยโฮวาห์จะทรงครอบครองเป็นนิตย์ โอ ศิโยนเอ๋ย พระเจ้าของเธอจะทรงครอบครอง
ทุกชั่วอายุ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

147

ผู้พยากรณ์ตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด เป็นการดีที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา
เพราะการกระทำนั้นเป็นที่น่ายินดีและการสรรเสริญก็เหมาะสม 2 พระเยโฮวาห์ทรง
ก่อสร้างเยรูซาเล็มขึ้น พระองค์ทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่ต้องกระจัดกระจายไป 3
พระองค์ทรงรักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ และทรงพันผูกบาดแผลของเขา 4 พระองค์
ทรงนับจำนวนดาว พระองค์ทรงตั้งชื่อมันทุกดวง 5 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่
ยิ่งและทรงฤทธานุภาพอุดม ความเข้าใจของพระองค์นั้นวัดไม่ได้ 6 พระเยโฮวาห์
ทรงชูคนใจถ่อมขึ้น พระองค์ทรงเหวี่ยงคนชั่วลงถึงดิน 7 จงร้องเพลงโมทนาพระคุณ
ถวายพระเยโฮวาห์ จงร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเราด้วยพิณเขาคู่ 8 ผู้ทรงคลุม
ฟ้าสวรรค์ด้วยเมฆ ผู้ทรงเตรียมฝนให้แก่แผ่นดินโลก ผู้ทรงกระทำให้หญ้างอกบน
ภูเขา 9 พระองค์ทรงประทานอาหารแก่สัตว์และแก่ลูกกาที่ร้อง 10 ความปีติยินดีของ
พระองค์มิได้อยู่ที่กำลังของม้า ความปรีดีของพระองค์มิได้อยู่ที่ขาของมนุษย์ 11 แต่
พระเยโฮวาห์ทรงปรีดีในคนที่ยำเกรงพระองค์ ในคนที่ความหวังของเขาอยู่ในความ
เมตตาของพระองค์ 12 โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด โอ ศิโยนเอ๋ย
จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าของเธอ 13 เพราะพระองค์ทรงเสริมกำลังดาลประตูของ
เธอ พระองค์ทรงอำนวยพระพรบุตรทั้งหลายที่อยู่ภายในเธอ 14 พระองค์ทรงกระทำ
สันติภาพในเขตแดนของเธอ ทรงให้เธออิ่มด้วยข้าวสาลีที่ดีที่สุด 15 พระองค์ทรง
ใช้พระบัญญัติของพระองค์ออกไปยังแผ่นดินโลก พระวจนะของพระองค์ไปเร็ว 16

พระองค์ประทานหิมะอย่างปุยขนแกะ พระองค์ทรงหว่านน้ำค้างแข็งขาวอย่างขี้เถ้า 17
พระองค์ทรงโยนน้ำแข็งของพระองค์เป็นก้อนๆ ใครจะทนทานความหนาวของพระองค์
ได้ 18 พระองค์ทรงใช้พระวจนะของพระองค์ออกไป และละลายมันเสีย พระองค์ทรง
ให้ลมพัด และน้ำก็ไหล 19 พระองค์ทรงสำแดงพระวจนะของพระองค์แก่ยาโคบ กฎ
เกณฑ์และคำตัดสินของพระองค์แก่อิสราเอล 20 พระองค์มิได้ทรงประกอบการเช่นนี้
แก่ประชาชาติอื่นใด และสำหรับคำตัดสินของพระองค์นั้น พวกเขาไม่รู้จักเลย จงสรร
เสริญพระเยโฮวาห์เถิด

148

นักแต่งสดุดีตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จากฟ้าสวรรค์ จง
สรรเสริญพระองค์ในที่สูง 2 ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์
บรรดาพลโยธาของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ 3 ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ จง
สรรเสริญพระองค์ บรรดาดาวที่ส่องแสง จงสรรเสริญพระองค์ 4 ฟ้าสวรรค์ที่สูงสุด จง
สรรเสริญพระองค์ ทั้งน้ำทั้งหลายเหนือฟ้าสวรรค์ 5 ให้สิ่งเหล่านั้นสรรเสริญพระนาม
พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงบัญชา สิ่งเหล่านั้นก็ถูกเนรมิตขึ้นมา 6 และพระองค์
ทรงสถาปนามันไว้เป็นนิจกาล พระองค์ทรงกำหนดเขตซึ่งมันข้ามไปไม่ได้ 7 จงสรรเส
ริญพระเยโฮวาห์จากแผ่นดินโลกนะ เจ้ามังกรทั้งหลายและที่น้ำลึกทั้งปวง 8 ไฟกับลูก
เห็บ หิมะกับหมอก ลมพายุ กระทำตามพระวจนะของพระองค์ 9 บรรดาภูเขาและเนิน
เขาทั้งปวง ต้นไม้มีผลและไม้สนสีดาร์ทั้งปวง 10 สัตว์ป่าและสัตว์ใช้ทั้งปวง สัตว์เลื้อย
คลานและนกที่บินได้ 11 บรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลกและชนชาติทั้งหลาย เจ้านาย
และผู้พิพากษาทั้งปวงของแผ่นดินโลก 12 และคนหนุ่มกับทั้งสาว คนแก่และเด็ก 13
ให้ทั้งหลายเหล่านี้สรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ เพราะพระนามของพระองค์เท่านั้
นทีประเสริฐ สง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ 14 พระองค์ทรง
ยกย่องเขาแห่งประชาชนของพระองค์ ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญของบรรดาวิสุทธิชนของ
พระองค์ คือชนชาติอิสราเอล ประชาชนที่อยู่ใกล้พระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์
เถิด

149

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงรักศิโยน

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ ร้องบท
สรรเสริญถวายพระองค์ในชุมนุมวิสุทธิชน 2 ให้อิสราเอลยินดีในผู้สร้างของเขา ให้บุตร
ทั้งหลายของศิโยนเปรมปรีดิ์ในกษัตริย์ของเขา 3 ให้เขาสรรเสริญพระนามของพระองค์
ด้วยเต้นรำ ให้เขาถวายเพลงสรรเสริญแด่พระองค์ด้วยรำมะนาและพิณเขาคู่ 4 เพราะ
พระเยโฮวาห์ทรงปรีดีในประชาชนของพระองค์ พระองค์จะทรงประดับคนใจถ่อมด้วย
ความรอด 5 ให้วิสุทธิชนลิงโลดในสง่าราศี ให้เขาร้องเพลงบนที่นอนของเขา 6 ให้การ
สรรเสริญอย่างสูงแด่พระเจ้าอยู่ในปากของเขา และให้ดาบสองคมอยู่ในมือของเขา
7 เพื่อทำการแก้แค้นบรรดาประชาชาติ และทำการลงโทษชนชาติทั้งหลาย 8 เพื่อเอา
ตรวนล่ามบรรดากษัตริย์ของเขา และเอาเครื่องเหล็กจองจำล่ามบรรดาขุนนางของเขา
9 เพื่อจะกระทำแก่เขาตามคำพิพากษาที่บันทึกไว้แล้ว นี่เป็นเกียรติแก่บรรดาวิสุทธิชน
ของพระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

150

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้าด้วยเครื่องดนตรีต่างๆ

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงสรรเสริญพระเจ้าในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์
จงสรรเสริญพระองค์ในพื้นฟ้าอันอานุภาพของพระองค์ 2 จงสรรเสริญพระองค์เพราะ
กิจการอันอานุภาพของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ตามความยิ่งใหญ่อย่างมากของ
พระองค์ 3 จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงแตร จงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่และ
พิณเขาคู่ 4 จงสรรเสริญพระองค์ด้วยรำมะนาและการเต้นรำ จงสรรเสริญพระองค์ด้วย
เครื่องสายและขลุ่ย 5 จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉิ่ง จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียง
ฉาบ 6 จงให้ทุกสิ่งที่หายใจสรรเสริญพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด